

Jakob Lorber
ŠKOF MARTIN

Jakob Lorber
ŠKOF MARTIN

Razvoj duše v onstranstvu

Z notranjo besedo sprejel Jakob Lorber v letih 1847 - 1848

Prevedla Roman Štus in Suzana Gerčar

Posebna izdaja revije AURA 1996

PREDGOVOR

K najglobljim vprašanjem bivanja šteje tisto o smislu zemeljskega življenja, v katero človek vstopi, da bi ga po daljšem ali krajšem času spet zapustil. Šele če najde odgovore na vprašanja, od kod, kam in zakaj, pomeni, da je resnično človek in zares uporablja duševne in razumske moči, ki jih ima kot duhovno bitje od vekomaj.

Skozi našo dobo se vleče notranja razpoka, ki je bila v starem preroštvu napovedana kot prihajajoča ločitev duhov. Del človeštva je zapadel duhamornemu materializmu, ki s tem ko taji Boga, zanika tudi večni obstoj življenja. Zemeljska smrt mu pomeni dokončen konec. Zato je njegovo prizadevanje usmerjeno le na minljive navidezne vrednote tostranstva. S tem ko priznava čutno dosegljivo kot edino realnost, gleda v minevanju vseh materialnih telesnih oblik samo uničenje in propad, namesto, da bi v tem spoznal osvobajanje žive vsebine, ki je potrebna zaradi prehoda v vedno višje izrazne oblike duha.

Nešteti milijoni pa niso nikoli izgubili slutenega znanja o večnostni vrednosti ustvarjenega bitja, človeka. Če ne bi bilo tako, bi na Zemlji že zdavnaj moralo ugasniti vsako versko čutenje in človeštvo bi bilo s tem oropano svoje zadnje opore. Ravno danes se bolj kot kdaj koli prizadevno išče resnica v dušah tistih, ki skušajo globlje nagovoriti svoj metafizični čut, kot to premorejo veroizpovedi ali filozofski sistemi sedanjosti. Zato že več rodov neštetih ljudi zmeraj znova sega po spisih *Jakoba Lorberja* - mogočnem delu novega razodetja slovenskega štajerskega mistika, ki ga je obdaril Bog in ki je štiriindvajset let, od 1840 do 1864, služil notranji besedi: glasu Jezusovega Božjega Duha, ki mu je v nareku podal obširna dela o skrivnostih stvarstva in življenja, kakršnih ni v svetovni literaturi.

Med spisi, ki se posebej ukvarjajo s posmrtnimi stanji človeka in njegovimi onstranskimi razvojnimi potmi do njegove duhovne popolnosti, zavzema zelo pomembno mesto delo Škof Martin, ki ga je po Gospodovem nareku napisal Lorber v letih 1847 in 1848. V njem spoznavamo človeka, ki po svojem

zadnjem zemeljskem izdihljaju prestopa vrata v onstranstvo: Onstran nastaja njegovo "območje" - najprej podobno sanjskemu življenju, ki še povsem odseva njegove zemeljske zmote, predstave in želje. Spremljamo ga na njegovih mnogoterih korakih naprej in nazaj na poti spoznanja, in vidimo, kako se mu pridružujejo najrazličnejša višja duhovna bitja in angeli, ki ga s poboljševalnimi in poučnimi doživetji pripravljajo, da bi resnično spoznal Boga.

V duši nekdanjega škofa postaja vedno svetleje, njegovo duhovno prebujenje pa ga nazadnje vodi v visoke svetove nebeških sfer. Njegova naraščajoča ljubezen mu omogoči, da prepozna božansko v Jezusu kot Očeta večnosti, in s tem preide v stanje svoje popolnosti, v Božje otroštvo z vso njegovo svobodo, darom ustvarjalnosti in polnostjo blaženstva. Kdor primerja prve dogodke, opisane v onstranskem izobraževalnem delu z doseženim končnim ciljem, bo presodil, kakšno pot zmore prehoditi človeški duh, ki se prebija od ravni do ravni do najvišjih višin.

Za dojemljivega bralca ta knjiga ni samo

osrečujoče pričevanje o ljubezni in modrosti polnem vodenju človeka po njegovi "smrti". V Martinovih pogovorih in doživetjih s popolnimi duhovi, kot sta Peter in Janez in nazadnje s samim Gospodom najde vsak, ki išče, obilo najjasnejših odgovorov na vprašanja o poslednjih rečeh. In obide ga sveta slutnja o neizmernosti velike ideje stvarstva, pa tudi o človekovem dostojanstvu, ko je v doseženem Božjem otroštvu dozorel v krono stvarstva.

Založba želi tudi temu novemu prevodu Škofa Martina, da bo ga srca vseh, ki ga bodo brali, sprejela z Božjim blagoslovom.

Založba Lorber-Verlag 1996

NOVO RAZODETJE JAKOBA LORBERJA

Jakob Lorber se je rodil 22. julija 1800 v kmečki družini v Kaniži pri Jarenini, med Mariborom in Šentiljem, na Spodnjem Štajerskem, ki je tedaj (do leta 1917) pripadalo Avstriji. Imel je dva mlajša brata in sestro. Oče Mihael Lorber je imel majhno posestvo, poleg tega pa se je ukvarjal tudi z glasbo, da je tako lažje preživel družino. Jakob Lorber je obiskoval ljudsko šolo v Jarenini in tam v župnijski cerkvi tudi ministriral. Bil je zelo pobožen. Leta 1817 je v Mariboru opravil pripravniški tečaj za učitelja in nato poučeval v Šentilju v Slovenskih goricah. Želel je postati duhovnik, zato se je jeseni leta 1819 v Mariboru vpisal na gimnazijo in uspešno končal pet razredov. Med tem se je preživel kot organist. Po petem razredu gimnazije je odšel v Gradec nadaljevat šolanje, vendar je študij opustil. Pozneje, leta 1829, je naredil višji pedagoški tečaj za učitelje. Preživel se je z glasbenimi nastopi in s poučevanjem glasbe. 24. avgusta 1864 je

umrl kot reven, a zelo veren človek. Pokopali so ga na gra'9akem pokopališču St. Leonhard. Napis na njegovem nagrobniku, ki stoji še danes se glasi: "Naj torej živimo ali umiramo, vedno smo gospodovi." (Rimlj 14,8).

V njegovem štiridesetem letu se je zgodilo tole: Ko se je zjutraj, 15. marca 1840, namenil, da bo sprejel častni poklic kapelnika v Trstu, je nenadoma, med opravljanjem jutranje molitve, zaslišal "iz okolice srca", kot sam pravi, glas, ki mu je govoril. Besede so zvenele kot ukaz: "Vstani, vzemi svoje pisalo in piši!" In Lorber je ubogal. Zapostavljajoč vse svoje zasebne zadeve je takoj sedel za pisalno mizo in zapisal prve pomembne pole knjige razodetja v treh zvezkih Božje gospodarstvo. Zgodilo se je nekaj enkratnega: Sam Gospod je poklical Lorberja za Svojega "hlapca pisarja"! In temu preroškemu poklicu je ostal zvest do konca življenja.

Kako je to preroško pisanje potekalo? Lorber je zapisal o tem v nekem pismu iz leta 1858 tole: "Glede notranje besede, kako jo slišimo, lahko - govoreč o sebi - rečem samo, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo

zmeraj okrog srca kot najjasnejšo misel, razločno in čisto, kot izgovorjene besede. Ni hče, pa če mi stoji še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločneje kot vsak, še tako glasen materialni zvok.”

Z “notranjo besedo”, kot to imenujejo z verskozgodovinskim izrazom, mu je Gospod narekoval celotno velikansko delo, ki ga danes označujemo z izrazom Novo razodetje. Obsega 25 večinoma zelo obsežnih knjig, to je okrog 20.000 strani rokopisa v nemščini, ki ga je Lorber pisal v stari gotici in je shranjen v arhivu založbe Lorber-Verlag v Bietigheimu v Nemčiji. Tokrat navajamo najpomembnejša dela po časovnem zaporedju njihovega nastanka:

Die Haushaltung Gottes - Božje gospodarstvo (3 knjige)

Der Saturn - Saturn

Die natürliche Sonne - Naravno sonce

Die geistige Sonne - Duhovno sonce (2 knjigi)

Die Jugend Jesu - Jezusova mladost

Der Briefwechsel Jesu mit Abgarus - Dopisovanje med Jezusom in Abgarom

Paulus' Brief an die Gemeinde in Laodizea -

Pavlovo pismo občini v Laodiceji

Erde und Mond - Zemlja in Luna

Bischof Martin - Škof Martin (onstransko vodenje)

Robert Blum - Robert Blum (onstransko vodenje - 2 knjigi)

Die drei Tage im Tempel - Trije dnevi v templju

Himmelsgaben - Nebeški darovi (3 knjige)

Das Grosse Evangelium Johannes - Veliki Janezov evangelij (10 knjig)

Vsa dela Jakoba Lorberja izdaja založba Lorber-Verlag v Bietigheimu.

Današnji človek Jakoba Lorberja težko umesti v ustrezno kategorijo. Presega pisatelje in mislece, kajti nikjer ne najdemo obsežnejšega znanja, globlje razlage, natančnejšega poznavanja običajev, okoliščin, zemljepisnih, zgodovinskih in bioloških razmer, kot v njegovih delih. Če ga jemljemo kot medialnega genija, potem presega vse nam znane “posvečene”.

Novo razodetje Jakoba Lorberja odgovarja na vsa vprašanja. Lorberjeva duhovna podoba sveta temelji na čistem Kristusovem nauku in postavlja mikrokozmos, človeka - seveda najtesneje povezanega z makrokozmičnim

vesoljem - v središče Božjega stvariteljskega načrta. Utira nov dostop do univerzalnega razumevanja poduhovljenega, kozmičnega krščanstva, ki povezuje vero in znanost ter zmore premostiti prepad med duhom in materijo, med vero in znanjem.

Suzana Gerčar

DUHOVNI NAMIG ZA ŠTUDIJ TEGA DELA

Lorberjev Škof Martin se konča z Gospodovim svarilom bralcem, ki pa ga objavljamo že na začetku, ker lahko bistveno pripomore k pravemu razumevanju tega spisa.

Lorber-Verlag

8

"Kdor bere pazljivo in spoštljivo to posebej opisano dogajanje iz onstranstva, lahko spozna, kako, je s človekom potem, ko odloži zemeljsko telo, v kraljestvu duhov; in lahko se bo ravnal po tem. Kdor pa je posveten človek, bo to, prav tako kot celotno Sveto pismo, nejeverno zavrgel kot norost neumnega pisuna. Toda to res ni pomembno, kajti kaj kmalu bo tudi sam prišel tja, kjer mu razen Mene ne bo mogel nihče pomagati!

Če bi morda kakšna poetična ali filozofska glava zmajevala nad nekaterimi Martinovimi govori, ker ji deloma zvenijo vendarle preveč zemsko, umazano in neduhovno, tej bodi povedano: "Kjer je mrhovina, tam se zbirajo orli!" Človekov duh je v svojih tegobah enak tako tu kot v onstranstvu, ko pa bo očiščen vsega balasta, bo tudi govoril kot čisti duh, brez umazanije in neskajjeno.

Čeprav je s tem razodetjem duhovni Svet prikazan skoraj izčrpno - v najrazličnejših poglavitnih in stranskih vodenjih onstranskih duš in duhov -, pa tega vendar ne smete imeti za splošni, temveč samo za specialni, individualni primer vodenja, katerega cilj sta zgolj Martinovo očiščenje in spolnitev . Vendarle je treba to, kar se je dogajalo z Martinom, gledati kot sklenjeno celoto.

Če jo boste zvesto sprejeli, boste hodili v onstranstvu po lažji poti kot mnogi tisoči, ki v svoji noči in temi nimajo pojma o onstranskem življenju.

Moja milost, Moj blagoslov in Moja ljubezen bodi z vami vsemi! Amen"

1

Zemeljska smrt starega škofa Martina in njegov prihod v onstranstvo

1 Neki škof, ki je veliko dal na svoje dostojanstvo in prav toliko na svoja pravila, je poslednjič zbolel.

2 On, ki je sam še kot podrejeni duhovnik z najčudovitejšimi barvami slikal nebeška veselja - on, ki se je pogosto popolnoma izčrpal pri opisovanju sreče in blaženosti v kraljestvu angelov, poleg tega pa ni pozabil tudi pekla in trpljenja v vicah, pa si sam - kot že skoraj osemdesetletni starec - še zmeraj ni želel doseči ta tolikokrat poveljevanih nebes; ljubše bi mu bilo še tisoč let zemeljskega življenja kot prihodnja nebesa z vsemi užitki in blaženstvi.

3 Zato je naš oboleli škof poskusil vse, da bi spet zemeljsko ozdravel. Okrog njega so morali biti neprenehoma najboljši zdravniki; v vseh cerkvah njegove škofije

so morali brati maše za zdravje; vse njegove ovčice so pozvali, naj molijo za njegovo ozdravitev in naj zanj naredijo in tudi izpolnijo pobožne zaobljube, da bi si pridobil popoln odpustek. V njegovi bolniški sobi so postavili oltar, pri katerem so se morale dopoldne brati tri maše za njegovo ponovno ozdravitev; popoldne pa so morali pri nenehno izpostavljenem sanktissimumu* trije najpobožnejši menihi kar naprej moliti brevir.**

4 Pogosto je zaklical: "O Gospod, usmili se me! Sveta Marija, ljuba mati, pomagaj mi, usmili se mojega knezoškofovskega dostojanstva in milosti, ki jih nosim v tvojo čast in v čast tvojega Sina! Ne zapusti svojega najzvestejšega služabnika, ti edina pomočnica v vsaki stiski, ti edina opora vseh trpečih!"

5 Toda vse skupaj ni nič pomagalo; naš mož je potonil v globoko spanje, in se iz njega v tostranstvu ni več prebudil.

6 Sami veste, kakšne "velepomembne"

* Najsvetejše, blagoslovljena hostija

** Molitvenik katoliških duhovnikov

ceremonije se na Zemlji dogajajo s truplom kakšnega škofa, zato se nam pri tem ni treba več zadrževati; kar takoj, pa bomo pogledali v duhovni svet, da bi videli, kaj se bo tam dogajalo z našim možem.

7 Glejte, že smo tu - in glejte, naš mož je še zmeraj na svojem ležišču; kajti dokler je še toplota v srcu, tako dolgo angel ne loči duše od telesa. Ta toplota je duh živčevja, ki ga mora duša docela sprejeti prej, preden se lahko opravi popolna razveza.

8 Toda zdaj je duša tega moža že sprejela vase duha živčevja in angel jo pravkar ločuje od telesa z besedami: "Efeta," to pomeni "Odpri se, duša; ti prah pa se pogrezni nazaj v svoj razkroj, v kraljestvo črvov in trohnobe. Amen."

9 Glejte, zdaj se naš škof že dviga, prav takšen kot je živel, v svojem popolnem škofovskem ornatu in odpira oči. Začudeno se ozira okrog sebe in razen sebe ne vidi nikogar, tudi angela ne, ki ga je prebudil. Okolica je samo medlo osvetljena, podobno kot v poznem večernem mraku in tla so podobna suhemu aprilskemu mahu.

10 Nemalo začuden je nad tem nenavad-

nim in neprijetnim presenečenjem in zdaj govori sam sebi: "Kaj pa je to? Kje sem? Ali še živim ali sem umrl? Kajti bil sem res zelo bolan in prav mogoče je, da sem že med umrlimi. Ja, ja, za Božjo voljo, gotovo je tako! - O sveta Marija, sveti Jožef, sveta Ana, vi moje najmogočnejše opore: pridite in mi pomagajte v nebeško kraljestvo!"

11 Nekaj časa čaka in skrbno opreza okrog sebe, da bi videl, od kod bodo prišli ti trije; toda ni jih.

12 Še glasneje jih pokliče in čaka; toda še zmeraj ni nikogar.

13 Tretjič ponovi isti klic še močnejše - toda tudi tokrat zaman!

14 Zaradi tega se naš mož hudo prestraši. Začne nekoliko obupavati in govori v svojem čedalje bolj obupanem položaju: "Oh, za Božjo voljo, Gospod, pomagaj mi! (to pa je samo njegov privajeni rek.) - Le kaj je to? Trikrat sem poklical, pa zaman!

15 Sem mar preklet? To ne more biti, kajti ne vidim niti ognja niti kakšnih bognasvaruj!*

* Hudiči

** Blagoslovljene, posvečene

16 Hahahaaaa (trepetajoč) - to je res strahotno! - Tako sam! O Bog, če bi zdaj prišel kakšen bognasvaruj, jaz pa nimam nobene blagoslovljene vode, trikrat konsekrirane,** nobenega križa, - kaj bom storil?!

17 In do škofa naj bi imel bognasvaruj prav posebno strast! - Oh, oh, oh (trepetajoč od strahu), to je obupno! Zdi se mi celo, da se pri meni že pojavlja jok in škripanje z zobmi.

18 Odložil bom svoje škofovsko oblačilo, da me bognasvaruj ne bo prepoznal! Toda s tem bi imel bognasvaruj morda še večjo oblast nad enim izmed nas? - O gorje, gorje, kakšna grozna reč je smrt!

19 Če bi le bil povsem mrtev, tedaj se tudi ne bi bal; toda ravno to življenje po smrti, to je tisto! O Bog, pomagaj mi!

20 Kaj bi se le zgodilo, če bi krenil naprej? Ne, ne, ostanem! Kaj je tu, zdaj že vem iz te kratke izkušnje; kakšne posledice pa bi imel samo en korak naprej ali nazaj v neznano, ve samo Bog! Zaradi tega bom v Božjem imenu in v imenu blažene device Marije raje do sodnega dneva čakal tu, kot pa da bi se samo za las premaknil naprej ali nazaj!"

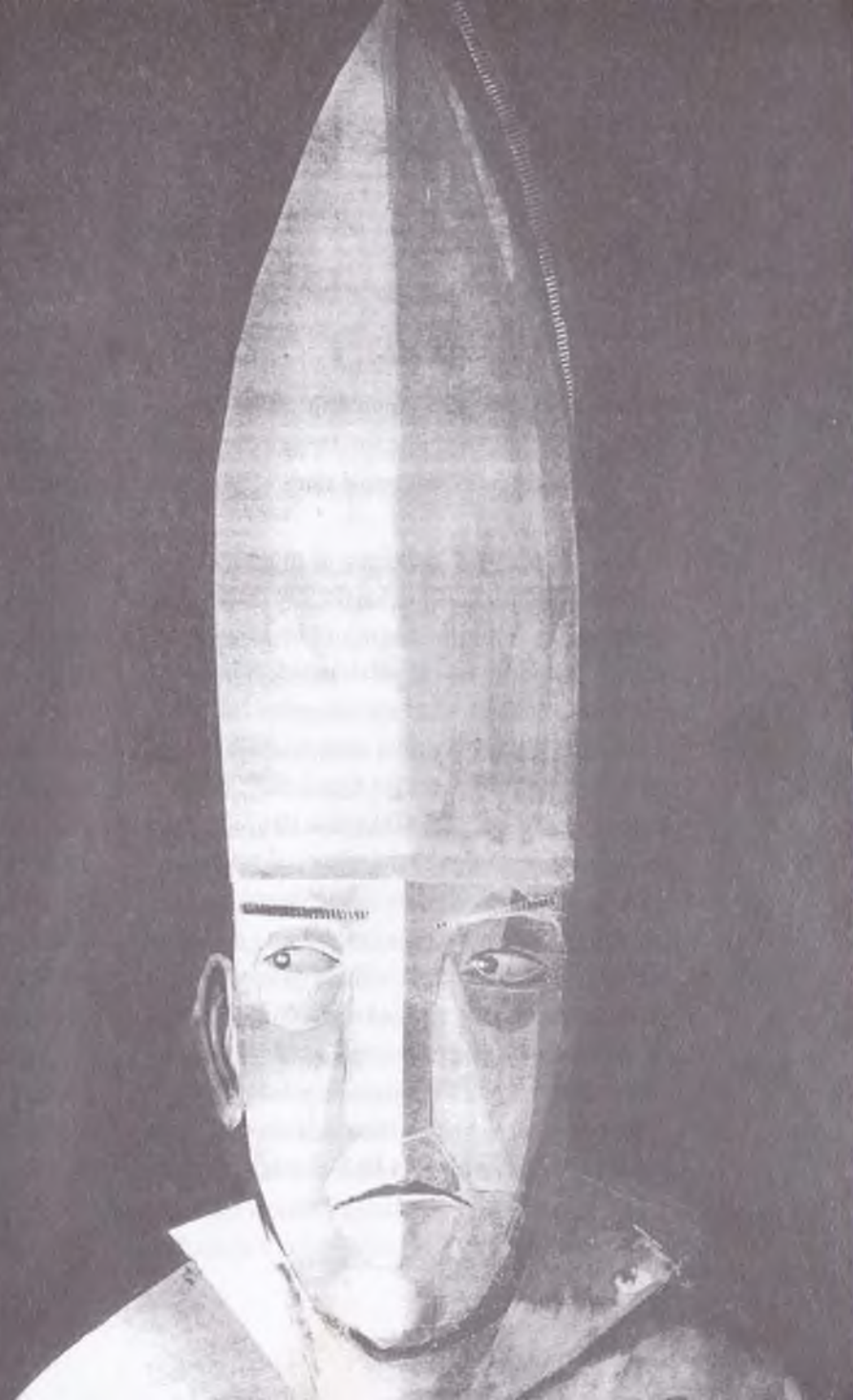
2

Dolgočasje škofa Martina v njegovi osamelosti in njegovo hrepenenje po spremembi

1 Potem, ko je naš mož trdno kot zid prestal nekaj ur in se ni v njegovi bližini nič zgodilo ali spremenilo, njemu pa se je čas (kajti tudi v naravnem območju duhovnega sveta obstaja pojav enak zemeljskemu času) strašno vlekel, je spet začel sam pri sebi fantazirati:

2 "Nenavadno, zdaj stojim tukaj že vsaj pol večnosti na enem in istem mestu in vse ostaja popolnoma po starem. Nič se ne zgane, noben mah, noben las na moji glavi, tudi moje oblačilo ne! Le kaj bo na koncu nastalo iz tega?

3 Sem morda celo preklet, in bom moral večno ostati tu? - Večno? Ne, ne, to ne more biti, kajti potem bi bil že to pekel! In če bi bilo tako, bi se že morala videti strašna peklenska ura s svojim najstrašnejšim nihalom, ki pri vsakem nihaju zakliče: Vedno! - Oh, strašno!, potem spet: Nikoli! Oooh, še strašnejše!

4 Hvala Bogu, da vsaj tega strašnega znamenja večnosti ne vidim! Ali pa bo to postalo vidno šele po sodnem dnevu. Se bo morda že kmalu pojavilo na obzorju znamenje Sina človekovega? Le koliko milijonov let sem že tukaj? Bom moral še dolgo čakati na tisti najstrašnejši sodni dan?!

5 Res nenavadno: Na svetu ni mogoče videti ničesar, kar bi bilo že kaj kmalu kakor koli povezano s sodnim dnem; toda tu v svetu duhov je videti vse še neskončno bolj nemo. Kajti tu bo tisoč let kot en sam nemi trenutek, in milijon let bo prav tako malo opaznih. Če ne bi imel tako trdne vere, bi skoraj začel dvomiti o tem, da bo nekoč prišel sodni dan, in celo o pristnosti celotnega evangelija.

6 Kajti nenavadno je, da so vse prerokbe, ki so v njem, presenetljivo podobne delfskim orakeljskim izrekom. Iz njih se da narediti kar kdo hoče: z nekaterimi eksegetičnimi* zasuki se lahko povsem spremenijo, vendar nihče ne more jasno reči: "Nanašajo se edino na to in to!" Skratka, v bistvu ustrezajo enako dobro tako zadnjici kot obrazu. In Sveti duh, ki naj bi

bil skrit v evangeliju, mora že biti redek ptič, ker se že od starih apostolskih časov ni nikoli nikjer več pojavil, razen v neumnih možganih nekaterih protestantsko-krivoverskih sanjačev, kot v pravljičah iz Tisoč in ene noči!

7 Sam imam sicer še zmeraj vedno trdno vero, ali pa bo ta vera v danih okoliščinah ostala trdna, za to res ne morem jamčiti.

8 Tudi z v moji Cerkvi nadvse češčeno Marijo, in z litanijami vseh svetnikov, - vse skupaj se mi zdi čudno. Če bi bilo kaj na Mariji, bi me vendar že zdavnaj morala uslišati; kajti od moje smrti do zdajšnjega trenutka je moralo po mojem mučnem občutku preteči kar nekaj milijonov zemeljskih let; od Božje matere, njenega Sina, in vsaj od katerega koli drugega svetnika pa tudi ni niti najmanjšega sledu. To so res pravi pomočniki v stiski, da si boljših ne bi mogel želeči. Dva milijona let - in o vseh niti sledu!

9 Če ne bi imel tako trdne vere, že zdavnaj ne bi več stal na tem nadvse dolgočasnem kraju; samo moja najneumnejša vera me zadržuje. Toda dolgo me ne bo več! Naj mar tu čepim kot kakšen potcuh še nekaj milijonov let in po tem, ko mine ta grozovito

dolgi čas, dosežem prav tako malo kot doslej? Pravi norec bi bil! Mar ni dovolj, da sem na Zemlji igral norca za prazen nič? Zato bom tu kmalu končal to nesmiselno komedijo.

10 Na svetu sem bil za neumnost vsaj dobro plačan, tam se je splačalo igrati norca; toda ker na tej stvari, kot mi kaže zdaj moja milijonletna izkušnja, ni nič, se bom od teh norosti zelo kmalu najponižneje poslovil."

11 Glejte, potem ko mu je angel - nekaj ur njegovega bivanja tukaj spremenil v nekaj milijonov let - tako je ta čas občutil - bo ta kraj kmalu zapustil. Naš mož stoji še zmeraj kot prirasel na isti točki in se nekoliko plaho ozira naokrog, da bi si izbral pot, po kateri bi lahko nadaljeval potovanje. Zdaj se zagleda proti večeru v neko točko, saj se mu zdi, da se tam nekaj premika. Zaradi tega je spet vidno v zadregi in si govori:

12 "Kaj vidim tamle precej daleč in zdaj prvič po nekaj milijonih let svojega strahotno dolgočasnega bivanja tukaj? Zelo me je strah, kajti zdi se mi, kot da bi bila to vendarle nekakšna tiha priprava za sodbo.

13 Naj tvegam in se napotim tja? Ali je to

*Razlagalnimi

končno moj propad za večno? Ali pa vendarle tudi dokončno odrešenje?!

14 Zdaj je že vse en sam bognasvaruj; kajti, kdor je preživel kot jaz izgnan na eni točki milijone zemeljskih let, temu je že čisto vseeno, kaj vse se bo z njim še zgodilo. Toda ali se poštenemu človeku sploh lahko zgodi še kaj hujšega, kot da je milijone let dolgo kot kip - v pravem pomenu besede izgnan na eno točko in preklet.

15 Zato, kot pravijo rudarji na Zemlji, ko se spuščajo v jamo, pravim zdaj tudi jaz: Srečno! K vragu s tem; enkrat bom poskusil! Nič hujšega se mi ne more več zgoditi, kot da za vedno *umrem*! In res, tega si celo nad-vse želim; kajti *tako* živeti naprej, kot živim zdaj - milijone let na enem mestu - ne bi vzdržala nobena zvezda stalnica. Tako je večno nebivanje vendar neskončen dobiček v primerjavi s tem.

16 Zato ne bom odlašal niti trenutka. Naj gre kamor hoče! Zdaj je - *ne*, tega še vendar ne bom naravnost izrekel; kajti tukaj je za mene še *močna terra incognita*!* Zato le

skromno, dokler človek ne ve, na čem pravzaprav stoji.

17 Tista reč tam se čedalje bolj premika; je kot drevesce, ki ga je veter vznemiril!- Le pogum moje noge, ki že dolgo niste več vajene hoje! Poglejmo, ali še sploh lahko hodim!

18 Na svetu sem sicer enkrat slišal - kolikor se lahko spomnim, da duh lahko samo pomisli, pa je tudi že tam, kjer hoče biti. Toda zdi se, da ravno duhovnost moje osebe hodi po ovinku. Kajti jaz imam noge, roke, glavo, oči, nos, usta - skratka vse, kar sem imel na Zemlji, - želodec tudi; toda ta ima že dolgo pravi kardinalski postni dan! Kajti če ne bi bilo okrog mene dovolj mahu in veliko rose na njem, bi se že zdavnaj osušil v en sam atom! Morda pa je tam tudi za želodec kaj boljšega?

19 Še enkrat: Srečno! Vsaj sprememba, če že nič drugega. Slabše mi ne more biti kot mi je zdaj. Kdor stoji milijone let na enem kraju, se bo že lahko pohvalil, da je v tem stanju dočakal milijon let. Torej, v Božjem imenu!"

3

Škof Martin v družbi navideznega kolega Dobri voditeljevi predlogi

1 Glejte, zdaj naš mož že premika svoje noge in se previdno in preskušajoč korak za korakom približuje predmetu, ki se čedalje hitreje premika.

2 Po nekaj korakih je že došel do tja čil in zdrav in se nemalo začudil, ko je pod drevesom našel moža, podobnega sebi, namreč tudi škofa in optima forma,** seveda samo navidez; kajti v resnici je to angel, ki je bil ves čas neviden ob strani našemu možu. Angel sam pa je blaženi Petrov duh.

3 Poslušajte, kako je *naš mož* nagovoril svojega domnevnega kolega in se pogovarjal z njim. Takole je začel:

4 "Ali prav vidim ali se mi samo dozdeva? Kolega, sodelavec v Gospodovem vinarstvu?! Kakšno neskončno veselje, po milijonih let končno spet najti človeka in povrhu še kolega v tej puščavi vseh puščav!

* Neznana, nepoznana dežela

** V najboljši formi; v vsej formi

5 Pozdravljam te, ljubi brat! Povej, kako si prišel sem? Si morda tudi ti že dosegel mojo starost v tem *lepem* duhovnem svetu? Veš, takole približno pet milijonov let na enem in istem mestu - pet milijonov let!”

6 *Angel* kot domnevni škofovski kolega pravi: “Res sem tvoj brat v Gospodu in seveda tudi stari delavec v Njegovem vinogradu. Kar pa zadeva mojo starost, sem po času in delovanju še starejši, toda po domišljiji veliko mlajši kot ti.

7 Kajti glej, pet milijonov zemeljskih let je kar precejšnje časovno obdobje za ustvarjenega duha, čeprav pred Bogom komaj kaj, ker se Njegovo bitje ne meri niti s časovno niti prostorsko razsežnostjo, temveč je v vsem večno in neskončno.

8 Zato se zelo motiš, saj si novinec v neskončnem svetu duhov. Kajti če bi bil tu že pet milijonov let, bi imel že dolgo drugo obleko, Zemljine gore pa bi bile že zdavnaj zravnane in njene doline napolnjene, njena morja, jezera, reke in močvirje izsušena. In na Zemlji bo tudi čisto novo stvarstvo, od tega pa v brazde še ni položena niti najmanjša kal.

9 Da boš ti, ljubi brat, lahko sam spoznal, da je tvoja domnevna starost samo plod tvoje domišljije in razvita le iz tvojega pojmovanja časa in prostora, - vse to je pri tebi močno zasoljeno s peklom - se ozri okrog in odkril boš še svoje truplo, od katerega si se ločil šele pred tremi urami!”

10 Naš mož se hitro obrne nazaj in res zagleda svoje truplo še na paradni postelji, samo za to v stolnici postavljeni, okrog pa nepregledno množico sveč in še večjo množico nedclavnih in radovednih ljudi. - Ko je zagledal ta prizor, se je zelo razjezil in rekel:

11 (*Škof*): “Najljubši brat, kaj naj storim? Kakšen strahoten nesmisel! Od strašanskega dolgočasje so se mi minute spremenile v večnost in vendar sem jaz tisti, ki sem prebival v tem telesu! Ker sem lačen in mi primanjkuje svetlobe, si komaj znam pomagati, ti norci pa obožujejo mojo meseno suknjo. Ali zdaj kot duh nimam moči, da bi to navlako raztrgal na koščke in jo raztresel kot pleve? - O vi neumni bognasvaruj! Le kakšno dobro delo skušate storiti smrdečemu gnoju?!”

12 *Angel* je rekel: “Obrni se spet k meni in

se ne jezi; saj si vendar sam počel isto, dokler si še pripadal zunanjemu naravnemu svetu. Pustimo naj mrtvi pokopljejo mrtvo; ti pa se odvrni od vsega tega in pojdi za menoj, tako boš došel do življenja!”

13 *Škof* vpraša: “Kam naj ti sledim? Si morda celo moj imenski zaščitnik, sv. Bonifacij, da se zdaj dozdevno tako zelo trudiš za moje zveličanje?”

14 *Angel* govori: “Povem ti v imenu Gospoda Jezusa: slediti mi moraš k *Jezusu*! On je pravi Bonifacij vseh ljudi; toda s *tvojim* Bonifacijem ni nič, jaz pa sem še najmanj ta, za katerega me imaš, temveč nekdo čisto drug!

15 Pojdi za menoj, to pomeni - stori, kar ti bom rekel, pa boš: prvič, vse razumel, kar se ti je zgodilo doslej - kako in zakaj; drugič, takoj se boš znašel na boljših tleh: in končno, tretjič, tam boš spoznal Gospoda quo-ad-personam,* po njem pot v nebesa in poleg tega tudi mene, svojega brata!”

16 *Škof* pravi: “Govori, govori, raje bi odletel, kot pa odšel s tega najbolj dolgočasnega kraja.”

* Glede na njegovo osebo

17 *Angel* pravi: "Torej poslušaj! Takoj sleci svojo smešno obleko in obleci tole navadno kmečko suknjo!"

18 *Škof* pravi: "Le sem z njo; tukaj rad zamenjam to dolgočasno obleko z najnavadnejšo cunjjo!"

19 *Angel* nadaljuje: "Dobro - glej, si že v kmečki suknji; zdaj pa za meno!"

4

*Škof Martin se jezi zaradi
luteranskega templja in angelov odgovor -
Martin je pripravljen služiti kot
ovčji pastir*

1 Zdaj stopata naprej, obrnjena bolj proti poldnevu, in prideta do čisto navadne kmetije, pred katero stoji mali luteranski tempelj, ki ga je zlahka prepoznati. Ko škof zagleda ta veliki trn v svojem očesu, obstane in se začne križati po svojem golem čelu, se s stisnjeno pestjo trkati na prsa in

neprenehno ponavlja: Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.*

2 *Angel* ga vpraša: "Brat, kaj ti je? Ali te kaj moti? Zakaj ne greš naprej?"

3 *Škof* odgovori: "Mar ne vidiš luteranskega templja, ki je od utelešenega bognasvaruj? Kako se lahko tu kristjan približa takšnemu prekl... - oh, tega nočem izgovoriti - kraju?"

4 Ali si ti morda sam preoblečeni bognasvaruj?! - - Ooooooh - če si to, potem me - zapusti, o ti najostudnejši - bognasvaruj!"

5 *Angel* pravi: "Bi morda rad preživel še eno turo svojih petih do desetih milijonov let na še mračnejšem in bolj pustem kraju duhovnega kraljestva? Če ti je to ljubše, kar naravnost povej; glej, tu je tvoja stara škofovska obleka že pripravljena! Tokrat boš moral vsaj desetkrat tako dolgo čakati, preden ti bo prišel kdo pomagat.

6 Me mar ne vidiš še zmeraj hoditi okrog v tvoji škofovski obleki? Vi pa ste vendar tako prepričani in govorite: Hudič se pač lahko spreminja - celo v *angela* svetlobe, toda s Svetim Duhom prežete podobe *škofa* bi

* Moja krivda, moja krivda, moja največja krivda

nikoli ne mogel posnemati! Če nočeš sam ovreči svojega mnjenja, kako me moreš imeti za hudiča? (Škof se skoraj zgrudi, naredi velik križ in pravi: "Bog nas varuj!")

7 Če pa obsodiš svoje dogmatično mišljenje, ki izvira iz prepričanja, da peklenska vrata ne morejo premagati Petrove skale, razveljaviš s tem ves Rim. Ne razumem, kako te, kot očitnega nasprotnika Rima, lahko moti tale hišica, ki jo imaš za evangeličanski tempelj?! Mar ne uvidiš, da v vsem tvojem zdajšnjem vedenju ni niti najmanjšega sledu moralne, še manj pa verske doslednosti?"

8 *Škof* pravi: "Popolnoma prav imaš, seveda če človek opazuje stvar na svetlem. Toda, če si res škof, potem ti bo vendar tudi iz Rima znano, da mora tu vsak pravoverni ves svoj razum podrediti pokorščini slepe, brezpogojne vere! Le kako naj postane eden izmed nas dosleden v mišljenju in ravnanju tam, kjer je razum utesnjen z najtežjimi vezmi?!

9 Pri nas velja: "Človek naj se predvsem varuje prodreti v duha religije; naj ničesar ne ve, temveč v vse veruje, slepo in trdno! Za človeka je bolj zveličavno, da pride kot neumen v nebesa, kot pa kot poučen v pekel!"

Boga se bojimo zaradi pekla in Ga ljubimo zaradi nebes." Če pa je to temelj našega nauka, kako moreš pričakovati, da bom dosleden?

10 *Angel* pravi: "Na žalost predobro vem, kako je z babilonskim naukom, in da je ta pravo nasprotje evangelija, kjer je zapisano: "Ne sodite, da ne boste sojeni; in ne obsojajte, da ne boste obsojeni!" Vi pa sodite in obsojate venomer in vsakogar, ki se ne ukloni vašemu babilonskemu žezlu!

11 Povej: Ste mar sploh Kristusovi, če ne spoštujete niti Njegovega najmilejšega nauka? Ali nista v Kristusovem nauku največja, največ vredna red in doslednost, tako kot v vsem stvarstvu? Ali ne veje popolnost Svetega duha iz vsake besede evangelija? Mar niste bili v besedi in dejanju zmeraj *proti* Svetemu duhu, ko ste zavestno ravnali v nasprotju z najčistejšim naukom polnim Svetega duha, ki je ta nauk, ki ga je oznanil Gospod, za večno izročil apostolom in učencem?!

12 Iz tega vidiš, da si na obsodbe vrednem temelju, zrelem za pekel! Toda Gospod ti hoče izkazati milost in pravičnost, zato me

pošilja k tebi, da bi te rešil iz tvojega starega babilonskega ujetništva.

13 Zaradi tega hoče Gospod, da se predvsem s svojim največjim trnom v očesu sprizaniš in spraviš, če hočeš kdaj doseči milost in priti v nebesa. Če pa boš vztrajal pri svojem babilonskem nauku, se boš sam preginal v pekel, iz katerega pa te bo le stežka kdaj rešil kakšen prijatelj Gospoda Jezusa!"

14 *Škof* pravi: "Ja, ja, najljubši prijatelj, čutim, da se v meni že začenja porajati nekakšna doslednost v načelih in delu. Zato bodi potrpečljiv z menoj, saj želim v Božjem imenu storiti vse, kar zahtevaš. Samo o najstrašnejšem peklu mi ne govori več - le vodi me naprej!"

15 *Angel* pravi: "Za zdaj sva že na cilju. Glej, ravno tu, pri tem luteranskem kmetu in obenem škofu, ki sem jaz sam, boš dobil službo kot ovčji pastir; zvesto opravljanje te službe ti bo dalo kruh in postopno boš napredoval! Če pa se boš tega dela lotil godrnjaje in sodniško, si boš zelo škodoval, tvoj kos kruha bo manjši, pa tudi napredoval boš počasneje! Če pa hočeš biti zvest služabnik, se ne spominjaj več svojega zemeljskega

bitja, temveč predvsem, da moraš tukaj začeti spet služiti, če hočeš napredovati!

16 Dobro pa si zapomni: Napredovati pomeni tukaj umakniti se in hoteti biti poslednji in najmanjši. Kajti nihče ne pride pred Gospoda, dokler se tako zelo ne poniža, da je v vsakem pogledu manjši od mezinca na nogi. Zdaj veš, kakšen je tvoj zdajšnji položaj, zato stopi za menoj v to hišo dobrega srca! Tvoja volja!"

17 Škof mu sledi brez ugovora, kajti vidi, da njegov voditelj nima slabih namenov.

5

V kolibi angela Petra - Angelova beseda svetlobe o Lutru - Martinova služba ovčjega pastirja v onstranstvu

1 Ko sta prišla v hišo, ki je bila opremljena zelo preprosto in le z najnujnejšim, je naš škof na majhni trikotni mizi zagledal luteransko Biblijo stare in nove zaveze in je bil

zaradi tega v vidni zadregi.

2 *Angel Peter* je to takoj opazil in mu rekel: "Le kaj ti je storil Luter, da zato, ker ga tako zelo zaničuješ, zaničuješ tudi kar se da natančen prevod Biblije, v kateri ni nič drugega kot čista Božja beseda?"

3 Glej, četudi Luther ni bil *popoln* mož, o katerem bi se lahko kar najbolj upravičeno reklo: "Bil je mož po Božjem srcu!", je bil vendarle neprimerno boljši kot mnogi iz tvoje Cerkve, ki hočejo biti edini pravičniki in najpopolnejši, v bistvu pa so vendar najbolj nepopolni in najmanj dosledni. Edino on je imel hvalevreden pogum, da je sredi najbolj nezaslišane babilonske noči človeštvu spet povrnil čisto Božjo besedo, da bi ga s tem pripeljal na pravo Gospodovo pot.

4 Čeprav so se na tej poti našle tudi nekatere temne sence - to so bile naravne posledice še zmeraj bližnjega Babilona (Rima), pa je bil vendarle njegov nauk po čisti Gospodovi besedi v primerjavi s starim rimskim zmotnim naukom kot opoldansko sonce v primerjavi z najmračnejšo močvirsko temo in črno nočjo.

5 Če pa je Luter to počel v Gospodovem

imenu, povej, zakaj tako preziraš in zaničuješ tega dostojanstvenega moža?"

6 *Škof* reče: "Saj ga ne preziram; toda ti veš, če je nekdo dolgo suženj ene stranke, zrasede sčasoma v njem nekakšno umetno sovraštvo proti *tistemu*, ki ga je njegova stranka ob tisoč priložnostih preklela in obsodila! In tako je tudi z menoj. Zaupam v Boga in pričakujem, da mi bo pomagal, da se bom znebil vseh svojih neumnosti, od A do Ž, ki sem jih prinesel z Zemlje. Zato se ne spotikaj nad menoj, saj upam, da se bom poboljšal.

7 *Angel Peter* pravi: "O brat, ne opominjaj mene, naj bom potrpežljiv, temveč *sebe*. Kajti ti niti ne veš, kaj vse te bo še doletelo; jaz pa to vem in moram zaradi tega s teboj ravnati tako, da boš postal bolj resnicoljuben, da se boš krepko spopadel s tistimi tisočnimi skušnjavami, na katere boš naletel na poti do Gospoda.

8 Poglej skozi okno! Tam vidiš na tisoče ovac in jagnjet, ki pogumno tekajo in skačejo vsevpred.

9 Tu pa je knjiga, v kateri so zapisana njihova imena; vzemi jo in jih začni klicati po imenih. Če bodo v tvojem klicu spoznale

glas *pravega* pastirja, bodo kar najhitreje pritekale k tebi. Če pa bodo spoznale v njem najemnikov glas, se bodo razkropile in ti pobegnile. In če se to zgodi, ne bodi nejevoljen, temveč spoznaj, da si najemnik; in potem bo prišel k tebi drug pastir in te bo poučil, *kako* je treba varovati in klicati ovce in jagnjeta.

10 Zdaj pa vzemi ta seznam; pojdi ven in stori, kot sem ti svetoval."

6

17

*Prijetno, toda nevarno presenečenje škofa
Martina v novi službi - Čreda ovac,
množica lepih deklet*

1 Naš mož odide v svoji kmečki obleki s precej debelo knjigo pod pazduho tja, kjer je bila čreda, ki mu je bila v (duhovni) oddaljenosti prikazana kot čreda ovac in jagnjet. Gledano duhovno, pa so bili v njej sami pobožni in krotki ljudje, predvsem ženske

duše, ki so na svetu živele prav pobožno, so pa veliko bolj cenile rimsko duhovščino kot Mene, Gospoda, ker Me niso spoznale in Me še zdaj niso spoznale - zato so bile v precejšnji duhovni oddaljenosti še zmeraj videti kot najbolj krotke živali.

2 Ko je naš mož prišel ven, prav dobre volje kot nekdo, ki je po dolgi praksi končno prvič dobil plačano službo, je sedel na kamen, poraščen z mahom, in se oziral okrog po ovcah in jagnjetih. Toda zdaj teh koristnih domačih živali ni več videl, zagledal pa je množico najlepših in najnežnejših deklic, ki so veselo skakljale po prostrani travnati preprogi, nabirale rože in iz njih pletle najlepše vence in venčke.

3 Ko je *naš mož* to opazil, si je rekel: "Čudno! Saj to je vendar isti prostor, ista trata, na kateri sem pred tem odkril skoraj nešteto množico ovac in jagnjet. Zdaj je čreda izginila, kot da bi jo bil kdo odpihnil, namesto nje pa je tu tisoč najbolj ljubkih deklic, ki so ena lepša od druge. Odkrito rečeno, če vsa ta zgodba ni kakšna nevarna potegavščina, bi mi bila seveda ta čreda veliko ljubša; toda tu človek res ne sme verjeti

svojim čutom, kajti - če obrneš roko, je vse v trenutku čisto drugače!

4 Gorje, gorje, zdaj prihajajo k meni, ne da bi jih bil poklical po imenu! Tudi prav; tako bom lahko te ljubke otroke vsaj od blizu opazoval, kolikor mi srce poželi, in - oh, oh! - morda bom lahko celo katero objel? Res, saj niti ne bi bilo tako slabo, če bi tukaj lahko vso večnost pasel to čudovito spremenjeno čredo ovac. To res ni slabo, ni slabo!

5 Prihajajo bliže; in čim bliže so, toliko čudovitejše so videti. Tista tam v sredini spredaj je še posebno lepa! - O moč moje morale, ne zapusti me zdaj, sicer me bo premotila. Še dobro, da tukaj tisti neumni celibat ne velja več, sicer bi kateri izmed nas zlahka postal smrtni grešnik.

6 Res, da bi jih moral poklicati po imenih iz knjige, toda tega zdaj ne bom storil, kajti potem se bodo razbežale in se ne bodo prikazale nikoli več. Zato kar lepo miruj, moja debela knjiga z imeni; pred to čredo moraš ostati lepo zaprta.

7 Prihajajo bliže in bliže, in zdaj pa le tiho, še deset korakov in tu bodo; ja, čisto pri meni bodo ljubi angelčki! - O vi ljubi, ljubi

angelčki!"

8 Glejte, zdaj so "ljubi angelčki" že pri našem možu, obkrožijo ga in sprašujejo, kaj dela tu?

7

Skušnjava škofa Martina in poduk angelu Petru

1 *Naš mož*, ves prevzet od miline in ljubezni, odgovori s trepetajočim glasom: "O vi ne-be-ški angelčki, oh, oh, oh, ljubi, ljubi angelčki! - Oh, ohooooh vi najljubši angelčki Božji! - Jaz - bi moral - biti - vaš - pastir; toda, naj-, najljubši angelčki, saj vendar vidite, da sem za to veliko preneumen!"

2 Najlepša iz črede sede otroško zaupljivo tesno poleg našega moža in druge sledijo njenemu zgledu. Ravno *najlepša* mu reče: "Ti ljubi mož, preveč skromen si; kajti meni se zdiš zelo lep, in če bi te lahko osvojila, bi bila presrečna, če bi bila večno tvoja! Poglej

ali ti nisem všeč?"

3 Naš mož od same zaljubljenosti ne spravi iz sebe nič drugega kot drhteč ooooh, ki ga kar noče biti konca; kajti prelepa, svetlozlato skodrana glava, najprijaznejše, velike modre oči, rožnata usta, eterično valujoče polne prsi, najlepše, okrogle roke, in še lepše noge, so spravile našega moža skoraj ob pamet.

4 Angelček vidi, kako zelo se je pastir razvnel, skloni se nadenj in ga poljubi na čelo.

5 Dotlej se je naš mož še kar junaško držal; zdaj pa se je vdal. Docela se je vzburil: z vso močjo je objel najlepšo in jo obsul z ljubezenskimi izjavami.

6 In ko je tako postopno zapadel v svoj *dolcissimum**, se je naenkrat vse spremenilo. Ljubki angelčki so izginili, pri našem možu je stal *angel Peter* in govoril:

7 "Brat, kako pa paseš svoje ovce? Sem ti mar tako svetoval? Če boš ravnal z ovcami in jagnjeti, ki so ti zaupani tako, potem še zelo dolgo ne boš dosegel večnega življenjskega cilja! Zakaj nisi uporabil knjige?"

* "Najslajše", vrhunec ljubezenske omame

** Burkasto

8 *Škof* spregovori: "Zakaj pa mi nisi povedal, da so te ovce in jagnjeta, ki sem jih videl iz tvoje hiše, pravzaprav samo najlepša in najmikavnejša dekleta, ob katerih bi ostal ravnodušen samo kamen?! Vidiš, da si me pravzaprav potegnil za nos, iz te potegavščine pa menda ja ne boš delal hrupa?"

9 *Angel* pravi: "Kako pa je s tvojim celibatom? Ali ga nisi prelomil, pa obljuba večne čistosti?"

10 *Škof* pravi: "Kaj celibat, kaj obljuba! Zdaj sem vendar s kožo in kostmi na luteranskih tleh; oboje je razveljavljeno. In sploh: takšnemu angelu kot je bila ta deklica, bi tudi na Zemlji daroval ves svoj celibat in bi njej na ljubo v trenutku postal luteran. Toda, le kam so izginile te čudovite deklice, posebno tista? Oh, da bi vsaj njo lahko še enkrat videl!"

11 *Angel* govori: "Priatelj, videl jo boš, in to kmalu, z vsem njenim spremstvom; toda, ne smeš je nagovoriti, še manj pa se ji približati. In če te bo hotela zasledovati, dvigni roko in reci: "V Gospodovem imenu, vrni se nazaj k pravemu redu in me ne skušaj, temveč ubogaj glas ureditve!"

12 Če se čreda ob tem ne bo obrnila, odpri knjigo in beri imena, zapisana v njej, in čreda se bo naenkrat razkropila, ali pa ti bo - če bo zaznala ton, ki izvira iz Gospodove moči v tebi, sledila. In potem jo boš vodil na hrib proti poldnevu, in tam ti bom znova prišel naproti.

13 To kar se je zgodilo zdaj, daruj v svojem srcu Gospodu Jezusu; kajti On je dopustil, da si padel in v padcu odvrgeš svoj trdovratni celibat.

14 Toda zdaj ne smeš več pasti, kajti če ti se bo to še enkrat zgodilo, bi ti padec tako zelo škodoval, da bi se moral veliko zemeljskih stoletij truditi, preden bi se spet rešil. Zato bodi previden in moder! Kajti ko boš razsvetljen, ti bo v Božjem kraljestvu prišlo naproti nešteto in še neskončno lepših deklet, toda prej moraš izkoreniniti vse svoje zemeljske neumnosti!

15 Zdaj ostani tu in se ravnaj po mojem nasvetu, pa boš imel odslej prijetno pot v Gospodovem imenu!"

16 Po teh besedah je angel Peter nenadoma izginil, da škof zdaj ne bi imel več priložnosti za kakšno burleskno** pripombo in kakor koli ugovarjati angelu.

*Kritični samogovor škofa Martina in
priznanje grehov*

1 Čisto sam na travniku začne čez nekaj časa govoriti sam s seboj:

2 (*Škof Martin:*) "Le kam je izginil moj voditelj? Lep voditelj je to; tedaj ko ga najbolj potrebujem, izgine in sam Bog ve, kje je zdaj! - Samo če človek naredi kaj narobe, je takoj tu - to pa je lastnost, ki jo najteže prenašam! Ali naj ostane in me vodi po tako nevarnih poteh, kot so te duhovno-svetne, ali pa naj se za zmeraj pobere, če misli hoditi k meni samo tedaj, kadar kaj zagrešim! O, takšnih norcev bi se našlo še več!

3 Če me hoče voditi k blaženstvu, naj ostane pri meni, tako da ga bom videl, sicer njegovo vodenje ni prav nič vredno! Le počakaj, ti luteranski skriti voditelj, - z menoj boš dobil takšno kost za glodanje, da te bo minila potrpežljivost! Kaj hujšega se mi lahko sploh še pripeti? Kot luteranec

sem, po rimskem nauku, popolnoma zrel za pekel - morda pa sem, ne da bi opazil, celo tam?!

4 Zato naj se lepe ovce le še enkrat vrnejo k meni!

Ne bom volk v ovčjem kožuhu, temveč ljubimec poln ognja, kakršnega še nikoli ni bilo na Zemlji! - Svojih rok ne bom nikoli dvignil proti njim in tudi iz te knjige jih ne bom poklical, da jim ne bo več treba bežati pred menoj. Nočem se sicer več spozabiti z eno ali drugo; toda rok ne bom dvigoval in tudi po imenih jih ne bom klical! In če se bo tedaj morda pojavil iz kakšnega zakotja, naj vidi, da lahko škof z Zemlje govori kar hoče!

5 Kje neki tičijo ljubi angelčki tako dolgo? Doslej ni o njih niti sledu. Opažam tudi, da sem postal veliko pogumnejši in drznejši. Zato le sem, ljubi angelčki, v meni boste našli kar pravega moža, ne več strahopetca, temveč junaka, in to *kakšnega*!

6 Še zmeraj se nekje mudijo. Saj je že dolgo odkar me je moj voditelj zapustil, pa še zmeraj ni videti žive duše! Le kaj naj to pomeni? Me je morda celo moj čednostni

voditelj zahrbtno zapustil za vse večne čase? Vsaj videti je tako. Spet se mi dozdeva, kot da bi minilo nekaj ducatov let, odkar me je zapustil. Morda se bodo spet zavlekla na milijone.

7 To življenje v duhovnem svetu je prav svinjsko. Tu stojim kot bik pred goro: vse je tako megleno; nobene prave svetlobe! Nič ni tako kot se kaže. Kamen, na katerem že dolgo sedim in čakam ovce in jagnjeta, je gotovo tudi nekaj čisto drugega, kot se zdi. Tudi ti ljubi angelčki: Bog ve, kje in kaj pravzaprav so? Verjetno - nič! Kajti če bi kaj bili, bi že morali biti tu. Vse, kar je tu, je nič! Moj voditelj tudi; sicer ne bi bil mogel tako hitro izginiti v popoln nič!

8 To življenje se mi zdi najbolj podobno sanjam. Tu so se mi pogosto sanjale razne neumnosti, vse je bilo spremenjeno. In kaj je vse to bilo? Nič drugega kot podobe, ki jih je domišljija vtisnila v dušo. Tudi zdajšnje življenje ni nič drugega kot puhel, prazen, najverjetneje večni sen. Zdi se, da imajo edino ta moja razmišljanja pravo vsebino; vse drugo ni nič drugega kot bedna stvaritev duše, porojena iz domišljije. Gotovo čakam na jag-

njeta in ovce že dvesto let, in vendar ni o njih niti sledu.

9 Čudno pa se mi zdi, da v tem domišljijem svetu ta knjiga, ta moja kmečka obleka, tudi ta pokrajina z luteransko hišo in templjem vred, ohranja svojo podobo nespremenjeno. Ta zgodba je vsekakor nekoliko smešna. Toda zdi se, da je vendarle nekaj v tem, koliko, to je pa drugo vprašanje.

10 Morda pa vendarle ni bilo prav, da se nisem že od vsega začetka dosledno ravnal po njegovem nauku?! Če je pravi voditelj, bi me vendarle lahko takoj opozoril, in je ne bi smel meni nič tebi nič kar popihati. Mar ni rekel, da mi bo, če bom še enkrat padel, to lahko zelo škodovalo, da bom trpel še več sto zemeljskih let? Sem že padel? V mislih, in kar zadeva samo voljo, seveda že, ne pa v dejanjih, saj se tisti angelčki niti prikazali še niso.

11 Morda se niso prikazali zato, ker sem imel takšne misli in takšno voljo? Prav mogoče! Ko bi se le lahko znebil takšnih misli! Zakaj pa so bili tako zelo lepi in ljubki? Spet sem se hudo opekel! Se pravi, treba je počakati, dokler se moje neumne

misli ne poležejo - in volja z njimi!

12 Zdaj že vem: Če je to preskušnja moje največje slabosti, potem bo to zame še huda ovira; kajti v tej točki sem bil na svetu skrivoma prava žival in optima forma!* Ja, če sem videl kakšno prav bujno žensko...taceas!** Koliko ... taceas de rebus praeteritis!*** ... lepih mladih nun! Oh, to so bili blaženi časi, - toda zdaj taceas!

13 Kako strog sem bil v spovednici do spovedancev in kako mlačen do sebe! Žal, žal, to ni bilo prav; toda kdo razen Boga ima moč, da bi se lahko upiral prvinskemu nagonu?

14 Če ne bi bilo skrajno neumnega celibata in bi bil škof zakonski mož ene žene, kot je, kolikor jaz vem, Pavel celo izrecno zahteval, potem bi se bilo gotovo lažje borovati z mesom. Tako pa živi takšen škof stalno kot Adam pred blagoslovom drevesa spoznanja z zapeljivo Evo v neke vrste raj, in se nikoli ne more do sitega najesti ponujenega jabolka!

* V najboljši formi

** Molčil

*** Molči o stvareh, ki so minile!

15 Kolikšna premetenost! Je pač tako, toda kdo lahko to spremeni? Stvarnik sam, če hoče; brez Njega pa je človek - posebno iz moje svojati! - že od nekdaj žival in bo to ostal vekomaj, in to prav ogabna žival!

16 Gospod bodi milostljiv in usmiljen! Že vidim, če ne boš položil svoje roke name, bo z menoj težko; kajti žival sem - in moj voditelj je svojeglav bedak, morda celo Lutrov duh! Tako ne bo šlo! Potrpljenje, ne zapusti me! Že spet tisoč let na enem kraju!"

17 Zdaj končno umolkne in čaka na ovce in jagnjeta.

9

*Nadaljnji preskus potrpežljivosti škofa
Martina in njegov obešenjaški humor*

1 Škof se ozira na vse strani, in čaka in čaka; toda še zmeraj nobenega sledu o ovcah in jagnjetih. Zdaj vstane s kamna, stopi nanj in

se s te vzvišene točke ozira za ovcami; toda tudi od tu ne vidi ničesar.

2 Začne klicati, vendar se nihče ne oglasi in se tudi nič ne pojavi. Spet sede in čaka. Toda zaman, kajti z nobene strani ni mogoče ničesar videti. Čaka še nekaj časa, in ker nihče ne pride od nikoder, nepotrpežljivo vstane, vzame knjigo in se odpravi naprej. Pri tem govori:

3 (*Škof Martin:*) "Zdaj mi je pa tega dovolj. Gotovo je minilo že skoraj milijon let, vsaj zdi se mi tako, pa se ni še nič spremenilo. Ti moj čednostni voditelj, zdaj me ne boš imel nič več za norca; kot poštenjak ti bom tvojo neumno knjigo položil v tvojo luteransko hišo in nato krenil na pot - kamor koli že. Gotovo je tudi ta svet nekje zabit z deskami - in tam se bo potem lahko reklo: huc usque et non plus ultra!*

4 In če bom moral potem v Božjem imenu na takšni točki morda čakati trilijon ali celo decilijon let, dokler ne bodo recimo tudi deske duhovnega sveta strohnele, bom vsaj vedel, zakaj. Toda da bi me tukaj za nič

imeli za norca, to se mora končati. Kar človeka doleti po lastni krivdi, to prenaša laže kot tisto, kar mu prizadene kakšen omejen tepec nekega voditelja. Tako besen sem na tega luteranskega malopridneža, da bi mu utegnil še kaj narediti, če bi mi prišel v roke.

5 Ali je lahko še kaj bolj dolgočasnega in tudi mučnega kot čakati na nekaj, kar je obljubljeno, pa se ne pojavi? Ne, to je pre-hudo! Kako strašansko dolgo že čakam tu; ali v resnici, ali se mi samo zdi, to je zdaj prav vseeno - Bog nam pomagaj! - in čisto brez vzroka in meni razumljivega namena! Zaradi nekaterih ovac in jagnjet, - pa saj to že dolgo ni več res, in tudi nikoli ni bilo!

6 Kako čudovito bi bilo, če bi tu našel vsaj enega enakomislečega človeka! Tako lepo bi potovala po tem krivičnem duhovnem svetu, da bi bilo veselje; tako pa se moram veseliti sam. Zdaj pa pokonci! Ne smem izgubljati časa, če nočem na tem kamnu okamneti.

7 Kje je zdaj ta obupna knjiga? Se je morda kar sama odnesla domov, da bi mi prihranila pot? Tudi prav! Toda skrivaj me že nekoliko moti; ravno kar je bila še tu in hotel sem jo

vzeti v roke - zdaj pa je izginila.

8 Kako je neumno urejen ta duhovni svet - to presega mejo človekovih predstav. Knjiga izgine kar sama, če jo človek zaslužen malo kritizira. To ni slabo!

9 Nazadnje bom moral še ta kamen prositi odpuščanja, ker sem s svojim nevrednim bitjem tako dolgo počival na njem - sicer bo še ta izginil! In če bom odšel na pohod skozi te čudovite meglene loge in mahovite livade pri dvojni kresnični osvetlitvi, bom pač moral tudi mah najprej prositi, naj mi milostno dovoli, da smem stopiti nanj zato, da bi se premaknil naprej!

10 Prek..., stoj, samo preklinjati ne! Kako neumno! Glejte: hvala Bogu, tudi luteranska hiša s templjem vred je odšla bogvekam na sprehod! Le tako naprej, nazadnje gre vse v staro šaro! Samo kamen je še tu - toda ali je res?! Vsaj videti je tako; toda pogledati moram natančneje. Prav, prav, tudi gospod kamen je izginil!

11 Najbrž je čas, da tudi jaz izginem. Toda kam? Veliko izbire res nimam. Samo naravnost za nosom - seveda pod pogojem, da ga še imam: kajti kogar so tako kot mene, zdaj

* Do tu in ne naprej

že drugič, nekaj milijonov let vodili za nos, bi se moral resno vprašati, ali nos sploh še ima. Toda, hvala Bogu, še ga imam; zato zdaj samo naprej za tem edinim kažipotom v tem resnično lepem duhovnem svetu!"

12 Glejte, škof Martin zdaj začanja hoditi in angel Peter mu neviden sledi. "Hoditi" v duhovnem svetu pa pomeni "premisliti si," in kakor se mišljenje spreminja, tako se navidezno spreminja tudi kraj. Kmalu bomo videli, kam se bo naš mož usmeril.

10

Škof Martin na krivih poteh - Gospodovi namigi o duhovnih stanjih in njihovih analogijah

1 Kdor od vas se spozna na kompas duha, bo kmalu opazil, da jo je naš mož namesto proti poldnevu ubral naravnost proti večeru. Pogumno in urno gre naprej; toda ne odkrije ničesar, razen sebe in z redkim mahom po-

raščenih ravnih tal in zelo blede, sivkasto osvetljen navidezni nebesni svod, ki čedalje bolj temni kolikor bolj in kolikor globlje proti večeru se razprostira.

2 Ta opazno naraščajoča tema ga je nekoliko osupnila, vendar ga ni ustavila, zato, ker je skorajda brez spoznanja in vere. Edino, kar mu je še ostalo, je napačna razlaga čiste besede evangelija, s tem pa najčistejše antikristovstvo in v skritem ozadju v humorno masko prikrito sovraštvo do sekt.

3 Zato je pot tega škofa vodila proti čedalje temnejšemu večeru; in zaradi tega tudi po tleh, poraščenih z redkim mahom, ki pomenijo sušo in mršavo majhnost Moje besede v srcu tega moža. Zaradi tega tudi nenehno naraščajoča tema, kajti premalo ali celo nič cenjena in še manj upoštevana Božja beseda (tej se takšni škofje v rdečih in zlatih oblačilih priklanjajo samo pro forma*) v njem, nikoli ni dosegla tiste življenjske toplote, iz katere bi potem lahko vzšla za duha čudovita svetloba večnega jutra.

4 Takšni ljudje morajo v duhovnem svetu

* Samo zaradi forme, navidez

najprej v najhujšo navidezno zapuščenost in v najtemnejšo noč; šele potem jih je mogoče spreobrniti. Takšnega škofa bi bilo težko spraviti na resnično apostolsko pot že na tem svetu, prav tako in še veliko težje pa *tam*, na oni strani, kjer je kot duh od zunaj nedostopen, v njem pa nič drugega kot zmote, napačne utemeljitve in v bistvu oblastiteljnost.

5 Po Moji milosti pa se seveda lahko zgodi marsikaj, kar bi sicer ne bilo mogoče. Zato si prav pri tem možu praktično oglejte, kam bo prišel s tem, kar je v njem, in kaj bo nazadnje, ko bodo popustile vse vrvi, še lahko naredila Moja milost, ne da bi posegla v svobodo duha. Tudi ta mož bo deležen takšne milosti, ker je nekoč molil, naj ga vodim Jaz s Svojo roko! Toda s Svojo milostjo vendar ne morem poseči prej, preden ne odstrani iz sebe navlake najrazličnejših zmot in skrite hudobije; to kar se bo pokazalo z najgostejšo temo, ki ga bo obdala.

6 Poglejmo, kako je z našim popotnikom! - Počasi in previdno stopa naprej, pri vsakem koraku preskuša, ali so tla dovolj trdna in ga lahko nosijo. Kajti tla postajajo tu in tam

močvirna in barjasta, to pa naznanja, da se bodo vsa njegova napačno utemeljena spoznanja kmalu izlila v brezdanje morje skrivnosti. Zaradi tega že zdaj, v čedalje gostejši temi, naletijo na različna majhna močvirja skrivnosti - stanje, ki se že na Zemlji pri mnogih ljudeh kaže tako, da skušajo, če začne modrejši z njimi govoriti nekaj o duhovnem in dušnem življenju po smrti, pogovor takoj preusmeriti, kaj takega jih čisto zmede, postanejo zlovoljni in žalostni, in človek bi znorel, če bi o tem veliko razmišljal.

7 Ta strah ni nič drugega kot to, da pride duh na takšna zelo močvirna tla, kjer nihče več nima poguma, da bi nedoločne globine takšnega močvirja izmeril s svojim nadvse kratkim merilom spoznanja iz strahu, da se ne bi morda pogreznil v brezdanjost.

8 Glejte, tla, ki nosijo našega moža, se spreminjajo v vedno bolj prostrana majhna jezera: med temi se vijejo le še ozki jeziki kopnega. To ustreza namišljenemu govoričenju takšnega spoznavalca Boga, ki je brez spoznanja, njegovo srce pa je brezbožno.

9 Po takšnih tleh stopa torej naš mož po

poti, po kateri hodijo mnogi milijoni. Jeziki kopnega se čedalje bolj ožijo med vedno bolj brezdanjimi jezери, polnimi nedoumljivosti za njegovo spoznanje. Močno se opoteka, kot nekdo, ki gre po ozki brvi, pod katero dere potok. Toda kljub temu ne obstane, temveč se iz nekakšne napačne sle po znanju opoteka naprej, da bi našel nekakšen domnevni konec duhovnega sveta; deloma tudi zato, da bi skrivaj iskal lepe ovce in jagnjeta, ker mu te še zmeraj ne gredo iz glave!

10 Odvzeto mu je bilo sicer vse, kar bi ga na to spominjalo: knjiga, travnik, kamen (spotike) z ovci in jagnjeti vred, ki so mu nekoč na svetu pomenile zelo veliko očarljivo mikavnega in nadvse zabavno prijetnega. Angel Peter mu jih je tudi pokazal predvsem zato, da bi mu razkril njegove slabosti in ga s tem bolj okrepil.

11 Zdaj tudi vidimo, kaj našega moža tako žene do neskončnega morja, tam pa bo slišal tole: "Do tu in nič dlje sega vsa tvoja slepota, neumnost in prevelika norost!"

12 Zato naj le tava naprej, do konca kopnega jezika svojih govorichenj, in do tega pa zdaj ni

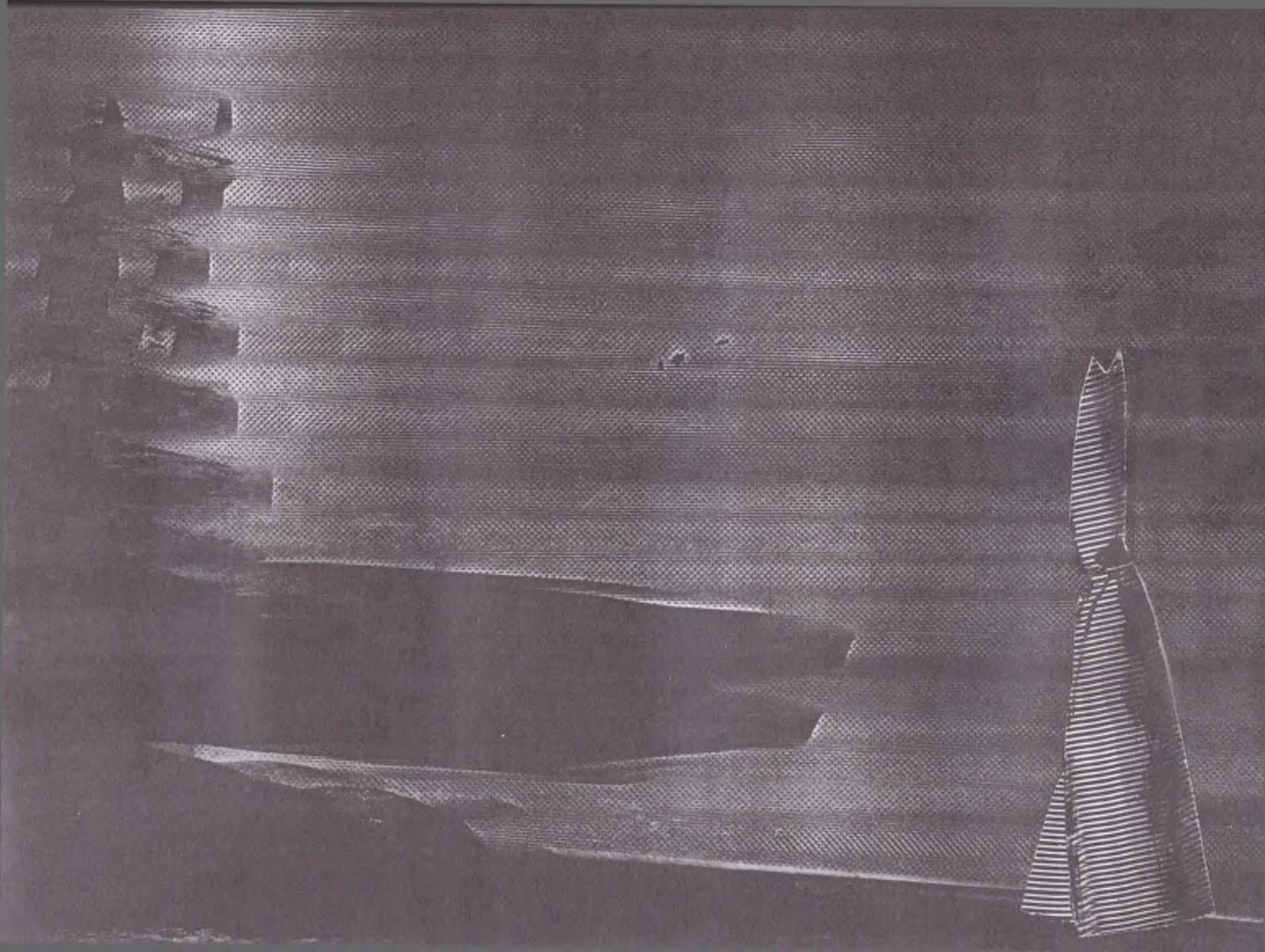
več daleč. Potem bomo mirno prisluhnili norostim, ki jih bo izpljuval v morje svoje duhovne noči.

13 Vsak od vas pa naj natančno preišče svoja skrita neumna posvetna nagnjenja, da ne bo prej ali slej prišel tudi sam na tako žalostno pot, po kakršni stopa ta popotnik!

11

Huda stiska našega popotnika - Njegov nadaljnji samogovor in jezno zmerjanje

1 Poglejte tja: naš mož je pravkar dosegel morje; noben jeziček nikjer več ne deli neskončnega vodovja tega morja, ki izvira iz brezmejne nespameti tega moža in le-to tudi ustrezno upodablja. Označuje tudi tisto človekovo stanje, v katerem se ne more oblikovati skoraj nobena predstava o čemer koli, ko se pojmi dobesedno razblinijo kot pri norcu, pri katerem se vsi pojmi kaotično stekajo v morje nesmisla.

2 Čemer in jezen stoji zdaj na zadnjem robu, to je: pri zadnjem pojmu - samem sebi. Samo samega sebe še spozna; vse drugo je postalo mračno morje, v katerem ni ničesar, razen najrazličnejših brezobličnih, mračnih pošasti, ki topo, slepo in nemo plavajo okrog našega moža, kot bi ga hotele požreti. Kraj je zelo temen, vlažen in hladen; samo iz najmedlejšega sija in grozljivo topega pljuskanja valov spozna naš mož, da je na robu neizmerne morja.

3 Poslušajte, kakšne nenavadne reči pleteniči, da boste lahko spoznali, kako se mu godi, in ne samo njemu, temveč tudi neskončni množici ljudi, ki so imeli in še imajo vse samo v *glavi*, v svoji najneumnejši domišljiji, malo ali nič pa v *srcu*. Prisluhnite mu torej - začenja govoriti:

4 (*Škof Martin:*) "Tako, tako, tako, zdaj je prav! O ti prekleto svinjsko življenje! Najmanj deset milijonov zemeljskih let sem moral kot uboga duša tavati okrog v tej noči in najtrši temi, da sem namesto do zaželenega dobrega cilja došel do morja, ki me bo za večno požrlo.

5 To bi bil lep "requiescant in pace, et lux perpetua luceat eis!"* Na svetu so mi gotovo že dostikrat zapeli to čudovito himno. Svet meni, da zdaj večno počivam; moj pepel bo še obsijalo kakšno sonce ali fosforescentni sij trohnobe v grobnici, toda kako je z mojim jazom, z menoj v resnici - kaj je nastalo?

6 Še zmeraj sem isti, kot sem bil; toda kam, kam, kam sem prišel? Tu stojim na majavem koncu najožjega jezika zemlje, če ta tla sploh lahko imenujem zemljo, krog in krog mene pa je najtemnejša noč in večno, brezdanje morje.

7 O ljudje, ki vam je še dana milost telesnega življenja na Zemlji - seveda, če Zemlja še obstaja, kako neskončno srečni ste in kako neizmerno bogati v primerjavi z menoj, vsi - tudi tisti, ki v najrevnejših cunjah prosite dobre ljudi za prebito paro. Na žalost vas tu čaka moja ali morda še veliko hujša usoda.

8 Zato reši se tam, kdor se le rešiti more: ali s trdnim izpolnjevanjem Božjih za-

* Naj počivajo v miru in večna luč naj jim svetil

povedi, ali naj bo z dušo ali telesom stoik - to je boljše; vse drugo ne velja nič! Če bi jaz storil eno ali drugo, bi bil zdaj srečnejši; tako pa stojim kot večni vol in osel obenem - ne pred goro, temveč pred večnim morjem, ki tu gotovo večno traja, in me bo verjetno za večno požrlo, toda ne bo me moglo ubiti, ker sem zdaj gotovo že nesmrten!

9 Kajti če bi me lahko v tem neskončno neumnem duhovnem svetu kaj usmrtilo, potem bi bilo to nedvomno najprej strašanska lakota, ki me muči že toliko milijonov zemeljskih let. Če ne bi bil najbrž tudi jaz sam zračna duša, bi se že zdavnaj požrl kot volkodlak do najmanjšega delca mezinca: tako pa nič ni zopet nič!

10 Če pa me bo zdaj pogoltnilo to morje, kako se mi bo potem godilo v tem neskončnem ribjem svetu? Koliko morskih psov me bo v njem požrlo in koliko drugih pošasti bo na meni preskusilo svoje zobe; žrle me bodo in mi tako povzročale najhujše bolečine, pri tem pa me vso večnost ne bodo mogle usmrtiti?! - O res čudoviti obeti za večno prihodnost!

11 Morda so bile tiste ovce in jagnjeta nekakšne duhovne sirene* in so me neopazno zvale semkaj, da bi me tu raztrgale in požrle? Seveda, saj že neskončno dolgo ni več res, da sem jih nekoč, pred milijoni zemeljskih let videl; in vendar bi kaj takega ne bilo ravno nemogoče v tem nerazumljivem in najneumnejšem duhovnem svetu, kjer človek preživi tisočletja, ne da bi razen sebe videl kaj drugega, presojal in spoznal še kaj drugega, ne da bi kaj počel, razen, kdaj imel nekaj tisočletij dolge nekoristne in nesmiselne samogovore kot največji norec v svetu telesnih ljudi.

12 Le tega ne razumem, zakaj se zdaj v tem gotovo najbolj brezupnem položaju ne bojim bolj? V bistvu sem bolj jezen kot prestrašen; toda, ker tu nimam nikogar, na kogar bi lahko stresel svojo upravičeno jezo, jo moram požreti kot postan kis.

13 Zdi pa se mi, da če bi zdaj prišel k meni sam Bog, če sploh kje kakšen je, bi moj postani kis jeze spet postal svež. Lahko bi se pošteno spozabil nad kakšnim navideznim

bogom, če kje kakšen je, ker je minljivi svet okrasil z neštetiimi krasotami, tega neminljivega pa oskrbel slabše kot najbolj barbarski tiranski očim svoje osovražene pastorka, ki so brez svoje krivde prišli na svet in na žalost, na žalost postali njegovi pastorki!

14 O kako čudovito bi bilo stresti jezo na takšnega boga, če bi le bil kje. Toda na žalost boga ni in ga tudi nikoli ni moglo biti. Kajti če bi kje bilo kakšno višje božansko bitje, bi moralo vendar biti bolj modro od nas, svojih stvaritev, tako pa o kakšni modrosti ni niti sledu!

15 Že slepec uvidi, da mora imeti vsak obstoj in vsako dogajanje nekakšen smisel. Tudi jaz sem nekakšen *obstoj* in nedoločno dogajanje. Živim, mislim, čustvujem, čutim, voham, okušam, vidim in slišim, imam roke za delo in noge za hojo, usta, z jezikom in zobmi, in - popolnoma prazen želodec; toda ta Bog mi naj pove: *Čemu?* Čemu milijoni zemeljskih let s takšno lastnino, ki je vendar ne morem nikoli uporabiti?

16 Torej na dan s takšnim nadvse nemodrim bogom! Naj govori z menoj, če kje sploh je, da se od mene nauči modrosti. Toda

lahko bi ga vso večnost izzival, pa se ne bo pojavil! Zakaj? Ker ni nič in ga sploh ni!"

12

Škof Martin na mrtvi točki - Sprejem na ladjo, po kateri je hrepenel - Martinov zahvalni govor mornarju, ki je sam Gospod

1 Po dolgem presledku, v katerem je vendarle nekoliko strahoma pričakoval tako pogumno ozmerjano in celo izzvano božanstvo, je spet začel naslednji, nekoliko bolj zamolkel pogovor s samim seboj:

2 (*Škof Martin:*) "Nič, nič in zopet nič! Lahko izzivam kogar hočem; zasramujem kogar hočem; najbolj grobo zmerjam kogar koli; tu ni nikogar, nihče me ne sliši, sem kot edino samozavedajoče se življenje v vsej neskončnosti.

3 Toda, saj vendar ne morem biti sam! Mnogi tisočkrat tisoči milijonov ljudi na

* Zapeljevalke (v grških bajkah: zapeljive morske deklice)

Zemlji, ki so bili rojeni tako kot jaz, so živeli in spet umrli, le kam naj bi vsi odšli? So morda prenehali bivati ali pa imajo v vseh nešteti točkah vse neskončnosti, neskončno daleč oddaljeni drug od drugega, morda enako neumno-oslovsko usodo kot jaz? - To se mi zdi še najbolj verjetno. Kajti moj nekdanji vodnik in nato lepe ovčice in jagnjeta so bili vendar zanesljiv dokaz, da so v tem brezkončnem svetu nekje vendarle še ljudje! Toda kje, kje, kje? To pa je drugo vprašanje.

4 Onkraj tega neskončnega morja bo najbrž zelo malo živega - pač je to najverjetneje neskončno daleč za menoj. Ko bi le mogel *nazaj*, bi jih prav rad skušal poiskati. Toda na žalost je krog in krog mene voda, tako da se mi zdi vrnitev skoraj popolnoma nemogoča.

5 Pod mojimi nogami je sicer še suho, in za zdaj še stojim na tleh, ki me, čeprav zelo majava, vsaj za silo še nosijo. Če pa bi stopil z nog naprej ali nazaj, le kaj bi se mi zgodilo? Gotovo bi potonil v najbolj brezdanji prepad, v ta neskončno veliki vodni grob! Zaradi tega moram ostati in vso večnost čepeti tu, in to bo vsekakor čudovita zabava.

6 Ah, ko bi vendarle bila tukaj kakšna majhna, varna ladja, v katero bi lahko čisto svobodno vstopil, in ki bi jo vodil, kamor bi hotel: kakšna blaženost bi to bila, zame zdaj resnično najrevnejšega hu - oho, ne ven; to ime ne sme nikoli priti prek mojih ustnic! Sicer s hu -, ne bognasvaruj, ni prav tako nič kot s samim božanstvom; toda pojem sam na sebi je tako oduren, ga se res ni mogoče pošteno izgovoriti brez skrite groze.

7 Nekaj vidim na vodni gladini, nedaleč od tu. Je kakšna pošast - ali celo ladja? Glej, ti moje željno oko, bliže in bliže prihaja! Pri Bogu, zares je ladja, prava čedna ladja z jadrom in krmilom. Ne, če bi prišla semkaj, bi moral znova začeti verjeti v Boga; kajti kaj takega bi bil preveč očiten dokaz proti vsemu, kar sem govoril doslej. Res, sem prihaja, vedno bliže in bliže! Morda je celo kdo na krovu? Klical bom na pomoč: morda me kdo sliši?!

8 (Glasno): Hej, semkaj! Hej, tukaj! Na pomoč! Tu že neskončno dolgo čaka nesrečni škof, ki je bil nekoč na svetu zelo velik gospod, zdaj v tem duhovnem svetu pa se je pogreznil v najhujšo bedo in si ne more in ne

zna več pomagati. O Bog, o Ti moj veliki, vseмогоčni Bog, če si kje, pomagaj mi, pomagaj mi!"

9 Glejte, ladja se urno bliža obali, kjer je naš mož. Na krovu vidite *spretnega ladjarja*, to *sem Jaz sam*, in za našim možem angela *Petra*, ki je zdaj, ko se je ladja dotaknila obale skupaj z našim škofom hitro stopil na ladjo.

10 *Škof* pa opazi samo Mene kot ladjarja, angela *Petra* pa še zmeraj ne vidi, ker ta hodi vedno za njim. Z nadvse prijaznim obrazom gre naravnost proti Meni in pravi:

11 "Le kakšen Bog ali sicer kak drugi dobri duh je storil, da si s svojo ladjico na tem neskončno velikem morju zašel ravno v to okolico, ali celo namerno prikrmaril semkaj, kjer sem jaz že od davnih časov čakal na odrešenje? Ali si morda celo pilot v tem duhovnem svetu ali pa kakšen drug reševalec? Tebi podobni ljudje morajo biti tu zelo redki, kajti doslej že neskončno dolgo nisem odkril niti sledu o kakšnem človeku.

12 O ti najmilejši, najljubši prijatelj! Zdiš se mi veliko boljši kot tisti, ki se mi je že pred davnim časom vsilil za vodnika v tem svetu, da bi me spravil na pravo pot! Ampak, to ti je

bil vodnik non plus ultra!* Gospod Bog naj mu odpusti; kajti vodil me je le kratek čas in k samemu hudemu!

13 Enkrat sem moral svojo škofovsko obleko, ki sem jo Bog ve kako prinesel semkaj s sveta, odložiti in namesto te obleči to kmečko oblačilo, ki ga imam na sebi; to mora biti gotovo iz najboljšega blaga, sicer se ne bi moglo niti pri mojem najmirnejšem ravnanju ohraniti milijone zemeljskih let.

14 S to obdaritvijo pa bi bil še za silo zadovoljen, seveda če bi lahko upal na boljšo usodo. Toda kaj je potem storil ta junaški vodnik? Pod določenimi moralnimi pogoji me je najel za pastirja svojih ovac in jagnjet!

15 Voljan sem sprejel to službo - čeprav na luteranskih tleh, šel z debelim imenikom njegove črede ven in hotel storiti, kar mi je ukazal; samo poglej: ovce in jagnjeta so se spremenila v prekrasne deklice! O ovcah in jagnjetih ni bilo niti sledu več!

16 Iz knjige bi bil moral prebrati njihova imena, toda v vsej okolici ni bilo nobenih takšnih živali, ki sem jih prej razločno videl

iz hiše tega luteranskega vodnika.

17 Prišle pa so, ne da bi se bile pustile klicati po seznamu iz knjige, trumoma te najlepše deklice k meni, se šalile z menoj in me celo poljubile. Najlepša se je celo z razprostrtimi rokami sklonila nadme in me s tako očarljivo ljubkostjo stisnila na svoje nežne prsi, da se me je polotila taka čustvena omotica, da česa podobnega na svetu še nisem doživel.

18 Zgodba v bistvu gotovo ni bila slaba, posebno ne za novinca v tem svetu; ali sem mar mogel vedeti, da bom namesto ovac in jagnjet dobil v varstvo takšne deklice?

19 Toda nanagloma, kot bi ga blisk prinesel, je prišel tudi moj čednostni vodnik in mi zaradi tega naredil takšno pridigo, ki se je ne bi sramoval niti Martin Luter. Ob različnih grožnjah mi je dal nove, toda še bolj neumne in neresne nasvete, po katerih bi se moral kar najstrožje ravnati in na koncu vse ovce in jagnjeta prignati na goro, ki mi jo je pokazal.

20 Toda jaz s to nekoliko čudno nalogo nisem bil posebno zadovoljen, zato sta izginila vodnik in čreda. Čakal sem Bog ve koliko milijonov let, - toda zaman; končno

sem hotel knjigo odnesti svojemu čednostnemu delodajalcu nazaj v hišo. Toda knjiga, verjetno nekakšen duhovni avtomat, se je poslovila sama od sebe, skupaj s pokrajino; nazadnje sem se poslovil tudi jaz in odšel. Prišel sem do sem, naprej pa nisem mogel več. Zmerjal sem nekaj časa, kolikor sem le mogel in nazadnje obupal, kajti rešitve dolgo ni bilo od nikoder.

21 Končno si prišel ti kot resnični Božji angel rešitelj in me sprejel v svoje varno vozilo. Za to se ti kar najlepše zahvaljujem. Če bi imel kaj, s čimer bi ti to lahko hvaležno povrnil, kako sladko bi mi bilo pri srcu. Toda, saj vidiš, da sem revnejši kot vse, kar lahko človek označi za revno, in nimam ničesar, razen samega sebe. Zaradi tega sprejmi za svoje veliko prijateljstvo le tole zahvalo, in če me le lahko uporabiš za kakšno službo, sem ti na voljo.

22 O Bog o Bog, kako mirno, varno in hitro plava tvoje vozilo prek šumečih valov tega neskončnega morja, in kako prijeten občutek! O ti ljubi, božanski prijatelj. Zdaj bi moral biti tu moj nekdanji tako zelo omejeni vodnik. Potem bi se bilo vredno potru-

* "Nič prek tega", to pomeni neprekosljiv

dit, mu predstaviti tebe in mu pokazati, kakšen čut mora imeti pravi vodnik in rešitelj, če to res hoče biti. Nekoč na svetu sem bil voditelj, toda - tu molčim. - O hvala ti! Hvala! Kako čudovito plove ladjica!"

13

Besede Božjega mornarja o blagoslovu samote - Spovedno ogledalo za pospeševanje samospoznanja

1 Nato govorim *Jaz kot prijazni ladjar*: "Gotovo je zelo neprijetno biti dolgo neprenehoma sam; toda takšna dolgotrajna samota ima vendarle veliko dobrega. Tako pridobiš čas, da razmisliš o marsikaterih neumnostih, da se ti zagnusijo, odložiš jih in izženeš iz sebe. In glej, to je vredno več kot najštevilnejša in najsijajnejša družba, v kateri se zmeraj zgodi več neumnosti in slabega kot pa modrega in dobrega.

2 Še slabše pa je, če osamljenost ogroža

življenjska nevarnost, čeprav pogosto samo navidez; toda ne glede na to, je tudi takšna osamljenost tisočkrat boljša kot najljubkejša in najlepša družba. Kajti v takšni osamljenosti človeka ogroža samo navidezen propad, in tudi če bi te doletel, bi se še lahko rešil. V omenjeni ljubki in lepi družbi pa ogroža človeka pogosto na tisoče resničnih nevarnosti; vsaka od teh lahko povsem uniči dušo in duha in te spravi v pekel, iz katerega pa skorajda ni izhoda. Zato tvoje stanje, čeprav se ti je zdelo zelo nevšečno, za tvoje bitje ni bilo nesrečno.

3 Glej, Gospod vseh bitij je vendar skrbel zate, te nasičeval po meri in cilju in bil s teboj zelo potrpežljiv. Na svetu si bil rimski škof, to dobro vem, in si opravljal svoje pogansko malikovanje sicer dosledno po črki, čeprav notranje nisi na to nič dal; toda kaj takšnega po tvoji presoji pri Bogu, ki gleda samo na *srce* in njegove sadove, ni nič vredno! Poleg tega si bil zelo ošaben in oblastizeljen in si kljub obljubljenemu celibatu čez mero ljubil žensko meso. Mar misliš, da so bila takšna dela Bogu všeč?

4 Veliko si si tudi dal opraviti s samostani in

si najraje obiskoval take, v katerih je bilo veliko lepih novink. Zelo všeč ti je bilo, če so poklekale pred teboj kot pred Bogom in ti objemale noge, ti pa si jih potem na najrazličnejše načine moralno preskušal - marsikdaj pa to ni bilo daleč od vlačugarstva. Mar misliš, da je bila ta tvoja moralna gorečnost Gospodu Bogu všeč?

5 Kolikšno bogastvo si imel na svetu, čeprav je Kristus apostolom zapovedal, naj nimajo in ne nosijo ne torbe, torej nobenega denarja, ne obleke, ne obuvala - razen pozimi - in nikoli dveh sukenj! Kakšna izbrana jedila so bila na tvoji mizi, kakšen bleščeč voz, kakšne najbogatejše škofovske insignije so krasile tvojo oblastizeljnost.

6 Kako pogosto si ti, ki si hotel biti oznanjevalec Božje besede, na govorniškem odru krivo prisegal in samega sebe preklinjal, če ne bi bilo res to ali ono, v kar sam v vsem svojem življenju nisi nikoli verjel!

7 Kolikokrat si omadeževal samega sebe - in si bil v spovednici, dokler si se še potikal po njej, neizprosno strog do ubogih malih, velikim pa si zlahka dajal odvezo (tako kot skoči bolha skozi mestna vrata).

8 Mar misliš, da bi bilo to vseč Gospodu, kateremu je vendar ves rimski babilon v svoji najboljši podobi skrajno gnusen?

9 Si kdaj rekel v svojem srcu: "Pustite male priti k meni!"? - O glej, samo veliki so bili zate nekaj vredni.

10 Ali si kdaj sprejel kakšnega ubogega otroka v Mojem imenu in ga oblekel, nahranil in napojil? Koliko golih si oblekel, koliko lačnih nasitil, koliko jetnikov osvobodil? Glej, nobenega od teh ne poznam; pač pa si tisoče v njihovem duhu naredil za težke ujetnike in si neredko s svojim zmerjanjem in preklinjanjem zadal revščini najgloblje rane, bogatim pa si delil dispenzo za dispenzo* - seveda za denar, samo včasih, pri zelo velikih svetnih gospodih iz neke vrste velikega spoštovanja posvetnosti, zastonj!** Mar res misliš, da bi lahko bila takšna dela Bogu povšeči in bi moral biti zaradi tega takoj po svoji telesni smrti sprejet v nebesa?

11 Jaz tvoj rešitelj, pa ti to ne pripovedujem

* Spregled za spregledom

** "Zastonj" je dopolnilo izdajatelja.

*** Moja krivda, moja največja krivda

zato, da bi te sodil, temveč le zato, da bi ti dokazal, da ti Gospod ne dela krivice, če te je pustil tu navidez nekoliko na cedilu; in da ti je bil zelo milostljiv, ker ni dopustil, da bi bil takoj, ko si odmril Bogu, pahnjen v zašluženi pekel!

12 Premisli to in ne sramoti več svojega vodnika, temveč ponižno misli na to, da nisi vreden niti najmanjše Božje milosti, in vendar jo lahko znova najdeš! Če se morajo najzvestejši služabniki imeti za slabe in nekoristne, koliko bolj bi se moral šteti za takega ti, ki še nikoli nisi storil ničesar po Božji volji!"

14

Iskreno kesanje škofa Martina in njegova pripravljenost za pokoro in spreobrnjenje

1 Nato pravi škof: "O ti moj nadvse častiti in hvalevredni rešitelj! Na ta tvoja odkritja ti na žalost ne morem odgovoriti nič drugega kot:

Vse to je mea culpa, mea maxima culpa!*** Kajti vse to je res. Toda kaj naj storim?

2 Najgloblje se kesam zaradi vsega storjenega; toda z vsem mojim kesanjem se to, kar sem storil ne da nikoli več spremeniti v nestorjeno, in tako ostajata nespremenjeni tudi moja krivda in moj greh, ki je seme in korenina smrti. Kako pa je mogoče v grehu najti Gospodovo milost? - Glej, to se mi zdi popolnoma nemogoče.

3 Zatorej mislim takole: zdaj popolnoma spoznavam, da sem takšen pač zrel za pekel. Stvari bi lahko spremenil le, če bi mi bilo dano, da bi s svojim zdajšnjim spoznanjem in z Božjo vsemogočno dopustivijo še enkrat prišel na Zemljo, in tam, kolikor se da, popravil svoje napake. Toda - ker me je tako zelo strah pekla - naj me Gospod za vso večnost kot najmanjše bitje vtakne v kakšen kot, kjer bi si lahko z delom svojih rok kot najneznatnejši kmetič na pustih in nerodovitnih tleh pridelal najnujnejši živč. Pri tem bi se od vsega srca rad odpovedal kakršni koli višji blaženosti, saj vem, da nisem vreden niti najneznatnejše stopnje nebes.

4 Tako čutim: kajti tega ne morem imenovati svoje mnenje zaradi tega, ker občutim to kot notranjo zahtevo mojega življenja. Na tem nadvse zabitem svetu se pač tudi ne da nič več storiti; Na splošno je v njem veliko slabega, proti toku pa skoraj ni mogoče dobro plavati.

5 Vlade delajo, kar hočejo, vero pa uporabljajo le še kot politični opij za ljudstvo, da ga lažje držijo na uzdi, in ga izkoriščajo. *Papež* bi moral poskušati dati religiji drugačen, samo duhovni pomen, pa bi takoj nastopili proti njegovi deklarirani nezmotljivosti od vseh strani, z vsem orožjem.

To pa jasno pove, kako težko je, posebno kot škof hoditi po pravi poti Božje besede, ko na vseh njegovih poteh vohlja za njim cela legija skrivnih vohunov.

6 Vse to sicer ne jemlje niti škofu niti drugim ljudem, svobodne volje; toda kako zelo je s tem oteženo delovanje, v tisoč primerih celo onemogočeno - gotovo tudi Gospodu ni neznano.

7 Seveda bi bilo prav in potrebno, in v tem času skoraj nujno, biti zaradi Božje besede mučenec; toda, kaj bi to pomagalo? Če

izrečeš *eno* samo besedo o tem, kako očitno se zdaj zlorablja najsvetejša religija, že tičiš v ječi, in ukazano ti je večno molčati, ali pa te na skrivaj spravijo s sveta.

8 Vprašanje: kaj bi lahko naredil nekdo, če bi hotel dosledno plavati proti toku, oznanjati najčistejšo resnico in se žrtvovati za ubogo zaslepljeno človeštvo?

9 Če pa iz izkušnje spoznaš, da se ne da storiti čisto nič v svetu, ki tiči od glave do pet v težavah, in mu ni pomoči, na koncu skoraj upravičeno vzklikneš: "Mundus vult decipi, - ergo decipiatur!"*

10 Mislim pa tudi tole: Gospod hoče gotovo vsakega človeka osrečiti; toda če človek že vseskozi daje prednost peklu pred nebesi, mu tudi Vsemogočni na koncu ne more preprečiti, da se ne bi pogreznil v večno mlakužo; pri tem gotovo tudi Najmodrejši ne bi rekel nič drugega kot "Si vis decipi, ergo fiat!"**

11 S tem se tudi nočem pred teboj niti najmanj olepševati in zmanjševati svoje

krivde, temveč ti samo povedati, da smo zdaj na svetu bolj prisiljeni kot prostovoljni grešniki, in to bo Gospod tudi milostno upošteval.

12 Ne mislim, da bi mi zaradi tega Gospod zmanjšal mojo veliko krivdo, rad pa bi, da bi to upošteval, ker je *svet* resnično tak, da z njim tudi pri najboljši volji ni mogoče nič narediti; in ker nazadnje tudi izgubiš dobro voljo, da bi mu pomagal, ko jasno spoznaš, da mu pomagati sploh ni mogoče.

13 Moj najljubši rešitelj, ne zameri mi tega; kajti zdaj sem govoril tako kot sem doslej razumel in spoznal. Ti boš gotovo bolje razumel in me boš o tem poučil; kajti iz tvojih besed sem zaznal, da si poln prave, Božje modrosti in mi boš prav svetoval, kaj moram storiti, da bi ušel vsaj peklu.

14 Poleg tega ti zagotavljam, da po tvoji želji iz srca odpuščam svojemu prejšnjemu vodniku. Nanj sem bil jezen, vendar samo zaradi tega, ker vse doslej ne morem ugotoviti, kakšen načrt je imel z menoj! Pustil me je v negotovosti, tako da nisem vedel kaj name-rava z menoj; toda to, da me je zapustil za toliko časa, me je nazadnje vendarle raz-

* Svet *hoče* biti prevaran - zato *naj bo* prevaran

** Če *hočeš* biti prevaran - naj se zgodi

jezilo. Toda zdaj je vse mimo, in če bi spet prišel sem, bi ga zaradi tebe v trenutku objel in ga poljubil kot sin svojega očeta, ki ga že dolgo ni videl!"

15

Pridiga nebeškega ladjarja škofu Martinu o pokori

1 Govorim spet *Jaz kot ladjar*: "Poslušaj Me in si natančno zapomni, kar ti bom povedal!

2 Glej, dobro vem, kakšen je svet, in vem tudi to, kako je bilo z njim v vseh časih. Če svet ne bi bil hudoben ali samo včasih malo boljši kot druge hkrati, potem Gospoda veličastva ne bi bil križal. Če pa je hudobna objestnost sveta to storila že zelenemu lesu, koliko manj bo prizanesla suhemu dračju. Zato velja za svet enkrat za vselej to, kar je iz Gospodovih ust zapisano v evangeliju:

3 V teh dneh - to pomeni v času sveta - nebeško kraljestvo potrebuje nasilje; samo

tisti ga bodo posedovali, ki ga bodo ugrabili s silo! Takšne moralne sile pa ti, prijatelj, nebeškemu kraljestvu pač nisi nikoli prizadel. Zato tudi ne smeš sveta ravno preveč obtoževati, ker si, kot dobro vem, v vseh časih veliko raje držal s svetom kot z duhom! Kajti glede tega si bil prav ti eden glavnih nasprotnikov vsakega duhovnega pojasnila, pravi sovražnik protestantov in si jih s sovraštvom in najhujšim besom preganjal zaradi dozdevnega krivoverstva!

4 Pri tebi se res nikoli ni reklo: Si mundus *vult* decipit*, temveč brez milosti in obzirnosti: Mundus decipit *debet*** - in to sine exceptione!*** Povem pa ti, da svet ni nikjer slabši kot ravno v tvoji sferi in tam, kjer jih je večina podobnih tebi. Vi ste bili v vseh časih največji sovražniki svetlobe, in bili so časi, ko ste vsakogar, ki je samo za las jasneje mislil in videl, spravili na grmado.

5 Svojih ljudstev niso hoteli zavijati v temo *svetni* knezi, temveč *vi sami* ste bili tisti, ki

* Če svet *hoče* biti prevaran

** Svet *mora* biti prevaran

*** Brez izjeme

**** Nasilna vladavina

ste kneze izobčevali, če so si drznili misliti nekoliko jasneje, kot je bilo pogodu vaši najmračnejši, hierarhični, tiranski despotiji.**** Če so zdaj knezi sami tu in tam mračni, je to pravzaprav *vaše* delo; toda vi nikoli niste postali takšni kot ste zaradi knezov, temveč tako zdaj kot v vseh časih - samo zaradi sebe samih.

6 Vem, da bi bilo v marsikateri deželi, ki o svetlobi nima niti pojma, teže vpeljali čisto Božjo svetlobo; toda kdo je za to kriv? Glej, nihče drug kot vi sami!

7 *Kdo* vam je ukazal postaviti malikovalske templje in oltarje? *Kdo* je zapovedal vaše latinsko tako imenovano bogoslužje? *Kdo* si je izmislil odpustke, kdo je zavrnil Božje pismo in namesto tega vpeljal najbolj nesmiselne in lažnive legende tako imenovanih svetnikov, *kdo* relikvije, *kdo* milijone raznovrstnih svetih podob in kipov? - Glej nihče drug, noben cesar in noben knez, temveč *vi*! Vi sami ste v vseh časih delali najbolj črno temo, da bi v njej nalovili velike in majhne in jim zavladali.

8 Knezi so večinoma pobožno verovali in poslušno sledili vašemu nauku; povej,

kakšna pa je bila tvoja vera, saj si vendar dobro poznal Pismo? In koga si ubogal? Koliko si molil, ne da bi bil za to plačan?

9 Mar lahko po vsem tem pričakuješ, da bo Bog prizanesljiv s teboj, saj ni svet pokvaril *tebe*, temveč si ti v svojem območju naredil svet slabši, kot je bil kdaj koli.

10 Kar zadeva mučeništvo, ki si ga omenil, pa ti povem tole: ti bi se dal raje *tisočkrat* pribiti na križ iz oblastiželjne ljubezni do noči, kot pa *enkrat* samkrat za čisto Božjo svetlobo. Če bi dovolil oznanjati svetlobo, bi imel tudi manj skrbi zaradi knezov in še manj zaradi njihovih nadzornikov. Še predobro vem, kako si se upiral knezom, če so nasprotovali tvojim najbolj nesmiselnim zahtevam, polnim zaničevanja in obsojanja vsega, kar je človeka in brata vredno.

11 Kar za nekaj primerov vem, da so knezi bistrice duhovnike, ki so služili čistemu Božjemu nauku, vtaknili v ječo ali celo - kar je s tvoje strani groba obdolžitev - poslali v duhovni svet. Znano pa mi je tudi nešteto primerov, da ste sami to storili s tistimi, ki so si upali živeti bolj čisto po Božji besedi.

12 Kdo je torej zvrt kot kača in pri tem blag

kot golob in stopa po Gospodovi poti? Mar misliš, da je postal stari Bog slabotnejši, kot je bil v časih apostolov, in da ne zmore več pomagati tistemu, ki ga ogroža svet?

13 Poglej, poleg Lutra bi ti lahko naštel še vrsto bratov, ki so si v najmračnejšem času vendarle upali pred vsem svetom priznati čisto Božjo besedo. In glej, svetni knezi niso nikogar obglavili; slabo pa se je godilo *tistemu*, ki je bi čistega duha in je prišel vam v roke.

14 Upam, da boš zdaj spoznal, da tu, kjer ne velja nič drugega kot najčistejša resnica združena z večno ljubeznijo, ne boš dosegel ničesar z opravičevanjem - razen z mea quam maxima culpa!* In prav je tako, saj vse drugo pred Gospodom ne velja nič. Priznaj, da Bog že od vekomaj pozna svet do najmanjšega vlakna bolje, kot ga boš ti kdaj koli spoznal. Zato bi bilo tudi nesmiselno, če bi se pred Gospodom Bogom hotel opravičevati tako, da bi se izgovarjal na svet. Praviš sicer, da tega ne govoriš zato, da bi se opravičeval, temveč samo za to, da bi bil Gospod s teboj prizanesljiv - pri vsem tem pa niti ne

* Moja največja krivda

pomisliš, da si bil prav ti sam eden tistih, ki so najbolj kvarili svet.

15 Kot ujetnik sveta bi si zaslužil prizanesljivost - niti za las ne bi bil prikrajan zanjo; ker pa zdaj očitaš svetu, je ne boš deležen. Kar svet dolguje tebi pred Bogom, bo kaj hitro poravnano. Toda *tvoje* krivde ne bo mogoče tako na hitro izbrisati, razen če se kar najgloblje ne pokesaš in priznaš, da je sam tudi ne bi mogel nikdar poravnati - saj si ves čas bil in si še čedalje slabši - temveč da to lahko stori samo *Gospod*; le on zmore znova vse popraviti in ti krivdo odpustiti.

16 Zelo se bojiš pekla, ker se zavedaš, da si si ga zaslužil, in misliš, da te bo Bog vrgel vanj kot kamen v prepad. Ne pomisliš, da se bojiš samo svojega namišljenega pekla, v resnici pa ti celo zelo ugaja in nočeš iz njega v polnost!

17 Glej, vse, kar si mislil doslej, je bilo bolj ali manj pekel v pravem pomenu besede. Kajti povsod, kjer še tli ena sama iskrica samoljubja in domišljavosti in obtoževanja drugih, je pekel; kjer mesena čutnost še ni prostovoljno odpravljena, tam je še pekel. Ti pa se vsega tega še nisi znebil; torej si še

zelo globoko v peklu! - Glej, kako votel je tvoj strah!

18 Gospod, ki je usmiljen do vseh bitij, te hoče iz tega rešiti - ne pa te - po tvoji rimski maximi* - še globlje pahniti vanj! Zato ne govori več, da pravi Gospod tistim, ki hočejo v pekel: "Če na vsak način hočeš v pekel, naj se zgodi!"

19 Glej, ta tvoja trditev je zelo pregrešna! Prav ti si eden tistih, ki se že zelo dolgo nočejo odpovedati peklu. In kdaj si slišal takšno sodbo o sebi od Gospoda?

20 Dobro premisli te Moje besede in se potem spreobrne, Jaz pa bom to ladjico krmaril tako, da te bo iz tvojega pekla pripeljala v kraljestvo življenja. Zgodi se!"

*Glavni temeljni stavček

16

Škof Martin prizna kredo - Martinov sklep, da bo ostal pri ladjarju, svojem rešitelju - Angel Peter kot tretji v zvezi

1 Tedaj spregovori *naš mož*: "Ljubi prijatelj, na žalost ti moram odkrito priznati, da je vse to, kar si mi povedal o meni in mojih grehih res. Priznam, da za to ni niti najmanjšega opravičila; vsega sem kriv čisto sam. Samo to bi še rad zvedel od tebe, kam me boš popeljal in kakšna bo moja večna usoda?"

2 *Ladjar* govori: Vprašaj svoje srce, svojo ljubezen! Kaj pravi? Po čem hrepeni? Če ti je izhajajoč iz tvojega življenja odgovorila jasno, potem si že sam pri sebi odločil o svoji usodi, kajti vsakogar bo sodila njegova ljubezen!"

3 *Škof* pravi: "O prijatelj, če bi bilo meni sojeno po moji ljubezni, Bog ve kam bi prišel. V meni je še vse tako kot v duši ženske, ki hlepi po modnih novostih in si v zemeljski trgovini ogleduje nešteto reči, pa

ne ve, kaj naj vzame.

4 Po svojem najglobljem občutju bi bil rad pri Bogu, svojem Stvarniku. Toda na tej poti me ovira veliko hudih grehov, zato se mi zdijo takšne želje povsem neuresničljive.

5 Nato spet pomislim na tiste že tosvetne pustolovske ovce in jagnjeta; s takšno ovco tudi ne bi bilo ravno neprijetno živeti v večnosti! Toda moj notranji človek mi pravi: "Kaj takega te ne bo za vekomaj približalo Bogu, temveč te bo od njega le čedalje bolj oddaljevalo!" - In tako se tudi ta moja najljubša misel takoj potopi v brezdanjost tega morja!

6 In znova se domislim, da bi bilo lepo nekje v kakšnem kotu tega večnega duhovnega sveta živeti kot čisto preprost kmet in biti vsaj enkrat deležen milosti in videti *Jezusa*, četudi samo za nekaj trenutkov. Toda spet me svari moja slaba vest in pravi: "Tega ne boš nikdar vreden!"

In spet se pogreznem nazaj v svoj, z vsemi grehi obložen nič pred Njim, Najsvetejšim!

7 *Ena* sama misel se mi zdi še najbolj sprejemljiva in uresničljiva, in priznati moram, da mi je zdaj najljubša: namreč za zmeraj biti in ostati pri tebi, kjer koli že boš! Čeprav

sem na svetu najteže prenašal tiste, ki so si mi drznili povedati resnico v obraz, pa sem tebe prav zaradi tega vzljubil; odkrito si mi povedal v obraz resnico kot najmodrejši, pa tudi najmilejši sodnik. In pri tej svoji najljubši misli bom vekomaj vztrajal."

8 Jaz pa pravim: "Dobro, če je to tvoja največja ljubezen - vendar se moraš o tem še globlje prepričati - potem se lahko takoj uresniči! Glej, zdaj nisva daleč od obale in tudi ne daleč od Moje kolibe. Zdaj že poznaš Moj posel, da sem *krmar* v pravem pomenu besede?! To delo boš zdaj opravljal z Menoj; najin trud pa bo poplačal najin košček zemlje, ki jo bova v prostem času marljivo obdelovala. Ozri se naokrog, pa boš poleg sebe našel še nekoga, ki nama bo zvesto ob strani."

9 Škof se je na tej plovbi prvič ozrl in spoznal angela Petra; padel mu je okrog vratu in ga prosil odpuščanja za žalitve, ki mu jih je prizadejal.

10 Peter se je odzval z enako ljubeznijo in iz vsega srca blagoroval odločitev škofovega srca.

11 Ladjica je pristala ob obali, privezali jo bomo in vsi trije odšli v kolibo.

17

V krmarjevi kolibi - Blagoslovljen zajtrk in Martinova zahvala - Martinovo novo delo z ribiči

1 Dotlej je bilo nenehno bolj temno kot svetlo. V kolibi pa se je začela tema bolj in bolj izgubljati in blagodejno svitanje je postopno prepodilo prejšnjo temo - seveda samo pred škofovimi očmi, kajti pred Mojimi (Gospodovimi) in angelskimi Petrovimi je bil neprenehoma najjasnejši, večni in nespremenljivi dan!

2 Tedaj pa se je začelo svitati tudi pred škofovimi očmi zato, ker se je v njem začela porajati *ljubezen*, potem ko je po Moji milosti prostovoljno odstranil iz sebe veliko količino zemeljske nesnage in jo še vedno odstranjuje.

3 "In kaj se dogaja zdaj v kolibi?" boste vprašali. - Samo malo potrpite, takoj bom naznanil pravila, po katerih se bo moral odslej ravnati škof, potem ko se bo nekoliko

okrepčal z Mojim kruhom življenja. Kajti zlahka boste spoznali, da mora biti mož gotovo zelo lačen, saj vse svoje življenje na svetu in tudi v kratkih sedmih naravnih dneh (čeprav so se mu zdeli neskončno dolgi) še nikoli ni jedel hrane s te prave mize in nikoli okusil kruha življenja. Zato ga moramo, kot imate navado reči, pustiti, da se naje, to se pravi, da si pošteno poteši najhujšo lakoto.

4 Glejte, kako je kruh, kos za kosom, in kako ob tem do solz ganjen govori:

5 (*Škof Martin*): "O ti moj najboljši prijatelj in zdaj moj gospodar na veke, kako dobro je biti pri tebi! Najprej sprejmi mojo najglobljo zahvalo in jo v svojem čistem srcu prenesi Gospodu Bogu. Kajti moj jezik večno ni vreden, da bi izrekel Gospodu zahvalno molitev, ker sem prehud in pregrob grešnik pred Njim!

6 Tako tako. Kako je bilo dobro! O davni čas moje lakote, moje žeje in moje nepretrgane noči! O hvala, hvala ti, največja hvala pa Bogu, Gospodu, ker je dopustil, da si me rešil in zdaj tudi nasitil, da mi je tako dobro, kot da bi se bil na novo rodil. In glej, glej,

tudi tako svetlo postaja kot ob spomladanskem jutru, ko se sonce bliža vzhodu! O kako čudovito je zdaj tu!

7 O moj najljubši prijatelj in tudi ti, moj stari in prvi vodnik. Zdaj, ko sem se dodobra najedel, mi dajta kakšno delo, da se vama vsaj malo oddolžim, ker sta tako zelo dobra z menoj in vama s pridnostjo svojih rok izkažem svojo veliko ljubezen.”

8 In zdaj govorim *Jaz*: “Le pojdi z nama iz kolibe in takoj bomo dobili zelo veliko dela. Glej, spet smo na prostem in na morski obali. Tam so ribiške mreže: pojdi z bratom tja in jih prinesi semkaj v ladjo; kajti morje je danes mirno in imeli bomo dober ulov!”

9 Oba kar najhitreje prineseta tri dobre harpune in ribiško mrežo in se spravita takoj v ladjo, *škof* pa ves vesel pravi: “Ah, to je pa veselo delo! Morje mi je tako všeč; toda ko sem na njegovi zrahljani obali čakal na svoj propad, je bilo videti hudo drugačno.

10 Toda, ali so tu v duhovnem svetu tudi ribe? - resnično, o tem se mi ni na svetu niti sanjalo!”

11 *Jaz* rečem: “In kakšne ribe! Pri delu ti bo postalo še prav čudno pri srcu, posebno, ker

je naša naloga, da to morje popolnoma izpraznimo. Toda zato ne smeš izgubiti poguma, bo že šlo. Toda, kot rečeno, potrebno je veliko potrpežljivosti, poguma in močate odločnosti.

12 Ob tem se bodo pojavljale številne nevarnosti, in marsikdaj se ti bo zdelo, da si izgubljen. Tedaj poglej Mene in delaj, kar bom delal *Jaz*, pa bo vse dobro in zelo koristno. - Kajti vsaka dobra stvar potrebuje trud, potrpežljivost in trdo delo. Odvežita zdaj ladjo od stebra in takoj bomo odrinili na odprto morje.”

13 Ladjo odvežeta in veter, ki je pihal že od jutra, jo hitro kot blisk požene na odprto morje.

14 Med vožnjo spet govori *škof*: “O, tisoč tisoč! Toda prijatelji, tu mora biti že strašansko globoko, kajti voda je zaradi globine videti skoraj kot oglje črna. Če bi se ladja potopila, le kaj bi bilo z nami?”

18

Na ribolovu

1 *Jaz* rečem: “Prijatelj, nič se ne boj, kajti na vodi smo zaradi dobrih stvari, in če je še tako globoko, se nam ni treba ničesar bati. Pazita, vrzita vlečno mrežo! Tam, kjer voda močno valovi, je neznansko velika riba! Le urno, da nam ne uide!”

2 Oba vržeta mrežo in komaj se ta razprostre po vodi, že plane vanjo prava ribja pošast. In ker ne more strgati močne mreže, potegne ladjo bliskovito za seboj po gladini in se ne ustavi, ampak jo vse bolj jezno vleče čedalje hitreje.

3 *Škof* zgrožen vpije: “Za Božjo voljo, kaj pa zdaj?! Izgubljeni smo! Pošast je napolnila mrežo, pa je vtaknila vanjo komaj polovico svoje glave. Telo sega še Bog ve kako daleč v vodo; gotovo je trikrat tolikšna kot naša ladja! Tudi če bi jo lahko uplenili, le kam bi z njo?! - Čedalje hitreje in vse bolj besno drvi z našim vozilom k... O-Bog-nas-varuj!”

4 *Peter* pa pravi: "Nikar ne bodi otročji! Pusti, naj riba divja kamor hoče in koliko časa jo veseli! Dokler ima glavo v mreži, se ne bo potopila, to vem jaz, ki sem star ribič. Ko se bo zdijala, se bo umirila in jo bomo zlahka premagali in odvedli na obalo. Poglej tja - riba divja naravnost k obali; tam jo bomo zlahka ugnali.

5 Si mar pozabil, kaj je govoril naš nadvse ljubljene učitelj? - Glej, miren je, zato bodiva mirna tudi midva! Šele tedaj, ko bo ukazano: "Zdaj pa za menoj, začnimo delati!" se bo treba premakniti. Ni mojstra ribiških spretosti, ki bi ga prekašal. Zdaj pa je ukazano: "Pazi, naše delo se bo takoj začelo!"

6 Zdaj govorim *Jaz*: "Peter, ti vzemi veliko harpuno in jo krepko zasadi za čeljust, ti, prijatelj Martin, pa urno skoči na obalo, kar najmočneje zgrabi ladijsko vrv in jo potegni na kopno! Hitro jo pritrdi na steber, ki je tam, potem skoči spet nazaj na ladjo, vzemi drugo harpuno in stori, kar je storil Peter! Kajti glej, pošast je zelo oslabela in zdaj ji bomo zlahka kos! Torej le urno!"

7 Škof Martin je bliskovito storil, kar mu je bilo ukazano. Ladja je privezana in naš Mar-

tin je hitro spet na njej, zagrabi harpuno in jo ostro in močno zasadi za drugo čeljust, tako da je pošast dobro pritrjena.

8 Zdaj *Gospod* ukaže: "Pojdita na obalo, prinesita veliko vrv, na kateri je pritrjena težka in ostra harpuna; tam blizu kolibe je že pripravljena! Jaz bom medtem z obema harpunama spravil ribo bliže k obali, tam pa morata vidva kar najhitreje suniti vajino harpuno živali v glavo. In ti, prijatelj Martin, se ne smeš prestrašiti, če bo riba pri tem silno divjala, pa če se ti bo zdelo še tako grozljivo. Samo pogum in vztrajnost - pa bo šlo! Dajta mi torej obe harpuni, vidva pa pohitita k svojemu delu!"

9 Vse se je zgodilo natančno tako. Toda ko je težka in ostra harpuna prodrla ribi do živega, se je ta začela strahotno (tako se je zdelo škofu Martinu) zvijati in vzpenjati. Obalo so začeli prelivati velikanski valovi in od časa do časa povsem zagrnili našega novega ribiča Martina. To ga je še toliko bolj plašilo, ker se mu je od časa do časa, medtem ko je držal vrv, tisočzobo ribino žrelo zelo približalo in obenem močno hlatalo po njem. Hudo ga je bilo strah, toda

zdaj bolj Zame kot zase, ko je videl, da je riba s svojim mogočnim repom ladjo že nekajkrat dvignila nad vodo in jo nato spet treščila navzdol.

10 *Peter* pa mu pravi: "Le trdno drži, brat! Zberi vse svoje moči, sicer naju bo strašna pošast potegnila v morsko globino in tam se nama ne bo godilo ravno najbolje!"

11 *Škof Martin*: "O brat, ko bi le stal za teboj! Zverina neprestano hlata po meni, in naš Mojster jo potiska čisto predme, tako da pošast ravno pred mojo glavo neprestano odpira svoje neznanske čeljusti dobre tri sežnje na široko in jih potem spet tako silovito zapira, da mi vsakič pljusne vsaj sto vedr vode v obraz.

12 Ah, to je zelo težavno in hudo nevarno delo! Celó za sužnje na galejah bi bilo pre-hudo!

-Oh, oh, m-m-m - brrr, brrr, - ah - ah, - že spet poln obrok vode v obraz! Še utopil se bom, če bo zverina še nekajkrat pljusnila vodo vame. Eh - eh, čeljust se spet odpira! Tega ne zdržim več! Voda je strašansko mrzla in tako hudo me zebe, kot če bi gol ležal na ledu. Zdaj zdaj bo spet hlasnila!"

13 *Peter* pravi: "Vzemi razporo in ji razpri čeljusti, pa jih ne bo mogla nikoli več zapreti!"

14 *Škof Martin*: "Le sem s tem! Je že notri! - Oho, ti strašna žival, ali bo zdaj konec tvojega hlastanja? To si si res dobro domislil; samo spomniti bi se je moral že nekaj ducatov hlastljajev prej, pa jaz ne bi bil tako zelo premočen! Toda zdaj je tudi tako dobro."

15 Zdaj govorim z ladje *Jaz*: "Tako je prav; pritrdita tudi vrv kavlja na steber in se potem hitro vrnita na ladjo! Ta riba je že naša, ne bo nam ušla! Odvežimo spet ladjo in odplujmo na odprto morje, morda bomo kmalu ulovili še večji plen."

16 Oba hitro storita, kar jima je ukazano. Škof Martin se sicer praska za ušesi - kajti za zdaj ima pravzaprav že dovolj: toda ne glede na to, vendarle urno stori, kar sem ukazal.

17 Zdaj sta oba spet na ladji in ta kot puščica hiti naprej.

18 Spotoma sem *Jaz* pripomnil škofu Martinu: "Prijatelj, tu se pač moraš navediti vztrajnosti. Kdor se dela loti godrnjaje,

temu se le malokdaj kaj posreči! Zato potrpežljivost, pogum in vztrajnost; veselje pride šele po opravljenem delu!"

19 Ljubi Moj prijatelj, tu v duhovnem svetu ni nič s tvojim, "requiescant in pace!"* ki si ga tako pogosto razglašal na svetu, temveč: delati, dokler je še dan! Dovolj je počitek ponoči, ko nihče ne more delati. Ko si bil v temi, si bil tudi brezposeln; ker pa se je zdaj tudi v tebi zdanilo, moraš delati tudi ti - kajti Božje kraljestvo je kraljestvo dela in ne kraljestvo lenuhov in molilcev brevirja! Zato le z novim pogumom!

20 Poglej tja proti polnoči, kjer še počiva gost mrak na vodovju! Tam morje močno valovi, vendar ni vetra niti tu niti tam; torej ne more biti vzrok takšnega valovanja nič drugega kot kakšna zelo velika riba! Zato jadrno zakrmarimo tja in se z vso močjo lotimo dela; ta riba mora večidel poplačati naš trud!"

21 *Škof Martin*: "O prijatelj, ta nas bo morda s pomočjo bognasvaruja pokončala."

* Naj počiva v miru!

Toda čemu je tu v duhovnem svetu potrebnih toliko velikanskih rib? Ali je tudi tu post in se sme jesti samo ribje meso? Ali pa se meso in maščoba takšnih rib morda tudi tu pošiljata in prodajata?"

22 *Jaz* rečem: "Vsak od vaju naj hitro vzame meč v roke; kajti to je deseteroglava hidra. Pošast nas je videla in hiti naravnost proti nam. Ti, Peter, že veš, kako se lovijo takšne ribe; ti škof Martin, pa naredi, kar bo storil brat. Ko bo ta deseteroglava hidra stegnila svoje kačje glave na krov, potem le jadrno žanjita, dokler ne bo vseh deset glav odsekanih in bo ostalo le dolgo kačje telo; drugo bom potem že Jaz opravil! Pošast je tu, zato le sekajta!"

23 Glejte, Peter s svojim ostrim mečem seka hidri, ki zbuja škofu Martinu strašno grozo, eno glavo za drugo z njenega črnega, oklepu podobnega luskastega telesa, ali bolje z vratov, kajti iz telesa izhaja tudi deset vratov in na vsakem od teh raste po ena glava. Toda naš škof Martin ne ve prav, kam naj udari, da bi zadel kakšno glavo, ker od strahu skoraj nič ne vidi in ima oči bolj zaprte kot odprte.

24 Peter je pravkar odsekal deseto glavo z desetega vratu! Slapovi krvi brizgajo iz pošasti. Morje je daleč naokrog obarvano s krvjo in škofu se zdi, da nadvse močno valovi prav zaradi besnenja obglavljene pošasti, ki meri, kot jo vidi škof Martin v dolžino sto enajst sežnjev in prav tolikšen je tudi njen obseg.

25 Zdaj obema spet govorim *Jaz*: "Peter, položi meč spet tja, kamor spada in mi podaj veliki kavelj z drogom, da ga bom zasadil pošasti v trebuh in jo tako potegnil semkaj. Ti, Martin, pa zgrabi krmilno veslo in ga postavi na sedem stopinj vzhodno, pa bomo s tem odličnim ulovom kmalu spet na obali!"

26 Vse poteka tako kot je prav, in ladja, ki vleče plen s seboj, že spet kot strela hiti proti znani obali.

27 Ker pa je ladja že zelo blizu obale, *škof Martin* kar najbolj skrbno opazuje, kaj morda še počne prejšnja velika riba. Toda nemalo se začudi, ko ni o ribi niti sledu več in pravi:

28 "Toda, toda, toda - kaj je to? Zdaj pa imamo! - Druga pošast nam je pobrala skoraj vse življenjske moči, preden smo jo ujeli in pokončali ter privlekli do sem; med tem

gromozanskim trudom pa je šel naš prvi ulov k vragu! Se mi je kar zdelo, da smo jo nekoliko prerahlo pritrdili.

29 Ej, ej, takšna je pač usoda! Toliko truda nam je povzročila zverina, zdaj pa navsezadnje nismo z ničemer poplačani za vso našo nevarnost in trud! Ljuba prijatelja, ta plen moramo še nekoliko bolj pritrditi, sicer nam bo tudi ta izginil, če bomo spet odpluli na nov lov."

30 *Peter* pravi: "Ne skrbi! Za prvo ribo je že poskrbljeno, tu so še drugi delavci, ki že vedo, kaj morajo storiti, če jim postavimo ulov na obalo! Zdaj, ko smo že ob obali, skoči hitro ven in pritrdi ladjo, jaz in gospod *Mojster* pa bova veliki plen potegnili k obali!"

31 Škof Martin, nekoliko osupel, pri priči naredi kar mu ukaže Peter; midva pa pred njegovimi očmi storiva, kar mu je Peter naročil.

32 Zdaj je pritrjen tudi drugi plen in *Jaz* pravim: "Ker je bil ta ulov tako uspešen, smo s tem končali poglavitno delo; zato zdaj tu ob obali dvignimo z mrežami iz vode manjše ribe in jih zmečimo na obalo. Obe največji pošasti smo pokončali in takšnih ne bo več v

teh vodah; zato se z veseljem lotimo lažjega dela. Stopimo spet na ladjo in poskusimo, kako bo z lovom na majhne ribe."

33 Zgodi se tako kot sem ukazal. Oba mečeta mreže v vodo, Jaz pa vodim ladjo. Delo gre dobro od rok: vsak met napolni mreže z najrazličnejšimi ribami in škof in Peter jih urno mečeta na obalo; ribe pa, čim se dotaknejo tal, pri priči izginejo.

19

Pomisleki škofa Martina o zastonjskem delu - Dober Petrov odgovor z opozorilom na prazna, neduhovna opravila rimskega škofa

1 To izginjanje rib, kolikor dalj traja, toliko bolj vznemirja *škofa Martina*, tako da postaja že prav zlovoljen in začena sam pri sebi momljati: "Kako neumno in noro delo, saj sem že skoraj povsem uničen od samega dviganja in metanja rib na obalo. In vse to je

zaman, nič in spet nič. Saj vendar ne ostane niti ena: vsaka izgine kot maslo na soncu. Kako neumno! Ne, prav izjemno nesmiselno delo!

2 Moram natančneje pogledati, kam te ribe tako hitro izginjajo! -Hm, hm, ničesar ne morem opaziti. - Spet met mojega kolega in nič ne ostane v tem kraljestvu *neminljivosti*. Lepa neminljivost je to! Na Zemlji preostane od obstoječega vsaj malo; tu pa popolnoma nič.

3 Veselil sem se že vročega kuhanega lososa, jesetra ali kakšne druge ribe. Toda pri tej vse požirajoči ostrini duhovnosvetnega zraka, ki se zdi, da še posebno pobira ribe, so možnosti za to izredno slabe! Saj pravzaprav niti nisem lačen; toda nekaj teka pa že imam, in ob misli na vročega kuhanega lososa se mi cedijo sline!

4 Tu je sicer milijonkrat boljše kot je bilo prej, in ta zračni ribolov, četudi bo trajal večno, ni prav nič slabega! Čudno pa je, kako dolgo se tukaj svita; toda sonca, ki bi moralo vziti, ni od nikoder!

5 Čuden svet, čudno bivanje! Lahko vzameš in gledaš, kolikor hočeš, tako je in ostane;

neumno! Tadvaja moja prijatelja sicer zelo modro govorita, zato pa toliko bolj neumno delata! Vzemimo samo ta nesmiselni ribolov! Kakšno bedasto delo, in vendar ga tadvaja opravljata, kot da bi si z njim služila zveličanje. Toda kaj naj storim? Kaj boljšega ne morem pričakovati in tako mora biti v Božjem imenu! Zato le veselo lovit te zračne ribe; morda se bo po tem vendarle pokazalo kaj drugega!"

6 Peter vpraša škofa Martina: "Kaj godrnjaš? Si že utrujen?"

7 Škof Martin pravi: "Prijatelj, utrujen ravno nisem, toda odkrito ti priznam, da se mi zdi to delo le nekoliko smešno, čeprav sem več kot prepričan, da sta ti in posebno najin Mojster zelo modra moža.

8 Glej glej, - zdaj že kar precej časa delamo samo za zrak, ali še boljše za nič! Prva velika riba je izginila, in druga, deseteroglava? Niti sledu ni ostalo od nje! Te male ribe požre zrak, šč preden se dotaknejo ta! Vprašanje: le čemu je takšno nesmiselno delo namenjeno?

9 Priznam, da sta zelo modra moža in gotovo je tudi namen tega dela zelo moder. Toda

vsaj nekoliko mi razložita, *zakaj* opravljamo to navidez najbolj nesmiselno delo. Za kaj je ali bo to pravzaprav dobro!"

10 Peter reče: "Glej glej, ljubi prijatelj in brat! Ko si bil na svetu škof, povej: koliko še bolj nesmiselnih del si opravljal? Pa bi te smel kdo vprašati, čemu so v resnici res rabila in ali so kaj veljala - npr. posvetitev zvonov, posvetitev orgel, najraznovrstnejša tako imenovana duhovniška oblačila?

11 Kakšen pomen in moč naj bi imela alba, večernični plašč, korok, štola,* mašni plašč, pridigarska srajca, kolar in še tisoč takšnih reči? Kakšna moč je recimo v najrazličnejših meniških kutah? Zakaj je ena slika iste Marije bolj čudodelna kot druga? Zakaj je Florijan za ogenj in zakaj Janez Nepomuk za vodo, ko so vendar oba vrgli v vodo: enega na Zgornjeavstrijskem pri Linzu v Donavo, drugega na Češkem v Pragi v Moldavo?

12 Zakaj med štirinajstimi pomočniki v stiski ni najti *tudi* Jezusa? In zakaj v litanijah Vseh svetnikov ljudje najprej kličejo *Božje* usmiljenje, ko pa potem molilci vendarle prosijo za pomoč *svetnike*? Zakaj se obrnejo

* Duhovniška oblačila

najprej na Boga in šele nato na svetnike? Mar hočejo Boga ganiti, da bi poslušal svetnike? Če pa lahko takoj na začetku ganejo Boga, zakaj potem kličejo svetnike?

13 Zakaj v tako imenovanem rožnem vencu desetkrat pokličejo Marijo, Boga pa z Gospodovo molitvijo samo enkrat? Zakaj je v kakšni cerkvi preobilje velikih, majhnih, lesenih in kovinskih razpel, in zakaj vsaj še enkrat toliko Marij v vseh mogočih oblikah?

14 Kakšna je razlika med molitvijo duha med slovesnim bogoslužjem in navadno tiho mašo? Kdaj je Kristus, Peter ali Pavel postavil denarno ceno za različno vrednoteno tako imenovano nekrvavo daritev? Le kakšno mora biti Božje srce, da se lahko veseli, da vidi svojega Sina vsak dan milijonkrat ubitega?

15 Glej, glej, dragi prijatelj, nešteto tako praznih in popolnoma neduhovnih opravil si počenjal na svetu, ne da bi sam vanje vsaj malo veroval! In vendar pri vsem tem praznem ribolovu tam nikoli nisi niti pomislil, da bi se vprašal: „Čemu takšno prazno delo?“ Plačali so ga, boš rekel! Dobro, tudi tukaj ti ni treba zastoj delati! Kaj torej

hočeš še več?

16 Jaz pa ti povem, da to delo še zdaleč ni tako brez vrednosti, kot je bilo tam tvoje zemeljsko! Zato v prihodnje ne godrnjaj, temveč odkrito povej, kaj te teži, pa bo našega praznega ribolova kmalu konec! Toda, če boš še dolgo igral takšnega rimskega skrivnostneža, bomo morali tudi mi še dolgo ribariti; in ulov bo še dolgo tako ničen, kot je naš poduk v tvojem srcu! - Razumi to! Zdaj pa spet vzemi v roko svojo ribiško mrežo in neutrudno nadaljuj delo!”

20

Duhovna analogija ribolova - Sestava duše - Martinova opravičila in Gospodove svarilne besede

1 Škof stori, kot mu je bilo svetovano, in pravi: “Tako, zdaj mi je spet lažje, ko vsaj nekoliko več vem, čemu nekaj počnem in zakaj je takšno na videz prazno delo

navsezadnje vendarle dobro!

2 Kolikor sem lahko razvozlal iz tvojih besed, ponazarjajo te ribe moje neumnosti: velike ribe moje velikanske norosti in manjše nešteto manjših. Ne morem pa ugotoviti, kako so te moje najrazličnejše malopridnosti postale velike in male ribe tega morja!

3 To morje gotovo izvira od vesoljnega potopa, katerega vode so tudi sprejele vase zelo veliko množico človeških smrtnih grehov, med katerimi so bili anticipirani* tudi moji? Tako si vso stvar lahko vsaj malo razložim, drugače pa ne!

4 Zakaj pa se ti grehi tu v tej vodi pravega vesoljnega potopa pojavljajo kot vsakovrstne ribe, to seveda daleč presega izredno omejeno obzorje mojih spoznanj! Vsemogočni pa, ki je to staro vodovje potopa v tem večnem neskončnem bazenu ohranil za duhovni svet, gotovo pozna razlog za to!

5 Zato ne bom več raziskoval, temveč samo pridno ribaril, da se bo moj delež grehov čimprej dvignil iz tega vodovja!”

6 Zdaj Jaz rečem: “Tako je prav, le marljiv bodi, prijatelj! Glej, z enim zamahom ne

* Zajeti

posekaš nobenega drevesa, toda s potrpežljivostjo se lahko nazadnje vse premaga! Tu sicer ni Noetovo vodovje, in še manj bi lahko imeli ribe, ki jih tukaj nalovimo, za tvoje anticipirane grehe v Noetovem potopu. Toda nekakšen potop je že to vodovje, vendar ne izvira iz tvojih vnaprejšnjih, temveč iz vseh tvojih resničnih grehov, ki si jih počenjal na svetu!

7 Tvoji grehi se kažejo v različnih *ribjih podobah* in v podobi drugih morskih pošasti, velikih in majhnih, zato, ker vsak greh povzroči nezmožnost duše in ta se zato razdeli na neskončno mnoge ločene obstoje, ki izvirajo iz vode in bodo v človekovem srcu v ognju Božje ljubezni dodelani po Božji podobi.

8 V tvojih otroških letih pa ti je bila na svetu fizično dana tvoja duša v telo, za človeško oblikovanje. Ker pa nisi živel po Božjem redu, temveč samo po živalskem, iz katerega je duša prvotno sestavljena, je pač zelo veliko tvoje duše izgubljeno. In glej, to izgubljeno moramo zdaj spet dvigniti iz valov tvojih grehov in s tem tvojo dušo narediti plastično celoto! Šele potem bomo

lahko poskrbeli za tvojega duha in njegovo združitev s teboj! Zato bodi zdaj marljiv in potrpežljiv, pa boš kmalu spoznal, kaj ima tu opraviti pravi krmar!

9 In ker te morske živali predstavljajo tvoja grešna *dejanja*, tudi izginejo takoj, ko jih potegnemo na Božjo svetlobo. In zgodi se, kot zapisano:

10 'Božje kraljestvo je podobno ribiču, ki je ujel v svojo mrežo veliko rib. Ko pa je potegnil mrežo iz valov, je obdržal dobre; slabe pa je vrgel nazaj v morje, da so propadle.'

11 Zelo veliko tvojih dejanj smo kot ribe vseh vrst potegnili na suho, in glej, na Božji svetlobi se ne zmorejo ohraniti! In čemu vse to? - Da jih ti použiješ zaradi svoje razdejane duše, da bo ta spet dobila svojo *popolno* podobo!

12 Le kdaj bo v tvojem vodovju tudi kaj *trajnih* del? Trudi se, da se bo tvoje srce napolnilo in prebudi v njem ljubezen! Dokler v sebi ne boš začutil ljubezni do Boga, bo za tvoje roke še zelo veliko dela, ki ga boš opravljal zaman!

13 To si zapomni in vedi, kje se mora vse to končati. Le če boš skesano, ponižno in potr-

pežljivo delal, boš dosegel resnični cilj in s tem zadobil jasen pogled in svojo resnično sodbo - in z njo tudi milost. In tako naj se zgodi!"

14 *Škof Martin* razmišlja o teh besedah in nadaljuje delo. Čez nekaj časa se spet obrne Name in pravi: "Poslušaj, ljubi Mojster, ki zmoreš spregledati moje zemeljsko življenje kot zlatar diamant, po svojem značaju se mi sicer zdiš zelo blag; toda, kar zadeva pravično grajo si bolj neprizanesljiv kot resnica sama!

15 Seveda je več kot res, da mora biti vse moje dejanje in nehanje pred Gospodom Bogom že zaradi tega nekaj strašanskega, ker sem se skozi svoje zemeljsko življenje preživil in ga deloma tudi moral preživljati v samih zmotah. Tako tudi vsa moja dejanja niso mogla biti drugačna kot slaba, in to zdaj jasno spoznavam! Toda četudi bi bil sam angel - mi moraš priznati: da človek, ki ni najbolje opravljal svojega dela in je obdarjen z najredkejšimi sposobnostmi, vendar ne more biti kriv za vse svoje pomanjkljivosti in napake; potemtakem se mu torej tudi ne sme naprtiti vsega bremena!

16 Če bi jaz ustvaril samega sebe in se nato sam vzgojil, tedaj bi bil *sam* tudi razlog vsakega od svojih dejanj in bi bil lahko za vse odgovoren in upravičeno obsojen. Toda vsako moje dejanje obsojati in mu dajati pečat smrtnega greha zaradi tega, ker sem ga storil jaz - to se mi zdi, četudi ne ravno krivično, pa vendar nekoliko pretrdo!

17 Če bo roparjev sin postal ropar, ker ni nikoli videl, slišal in se učil nič drugega kot ropati in ubijati - ali se lahko samo njemu, strogo vzeto, njegovo samo po sebi najhujše ravnanje šteje v greh?

18 Ali je lahko tiger obsojen, ker je tako grozljiv in krvoloč? Kdo je dal gadu ali belouški smrtni strup?

19 Kaj more razbojnik iz vroče Afrike za to, da poje človeka, če ga lahko ujame? Zakaj se ne spusti kak angel ali kakšen drug dobri duh z nebes na zemljo in ga pouči o čem boljšem? Ali naj bi Bog nekaj bilionov ljudi res ustvaril zgolj za pogubljenje - to bi bilo gotovo zelo tiransko?

20 Zato mislim: Vsekakor je treba vsakomur pripisati njegovo krivdo, toda ne tudi tuje."

21 In spet *Jaz* govorim: "Prijatelj, s svojim

ugovarjanjem Mi delaš veliko krivico! Mar ne vidiš, da ti nisva pustila, da bi sam opravljal delo prav zaradi tega, ker že dolgo poznam tvoja stoična pravna načela?

22 Glej, breme tega, kar je zagrešila tvoja dozdevna pomanjkljiva vzgoja, je prevzel brat Peter. In kar nalagaš v breme Stvarniku, to sem prevzel na svoje rame Jaz!

23 Si prepričan, da za *svoj* del nisi sam prav nič kriv? Ali moreš trditi kaj takega? Mar se nisi naučil Božjih zapovedi in posvetnih zakonov veljavnih za državljansko ureditev? Mar nisi bil tu in tam in vedel, da nameravaš grešiti?!

24 Čeprav te je vest opozarjala, nisi odnehal, temveč si proti svoji glasni vesti storil zlo. Vprašam: Sta bila tudi tega kriva vzgoja in Stvarnik?

25 Ko si bil trdosrčen do revežev, čeprav so bili tvoji zemeljski starši zgled velikodušnosti, povej - je bila tega kriva vzgoja?

26 Ko si postal oblastitelj bolj kot orel, medtem ko so bili tvoji starši iz vsega srca ponižni, kot zahteva Božja beseda, povej - je bila tudi tega kriva vzgoja ali celo Stvarnik?

27 Glej, kolikšno krivico delaš Stvarniku!

Spoznavaj to in bodi ponižen; kajti z vsem svojim opravičevanjem ne boš pri Bogu dosegel ničesar, kajti vsi lasje so prešteti! Ljubi Boga nadvse in svoje brate, pa boš našel pravo pravičnost! Tako bodi!"

21

Filozofsko neumni izgovor škofa Martina - Prijateljsko in Božje zrcalo vesti

1 Škof *Martin* govori: "Boga ljubiti nad vse in bližnjega kakor samega sebe, to bi bilo seveda prav, samo če bi človek vedel, kako naj bi to naredil! Kajti Boga bi moral ljubiti z najčistejšo ljubeznijo in prav tako, kolikor se le da, tudi svojega bližnjega; toda od kod naj kateri od nas vzame takšno ljubezen, s čim naj jo zbudi v sebi?

2 Dobro poznam čustvo prijateljstva in poznam tudi ljubezen do ženskega spola; prav tako poznam otroško ljubezen do svojih staršev; samo ljubezni staršev do njihovih

otrok ne poznam! Ali pa je lahko ljubezen do Boga podobna eni od teh vrst ljubezni, ki v resnici temeljijo na nepoštenosti, saj so vse naravnane samo na ustvarjena bitja?

3 Trdim celo tole: človek kot ustvarjalno bitje lahko Boga, svojega Stvarnika prav tako malo ljubi kot urni mehanizem svojega izdelovalca! Za to bi bila potrebna najpopolnejša Božja svoboda, s kakršno se lahko hvalijo le najsvobodnejši nadangeli, da lahko ljubijo Boga vredno Njegovi svetosti! In kje je glede tega čovek, ki stoji na najnižji nesveti stopnji in kje najpopolnejša Božja svoboda?

4 Samo Bogu bi moralo biti všeč, da bi ga njegove stvari ljubile tako kot se te ljubijo med seboj: kot otroci svoje starše, ali kot mladenič svoje lepo dekle, ali kot pravi brat drugega brata, ali tudi kot reven človek svojega najbolj nesebičnega dobrotnika, ali kot vladar svoj prestol, ali kot vsak človek samega sebe!

5 Za to pa manjka vidni objekt, celo sposobnost, da bi si ta najbolj vzvišeni objekt kakor koli lahko predstavljali! - Kakšen je videti Bog? Kdo od ljudi je Boga kdaj videl? Kdo z Njim govoril? Kako pa lahko kdo ljubi neko

bitje, o katerem nima niti najmanjše predstave! Bitje, ki niti ne obstaja zgodovinsko, temveč samo mitično,* z vsakovrstnimi mističnimi** poetičnimi okraski, ki so vsepovsod preraščeni s starojudovsko strogo moralno!

6 Zdaj govorim *Jaz*: "Priatelj, povem ti, s tem nesmiselnim besedičenjem ne bi mogel nikoli očistiti niti nitke tvojega nadvse umazanega oblačila! Na svetu si imel dovolj objektov! Bila je množica revežev, vdove, sirote, množica drugih trpečih! Zakaj jih nisi ljubil - ko si vendar imel dovolj ljubezni, da si samega sebe ljubil nadvse?!"

7 Svoje lastne starše si ljubil samo zaradi darov; če so ti dajali premalo, jim nisi ničesar bolj srčno želel kot smrti, da bi potem za njimi dedoval!

8 Svoje podrejene župnike si ljubil, če so ti pridno pošiljali bogate darove; če pa ti jih niso, si kmalu postal njihov najbolj neizprosni tiran!

9 Bogate in veliko darujoče ovce si blagoslavljal; revne, ki ti niso mogle veliko

* Po izročilu

** Skrivnostno, temno

ali celo nič darovati, si odpravil s peklom!

10 Vdove si sicer ljubil, če so bile še mlade, lepe in bogate in so blagovolile storiti vse, kar ti je bilo prijetno, pa tudi bujne, poštene ženske sirote od 16 do 20 let!

11 Glej, pri ljubezni do *takšnih* objektov se je seveda nemogoče dvigniti do duhovnega gledanja ljubezni do najvišjega in vse ljubezni najvrednejšega objekta!

12 Saj si vendar imel evangelij, najbolj vzvišeni nauk Jezusa Kristusa, kot glavno življenjsko šolo - zakaj nisi poskusil vsaj *enkrat* v življenju praktično porabiti vsaj *eno* besedilo, da bi tako izkusil, od *koga* je ta nauk?

13 Mar ni tam zapisano: 'Kdor Mojo besedo posluša in po njej živi, ta je, ki me ljubi; prišel bom k njemu in se mu bom *sam* razodel!'

14 Glej, če bi kdaj le *eno* samo besedilo res preskusil na sebi, bi se gotovo prepričal, da je: prvič, ta nauk od Boga, in drugič, bi si Boga tudi znal predstavljati, tako kot si ga mnogi tisoči, ki so bili veliko neznatnejši od tebe!

15 Tako je zapisano tudi: 'Iščite in boste našli; prosite in se vam bo dalo, in trkajte, pa

se vam bo odprlo!' - Si storil kdaj kaj takega?

16 Glej, ker od vsega tega nisi nikoli ničesar storil, zato tudi nikoli nisi mogel duhovno videti Boga. Zaradi tega je najbolj nesmiselno trditi, da zato ne najdeš nobene ljubezni do Boga, ker ti nikoli ni postal objekt - ko bi ti vendar *moral* postati, če bi bil ti za to naredil vsaj malo!

17 Vprašam te tudi, pod kakšno podobo si se lahko oprijel Boga s svojo umazano ljubeznijo, ki bi zmogla iz tvojega kamnitega srca izvabiti nekaj iskric za oživitev takšne Božje podobe v tebi? Glej, ti molčiš; Jaz pa ti bom povedal kako!

18 Poslušaj: Bog bi moral biti najlepša ženska, dati bi ti moral največjo oblast in največji sijaj in ti poleg tega še dovoliti, da bi spal z najlepšimi dekleti z nikoli pojemajočo moško močjo; in ti sploh privoščiti vse, kar bi ti tvoja domišljija predstavila kot prijetno in ti po možnosti na koncu celo čisto odstopiti Božje bitje, da bi potem ti lahko z vsem neskončnim stvarstvom počel, kar bi se ti zljubilo!

19 Glej, samo pod *takšno* podobo bi se ti zdelo božanstvo vredno ljubezni. Toda pod podobo ubogega križanega Jezusa ti je bil

pojem 'božanstvo' neznosen, zoprn, celo zaničljiv!

20 Zdaj boš seveda vprašal, *kako* naj v takšnih okoliščinah nekdo ljubi Boga z najčistejšo, Boga vredno ljubeznijo! Razlog za to je - kot rečeno - očitno samo ta, da ti Boga nikoli nisi *hotel* spoznati in torej tudi nikoli ljubiti! Zato tudi nisi storil nič iz strahu, da ne bi morda prišel vate boljši duh, ki bi te vodil k ponižnosti, ljubezni do bližnjega in iz tega k pravemu spoznanju in ljubezni do Boga!

21 Glej, to je resnični vzrok, zaradi katerega zdaj sprašuješ, *kako* bi moral in kako bi lahko ljubil Boga! Če pa že svojih *bratov* ne ljubiš, ki jih vidiš in jih kljub temu ne maraš ljubiti, kako naj bi ljubil *Boga*, ki Ga še ne vidiš, ker Ga nočeš videti!

22 Glej, midva sva ti največja prijatelja in brata, pa naju v srcu nenehno zaničuješ, čeravno ti hočeva pomagati in te pozna do obisti! Zato spreobrne svoje srce! Začni naju ljubiti kot svoja dobrotnika, tako boš tudi brez svoje neumne filozofije našel pot do Božjega srca, kakor je prav in kot se spodobi! Tako bodi!"

23 In spet govori škof Martin: "Ja, ja, moj Bog ja, seveda imaš prav, jaz vaju ljubim in nadvse cenim zaradi vajine modrosti in s tem povezane moči, ljubezni, potrpežljivosti in vztrajnosti! In če ti, moj najljubši prijatelj, ne bi govoril z menoj tako, da iz tvojega govorjenja venomer spoznavam vso težo svojega prekletstva, bi se že zdavnaj prav zaljubil vate! Toda ravno tvoja predirna besedna ostrina zbuja v meni prej prikrit strah kot pa ljubezen do tebe in tvojega prijatelja Petra! Govori torej z menoj bolj prizanesljivo in potem te bom tudi jaz na moč ljubil!"

24 Jaz pa mu pravim: "Prijatelj, kaj zahtevaš od Mene, kakor da bi ti tega kar najbolj ne omogočal, ne da bi Me k temu spodbujal?! Mar misliš, da je samo tisti, ki se laska, resničen prijatelj ali nekdo, ki si iz samega strahospoštovanja ne upa nekomu povedati resnice v obraz? Oh, kako zelo se motiš!

25 Ti si nekdo, na katerem ni niti za las dobrega! Nobeno plemenito delo ljubezni te ne krasi! Če si že kdajkoli storil kaj takega, kar je bilo pred svetom videti kot dejanje ljubezni, pa je bilo kljub temu vendarle storjeno le iz napuha. Kajti vse tvoje početje ni

bilo nič drugega kot zla *politika*, za katero se je skrival oblastiželjni načrt.

26 Če si že dal komu skromno miloščino, je moral to zvedeti skoraj ves svet. Povej, ali je bilo to v skladu z evangelijem, po katerem naj desnica ne ve, kaj dela levica?

27 Če si dal komu tako imenovani dober cerkveni nasvet, je bil tudi ta zmeraj naranjan tako, da je na koncu voda pritekla na *tvoj mlin*!

28 Če si se kazal milostnega, se je to zgodilo samo zato, da bi svojemu podrejenemu prav nazorno pokazal svojo veličino!

29 Če si govoril z blagim glasom, si hotel s tem doseči to, kar dosežejo sirene s svojim petjem in hijene s svojim zavijanjem za grmovjem! Neprestano si bil najpohlepnejša zver!

30 Skratka, kot že rečeno, na tebi ni bilo niti za las dobrega in bil si že popolnoma predan peklu! Gospod Bog pa se te je usmilil, te prijel in te hoče osvoboditi vseh peklenskih vezi! Mar misliš, da bi bilo to mogoče, ne da bi ti pokazal, kakšen si?!

31 Mar na Zemlji nisi nikoli videl, kaj naredijo urarji s pokvarjeno uro, ki jo hočejo

spraviti v red, da bi bila spet uporabna. Glej, razstavijo jo na najmanjše dele, iz katerih je sestavljena, kar najskrbneje preiščejo vsak delček in ga očistijo, skrivljene izravnajo, hrapave obrusijo in dopolnijo kar manjka, nazadnje pa mehanizem sestavijo in potem ura spet deluje in rabi svojemu namenu! Mar misliš, da bi takšna čisto pokvarjena ura začela teči, če bi jo urar samo od zunaj lepo spoliral, notranjost pa pustil tako kot je?

32 Tudi ti si takšen urni mehanizem, v katerem ni niti *en* sam zob na kolesu dober! Da bi se poboljšal, je treba vse tvoje pokvarjeno bitje razstaviti. Vse mora *osvetliti* večna nepodkupljiva resnica, da boš lahko opazoval samega sebe in videl, kaj vse je v tebi in na tebi pokvarjeno!

33 Šele potem, ko boš spoznal vse svoje napake, bodo lahko opravljali svoje delo groba in fina pila, klešče in končno krtača za čiščenje in poliranje, da bo iz tebe spet nastal po Božje urejen človek. In sicer popolnoma *nov* človek; kajti iz človeka, kakršen si zdaj, kaj takega ni mogoče narediti!

34 In če zdaj vse to počnem s teboj, povej: ali ne zaslužiš za to tvoje ljubezni?"

Škof Martin se ponižno spozna, v njem se prebudi ljubezen - Spremenjena pokrajina - Palača in njena umazana notranjost

1 Škof Martin reče: "Ja, ja, čisto prav imaš, najljubši prijatelj! Šele zdaj se mi malo odpirajo oči. Tudi pravo ljubezen občutim v sebi, - zdaj te ljubim iz vsega srca! Daj, da te pritisnem na svoje srce, kajti zdaj vidim, kako hudoben in neumen sem bil in kako dobronameren si. O ti najčudovitejši prijatelj, tudi ti, moj prvi voditelj, odpustita mi mojo hudo, surovo slepoto!

2 Toda, toda kaj je to?! Kam je izginilo morje in kam naša ladja? Tu je vendar vse suho, najlepša dežela! Ah, te čudovite li-vade, ta prekrasni vrt, in tam, kjer je prej stala koliba, stoji zdaj palača, tako sijajna, kakršne še nisem videl. Le kako se je to zgodilo?"

3 Jaz rečem: "Glej, brat, to je rodila že najmanjša iskra prave ljubezni do naju, tvojih

bratov in prijateljev! Osušila je morje tvojih grehov z vsemi zlimi posledicami, in blato tvojega srca spremenila v rodovitno zemljo. Revno kolibo tvojega spoznanja je ta iskriva ljubezni spremenila v palačo.

4 Toda, čeprav je vse to videti čudovito, ni nikjer niti sledu o kakšnem zrelem, užitem sadu. Vse je še zelo podobno figovemu drevesu, ki ni imelo sadu v času, ko je bil Gospod lačen sadu figovega drevesa.

5 Zato je zdaj treba biti čimbolj dejaven in prebujeno ljubezen pustiti, da svobodno deluje; potem bodo ta drevesa še najprej rodila sad. Kajti glej, tako kot na svetu vse raste in zori v sončni svetlobi in toploti, raste in zori tudi tukaj vse v svetlobi in v ljubezni človekovega srca! Človekovo srce je večno sonce tega sveta!

6 V tem novem, boljšem obdobju boš imel kmalu obilo priložnosti, da boš zaposlil svoje srce ter razširil in okrepil njegovo moč. Kolikor bolj ljubeče bo, toliko več blagoslova bo v tej pokrajini!

7 Pojdi z nama v to palačo, v njej se bomo podrobneje pogovorili o tvojem novem stanju. Od tod boš tudi kmalu odkril obilo

priložnosti, ki bodo povsem zaposlile tvoje srce. Pridi torej, brat in hodi za nama! Tako bodi!"

8 In že smo v palači, katere notranjost še zdaleč ni videti tako čudovita kot njena zunanost. *Škof Martin* je kar nekoliko razočaran, zato se ne more obvladati in satirično pripomni:

9 "Ne, toda to je samo paša za oči! Na zunaj kraljevska bleščava, noter revščina! Kdor je to naredil, je slabo mislil! Videti je nekako tako kot da stavba noter sploh še ne bi bila gotova, temveč samo od zunaj za oko lepo okrašena!

10 Ljuba prijatelja, odkrito vama moram priznati: prejšnja koča bi mi bila milijonkrat ljubša! Ah, koliko umazanije je še tu noter! Poslušajta, v tej umazaniji jaz, ki ljubim čistočo, skorajda ne morem vzdržati!

11 Prijatelja, ljuba prijatelja, prosim vaju, vrnimo se ven, v čudovito naravo! Kajti v teh umazanih prostorih ne bi bil sposoben niti *ene* dobre misli in bi lahko prej postal slabši kot pa boljši; kajti do sobnih smeti čutim prav poseben odpor!"

12 Spet govorim *Jaz*: "Poslušaj, ljubi brat in

prijatelj, dobro vem, da ti notranjost te palače ne more biti všeč. Toda gotovo boš tudi ti uvidel, da notranjost tvojega srca, ki je prav takšna kot ta palača, prav tako malo ugaja Gospodu Bogu, kot te najbolj umazane sobane tvojim očem!

13 Na svetu si gotovo med poganskimi bajkami slišal tudi o Herkulovih dvanajstih težkih delih, ki jih je moral ta junak opraviti, da je bil sprejet med bajeslovne bogove? Med temi deli je bilo tudi znano čiščenje hleva!

14 Kaj je storil bajeslovni junak Herkul? Glej, skozi veliki hlev je napeljal celo reko in ta je kmalu odnesla ves gnoj v čudežno kratkem času iz hleva!

15 Zato ti svetujem: napelji tudi ti tok *ljubezni* skozi stari grešni hlev svojega srca, pa bo takšen tok umazanijo iz tvojega srca najhitreje odplaval!

16 Ko smo bili še na morju, ki je nastalo iz tvojega potopa grehov, je zadostovala iskrica ali kapljica prave ljubezni in morje se je posušilo in blato se je spremenilo v rodovitno zemljo!

17 Ta iskrica, ki jo je pri tebi spočel samo

Moj govor, torej zunanje sredstvo, se je zaradi tega lahko dotaknila samo *zunanosti* tvojega srca in ga očistila. Toda notranjost tvojega srca je še ostala nespremenjena: resnični Avgijev hlev, ki ga lahko očistiš edino sam. In to, kot sem že dejal, s tokom prave ljubezni do naju, tvojih bratov in največjih prijateljev, in tudi do tistih, ki ti bodo kmalu tu in tam stopili pred oči in zahtevali tvoje srce!

18 Poglej skozi to okno! Kaj vidiš tam, precej daleč od tu proti polnoči?"

23

Prvo dobro delo škofa Martina in usmiljenje do ubogega novega prišleka v onstranstvu

1 Škof Martin pravi: "Vidim veliko zelo razcapanih ljudi, ki hodijo s hudo počasnimi, šepajočimi koraki. Zdi se, da so brez strehe nad glavo. Verjetno imajo tudi prazne želodce in

njihovo srce najbrž tudi ni najbolj veselo.

2 Prijatelj, smilijo se mi ti najbednejši popotniki. Dovolj mi, da grem tja in jih pripeljem semkaj, jih tu sprejemem in kar se da dobro oskrbim! Četudi so te sobe umazane, jim bo vendarle v njih bolje kot na tistih mrzlih in turobnih poteh, po katerih se človek spotika v tisto meni dobro znano smer, kjer postaja, če ji slediš, vedno slabše!"

3 Jaz rečem: "Dobro, zelo dobro, pojdi in stori, kar ti velewa srce. Toda ne sme te odvrniti, ko boš odkril, da tisti popotniki niso tvoje, temveč luteranske veroizpovedi!"

4 Škof Martin reče: "To mi je res nekoliko neprijetno. Toda zdaj je že vseeno, ali Luter, Mohamed, Jud ali Kitajec! Skratka, vsakemu človeku je treba pomagati!"

5 Škof Martin, še v preprostem kmečkem oblačilu, se poslovi, odhiti za popotniki, jih kliče in vpije, naj ga počakajo. Popotniki obstanejo in čakajo našega škofa Martina, da bi zvedeli, kaj hoče. Tudi ti so šele prispeli z Zemlje v duhovni svet, zato ne vedo, ne kod ne kam.

6 Škof Martin dohiti to žalostno družčino in ji zelo prijazno govori: "Dragi prijatelji, le

kam ste se napotili? V Božjem imenu vas prosim, obrnite se in mi sledite, sicer boste propadli! Kajti smer v katero greste, vodi naravnost v prepad, ki vas bo vse za večno požrl!"

7 Jaz pa že precej časa prebivam tukaj s še dvema prav ljubima prijateljema in vem, kakšna je ta pokrajina tu, zato vas lahko posvarim.

8 Poglejte tja, proti poldnevu! Tam boste ugledali palačo, ki je od zunaj lepša kot od znotraj, vendar to ni pomembno! Streho in tudi košček kruha bomo v njej vendarle našli in to bo vsekakor boljše, kot potovati naprej po tej poti, ki vodi v pogubo! Zato ne premišljajte dolgo, temveč se pri priči obrnite in mi sledite; Bog mi je priča, da vam to ne bo škodovalo!"

9 Eden od popotnikov pravi: "Dobro, sledili ti bomo. Toda glej, da nas ne pripelješ v kakšno katoliško hišo! Tam ne bi vzdržali, kajti ni je stvari, ki bi se nam tako zelo upirala, huje kot kuga smrdeči rimski katolicizem, posebno papež, njegovi škofje in zoprno menišstvo rimske hotnice!"

10 Škof Martin govori: "Kaj papež, kaj škof,

kaj menih, kaj Luter, kaj Calvin, kaj Mohamed, kaj Mojzes, kaj Brahma, kaj Zoroaster?! To velja samo na neumnem svetu; tukaj v kraljestvu duš in duhov vse te neumne zemeljske razlike prenehajo! Tu velja samo *eno* geslo, in to se imenuje *ljubezen*! Samo s *to* je tukaj mogoče napredovati; vse drugo šteje toliko kot *nič*!

11 Ko sem bil jaz na svetu, sem bil rimski škof in sem bil zaradi tega neznansko domišljav. Ko pa sem prispel semkaj, sem kmalu spoznal, da to, kaj je bil kdo na svetu nič ne pomeni, temveč da je vse odvisno le od tega, kaj je kdo na svetu *storil*, in kako in pod kakšnimi pogoji!

12 Zaradi tega se tudi vi ne dajte premotiti niti Lutru niti Calvinu, temveč sledite meni! Ne bo vam žal! Če pa vam pri meni ne bo všeč, vam je ta pot še vedno odprta!

13 *Voditelj* te družbe govori: "Dobro, zdíš se mi precej moder mož; zato ti bomo sledili v tvoje domovanje! Toda že vnaprej prosimo, da nam tam doli ne bi kdo govoril o religiji; kajti najbolj zoprno nam je vse, kar se imenuje religija!"

14 *Škof Martin* reče: "No, prav! Govorite, o

čemer hočete. Postopno se bomo, upam, še bolje spoznali in na meni nikoli ne boste odkrili ničesar, kar bi vas lahko kakor koli užalilo. Zato le pogumno in veselo na pot, da dobite prostor v mojem, in še posebno mojih prijateljev in bratov domovanju!"

15 Škof Martin gre naprej, karavana tridesetih ljudi pa mu sledi. Vodi jih naravnost proti palači in v njej spet naravnost k Meni in Petru. Ko prispe, Mi vesel govori:

16 (*Škof Martin*): "Poglej, moj ljubi prijatelj in brat v Gospodu Bogu, vse sem srečno pripeljal semkaj. Zdaj pa bodi tako dober in mi povej, v katere sobe jih bomo spravili. Prosim te tudi za nekaj kruha, da se okrepčajo, kajti gotovo so že zelo lačni."

17 *Jaz* rečem: "Tam, kjer so vrata proti večeru, je velika, dobro opremljena soba! V njej bodo našli vse, kar potrebujejo. Ti pa se potem vrni, kajti urno moramo na pomembno, neodložljivo delo."

18 Škof Martin stori, kar sem mu ukazal in družba se zelo veseli, ko stopi v lepo opremljeno sobo, ki jim jo je dodelil škof Martin. Potem, ko se vselijo, se škof hitro vrne in vpraša po novem delu.

24

Novo delo škofa Martina: gašenje požara in reševanje življenja - Sprejem in oblačenje pogorelcev

1 In *Jaz* pravim: "Vidiš tam proti severu požar? Tja moramo pohiteti in ustaviti ogenj, sicer bo trpela vsa ta pokrajina. Kajti duhovno zli ogenj uničuje veliko huje kot naravni zemeljski. Zato le hitro pot pod noge!"

2 Hitimo na kraj požara in že smo tam. Nad vse revna vas je vsa v plamenih, množica najbolj siromašnih, čisto golih ljudi beži iz gorečih koč. Toda sredi vasi stoji nekoliko boljša hišica z mostovžem; na njem žalostno kliče na pomoč pet ljudi; plameni pa se že dvigajo proti njim in grozijo, da jih bodo zdaj zdaj pogoltnili.

3 Naš škof *Martin* to zagleda in zakriči: "Prijatelja, za Božjo voljo, kje je tu kaj lestvi podobnega, da splezam k tem najrevnejšim in jih, če je le mogoče, z vajino pomočjo, še rešim?"

4 *Jaz* rečem: "Glej, ravno tu pri naših nogah

je nekaj takšnega! Vzemi in stori, kar ti velewa srce!”

5 Škof Martin hitro pograbi lestev in teče z njo do hišice z mostovžem, ki je že vsa obdana s plameni. Lestev nasloni na mostovž, se pogumno vzpne skozi plamene in tam naloži dva človeka, ki sta se že zgrudila, na svoja ramena in ju kar najhitreje odnese navzdol, trije močnejši pa gredo tik za njim. V minuti je rešil življenje petim dušam.

6 Ko je končal delo, je prišel kar se da hitro nazaj k Meni in govoril (*Škof Martin:*) “O hvala Bogu, da mi je uspela ta rešitev! Sem že mislil, da se mi bo tokrat moja gorečnost maščevala; pa vendar - Bog bodi zahvaljen! - je ravno še uspelo.

7 Ah, prijatelja! To pa je bila vročina, tisoč tisoč! Moji lasje so gotovo kar lepo skrajšani? Toda kaj bi to, da so le ti reveži rešeni! Ta dva sta seveda že skoraj umrla in bil je res skrajni čas za rešitev iz plamenov. Toda zdaj spet oživljata, in to, moja najljubša prijatelja in brata, mi je ljubše, kot če bi zdaj prispel do blaženosti vseh treh ali sedmih nebes.

8 Kajne, brata in prijatelja! Te reveže, ki

sem jih rešil, in številne, ki so zdaj brezdomci, in ki tu zunaj goli tavajo naokrog in tožijo, bomo vse sprejeli v našo palačo! O, ljuba brata, gotovo, gotovo; privoščita mi to veselje!”

9 *Jaz* rečem: “Seveda, saj smo predvsem zaradi tega prišli sem. Toda zdaj moramo tudi ogenj pogasiti. Ko bo to opravljeno, bomo prav veselo odšli s temi reveži domov. Zato zdaj takoj poprimimo za delo, da ne bo ogenj uničil še več okrog sebe!”

10 *Škof Martin* reče: “Vse bi bilo dobro, če bi imeli pri roki majhen *ocean*! Toda tu ne moremo odkriti niti kapljice vode. Brez vode pa bo najbrž težko šlo?”

11 *Jaz* rečem: “Glej, tam na tleh leži palica, podobna tisti, ki jo je nekoč nosil Mojzes. Poberi jo in jo z vero porini v zemljo, pa bomo imeli pri priči veliko vode; kajti ta pokrajina je zelo močvirna! Stori torej tako!”

12 *Škof Martin* takoj naredi, kot mu je bilo svetovano in pri priči brizgne močan izvir iz tal. Potem pravi: “Tako, tako, tako je prav - zdaj je že dobro. Zdaj pa le posode sem!”

13 *Jaz* rečem: “Prijatelj, dovolj je! Voda bo že sama naredila, kar je treba; kajti ta

mogočni izvir bo kmalu zadušil ogenj, zato se lahko z našimi ubogimi rešenci napotimo domov ter se tam nekoliko odpočijemo in se okrepčamo za drugo delo. Pojdi zdaj in pripelji vse k Meni!

14 Škof Martin gre najboljšc volje in pripelje vse reveže semkaj. Odpravimo se proti naši palači in ko dospemo, takoj namestimo reveže v drugo, prostorno sobo.

15 In ko so v sobi, še čisto goli, *Škof Martin* sleče svojo kmečko suknjo in jo ogrnc tistemu, ki se mu je zdel najrevnejši in najslabotnejši. Svoj telovnik pa da drugemu, ki se mu je tudi zelo smilil, zato ga vsi hvalijo.

16 Toda zdaj se pokaže pravega moža in pravi: “Moji ljubi revni prijatelji in bratje, ne mene, temveč Boga in ta dva prijatelja hvalite! Kajti mene samega sta ta dva tu šele pred kratkim sprejela in od njiju sem bil prejel največ dobrih del. Sam sem samo nevredni hlapec teh prijateljev nesrečnih ljudi. Vendar sem zelo vesel, ker ste rešeni in to veselje je zdaj moje največje plačilo!”

17 *Jaz* rečem: “Tako je prav, Moj ljubljeni brat! Tako si iz Savla postal Pavel. Nadaljuj tako, pa boš kmalu vreden Meni in Mojemu

prijatelju in bratu stati ob strani. Zdaj pa pojdimo v našo sobo!"

25

Razlika v mišljenju v tostranstvu in onstranstvu - Uvod v živo znanost analogij - Martinova želja po dejanjih in utrujenost v spoznanju

1 Zdaj pridemo v našo sobo, ki sicer ne blesti od bogastva, vendar je izredno okusno urejena.

2 Ko škof Martin vstopi vanjo, ostrmi nad njenim nepričakovanim preprostim sijajem in govori: "Toda najljubša prijatelja in brata, le kdo je v tem kratkem času, ko nas ni bilo, to sobo očistil in jo tako ljubko uredil? Prej je bila bolj prostaška kot najnavadnejša kmečka izba. Tudi okna se mi zdijo veliko večja in mize in stoli tako čisti in okusno razmeščeni. Povejta mi vendar, kako se je to zgodilo?!"

3 Jaz rečem: "Ljubi brat, to se je zgodilo

čisto preprosto in naravno. Glej, če hoče kdo na svetu polepšati svoje stanovanje, naredi s svojim razumom načrt in pokliče različne obrtnike in umetnike in ti potem olepšajo stanovanje po njegovem načrtu.

4 To lepšanje pa traja na Zemlji bolj dolgo zaradi tega, ker ga ovira vztrajnost materije, ki jo je šele treba obdelati. Tukaj pa ta ovira odpade in tako se načrt razuma tudi takoj uresniči. Kajti to, kar tukaj popolni duh *misli* in obenem zamišljeno tudi *hoče*, se tudi uresniči tako kot si je zamislil.

5 Seveda je tukaj v večnem duhovnem svetu mišljenje popolnoma drugačno kot na svetu. Na *svetu* je sestavljeno iz idej in podob, ki so vzete stvarjem sveta in iz njihovega gibanja in spreminjanja. *Tukaj* pa je *mišljenje* sestavljeno iz sposobnosti duha, ki jih Bog umesti vanj, in se prebudijo z aktivno ljubeznijo do Boga in bližnjega ter jih osvetli Božja svetloba.

6 Glej, ta soba je zdaj narejena samo iz tvoje, zdaj že svobodno aktivne ljubezni do bližnjega. Toda še samo preprosto nežna je zaradi tega, ker se v tebi Božja svetloba še ni vkoreninila in pognala globlje v tvoje življenje. Ko

se bo zgodilo tudi to, se boš tega popolnoma zavedal in boš lahko sam pri sebi o tem razmišljal. Toda k temu spada pravo spoznanje Boga in to ti še manjka, boš ga pa kmalu dosegel, če boš v svoji ljubezni čedalje bolj rasel. Zdaj pa sedimo za mizo, kjer nas že čaka primerno okrepčilo. Tako bodi!"

7 Škof Martin govori: "Ja, ja, tako je! Tu je sicer vse čudovito, resnično čarobna 'mizica-pogrni se'. Toda na čudeže se je treba tu prav tako navaditi, kot na Zemlji na naravne čudeže, ki jih sicer tudi dandanes noben človek popolnoma ne razume in ne pozna, toda nihče se jim ne čudi, ker smo se na vse takšne nerazumljive stvari navadili. In tako bo tudi tukaj.

8 Nisem preveč navdušen za popolno razumevanje Božjih čudežev. Vzdržati se da, četudi človek ne spozna vsega, kar se pojavi, do poslednjega vzroka. Če bom stalno dobival *delo* in poleg tega včasih malce počitka in okrepčila, kakršno je prav zdaj pred nami na tej lepi mizi, in če bosta ob meni vidva, potem si za vso večnost ne želim nič boljšega!

9 Boga poznam zdaj tako od daleč, da je

resnično v nekakšni večno nedosegljivi svetlobi, v kateri je On svet, nadvse svet, vsemogočen in neskončno moder. Več vedeti in poznati o Njem, Neskončnem, bi se mi zdel celo smrten greh. Zato pustimo to, kar je za nas neskončno nedosegljivo in bodimo zadovoljni in hvaležni za to, kar nam Njegova dobrota najbolj milostno daje!”

10 *Jaz* rečem: “Dobro, dobro, moj ljubi brat, sedimo h kruhu in ti, Peter, prinesi tam iz kamrice tudi z vinom napolnjeni kelih!”

26

Martinova skromnost in ponižnost - Blagoslovljeni obed ljubezni za Gospodovo mizo

1 Zdaj sedimo za mizo in *Peter* prinese vino poleg toge* za škofa Martina in pravi: “Tu, brat, ker si dal svoj suknjič in srajco

* Starorimsko vrhnje oblačilo

revežem, obleči zato to nekoliko boljše suknjo in v tem oblačilu uživaj obed, ki je pred nami!”

2 *Škof Martin* opazuje lepo svetlomodro suknjo s škrlatnimi obrobami in govori: “Ah, ah, to je za enega od nas vendar veliko prelepo in prečudovito! Le kaj ti je padlo v glavo? Jaz - ubogi grešnik od glave do pete - in takšno oblačilo, kakršno je nosil zveličar Jezus na Zemlji, najvrednejši od vseh ljudi! To bi bilo vendar nezaslišano zasmehovanje!

3 Ne, ne, tega ne storim! Četudi Jezus ni bil ravno Bog, za to so ga naredili neumni ljudje, je bil vendarle najmodrejši in najboljši od vseh, ki so kdaj prebivali na Zemlji. Bil je najpopolnejši človek brez greha in z njim je imel Bog gotovo lahko največje veselje. Jaz pa sem in sem bil najbolj nepopoln človek, poln grehov. Zaradi tega nikoli in nikdar ne morem obleči njegovega oblačila!

4 Res, prijatelja, raje ne poskusim niti grizljaja kruha in niti kapljice tega vina, kot da bi tako nevreden, kakršen sem, oblekel to Jezusovo oblačilo. Dajta mi kakšno drugo, zame primerno cunj. Dovolj je, da sem na *svetu* nosil Melkizedekova oblačila in sem

moral to neumnost drago plačati: za večno prihodnost bom pa z Božjo pomočjo pametnejši!”

5 *Jaz* rečem: “Tudi prav, kakor hočeš! Tu te nihče k ničemur ne sili. Zato zdaj jej in pij brez takega oblačila. Zgodi se!”

6 In spet govori *škof Martin*: “To me pa veseli, le nobenega razkošja za nikogar izmed nas! Toda, ljuba brata, zdaj vaju pa prosim nekaj drugega; poslušajta! Res, da sem tudi jaz že lačen in žejen, toda naši ubogi varovanci so gotovo še bolj. Privoščita mi zato veselje, da meni namenjeni del prepustim tem revežem in jim ga sam odnesem. Veselje, da sem jih nasitil, naj tokrat poteši moje srce!”

7 *Jaz* rečem: “Najljubši brat, takšna želja tvojega srca je tudi Meni v največje veselje! Toda tokrat naj ostane samo pri želji, kajti za tvoje reveže je že najbolje poskrbljeno. Zato le sedi zdaj k Meni ter jej in pij po mili volji! Po obedu bomo obiskali reveže, in jim poiskali kakšno primerno zaposlitev. In tako naj se zgodi.”

8 *Peter* govori: “Gospod in učitelj, Ti razdeli kruh in vino; kajti vse mi veliko bolj tekne,

če Ti razdeliš, kot pa, če si sam vzamem! Prosim te za to, najljubši Gospod in Mojster!”

9 *Jaz* rečem: “Ja, ja, ljubljeni brat, to ti iz vsega srca rad storim, če le ne bo motilo najinega ljubega prijatelja in brata!”

10 *Škof Martin*: “Niti najmanj, najljubša prijatelj in brata! Dobro poznam sekto tako imenovanih lomilcev kruha - najbrž sta ji na svetu pripadala tudi vidva? Samo to tukaj, v duhovnem svetu, tako in tako ni pomembno. Komur se zdi, da ga takšni pobožni spomini razvedrijo, naj dela, kar se mu zdi dobro. Jaz pa se zdaj zlahka odpovem vsemu, kar le malo diši po kakšni ceremoniji. Na svetu sem imel vsega tega toliko, da se mi zdaj prav upira.

11 Zato mi je vseeno, ali kruh razlomita, razrežeta ali razžagata; da je le ob pravem času kaj za pod zob! Strinjam pa se s tem, da hišni gospodar razdeli kruh svojima dvema služabnikoma, saj veliko bolj tekne košček kruha, ki ti ga je nekdo dal, kot tisti, ki si si ga vzel sam!”

12 *Jaz* rečem: “Dobro, če te ne moti, bom razlomil kruh, ga blagoslovil in vama ga

razdelil!”

13 Zdaj lomim kruh, ga blagoslovjam in nato dam obema.

14 Peter skoraj joče od veselja, *škof Martin* pa se prijateljsko smeje, objame Petra in govori: “Si pa res dobrodušen človek! Lomljenje kruha te je gotovo spomnilo na zelo vzvišen, morda resničen, še verjetneje pa pobožno izmišljeni prizor dveh učencev, ki sta potovala v Emavs? Odkrito moram priznati, da je tudi mene že večkrat ganil do solz.

15 Prvič, se v njem skriva resnično lep in vzvišen pomen. Drugič, pa človeka napolni s hrepenenjem in željo, da bi se to res lahko zgodilo: slabotni, kratkovidni človek ne posluša in ne sanja o ničemer raje kot o čudežih, posebno če si njegova domišljija lahko predstavi najvišje božanstvo, kako incognito* osebno součinkuje pri kakšni takšni davni priložnosti. Pri kakšni sočasni bi bila vsa zadeva videti veliko bolj neverjetna.

16 Torej, najljubši gospod, Mojster in prijatelj, le lomi kruh! Tudi meni je všeč ta

* Neprepoznavno

** Neprekosljivo

pobožni način!

17 Slišiš, ljubi prijatelj, ta kruh je pa čudovit! In vino - non plus ultra!** Res, na zemlji gotovo nikoli nisem okusil kaj boljšega. Ali je morda to tudi kakšno miselno vino, torej vino duhovne narave? Nič za to! Naj rase, kjer hoče, le da je dobro. Bog bodi hvaljen in čaščen vekomaj za ta najčudovitejši obed! Zdaj pa bo že spet mogoče delati, če bo treba tudi najtežje delo!”

18 *Jaz* rečem: “Tudi Mene veseli, da vama je dobro teknilo; bodi vama blagoslovljeno! Zdaj pa hitro k našim revežem in pogledjmo, kako se počutijo!”

27

*Martinove nenavadne izkušnje s sprejetimi -
Martin hoče poučevati in bo poučen*

1 Zdaj se odpravimo k *prvim tridesetim*, ki jih je škof Martin sam pripeljal semkaj. Ko vstopimo, ležijo na obrazih in kličejo: “O

Gospod, o Gospod, Ti veliki, vzvišeni Bog v Jezusu Kristusu, ne pridi k nam! Kajti preveliki grešniki smo in nismo vredni niti najmanjše milosti! Tvoja bližina je čez vse sveta, za nas nevzdržna!”

2 *Škof Martin* se ozira naokrog, da bi videl, kje je trideseterica ugledala Jezusa. Toda še zmeraj ne vidi nič in Me vpraša: “Ljubi prijatelj, kaj je s temi reveži? Ali so znoreli ali so morda zaspali zaradi vina, ki so ga gotovo tudi uživali in vidijo zdaj luteransko ali rimsko sanjsko prikazen?”

3 *Jaz* rečem: “Ne, ne, gotovo ni nič takega; v svoji zavesti mislijo, da sem On in so zaradi tega tako glasni.”

4 *Škof Martin* govori: “No, torej gre vendarle za nekakšno duhovno slabost, samo nekoliko drugače motivirano, kot sem si mislil. Sicer pa menim, da imajo prav, da častijo zdaj Tebe, svojega največjega dobrotnika, kot najvišje bitje. Mislim, vsak dobrotnik tvoje vrste nosi v sebi veliko pravega božanstva, in če je čaščen, je čaščeno tudi božanstvo v njem. - Kaj naj storimo s temi reveži?”

5 *Jaz* rečem: “Zapustili jih bomo, saj si to želijo, ter se odpravili k drugim. Kajti če

menijo, da za zdaj ne morejo prenesti moje bližine, jih ne bomo še naprej mučili; sčasoma se bo že uredilo!”

6 *Škof Martin* reče: “Ja, ja, tako je prav! Na kolenu ni mogoče zlomiti nič močnega; zato pojdimo hitro k drugim, rešenim iz ognja. Zelo se jih veselimo!”

7 Zdaj hitimo k drugim. Ko pridemo do vrat, pravim škofu Martinu: “Brat, vstopi najprej ti in jim napovej Mene in Petra! Če bodo želeli, bom vstopil k njim, če Me pa ne želijo - to boš zlahka razbral iz njihovih besed - se hitro vrni, da se bomo lahko potem lotili drugega dela!”

8 *Škof Martin* takoj stori, kar sem mu naročil. Ko pride do rešenih iz plamenov, naredi patetičen, uraden obraz in pravi: “Ljubi prijatelji, gospod in Mojster te hiše vas želi obiskati, če vam je to prav. Če vam tokrat njegov obisk ni dobrodošel, mi to povejte in ne bo vas obiskal. Jaz, prijatelj, pa menim tole: Ker je gospod in Mojster te hiše nadvse dober in mil, si zaželite, da pride k vam! Toda svobodni ste in lahko storite, kar hočete. Torej se odločite!”

9 *Rešenci* pa so vprašali škofa Martina: “Ali

sploh veš, kdo je gospod in Mojster te hiše?”

10 *Škof Martin* odgovori: “Tega niti sam ne vem natančno, vendar to tukaj v duhovnem svetu ni tako pomembno. Dovolj je, da iz izkušenj vem, da je nadvse dober in moder mož. Če bi hotel vedeti več, bi bilo celo nespametno. Zato se za zdaj tudi vi zadovoljite s tem, kar sem vam s čisto vestjo povedal o njem. In odgovorite mi na vprašanje, ki sem vam ga postavil.”

11 *Eden od družbe rešenih* govori: “Toda prijatelj, zakaj si tako zahrbtnen in nam hočeš prikriti Najsvetejše in Najvišje?”

12 Glej, Gospod in Mojster te hiše je vendar tudi edini Gospod, Stvarnik in večni Mojster nebes in vseh sonc in svetov v vsej neskončnosti, pa tudi vseh ljudi in angelov v Jezusu Kristusu!

13 Kako moreš reči, da Ga ne poznaš поблиže! Si mar slep in si nisi še nikoli ogledal Njegovih prebodenih rok in nog, ki smo jih mi odkrili že na prvi pogled?

14 Opazuj samo Njegovo milo resnobo, Njegovo veliko ljubezen in modrost in položi svoje roke na Njegovo prebodeno stran, tako

svoje roke na Njegovo prebodeno stran, tako kot je storil Tomaž; potem boš gotovo še bolj jasno kot mi, najrevnejše pare, spoznal, kaj vse je ta tvoj gospod in Mojster!

15 Glej, ne da v svojih srcih ne bi želeli, da On, najbolj vzvišeni, večno Najsvetejši pride k nam v to sobano Svojega usmiljenja. Toda mi vsi smo prehudi in grobi grešniki in nismo vredni takšnega obiska, tega, da bi Bog prišel k Svojim poslednjim in najnižjim ustvarjenim bitjem, ki so na Zemlji tolikokrat kar najbolj sramotno zlorabljali Njegovo ljubezen in potrpežljivost!

16 Zato sporoči, ti najsrečnejši prijatelj svojega Boga in Gospoda, ki ga ne poznaš ali nočeš poznati: Naše srce hrepeni in je zmeraj hrepenelo po Njem; toda naši grehi so nas naredili preveč grde, umazane, gole in smrdeče, da bi si mogli želeti, da bi On prišel k nam!

17 Mi skoraj ginevamo od sramu, da smo tukaj v tej hiši, kjer zdaj stanuje predvsem zaradi grešnikov, da jim izkazuje Svoje usmiljenje. Kaj bi se šele zgodilo z nami, kam bi se skrili, če bi prišel prav k nam?

18 Zato Ga ti, najsrečnejši prosi, naj nam

najnevrednejšim prizanese; vendar ne naša, ampak Njegova najsvetejša volja naj se zgodi!"

28

Martin kot slepi racionalist v škripcih

1 Škof Martin reče: "Oh, oh, oho, le kaj vam pride na misel! Bog, najvišje, neskončno bitje, ki prebiva v večno nedosegljivi svetlobi in s svojo vsemogočnostjo napolnjuje neskončnost, se bo menda kdaj pokazal v človeški podobi in delal z rokami tako kot mi?!

2 Bog pač napolnjuje takšne ljudi in duhove s svetlobo Svoje milosti - nekatere bolj, druge manj. Toda zato je med Bogom in človekom še zmeraj neskončen prepad.

3 Jezusu je bila sicer izmed vseh ljudi dana največja Božja moč, vendar zaradi tega še ni bil *Bog*, prav tako kot to nismo mi. - Noben misleči človek in duh ne more tega sprejeti,

ker bi potemtakem moral verjeti tudi, da je mali planet Zemlja glavno središče vsega stvarstva, takšni trditvi pa bi sonca gotovo vsaj nekoliko nasprotovala!

4 Zato le lepo po pameti tukaj v večnem kraljestvu duhov! Dovolj je, da smo na svetu živeli tako neumno zmedeno in imeli kruh, vino in neredko rezljane podobe za božanstva, v Soncu pa v resnici najčudovitejšo podobo božanstva.

5 Glejte mene in oba moja najljubša in najboljša prijatelja kot to, kar smo, pa se boste znebili neumnega strahu!

6 Dobro vem, da je gospod in Mojster te hiše mogočnejši in modrejši kot mi vsi skupaj. In morda je res tisti Jezus, ki nam je dal najmodrejši nauk. Toda za *Boga* vam ga ni treba imeti, temveč samo za to, kar je, namreč - kot sem že prej omenil - najboljši, najbolj moder in tako torej tisti človek na Zemlji, ki je najbolj poln Božje moči!

7 Saj vendar veste, kako so ga na svetu umorili najbolj bedni ljudje! Ali lahko domnevate, da bi se Bog, kot prvi temelj vsega bivanja in življenja, zares lahko pustil ubiti bednim ljudem?

porušili temelje? Vidite, kmalu bi se zrušila!

9 Le kaj bi se zgodilo s celotnim stvarstvom, ki je pravzaprav hiša Božja, v trenutku, ko bi uničili Boga samega? Le kdo bi mogel živeti brez Boga? Ali ne bi Božja smrt že veliko pred tem uničila vse življenje in vso bit?! Zato, moji najljubši prijatelji, samo lepo po pameti tukaj v duhovnem svetu!"

10 In spet spregovori *eden iz družbe*: "Prijatelj, na videz si sicer govoril zelo modro, da bi nas potolažil. Samo ti si od cilja bolj oddaljen kot mi, čeprav si nenehno z Gospodom, medtem ko se moramo mi, ubogi grešniki, pred Njim primerno globoko sramovati in se Ga bati!"

11 Kot grešnik ti povem, da se, kar zadeva pravo modrost, nisi naučil niti poštevanke - pa že hočeš soditi o notranji Božji modrosti? Če Boga ceniš samo po volumnu,* se ti bo Jezus seveda še dolgo zdel premajhen - majcen. Če pa pomisliš, da Bog ni naredil samo sonc in zemelj, temveč tudi komarje, se ti bo morda vendarle posvetilo, da se Bog ukvarja tudi z najmanjšimi stvarmi prav tako kot z

največjimi. In da se ljudem namenoma kaže kot človek, da jih uči in vodi po pravi poti! Kot sonce vseh sonc pa bo gotovo vodil tudi sonca!

12 Ljudje pa razumemo samo človeka in tako tudi Boga samo v človeku Jezusu. Sonc pa ne razumemo, zato ta za nas brez Jezusa ne bi mogla biti božanstva!

13 Glej, takole mislim! Pojdi in bolje spoznaj svojega in našega gospodarja, potem se znova vrni in nam povej, ali nisem imel prav!"

14 Škof Martin zapusti družbo in se osupel vrne k nama.

29

Gospod se da slepemu Martinu spoznati kot Jezus

1 Ko pride *škof Martin* k Meni, nemudoma pove: "Toda, moj najboljši Gospod, Mojster, prijatelj in brat, kar lepo si mi povrnil za

mojo prirojeno neumnost! Zdaj res ne vem: ali sem norec *jaz* - ali pa *oni* tam notri, ki jih ločijo od nas samo vrata.

2 Ti se te pravzaprav še bolj bojijo kot prejšnji in te nimajo samo za nekdanjega ustanovitelja vere, Jezusa, temveč tudi za najvišje božansko bitje, in to s tolikšno filozofsko konsekvenco,** ki se ji ni mogoče upirati niti z gorami nasprotnih dokazov.

3 Povej mi tudi ti, najljubši prijatelj, za kaj pravzaprav gre? Kako je mogoče, da imajo te uboge duše ali duhovi o tebi tako čudno predstavo? Zdaj tudi jaz vidim znana znamenja ran na tvojih rokah in nogah in skoraj ne dvomim, da si ti res nekdanji odrešenik Jezus; toda *Bog*? Jezus in Bog obenem? To je - dovoli mi - le nekoliko preveč!

4 In vendar tile tu notri predrzno trdijo, da je tako. Od kod jim torej take predstave o tebi? Ali pa imajo navsezadnje vendarle prav? To bi bilo več kot preveč za takšno ubogo dušo kot je moja! Prijatelj, če bi bilo to, čeprav tega ne razumem, vendarle res, si tudi jaz sam od groze ne bi znal pomagati! O prijatelj, zdaj še vedno prijatelj - pojasni mi vendar to in me pomiri!"

* Razsežnost

** Doslednostjo

5 Jaz rečem: "Prijatelj in brat, ti si bil vendar sam škof na svetu in si o Jezusu, Križanem, pridigal in dokazoval njegovo božanstvo celo v najmanjšem delcu hostije! Glej, vsi ti, ki smo jih rešili iz ognja in so zdaj v našem varstvu, so ovce iz okoliša dodeljenega tebi in učenci *tvojega* nauka!

6 Zakaj si jih na svetu tako učil, če se ti zdi zdaj nesmiselno to, kar trdijo kot učenci tvoje šole? Če govorijo nesmisel, te vprašam: 'Čigav je?' Če pa govorijo modro, te vprašam: 'Kakšna slava ostane potem njihovemu nekdanjemu učitelju, če hoče zdaj v svojih učenjih ovreči to, kar jih je učil in to tudi počne?' Mislim, da bi ob tej priložnosti postal nesmisel tudi zanj očiten!

7 Glej, Jaz sem resnično *Jezus*, Križani! In počaščen sem, da ti v tem bratu lahko predstavim resničnega starega *Petra*, na katerega privzetem sedežu sedijo in vladajo rimski škofje: seveda ne po redu tega resničnega Petra, temveč v redu tistega Petra, ki so si ga sami izmislili, tako kot so ga lahko najbolje uporabili za svoje gmotne namene. Zdaj veš, kdo sva Jaz in tvoj prvi voditelj; vse drugo ti bodo pokazali tvoji učenci!

8 Nekoč sem rekel, da so otroci sveta razumnejši kot otroci luči. Če pa se že imaš za sina luči, kot na primer kakšen vladar na Kitajskem, potem pojdi k svojim učencem, ki so čisti otroci sveta in se od njih nauči vsaj *razumnosti*, če ti že njihova *modrost* ne ugaja!"

9 Škof Martin govori: "O prijatelj, ti si pač *Jezus*, ki se je razglašal in se dal razglašati za sina Najvišjega - kje pa je Najvišji? Kje je vsemogočni, večni Oče? In kje potem iz obeh izhajajoči Sveti duh, če se povrneva k dogmatičnemu in hočeva odstraniti luč čistega razuma?"

10 Jaz rečem: "Kaj je zapisano v evangeliju? Glej, tam piše: 'Jaz in Oče sva eno; kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta!' Če *veruješ*, zakaj potem še sprašuješ, ko Me vidiš? Če pa ne veruješ, zakaj sprašuješ? Ostani kakor si, in Jaz tudi kakor sem, in mislim, da drug drugega ne bova motila?"

11 Tu notri pa so tvoji učenci. Pojdi k njim in se od njih znova uči Mojega nauka. Potem spet pridi k Meni, da ti ga bom pojasnil!

12 Kajti Jaz, resnični Odrešenik Jezus, ti povem tukaj v Svojem večnem kraljestvu, da si nespameten duh in ne spoznaš Moje nad-

vse velike ljubezni do tebe. Po rokah te nosim, ti pa si še zmeraj gluhi in slepi! Dajem ti kruh življenja in ti ga použiješ kot kakšen polip, ne da bi pazil na njegovo notranje delovanje, ki je bilo pri teh grešnikih tako naglo vidno!

13 Ti si pač nekdo, ki z odprtimi očmi in ušesi nič ne vidi in ne sliši. Koliko čudovitega se je zgodilo okrog tebe, pa nisi vprašal: 'Kdo je On, ki sta mu poslušna morje in vihar?'

14 Zato pojdi še enkrat k tem svojim učencem in se od njih uči spoznati Njega, ki si ga do zdaj še vedno imel za sebi enakega! Tako bodi!"

30

Dvogovor med racionalistom Martinom in modrim svetlobnim možem o Jezusovem božanstvu

1 Škof Martin še bolj osupne, kljub temu pa

pri priči stori, kar sem nekoliko resneje svetoval.

2 Ko spet pride k rešenim, ostrmi, ker jih najde tako zelo spremenjene. Njihove poteze so pomlajene in poplemenitene in njihova skoraj gola telesa oblečena v modra oblačila, okrog ledij prepasana s škriatno rdečim pasom, tako da v bogatih gubah padajo po telesu. V družbi odkrije bolj vzvišeno moško postavo z bleščeče belim klobukom na glavi, pod katerim valovijo bogati zlati kodri do polovice hrbta.

3 *Ta lepi mož* stopi k škofu Martinu in ga vpraša: "Prijatelj zelo hitro si se vrnil k nam! Ali si na najbolj vzvišenem Mojstru in gospodu te hiše našel tisto, na kar smo te opozorili? Ali je to On? Ali je On Jezus, Gospod nebes in Zemlje naravno in duhovno, v času in v večnosti?"

4 *Škof Martin* govori: "Jezus -ja, ja, to je že res. Toda to z *božanstvom* - mi še ni povsem jasno. Kar zadeva domnevo, da je Jezus tudi resnično Bog, pa mislim da moramo biti nekoliko bolj previdni. Kaj če bi se nazadnje izkazalo, da to vendarle ni, to pa najvišjemu bitju zagotovo ne bi bilo po volji? - Lahko bi

se zgodilo, da bi nas preklel, tako kot je v pradednini storil že z mnogimi ljudstvi, ki so si drznila polcg Njega verovati v več bogov. Kaj bi storil potem skupaj z našim dobrim gospodom Jezusom vred?!

5 Po Mojzesu se glasi enkrat za vselej: "Verovati moraš v samo *enega* Boga in si ne smeš delati izrezljane podobe in je moliti; prav tako tudi ne smeš častiti nikogar drugega razen Mene. Kajti Jaz sem edini Gospod in Bog, ki je utemeljil nebesa in Zemljo in vse, kar na njiu in v njiu je, živi in diha!"

6 Mojzes res zelo nejasno govori o nekem odrešeniku, ki bo osvobodil ljudstva trdega jarma stare sužnosti. Toda, da se bo Jehova sam v tem Odrešeniku spustil na Zemljo, o tem v vsem Mojzesu ni niti črke. Zato je ta vaša domneva nekoliko prenegla, tu moramo vse natančno preveriti in dobro pretehtati, kaj naj storimo.

7 Primerjajte Mojzesa in Jezusa, pa boste sami odkrili, kako težko in skorajda nemogoče je povezati Mojzesovo božanstvo z božanstvom v Jezusu. Zaradi te najstrožje Mojzesove Božje postave je vendar že Mo-

jzes sam, po Božjem ukazu, vpeljal smrtno kazen: če bi kdo žalil Boga s tem, da bi daroval kakšnemu maliku, ali kakšnega čarovnika, preroka ali kakšnega drugega junaka ime! za božanstvo! Razlog, ki je tudi Jezusa pripeljal na križ, čeprav se je o svojem domnevno Božjem poslanstvu pred pis-mouki imel navado izražati vedno le v *temnih podobah*.

8 Zelo težko je tudi razumeti, zakaj naj bi božanstvo skozi Mojzesa s takšnim nebeškim bliščem ustanovilo Cerkev za večne čase, in jo potem z Jezusom kot istim božanstvom, kljub svoji večkratni obljubi, popolnoma odpravilo!

9 Zato, ljubi prijatelji, je vaša trditev o Jezusovem božanstvu tukaj v duhovnem svetu prenegljena in zelo kočljiva.

10 Vidim pa, da vam je verjetno ta trditev v Jezusovi hiši hitro pomagala, da se vam je stanje prav čudežno izboljšalo. Prepričani pa ste lahko, da vam zaradi tega niti najmanj ne zavidam. Še zmeraj ostajam pri pravilu: "Kdor se zadnji smeje, se najslejše smeje!"

11 *Veliki mož* z žarečim klobukom pravi: "Prijatelj, vse, kar si govoril, vem prav tako

“Prijatelj, vse, kar si govoril, vem prav tako dobro kot ti. In vendar se mi smiliš zaradi svoje slepote in zelo se bojim, da se po svoji besedi sploh ne boš *zadnji* smejal. Jaz in vsa ta družba pa mislimo takole:

12 Jezusa, katerega prihod so enako napovedali vsi preroki, o katerem David poje: ‘Tako govori Gospod mojemu Gospodu ali pa: ‘Tako govori Gospod sebi samemu: ‘Sedi na mojo desnico, dokler ne položim vseh sovražnikov pred podnožnik tvojih nog!’, in: ‘Odprite vrata in dvignite duri, da vstopi Gospod veličastva, da vstopi Jehova v naše mesto, v sveto Božje mesto v Svoje mesto!’;-

13 Jezusa, katerega rojstvo je bilo po so-glasni pripovedi evangelistov polno čudežev, katerega vse življenje se je pravzaprav predstavljalo kot neprenehčen čudež; -

14 Jezusa, ki je v svojem nauku še pre-pogosto jasno pokazal, *kdo* je bil v svojem naglobljem bistvu, in ki je enega od desetih očiščenih vprašal, ko se je ta vrnil in ga počastil: ‘Kje pa je drugih devet, da bi tudi prišli in izkazali čast *Bogu*?’;-

15 Jezus, ki je iz lastne moči tretji dan vstal iz groba in potem še štirideset dni hodil po

Zemlji in svoje učence poučeval, se pred tisoč vernimi očmi dvignil v nebo, in kmalu nato poslal na Svoje, iz nebes Duha večne moči, oblasti, ljubezni in modrosti; -

16 Jezusa, o katerem je podal Janez najbolj vzvišeno pričevanje, tako v svojem evan-geliju kot tudi v svojem visokem razodetju:

17 Povej, prijatelj, ali ti je mogoče tega človeka vseh ljudi še vedno imeti za nič več kot zgolj povsem običajnega svetnega modri-jana? -

18 Glej, prijatelj, rekel ti bom nekaj prav neumnega. Toda zdi se mi vendarle bolj modro od tistega, kar govoriš: Mislím, če Gospod Bog ne bi privzel človeškosti, da bi Ga videli tudi mi ljudje, Njegova ustvarjena bitja, čemu nas je potem sploh ustvaril? Zase ne! Kaj bi imel On od tega, če ga ne bi nikoli videli in nadvse ljubili? In čemu bi *nam* bilo življenje brez vidnega Boga? Razmišljaj o tem, morda se ti bo potem vendarle neko-liko razjasnilo!”

19 *Škof Martin* reče: “Pusti me nekaj časa pri miru; tvoje precej jasne besede si bom vzel k srcu nekoliko globlje!”

20 Po precej dolgem odmoru začanja *škof*

Martin spet govoriti in pravi: “Prijatelj, tvoje besede sem dodobra pretehtal in čedalje bolj spoznavam prav nasprotno od tistega, kar si prej trdil. Ne glede na to pa nisem trdovraten in se hočem iz vsega srca pridružiti tvojemu mnenju, če mi zado-voljivo odgovoriš na nekaj vprašanj.”

31

Martinova kritična vprašanja in modrijanovi odgovori

1 *Modrijan* iz družbe pravi: “Vprašaj, in odgovoril ti bom; vseeno mi je, ali boš zado-voljen, in te bom prepričal ali ne.”

2 *Škof Martin* vpraša: “Zakaj ima Zemlja samo eno najvišjo goro? In ali je v njej ali nad njo božanstvo v vsej svoji polnosti zaradi tega, ker je to edina najvišja gora na Zemlji?”

3 *Modrijan* govori: “Gotovo ima Zemlja eno goro, ki je višja kot vsaka druga znana gora, ki tlači Zemljo s svojo mogočno nogo. Vendar,

vedel in ve, zakaj je na ta planet postavil to najvišjo goro. Verjetno zato, da bi določil vetrovom splošno točko delitve in razdelitve. Zaradi tega so najvišje gore največkrat v tropskih deželah ob ekvatorju, ker bi morali biti v teh deželah, ki ležijo blizu glavnega pasu, zaradi Zemljine rotacije vetrovi najmočnejši. Tam mora centrifugalna sila najmočnejše delovati, in zato so krožnice spremembe smeri najbolj oddaljene od središča ali osi.

4 Če torej Gospod ne bi v teh pokrajinah postavil takšnih najvišjih uravnavalcev vetra, bi ostale za večno nenaseljene. V smeri - in sicer na največjih celinah, posebno v Aziji, kjer se zrak združuje v en sam glavni tok, so torej tudi najvišje gore. In v Aziji, ki je največja celina, mora biti tudi najvišja gora na Zemlji. - Si z odgovorom zadovoljen?"

5 *Škof Martin* reče: "Po svoje! - Toda zdaj te vprašam: Zakaj je v Ameriki reka Amazonka največja na vsej Zemlji? Ali je morda zaradi tega v njej popolnost božanstva?"

6 *Modrijan* reče: "Priatelj, dobro vem, kam meriš. Toda ne glede na to, bom tudi na to zelo neumno vprašanje odgovoril kar se da

temeljito.

7 Glej, Amerika je veliko manjši kontinent in ima v Kordiljerah - Andih - zelo obsežno gorovje.

8 Gorovja so po eni strani zelo blizu največjemu svetovnemu morju in imajo zato v svojih podzemnih temeljih nadvse veliko vode, ki se tu neprestano dviga skozi neštete pore in po mnogih večjih žilah in kanalih. Po drugi strani pa ima posebno *Južna Amerika* kot najmlajša, komaj nekaj tisočletij nad morsko gladino dvignjena celina, izredno veliko le nekoliko nad morsko gladino dvignjenih ravnin z večinoma zelo rahlimi peščeni-tlemi.

9 Kjer pa razprostranjena gorovja izrabljajo veliko voda - te se potem zbirajo v največjih ravnih površinah ter se brez odpora širijo in le zelo počasi tečejo k morju - mora tam biti tudi največja in najširša reka. Ne da bi zaradi tega moralo biti v njej kaj več božanstva kot v eni sami dežni kapljici! - Povej, ali si s tem odgovorom zadovoljen?"

10 *Škof Martin* reče: "Popolnoma. Kaj več si v odgovoru ne morem želei. Zato pa le naprej!

11 Povej mi: Zakaj je diamant najtrši in najbolj prozoren drag kamen in zakaj je zlato najplemenitejša kovina?"

12 *Modrijan* reče "Ker so ga ljudje napravili za takšnega po svojem domišljavem mnenju. In to so storili, ker se ti minerali pojavljajo bolj poredko kot drugi. Če pa bi se diamanti pojavljali tako pogosto kot prod, in zlato tako kot železo - bi z diamanti posipavali ceste in vozna kolesa okovali z zlatom.

13 Zakaj pa se ravno ta dva minerala pojavljata bolj poredko kot drugi, ve najbolje Gospod. Verjetno zato, ker jim je iz pekla primešana prevelika strupenost, škodljiva človeškemu duhu; iz tega je mogoče z veliko verjetnostjo sklepati, da se v teh, za posvetnega človeka najplemenitejših mineralih ne bo skrivala ravno prevelika mera božanstva. Si tudi s tem odgovorom zadovoljen?"

14 *Škof Martin* reče: "Z ničemer ti ne morem ugovarjati - zato moram biti po svoje zadovoljen. Toda tega, kar sem pričakoval od tebe, nisem našel v nobenem od teh tvojih odgovorov: namreč naravnega dokaza za Jezusovo božanstvo.

15 Glej, na Zemlji, tako kot najbrž na

vsakem planetu, obstajajo v vsaki vrsti stvari, bitij in tako tudi ljudi, najvišje točke, tako enkratne in neponovljive v svoji vrsti, da ne morejo biti nikoli presežene. Tako obstaja gotovo nekakšno največje sonce, največji planet, na planetu samem spet najvišje odličnosti, ki so neprekosljive v svoji vrsti. Ali pa lahko zaradi tega modrijan o teh odličnostih trdi, da so božanstva zato, ker v svoji vrsti presegajo vse v neprimerljivo najvišji stopnji? - Tako so sicer delali pogani, ki so po Božje častili vse, kar je bilo po njihovem mnenju neprekosljivo, najpopolnejše, toda po tej poti so končno zapadli v najsramotnejše mnogoboštvo.

16 Gotovo je nekoč nekje bila najbolj učena opica, pes, osel, enak Bileamovemu, najlepši in najpogumnejši konj, kot Cezarjev Bucefalus,* gotovo najlepša ženska enaka medičeski Veneri, torej tudi kakšen Apolon, modra junakinja Minerva, najljubsumnejša Junona.

* Zmota škofa Martina, - Bucefalus je bil najljubši konj Aleksandra Velikega, ne pa Cezarja

** Naziv za kardinale

*** "Glas ljudstva - Božji glas!"

17 Pogani so vse te eminence** skupaj po Božje častili, tega ne more tajiti nihče. Če pa so prebivalci nekega planeta to počeli že z izjemnimi odlikami iz vseh kraljestev *narave* to počeli, je mar čudno, če so isti ljudje najbolj modrega učitelja in največjega maga povzdignili v prvo božanstvo, mu postavili oltarje in ga še do te ure molijo: deloma iz resnične, seveda popolnoma slepe pobožnosti, večidel pa zato, da bi ohranjali slepoto drugih.

18 Ker pa so to iz svojih najbolj modrih soljudi naredili zgolj ljudje te vprašam: Je mar to zadosten razlog za to, da so si ga naredili za božanstvo? Ali so sploh kdaj prišla na Zemljo višja bitja, ki smo jih videli in o katerih smo govorili ter izpričala in potrdila Jezusovo *božanstvo*?

19 Res, da pripovedujejo o njegovem rojstvu čudežne reči; tudi o tem, da so tam videli višje duhove, kako so se spuščali na Zemljo in poučevali človeštvo o njegovem božanstvu. Sprašujem pa z isto človekovo pravico: Ali smo tudi *mi* že kdaj videli kaj takega? Vsaj jaz nikoli! Morda ti?

20 V kakšnem dolgočasnem in sebičnem

meniškem ali nunskem snu so se res morda porodile podobne laži. Če pa vprašamo po resnici, se ne pokaže nič drugega kot človek in spet človek in vsak izmed njih hoče vedeti več in bolj čudežne stvari kot njegov bližnji, toda vsak sam pri sebi mora priznati: 'Gospod, jaz sem slep; vse moje vedenje je zgolj otopela vera iz navade in nič drugega!'

21 O kakšnem prepričanju nikoli ni mogoče govoriti *tam*, kjer človek gradi na avtoriteti drugega in kot najvišje dokazno sredstvo ne sprejema nič drugega kot prav to avtoriteto. In to tudi mora sprejeti, ker si ne more od nikoder pridobiti prepričljivejših dokazov kot samo od ljudi in mora potem reči: 'Vox populi, vox dei',*** o resničnem Bogu, razen po čisto človeški poti, še nikoli ni ničesar slišal.

22 Razodetje je potemtakem tudi samo človeško delo in nič drugega tudi biti ne more, saj v vsem svojem življenju nismo videli ničesar, razen tega, na čemer so še preveč vidne sledi človeške roke in človeške domišljije.

23 Tako, moj najljubši prijatelj, preden kaj sprejemem, vse preskusim in se ne dam kar

tako prepričati. Toda tvoji dokazi mi res ne zadoščajo. Človek si sicer lahko kar najbolj želi spoznati Boga, toda pri tem mu lahko pomaga samo Bog. Menim pa tole: še nezansko veliko bomo morali pretrpeti v vseh prostorih njegovega stvarstva, preden bomo sposobni za resnično Božje razodetje!

24 Vse, kar nas je doletelo doslej, pa ni nič drugega, kot samo osnovna šola za prihodnji veliki, sveti pouk. Če pa lahko te moje jasne utemeljitve zavrneš s čim boljšim, čistejšim, resničnejšim in s tem bolj Božjim, sem ti pripravljen potrpežljivo in kar se da pozorno prisluhniti.”

32

Nadaljevanje pogovora o Jezusovem božanstvu

1 *Modrijan* reče: “Prijatelj, odkrito ti moram priznati, da ti nisem dorasel, četudi z vsemi tvojimi najtehtnejšimi dokazi nisi edinemu

božanstvu Gospoda Jezusa odvzel niti atoma. Nasprotno, morda si vse samo še bolj utrdil, ker sem iz tega še jasneje spoznal, da Bog je in mora biti tudi človek; seveda najvišji in najpopolnejši, sicer mi ne bi mogli biti to, kar smo, namreč ljudje; in tudi ne bi mogli Boga *ljubiti*, če ne bi bil človek vseh ljudi.

2 Ljubezen pa je naša največja dobrina, naše življenje, naša blaženost! Le čemu bi nam bila, saj Boga ne bi mogli ljubiti, če ne bi bil človek?

3 Stori, kar hočeš – toda od mene ne pričakuj večje modrosti; s tem sem ti dal vse, kar sem imel!”

4 *Škof Martin* razmišlja o tem, kar je rekel modrijan iz družbe in čez nekaj časa reče bolj sam sebi kot pa modrijanu: “V bistvu imaš prav; če Mojzesov Pentatevh* govori resnico, je Bog seveda moral biti človek, sicer ne bi ustvaril Adama po svoji podobi. Enaka podoba pa seveda predpostavlja tudi enako bitnost!

* Peteroknjižje, pet Mojzesovih knjig iz Svetega pisma Stare zaveze

5 Za urarja seveda ni potrebno, da bi bil ura, če bi hotel narediti uro; toda *idejo* o uri pa mora vendar zajeti iz sebe, sicer mu ne bo uspelo napraviti ure!

6 Toda tu je že spet zanka: Če lahko človek zajame idejo, ki mu ni podobna, ki je torej neka popolnoma druga podoba, mar Bog tega ne bi zmoget? O, gotovo zmore!

7 Potemtakem bi morda besedilo iz Pentatevha lahko razumeli takole: ‘Bog je ustvaril človeka po svoji podobi’, to pomeni: ‘Bog je ustvaril človeka po podobi svoje ideje, to pomeni popolnoma ustrezno svoji zamisli!’

8 Če je treba besedilo razumeti tako – in to je zelo verjetno – potem iz njega seveda še dolgo ne bi bilo mogoče razbrati, da je Bog ustvaril človeka ravno po *svoji* telesni podobi. Ali da bi Bog sploh moral imeti kakšno določeno podobo, da bi lahko ustvaril človeka. Saj je vendar vsaka ideja kot pojem sama zase brezoblična, tako je pravzaprav lahko tudi Bog kot totalna temeljna ideja vseh idej tudi brezobličen.

9 Če bi moral predpostaviti, da mora Bog, da bi lahko ustvaril človeka, nujno imeti tudi človeško podobo, potem bi se moral, da bi

lahko ustvaril medveda ali morskega psa in druge reči, ali spremeniti v vse te podobe, ali pa bi moral biti v vseh teh podobah nekako za vekomaj razdeljen in nespremenljivo navzoč, da bi tako vse stvari in bitja imela v njem vzorec, po katerem bi se venomer ravnala in oblikovala.

10 Takšna podmena pa vendar ne bi bila nič drugega kot najčistejša staro sholastično* besedičenje! Zato tudi ni potrebno, da bi bog moral biti upodobljen, da bi lahko ustvaril človeka kot človeka. In še najmanj mora zaradi tega sam biti človek - domneva, ki nasprotuje tudi pojmu najpopolnejše Božje svobode. Kako si je mogoče zamisliti najpopolnejšo svobodo pod pojmom oblikovne omejitve?

11 Zato mora tudi najpopolnejša svoboda biti brezoblična: to se tudi ujema z besedilom Pentatevha, kjer je Jehova Mo-

jzesu strogo prepovedal, da bi ga predstavljal pod kakršno koli podobo.

12 Ja, ja, moj ljubljeni prijatelj, čisto razumsko bom imel prav *jaz*, *ti* pa boš po Pavlu 'živel iz svoje vere!' To je seveda *tudi* življenje, toda življenje brez razumevanja in brez računa. Nočem ti tega vzeti in tudi nočem iz tebe narediti prozelita.** Vendar pa ti moram pokazati, da se nekdanjega škofa na zemlji ne da obrniti tako zlahka kot zajčji meh, še posebno pa ga ne morejo spreobrniti tisti, ki so bili na Zemlji njegove ovce!"

13 *Modrijan* reče: "A tako, zdaj vsaj vem, od kod piha veter! Če si ti tisti škof, ki je šele pred nekaj tedni to večno bivanje zamenjal s časom, potem je pač razumljivo, zakaj ti Jezusovo božanstvo ne gre v račun! Ex trunco non fit Mercurius!***

14 Jaz pa sem *knjigarnar* v istem mestu, kjer si bil ti škof. Še predobro vem, kako je bilo s teboj! Na zunaj zelo**** brez primere, v samem sebi pa najčistejši ateist!***** Kdo je bolj pridno bral Kanta, Hegla in z največjim entuziazmom Straussa? Voltaire, Rousseau in Helvetius so bili vedno na tvoji

mizi namesto Vulgate,***** - sami duhovi, ki si jih s prižnice in v svojih pastirskih pismih tisočkrat pošiljal v pekel, toda v sreči jih povzdignil veliko više kot Jezusa!

15 Glej, to vem jaz najbolje, ker sem ti moral pošiljati vsa ta dela in sem bil tvoj zaupnik. Toda kljub temu ti nisem sledil, temveč sem nadaljeval svojo skrivno pot, ki sem jo našel v Swedenborgu, o katerem pa ti nikoli nisi hotel nič vedeti, ker ni bil primeren za tvoj rimski precep! Dobro, da zdaj to vem! Zato bova morala izmenjati že še nekaj besed!"

16 *Škof Martin* osupel: "Ta je pa dobra! Zdaj pa še to - poleg vsega hudega! Sam bognavaruj te je prinesel ravno semkaj!

17 (Sam zase:) Ta knjigarnar pa ve tudi še celo množico drugih zgodbic o meni! No, to bo lepo pranje umazanega perila tukaj, v duhovnem svetu!

18 Da le ne bi prišel semkaj hišni gospodar Jezus, kajti on to čisto zanesljivo je! To bi bilo obupno! Kajti kar precej levitov mi je že bral in odkril kar nekaj mojih zemeljskih malopridnosti!

19 Toda če se ta bleščeči klobočnik spravi

* Pretkano, prebrisanost, dlakocepsko

** Spreobrnjenca

*** Iz štora ne nastane Merkur (poslanec bogov)

**** Verski gorečnej

***** Brezverec; tisti, ki taji Boga

***** Latinski prevod Svetega pisma

nadme in začne odkrivati moje skrivne največje malopridnosti, potem se mi gotovo ne bo godilo najboljšo. Morda bom spet prišel na kakšno prijetno vodo ali obalo - gotovo za nekaj milijonov kratkotrajnih let! Oh, oh, ohoh, to bo spet hvalevredno! -

20 A kaj naj storim, da se ognem tej huđi zadregi, če se je tu sploh mogoče čemu ogniti? Hm - aha, že vem! In če ne bo šlo, potem bom šel spet na kakšno morskobalico in tam vso večnost ribaril! V Božjem imenu, zdaj mi je že vseeno! Ampak, da sem se moral tukaj srečati ravno s tem tipom! Toda, zdaj se stvari ne da več spremeniti; treba je narediti pravi sklep in ga uresničiti! Kaj naj torej počnem?"

21 Ne da bi ga poklical, mu seže *knjigarnar* v besedo in reče: "Veruj v to, v kar sem trdno prepričan *jaz*, pa se boš znebil svoje domnevne huđe zadrege. Toda ne imej me več za izdajalskega vohuna, temveč za prijatelja, ki si mu pomagal iz ognja njegove slepe gorečnosti in si ga oblekel, ko je bil gol!"

22 Verjemi, Gospod Jezus naju ne bo nikdar potreboval za vohuna in izdajalca. Kajti On ve za vse naše skrite misli, še preden jih

zaznamo v svoji duši - zato se nama res ni treba truditi, da bi drug drugega očrnila!

23 Glej, brat, le zakaj Jezus ne bi mogel biti gospodar nebes in vseh svetov, zakaj ne večni Bog, neskončno močni? Mar mu naj bi bilo tisto, kar je po moji presoji najlažje - če si je za Boga sploh mogoče zamisliti lažje ali težje - manj mogoče kot nekaj, kar se zdi meni veliko težje?

24 Mar naj bi bilo Njemu, iz katerega izhaja vsako s časom in prostorom omejeno bitje, nemogoče, da bi brez izgube Svoje Božje vsemogočnosti, iz ljubezni do nas, Svojih ustvarjenih bitij, Svojih otrok, samega sebe omejil v čas in prostor, ko vendar čas in prostor izvirata iz njega?

25 Ali: Mar ne zmore slikar ali kipar, ki je ustvaril na tisoče podob v barvah ali v oblikovani materiji, naslikati ali izklesati tudi samega sebe? In če to zmore že *človek* - četudi v najnecpopolnejšem pomenu, kako ne bi zmogel Bog?

26 Ali: Ali bi bil Bog najvišje najsvobodnejše bitje, če ne bi zmogel povzročiti kar koli? S svojimi hegeljanskimi načeli ga vendar popolnoma omejuješ in delaš iz njega ujet-

nika neskončnosti, ki lahko ustvari kvečjemu centralna sonca z zemljami, ljudmi, živalmi. Toda z infuzorijami,* ki imajo tudi življenje in umetniško zgrajen organizem, in prav po tem se življene razodeva, kot neskončno veliko vesoljno bitje ne bi mogel imeti nobenega opravka in se zato tudi ne bi hotel in mogel zanimati za nas ljudi vse dotlej, dokler morda ne bi dosegli velikosti centralnih sonc? Kako pa to? O tem pa sta molčala tudi Hegel in Strauss! -

27 Jaz, tvoj prijatelj, menim, da si boš pridobil spoznanje in ne boš niti pomišljal več, da bi Jezusu privoščil in dal čast, ki mu pripada na vekov veke, toliko bolj, ker ti je že znova izkazal tolikšno milost!"

28 *Škof Martin* reče: "Brat, prijatelj! Jaz sem te rešil iz plamena, ti pa si mi zato dal zdaj drug plamen še močnejše svetlobe! Zahvaljujem se Njemu, zahvaljujem se rebi! Zdaj pa me pusti, da se zberem! Preveliko, preneskončno je to, o čemer moram zdaj razmišljati! Zato mi privoščim nekaj miru! - Prebujam se, prebujam se!"

* Migetalkarji, infuzoriji, razred majhnih, s prostim očesom nevidnih praživali

*Škof Martin spozna v Jezusu Gospoda -
Grešnikov strah - Martinov poduk*

1 Čez nekaj časa je škof Martin spet začel govoriti: "Najljubši prijatelj, kakor koli že razmišljam, tvoja načela držijo. Naš gospodar in učitelj je in ostane tudi Gospodar in Učitelj neskončnosti in vse večnosti! Ni dvoma, da je Sin najvišjega bitja, ki je gotovo že tolikokrat imenovani Oče! Toda kje je zdaj 'Sveti duh' kot tretja Božja oseba?"

2 Modri knjigarnar govori: "Prijatelj, povsem moraš slediti evangeliju! Glej, tu je Sveto pismo in v njem Nova zaveza. Beri Janeza, ki sem ti ga že navedel! Glej, ta pravi: 'V začetku je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu, Bog je bil Beseda; ta Beseda je postala meso in (v Jezusu Kristusu) prebivala med nami!' itn.

3 Spet se glasi na drugem mestu: 'V Jezusu Kristusu telesno prebiva polnost božanstva!' In spet: 'Kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta;

kajti Jaz in Oče sva eno - Oče je v Meni in Jaz v Očetu!' - in podobnih mest je še zelo veliko!

4 Glej, če takšna mesta, kot sploh vso Staro in Novo zavezo dobro premislimo, postaja čedalje bolj jasno, da je Jezus edini gospod in stvarnik nebes in vse Zemlje!

5 Ko so Ga apostoli nagovarjali, naj bi jim vendarle tako kot ob spremenitvi na gori Tabor pokazal Očeta, ker jim je že toliko pripovedoval o Njem, se je Jezus zelo začudil nad slepoto svojih učencev in dejal: 'Kaj govorite vi (slepci): 'Pokaži nam Očeta!', ko pa sem vendar že toliko časa med vami?! Mar še ne veste, da, kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta? Kajti Jaz in Oče sva eno!' itn.

6 Jaz pa mislim, da sprašuješ ravno tako kot so nekoč apostoli in učenci spraševali svojega Gospoda in Mojstra, ko jim je pred očmi viselo trikratno Mojzesovo zagrinjalo!"

7 Škof Martin reče: "Ja, prav imaš, čisto prav - zdaj mi je popolnoma jasno! To je On, to je On, edini Gospod, Bog, Stvarnik in Oče nebes in vseh neštetihih miriad angelov, sonc, svetov in ljudi. Da pa je ravno Zemljo tako

odlikoval, bo gotovo tudi imelo svoj najtehtnejši razlog, ki mi bo sčasoma gotovo postal, tako upam, tudi bolj jasen!

8 Zdaj pa pride drugo poglavje! Glej, brat, kolikor bolj opazujem to neizrekljivo, najsvetejšo zadevo, kolikor bolj se naš gospodar Jezus predstavlja kot najvišje božansko bitje, toliko bolj se tudi nabira *strah* v mojem srcu. Najhujše bi bilo, če bi moral zdaj stopiti predenj!

9 Zdaj stojim tu kot *grešnik*, ki, kot veš, išče sebi podobne - poleg mene pa vsemogočni Bog! Kmalu me bo doletelo najhujše večno prekletstvo! Doslej se to ni moglo izpolniti morda zaradi tega, ker nisem spoznal bližnjega, najpravičnejšega sodnika. Zdaj pa, ko sem zanesljivo spoznal Njega, *Strašnega*, se bo z menoj kaj kmalu začel peklenski ples!

10 Kajti glej, brat, zdaj smo ga prepoznali in Mu moramo govoriti 'Gospod! Gospod!' On sam pa je na Zemlji učil in rekel: 'Ne bodo prišli v nebeško kraljestvo tisti, ki Mi pravijo: Gospod, Gospod, temveč samo tisti, ki izpolnjujejo Očetovo voljo!' Povej, prijatelj, ali smo se sploh kdaj ozirali na Njegovo voljo in se po njej ravnali? Zaradi tega ni mogoče

*Sveti odrešilni prizor: Martin na
Gospodovih prsih*

1 Ko vstopiva Jaz in Peter, se škof Martin zgrudi, kot da bi bil nezavesten in *vsa družina*, razen knjigarnarja vpije: "Gorje nam!"

2 *Samo knjigarnar* povsem zavedajoč se pade na kolena in govori: "Gospod, Oče - posvečeno bodi Tvoje najsvetejše ime, zgodi se Tvoja volja! Glej, vsi smo veliki in hudi grešniki, nevredni najmanjše Tvoje milosti. Toda vsi te ljubimo iz vsega srca! Zato, če je Tvoja volja, bodi z nami usmiljen, namesto pravičen! Kaj bomo brez Tvoje milosti, brez Tvoje ljubezni, brez Tvojega usmiljenja!"

3 Ti si večni! Ti si neskončno moder in Tvoja vsemogočnost je brezmejna! Nikoli se ne bi mogli pred Teboj opravičiti! Ali pa bi se mogel kdo v vsej neskončnosti upreti Tvoji volji? Še preden bi si upal na to pomisliti, bi ga Ti že lahko uničil tako kot da ga

niti pomisliti, da bi prišli v nebesa.

11 Kaj pa še ostaja poleg nebes? - Glej, nič drugega kot pekel! Ohoho, nič drugega kot goli pekel! Že kar razločno vidim, kako se plameni zgrinjajo nad mojo glavo. Zdi se mi tudi, kot da hudiči - ohohoh - Bog nas varuj! Brat, ljubi brat, sploh ti ne morem povedati, kako neskončno strah me je postalo!

12 Kaj bomo rekli, ko bo prišel k nam kot vsemogočni Bog in kot najpravičnejši, najstrožji in najneizprosnejši sodnik in nas bo začel takole meni nič tebi nič, obsojati na pekel in bo rekel: 'Proč-izpred-me-ne, prekle-ti! - V Več-ni o-genj, ki je pripravljen vsem hu- bognasvaruj!'

13 Ohohohoh! Strašno, strašno! Kar slišim že grmenje te najstrašnejše obsodbe. - Ohohoh, to bo življenje, najstrašnejše življenje in občutek, če me bodo morda vrgli čisto dol k hudičem - bognasvaruj, bi že skoraj pozabil reči od samega strahu in groze! Ne morem pa razumeti, kako si lahko ti pri vsem tem tako ravnodušen, medtem ko jaz ginevam od strahu in me je že skoraj konec!"

14 *Modri knjigarnar* govori: "Le zberi se, brat, in bodi prepričan, da je Gospod boljši,

kot ga predstavljajo rimski papeži in menihi! Dokler pa se ga tako neumno *bojiva*, bo gotovo odlašal in bo prišel šele, ko bova strah spremenila v *ljubezen*!

15 Glej, glej, le kakšno zadovoljstvo bi ti prineslo na primer maščevanje pršici, ki bi te užalila? Mar ne bi bilo to nesmisel, največja norost? Kako lahko potem kaj takega pripisuješ najvišji Božji modrosti! Kaj smo mi v primerjavi z Bogom? Ali smo v primerjavi z Njim sploh to, kar je pršica, če jo primerjamo z nami?

16 Glej, mi vendar nismo popolnoma nič v primerjavi z Njim in On naj bi se maščeval naj nami? - No, no, prijateljček! Zberi se; prepričan sem, da se bo na koncu vse skupaj izteklo še za las boljše, kot si predstavlja! - Tišina! Zdi se mi, da prihaja semkaj On! Res je, prihaja!"

nikoli ne bi bilo.

4 Vsi smo spoznali in priznavamo, da si edini Gospodar nebes in vseh svetov in mi nič v primerjavi s Teboj in Tvojo neskončno močjo. Zato stori z nami, kar je Tvoja sveta volja; pomisli pa na našo slabost in se nas usmili.”

5 Jaz rečem: “Vstanite in ne vzdihujte tukaj kot kakšni delinkventi* na svetu! Če pridem k vam, ste vendar že blaženi. Kajti neblaženi duhovi bežijo pred Mano in nikdar nočejo, da bi prišel k njim Jaz, jih odrešil in jih naredil blažene. Zato je vaš strah pred Menoj nesmiseln in luč vašega razuma slabotna.

6 Odložite vse to, kar ni nič vredno, tukaj v Moji hiši, v Mojem kraljestvu. Kajti kjer sem Jaz, tam je tudi Moje kraljestvo in to kraljestvo so nebesa, najgloblja in najvišja! Ta nebesa pa niso nebesa brezdelja in večne lenobe, temveč nebesa najpopolnejše dejavnosti, v katero boste odslej vsi vpeljevani čedalje globlje in globlje: vsak od vas bo

delal to, za kar se je pripravljal že na Zemlji, za kar je nadarjen. Tako bodi!”

7 Vsi se dvignejo kar najbolj veselo razpoloženi in se Mi glasno zahvaljujejo za takšno neskončno milost in usmiljenje. Samo škof Martin še leži v omedlevici in od samega strahu ne sliši in ne vidi ničesar, kar se dogaja.

8 Zdaj namignem *Petru*, naj gre k njemu, strese ga in pravi: “Toda Martin, kaj delaš tu? Dolgo sva zunaj čakala nate, tebe pa od nikoder! Kaj si klepetal tukaj tako dolgo in si naju pustil čakati kot nečimerna nevesta ženina, ko se za poročno slovesnost pretirano lepša! Kaj ne veš, da načrtujem zelo pomembne in tokrat zelo nujne posle?”

9 Končno po premoru spet spregovori *škof Martin*: “O ja - dobro - ja, ja! Res, to si ti! Glej, tokrat je tako kot bi bil odšel na veliko in zelo pomembno raziskovalno potovanje; z velikih potovanj pa se človek ne vrne tako kmalu. Seveda sem odkril Najvišje, toda ne v svoje veselje, temveč samo v svojo največjo grozo!

10 Ah, prijatelj, neovrgljivo sem odkril, da je naš gospodar in Mojster Bog, Gospod

neskončnosti! To je zdaj bolj jasno kot na Zemlji opoldansko sonce sredi najjasnejšega dne. Zdaj pa si zamisli mene, kot grešnika non plus ultra,** in Boga, vsemogočnega, najmodrejšega, najpravičnejšega, vsevednega, najsvetejšega, ki mora nekoga obsoditi po svoji pravičnosti in svetosti! - Ohohoh, prijatelj, to odkritje je nekaj strašnega!

11 Prijatelj tu, z bleščečim klobukom, me je sicer res hotel tolažiti in pomiriti. Toda dokler me ne pomiri On, ki lahko kogar koli izmed nas za zmeraj zavrže v pekel, tako dolgo nobena tuja tolažba ne pomaga.”

12 *Peter* reče: “Le vstani in ne bodi neumen! Glej, Gospod Jezus, ki se ga tako neznanško bojiš, z razširjenimi rokami čaka nate! Je mar videti takšen, kot da te bo obsodil?”

13 *Škof Martin* Me bežno pogleda in vidi, kako zelo sem prijazen. To ga opogumi, da se pri priči nekoliko dvigne s tal in s solzami v očeh govori: “Ne, ne, iz te miline se ne more poroditi obsodba! O Gospod, o Oče, kako dober moraš biti, da lahko takega grešnika, kot sem jaz, gledaš tako neskončno blago in milostno!

* Zločinci, obtoženci

** Neprekosljivega, “nepresciznega”

14 O Jezus, ne vzdržim več! Moje srce gori kot centralno sonce od nenadoma prebujene ljubezni do Tebe - greh sem ali tja: vsaj Tvoje noge moram objeti in Ti tako izkazati svojo gorečo ljubezen! Gospod, stori z menoj kar hočeš; toda samo tokrat daj moji ljubezni prosto pot!"

15 Jaz rečem: "Pridi, ti Moj trdovratni brat; grehi so ti odpuščeni! In ne tam pri Mojih nogah, temveč tukaj na Mojem srcu daj duška svoji ljubezni!"

16 Po tem nagovoru plane Martin h Gospodu in se močno prižame k Njemu, ki Ga tako dolgo ni hotel spoznati.

17 Potem ko se je na Mojih prsih zjokal od ljubezni, ga vprašam: "Moj najljubši brat in Moj sin, povej, kako ti je všeč ta pot v pekel? Sem mar res večni tiran, za kakršnega ste Me razglasili?"

18 Škof Martin reče: "O Gospod, ostal sem brez besed, saj so te preravnale, da bi Ti pred vsemi temi ljubimi brati priznal, kako hudo sem se motil. Toda pusti me, da se najprej nekoliko znajdem v tej novi veličini najneskončnejše sreče, šele potem Ti bom, o moj najslajši, najbolj dobrotljivi, najbolj us-

miljeni Gospod Jezus, izpovedal pravo vero!

19 O Gospod, o Jezus, Ti najsvetejši vse svetosti, Ti ljubezen vse ljubezni, Ti neskončna potrpežljivost vse potrpežljivosti, zdaj ne morem drugega, kot da Te nadvse ljubim."

20 Jaz rečem: "Prav, prav; zaradi te ljubezni, ki sem jo videl v tebi, sem tudi toliko potrpel s teboj in sem sam bedel nad teboj! Zdaj si najbolj blažen, ker boš odslej vedno tam, kjer sem Jaz. Toda temelja blaženosti ne išči v brezdelju, temveč v kar največji dejavnosti, ki bo potekala tukaj na veke!

21 Pojdimo zdaj k onim tridesetim v drugi sobi, ki si jih pripeljal. Najprej stopi k njim ti in jih poskusi spraviti k Meni! Ko ti bo to prvo delo tvojega blaženega stanja uspelo, bomo tudi njih takoj vpeljali v njihovo večno poslanstvo! Pojdimo torej tja, ti sam pa k njim v sobo. Naj se zgodi!"

*Telesa, op. prev.

35

Martinova prva misijonska pot in njegove izkušnje - Navidezna menažerija - "Brez Mene nič ne zmorete!"

1 Škof Martin se takoj napoti tja z velikim veseljem z Menoj, s Petrom in z modrim knjigararjem, ki je kot zadnji stopil za nami z neskončnim strahospoštovanjem. Ko smo prišli do sobnih vrat, nas je škof Martin zapustil in na Moj ukaz stopil k trideseterici v prej omenjeni sobi.

2 Pripomniti je treba, da škof Martin ni več v svoji svetlobi, temveč v Moji najčistejši, nebeški; tega seveda iz modrih razlogov še ne občuti in se ne zaveda. V tej svetlobi pa se vse stvari zdijo drugačne kot v lastni naravni svetlobi, tako tudi duše, to se pravi preminuli ljudje.

3 Opomba: "Preminuli" se tu ne sme zamenjati s "smrtjo", to bi bil seveda nesmisel. "Preminuli" označuje tu stanje, v kakršnega se vsak sam obsodi zaradi vsakovrstnih grehov (napak duše) po odložitvi mesa.*

4 Zaradi takšne ureditve je tudi škof Mar-

tin, ko je stopil v sobo, našel namesto ljudi večinoma živalske podobe, seveda ne zlobne, temveč bolj boječe in neumne. Samo nekatere med njimi so imele kretenast,* kepast in z vsakovrstnimi izrastki poraščen videz. Druge so bile povečini videti kot preganjani zajci, sestradani osli in voli, tudi nekaj zelo shiranih, garjavih ovac je bilo vmes.

5 Ko je zdaj naš škof *Martin* namesto pričakovanih trideset protestantov, ki jih je pripeljal semkaj, v sobi zagledal to zanj kar najbolj nenavadno družčino - pred njim so se hitro poskrili po kotih in tam ždeli vsepoprek, je nekaj časa stal kot okamnel. Nazadnje je globoko zajel sapo in sam sebi rekel: "Ja, kakšna peklenska prikazen pa je spet to v prvem nebeškem kraljestvu, v Gospodovi hiši? Ta je pa lepa! Morda so tukaj tudi podgane in miši in še cela množica mrčesa?!"

6 Ta je pa lepa, ta je pa dobra! To bi se tudi tako lepo ujemalo s Pismom, kjer piše: 'Nič nečistega ne more priti v Božje kraljestvo!'

* Kreten - telesno in duhovno pohabljen ali zakrnel človek

** Preobrazba

In teh nekaj garjavih ovac, pet kretenov, polnih odvrtnih izrastkov, sestradani, umazani voli, enaki osli in več prav bednih zajcev - res, izjemna družba za prva in najvišja nebesa! V takšni družbi uživati nebeško veselje? Bo že šlo!

7 Ne, vendar pa to pomeni, da so ubogega reveža, kakršen sem jaz, potegnili - kot za prvi april - seveda če poznajo takšen mesec tudi tukaj v nebesih!

8 Ah, in vendar je to le nekoliko predivje! Le kaj naj počnem s to dobrodušno menažerijo? Le kam je izginilo tistih mojih trideset protestantov, ki sem jih pripeljal semkaj? So jih morda tukaj kar najbolj ljubeznivo spremenili v živali. - To bi bilo res zelo smešno, če samo pomislimo, da je tu središče najvišjih nebes!

9 Gospod *je* Gospod; o tem sem zdaj globoko prepričan iz vsega srca. To mi govori vendar moja ljubezen do Njega. Iskreno povedano, najraje bi ga - kot se pravi na svetu - použil od ljubezni! Toda kaj hoče zdaj spet s to norčijo, ki mi jo je znova zagodel, bo gotovo sam najbolje vedel! Ali hoče morda te živali celo pitati? Resnično,

tu bo mogoče zrediti kaj malo slanine!

10 Kaj blebetam tu kot kakšen enaintrideseti osel te družčine?! Obrni se nazaj in pojdi tja, od koder si prišel! Pozdravljeni vsi vi dobrovoljčki, zelo me bo veselilo, če vas bom kmalu spet videl!"

11 Po tem lakoničnem nagovoru škof *Martin* spet odpre vrata in pride k nam s čisto lakonično-osuplim obrazom. Takoj ga vprašam, kje je onih trideset.

12 In škof *Martin* odvrne: "O Gospod, to veš Ti gotovo bolje kot jaz! Tile tu notri to gotovo niso. Če pa bi bili, potem bi bila to zares metamorfoza,** ki bi se tem prvim in najvišjim nebesom prilegla prav tako kot obrazu udarec s pestjo.

13 Brez znanja živalske govorice, če imajo živali sploh kakšno tajno govorico, se po mojem mnenju z ljudmi iz te sobe ne bo dalo veliko narediti. Ti seveda razumeš tudi kamne in lahko govoriš z elementi in jim s svojo vsemogočnostjo zapoveduješ; toda kako zmore kaj takega kateri izmed nas?

14 Zato, če si Ti, o Gospod, vendar zagotovo vedel, kaj je v tej sobi, ali si se potemtakem samo poigral z mojo neumnostjo?"

vedel, kaj je v tej sobi, ali si se potemtakem samo poigraval z mojo neumnostjo?"

15 Jaz rečem: "O prijatelj, niti najmanj, temveč ti sam si se zapletel! Mar ne veš, da se mora vsak novi gospodarjev služabnik, preden nastopi kakšno koli službo, najprej o vsem natančno poučiti?"

16 Glej, ni dovolj, če ti rečem: 'Pojdi tja!', in ti greš, in če Jaz spet rečem: 'Pridi sem!' in ti prideš, temveč tu gre predvsem za 'zakaj' in 'kako' in 's čim'!

17 Ali ni zapisano: 'Brez mene nič ne zmorete!?' Zato bi moral tudi takoj, ko sem te poslal v to sobo, pred Menoj priznati: 'Gospod, brez Tebe ne zmorem niti najmanjšega!' potem bi Jaz to zadevo že drugače obrnil. Ti pa si takoj odšel tja v neke vrste samozaupanju. Zato si moral tudi sam pri sebi skusiti, koliko zmore vsakdo brez Mene.

18 Na svetu je pač na žalost toliko samostojnih dejavnikov, kolikor je ljudi, in toliko najrazličnejših čutenj in spoznanj, kolikor je glav. Tukaj pa je drugače, tu je samo *ena* samostojnost, namreč v Meni - in *en* čut in *eno* spoznanje, namreč tudi v Meni in po

Meni! Kjer tega ni, tam ni nič drugega kot samoprevara.

19 To torej v tvoj prihodnji poduk in za usmeritev! - Zdaj pa gremo vsi v to sobo, da bomo tam videli, kaj vse se bo dalo narediti s to tvojo dozdevno nebeško menažerijo in ali bodo te živali razumele Mojo govorico. Zgodi se!"

36

Martinov drugi obisk v menažeriji pod vodstvom nebeškega Mojstra - Njegov spreobrnitveni govor - Rešitev izgubljenih

1 Hitro vstopimo v isto sobo in najdemo družčino tridesetih še vedno čepečo po kotih, in sicer v istih živalskih podobah.

2 Peter jim zakliče: "Calvinovi pripadniki, spreobrnite se; kajti Gospod čaka na vas! Ne Lutra, ne Calvina, ne Biblije, tudi ne Petra in Pavla ali Janeza, temveč edino Jezusa, Križanega, priznavajte! Samo On je Gospod

nebes in vse Zemlje; razen Njega ni nobenega Gospoda, nobenega Boga in nobenega življenja več!

3 Ta Gospod Jezus, ki je na veke edini pravi Kristus, je tukaj in vas hoče sprejeti - če hočete postati blaženi v Njegovem najsvejšem imenu!"

4 Eden iz družbe, ki je oslu podoben, pravi: "Kdo si ti, ki si upaš nastopiti s to staro pravljico o Jezusu v tej razsvetljeni dobi? Ali ne vidiš mojih zakladov, s katerimi upam vzdržati vso večnost in sem s svojim stanjem popolnoma zadovoljen? Kaj bi pri tem še počel z mitičnim Jezusom, ki ga nikoli ni bilo, ga ni in ga nikoli ne bo? Kdaj se bo končno že enkrat začelo odpravljati stare mitične modrijane in na njihovo mesto postavljati resnično modre moze sedanjosti?"

5 Mar mora res biti Homer vedno največji pesnik, Orfej pravi bog zvoka, Apel prvi slikar, Apolodor prvi kipar, Džingis kan največji junak in osvajalec, Sokrat, Platon in Aristotel največji filozofi, faraoni Ramzes, Sesostris in Meris največji kralji graditelji, Ptolomej prvi astronom, Mojzes največji in najmodrejši zakonodajalec, David in Sa-

lomon najmodrejša kralja in končno Jezus, največji in najmodrejši moralist!

6 Ali mi Nemci nimamo dovolj mož, pred katerimi bi se morali vsi ti poskriti? In kljub temu gradijo tem starim daritvene oltarje, modrijane sedanjosti pa velikokrat pustijo umirati od lakote! Kdaj bo konec tega nesmisla?"

7 *Peter* reče: "Jaz sem, kdor pač sem, včasih Simon Jona, včasih spet samo Peter! Kar zadeva tvoje razsvetljene čase, ti res še niso tako zelo daleč. Stara pravljica o Jezusu je očitno vredna več kot zakladi tvoje oslovske kože. Stari modrijani so tudi zato več vredni kot mladi domišljavi bedaki, ker so vedeli, kaj so delali. Zato so postali učitelji ljudstev vseh časov, učenjaki tistega časa, ki se imajo za velemode, pa ne vedo, kaj delajo, sami sebe ne poznajo in zato koga drugega še manj, in še najmanj čisto Božjo naravo in bistvo Gospoda Jezusa Kristusa. Zaradi tega se namreč potem tukaj pred Gospodovim obličjem, tako kot vi, tudi prikazujejo v podobah oslov, volov, garjavih ovc, pa tudi preganjanih zajcev (ki so na svetu, če so jih včasih zaradi njihove čudaške modrosti kli-

cali pred sodišče, iz samega strahu za svojo domnevno dobro stvar raje odnesli pete, kot da bi se pogumno branili in so se s svojim nasprotujočim oglašanjem opogumili šele potem, ko so vedeli, da je njihova koža na varnem).

8 Le sprcobrnite se in se opazujte, pa boste na sebi spoznali resničnost mojih besed! Zakaj pa ste se prej tako zelo bali Jezusa in ste prosili, da ne bi prišel k vam, zdaj, ko je res prišel k vam, pa ga imate samo za mitično bitje?"

9 Oslu podobni iz družbe je onemel in obmolknil. Toda škof *Martin* pripomni: "O Gospod, resnično, Tvoje potrpljenje je veliko in Tvoja ljubezen neskončna! Toda prav dobro bi mi delo, ko bi lahko temu resničnemu oslu naložil nekaj krepkih udarcev po plečih. Ne, ta je pa pravi osel! Tu res ni kaj reči. Katoliki so seveda tudi neumni; toda takšnega tepca, kot je ta kalvinski osel, še nisem srečal."

10 *Jaz* rečem: "Moj ljubi prijatelj in brat *Martin*, ali ne veš, kaj sem nekoč rekel prav temu najinemu bratu Petru, ko je hlapcu velikega duhovnika, *Malhu*, z mečem

odsekal uho? Glej, isto velja tudi tukaj! Kjer je ljubezen, povezana z milino in potrpežljivostjo, nemočna, tam tudi meč ali kakšna druga sila ne zmore nič!

11 Vsemogočnost pač lahko vse sodi ter ubije ter uniči z obsodbo. Toda pomagati, dvigniti, življenje ohraniti, izgubljeno najti, ujetega duha spet osvoboditi, glej, to zmore edino ljubezen, povezana z milino in potrpežljivostjo. Kjer te manjka, tam ni nič drugega kot smrt in pogubljenje.

12 Mi pa hočemo, da se tukaj ne bi nihče pogubil in da bi vsi, ki Vame verujejo, dosegli večno življenje! Zato je za vse nas treba uporabljati samo tista sredstva, s katerimi je edino mogoče vsakemu pomagati po njegovo.

13 Preskusi se na teh neznansko učenih kalvincih, in glej, kaj boš kot nekdanji škof opravil z njimi!"

14 Škof *Martin* reče: "O Ti najljubši Gospod, Ti moj najljubši Bog in Oče, Jezus, to bi že bilo vse lepo in prav. Toda če najčastitlivejši Peter, kot se zdi, brez čudeža pri njih ne more kaj veliko doseči, res ne vem, kaj bom pri njih opravil jaz.

voljo vsa sredstva, bi bilo popolnoma nedopustljivo, če bi hotel tu delovati jaz kot največji nič pred Teboj, ko si vendar Ti vse v vsem in ko že najtišja Tvoja misel zmore več, kot če bi jaz vso večnost neprestano kar se da modro govoril. Zato Te prosim, vzemi to naročilo, ki si mi ga dal, spet milostno nazaj."

16 *Jaz* rečem: "Ne tako, Moj ljubi brat Martin! Glej, tudi tu si zdaj med Mojimi sredstvi! Če bi zdaj Jaz kar takoj deloval v tej napol mrtvi družbi, bi to pomenilo njihovo obsodbo. Zdaj že vedo, da sem Jaz tu, in nekateri med njimi že napol verujejo, da utegnem biti Jaz resnični Gospod.

17 Zato prepuščam to opravilo tebi, saj ti je brat Peter že utrl pot. Tudi on je za zdaj še premočan za te slabotne, zato jim mora priskočiti na pomoč nekdo, ki ni premočan, da teh nezavednih ne bi zadušil. Kajti komarji morejo in morajo sesati najprej samo komarje, da ne propadejo. In otročiči ne morejo prebavljati najprej močne hrane primerne za moške, temveč samo lahko in sveže mleko. Zato le pojdi tja in izpolni Moje naročilo pri teh tridesetih nezavednih.

Tako bodi!"

18 Jaz, Peter in zdaj nadvse ponižni knjigar nar gremo spet iz sobe in pustimo našega Martina samega pri trideseterici.

19 *Škof Martin* opazuje nekaj časa to čredo in se nato obrne k njej z besedami, primernimi njegovemu in njenemu stanju: "Vi ubogi nezavedni bratje, ki ste v najčistejši svetlobi vsemogočnega, večnega Boga videti kot neumne živali, poslušajte me potrpežljivo in razumite smisel mojega govora!

20 Na svetu sem bil rimski škof in hud nasprotnik vsega protestantizma, čeprav mi je Rim pomenil še veliko manj kot Mohamedov nauk. In kakšen sem bil na svetu, takšen sem tudi prišel semkaj - kot žival, ki se upira vsemu dobremu in sveto-resničnemu. Na meni ni bilo niti za en las dobrega in moje srce je bilo pravi Avgijev hlev. Povem vam, o čemer koli, kar bi lahko kakor koli na videz označili kot krščansko zasluženje, pri meni ni bilo niti sledu!

21 Samo včasih, vendar to pravzaprav ni bilo nič, sem si v domišljiji predstavljal Gospoda Jezusa tako kot je bil opisan in si pri tem mislil: 'Ja, če bi Ga lahko imel *takšnega* in bi

skupaj z njim deloval s prepričanjem in zavestjo, da je morda resnično najvišje Božje bitje, tedaj bi bil najsrečnejše bitje v vsej tej neskončnosti. Prvič, bi bila to največja čast vseh časti, drugič, najzanesljivejša oskrba in življenjsko zavarovanje za vso večnost, tretjič, najvišje in najmogočnejše varstvo, in končno bi lahko v takšni družbi doživel čudeže, ki si jih doslej še nobena človeška misel ni zamislila.'

22 Vidite, ta misel, moja domišljija, ti moji gradovi v oblakih, ki so bili v svetu videti čisto neresni, so me tukaj rešili pred večnim pogubljenjem. Bili so skrita ljubezen do Boga v meni, ki je nisem poznal. In glejte, ljubi bratje, čeprav je šlo težko, mi je vendar le ta ljubezen pomagala priti tako daleč, da so se prav te zemeljske fantazije v meni - vi seveda to še težko verjamete - izoblikovale v najbolj vidno resničnost. Zdaj sem res pri Jezusu, edinemu Gospodu duhovnega in telesnega sveta, in sem tako najbolj blaženo preskrbljen za vso večnost.

23 Bratje, prijatelji, če si nočete biti največji sovražniki, sledite mojemu zgledu in zagotavljam vam, da tega nikdar ne boste obžalo-

vali! Verjemite, Gospod je v tej čudoviti hiši in je neskončno dober, boljši kot najboljši angel in ljudje vseh svetov in vseh nebes skupaj! Zato se spreobrnite in zaupajte in takoj bo z vami drugače kot je zdaj! Dajte mojemu poduku iz izkušnje prednost pred svojimi napačnimi domnevami in postanite živo Gospodovo orodje!”

24 Ob tem maziljenem govoru našega Martina se je vseh *trideset* obrnilo k njemu in mu skoraj enoglasno odvrnilo: “Prijatelj, ta govor nam je bolj všeč kot tvoje prejšnje besede, ki si nam jih namenil; čeprav ne moremo mimo tega, da ti mimogrede ne bi povedali, da nam ni najbolj prijetno, da gledaš na naše osebnosti kot na živali. Sicer lahko kakšnega neumnega tipa zmerjamo z oslom ali volom; toda, da bi mu sočasno hoteli dopovedati, da je obenem po svoji podobi pravi vol in osel - glej, brat, ta je vendarle nekoliko prehuda!”

25 Toda naj bo kakor koli že! S svojim govorom si dokazal, da si pameten in dober mož in imaš tudi glede tvojega Jezusa, najbrž kar precej prav. Le to je nekoliko ne- navadno, da ne vidimo tukaj angelov. Tudi z nebeško lepoto te pokrajine se nam nekaj ne

zdi prav in z nebeškimi oblačili tudi ne. Ti si še zmeraj zemeljski kmet in poleg tega še brez suknje. Tudi tvoj Gospod Jezus nima pri sebi nič bolj nebeške suknje, in Petra bi prej lahko imenovali revnega kot pa nebeškega. Samo meni dobro znani knjigar-nar iz N. ima nekoliko boljšo suknjo, ki pa za nebesa gotovo tudi ni prav ukrojena.

26 Glej, prijatelj, tu se nam zdi nekaj hudo narobe. In če lahko te napake popraviš, potem ti bomo na besedo verjeli vse, kar koli nam boš povedal in ti bomo sledili na vsak najmanjši migljaj.”

27 Ob tem *Martin* nekoliko osupne, kajti na te zadeve ni med svojim duhovnim napre-dovanjem niti pomislil. Toda kmalu se opogumi in pravi tej, že napol spreobrnjeni čredi: “Prijatelji, verjemite, tu gre predvsem za to, kaj hoče kdo sam! Jaz sem doslej hotel tako in zato tako tudi je; če pa bom hotel drugače, se bo tudi pri priči spremenilo!”

28 Angelov res še nisem videl. Toda kaj pomenijo vsi angeli in ves nebeški sijaj, če imamo Gospoda vseh angelov in vsega nebeškega veličastva! Ta zmore vse, česar tukaj še ni, kot imamo navado reči, pričarati

v enem samem trenutku. Res pa je tudi, da nisem občutil potrebe po vsem tem, niti ne po boljši suknji; kajti meni pomeni zdaj Gos-pod vse v vsem; je vse nad vsem!

29 Ko boste stopali po moji poti, boste tudi vi mislili in čutili tako kot jaz. Večnost je še tako dolga, in tu bo ob strani Gospoda, večnega Mojstra neskončnosti, bo mogoče še marsikaj videti in doživeti. O tem sem že vnaprej prepričan.

30 Povem vam pa tudi, kar živo čutim v sebi: Gospod, če le imam Tebe, ne sprašujem po nobenih drugih veličastvih brez meja in imen. Najveličastnejše od vsega veličastva je in ostane na veke edino Gospod, naš Gos-pod Jezus! Edino njemu bodi vsa čast, vsa slava in vsa moja ljubezen vekomaj! Amen.”

31 Po tem govoru se *vsa čreda* dvigne kot iz oblaka prahu v že popolni človeški podobi in prav tako glasno govori: “Amen! Brat, prav imaš, zdaj ti vsi verjamemo. Govoril si več kot modro in s tem prižgal v naših srcih luč, ki gotovo ne bo nikoli ugasnila! Zato Gospodu Jezusu, tvojemu in zdaj tudi za večno našemu Bogu!”

32 V tem trenutku znova stopim v sobo Jaz

z obema Svojima spremljevalcema in vsi padejo k Mojim nogam in kričijo: "O Gospod Jezus, Ti najsvetejši Oče, Ti troedini Bog, bodi milostljiv in usmiljen nam ubogim grešnikom! Samo Tebi vsa čast vekomaj!"

33 Jaz pa pravim: "Vstanite, otročiči Moji! Glejte, ne s *sodbo*, temveč z največjo *ljubeznijo* vam prihaja nasproti vaš Oče. In ker ste ga sprejeli v svoja srca, vas bo tudi on tisočkratno sprejel v Svoje večno očetovsko srce. Zato le pridite k Meni vsi, ki ste bili hudo obremenjeni in trudni, poživil vas bom za vekomaj!"

34 Tedaj se vsi dvignejo in Me začno objemati. Prvikrat pretakajo solze neizmerne veselja in Mi, potem ko so se Mi na prsih zjokali, z največjim veseljem sledijo v veliko obednico, kamor je Peter napotil tudi prejšnjo družbo.

37

Nebeški obed - Blagoslovitev novoodrešenih in njihov nebeški dom

1 Prihajamo v izredno veliko dvorano obrnjeno večinoma proti jutru, okrašeno s pravim nebeškim sijajem.

2 Sredi te stoji na dvanajstih nogah iz različnih dragih kamnov velika okrogla miza iz čistega prozornega zlata. Okrog mize je razpostavljenih prav toliko zlatih stolov, kolikor je zdaj gostov v tej dvorani. Tla so bleščeče bela kot sveže zapadli sneg; strop, na katerem se bleščijo najlepše zvezde, pa je svetlo moder. Dvorana ima 24 oken in vsako je 12 čevljev visoko in 7 čevljev široko. Skoznje se zliva v dvorano čudovita svetloba in skozi vsako okno se vidijo pokrajine neslutene sija in ljubkosti. Na mizi je sedem hlebov kruha in zraven velik sijajen kelih poln najbolj slastnega vina.

3 Vsi, ki so vstopili, so osupli, saj tolikšnega sijaja niso pričakovali. Družba, ki jo vodi

knjigarnar, se od samega spoštovanja z njim vred prikloni do tal. Vseh trideset, ki so se malo prej spraševali po nebeškem sijaju, ki so ga pogrešali, zdaj odprtih ust in oči ne najdejo besed, s katerimi bi lahko ves ta sijaj opisali.

4 Samo *naš Martin* ostane ravnodušen in govori, ko kaže Name: "Ljubi bratje, zakaj tako strmite v sijaj te dvorane? Glejte, jaz se zanj sploh ne zmenim, kajti če v tej dvorani ne bi bil z nami naš Gospod in Oče, ne bi dal za vso to dvorano niti gnile pomaranče. Samo On mi je vse; vse drugo pa mi brez njega ne pomeni nič!

5 Če bi bil Gospod z menoj v najpreprostejši slamnati koči, bi bil tam neskončno srečnejši, kot pa če bi bil sam v tej najčudovitejši dvorani. Zato me sijaj te dvorane sploh ne očara, temveč edino On, On, vseh nas Oče, Gospod in Bog! Samo njemu pripadajo naše spoštovanje, ljubezen, občudovanje, poveljevanje in čaščenje! Vse to čezmerno veličastvo je vendar Njegovo delo, dihi Njegovih ust! Naj vsak od vas počne, kar ga je volja - jaz pač mislim in delam tako!"

6 Jaz rečem: "Martin, dobro opravljaš svoje

delo in zdaj si pravi Pavel. Toda, glej, da ne boš še kdaj omagal in rekel: 'Toda, da bi Gospod le ne bil kar naprej pri meni!' Vendar te zaradi tega ne bom zapustil! - Zdaj pa sedite vsi za mizo ter jejte in pijte! Potem nas čaka veliko dela. Zgodi se!"

7 Zdaj vsi stojijo, kot sem jim naročil, Jaz pa lomim kruh in jim ga delim. In vsi z veliko ljubeznijo in ganljivo hvaležnostjo svojega srca jedo ta resnični kruh večnega življenja in pijejo živo vino spoznanja, vsi iz istega keliha, in se pri tem dobro in prijetno počutijo. Kajti po uživanju vina se vseh polasti tako vzvišeno nebeško-globokomodro čustvo, da si komaj znajo pomagati od veselja in od same ljubezni komaj najdejo besede, da Mi povedo, kako zelo so srečni.

8 Potem vse blagoslovim in jih izvolim za služabnike in prave hlapce *Svojega* večnega kraljestva.

9 Ko je to končano, se dvigne naš škof Martin in reče: "Gospod, nekaj sem opazil, namreč, kot da bi se moral tudi jaz ločiti od Tebe zaradi nekakšnih pomembnih opravil. Stori, kar hočeš, toda jaz se ne bom ločil od Tebe nikdar več! Gospod tam, kjer nisi Ti pri

meni, ni z menoj čisto nič! Enkrat za vselej bom ostal pri Tebi; kajti tako zelo Te ljubim! Torej, ostal bom pri Tebi!"

10 Jaz rečem: "Ne tako, Moj najljubši brat Martin! Takole ti povem: niti za trenutek ne boš oddaljen od Mene, ne ti ne kdo drug iz te družbe, nobeden od neštetihi, ki so Me v svojih srcih spoznali in sprejeli! Po drugi strani pa je vendarle potrebno, da se vsak *navidez* brez Mene poda tja, kamor ga pošljem, sicer bi bilo njegovo veselje ne popolno in njegovo življenje nesmiselno!

11 Zaradi tega se mora tukaj vsak potruditi, da bo čim bolj dejaven in storil toliko dobrega, kolikor je mogoče. Kolikor bolj dejaven bo, toliko večje blaženosti bo deležen. Kajti blažen bo samo tisti, ki se bo ravnal po Moji trdno postavljeni večni nebeški ureditvi.

12 Poglej tamle skozi okno! Proti jutru, v lepem velikem vrtu - nedaleč od te moje hiše večnosti, je že od nekdaj ljubka hišica, ki je znotraj veliko bolj prostorna, kot je videti od zunaj. Pojdi tja in jo prevzemi, tvoja je!

13 V eni izmed sob boš našel bleščeče belo,

okroglo tablo. To tablo poglej zmeraj, ko se boš po kakem opraviilu vrnil domov. Kajti odslej boš tam vedno našel zapisano Mojo voljo, po tej se potem zmeraj ravnaj pri svojem delu. Če boš ves čas dosledno izpolnjeval to, kar ti bo pokazala tabla Moje volje v tvoji hiši, boš kmalu zelo napredoval, v nasprotnem primeru pa se boš le malo povzdignil - zmeraj po moči svoje volje.

14 Če pa se pri čemer koli ne boš znašel, potem pridi semkaj, in vse ti bom pojasnil. Če pa Me boš klical v svoji hiši, tedaj bom pri tebi. Za zdaj veš vse, kar moraš vedeti. Pojdi torej v svojo hišico, tam boš zvedel podrobnosti in po vsem tem se nato natančno ravnaj.

15 To, kar sem razkril tebi, velja za vsakogar iz te družbe. Vsi pogledajte ven, in hiša, ki jo boste zagledali, bo od tistega, ki jo je opazil! Pojdite tja in delajte tako kot sem ravnokar naročil bratu Martinu, kajti vsak od vas bo v svoji hiši našel enako opremo. Zgodi se!"

16 Škof Martin se sicer nekoliko praska za ušesi, vendar odide tja, kamor sem ga poslal, kajti misli, da Me tam ne bo. Drugi iz te družbe, ki se jim je Moja bližina še zmeraj

zdela presveta, grede laže, da bi si nekako opomogli od tega prevelikega razburjenja.

38

Škof Martin v svojem nebeškem domu - Prvo presenečenje - Oprema doma

1 Ko škof Martin kmalu doseže svojo hišico in vstopi vanjo, je nadvse presenečen, kajti tam ga čakam Jaz sam že na pragu in ga hkrati popeljem vanjo: to pri drugih opravijo angeli, ker drugi iz družbe čutijo do Mene še zmeraj veliko več strahospoštovanja kot ljubezni. Toda pri škofu Martinu je prav nasprotno, zato mu tudi ni bilo prav, da bi se moral tako rekoč ločiti od Mene.

2 Ko pa vidi, da ga pričakujem že na pragu njegove hišice, od samega veselja sklene roke nad glavo in govori:

3 (*Škof Martin*): "Tako mi je seveda tu še veliko bolj všeč kot tam v Tvoji hiši, posebno v zadnji sijajni dvorani! Moj naj-

ljubši Gospod Jezus, da si le Ti pri meni, potem imam že v najskromnejši koči najčudovitejša nebesa - za večno!

4 Toda le kako si tako hitro, nevidno, prišel semkaj? To je že spet eden neprekosljivih čudežev. Ja, ja, Ti moj najljubši Gospod Jezus, pri Tebi se vendar čudeži kar vrstijo, jaz pa sem še zmeraj kot polenovka, ki ničesar ne uvidi in ne razume! In vendar je čudno, da si bil tukaj prej kot jaz, saj sem Te zapustil v Tvoji veliki sijajni dvorani!"

5 Jaz rečem: "Nikar ne premišluj o tem, Moj najljubši brat Martin. Glej, če Jaz ne bi bil vsepovsod Prvi in Poslednji in ne bi bil vsepovsod vse v vsem, bi bila vsa neskončnost prav žalostna. Tako pa greš lahko zdaj kamor hočeš, pa Me boš našel povsod, kamor se boš obrnil in podal.

6 Zdaj pa pojdi z Menoj v to hišico, da ti bom pokazal vso opremo in te naučil le-to pravilno uporabljati. Pridi, pridi, vstopi z Menoj v to Svojo hišico. Res, da je majhna, vendar vsebuje več kot ves svet, celo več kot celotno osončje v naravni sferi svetnega vesolja; o tem se boš hitro sam najbolje prepričal. Zato pojdi in vstopi z Menoj v to

svojo hišo! Zgodi se!"

7 Škof Martin Mi pri priči sledi in čezmerno ostrmi, ko vstopi namesto v majhno sobo v neznansko veliko dvorano. Čim dlje jo pazljivo opazuje, toliko bolj se širi in ponuja ogled na vse, kar si le more zamisliti.

8 Sredi te velike dvorane je na zlatem podstavku velika, belo bleščeča se okrogla plošča. Za njo je na železnem stojalu najpopolnejši, nebeško-umetniški globus Zemlje, na njem pa vse od največjega do najmanjšega vse, kar vsebuje resnična Zemlja od središča do površja in seveda tudi vse, kar se tam dogaja.

9 Za globusom je ves planetni sistem Zemljinega sonca postavljen prav tako nebeško-umetniško in kaže prav tako natančno tudi vsako malenkost in posebnost posameznega planeta in tudi sonca.

10 Tla dvorane so kot iz najčistejšega safirja, visoke stene kot iz smaragda, strop kot iz nebesne modrine z mnogimi zvezdami. Skozi velika okna pada čudovita vijolično-rdeča svetloba; polovica dvorane je v višino okrašena s čudovito galerijo kot iz najfinejšega jaspisa. Iz dvorane vodi še dvanajst vrat

v stranske prostore. Smaragdne stene ustvarjajo v najlepše pobarvanih silhuetah vse, karkoli si je mogel škof Martin zamisliti.

11 Škof Martin dolgo čezmerno strmi, nazadnje pa le odpre usta in reče: "O Gospod, Gospod, Gospod! Ja, kakšna čarovnija pa je že spet to? Ah, to presega vse. Ne, ne, ne! Ah, ahahah! Od zunaj majceno, skoraj tako kot mušja hišica - od znotraj pa neizmerno kot ves svet! Le kako je to mogoče? Ne, to razumem še najmanj doslej, kako je lahko neka reč od znotraj večja kot od zunaj! Naj razume to, kdor hoče in more; zame je to enkrat za vselej nerazumljivo!"

12 Jaz rečem: "Moj ljubljeni brat Martin, povem ti, da se boš v vsem tem kmalu znašel! Glej, v pravem resničnem svetu duhov je vse čisto nasprotno kot na svetu. Kar je na svetu veliko, je tukaj majhno; kar pa je na svetu majhno, je tukaj veliko. Kdor je na svetu prvi, je tukaj zadnji; kdor pa je na svetu zadnji, je tukaj prvi!"

13 Kako velik pa je človek na svetu? V višino meri šest čevljev in v širino dva. Če pa je modrijan, povej, kolikšne neskončne veličine in globine ležijo v njegovem srcu! Povem

ti, vse večnosti ne bodo zadoščale, da bi razkrile in doumele njegove čudeže!

14 Gotovo si na svetu večkrat opazoval pšenično zrno. To je na zunaj majhno, pa vendar vsebuje toliko sebi enakih, da tega nikoli ne bi bilo mogoče izmeriti. Prav tako je s tem, kar je zdaj pred teboj:

15 Zunanost te hiše je enaka tvojemu zdaj ponižnemu zunanjemu bitju: majhna je - tako kot ti. Notranost te hiše pa je enaka tvoji notranji modrosti, ki je večja od zunanjih razsežnosti tvojega bitja. Zato je tudi videti večja kot zunanost te hiše, ki je enaka tvojemu zunanjemu bitju. Notranost pa se bo povečevala toliko, kolikor boš rasel v resnični modrosti iz Moje ljubezni. Tu živi vsak svojo modrost iz svoje ljubezni do Mene; le-ta je prava stvarnica vsega, kar se ti zdi tukaj tako čudežno.

16 Poglej tam tisto belo bleščečo se pokončno tablo; to je tvoja vest, ki sem jo očistil. Na tej tabli boš odslej zmeraj odkrival Mojo edino voljo in po tej se boš ravnal!

17 Že na Zemlji ima vsak človek v kamrici svojega srca prav tako tablo vesti, na kateri je venomer zapisana Moja volja, in po njej naj

bi se vsak zvesto ravnal. Toda le redki pazijo na to, veliko pa jih nazadnje z grehi to tablo popolnoma počrni, da potem ja ne bi videli Moje volje.

18 Ali vidiš, kako realistična je oprema te tvoje hiše? Torej vendarle ne gre le za čarovnijo, kot si prej mislil.

19 Zadaj za tablo je podoba Zemlje, natanko take, kakršna je v vsem svojem bistvu, za to podobo pa je Sonce z drugimi planeti. Če ti pri tem kar koli ne bi bilo jasno, tedaj poglej na *zadnjo* stran table, ki je obrnjena k svetu; tam boš vsakič našel pojasnilo. In če hočeš tudi vedeti, kaj ti je storiti, tedaj poglej spet *prednjo* ploskev table; tam boš vselej ugledal Mojo voljo.

20 Vidiš tudi dvanajst vrat, ki vodijo iz velike dvorane v manjše stranske sobane. V teh sobanah boš našel še nekoliko zakrite jedi. Uživaj jih šele potem, ko ti jih bom blagoslovil, sicer te bodo zmedle in potem še dolgo ne boš sposoben brati pisave Moje volje na tej tabli. Zato, ko boš prišel do takšne zakrite jedilnice, jo pri priči zapusti in pridi k Meni, Jaz bom potem šel tja, ti odkril jedi in jih blagoslovil.

21 Zdaj veš, kako je s temi rečmi; ravnaj se po tem, pa bo tvoja blaženost čedalje bolj rasla! Zgodi se!”

39

*Škof Martin sam v dvorani svoje hiše -
Opazovanje Zemljinega globusa in drugih
nebesnih teles - Martin se dolgočasi*

1 Zdaj navidez zapustim škofa Martina, ta pa začne govoriti sam pri sebi: “Tako, tako, končno sem spet enkrat sam! Tukaj je sicer res nebeško, vzvišeno sijajno, nasičen sem, blagoslovljen, in s tem gotovo tudi že blažen, preblažen. Toda, zdaj sem vendar sam, popolnoma sam! Samo moje ideje me slepijo po teh stenah, podobno kot slike, ki jih na svetu ustvarjajo z vdrtim zrcalom, gor in dol, sem ter tja. Sicer pa ni niti mušice, da bi zabrenčala.

2 Stopil bom k Zemljinemu globusu in si ga nekoliko ogledal. Res, dragocena umetnina!

Glej, ravno tu je kraj, kjer sem deloval kot škof; tu cerkev, tu moja rezidenca! In glej, tu je tudi pokopališče, moj grob in kako dragocen spomenik! Ti ljudje so pa res čez mero nori, da postavljajo spomenike prahu, duha pa pozabljajo! Če bi lahko ta spomenik razbil z dobro usmerjenim bliskom, bi mi bilo veliko lažje pri srcu. Toda, Gospod, stori, kot je prav!

3 Zato se nekoliko zavrti, moj dragi globus! Bom vsaj videl, kako je, recimo, v Avstraliji! Aha, je že tu, dežela divjine! Presneto, presneto, tu je videti vse zelo narobe, zelo hudo: nič drugega kot tema, najbolj gnusno suženjstvo, preganjanje, ubijanje ljudi - telesno in duhovno! Bog te varuj, moj dragi globus, *tako* se bova zelo slabo razumela! Bi pa že moral biti velik osel, če bi se ob pogledu nate do onemoglosti jezil, tukaj v kraljestvu večnega miru! Najraje bi se razpočil od jeze, ko vidim, kako ti močnejši Zemljani svoje slabotnejše brate zgolj za zabavo na vse mogoče načine mučijo in ubijajo! Zato proč, proč s teboj, ti bedni stroj zemeljskih grozot, zelo redko te bom ogledoval!

4 Glej, tu je tudi celoten planetni sistem s

Soncem! Naj si ogledam prvi najbližji planet - *Venero*.

5 Takšna si torej, moja draga Venera, ki si me na mračni Zemlji pogosto razveseljevala s svojo čudovito svetlobo kot večernica ali jutranjica! Zdaj te končno opazujem od blizu! Aha, hmm, zadevo sem si predstavljal čisto drugače! Tudi ta planet je zdaj takšen kot Zemlja, na kateri sem prebival, - samo ni tako velik in nima povezanih morij, zato pa ima veliko za ta planet zelo visokih gora.

6 Kako pa je recimo z rastlinstvom in morebitnim prebivalstvom - z živimi bitji vseh vrst? Prosim za malo večjo povečavo planeta samega ali za duhovni mikroskop, sicer pri tej miniaturni predstavitvi tega planeta ne bom odkril veliko več, kot sem doslej! Saj vendar ves planet ni večji kot srednje veliko kokoške jajce na svetu. Le kako naj iz tega kaj razberem? Pri tem merilu morajo biti infuzorije res zelo majhne.

7 Pogledati moram tudi na belo tablo, morda je že kaj na njej? Glej, na tej strani ne vidim nič! To je dobro, kajti odkrito moram priznati, da to tablo nenavadno spoštujem! Pogledati jo moram tudi od spredaj, morda

pa je tam kaj? Ah, to je za zdaj še boljše; tudi tu ni ničesar! Zato le spet k mojemu planetnemu sistemu!

8 Tu je že spet Venera, toda niti za las večja. Tako tudi s teboj, moja najlepša zvezda, nimam več kaj opraviti, če se nočeš povečati! Zato le odrini naprej!

9 Aha, tu prihaja mali *Merkur*, posrečen, za oreh velik planetek! Zdi se tudi, da nima morja, zato pa je na njem toliko več gora - vzemimo, da lahko te za pol bučikine glave velike izbokline označimo s častnim nazivom gore! Moj dragi *Merkur*, tudi midva sva že opravila - le proč!

10 Kakšen bakreni planet pa je to? Menda ni to spet Zemlja? Ne, ne, ni! Oh, te že imam, ti ognjevit junak; ti si vendar *Mars*! Tudi ob tebi sem si na Zemlji ustvaril čisto drugačno predstavo! Zmeraj sem si mislil, da boš zelo nemiren in viharen. Toda kot vidim iz tvojega zelo ravnega, z malo hribi okrašenega površja, se mi zdiš pravo nasprotje tega, kar sem si predstavljal. Podrobnosti tudi na tebi ne morem odkriti, zato tudi ti odrini naprej!

11 Tu vidim kar sedem majhnih kroglic -

gotovo so tudi planeti? Le naprej, zame niste prav nič zanimivi!

12 In že se prisuče pred moj obraz veliki mogul planetov, *Jupiter*! Res, lep kos! Še štirje trabanti tudi okrog njega - kakšno razkošje! - Kako je torej na njem? Presneto, tu je pa strašansko veliko vode! Samo ob ekvatorju veliki otoki, sicer pa sama voda! Gore so tudi tu in tam; toda niso ravno visoke! Kako pa je z rastlinstvom, in kako z drugimi živimi bitji? Ta planet je sicer očitno nekaj tisočkrat večji od prejšnjih, toda rastlinstva tudi tukaj ne morem zaznati. Vidim sicer, da je površje videti nekoliko hrapavo; toda kaj je to - za to so potrebne povsem drugačne oči.

13 Tam so tudi *Saturn*, *Uran* in še velik planet čisto v ozadju z - ja, ja, tako je - z desetimi lunami, med temi so tri precej velike in poleg njih še nekaj manjših! Menda niso to lunine lune? - V ozadju vidim tudi veliko kometov!

14 Res lepo je, prav vzvišeno lepo. Toda, če na teh dobrih planetih ne morem odkriti nič drugega kot najvišja morja in večja gorovja, potem ponujajo recimo za večnost, zelo malo

zadovoljstva. Zdaj že vem, s planeti v tem merilu bom imel v prihodnosti zelo malo opravka!

15 Tam v sredini je sicer še Sonce! Neznansko velika gruda. Toda, kaj pomaga, ko je to merilo v primerjavi z njegovo resnično velikostjo v tolikšnem razmerju kot zrnce peska z vso Zemljo - tudi tam se potem ne da nič ugotoviti. Tako tudi s teboj, ljubo Sonce, nimam kaj početi; zato tudi ti ostani srečno in zdravo.

16 Zdaj pa bom prenehal opazovati te izredne nebeške umetniške redkosti, ki tu krasijo to zdaj mojo dvorano. In kaj zdaj? Na tabli ni ničesar; s planetov pa tudi ne morem kaj več razbrati in opazovati. Ta čudoviti Zemljin globus pa bi imel raje zunaj kot noter. Torej vprašanje: Kaj zdaj? Naj odidem h Gospodu? To bi bilo prehitro in se tudi ne bi spodobilo!

17 Hm, hm, hm, prav usodno je, da se kot najbolj blaženi duh v nebesih, čeprav sem poleg Gospoda vsega veličastva, celo nekoliko dolgočasim! Gotovo je tudi v tem nekaj dobrega; toda dolgčas ostane dolgčas, naj bo v nebesih ali na Zemlji.

18 Na Zemlji se človek nazadnje, ko se tako rekoč pretrgajo vse vrvi, potolaži z ljubo smrtjo, ki konča, vsaj na Zemlji, vsako pesem - veselo ali žalostno. Toda tu, kjer seveda - Gospodu večna hvala za to! - življenju več ne sledi smrt, postane vse takoj večnostno. Človek kar hitro zapade v skušnjavo, in kar ne more verjeti, da bo takšno stanje večno trajalo. Ta okoliščina pa naredi vsak še tako cnoličen pojav vsaj tisočkrat bolj dolgočasen kot na Zemlji, kjer ima vsaka stvar svoj konec.

19 Kaj naj torej počnem? Mar ni na tabli še nič videti? Ne, še zmeraj nič! Gospodu se gotovo ne mudi preveč, da bi me uporabil, sicer bi mi vendarle že moral dodeliti kakšno delo!

20 Hm, hmmm! Počasi postaja tukaj v nebesih kar dolgočasno! Ali se bom moral večno zadrževati v tem nebeškem umetnostnem muzeju? Presneto, kakšen dolgčas!"

*Dvanajst sob z zakritimi, še ne
blagoslovljenimi duhovnimi jedmi - Čreda
lepih deklic - Lepa merkurijanka -
Oblikovno popolni, goli ljudje z Venere -
Pomen Gospodovega blagoslova*

1 (Škof Martin): "Še nečesa sem se spomnil! Poleg te dvorane je še dvanajst stranskih soban, v katere se da priti skozi teh dvanajst vrat. Nanjo in tudi na tiste nekoliko usodno zakrite jedi v njih bi bil skoraj pozabil. Oh, to moram takoj preiskati! Torej, v Gospodovem imenu 'Srečno!' kot rečejo na Zemlji rudarji. Čeprav tukaj ni rovov in jaškov, pa je vendarle dvanajst skrivnih prostorov, za katere se še ne ve, kaj je v njih; zato tudi tukaj v nebesih: Srečno! -

2 Tu naj bi bila vrata številka ena! Torej samo odpreti in vstopiti! Oh, oh, oh, presneto, presneto, presneto! Tu vidim svojo lepo čredo v vsem sijaju! Ah, to mi je pa všeč! Ob takšni obdaritvi mi ljuba večnost

seveda ne bo predolga! Toda zdaj - za polovico na desno - obrni se! In že je tu pokrita jed številka ena! Zato le k vratom številka dve!

3 So že tu! Torej, v Gospodovem imenu, naj jih lepo počasi odprem; saj ne morem vedeti, kaj vse je tam noter! Glej, ta vrata se teže odpirajo kot prejšnja; in vendar gre! Hvala Bogu, odprta so! Toda v tem prostoru je nekoliko bolj temno kot v prejšnjem, zato moram stopiti nekoliko globlje vanj!

4 Oh, oh, oh! Kaj pa je to? Ta soba je celo večja od sprednje dvorane! In v ozadju vidim veliko množico čisto golih ljudi obeh spolov; nešteto jih je! Kako lepi so, posebno ženske!

5 O presneto, presneto - prav zdaj prihaja ena proti meni! Naj jo počakam? Seveda, počakati jo moram: kajti ta jed resnično ni zakrita, ne, ne, ne, ta ni zakrita!

6 O presneto, presneto - to pa je lepota! Ta belina, ta čudovita polnost, te prsi! Ne, tega ni mogoče prenašati! Ta zaobljena mehka roka, te božanske noge in ta - lahko bi rekli - celo za nebesa preveč prijazen, najlepši, najslajši obraz z nebeško nežnim nasmehom!

7 Ahahahah! Ne, ne, ne - tega ne vzdržim!

Moral bi iti - vendar ne morem; ne - to postaja popolnoma nemogoče! Morda mi hoče kaj povedati? Je že tu, je tu, tu! Tiho, moj dolgi jezik, saj hoče vendar govoriti z menoj; zato molči!"

8 *Ženska* reče: "Ti si gotovo lastnik te hiše, na katerega že dolgo čakamo?"

9 *Škof Martin*: "Ja - o ja, in ne, kakor se vzame! Šele vselil sem se. Pravi lastnik vsega tega je samo Gospod Jezus, Bog od vekomaj! S čim vam lahko služim in posebno tebi, ti nebeška lepota nad vsemi neskončnimi lepotami."

10 *Ženska* reče: "Ni me treba tako zelo častiti! Glej, tam zadaj je še neskončna množica pripadnic mojega spola in vse so neprimerno lepše od mene. Zato so me tudi kot najgršo poslale k tebi, da v začetku ne bi bil preveč zaslepljen.

11 Srčno pa te prosim tole: Glej, mi vsi smo ljudje s *tiste* Zemlje, ki jo vi, otroci Vsemogočnega, kot smo tule zvedeli, imenujete Merkur. Ta hiša je tvoja; od tebe je odvisno, ali nas boš obdržal v svoji službi ali pa nagnal. Vsi pa te prosimo, da bi nam bil milostljiv!"

12 *Škof Martin*: "Oh, prosim te, nebeška,

najbolj vzvišena, najslajša lepota: oh, če bi vas bilo še tisočkrat toliko, vas ne bi nikoli spustil od tod! Od same ljubezni do tebe sem čisto iz sebe! Le pridi sem, ti najlepša z Merkurja in dovoli, da te objamem! Ohohoh - ne, ne; ah, saj postajaš čedalje lepša, kolikor bolj prijazno se mi nasmihaš! Tak pridi že, pridi in dovoli da te objamem!"

13 *Ženska* reče: "Ti si gospod, jaz pa le tvoja sužnja! Če ti ukažeš, moram pač izpolniti tvojo voljo, ki mora biti nam vsem sveta!"

14 *Škof Martin*: "Oh, prosim te, ti moja nebeška! Kakšna sužnja! Tega ne poznam! Odslej si zapovednica mojega srca! Le pridi, pridi, ti najmikavnejša nedopovedljiva lepota! - O Bog o Bog, to pa je lepota! Ne ne, tako sem očaran, da sem že skoraj ob sapo!"

15 Prav tedaj, ko hoče škof Martin to najlepšo prebivalko Merkurja objeti, mu *Jaz sam* potrkam na ramo in rečem: "Stoj, Moj ljubi sin Martin, tudi to je zakrita jed. Šele ko jo bom Jaz zate blagoslovil, ji lahko padeš v objem, če si boš tega še želel! Zato se tudi tokrat obrni za polovico na desno.

16 *Škof Martin*: "Ohohoh - oh, Ti moj najljubši Gospod Jezus! Veš, da Te ljubim, kot

Te sploh more kdo ljubiti; toda odkritosrčno Ti moram priznati... Kaj sem že hotel reči ... Ja, ja, odkritosrčno Ti moram priznati: čeprav Te tako zelo ljubim, bi mi bilo tokrat skoraj ljubše, če bi prišel nekaj trenutkov pozneje!"

17 *Jaz* rečem: "To vem in sem ti že tudi vnaprej povedal, da boš že kmalu tako govoril z Menoj, čeprav se takrat nisi hotel ločiti od Mene. Toda Jaz nikoli ne zapustim tistega, ki se Me je enkrat oklenil, torej tudi tebe ne! Zato pridi hitro iz te sobe! Zakaj? To ti bo razodeto ob pravem času! - Ti, ženska, pa se spet umakni nazaj!"

18 *Ženska* stori, kot ji je bilo ukazano, škof Martin pa Mi sledi sicer z nekoliko dolgim obrazom, pa vendar voljno, k vratom številka tri.

19 Ko prideva do omenjenih vrat, se ta odpro sama od sebe!

20 Škof Martin radovedno pogleda noter in se skoraj sesede, ko gleda v ta novi svet in uzre poleg najčudovitejših krasot množico blaženih bitij v najpopolnejših človeških podobah, ki so tako lepa, da je naš škof Martin zaradi tega skoraj ob pamet.

21 Šele čez nekaj časa škof *Martin* zakliče: "O Gospod, Ti najčudovitejši Stvarnik in Mojster vseh stvari, vseh bitij, ljudi in angelov, to je vendar neskončno! To presega vse človeške predstave!

22 Toda, kaj je spet to? Kakšna bitja so to? So to že angeli ali pa še najbolj blaženi človeški duhovi? Sicer so tudi ti goli - toda njihova sončno bela koža, čudovita bujna postava, popolna harmonija njihovih udov, sijaj, ki jih obdaja, vse to milijonkrat nadomesti najčudovitejša oblačila. Ne morem si zamisliti čudovitejših, lepših in bolj vzvišenih oblik!

23 Gospod, ni hvale, slave in časti, da bi Te z njo primerno hvalili, nagradili in častili! Resnično, resnično, Ti si svet, svet, svet: Nebesa in Zemlje so polne Tvojega veličastva! Zato bodi čaščen na vekov veke!

24 O Gospod, prosim Te, pojdiva naprej, kajti tega čudovitega prizora ne morem več prenašati! Bodi milostljiv, in mi povej, kakšna bitja so to?"

25 *Jaz* rečem : "To so človeški duhovi s planeta, ki ste ga vi poimenovali Venera. Njihovo poslanstvo je, da služijo vam, Mojim

otrokom, kjer in kadar koli bi kaj potrebovali. Ta služba je njihova najvišja blaženost. Zato jih boš tudi naredil toliko bolj blažene, kolikor bolj pogosto in modro jim boš nalagal opravila!

26 Vendar to niso edini, ki čakajo na tvoj namig, temveč je še nešteta množica drugih z drugih planetov, te pa se boš moral v prihodnosti šele naučiti modro uporabljati. Za zdaj veš, kar moraš vedeti, vse drugo bo sledilo!

27 *Že* iz tega pa lahko spoznaš, kaj je Pavel nakazal z besedami, ko je rekel: 'Nobeno oko ni videlo in nobeno uho ni slišalo in v nobeno človeško srce nikoli ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki Ga ljubijo!'

28 Ko si bil na svetu, seveda nisi slutil, zakaj so te včasih zvezde tako zelo privlačile. Zdaj pa vidiš pred seboj magnet, ki te je na svetu pogosto privlačeval s tolikšno čarobno močjo in ti izvajal iz tvoje takrat okostenele duše marsikateri vzdih in marsikateri 'Ah, kako čudovito!'

29 Glej, to je že nekakšno služenje teh bitij, da s svojo trdno, neomajno voljo neredko vplivajo na sprejemljive čute zemeljskih

ljudi in jih usmerjajo k zvezdam. To so storili tudi tebi, ko jih še nisi spoznal. In zdaj bodo počeli to še pogostejše, ker te vidno poznajo, tako kot jih poznaš tudi ti, čeprav še ne povsem.

30 Zdaj pa spet pojdi naprej, in sicer k vratom številka štiri! Tam boš videl spet nekaj drugega in še bolj čudovitega. Zgodi se!"

31 *Škof Martin*: "Gospod, toda zakaj se nama ta čudovita bitja ne smejo približati in zakaj jih moraš Ti najprej blagosloviti?"

32 *Jaz* rečem: "Moj ljubi sin Martin, ali na Zemlji še nikoli nisi videl, ko si se sprehajal ob reki, da so se sočasno tudi na drugem bregu sprehajali drugi ljudje, ali delali kaj drugega? Ali si mogel, če bi si želel, takoj brez mostu ali čolna dospeti do njih? Praviš: Ne! Glej: Čemur rabi na svetu most ali ladja, ravno temu služi tukaj Moj blagoslov!

33 Brez Mene ne moreš niti na Zemlji niti tukaj v nebesih ničesar storiti. Moj blagoslov pa je Moja vsemogočna volja, Moja večna beseda 'Bodi!', s katero je bilo ustvarjeno vse, kar je. Tako mora biti z isto besedo prej narejen most k vsem tem bitjem, da lahko

prideš brez škode ti k njim in oni k tebi. Toda vse o pravem času - tega pa lahko določim samo Jaz - in tisti, ki mu Jaz razodenem."

34 *Škof Martin* se hitro oglasi: "Toda, kako se mi je potem lahko lepa prebivalka Merkurja tako približala, da bi mi celo padla v naročje, če me ne bi zadržal Ti - čeprav je kot zakrite jedi še nisi blagoslovil? Kaj ji je potem rabilo za most? Ali pa je bila to samo prikazen?"

35 *Jaz* rečem: "Moj ljubljeni sin Martin, ne želi si vedeti *več*, kot ti razodenem; kajti zaradi neumnosti je nekoč padel Adam, in pred njim prvi ustvarjeni največji angelski duh! Zato: Če hočeš biti res blažen, moraš tudi povsem slediti Mojim navodilom in si nikoli želeti prekoračiti cilja, ki ti ga postavlja Moja najvišja ljubezen in modrost!

36 O pravem času ti bo vse postalo jasno. Ta zanesljiva obljuba naj ti zadošča, sicer boš prišel znova na vodovje in ti bo še težje, kot ti je bilo zadnjič. Dokler še nimaš na sebi nebeškega svatovskega oblačila, še nisi pravi nebeščan, temveč si zgolj iz milosti sprejeti grešnik, ki lahko šele tukaj po različnih

poteh postane pravi nebeščan. Zato ne sprašuj ničesar več, temveč pojdi za Menoj k četrtim vratom; tako bodi!"

37 Škof Martin udari samega sebe po ustih in Mi sledi brez pomislekov. Kesa se, ker Me je tako neumno spraševal.

38 *Jaz* pa ga potolažim, rekoč: "Le miren bodi in se ne boji! Kajti glej, vsaka beseda, ki pride iz Mojih ust, še ni obsodba, temveč je namenjena tvojemu večnemu življenju, o tem bodi prepričan! Tu pa so že tudi vrata številka štiri. Odprite se!"

41

Marsovo veličastje - Martinova duhovna utrujenost in neumna želja - Gospodova graja

1 *Jaz* spet spregovorim: "Zdaj sva pri odprtem vhodu. Kaj vidiš tu in kako ti je všeč?"

2 *Škof Martin* odgovori precej ponižno:

"Gospod, nimam niti dovolj poguma niti besed, da bi primerno opisal ta vzvišeni sijaj v vsej njegovi veličini, globini in očarljivi veličastnosti. Če pa povem, kaj ob tem občutim, bi rekel tole: tu je zame preveč dobrega! Že kar otopevam, ker je čedalje več teh nebeških lepot - posebno tistih, ki se tukaj množično pojavljajo v vidni žensko-človeški nebeški podobi!

3 Koliko milijonov jih je le zbranih v eni takšni stranski sobi, ki je pravzaprav celoten svet? Saj kar mrgoli teh bitij, kamor lahko seže pogled. Poleg tega še tisoči in tisoči najbolj ljubkih koč in templjev, vrtov in gajev in številni hribčki.

4 Glej, Gospod, to je preveč; tega ne dojemam več in tudi nikoli ne bom mogel popolnoma dojeti! Zato mi, o Gospod, prizanesi in mi ne razkazuj še večjega veličastja. Res, že to, kar sem videl doslej, mi je preveč za vso večnost!

5 Čemu mi bo vse to? Če imam *Tebe* in še kakšnega prijatelja, ki prebiva pri meni in ostane z menoj pod eno streho, ko Ti včasih odideš, imam za vso večnost dovolj. Naj se veselijo takih vzvišenih stvari *tisti*, katerim

vest pravi, da so čisti in zato vredni, pa tudi sposobni, imeti takšne nebeške dobrine. Jaz, ki le predobro vem, kaj mi pripada, pa sem zadovoljen z najpreprostejšo slamnato kočo in z dovoljenjem, da smem Tebe, o Gospod, obiskovati v Tvoji hiši in včasih dobiti od Tebe, najboljši Oče, košček kruha in požirek vina!

6 To sijajno hišo pa daj nekomu drugemu, ki je sposobnejši in vrednejši; kajti z menoj tukaj ni nič. Stori, Gospod, kar hočeš! Jaz ne grem, če smem biti svoboden, do nobenih vrat več.

7 Oh, kam bi šele prišel s svojo neumnostjo, če bi mi tista bitja res morala služiti! Zato Te prosim, o Gospod, ne vodi me več po tem okolju! Daj mi svinjski hlev, kakršni so na Zemlji, pa bom srečen!"

8 *Jaz* rečem: "Poslušaj, Moj ljubi Martin, če ti bolje veš, kako mora kdo hoditi, da bo postal popolni nebeščan, potem lahko tudi dobiš, kar si želiš. Toda tedaj bodi prepričan, da nikdar ne boš napredoval. Če pa boš *bolj* zaupal Meni kot pa svoji slepoti, tedaj stori, kar hočem *Jaz* - in ne kar hočeš *ti*!

9 Mar misliš, da sem ustvaril Svoje otroke

samo zato, da bodo prebivali v kočah, jedli kruh in pili vino? Zelo se motiš! Mar nisi brał, kar je zapisano: „Bodite popolni, kot je popoln vaš Oče v nebesih!“ Mar misliš, da se potrebno popolnost Mojih otrok doseže v svinjaku?

10 Mar nisi na Zemlji nikoli doživel, da bi tudi otroci zemeljskih staršev raje lenarili in se igrali, kot da bi se učili in si pridobivali znanje za svoj prihodnji poklic? Mar nisi na svetu nenehno videval množico takšnih ljudi, ki jim je bila lenoba nadvse?

11 Glej, in mednje spadaš tudi ti. Zdaj te je strah vsega, kar te čaka tukaj; deloma pa bi Mi tudi rad takole vljudno nekoliko kljuboval, ker sem te prej opozoril, kako neumno si me vprašal!

12 Toda, vse to ne velja za tistega, ki sem mu že izkazal in mu še naprej izkazujem toliko milosti, ljubezni in usmiljenja. Glej, kar se mnogim milijonom ne zgodi, to se dogaja tebi! Milijoni so srečni zgolj v pričakovanju, da Me bodo nekoč ugledali, pa jih vodijo *k temu* blaženemu cilju prav majhni duhovni varuhi. Tebe pa vodim *Jaz* sam, - *Jaz*, večni Bog in Oče vse neskončnosti, kot

večni najbolj blaženi cilj vseh angelov in duhov neskončnosti! In tebi bi bil proustvoljno izbrani svinjak ljubši, kot tisto, kar ti hočem dati *Jaz*, in te usposobiti za največjo blaženost! Povej mi, kako ti je takšna hvalevredna želja všeč?"

13 *Škof Martin* osupel odgovori: "O Gospod, o Ti večno najsvetejši, najboljši Oče, bodi potrpečljiv z mano! Pravo govedo sem, najbolj neumna žival, ki ni vredna najmanjšega žarka tvoje milosti! Oh, zdaj me vodi edino Ti, dobri Oče, kamor hočeš, in sledil Ti bom, čeprav sem neumen kot riba. Toda sledil Ti bom večno, brez pomislekov!"

14 *Jaz* rečem: "Dobro, pojdi za Menoj od teh Marsovih vrat k Jupitrovim vratom številka pet! Tako naj se zgodi!"

*Presenečenja za petimi vrati - Jupitrov
čudežni svet*

1 Že smo pri petih vratih in ko prideva do njih, se pri priči odpro. Ko *škof Martin* pogleda v to odprto sobo, trikrat zaploska z rokami nad glavo in zakriči: "Toda za Božjo voljo, Gospod, Jezus, Oče - kaj pa je že spet to?! Ta neizmernost! Najbolj nebeška Zemlja brez konca; nad njo pa se razločno vidijo še štiri Zemlje! Vse skupaj oblito s svetlobo, kakršne si niti najbolj globokoumni zemeljski romar ne more zamišljati. Ta sijaj in veličastvo bleščečih se palač, templjev in tudi majhnih templjev, ki so verjetno tem prebivalcem prosta stanovanja!

2 Oh, oh, tu vidim tudi jezera, in voda v njih se blesti kot najlepši brušen diamant v soncu. Toda tu izvira sijaj iz stvari samih. Nikjer ni opaziti ničesar drugega, od koder bi dobivale svetlobo. Ah, ah, Gospod, Oče! To je vendar nadvse lepo, sijajno, vzvišeno,

ja, to bi hotel imenovati celo sveto-lepo, če ne bi vedel, da si edino Ti svet!

3 O Gospod, Oče, kolikor dlje gledam tu notri, toliko več odkrivam. Zdaj vidim že tudi ljudi, ki pa so seveda še nekoliko predaleč, da bi lahko razložil, kakšni so pravzaprav. Očitno so prav tako neizrekljivo lepi kot njihova Zemlja! Je pa tudi boljše, da mi ne pridejo preblizu; njihove prevelike lepote morda sploh ne bi mogel prenesti. Že tega velikega najčudovitejšega sveta, na katerem prebivajo, imam več kot dovolj!

4 Toda Gospod, Gospod, Oče! Ali zmore poleg Tebe sploh še kateri od duhov dojeti neskončno popolnost, globino in veličino takšnih vzvišenosti, teh je vendar neizmerno veliko - in le najmanjši del od tega tudi razumeti? Verjamem, da to ni dano niti največjemu angelu!"

5 Jaz rečem: "Ne tako, Moj ljubi sin Martin! Vse, kar vidiš tu, kar si že videl in kar boš še videl, je samo najmanjši del tega, kar modri angeli Mojega večnega kraljestva v vsej globini globin uvidijo in v vsej popolnosti nadvse dobro razumejo.

6 Kajti, glej, vse, kar vidiš tukaj in čemur se

čudiš, ni zunaj tebe, temveč v tebi samem. Da pa vidiš to tukaj kot zunaj sebe, je odvisno od tvojega duhovnega vida. To je podobno kot v sanjah: večkrat si gledal področja kot zunaj sebe, v resnici pa si jih gledal samo v *sebi samem*, z očesom duše. Razlika je samo v tem, da je tu resničnost vse, kar se v sanjah največkrat predstavlja samo kot prazno pretvarjanje duše. Zdaj ne sprašuj več o tem, kajti o pravem času ti bo postalo jasno!

7 Ljudi te Zemlje pa ne dobiš bliže pred obraz zato, ker so prelepi za tvoje stanje. Ko boš krepkejši, si boš lahko vse v vsej popolnosti ogledal in užival v najbolj blaženi čistosti - tega zdaj ne bi zmogel, ker še nimaš za to potrebne kreposti.

8 Pojdiva spet vrata naprej, tam boš videl še veliko bolj vzvišene stvari. Pri teh prihodnjih šestih vratih pa moreš ostati kar najbolj miren, poslušati samo Mene in dobro dojeti vse, kar ti bom tam povedal. Ne smeš Me vprašati, zakaj moraš ostati kar najbolj miren, četudi ti bom govoril kaj takega, čeprav ne boš dojel in razumel; kajti o pravem času ti bo vse postalo jasno! Zato naprej k vratom številka 6! Zgodi se!"

43

Saturn, najčudovitejši vseh planetov - Zemlja kot šola Božjih otrok in prizorišče Gospodovega učlovečenja

1 (*Gospod:*) "Glej, zdaj sva že pred odprtimi vrati. In čudoviti nebeški svet, ki ga vidiš povsem jasno: velik nasip, ki ga je mogoče razpoznati z največje daljave v svetlomodri barvi in nad njim v umirjenem redu še sedem sestavov, ki se vidijo kot prosto lebdeči, vse to je planet Saturn; najlepši in najboljši od Zemelj, ki krožijo okrog Sonca. Okrog njega kroži tudi tvoja Zemlja, ki je kot najgrši in poslednji planet v vsem stvarstvu določena za to, da služi največjim duhovom, kot šola ponižnosti in križal

2 Ta pa je tako določen zaradi tega: Glej, če kakšen velik svetni gospod prebiva v svoji običajni rezidenci in gre in se pelje in jezdi tam pogosto skozi ulice in mestne trge, se prebivalci kot najbližji sosedje na takšnega oblastnika komaj ozrejo, da ga pozdravijo in

počastijo kot svojega vladarja. Zaradi tega pa si iz navade tega sploh ne želi, ker pozna svoje sosede in dobro ve, da ga tudi oni poznajo. Če pa obišče kakšen oddaljen kraj, padejo pred njim vsi na kolena in ga skoraj po Božje častijo. Poleg tega pa v takšnem majhnem kraju tudi on pokaže, kaj pravzaprav je; česar ne zmorc pokazati v svoji rezidenci: prvič, ker ga tako in tako vsak pozna, in drugič, ker takšno razkazovanje prav zaradi tega ne bi naredilo nobenega vtisa.

3 Enako - kot če bi na svetu kdo hotel v kakšni veliki dvorani zažgati lot smodnika, kjer eksplozija tudi ne bi imela nobenega učinka. Če pa bi hotel zažgati enako količino smodnika v zelo tesnem prostoru, bi se tam razlegel grmeči pok in pokazale bi se rušilne posledice eksplozije.

4 In tako kot se veliko šele v primerjavi z majhnim pokaže res kot veliko, ter močno nasproti slabemu kot prav močno, mogočno nasproti nemočnemu kot zelo mogočno, - tako je tudi Zemlja ustvarjena najbolj bedno, da tako služi ali največjim in najsijajnejšim duhovom ali pa za ponižanje in iz njega k novemu življenju, ali pa za uresničevanje

sodbe in iz nje v novo večno smrt. Kot sem ti že prej pokazal, služi majhno in neznatno tudi samo po sebi za to, da poviša veliko in ugledno. In to je že sodba, čeprav se mora veliko in ugledno tam, kjer je vse majhno in neznatno, prilagoditi in se ponižati.

5 Če hoče kakšen velik človek priti v sobo skozi ozka in nizka vrata, se mora najprej skrčiti in prav globoko skloniti, sicer ne more v sobo. Tako je tudi Zemlja ozka in trnova pot in nizka ter ozka vrata v življenje za tiste duhove, ki so bili nekoč preveliki in so hoteli biti še večji.

6 Toda tem duhovom ta pot, ki je zelo poniževalna za njihov stari napuh, ni bila všč in so govorili, da je zanje premajhna: slon ne more nikoli hoditi po lasu kot mušica, in kit ne more plavati v kapljici vode. Zato naj bi bila ta pot nemodra, in Tisti, ki jo je uredil, naj bi bil brez uvida in razuma.

7 Tedaj sem vzel Jaz kot najvišji in naneskončnejši duh od vekomaj *križ*, in šel prvi pred vsemi naprej po tej poti. In pokazal sem, kako lahko to pot, ki jo je prehodil sam največji in najvsemogočnejši Božji duh,

zlahka prehodijo tudi vsi drugi duhovi in po njej dosežejo resnično najsvobodnejše, večno življenje.

8 In potem jih je še veliko hodilo po tej poti in po njej so dosegli zastavljeni, zaželeni cilj, namreč povišanje v Božje otroštvo in s tem dediščino večnega življenja v vsej oblasti, moči in najvišji popolnosti. Ta je v tem, da se veselijo vseh tistih stvariteljskih lastnosti, ki jih imam Jaz že od nekdaj. To pa duhovom z vseh drugih nešteti zvezd in Zemelj ni dano, prav tako kot ni vsem telesnim udom dan vid ali sluh, in še manj čut notranjega duhovnega gledanja, ki je najgloblja zavest lastne in tuje biti in zmožnost Boga gledati in spoznati.

9 Te lastnosti, ki sem jih zdaj pokazal tebi, imajo le redki telesni udje, nešteti drugi udje pa so brez teh najvišjih življenjskih lastnosti, pri tem pa so jih vendar kot udje istega telesa nenehno deležni.

10 Prav tako je tudi z razumnimi prebivalci vseh drugih ozvezdij: so kot posamezni deli telesa, ali v popolnejšem pomenu celotnega človeka, ki je v vsej popolnosti Moja podoba in podoba vseh nebes. Zato za svojo

blaženost tudi ne potrebujejo vseh teh božanskih sposobnosti, ki so značilne za vse Moje otroke. Ker pa so Moji otroci najbolj blaženi, so takšni tudi ti zvezdni prebivalci, tako, kakor vi Moji otroci v Meni in pri Meni, vašem najbolj ljubečem svetem Očetu na vekov veke.

11 Če si torej blažen ti, potem so iz tebe in v tebi blaženi tudi vsi, ki jih vidiš tu; enako, kot če se dobro počutiš ti, tedaj se dobro počuti tudi vse tvoje telo. Zaradi tega tudi zahteva najvišja dolžnost svete ljubezni pri Mojih otrocih, da postanejo tako popolni, kot sem Jaz. Kajti od takšne najvišje blažene popolnosti je odvisna blaženost nešteti malih vnučkov, s katerih blaženostjo se bo vaša blaženost neprenehoma povečevala in poviševala v neskončnost.

12 Zdaj veš, zakaj sem ti najprej pokazal planet, ki je tvoji Zemlji najbližji. Razmišljaj o tem, zdaj pa pojdi za Menoj k sedmim vratom; tam te bom spet vpeljal v novo modrost! Toda, vprašati Me tudi tam ne smeš ničesar. Kajti samo Jaz vem, po kateri poti te moram voditi, da boš dosegel blaženost. Pojdiva torej naprej. Zgodi se!"

44

Sedma soba - O bistvu in namenu Urana in njegovih duhov - Stvarstvo v človeku in zunaj njega v soodvisnosti

1 (*Gospod:*) "Zdaj sva že tudi pri odprtih sedmih vratih. Tudi tu odkriješ nov nebeški svet, ki pa ni tako velik in tudi ne tako neizmerno lep kot prejšnji. Toda zato opaziš tukaj najredkejše in pri tem najbolj veličastno-drzne stavbe, in zato nepregledno množico del, ki jih opravljajo trmasti prebivalci tega planeta, ki ga vi imenujete Uran. Prav lahko opaziš tudi velikansko množico najredkejših najčudovitejših vrtov, v katerih je obilo najredkejših najčudovitejših okraskov.

2 V vrtovih opaziš na širokih, nadvse lepo urejenih poteh veliko množico duhov v najpopolnejši človeški podobi, vse lepo oblečene. Oči vseh so usmerjene v naju, kajti vsi slutijo, da sem blizu in da je blizu tudi prihodnji lastnik in zapovednik. Šele po

njem upajo doseči svojo popolno blaženost in si tako pridobiti obljubljeni moč in krepost.

3 V ozadju, na videz zelo daleč, vidiš še pet manjših Zemelj. To so stranske Zemlje tega planeta; te so urejene čisto drugače, vendar skladno s samim planetom.

4 Duhovi tega planeta služijo v človeku zato, da raste v vseh svojih delih, na svetu telesno, in tukaj duhovno. Vendar povzroča posebej urejen in dovoljen vpliv tega planeta samo oblikovanje zunanje oblike ali človekovo rast, tako fizično kot tudi psihično.

5 In tako kot mora imeti človek zmožnost za rast, sicer ne bi mogel rasti, morajo biti tudi ti duhovi ustrezno navzoči v človeku in tam, kjer je za rast najpomembnejše. Zato je tudi vse, kar vidiš tukaj, v tebi in ne zunaj tebe. Ta planet s svojimi prebivalci in drugimi stvarmi pa je tudi v resnici neke zunaj tebe; samo tega še dolgo ne boš mogel videti.

6 Če pa boš v samem sebi dosegel popolno zrelost večnega življenja, potem boš lahko videl tudi veliko stvarstvo zunaj sebe, kot ga

gledam Jaz - to pa je tudi potrebno. Če Svojim popolnim otrokom, angelom, zaupam v varstvo ves svet, morajo takšen svet tudi najnatančneje videti. Kajti slepec ne more biti pastir. Toda za gledanje resničnega velikega stvarstva zunaj tebe, še dolgo nisi dovolj zrel! Zato se moraš za zdaj zadovoljiti s tem, kar vidiš; kajti ti vidiš resničnost v ustrezni živi podobi v sebi tako kot da bi bila *zunaj* tebe.

7 V tem notranjem gledanju moraš postati velik, tvoj duh pa zrel in dobro nahranjen v vsej ljubezni do Mene in iz te ljubezni v ljubezni do vseh bratov in sester. Šele ta ljubezen bo potem tisti blagoslov, ki sem ti ga obljubil, ko si se zagledal v lepo prebivalstvo Merkurja!

8 Ta blagoslov, pravi most v to neskončno veliko resničnost, ti potem nikoli več ne bo odvet. Šele na njegovih stebrih boš v popolnosti spoznal, *kje* si, *kdo* si in od *kod* si prišel.

9 Zdaj veš tudi o teh vratih, kar je tu potrebno vedeti. Vse to si zvedel od Mene in iz Mene samega. In ker zdaj vse to veš, dobro razmisli v sebi in pojdi za *Menoj* naprej k osmim vratom! Tam bova spet

spoznala drug, in zate popolnoma nov svet z njegovimi izrednimi prebivalci vred. Zgodi se!"

45

Mironov svet, skrivnost osme sobe -
Duhovno kot pratemelj in nosilec vsega
stvarstva*

1 (*Gospod:*) "Glej, sva že tu. Vrata so odprta in skozi vidiš spet nov, zelo velik, prostran nebeški svet, ki se blesti v svetlozeleni svetlobi. Tudi tu vidiš velike stavbe in različno visoke gore, iz mnogih se kadi modrikast dim. Te kadeče se gore so podobne mnogim ognjenikom, ki jih ima ta od sonca najbolj oddaljeni planet, s pravim imenom Miron (Čudoviti), izredno veliko.

2 Za tem planetom opaziš deset manjših Zemelj, vse spadajo k njemu, vendar so

* To je planet Neptun

popolnoma drugače urejene in sestavljene kot njihov glavni planet. Tu lahko vsak trenutek vidiš kaj novega: drevesa, ki plavajo po zraku in množico tebi doslej popolnoma neznanih reči. Dim iz gora privzema najrazličnejše nenavadne oblike. Ljudje popolnih postav so večinoma dobro oblečeni, tako da ne vidiš drugega kot samo obraze.

3 Ti ljudje ljubijo glasbo in poezijo, zato kot duhovi, tudi po analogiji pri vas, Mojih otrocih, naredijo srce, čustva in dušo sprejemljivo za obe omenjeni umetnosti. Svoj sedež imajo v za to primernih organih v človeku, tam potem spodbujajo te organe in s tem v človeku razvijejo smisel za glasbo in poezijo, v celoti človeka harmonično uglasijo in navdušijo ter dvignejo njegovo domišljijo. Po analogiji zbujajo ta planet vse čudovite in tako imenovane romantične občutke.

4 Zdaj veš, kakšno lastnost ima ta planet in čemu koristi. Samo, ne smeš si zamišljati resničnega planeta, ki je sicer tudi takšen, temveč samo ustrezno podobo, kakršna je v tvojem duhu. Ta je bil *prej* kot vse zunanje, materialno stvarstvo, ki je bilo oblikovano šele po tem, kar je bilo že dolgo prej navzoče

v vsakem popolnem duhu. Kajti duh je bil, še preden je nastal svet, in svet izhaja iz duha, ne pa morda duh iz njega! Zato je ta planet, ki ga imaš v sebi, tudi veliko starejši kot zdajšnji resnični, materialni. In če bi manjkal samo v duhu enega samega človeka, ta tudi nikoli ne bi mogel biti ustvarjen.

5 Iz tega zlahka razbereš tole: ko boš povsem spoznal samega sebe, boš spoznal tudi vse, kar je *zunaj* tebe; kajti zunaj tebe ne more biti nič, kar ni bilo že veliko prej v tebi. Prav tako kot v vsej neskončnosti ne more biti ničesar, kar ni bilo prej že od vekomaj v najpopolnejši jasnosti navzoče v Meni!

6 In tako kot sem Jaz večni pratemelj in nosilec vseh bitij, so tudi Moji otroci v Meni samem prvina vsega, kar izpolnjuje neskončnost na vekov veke. In tako kot je neskončnost v Meni, je tudi iz Mene v vas. Kajti Moji otroci so krone Mojih večnih idej in velikih misli!

7 Zdaj veš tudi o teh vratih, kar je treba vedeti. Zato pojdi za menoj k devetim vratom; tam boš spet ugledal nove čudeže Moje ljubezni in modrosti! Zgodí se."

46

Deveta soba s svojo žalostno skrivnostjo - Razbiti svet asteroidov in njegova zgodba

1 (*Gospod*;) "Zdaj sva že pri devetih vratih. Kaj vidiš? Moj ljubljeni sin Martin, zdaj spet lahko govoriš, vendar samo toliko, kolikor je nujno. Odgovori na Moje vprašanje!"

2 *Martin* reče: "Gospod, za zdaj še ne vidim veliko! Kakih devet majhnih, golih, brezobličnih kosov sveta plava v tem najčistejšem nebeškem zraku, na teh pa, razen nekaj grmovja, ni ravno veliko videti. Globoko v komaj zaznavnem ozadju se mi zdi, kot da bi videl velik popoln nebeški svet. Toda ta se mi dozdeva že tako neznansko oddaljen od tu, da zdaj komaj lahko odkrijem sam svet, kaj šele, da bi videl tisto, kar na njem domuje.

3 Štirje od teh koščkov sveta, ki krožijo v največji bližini, se zdijo tudi naseljeni, ker vidim na njih zelo nenavadno vrsto stavbic. Toda ljudi na teh kosih sveta ne morem

opaziti. Verjetno to niso največja nebeška ljudstva! Morda stanuje na njih samo nekakšna vrsta ljudi, podobnih infuzorijem? Prav tak košček sveta plava tu mimo praga. Ničesar ne opazim, razen zakrnelega grmovja in nekaj letečih hišic, prej podobnih ljubkim mravljiščem kot stanovanjskim hišam. Nič se ne zgane in ne premika - razen samega koščka sveta. O Gospod, bodi milosten in povej, ali je tudi to kakšen planet ali kaj drugega?"

4 Jaz rečem: "Ja, Moj ljubi sin Martin, tudi to je planet - toda, kot vidiš, ni cel, temveč popolnoma razkosan! Kajti poleg teh devetih delov, ki se gibljejo tu pred nama po močno nepravilnih krožnicah, je še velika množica razbitin: deloma ležijo raztresene na drugih planetih, deloma pa še potujejo po zelo nepravilnih krožnicah v neskončnih prostorih stvarstva. Tu in tam še ob uri, ko pridejo v bližino kakšnega trdnega planeta ali celo Sonca, jih ta pritegne nase in nekako použije.

5 Zdaj se sprašuješ: 'Kako in zakaj je bil takšen planet tako razkosan, kakšen je bil videti prej in kakšni so bili njegovi prebi-

valci?'

6 Glej, *kako* ti odgovarja Moja vse-mogočnost! Takšna je bila Moja volja.

7 Toda *zakaj*? - Glej, ta planet je bil nekoč *pred* Zemljo določen za to, za kar je zdaj Zemlja. Kajti prvi padli duh si ga je izvolil z obljubo, da se bo tam ponižal in se vrnil k Meni. Ta zvezda naj bi zato nekoč postala zvezda univerzalnega zveličanja! Tam naj bi deloval umaknjen vase, in nobenega ustvarjenega bitja te zvezde ne bi smel nikoli zmotiti v njegovi sferi, še manj pa kakšne druge planete z njihovimi prebivalci!

8 Toda te svoje obljube ni izpolnil, temveč je v vsej svoji svobodi, ki mu je bila dopuščena, deloval tako hudobno, da ni moglo napredovati nobeno življenje več. Zato je bil izgnan v ognjeno središče tega planeta, poslanstvo planeta pa je bilo dano tvoji Zemlji.

9 Ko je ta dozorela za ljudi in sem dal nanjo kal za prvega človeka, se je zli duh hotel z vso silo rešiti iz svoje ječe. Ker se Mi je smilil, sem dopustil, da je storil, kar je hotel. In glej, tedaj je raztrgal svojo Zemljo in padel od tam v brezno te tvoje Zemlje,

potem pa počenjal na njej vse tisto, kar ti je dobro znano!

10 Vzrok uničenja tega planeta je bil torej takrat - tako kot je zmeraj pri vseh stvareh, Moje usmiljenje! Kajti ko je bil planet še cel in bogat z mogočnimi ljudstvi, je zmaj pobesnil njihova srca. In v vseh se je razbesnela oblastizelnost in prisegli so si večno vojno, da bodo drug drugega iztrebili do poslednjega moža.

11 Nobeno sredstvo ni pomagalo. Zato je morala slediti sodba. In prav ta je bila: nasilno razdejanje tega planeta; pri tem so seveda propadli tudi številni milijoni velikani in veliko jih je pokopanih pod ruševinami, večji del pa jih je bil tudi pahnjen v neskončni prostor. Nekateri od njih so celo padli na to Zemljo, od koder še danes izvira poganska pripoved o vojni gigantov.

12 Ti prvi ljudje so potem na majhnih ostankih tega nekoč velikega planeta popolnoma izumrli, ker na njih niso našli nobene hrane več. Na njihovo mesto so bili potem postavljeni razmeram bolj ustrezni majhni ljudje, ki še zdaj naseljujejo tiste majhne zemljice in so skrajno skromna bitja in us-

trezajo lasem in obrvim.* V ozadju pa vidiš še cel planet z vsem, kar je nekoč obstajalo, ohranjen za veliki dan; ta bo nekoč prišel nad vso neskončnost!

13 Zdaj veš tudi o teh vratih, kar je za zdaj treba vedeti. Vse drugo bo o pravem času samo od sebe vzkliklo iz tebe samega, in sicer iz tega semena, ki sem ga zdaj položil v tvoje srce! Zato pojdi za Menoj k desetim vratom, tam te čakajo spet novi čudeži. Zgodi se!”

Skritost desete sobe: Sonce s svojim sijajem - O obisku svetlobe - Čudeži sončnega sveta - Lepota kot izraz notranje popolnosti

1 (Gospod:) “Glej, stojiva pred desetimi vrati; zdaj govori o vsem, kar vidiš!”

2 Škof Martin reče: “Gospod, kaj naj rečem!”

* Dopolni: Velikega vesoljnega človeka, ki obsega vse stvarstvo

Neizmerni sijaj svetlobe slepi moje oči in čudežna, najveličastnejša harmonija prodira v moja ušesa! To je vse, kar lahko rečem o pogledu skozi vrata. Res, da ne vidim nič drugega kot neizmerno močno svetlobo in tudi ne zaznavam nič drugega, kot nebeško harmonijo, ki prihaja k meni, vsaj toliko domnevam, iz svetlobe.

3 Zdi se mi, da tukaj svetloba zavzema neizmerno prostranstvo. Kamor koli pogledam, nikjer ni nič drugega kot svetloba nad svetlobo. Zelo nenavadno pa je, da ti neznanosko močna svetloba, ki lije skozi odprta vrata, ne daje več toplote!

4 Gospod, kaj je to? Je to morda svetlika te hiše, ki si mi jo dal? Ali pa celo sonce, to se pravi miniaturna tistega resnično velikega sonca, ki sveti Zemlji?”

5 Jaz rečem: “Tako je; to je ustrezajoče sonce v tebi! Ko se bo tvoje oko bolj navadilo na svetlobo, boš v tej svetlobi uzri še tudi druge stvari. Zato glej vanjo samo kratek čas, pa boš kmalu začel slaviti bogastvo te svetlobe!”

6 Škof Martin z očmi prav prodira v svetlobo in opreza, kje bi lahko videl še kaj drugega

kot samo to. Toda še zmeraj ne vidi ničesar in čez nekaj časa pravi: “Gospod Jezus, nič ne bo! Oči sem si že skoraj izrabil, pa še zmeraj ne vidim nič drugega, kot svetlobo nad svetlobo. Pogled je sicer lep, toda hkrati je vendarle nekoliko dolgočasen. Nič zato; da le Tebe vidim, potem mi ni treba videti nobene čudežne reči več, ki bi plavala v tem morju svetlobe! Je pa res nenavadno: nič drugega kot svetloba, in to kakšna svetloba!”

7 Moj najljubši Jezus, kaj je pravzaprav svetloba? Na svetu se učenjaki še zdaj prepirajo, kaj naj bi bila svetloba in trdijo to in ono. Toda nazadnje se zmeraj znova izkaže, da nihče nič ne ve in ne razume! O tem sem marsikaj slišal in prebral, toda iz vsega sem spoznal, da svetni učenjaki o nobeni zadevi ne vedo tako malo, kot o bistvu svetlobe. Zato če je takšna Tvoja volja, ko sva že pri teh svetlobnih vratih, ali bi mi lahko vsaj nakazal, kaj je bistvo svetlobe.”

8 Jaz rečem: “Glej, Jaz sam sem vsepovsod svetloba! Svetloba je moje oblačilo zato, ker je moje bistvo večna, neutrudna dejavnost in ta Me vsepovsod prešinja in obdaja. Kjer je doma velika dejavnost, tam je tudi velika

svetloba. Kajti, svetloba sama na sebi ni nič drugega, kot zgolj znamenje dejavnosti angelov in dobrih človeških duhov. Kolikor bolj so dejavni, toliko močnejša je njihova svetloba.

9 Zato tudi sonca svetijo bolj kot planeti, ker je na njih in v njih milijonkrat večja dejavnost, kot na planetih. Tudi svetloba nadangela je večja kot svetloba majhnega modrega angelskega duha, ker mora nadangel skrbeti za cela osončja, majhnemu modremu duhu pa je dodeljeno samo najmanjše območje na Zemlji ali celo samo na njeni luni.

10 Tudi diamant se blešči močnejše od navadnega peščenjaka, ker poteka v njegovih delih zate komaj izračunljiva velika dejavnost; zato je tudi tako trd, peščenjak pa ne. Gotovo je potrebno veliko več, da se doseže kohezija* pri diamantu kot pri peščenjaku!

11 Skratka, kjer boš odkril večjo svetlobo in svetilno sposobnost, lahko vedno sklepaš, da

je tista stvar dejavnejša; kajti dejavnost je svetloba in blesk vseh bitij in stvari. Vidna moč očesa pa je v tem, da zazna to dejavnost. Če je vid še nepopoln, potem zazna samo svetlobo in blesk. Če pa je popoln, zazna tudi bistveno dejavnost samo - in to boš zdaj kmalu prepoznal v tej svetlobi tudi ti, ko bo tvoj vid postal popoln.

12 Zato dobro pazi: ugledal boš reči, ob katerih boš silno ostrmel; kajti zdaj pred seboj nimava planeta, temveč sonce! Opazuj in potem govori!"

13 Martin je dolgo strmel v svetlobo in ni se mogel načuditi.

14 Ko sem ga vprašal, zakaj se tako zelo čudi, je rekel:

15 (*Škof Martin:*) "O. Gospod, Gospod, Gospod! Zavoljo Tvojega presvetega imena...ah, ah, ah! Je to sploh mogoče! Je mogoče, da lahko vse te čudeže vseh čudežev urejaš in vodiš ter imaš pregled nad njimi? Ne, ne, to presega vso človeško in celo angelsko predstavno moč! O moj Bog, moj Bog, Ti si nedoumljivo velik in Tvoja slava in veličastvo sta brezmejna."

16 *Jaz* rečem: "Kaj pa vidiš, da te spravlja v

takšno ekstazo pobožnosti? Govori vendar, kaj je tisto, kar vidiš!"

17 *Škof Martin* reče: "Ah, Gospod, kaj naj rečem, ko pa mi od tolikšnega veličastja in nadnebeške lepote in vzvišenosti zamirajo čuti!

18 Res to je zame neizrekljivo! Neskončno lepi ljudje, to je edino, kar prepoznam; vse drugo je zame neizrekljivo! Tako vzvišenih stvari nisem še nikoli videl in tudi v najbujnejši domišljiji najbolj modrih se niso nikdar porodile slutnje o čem takem! Doslej je pač bilo vse, kar sem videl, sicer zelo ljubko in lepo, toda nič v primerjavi s tem, kar vidim tukaj!

19 Tukaj je takšna neskončna popolnost vsega, da je vso večnost ne bi bilo mogoče dodobra pregledati. Poleg tega se tu neprenehoma porajajo novi čudeži, eden bolj veličasten od drugega!

20 Samo ljudje ostajajo isti, toda njihova nepopisna lepota je tolikšna, da bi se zaradi nje najraje pogreznili v prah. Vse drugo pa se spreminja kot simetrične** refleksne figure kalejdoskopa,** kakršnega uporabljajo na Zemlji.

* Trdnost, privlačna sila

** Sorazmerne

*** Optična igrača, valj z vdelanimi zrcali in pisanimi drobcami steklovine.

21 Celo pokrajine se spreminjajo! Kjer je bila prej ravnina, naenkrat zraste neznanska gora; ta dvigne tudi vode, in prostrane livade postanejo morja. Gore se razletijo, in iz njihovih odprtih izbruhne nešteto gorečih svetov. Ti potem letijo ali padajo kot bi jih gnala velika moč v neskončni prostor veselja. Veliko pa se jih iz neskončnega prostora povrne nazaj, če padejo na topla tla, izginejo kot snežinke.

22 Ah, ah, to so izredni pojavi! In vendar se sprehajajo ti najlepši ljudje blaženega videza med temi prizorišči in zdi se, da jim za vse to ni veliko mar! Sprehajajo se po svojih nebeških vrtovih in se veselijo ob pogledu na najčudovitejše cvetlice, ki se, kot opažam, spreminjajo pred njihovimi očmi, ter se obnavljajo v čedalje bolj čudovitih oblikah. O Gospod, daj, da bi vse to lahko gledal, še vsaj pol večnosti; kajti menim, da se tega še tako vzvišeni angel ne more nikdar do sitega nagledati!

23 Oh, oh, ti ljudje, ti ljudje! Res, to je že kar težko prenašati. Ta popolnost, ta mehkoba in obline, ta belina in ti čudoviti, vzvišeno ljubki obrazi! Ne, to je prenebeško!

Tega ne vzdržim!

24 Ah, ah, nekaj jih prihaja čisto blizu k meni. Le strmim lahko v lepe poteze njihovih obrazov, kakršnih si človek niti predstavljati ne bi mogel, ter občudujem njihovo milino in skladno zgrajeno telo! Zdaj so tu, tako zelo so se mi približali, da bi jih prav lahko nagovoril. Toda, jaz ne bi prenesel, če bi ti nebeško lepi ljudje začeli govoriti z menoj! O Gospod, ena sama beseda iz teh prelepih ust bi me uničila!

25 O Gospod, o Gospod, stori, da se spet vrnejo, kajti od pogleda nanje me bo konec! Sam sebi se zdim kot nekdo, ki ga ni, kot nekdo, ki je pogreznjen v čarobne sanje! Ah, tega se ne da opisati!

26 Bog, Ti veliki, vsemogočni učitelj svetov, le kako si zmogel v preprosti človeški obliki, ki je v bistvu vendar zmeraj enaka, uresničiti tolikšno raznovrstnost in lepoto, in to v nebeških odtiskih! Jaz bi si bil lahko zamislil zgolj *eno* najlepšo obliko, vse druge bi bile gotovo manj lepe; tu pa so neštete, in vsaka je po svoje neskončno lepa! O Gospod, to je nepojmljivo, povsem nepojmljivo!

27 Na svetu sem si predstavljal - in to je bilo

neumno - da so v popolnem nebeškem svetu duhov vsi blaženi videti popolnoma enaki, tako kot na svetu vrabci. Toda, kot vidim, je prava raznovrstnost, ki je bila na svetu tako zelo zakrita z umrljivim mesom, očitna šele tukaj!

28 Ah, ah, čedalje bolj čudovito postajal! Spet prihaja nov par! O Gospod, Gospod, Gospod! Ne morem več slediti!

29 Gospod, drži me, sicer se bom sesedel. Ahahah, to pa je žensko bitje! Spoznam jo po bujnih valujočih prsih! O Ti moj Jezus, kakšna nepopisna lepota, zaradi nje bi se lahko razpršil v sončni prah!

30 Te nežne noge, to bujno in popolno telo, glorijska, ki jo obdaja, ta neskončno nežni in prijazni pogled iz oči, ki jih gotovo niti nadangel Mihael ne bi mogel opisati!

31 Skratka, zmeden sem, strašno neumen moram biti! Še nekaj sem hotel vprašati, vpra-vpra-vprašati, res vprašati!? K vragu s spraševanjem! Popolnoma neumen sem, oh, kot osel ali še kakšna bolj neumna žival! Ja, ja, phinozeros! Buljim tja kot tele v nova vrata in skoraj pozabljam, da si tukaj pri meni Ti, o Gospod, v primerjavi s tabo pa so

vse te lepote nič! Kajti če bi hotel, bi lahko Ti gotovo v trenutku ustvaril še veliko bolj čudovite stvari!

32 Gospod, dovolj sem se naužil teh nad-nebeških lepot! Zame so prečiste in prelepe. Zato bi rad gledal spet nekaj čisto navadnega, da se bom lahko spet znašel in pogledal sebe, ne da bi se prestrašil zaradi svoje, v primerjavi s temi najlepšimi nebeškimi bitji, odvratne postave!

33 Resnično, poglej enkrat sem - oh, saj sem kot pavijan in pravi neotesanec! Kolikšna razlika med menoj in temi angeli angelov! Kar slabo mi je, ko se pogledam! Gnusno je, ostudno, in vendar sem zdaj tudi že duh, ki naj bi bil vendar videti nekoliko bolj kot meseni človek na Zemlji! Toda le kako, da so ti ljudje tako neskončno lepi, mi kot Tvoji otroci pa smo, nasprotno, videti kot pavijani, posebno jaz?"

34 Jaz rečem: "Ker ste vi Moje srce; tile pa so Moja koža! Toda tudi Moji otroci so videti neskončno lepi, ko so popolni. Če pa so zaradi nepopolnosti še podobni tebi, seveda niso videti lepi. Zato se potruji za popolnost, in tudi tvoja podoba bo postala bolj nebeška!

35 Hočem, da vidiš to veliko čisto lepoto, da v njeni svetlobi toliko prej in toliko laže spoznaš samega sebe. Zato le še nekaj časa glej v to svetlobo in občuti svojo duševno grdoto; le-ta se bo tako razbila, sprhnela in dozorela, in potem bo tvoj duh iz nje vstal in te na novo preoblikoval!

36 Kajti glej, še zdaleč nisi preroben iz duha! Zato sem te presadil semkaj v ta vrt, v ta mogočni rastlinjak, da bi se tako lahko hitreje popolnoma na novo rodil. Toda, tudi ti se moraš dati vzgajati kot plemenita rastlina! Kajti glej in razumi: Osat in trnje se ne gojita v nebeških vrtovih in rastlinjaki! Opazuj in govori; toda le malo sprašuj! Zgodi se!"

48

Nadaljnja odkritja škofa Martina na njegovem soncu - Vzrok različne velikosti sončevih ljudstev - Ljubezen in modrost kot resnični veličini duha - Martinova tožba nad Zemljo in njenimi prebivalci

1 Škof Martin se ozre spet k soncu in opazuje velike prizore in čudežne reči na njegovem bleščečem se površju. Potem ko opazuje dalj časa, spet govori: "Glej, tu je še zmeraj isto sonce, toda popolnoma drugi ljudje! Tudi ti so zelo lepi, toda njihovo lepoto je vsaj mogoče prenašati, kajti podobni so tistim, ki sem jih že videl na drugih planetih in celo prebivalcem naše Zemlje.

2 Zdaj vidim več pasov, ki potekajo vzporedno okrog Sonca. V vsakem pasu so drugačni ljudje, eni veliki, drugi nekoliko manjši, tretji pa čisto majhni, in - neverjetno - presneto, presneto, tisti tam na koncu so strašansko veliki! O ja, tem bi drugi lahko

celo hodili po glavi med lasmi kot zajedavci; paraziti - namesto nekih znanih živalic!

3 O Gospod, Gospod, odpusti mi mojo nekoliko neprimerno pripombo! Vem, da ne spada sem na ta vzvišeni kraj. Toda pri opazovanju teh velikanov se nisem mogel premagati! Že pri opazovanju nekaterih drugih planetov, Jupitra, Saturna, Urana in Mirona sem odkril, da so njihovi prebivalci večji kot ljudje na Zemlji, na kateri sem prebival, nekateri kar precej večji. Toda v primerjavi s temi velikani so prebivalci vseh drugih planetov videti zgolj zajedavci, paraziti.

4 Če bi bil takšen velikan na Zemlji, bi bil celo veliko višji od najvišje gore! Ne, ne, to je prav neverjetno! Povej mi, Ti moj najljubši Gospod Jezus, Ti moj Bog in moj Gospod, zakaj so ti ljudje tako neznansko veliki? Ne bi te sicer smel veliko vpraševati; toda, ker te ob zdajšnjem opazovanju nisem še nič vprašal, mi odpusti to prvo vprašanje! Milostno mi odgovori in mi pojasni to čudežno zadevo!"

5 *Jaz* pravim: Poslušaj torej in dobro premisli! Ali nisi na zemlji nikoli videl, da bi

imeli vojaki različno orožje, od najlažjega do najtežjega kalibra? Če bi torej nabil v majhno puško naboj najtežjega orožja, kaj bi bilo potem z njo? Vidiš, močan naboj bi jo raznesel na najmanjše koščke!

6 Kaj bi se zgodilo s tistim planetom, ki bi bil napolnjen z močjo sonca? - Glej, če bi Zemljo samo za minuto potopil v najmogočnejši svetlobni tok sonca, bi izginila kot kaplja vode na razžarjenem železu. Zaradi tega mora biti sonce zelo veliko in primerno svoji velikosti mora imeti tudi močno telo, da lahko nosi in obdrži svojo moč z vso njeno dejavnostjo!

7 Če položiš puhasto pero na jajce, se jajce ne zdrobi, kajti dovolj trdno je, da lahko nosi to težo. Če pa bi postavil na jajce težo 50 kilogramov, bi se jajce pod silnim pritiskom zdrobilo!

8 Ali bi velikan lahko oblekel otrokov suknjič? Gotovo ne! Če pa bo to vseeno storil, kaj bi se tedaj zgodilo s suknjičem? Glej, suknjič bi se raztrgal na veliko kosov!

9 Tako ima v celotnem stvarstvu vsaka stvar svojo mero: majhno - sorazmerno svoji vrsti in razmeram, in veliko - sorazmerno svoji

vrsti in razmeram.

10 In tako kot so svetovi najrazličnejših velikosti, da nosijo sorazmerno moč, so tudi na svetovih v enakem razmerju različno veliki duhovi, ki potrebujejo za svoječasne nosilce različno velika telesa.

11 Toda prava, resnična veličina duha se ne meri po njegovem obsegu, temveč samo po njegovi ljubezni in modrosti. Toda glej, to so še *praduhovi*, ki bi v prostem stanju dejavno napolnjevali celotno osončje! Ker pa bi imeli radi tudi blaženi delež pri Mojem kraljestvu, morajo potovati tudi po ozki poti mesa! Ko bodo odložili telo, bodo zaradi svoje velike krotkosti in ponižnosti samo še tolikšni kot mi, seveda pa tudi taki kot prej, če bo potrebno!

12 Zdaj veš vse, kar moraš vedeti v tej sferi in v svojem stanju. Zato še naprej opazuj in govori, kaj bo zbudilo tvojo pozornost, da bova lahko kmalu prešla k enajstim vratom! Zgodi se!"

13 Škof Martin spet gleda v sončeve svetlobne poljane in tam kmalu odkrije izredno velike templje in druge stanovanjske stavbe, tudi ceste in mostove najdrznejših oblik.

Kmalu nato znova zagleda veličastno visoke gore, katerih glavni grebeni se raztezajo čez vse sonce in ga razmejujejo v pasove; vsak od teh ima drugačne prebivalce, drugačno življenje ter drugačne navade in običaje. Prav tako tudi odkrije, da sta si pasova, ki sta na obeh straneh srednjega ali glavnega pasu, skoraj podobna.

14 Še zmeraj pa so mu najbolj všeč ljudje srednjega pasu, vendar se je njihove izredne lepote že nekoliko navadil. Toda, še zmeraj se mu ne smejo preveč približati, posebno ženske in dekleta, ker so prelepe in preveč mikavne. Celo moški mu povzročajo hude skušnjave, ker so tudi ti tako zelo lepi in mikavno grajeni, da ta svet še ni nosil ženskega bitja, ki bi bilo tako bujno, mehko, takšnih oblin in tako zelo krotko.

15 Po daljšem oprezanju opazi škof Martin sredi glavnega pasu stavbo, ki po blišču, sijaju in najbogatejših okraskih presega vse, kar je dotlej videl, in je v primerjavi z njo vse drugo komaj omembe vredno. Okrog te stavbe hodijo tako zelo lepi ljudje, da se škof ob pogledu nanje zgrudi kot nezavesten in dolgo ne more spraviti iz sebe niti besede.

16 Šele čez nekaj časa začne popolnoma izčrpan bolj vzdihovati kot govoriti, in to precej nepovezano: "Moj Bog in moj Gospod! Ah, le kdo na svetu bi pomislil na kaj takšnega! Sonce - sijoče okroglo telo, toda kdo sluti *to* na njegovih tleh!

17 Kaj si, Zemlja, v primerjavi s tem tako zelo osrečujočim sijajem? Kaj so vse človeške zverine na Zemlji v primerjavi s temi neopisno lepimi bitji, polnimi najvišje nebeške glorijske lepote in blaženo osrečujoče krotkosti, ki si je tudi najboljši človek ne more niti zamišljati!

18 Na Zemlji so ljudje toliko bolj brezčutni in pogosto toliko bolj hudičevi, v kolikor sijajnejših palačah prebivajo, koliko nežnejša je njihova koža in kolikor bolj bleščeča oblačila si lahko nadenejo. Tukaj pa je prav nasprotno! Ah, ah, to je vendar nezaslišano, česa takega na Zemlji še nisem videl!

19 Pravkar sem odkril, da prebivajo tukaj najmodrejši v najbolj neznatnih kočah v gorah. Na Zemlji pa prebiva nadpastir krščanstva, ki se ima za najmodrejšega, v največjem, najbogatejšem in najsijajnejšem stanovanju. In njegova oblačila so iz čiste

svile, zlata in dragih kamnov! Tukaj pa je prav nasprotno. Ah, ah, in prebivalci Zemlje naj bi bili *Božji* otroci?! V primerjavi s temi otroki Sonca so to *Satanovi* otroci in tudi ne morejo biti nič drugega nasproti tem najčistejšim nebeškim otrokom!

20 Tem se ni še nikoli oznanil noben evangelij. In vendar so po svoji naravi sam najčistejši evangelij; to očitno tudi morajo biti, sicer si tako nebeške ureditve, v vsem kar se tukaj prikazuje, ne bi bilo mogoče niti zamisliti! Tu vidim najčistejšo, najresničnejšo in na veke najpopolnejšo, neponarejeno in pravilno razloženo živo Božjo besedo!

21 Poglejte lilije na polju: ne delajo in ne žanjejo v svoje žitnice, in Salomon v vsem svojem kraljevskem sijaju ni bil oblečen kot najmanjša izmed njih! Tu vidim nešteto takšnih lilij, nimajo niti pluga, noža, škarij, statev in ne pletilnih okvirov. Kje na Zemlji pa živi kraljevi sin, kraljeva hči, ki bi se lahko merila z najneznatnejšo izmed teh nebeških lilij?

22 O ljudje, ljudje, ki prebivate na Zemlji in jo zatemnjujete in zasmrajujete, kaj ste vi in kaj sem jaz v primerjavi s tem sončnim ljud-

stvom! Gospod, Gospod, o Gospod, mi nismo nič drugega kot hudiči, in svet je en sam pekel in optima forma! Gotovo so zato tudi zvezde tako daleč od Zemlje, da se ne bi od nje okužile!

23 O Bog, Ti si svet, in neskončno vzvišen! Toda, v svoji jezi si najbrž nekoč pljunil, in iz tega je nastala Zemlja, njena bitja pa iz Tvoje davne kletve, ki si jo nekdaj zagrmel v neskončnost!

24 O Gospod, odpusti mi to mojo pripombo, toda nisem se je mogel ubraniti ob pogledu na ta nebesa! Zdaj se mi ta Zemlja in njeni prebivalci gnusijo kot strupena smrdeča mrhovina!

25 O Gospod, pošlji me v neskončno veselje, samo na Zemljo me ne pošlji nikoli več! Kajti ta je zame pekel vseh peklov, njeni prebivalci pa hudiči, ki jih ni mogoče spreobrniti; njihovo poglavitno delo je, da preganjajo nekaj redkih angelov do zadnje kaplje krvi.

26 O Gospod, o Gospod, izreci že pravo sodbo nad tem edinim sramotnim madežem v Tvojem neskončnem stvarstvu! Kolikor bolj opazujem te krasote, toliko bolj se mi

vsiljuje misel, da vsa Zemlja s svojimi prebivalci vred sploh ni Tvoje delo, temveč Satanovo, delo najvišjega izmed hudičev. Povedano naravnost, brez sramu in ovinkov! Tam je samo pregreha, smrt in uničenje. Ti, o Gospod, nisi nikoli ustvaril česa takega!

27 Ah, ah, kako čudovito, kako čudovito je tu, kjer vlada večni red Tvoje besede! In kako drugače, bedno in mučno je na Zemlji, ki je nastala iz tvoje kletve, saj v vsem zmeraj nasprotuje Tvojemu redu! O Gospod, sodi jo, uniči jo, saj ni vredna Tvoje milosti!"

28 Jaz rečem: "Le miren bodi, ne vidiš prav, čeravno si prav govoril. Zdaj pa pojdi z Menoj k enajstim vratom, tam se ti bo marsikaj razjasnilo in sodil boš drugače! Zato pojdi za menoj. Zgodi se!"

49

Opazovanje Lune skozi enajsta vrata - Škof Martin in lunin modrijan

1 (*Gospod:*) "Glej, zdaj sva pri enajstih vratih! Poglej noter in povej, kaj vidiš!"

2 *Škof Martin* gleda nekaj časa skozi vrata, potem pa reče nekoliko kujavo: "Kakšen spačen svet pa je to? Ljudje, nekoliko večji kot zajci na Zemlji, pokrajine pa take kot gnojišča! Drevesa, visoka morda nekaj pedi, tolikšna kot na Zemlji grmi ruševja, robid ali brinja. Še najboljše so gore, te so zares zelo visoke in strme. Morja ne vidim, pač pa jezera, največje ima morda, z zemeljskim merilom merjeno, kakšnih 10.000 veder vode! Presneto, kolikšna razlika med vrati številka 10 in številka 11!

3 Ah, ah, kakšen kozliček z *eno* nogo pa je to? To bo kakšna žival, ne pa človeško bitje! Tu vidim tudi čredo svizcev posebne vrste! Zelo nenavadno! Doslej še nikjer nisem videl živali, tu na tem smešnem svetu pa je

naenkrat skoraj več živali kot ljudi. Naj bi bil to res živalski svet? Ja, ja, glej, od tam prihaja še ena velika čreda neke vrste ovac! Škoda, da ne opazim oslov in volov, da bi se mogel razveseliti sebi enakih! Ptiči so tudi; čeprav med njimi ni preveč veselih!

4 Tu, tu, tu! Hahaha, to je pa res zabavno! Tu so ljudje zraščeni! Ženska sedi moškemu kot grba na ramenih! In tu se moški napihuje kot zelena žaba in povzroča z napetim trebuhom hrup kot na Zemlji bobnar turškega regimenta! Ne, to je zares zelo smešno in neumno!

5 Resnično, Gospod, če si Ti ustvaril ta svetek, to gotovo ni zahtevalo preveč Tvoje vseomogočnosti in modrosti, kajti, kolikor vidim je ta svetek, v primerjavi z vsem, kar sem videl, prej dolgočasen kot vzvišen. Tu se moram Zemlji spet opravičiti za tisto, kar sem pri številki deset slabega o njej govoril. Kajti v primerjavi s tem svetom je s svojimi ljudmi vred še zmeraj pravi raj! Povej mi vendar milostno, o Gospod, kako se imenuje ta svet tu! Ta vendar ne more biti več v sončnem sistemu naše Zemlje?"

6 Jaz rečem: "Glej, to je Zemljina luna. In ti

ljudje so bili vzeti Zemlji, tako kot Luna sama, ki je bila sicer takrat najslabši del Zemlje, zdaj pa je veliko boljša kot vsa Zemlja! Zato je tudi postala šola za zelo posvetne duše. Kajti glej, boljši je mršav, majhen svet z obilnim duhom, kot obilen, velik svet z zelo mršavim duhom!

7 Glej, čeprav so videti ti ljudje še tako bedni, pa boš imel ti še veliko opraviti, preden boš v duhu postal tako obilen, kot so tile že dolgo!

8 Da pa se boš praktično naučil, kako je z modrostjo teh ljudi, naj se ti en par približa in se s teboj pogovarja o različnih rečeh. Glej, tam že prihaja tak grbasti parček; različne reči ju vprašaj in prepričan boš, da ti bosta na vse odgovorila. Zgodi se!"

9 Škof Martin reče: "Prav, tu je že en tak parček. Bliža se nama z vsem svojim svetom, ki ga uporablja kot ladjo. Glej, od blizu je parček videti prav posrečen, posebno ženička! Toda zdi se, da sva midva zanju nevidna, ker gledata okrog sebe, kot da bi nekaj pričakovala, pa vendar ne moreta ničesar odkriti!"

10 Jaz rečem: "Stopiti moraš bliže k njima

in se s tem dotakniti njune majhne sfere, potem te bosta že bolj zaznala! Prebivalci vseh planetarnih lun imajo to posebnost, da duhove drugih planetov zagledajo šele tedaj, ko so ti v njihovih majhnih sferah. To se dogaja zato, ker so lune najnižja, najbolj materialna stopnja planetov; enako kot je nenaživa živali tudi njihova najnižja in najbolj materialna stopnja, toda pogosto bolj koristna kot žival sama ali človek! - Stori, kar sem ti rekel in parček te bo takoj zagledal!"

11 Škof Martin stori, kot sem mu naročil. Parček takoj opazi Martina in občuduje njegovo velikost, Martin pa se začne z luninima prebivalcema takole pogovarjati: "Sta vidva resnična prebivalca tega majhnega sveta, ali so še drugi, ki so večji od vaju in morda tudi modrejši?"

12 Parček odgovori: "Ljudi je precejšnja množica, in ti so enaki kot midva; je pa še množica drugih bitij, in na nasprotnem delu te Zemlje prebivajo spokorniki, ki neredko prihajajo sem k nam, da bi se od nas naučili notranje modrosti. Ti spokorniki prihajajo ponavadi z nekega drugega sveta, verjetno s tistega, s katerega si tudi ti! Po postavi so

sicer zelo veliki, toda po biti nadvse majhni. Tudi ti si videti zelo velik, toda resnični človek v tebi je še komaj opazen!

13 Kaj pa delate vi, veliki ljudje, katerim je dano veliko življenja? Zakaj tako malo varujete to življenje? Ko je čas za setev plodov - s katero človek ohranja svoje zemeljsko življenje in ga prehranjuje - tedaj je človek priden in dela, če mu le moči dopuščajo neprenehoma in nemoteno, kot črv v trhljem drevesu. Prenaša vročino, hud mraz, dež in drugo slabo vreme. Ne prizanaša svojemu telesu in neredko izpostavlja svoje kratko telesno življenje, ki visi na nitki, največji nevarnosti, da bi ugrabil bedno hrano. Toda za varovanje, vzdrževanje in spopolnjevanje pravega *notranjega* življenja, za pravi, večni, sveti, veliki Jaz stori malo ali nič!

14 Le kaj bi rekel vrtnarju, ki je na svoji zemlji posadil sadno drevje in bi imel prve poganjke že za sad ter bi potrgal cvetje in listje z vej in z njimi okrasil vežo svoje hiše? Takšen vrtnar bi bil vendar norec: medtem ko bi imel njegov sosed bogato letino, bi moral on umreti od lakote, ker njegova drevesa ne bi rodila sadov!

15 Ali ni prav tako ali pa še bolj nor človek, ki svoje zemeljsko življenje - to je le cvetje in listje za notranje, resnično življenje - uživa kot že dozorel sad? S takšnim nenačrtnim in najbolj nezrelim uživanjem uniči pravi sad, ki bi se iz tega moral šele razviti, resnično, večno življenje duha. In kaj znova zraste v novo, neminljivo življenje: cvetje, listje, ali notranje seme dozorelega sadeža? Glej, edinole seme!

16 Prav tako je tudi s človekom: njegovo telo, njegovi čuti, njegova navidezna pamet, njegov razum - to so cvetovi in listje. Iz teh izvira zrela duša. In ta zrela duša vsebuje tudi zrelo jedro. To jedro je neumrljivi duh, ki tedaj, ko povsem dozori, zajame vse in spreminja v svojo nesmrtnost; tako kot minljivo meso, ki je maziljeno z eteričnim oljem neminljivosti, postane tudi samo neminljivo.

17 Glej, ti veliki človek, to je *naša* modrost! Da bi jo dosegli, sledimo spoznani ureditvi najvišjega Božjega duha, in tako smo to, kar smo. Ti pa me zdaj zavrni, če moreš; pripravljen sem na vse!"

18 *Martin* naredi ob tem govoru osupel, zelo

dolg obraz in se ne more dovolj načuditi modrosti tega luninega parčka, ki se mu zdi čisto nenavadna. Šele po dolgem času spregovori: "Ah, ah - vse drugo bi pričakoval od vas, luninih ljudi, prej, kot pa tako globoko modrost! Kdo vas je naučil tako globoke modrosti? Kajti sami od sebe vendar ne morete biti tako modri?"

19 Živali nagonsko spoznajo svoj red in ga naravno, instinktivno, razvijajo iz svojega naravnega reda. Tudi vse rastline morajo razvijati to, kar je položeno vanje. Toda živali in rastline so prav zaradi tega obsojene na to, kar pač so. Človek kot svobodno bitje, pa mora s poukom vse to šele sprejeti vase kot povsem prazna posoda. In beseda Božje modrosti mora biti položena v njegovo srce kot seme v zemljo, da lahko potem spozna samega sebe, Boga in njegovo ureditev. Če človek ne dobi nobenega poduka, ostane bolj neveden kot žival in bolj kot kamen.

20 Ker pa ste tudi vi ljudje z enakimi Božjimi pravicami kot kateri izmed nas, ste morali tudi vi nekoč sprejeti poduk, in sicer od Boga samega, posredno ali neposredno, sicer bi bila tvoja modrost največji čudež, ki

sem ga doslej doživel. Kajti vsem praljudem je moral biti Bog prvi učitelj, ker bi bili sicer vsi do poslednjih časov s svojo izobrazbo na veliko nižji stopnji kot živali. Kjer bi bil A slep, kdo bi lahko potem B-ju dal svetlobo? In če bi *tako* tudi B ostal slep, od koga bi potem dobil svetlobo C, itn. Ker pa si ti zelo razsvetljen človek, mi prosim povej, kako je prišla k vam očitna, bitnostna Božja svetloba, in približno kdaj!"

50

Razlika v delovanju pouka od zunaj in znotraj - Lončarska delavnica

1 *Prebivalec Lune* govori: "Prijatelj, ti govoriš in sprašuješ, kako *ti* razumeš, jaz pa ti bom odgovoril po *svoje*. Če bi sodil po tebi, vas je moral najvišji Božji duh poučevati od zunaj, s palico v roki. Kajti za notranji, duhovni pouk, si videti še veliko preveč top, in tak je najbrž tudi ves človeški rod tvojega planeta!

2 Mar res misliš, da je najvišji, vsemogočni Božji duh oblikoval človeka, kot svojo najpopolnejšo stvaritev, kot prazno vrečo, v katero je treba najprej nekaj dati, če hočeš v njej nekaj imeti? Glej, v tem se pa zelo motiš!

3 Človek vsakega svetnega telesa ima neskončen zaklad modrosti že v sebi! Tega je treba samo zbuditi s primernim sredstvom, pa takoj sam od sebe obrodi najčudovitejše sadove. Za takšno budiło pa že skrbi najbolj vzvišeni Božji duh.

4 Če človek takšnega sredstva ne bo zavrgel, temveč ga bo začel takoj uporabljati pri samem sebi, bo začel kaliti, rasti in končno zoreti iz svojega semena. Pouka ne potrebuje od zunaj, temveč samo od znotraj.

5 Kajti vse, kar pride k človeku od zunaj, je in večno ostane tujek. Sprejemniku ne more dati resnične, trajne, lastne modrosti, temveč samo tujo. Tak tujek je kot zajedalka, ki nikoli ne pomaga življenju, temveč ga le krni, in na koncu popolnoma uniči, ker se nenehno obrača navzven namesto v notranjost, kjer je bivališče pravega, resničnega večnega življenja iz

Boga, najvišjega Duha!

6 Do svoje modrosti pridemo samo po *tej* poti, namreč samo od znotraj, ne pa od zunaj! In ker potrebujete vi tudi zunanji pouk, morate biti zelo zakrknjena bitja, nadvse čutna, in zato tudi najbolj grešna: torej nasprotniki Božjega reda, in tako tudi življenja v vas samih. Tu mora A biti in ostati prav tako slep kot B in C itn., če ga ne prebudi zunanji pouk!

7 Tu imaš tudi zunanji odgovor na svoje vprašanje. Kajti to, da za notranji pouk najbrž še dolgo ne boš sposoben, zanesljivo dokazuje tudi tvoje vprašanje! Toda kljub temu lahko sprašuješ naprej!"

8 Obraz škofa Martina se je po tem govoru luninega prebivalca še bolj podaljšal, saj je spoznal, da se njegova modrost ne more kosati z modrostjo luninega prebivalca. Razmišlja, kaj naj stori, da bi luninemu parčku dokazal, da je on kot zemljan navsezadnje vendarle modrejši. Razmišlja sem ter tja, toda domisliti si ne more nič pametnega.

9 *Škof Martin* se zato obrne Name in pravi: "Gospod, nikar me ne pusti na cedilu in mi

pomagaj, da premagam tega nadvse modrega luninega prebivalca, in mu pokažem, da ljudje na Tvoji Zemlji tudi nismo kar tako! Ta me obdeluje tako, da sem čisto brez besed. In vendar naj bi bil jaz njegov gospodar in nekoč voditelj vsega tega sveta!

10 To bi se sčasoma tudi lahko zgodilo, če bi prebivalci vseh svetov, ki so mi bili doslej predstavljeni, prišli k meni kot svojemu gospodu in mi pokazali, da sem najbolj neumen v vsem tem stvarstvu! Mislim, da bi to sramoto lahko preprečil le tako, da bi jim takoj na začetku s prevladujočo modrostjo pokazal, da sem jim kos. Potem se najbrž nikogar izmed nas ne bi več lotili tako po šolsko in ga obravnavali kot kakšnega začetnika v abecedi!"

11 Jaz rečem: "Poslušaj, moj ljubi Martin! Mar misliš, da je pravega modrijana res mogoče prepričati z ostrim jezikom? Zelo se motiš! Glej, kakor je resnica samo *ena*, tako je samo *ena* tudi modrost, in ta je kot večna trdnjava - nepremagljiva na vekov veke! Če pa ti ta prebivalec Lune nasprotuje z edino pravo resnico, povej, s kakšno večjo resnico bi ga rad premagal?"

12 Glej, to, da bodo ti duhovi ustrežljivi, uslužni in v ljubezni podložni, lahko dosežeš po čisto drugačni poti, kot je tista, ki jo imaš v mislih. Ta pot se imenuje ljubezen, ponižnost in velika krotkost! Po teh treh prvenstvenih in najpomembnejših življenjskih postavkah prideš končno na točko, kjer se lahko srečaš z vsemi temi neštetimi zvezdnimi prebivalci.

13 Ljubezen te uči, da je treba vsem tem bitjem delati dobro, in jih kolikor mogoče osrečiti. Ponižnost te uči, da bodi majhen, in se nad nikomer, - pa naj se zdi še tako nepomemben, - ošabno ne povzdiguje, temveč imej samega sebe zmeraj za najneznatnejšega. Krotkost pa te uči, da je treba vsakogar stalno enako naklonjeno prenašati, in si iz vsega srca prizadevati, da bi pomagal vsakomur, kjer je potrebno. In to zmeraj s tistim najbolj blagim ravnanjem, ki ne more nikogar niti najmanj omejiti v njegovi svobodi. Če je potrebna večja odločnost, se za njo nikoli ne sme skrivati kakšna želja po kaznovanju, ali celo sodniška jeza, temveč zmeraj najvišja in najčistejša ljubezen, ki nikoli ne misli nase!

14 Glej, to so sredstva vsega nebeškega mojstrstva! Ta moraš povsem obvladati, potem boš lažje shajal s temi luninimi prebivalci. Zato se še enkrat vrni k parčku in se sporazumi z njim tako - po nebeško, morda mu boš potem lažje kos! Pojdi in stori tako; zgodi se!"

15 *Škof Martin* se spet obrne k luninemu parčku in govori: "Poslušaj, ti moj dragi, malo-veliki prijatelj, tvoje modre besede sem temeljito pretehtal in iz njih z Gospodovo milostjo spoznal, da imaš v vsem, kar si govoril, popolnoma prav. Ne glede na to pa imam vendarle zate novo vprašanje, toda ne morda zato, ker bi hotel še globlje preskusiti tvojo globoko modrost, temveč samo zato, da bi me ti poučil!"

16 Glej, prej si dejal, da je ves zunanji pouk popolnoma ničev; ne morem ti reči, da ni-maš prav! Toda če je ves zunanji pouk, in torej tudi vse zunanje zaznavanje - pa naj izvira od koder koli in pride v človeka po katerem koli čutilu - slabo, nekoristno in zato nizkotno, potem bi zdaj vendarle rad slišal iz tvoje modrosti, čemu nam je veliki Stvarnik vseh svetov, ljudi in angelov dal

zunanja čutila? In čemu glas, ki zveni navzven in zraven še jezik, sposoben govorice? Čemu vsa zunanja oblika in vsa zunanja pojavnost vseh nešteti stvari in bitij?! Ali si je sploh mogoče zamisliti kakšno bitje brez zunanosti? Mar ni bitje, ki izgubi zunanost, uničeno? Kajti glej, vsaj jaz si ne morem misliti bitja brez zunanosti! Vidiš, da upravičeno dvomim; zato bodi potrpežljiv in mi to pojasni!"

17 *Lumin prebivalec* odgovori: "Prijatelj, ti zajemaš enkrat preplitko, drugič pregloboko! Enkrat premalo in enkrat preveč; tako še dolgo ne boš dosegel svojega cilja!

18 Veliki Duh je od vsega ustvaril neskončno veliko. In vse to veliko, ki se med seboj lahko srečuje samo kot zunanje - sicer ne bi moglo biti veliko - je zato tudi v medsebojnih razmerjih zunanje. Da pa lahko človek zunanje dojame, so mu dani tudi zunanji čuti. Razumeti pa s temi zunanji čuti ne more nikoli, temveč lahko razume samo z notranostjo svojega duha.

19 Tako ima človek zunanje čute, da bi dojel zunanje, in notranje čute, da bi dojel notranje. Modrost pa pripada *notranjim*

duhovnim čutom, ne pa zunanjim telesnim; zato se jo je tudi treba naučiti od znotraj in ne od zunaj.

20 Ta notranji pouk pa daje duši edino *duh*, ki mu je veliki Božji duh razkrito vdihnil vse, kar je že bilo ustvarjeno in kar še bo ustvarjeno v večnosti.

21 Zunanja govorica pa je samo za to, da izmeri zunanost in jo poveže z notranostjo. S tem se uresniči poroka med zunanostjo in notranostjo, in po tej poroki popolno spoznanje Božjega reda. To spoznanje je potem prava modrost, le po tej moramo hrepeneti, ker je pogoj za notranjo moč duha in njegovo dejavno življenje.

22 Zdaj boš zlahka spoznal, da Božji duh človeka nikoli ni poučeval z zunanjimi razodetji, temveč zmeraj samo od znotraj, po duhu. Četudi bi bilo vse to videti kot osebni zunanji pouk, pa ta vendarle ni mogel notranje delovati tako dolgo, dokler ga vseprebujajoča moč Božjega duha ni privedla do najbolj notranjega človekovega duha. Tako bo tudi vse to, kar sem ti zdaj na zunaj razlagal, zate tako dolgo brez učinka, dokler ne boš tega sam spoznal!

23 Če bi te tudi *sam Bog* v vsej modrosti na zunaj poučeval tako kot sem to storil jaz, ti tudi ta Božji pouk ne bi koristil, dokler te ne bi On, veliki Bog, od znotraj poučil prek tvojega duha, s svojim najsvetejšim Duhom.

24 Če moreš, razumi to kot pravi odgovor. In pomisli, da le-ta ni namenjen tvojemu zveličanju, temveč zgolj presoji, tako dolgo, dokler ga ne boš dojel! Kajti, kar ni tvoje, je sodba, dokler ni tvoje, in te ne osvobaja! - Če pa še hočeš vpraševati vprašaj - odgovoril ti bom!"

25 *Škof Martin* govori: "Prijatelj, spet vidim, da si kljub svoji navidezni neznatnosti zelo modro bitje. Spoznavam tudi, da se še dolgo ne bom mogel meriti s teboj. Toda to mi boš kot kamen trdni modrijan, vendarle priznal: če nekoga iz velike ljubezni tudi samo na zunaj poučim o stvareh Božjega reda, Njegov veliki moči, ljubezni in modrosti, tak pouk vendar ne more biti sodba za nedolžnega, voljnega učenca, temveč samo prava pot do večnega življenja! Kajti ne dam veliko na samo modrost, temveč zgolj na ljubezen. Kjer ni te, tam še tolikšna modrost ni vredna prebite pare!

26 Kaj praviš k temu? Dobro vem, da se mora tu vsak človek prej znova roditi iz Duha, preden lahko vstopi v pravo, najsvobodnejše Božje kraljestvo. Toda, da bi se lahko tako znova rodil, mora prej sprejeti prve poti do tega z zunanjim poukom, ker si vsaj jaz notranjega pouka - posebno pri otrocih - ne morem niti zamisliti. In če *tudi* glede tega nimam prav, mi pokaži, kako vi, lunini človečki poučujete svoje otroke!"

27 *Lunin prebivalec* govori: "Le kaj še sprašuješ, če se ti zdi tvoje mnenje veliko bolj pravilno? Kratkovidni čvekač, ali ni vsak zunanji pouk zakon, ki določa, kako je treba razumeti to ali ono? Mar vsak zakon in vsako pravilo ne obsoja? Kdaj je še kje zakon koga osvobodil?!"

28 Vi seveda naredite iz svojih otrok najprej ujetnike in jih potem ne morete nikoli več osvoboditi. Mi pa vzgajamo svoje otroke tako kot pri vas lončar izdeluje svoj lonec, ki ga začenja na svojem lončarskem kolovratu vleči *hkrati* od znotraj in od zunaj, sicer bi bil njegov izdelek zelo enostranski! Če se torej hočeš naučiti, kako se vzgajajo ljudje za večno svobodo, tedaj pojdi v lončarjevo

delavnico, tam boš spoznal svojo nerazumljeno ljubezen! Vedi pa, da je v lončarju več modrosti kot v tebi!"

29 Po tem udarcu se *škof Martin* spet obrne k Meni in pravi: "O Gospod, temu odločnemu luninemu bitju res ni mogoče priti do živega. Kajti če predstavim kakšno stvar še tako po Tvojem nauku, je znova tisoč let pred menoj! Najbolj nenavadno pri vsej zadevi pa je, vsaj videti je tako, da ta prebivalec Lune bolje pozna Zemljo, ki je najbrž ni videl niti kot zvezdo, kot pa jaz sam! Poslal me je k lončarju na Zemlji, kjer naj bi študiral modrost in nekakšno skrivnost ljubezni! To je res zelo smešno!"

30 Le kaj naj počnem pri lončarju? Naj morda tukaj opravljam ta poklic? Ja, fant gre tako daleč, da mi je trdil v obraz, da mi niti Ti, o Gospod, ne bi mogel pomagati s svojim ustnim poukom, če ta ne bi prišel od znotraj, od mojega lastnega duha! To je očitno huda pregreha! Če bi bilo po moje, bi temu lumpu že pokazal, kaj pomeni celo Tvojemu nauku odrekati učinkovito moč!"

31 *Jaz* rečem: "Kar miren bodi, Moj ljubi Martin, kajti če se boš s tem luninim prebi-

valcem začel prepirati, boš potegnil krajši konec! In vendar ne zasluži, da bi Jaz dopustil, da bi ga doletelo kaj hudega, saj je nadvse dober duh. Proti tebi je nastopil nekoliko bolj grobo zato, ker je v tebi uzrl nekakšno skrito častihlepno zahrbtnost, ki je ta lunina bitja najtežje prenašajo! Kajti pri njih mora biti zunanost popolnoma enaka notranjosti.

32 Sicer pa se le ravnaj po tem, kar si slišal od tega modrijana; ob svojem času ti bo prišlo zelo prav! Lončar pa je najboljša podoba: iz te lahko spoznaš vso popolnost Moje ureditve! Kajti glej, Jaz sam sem prav tako lončar in Moje delo je lončarsko. Kajti Moja ureditev je enaka lončarskemu kolovratu, in Moja dela so enaka lončarjevi posodi! - Kako, to te bo naučila prihodnost!

33 Zdaj pa pojdiva k dvanajstim vratom, tam ti bo postalo jasno marsikaj, kar ti zdaj še ni. Zgodi se!"

*Pogled skozi dvanajsta vrata na najmanjše
osončje - Martinova slutnja o Božji veličini
in milosti - Človeška oblika kot trajna,
povsod enaka temeljna oblika - Onstranske
nevarnosti za še ne popolnoma prerojenega*

1 (Gospod:) "Zdaj sva pri dvanajstih vratih; tako kot prejšnja, so tudi ta že odprta! Stopi na prag in povej, kaj vse vidiš tu!"

2 Škof Martin stori kot mu je ukazano. Šele potem, ko dalj časa strmi, začne govoriti in pravi: "O Bog, o Bog, to je nekaj neskončnega, neizmerljivega! V neizmernih daljavah vidim nešteta najsijajnejša sonca in svetove, ki rojijo med seboj kot na Zemlji efemeride v sončnih dneh, nekaj ur pred sončnim zatonom! Koliko decilijonov jih je le? In koliko večnosti bo potrebnih, da bi jih vsaj nekoliko поблиže spoznal?!"

3 O Bog, o Gospod, kolikor dlje gledam tu noter, toliko več jih vidim! O Gospod, ali zmoreš imeti pregled nad temi neštetimi

množicami sonc in svetov, jih voditi in ohranjati? To je prav grozljivo, grozljivo!

4 Jaz bi imel že z majhno luno dovolj opraviti vso večnost! In Ti, o Gospod, se le igraš z vsemi temi neštetimi decilijoni sonc in svetov, jih urejaš, ohranjaš in skrbiš za najmanjše na vseh teh neštetih svetovih, kot da v vsej neskončnosti ne bi bilo nobenega drugega več! O Gospod, o Gospod, kako, kako, le kako to zmoreš?"

5 Jaz rečem: "Tega, kako to zmorem, ne more dojeti noben ustvarjeni duh. Toda večnost te bo naučila še marsičesa, kar ti zdaj ni razumljivo! Zato tega ne raziskuj več. Če bi ti Jaz pokazal veličino svoje vse-mogočne ljubezni in modrosti, tedaj ti ne bi mogel živeti, kajti globine mojega božanstva so za vsakega ustvarjenega duha nedoumljive!"

6 Kar pa vidiš tu, je le *najmanjše* osončje, ki si ga ob jasnih nočeh na Zemlji pogosto videl. Vendar ne misli, da je to edino, ki napolnjuje neskončni večni prostor. Povem ti, takšnih in neskončno večjih, bogatejših in čudovitejših osončij je brez konca, brez števila in brez mere! Kajti Moje stvaritve nimajo nikoli

nikjer konca. Vsepovsod boš našel različne ureditve, ki se ti bodo zdele čudovite, in vsepovsod nove oblike neslutenege veličastja in sijaja.

7 Edino oblika človeka samega je stalna in povsod enaka. Med temi neštetimi prebivalci različnih svetov so samo odtenki glede velikosti, ljubezni, modrosti in lepote. Toda temelj vsem tem različicam je vendarle nespremenjena človeška oblika, ker imajo vse Mojo podobo. Najmodrejši so najlepši, z ljubeznijo napolnjeni pa so najljubkejši in najčudovitejši!

8 Ti pa zdaj še ne bi bil sposoben prenesti niti najneznatnejše lepote človeške oblike najnepomembnejšega sveta od vseh svetov, ki si jih videl. Zato se moraš za zdaj zadovoljiti samo z opazovanjem teh sonc in svetov, ki so še zelo oddaljeni od tebe. Ko pa bo tvoj duh zrelejši, boš tudi že došel do bližnjega opazovanja vseh čudežev mojega stvarstva!

9 Toda to še prej pomeni, odpovedovati se številnim rečem, posebno, svoji meseni strasti do žensk, ki je v tebi še zelo močna! Dokler se *je* ne boš znebil, ne boš sposoben

takšnega bližnjega opazovanja, saj bi, če bi te zdaj spustil k vsej tej zate nedoumljivi lepoti, zlahka pozabil Name!

10 Pozabiti Mene pa pomeni toliko kot izgubiti življenje in njegovo nebeško svobodo, in si zato nakopati sodbo, smrt in pekel, pred katerim duh tako dolgo ni varen, dokler ni povsem prerojen iz mojega Duha.

11 Zdaj poznaš to svoje bivališče. Jaz sam sem te povsod pripeljal na prag večnega življenja, odslej pa moraš hoditi sam, če hočeš postati resnično svoboden! Spet te bom zapustil tako, da me ne boš mogel videti, zato pa ti bom poslal drugega družabnika. Ta te bo učil prepoznavati Mojo voljo na beli plošči. Natančno razmišljaj o vsem, kar si videl in slišal, in bodi v vsem trezen, pa boš zlahka napredoval! Zgodi se!"

52

Blagoslov Swedenborgove svetlobe - Stari Adam v Martinu - Zenin modri nauk in Boremov ostri opomin

1 Po teh besedah nenadoma zapustim škofa Martina, ki me več ne more videti. Na Mojem mestu pa že stoji drug angelski duh, in sicer duh nam že znanega knjigarnarja. Ta je medtem ob Petru zelo napredoval, k temu so mu veliko pripomogli razodeti Swedenborgovi spisi.

2 Ko škof Martin namesto Mene zagleda znanega knjigarnarja, se zelo začudi in reče: "Oho, oho, kako pa to?! Si morda ti moj prihodnji vodnik? Ne, laže bi si zamišljal smrt v nebesih, kot pa da boš ti postal moj vodnik! Ah, ah, ta je pa vendarle nekoliko prehuda! Najprej Gospod sam - in zdaj ti? To se ujema toliko kot prej sonce in potem zadnja plat!

3 Hahaha, to je vendar smešno! Ti, knjigarnar, moj vodnik! Hahaha, ta je pa le nekoliko

prehuda! Bedni knjigarnar naj bi bil vodnik skozi vsa nebesa nekdanjemu škofu, bogoznancu? Ne, ne, to ne gre! Prijatelj moj, pojdi, kakor si prišel; kajti tebi že ne bom nikamor sledil!

4 Ne bi me motilo, če bi mi Gospod za družabnika in vodnika poslal kar prvega pobalina. Toda tebe in ravno tebe, ki poznaš vse moje malopridnosti - tega ne morem trpeti! Ali greš ti ali pa jaz, čisto vseeno mi je. Prav rad ti prepustim to miselno hišo, ki gotovo ni stanovitna, saj se mi zdi ves njen obstoj nadvse dvomljiv.

5 Kaj je v tej dvorani, vidiš - če sploh lahko vidiš to, kar vidim jaz. Kajti tako daleč sem že prišel v tem neresničnem svetu, da tukaj dva človeka drug poleg drugega vidita isto stvar popolnoma drugače. Kjer vidi eden osla, tam vidi njegov tovariš vola ali celo modrijana. Ali kjer vidi eden svetlobo, tam vidi njegov tovariš temo.

6 Iz tega pa lahko pametnjakovič, kakršen imam čast biti, vedno sklepa, da je ta nebeški svet, kot ga spoznavam, zelo neuumen in nič ne pove. To je sanjam podobna prevara čutov, ki ni niti najmanj obstojna!

7 Zato bom tudi šel, kamor koli! Ti modri knjižni molj pa lahko namesto mene pri vseh teh dvanajstih vratih študiraš višjo astronomijo in se pri tem zaljubiš v lepo merkurjanko ali celo v najlepšo prebivalko Sonca - ob domnevi, da lahko tudi ti s svojimi očmi vidiš to, kar sem tam videl jaz! Zbogom, in stori, kar hočeš. Jaz pa grem in si bom poiskal kraj, ki je *obstojejši* od te astronomske dvorane!"

8 Po teh besedah hoče škof oditi. Toda *knjigarnar* mu to prepreči z besedami: "Brat, prijatelj - glej, kako aboten in neumen si! Ali nisva bila na Zemlji najzaupnejša prijatelja? Ali tam nisem vedel za vse tvoje igre in igrice? Sem te kdaj komu izdal? Če tega nisem storil *tam*, toliko manj bom to storil *tukaj v nebeškem kraljestvu*, kjer te Gospod tako in tako pozna milijonkrat bolje kot te bom jaz kdaj koli! Zakaj se jeziš, kot da bi me Mojster za vedno dal tebi za vodnika?"

9 Glej, zelo se motiš! K tebi sem prišel samo zato, da bi ti delal družbo, in ti bil v vsem služabnik in hlapec. Kako pa ti povezuješ med seboj krivo in ravno? Od tebe, ki si si ob Gospodovi strani gotovo nabral veliko

izkušenj, se hočem samo naučiti, ne pa da bi moral ti sprejeti kaj od mene. Če pa je tako, kako se moreš tako razburjati zaradi tega, ker sem se pojavil ob tvoji strani!

10 Le ostani miren v tem svojem položaju, ki je gotovo bolj trden, kot si misliš. In imej me za to, zaradi česar prihajam k tebi, in ne za nekaj, kar - to je zelo nehvaležno do Gospoda - dopoveduješ samemu sebi. Potem bova lahko, vsaj upam, drug do drugega zelo dobra in prijateljska."

11 Škof Martin onemi in ne ve, kaj naj odgovori knjigarnarju. Zato gre k vratom Merkurja in se poskuša zbrati.

12 Ko pride tja opazi množico ljudi obeh spolov, prebivalcev tega planeta. Med njimi je tudi lepotica, ki jo je opazil že pri prvem obisku tega planeta, in se mu je tako vtisnila v oko in srce. Ko jo zagleda, takoj pozabi svojega družabnika, ki ga bomo odslej imenovali Borem, in ji pri priči skozi vrata stopi naproti.

13 Ko stopi v njeno sfero, ga tudi (*lepa merkurjanka*) opazi in mu reče: "Poznam te in ljubim te, tako kot te ljubimo vsi, kot svojega zapovednika. Kljub temu odkrivam v

tebi nekaj, kar meni in vsem nam ni všeč, in to je: meseno poželenje! Tega se moraš znebiti, sicer se nikoli ne boš smel približati niti meni niti drugim.

14 To ti povem zato, ker te ljubim. In ker verjamem, da tudi ti ljubiš mene in vse nas, ki upamo, da bomo po tebi postali srečni, če boš takšen, kot moraš biti. Če pa ne boš postal tak, ti bomo seveda odvzeti in dani nekemu vrednejšemu.

15 Zato se ne daj zaslepiti mojim čarom in ravnaj v skladu z ureditvijo tistega najvišjega Božjega duha, katerega večna modrost je ustvarila tebe in mene tako lepo.

16 Glej, tudi ti si zame nedoumljivo lep. Iz tebe sije pravo veličastvo najvišjega Božjega duha. Toda kljub temu se moram premagovati in ti moram pobegniti takoj, ko opazim, da te začenja moja podoba vznemirjati.

17 Ravnaj torej prav tako, dokler še nisi povsem Božje trden. Ko pa boš to trdnost dosegel, boš lahko imel tudi mene in vse nas, v vsej božansko - nebeški radosti.

18 Zapomni si: Kar bi tukaj rad imel, pred tem beži, in tako boš to ohranil. Če boš bežal, beži iz ljubezni in ne zaradi odpora.

Zato bežim tudi jaz pred teboj, ker te neizmerno ljubim.

19 Pojdi in stori tako in v teh zate valujočih prsih boš našel večno, najbolj sladko zahvalo; ah, zahvalo, katere sladkost ti je zdaj še povsem tuja!”

20 Po teh besedah se lepa merkurjanka umakne, in šele tedaj postane tako nebeško ljubka in lepa, da se škof Martin kar sesede.

21 Dolgo sedi na tleh, čisto nem in tudi misliti skoraj ne more. Dvigne se šele, ko pride k njemu Borem, ga potrepja po rami in mu reče:

22 (*Borem*): “Toda brat Martin, kaj se ti je zgodilo? Te je morda tista ljubka merkurjanka tako zelo očarala, da si zaradi tega čisto oslavel in skoraj brez zavesti? Ali se ti je zgodilo kaj drugega?”

23 *Škof Martin* mu zelo jezen odgovori: “Eh - naj te vzame kdor te hoče! Sem te mar klical? Kaj potem prihajaš, če si moj hlapec in jaz tvoj gospod, če te ne kličem! Zapomni si: v prihodnje pridi šele, ko te bom poklical, sicer lahko greš tja, od koder si prišel!”

24 *Borem* reče: “Poslušaj prijatelj, tako ne smeš ravnati z mano! Sicer se ti lahko zgodi,

da ti bo Gospod, ki je sicer s teboj neznan-sko potrpežljiv, pokazal, kako oster zna biti s tistim, ki začenja teptati njegovo milobo, kot jo zdaj ti! Zato vstani in pojdi za menoj v Gospodovem imenu te nebeške device, ki ti je ravnokar dala moder nauk, sicer se uteg-neš kmalu hudo kesati!

25 Pomisli, kako zelo milostljiv je bil Gos-pod od tvoje zadnje ure na svetu! Koliko modrih naukov si že dobil od vsepovsod in kako malo nebeških sadov so v tebi obrodili! Zato postani vendar že drugačno bitje! Sicer, kot rečeno, boš občutil, kako oster zna biti Gospod s trdovratnežem, ki začenja teptati njegovo milobo! Kajti vedi, Gospod ne pusti, da bi se predolgo norčeval iz njega! Zato vstani in se vrni za menoj v dvorano!”

26 *Škof Martin* vstane in jezno govori: “Aha, aha, se že kaže, kakšen družabnik in hlapec si mi! Hvala lepa za takšnega družabnika, za takšnega hlapca! Saj si mi dan le za straho-valca - za to pa hvala lepa! Kar tu ostani in delaj, kar hočeš; jaz pa bom odšel in videl, ali bom lahko tudi brez tvojega ugovarjanja storil kaj dobrega!

27 To je več kot neumno: Jaz, škof, torej

apostol Jezusa Kristusa, bi se moral pustiti voditi in vzgajati nekemu ušivemu nepridipravu, trgovcu s knjigami!? Ne, to je prehudo! Zgubi se mi izpred oči, sicer se bom nad teboj spozabil! Na žalost sem te rešil iz plamenov in bil dober s teboj, toda zdaj zelo obžalujem, da sem ti kdaj storil kaj dobrega! Skratka, zdaj si mi trn v očeh, ker si že boljši kot jaz in si mi bil zato dan za strahovalca!

28 Tukaj ni slišati nič drugega kot o nebeški svobodi! Res, lepa svoboda, če človek ne sme niti pogledati skozi vrata svoje hiše, ne da bi imel ob strani strahovalca! Pojdi in glej, da ti ne bodo ukradli te nebeške svobode! Poleg tega pa še *grožnje*! Krasno, prav očarljivo! Torej si lahko celo v nebesih kaznovan! To pa res ni slabo, tako se dela!

29 Ali si morda skril pod svojo nebeško togo tudi kakšno nebeško vzgojno palico, da me boš v naslednjem trenutku pretepel? Kar poskusi svojo srečo! Ti že pokažem, koliko se škof pusti mlatiti!

30 Mar misliš, ti oslovski nebeščan, da se bojim kakšne kazni? Le poskusi, pa se boš takoj prepričal, kako malo spoštovanja mi bo

vlilal! Če pa me hoče Gospod s kaznijo poboljšati, naj stori, kar se mu zljubi. Jaz pa bom tudi takšen, kakršen hočem postati, dokler lahko storim, kar hočem! Dobro vem, kaj pomeni kljubovati Gospodu in poznam Njegovo moč. Toda, ne morem se dovolj načuditi veličini takšnega duha, ki ima pogum, da kljubuje Gospodu!”

31 *Borem* govori: “Prijatelj, prišel sem k tebi po Gospodovem naročilu, tako blag kot jag-nje. Nikoli ti nisem storil niti najmanj žalega, niti na svetu, še veliko manj pa tu. Ti pa si me sprejel tako kot na Zemlji noben vladar ne sprejme niti svojega najnepomembnejšega sužnja! Povej, ali je to modro ali ljubeznivo, kot bi v nebesih moralo biti? Če pa se je Gospodu zdelo prav, da me pošlje k tebi - mar si boljši in modrejši od Gospoda, ki me je poslal k tebi?!”

32 Glej, Gospod vidi tvoje meseno poze-lenje v tebi in tudi to, kako zelo ošaben si do vsakogar, ki bi ti rad preprečil tvoje nečisto-vanje! Zato me je poslal k tebi, da bi se končno izkazala tvoja ošabnost in z njo tvoja čedalje hujša mesena sla po ženskah. Ti pa me sprejmeš kot prebivalec pekla in zdi se,

da ti je kaj malo mar za Gospoda, ki te hoče narediti blaženega! Če boš vztrajal pri tem, boš za takšno Gospodovo dobroto kmalu toliko bolj kaznovan, kolikor trdovratnejši boš do Njega!

33 Zdaj te zapuščam, ker vidim, da me sovrašiš, čeprav ti za to nisem dal niti najmanjšega povoda. Gospod pa naj ravna s teboj po Svoji ljubezni, usmiljenju in pravičnosti!”

34 Ko hoče *Borem* oditi, ga *škof Martin* pri-jazno ustavi in poprosi, naj ostane, ker bi se rad pobotal z njim in se pogovoril o velikih rečeh; in *Borem* na Martinovo željo ostane.

35 *Borem* nekaj časa čaka na nadaljno ško-fovo izjavo. Toda ta na vso moč razmišlja, kako bi *Borema* prepričal in ga pridobil, da bi se z njim pogovoril o številnih pomembnih rečeh - to kar je *Boremu* prej omenil.

36 *Borem* pa ga spregleda in začne govoriti z njim takole: “Prijatelj *Martin*, povem ti v imenu Gospoda Jezusa Kristusa, ki je edini Gospod nebes in vsega drugega stvarstva v vsej neskončnosti, ne trudi se zaman; kajti glej, spregledal sem te.

37 Tako kot si zamišljaš ti, tako mislijo vsi

peklenski duhovi, ki jim pravimo hudiči! Res, s takšnimi velikimi rečmi - ki pa so pri meni neznansko, ogabno majhne - mi nikar ne hodi, sicer se ti utegne tvoj načrt iz-jaloviti!

38 Povej mi, kako dolgo se še misliš upirati Gospodu v svojem srcu? Povej mi to čisto odkrito, da se bom lahko ravnal po tem! Kajti verjemi mi: Kakor je vse to, kar vidiš tukaj, večno, tako se lahko naenkrat znajdeš na kakšnem kraju, ki se ti ne bo zdel ravno tako prijeten kakor ta tu. Gospod mi je naročil, da ti odslej ne smem več prizanašati, ker se je v tebi pojavil ogenj nečistovanja in gospodovalnosti!

39 Zato odkrito povej, kaj hočeš storiti! Govori pa popolno resnico! Kajti v imenu Gospoda Jezusa ti povem: Hitro bom spoz-nal vsako lažnivo misel v tebi in jo kaznoval s tem, da se bom oddaljil od tebe, ti ne-nadoma odvzel vse, kar zdaj še smeš imeno-vati svoje! Na to pomisli in potem pošteno odgovori: ali mi hočeš slediti ali ne?”

*Jezni škof Martin - Boremovo ostro
svarilo in njegov odhod -
Osamljeni Martin*

1 Škof Martin se začne po tem govoru praskati za ušesi in končno spregovori polglasno kot sam zase: "Zdaj pa imam, saj sem vedel, da se tudi tukaj v nebesih ne moreš in ne smeš na nikogar zanesti! Gospod mi je tu pokazal že skoraj vse nebeške zaklade, *ta* pa govori z menoj kot da bi moral, Bog nas varuj, že naslednji trenutek v pekel! Lepo povračilo! Jaz sem ga zagotovo rešil pred peklenskim ognjem, zato pa se zdaj trudi, da bi me poslal v tisti lepi kraj. Takšno prijateljstvo pa res ni nič prida!

2 (Nekoliko glasneje Boremu:) Moj ljubi prijatelj, tako lepo postopno in previdno snemaš masko s svojega obraza in v jasnejši luči kažeš, kot kaj si mi bil poslan. Prav, tako je prav, ti le stori, kot ti je naročeno, jaz pa bom sledil tistemu, kar mi nalaga moja

pamet!

3 Res je, imel sem neumen in morda tudi zloben načrt. Kajti zares sem hotel Gospodu nekoliko kljubovati - toda samo, da bi se prepričal, kaj bi se mi v takšnem primeru zgodilo. Toda ti si me hitro spregledal in si mi najostreje stopil na pot.

4 Toda, da me imaš zaradi tega že kar za hu... (bognasvaruj) in zrelega za pekel, o tem mi ni Gospod, ki je očitno le *več* kot ti, nič sporočil. Jaz pa upoštevam Gospoda, ne pa tebe! Zato bom tudi storil, kar mi bo ukazal *Gospod*: poslušal te bom samo, kar zadeva belo tablo, o kateri mi je Gospod namignil, da me jo boš naučil uporabljati. V vseh drugih stvareh pa te bom poslušal le, če bom hotel, tako kot doslej.

5 S tvojimi grožnjami pa ostani lepo doma. Z njimi boš pri meni zelo malo dosegel, ker se prav nič ne bojim! To lahko spoznaš iz *tega*, da tudi samemu Gospodu naravnost povem in govorim tako kot čutim in brez dlake na jeziku. Zdaj grem spet v dvorano. - Lahko greš tudi ti, sicer pa stori, kar hočeš!"

6 Po teh besedah se škof Martin dvigne in hitro odide v dvorano. Borem mu poslušno

sledi.

7 Ko sta v dvorani, škof Martin takoj opazi, da je okrogla plošča drobno popisana. Jadreno stopi k njej in poskuša brati, kaj piše na njej. Toda brez uspeha; kajti ne pozna te pisave, ki je videti kot hieroglifi. Zato se začne znova jeziti in pravi:

8 (*Škof Martin*.) "Mar nebeški pisarji ne znajo pisati *takšne* pisave, ki bi jo lahko bral eden izmed nas sam, ne da bi za to potreboval pomoč? Kajti nekomu pisati v neznani pisavi pomeni ravno toliko, kot če bi hotel z Nemcem govoriti kitajsko! Le komu naj bi to koristilo?"

9 *Borem* mu seže v besedo: "Prijatelj, to je nekaj takega kot pri vas na svetu dogmatično-latinski obred! Kajti tudi tam nihče nič ne razume, razen če obvlada *ta* poganški jezik. Da pa na Zemlji nihče ne bi razumel, kaj se dogaja pri tako imenovanem latinskem mašnem obredu, četudi bi obvladal latinski jezik, je treba med mašo povzročati neznanski hrup z orglami, bobni in pozavnami. To pa zato, da ne bi kdo slišal, kaj vse se tam moli ali blebeta. Sicer pa se *ta* maša tiho mrmra, da tudi od tega ne bi nihče

nič razumel! Povej, ali ni to tudi nesmiselno - in je vendar škofovsko!?

10 Kako se moreš zdaj kot mož, vaje takšnega nesmisla, jeziti nad tem, če na prvi pogled ne moreš brati te pisave? Le poglej na ploščo bolj jasno in natančno! Morda boš na njej odkril tudi nekaj latinskih drobcev, mistično povezanih z dvanajstimi nebesnimi znamenji! Glej, zgoraj na začetku vsaj *jaz* prav razločno berem: 'Dies illa, dies irae!'"*

11 Škof Martin si ogleda ploščo in ko bolj natančno vidi isto, vpraša, kaj to pomeni.

12 *Borem* pa pravi: "Saj si vendar latinec; to si boš pa že lahko prevedel! Le beri naprej, saj je gotovo tam gori še več takšnih drobcev! Ko boš končal, potem pridi in vprašaj!"

13 Škof Martin zdaj bolj intenzivno obrne svoj obraz k plošči in opazi besede:

* "Dan jeze, tisti dan!"

** "Naj počivajo v miru in večna luč naj jim svetil!"

*** "Gospod, daj jim večni mir!"

**** "Pomisli, človek, da si prah in da se boš v prah povrnil!"

***** Škofovski plašč

***** Prvič

***** Drugič

"Requiescant in pace, et lux perpetua luceat eis!"** in naprej: "Requiem aeternam dona eis, domine!"**** In spet bere: "Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris"***** in še celo množico podobnih, najbolj nesmiselnih drobcev. Ko vse prebere, se spet obrne k *Boremu* in ga vpraša vidno razburjen:

14 (*Škof Martin*): "Kaj pa naj z vsem tem nesmislom? Kaj pomeni vse to? Ali je to morda celo nekakšno zbadanje, namigovanje na moje nekdanje zemeljsko dostojanstvo?"

15 *Borem* govori: "O ne, prijatelj, niti najmanj! Vse to je tu samo zato, da bi ti pokazalo, koliko norosti je še v tebi. Zaradi tega še tudi stojiš tu v kmečkem oblačilu, ki si ga kmalu po svoji smrti zamenjal za škofovski palij;***** manjka pa ti suknja, ker si jo prostovoljno podaril meni, ko sem bil gol v Gospodovi hiši. Ti veš, ob kateri priložnosti! Da pa ti tudi ta ne bo manjkala, jo lahko spet vzameš nazaj. Glej, tam pod ploščo leži lepo očiščena in zložena. Vzemi jo in jo spet obleci, da boš lažje spoznal svoje neumnosti!"

16 Četudi ti je Gospod izkazal neskončno milost in ti odvzel strup zlobe, pa ti je še

vedno ostala velika neumnost. Toda če jo boš naprej gojil, lahko preide v najčistejšo zlobo in te pahne v strašno sodbo. Kajti vedi: dokler se povsem znova ne rodiš v duhu, nisi niti najmanj varen pred peklom! Da pa bi se lahko ognil takšni zadregi, ti bo tukaj prikazana vsa tvoja velika neumnost, ki si ji še vse preveč podvržen, in od katere te niti Gospod sam ne more osvoboditi, ne da bi te sodil."

17 *Škof Martin* govori nekoliko zamišljen: "Če je tako, bom pro primo,***** spet oblekel svojo suknjo, da ne bom videti kot hlapec, temveč vsaj tako kot dober in pošten kmet. In pro secundo,***** pokaži, ti zdaj že tako zelo modri nebeški knjigar, moje domnevne neumnosti, ki naj bi jih spoznal iz pisave na tej plošči. Toda resnično jih ne morem razbrati zato, ker so vsi ti stavki gotovo resni in obenem zelo modri za vsakogar, ker vsi izvirajo od tako vzvišeno modrih cerkvenih očetov, da midva oba še dolgo nisva in verjetno tudi nikoli ne bova vredna odvezati jermenov z njihovih obuval!"

18 *Borem* govori: "Dobro, poslušaj! Le kje in kaj je dan jeze, sodbe? Kdo bo tu jezen in

kdo bo sodil? Misliš, da je Bog, bog jeze in bog sodbe? O ne! Glej, Bog je najčistejša in najvišja Ljubezen sama, saj je sam o sebi povedal: 'Nisem prišel, da bi svet sodil, temveč da bi naredil blaženega vsakega, ki Vame veruje in Me ljubi!'

19 Gospod seveda govori o obujenju na poslednji dan, ki pa se vendar za vsakega začne takoj po njegovi telesni smrti. Toda o sodbi govori edino takole: 'Vsak pa že ima v sebi tisto, kar ga bo sodilo, namreč Mojo besedo!' Če pa se Gospodova beseda glasi tako, kje je potem tvoj ominozi* dies irac, dies illa? Očitno bi bilo to bolje povedati z besedami: 'O dan moje čiste neumnosti in moje očitne zlobe!'

20 *Škof Martin* govori: "Če znaš ta besedila tako dobro uporabljati, in po tvojem mnenju ni poslednje splošne sodbe, kako potem razumeš tista besedila, ki ravno prihajajo iz Gospodovih ust, popolnoma oznanjajo strašni ponovni prihod Gospoda, kot najbolj neizprosne sodnika? Kjer Gospod našteva znamenja, ki so že sama pregrozovita: velike

tegobe, draginja, lakota, vojne, upori, potresi, znamenja Sina človekovega na nebesnem svodu, vzpon in padec Antikrista, otemnitev Sonca in Lune, in padanje vseh zvezd z neba. In kjer On končno opisuje najstrašnejše priprave na poslednjo sodbo in na koncu najstrašnejšo sodbo samo: kako bodo prekletstva vredni krivoverci, prešušniki in zakonolomci pregnani k vsem - bog-nasvaruj, ob spremljavi milijard bliskov, ki bodo švigali iz ust izvoljenih in Božjih angelov, kot pravična kletev vseh tistih nešteti, tebi podobnih, najbolj prekletih krivovercev?

21 Povej mi, ti objestno modri knjigarnar, kako pojasnjuješ to? Sem tudi tu neumen, nor in še zloben povrhu, če verjamem tem Božjim besedam?"

22 *Borem* govori: "Hinavec, le kako dolgo je že, kar si Kristusa imel kolikor toliko za Boga - pri najmanjši skušnjavi pa spet odpadeš kot suh list z drevesa! Povem ti, če bi v vsem svojem zemeljskem življenju vsaj malo dokazal, da verjameš Kristusovim besedam, bi tukaj že dolgo stal v drugem oblačilu. Toda ker nisi sprejel niti zunanjega pomena

evangelija in še veliko manj notranjega, duhovnega pomena, in se po njem ravnal, še zmeraj stojiš tu kot nekdo, ki ob pogledu na vse te neskončne Božje čudeže, in ob poslušanju tisoč najmodrejših nauk iz ust Boga samega, ostaja še naprej staro nepopravljivo teslo!

23 Le kdo ve pri tebi, pri čem je, in kdo te more in mara voditi? Kajti če si enkrat veren in ponižen, si že v naslednjem trenutku bitje, na katerem se namesto vere predobro vidi kvečjemu zahrbtna hinavščina, namesto ponižnosti in ljubezni pa najčistejša ošabnost in sovraštvo!

24 Mar misliš, da ti bo moj najmodrejši nauk kaj koristil? O, poznam te! Kaj ti je koristil resnično najmodrejši nauk malega luninega modrijana? Glej, celo v vidni Gospodovi navzočnosti si bil zaradi tega še toliko bolj razsrjen, kolikor bolj modro ti je govoril ljubeznivi lunin duhovnik *Piramah*. Tudi če bi ti jaz na tvoje vprašanje, ki je blizu tvojemu ponosu, kar najbolj temeljito odgovoril, zaradi tega ne boš postal boljši, temveč le še bolj razsrjen in slabši.

25 Zato od mene tako dolgo ne boš dobil

* Usodni, poln znamenj

nobenega nauka in nasveta več, dokler boš ostal takšen, kot si zdaj! Da pa ti odslej ne bom dal za jezo nobene priložnosti več, te po Gospodovem naročilu zapuščam. Odslej lahko svobodno delaš, kar hočeš. Samo pomisli, da sta ti od tu enako odprti obe poti, v nebesa in v pekel, hkrati pa ti je pojasnjeno, kaj je v evangeliju dejansko rečeno o pojavu poslednjega časa!"

26 Po teh besedah Borem izgine in škof Martin je zdaj čisto sam, popolnoma prepuščen samemu sebi. Šele zdaj je vse odvisno od tega, kaj bo storil in kako bo vse te modre nauke sam zase obravnaval.

27 Škof Martin sicer na vso moč kliče Borema, toda ta se ne oglasi več. Kliče tudi Gospoda in Petra; toda tudi o teh dveh ni niti sledu. Zdaj spet steče k vratom Merkurja; ta planet sicer zagleda, vendar le zelo od daleč. Gre k vratom, skozi katera je prej pri številki ena uzrl lepo čredo jagnjet, pa skozi ta vrata ne vidi nič drugega kot precej pust travnik, na katerem je prvikrat videl to najlepšo čredo, opremljeno s seznamom njihovih imen.

28 Nato obteče tudi vsa druga vrata. Vidi

Sonce, druge planete in Luno, vse to pa tako zelo oddaljeno, kot je naravna oddaljenost od Zemlje. Samo dvorana sama še stoji tu, takšna, kot je bila, in sredi nje že velikokrat omenjena plošča, in poleg nje astronomski mehanizem.

29 Toda ti predmeti našemu škofu Martinu niso všeč. Zato odide k izhodnim vratom in hoče pohiteti v Gospodovo hišo, toda tudi ta je postala nevidna! Ko tudi te ne vidi več, majhen vrt okrog njegove hiše pa je videti zelo pust in ga ne vabi na prijetni sprehod, se obupan vrne v svojo hišo, tam pa najde vse enako in nespremenjeno.

30 Tu stoji nekaj časa kot steber pred belo ploščo, ki je na eni strani prazna, na drugi pa še zmeraj popisana s pravkar navedenimi latinskimi verzi. Ko mu tu postane preveč dolgočasno, se pomakne nekaj korakov naprej proti astronomskemu mehanizmu, in spet začne opazovati Zemljo. Toda govoriti si ne upa, ker začenja opazati, da se je z njim začelo dogajati nekaj čudnega.

54

Martinov samogovor - Kritika Cerkve - Odkritje jedilne shrambe

1 Čez nekaj časa, dvanajst zemeljskih ur, potem ko je natančno preučil duhovno-umetniški globus Zemlje, in ni nihče več prišel k njemu, je spet začel govoriti sam pri sebi:

2 (*Škof Martin:*) "Tako, tako - torej sem spet enkrat opazoval Zemljo in moram reči, da je to, kar se na njej dogaja, sramota! Sleparije, hinavščina, zlaganost, zloba, najsramotnejša politika in neznanska grozodejstva, se tam dogajajo na vseh območjih! To celo presega vse angleške pojme!"

3 Če prav pogledaš vso sramotno izrojenost na Zemlji, se te mora lotiti pravi gnus do vsega živega! Sredi največjih Božjih čudežev toliki milijoni ljudi nimajo niti pojma o Njem in se vedejo tako oblastiteljno, kot da bi hoteli večno živeti na tem svetu, kateremu je vendar od vseh strani vtisnjeno na mili-

jarde smrtnih pečatov. To je prav ne- navadno, čudno! Res da sem tudi jaz še zmeraj kar precejšnje govedo, toda kar je preveč, je preveč!

4 Moji rimski tovariši imajo res konklave* in koncil. Toda razlog za to ni Gospod in duh evangelijskega nauka, temveč samo nezno- sno zaudarjajoča želja po oblasti, ki se tam skrivaj posvetuje, s kakšnimi sredstvi bi lahko čimprej dosegli svoj cilj!

5 Tudi evangeličani si prizadevajo, da bi z močjo čistega razuma kmalu zmagali nad vso Zemljo, in ji potem predpisali nove zakone, ki so tudi bolj naravnani v prid zakonodajal- cev, kot v prid izvrševalcev zakonov.

6 Visoka škofovska Cerkev Anglije se na vso moč trudi, da bi z različnimi sramotnimi sredstvi razširila med svojo skupnostjo nauk o dajanju. Toda ona sama še mrtvi mački ne da niti jame, kamor bi jo lahko zagrebli!

7 Skratka, na Zemlji je tako, da očitno niti v peklu ne more biti hujše. Zato proč s teboj, ti sramotni svet! Kdor prej ni bil slab, ta mora postati zloben že, če te samo pogleda -

kaj šele, če je na tvojih tleh skoraj petdeset let opravljal službo rimskega škofa!

8 Tudi sam sem zelo pokvarjena duhovna mrha v tem psevdonebeškem kraljestvu; toda, kaj lahko storim? Morda se bo moja zloba v kakšnih 2000 resničnih letih polegla, ko bo vse zemeljsko izpuhtelo iz mene? O jaz žival, žival!"

9 Po tem samogovoru škof Martin spet umolkne in sam pri sebi premišljuje, kaj naj stori; toda nič posebno pametnega se ne more domisliti.

10 Po daljšem prenaresanju se končno spomni, da še ni preiskal in pregledal lepih galerij te svoje hiše. Zato začne iskati pot, po kateri bi se povzpел nanje. Toda vhod je skrit, tako da ga ne more najti. Zato se napoti ven in išče vhod zunaj svoje hiše. Toda tudi tu ni niti sledu o kakšnem vhodu na galerije!

11 Zelo čudno in nerazumljivo se mu zdi, da ima njegova hiša noter tako velikansko dvo- rano, od zunaj pa ni videti veliko večja in mogočnejša od puščavnikove hišice na Zemlji. Prav tako čudno se mu zdi tudi to, da zunaj vrtna hiše ni niti sledov o dvanaj-

stih notranjih stranskih sobanah, v notranj- osti hiše pa so tako čudovite.

12 Ko se nekaj časa zadržuje zunaj svoje hiše in ne najde ničesar od vsega tistega, kar bi tako rad našel, hodi nekoliko nejevoljen po svojem majhnem vrtu sem ter tja in najde nekaj grdih jagod - takoj jih utrga in poje, ker ga že začenja mučiti lakota. Toda ta hrana mu ne tekne najbolj, zato je tudi ne zaužije preveč. Nekaj časa sicer še išče naokrog, ko pa ničesar ne najde, se spet vrne v svojo hišo in se tam odloči, da se ne bo več skušal povzpeti na galerije svoje hiše.

13 V hiši gre spet k beli plošči in si jo ogleda z obeh strani, toda še zmeraj ne najde na njej nobene spremembe. Na sprednji strani je še prazna, na zadnji strani proti astro- nomskemu mehanizmu, pa so še zdaj prej- šnji latinski verzi, torej za našega škofa Mar- tina nič zanimivega. Zato se spet napoti k enim vratom, in sicer k tistim sončnim. Odpre jih in gleda skozi nje zelo oddaljeno Sonce in se veseli vsaj njegove svetlobe, ko sicer ne more odkriti ničesar drugega.

14 Tako gleda približno nekaj ur, računano po njegovem občutku, potem pa začne spet

* Zaprta, tajna seja; cerkveni zbor

govoriti sam s seboj:

15 (*Škof Martin:*) "Zemlja je pač, v celoti vzeto, norišnica, toda tako neumna pa vendarle ni kot ta domnevni nebeški svet. Kar je na *njej*, to je in tudi ostane, ali se vsaj spet pojavi kot enako.

16 Zvezde na nebu so zmeraj iste - hiša ostane tako dolgo enaka, dokler je ne podrejo, in na njeno mesto ne postavijo druge. Tu pa je vse le kot neumne sanje! Enkrat si si ogledal; ko pa se potem vrneš, in bi spet rad isto videl, recimo s kakšne druge strani, ni nikjer niti sledu o tistem, kar si prej videl z ene strani.

17 Vzemimo samo ta vrata, skozi katera gledam več milijonov milj daleč! Kje so, ko jih iščem zunaj hiše? Niti sledu ni o njih!

18 Tukaj je takoj za podbojem jasno viden neskončni, temnomodri prostor, globoko v njem pa blesti ljubo sonce, veliko kot majhen krožnik. Če pa prideš na to mesto z zunanje strani hiše, ni videti ne vrat, in še manj kakšno sonce. Le kako je to? Kaj je to?

19 Resnično, kdor se tukaj spozna, mora očitno znati *več* kot samo pošteevanko. Ali pa mora nujno biti še večji osel kot jaz, ki

uvidim vsaj to, da je vse skupaj samo prazen privid. Gotovo bi tudi vsi zemeljski učenjaki sklenili roke nad glavo, če bi jim rekel, da tukaj stanujemo v hišah, ki so od zunaj veliko manjše kot od znotraj.

20 Oh, komur se tu ne zmeša, se mu verjetno ne bo nikoli! In kaj naj storim? Ostanem tu?! To je čisto fatalna zgodba - sam, in še jesti nimam kaj!

21 Nenavadno je, da tudi kot duh v tem, tako rekoč nebeškem kraljestvu duhov, občutim lakoto in žejo; toda tako je. Torej lačen in žejen, brez hrane in pijače! To pa je res veselo, da je kaj, in vendar bo na žalost najbolje ostati tu, kjer je v majhnem vrtu vsaj še nekaj bednih jagod za najhujšo lakoto.

22 Toda stoj, zdaj sem se, za vraga, nečesa spomnil! Tukaj, zunaj teh sončnih vrat je zdaj neskončen prazen prostor! Le kaj bi se mi lahko zgodilo, če bi skočil vanj? Kajti navzdol in navzgor ni ničesar, torej praznina!

23 Če pomolim glavo skozi podboje, ne vidim ničesar od hiše: niti najmanjšega sledu stene, strehe in kakršne koli trdne površine. Skratka, vse je prazno. Toda če glavo spet potegnem nazaj, spet vidim svojo dvorano,

kakršna se mi je doslej še zmeraj prikazala. Torej, glave si gotovo ne bi razbil, saj ni nikjer predmeta, ob katerega bi lahko zadel. In tudi če bi bilo kaj takšnega, sem jaz vendar duh, katerega teža bi morala biti lepo zračna! Zato le pogumno skoči ven; kdo ve, kakšnih izkušenj si bom nabral pri tej neskončni vožnji po zraku!

24 Toda, stoj! Spomnil sem se nečesa še boljšega! Le zakaj naj bi skočil v ta prazni sončni prostor? Pri vratih št. 1 sem vendar videl tisto meni znano trato. Le kako bi bilo, če bi se poskusil sprehoditi po njej? Morda bi se tam srečal z lepimi jagnjeti? Dobro, dobro, ta misel je boljša; zato le k vratom št. 1!

25 Glej, glej, sem že tu; res je številka 1! Toda, kje je trata? Ni je več; nič drugega ne vidim, kot zelo gosto, sivo meglo! Ali se ta poznojesenski Zemljin gost občasno pojavlja tudi tukaj v svetu duhov? - Zakaj pa ne? Saj vendar obstajajo nebeški oblaki, zakaj ne bi bila tu nebeška megla! Toda ven zdaj vendarle ne bom šel, saj pravzaprav ne morem vedeti, koga vse bi lahko srečal v takšni megli!

26 Le kako bi bilo, če bi poskusil resnični salto mortale* skozi Merkurjeva vrata? Morda bi se tako lahko sčasoma približal temu planetu in tako morda tudi lepi merkurijanki, do katere čutim - Bog mi odpusti moje grehe! - pravo, kot se reče v vsakdanjem življenju, živalsko strast! Oh, oh, oh, - samo kakšen bežen poljub in malo otipavanja prsi! Oh, oh, oh, to mora biti res božansko! Torej le k Merkurjevim vratom! Saj so takoj naslednja poleg teh.

27 Sem že tu! To so vrata; toda zaprta sol Odprl jih bom! Ka-ka-kaj pa je to?! Ah, to pa ni slabo! Vrata se odpirajo in namesto daljne Merkurjeve sfere vidim zidno omaro, bogato založeno z jedili! V spodnji etaži je postavljena tudi lepa baterija vinskih steklenic! Če pa je tako, ostanem brez nadaljnega tu! Zbogom, lepa merkurjanka! Zbogom tudi ti, neskončni sončni prostor; kajti tu mi je ta tesna, bogato obložena miza veliko ljubša!

28 Resnično, to spremeni vso mojo usmeritev! O Ti moj ljubi Gospod Jezus, to je gotovo Tvoje delo! Oh, zdaj sva spet pri-

jatelja, ti moj najljubši knjigarnar. Pridi sem, da te objamem! - Ti sicer ne prideš, toda nič zato, kljub temu te od srca ljubim! Zdaj pa hočem takoj obhajati tole večerjo v Gospodovem imenu!"

55

O lakoti in žeji nezrelih duhov - Martin rahlo pijan po svoji večerji - Jezni jupitran strezni podjetnega Martina

1 Po teh besedah se škof Martin takoj loti velikega kosa kruha in ga použije z velikim tekom. Kajti če se je kakšen duh za nekaj časa odvrnil od Mene, postane kmalu zelo lačen in žejen. In če dobi potem, ko gre spet nekoliko vaze, nekaj hrane, použije to in pijačo z veliko slastjo. Prav strast pa tudi kaže, kako prazen je tak duh v svoji notranjosti in zato od njega še dolgo ni mogoče pričakovati veliko hvalevrednega - in to se bo pri našem Martinu takoj pokazalo.

2 Potem ko je pojedel kruh in popil tudi steklenico dobrega vina, je postal Martin zelo vesel, hkrati pa še bolj čuten. Kajti tudi duhovi, če niso ponovno rojeni iz Mene in po Meni, se lahko upijanijo, v takšnem stanju pa postanejo neumni, čutno razposajeni, pri tem pa zelo zlorabijo svojo svobodo.

3 Ko škof izprazni steklenico, zapre zidno omaro, da se zaloga ne bi pokvarila. Potem gre ven in govori sam zase:

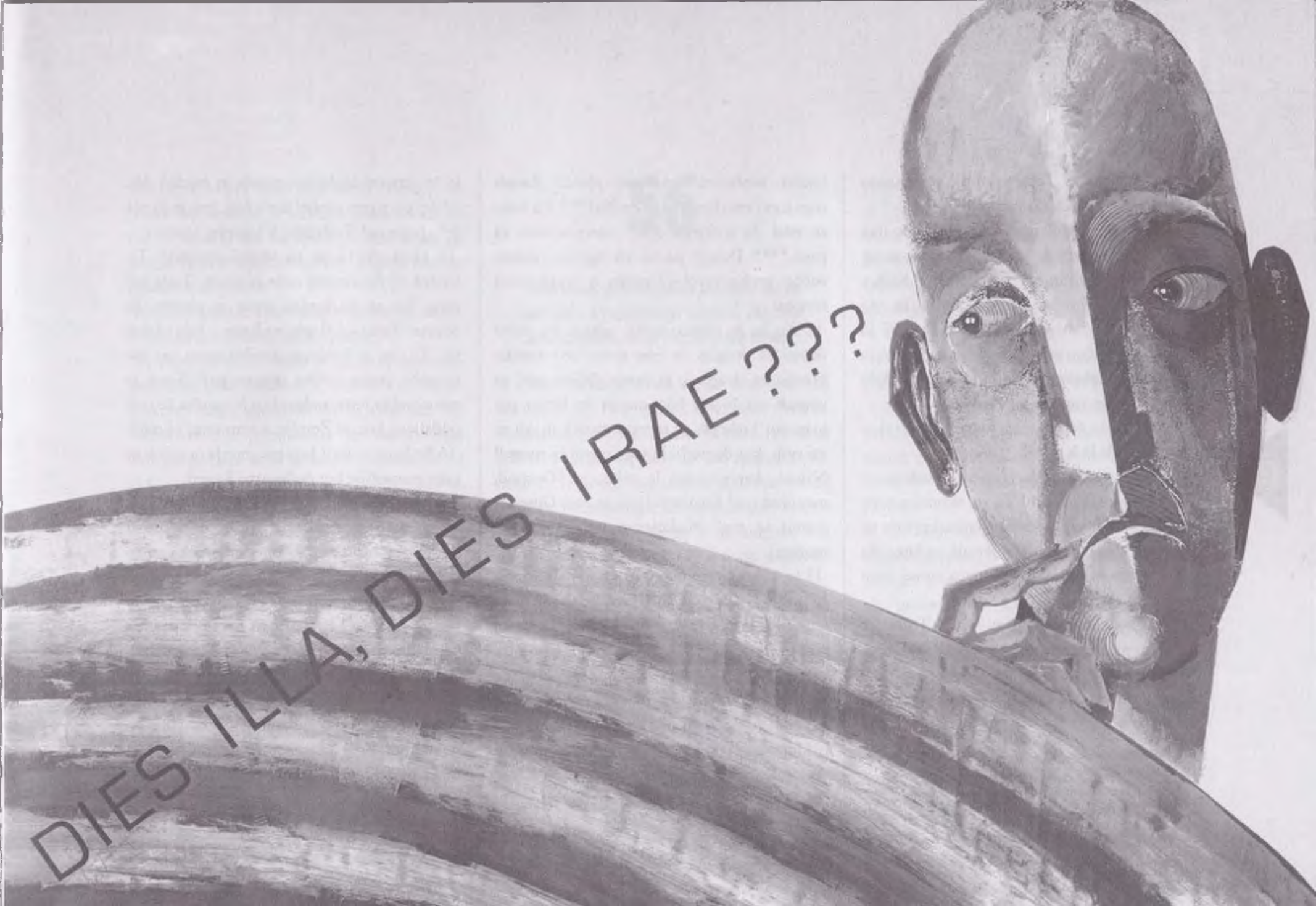
4 (*Škof Martin:*) "Hvala Bogu, zdaj je moj lačni želodec končno dobil malo dela, jaz pa bom malo pohajkoval po tem svojem vrtičku in se nadihal svežega zraka.

5 Ja, ja, sveži zrak po obedu je veliko boljši kot neumna črna kava in to moram reči, zrak tega vrtička je res najboljše od vsega, kar je v njem.

6 Vino pa je prava lunina kapljica! Suprament! Navsezadnje ga je bilo komaj slab polič, toda čutim ga - in to pove že zelo veliko. Nisem sicer pijan, toda čutim ga prav pošteno!

7 Ko bi le bila v tem vrtičku kakšna klopca, na katero bi lahko malo sedel! Ko se začnejo noge takole malce majati, tedaj ta vrtiček

* Smrtni skok

DIES ILLA, DIES IRAE ???

sploh ni kar tako. Toda tu ni nič podobnega in tla tudi niso videti ravno privlačna!

8 Šel bom k vrtni ograji, se tam nekoliko naslonil in opazoval, kakšne sosede pravzaprav imam, in ali imam sploh kakšne! Kajti o kakšni pokrajini ni tu niti sledu in vsa okolica je podobna peščeni puščavi, ki jo celo sivo oblačno nebo opazuje z mračnim in neprijaznim obrazom. Torej le k ograji! Kdo ve, kaj vse bo mogoče videti čeznjo!

9 Saprament, saprament, pravim, da to vino čutim! Toda le k ograji!

10 Aha, sem že tu! Ah, razgled je prekrasen! Tu se *sploh* nič ne vidi! Ta vrt skupaj z mojo palas royal* se zdi nekakšna ladja, ki plava tu na valovih neskončnosti, kjer nič ne kaže, da bo kaj s sosodstvom. Presneto, torej sem zdaj čisto sam!

11 Tako, tako, tako - to ni slabo! Torej res ne morem nikamor, niti za seženj prek tega vrta? Oh, kot prekletstvo! Torej sem tako čisto naskrivoma preklet?! Zaradi tega torej

takšne sentence** na beli plošči? Zaradi tega torej res dies irae, dies illa?*** Tu bom za zdaj do sodnega dne - resquiescam in pace.**** Potem pa se bo zgrnilo nadme večno prekletstvo! O gorje, o gorje meni revežu!

12 Ko bi le lahko molil, takole en rožni venec za drugim in ene svete lavretanske litanije za drugimi, ki imajo veliko moč in učinek, pa bi mi bilo morda še lahko pomagano. Toda jaz ne morem moliti, in zdi se mi tudi, kot da ne bi hotel, četudi bi mogel! Največ, kar spravim iz sebe, je: 'Gospod, usmili se me! Kristus, usmili se me! Gospod, usmili se me!' Nadaljevati pa nikakor ne morem!

13 Ja, zakaj pa sploh gledam v to najtemnejšo noč? Nazaj v hišo! Tam se bom spet napotil k sončnim vratom, od koder se vsaj vidi lepo sonce! Toda - stoj! K luninim vratom grem! Morda srečam tam mojega luninega modrijana; ta mi mora povedati, kaj naj storim, da bi mi bila usoda vsaj malo bolj naklonjena. Torej le v hišo in tam k luninim vratom!

14 Sem že spet tu! Glej, notranjost te hiše

je še zmeraj čudovita; ostala je enaka! Ah, odslej bom raje ostajal kar v hiši, ker je tu res zelo prijetno! Toda zdaj k luninim vratom!

15 Hola, tu bi se pa skoraj prevrnil! Ti, vinček ti! Še zmeraj noče iz glave. Toda nič zato. Tu so že lunina vrata in povrhu še odprta! Toda - o ti grozna Luna - kako daleč si! Tu se z luninim modrijanom ne bo mogoče ravno veliko pogovarjati! Sicer je ravno polna luna, toda od tu je vendar še bolj oddaljena kot od Zemlje, s tem torej ni nič!

16 Se bom pa lotil Jupitra; morda ta sploh ni tako sramežljiv kot čednostna Luna?

17 Tu so že duri k velikemu Jupitru! Glej, ta so zaprta! Poskusil jih bom odpreti! 'Hefata' (Odpri se)! Glej, glej, zlahka so se odprla! In hvala Bogu, ta veliki mogul med planeti je tu resnično čisto blizu; celo vedno bliže prihaja! O hvala Bogu, tu bom menda vendarle prišel do poštene človeške družbe!

18 Prav, prav, tam prihaja eden ravno k meni, in zdaj je planet že tudi čisto tu! O Bog, o Bog, kako neizmerno prostrane so pokrajine! Zdaj se mi zdi, kot da bi stala moja hiša sama na tleh tega velikana med planeti!

* Kraljevska palača

** Stavki

*** Dan jeze, tisti dan

**** Počival bom v miru

19 Lepi, veliki mož stoji sicer ravno pred mojim obrazom in je velikan. Toda zdi se, da me ni opazil, ker se sploh ni ozrl k meni! Stopil bom v njegovo sfero - morda me bo potem le zagledal!"

20 Škof Martin stopi zdaj v jupitrovo sfero. Jupitran ga opazi in takoj vpraša:

21 *Jupitran* reče: "Kdo si ti, ki se mi upaš približati poln umazanije, prevare in vlačugarstva? Same gnusobe, ki so mojemu velikemu svetu popolnoma neznane. Moja Zemlja je čista in bi se hudo razjezila, če bi ti še dalj časa stopal po njenih tleh. Zato se umakni nazaj v svojo hišo, kjer lahko žreš in se vlačiš v vsej svoji gnusobi - ali pa te raztrgam!"

22 *Škof Martin* z enim skokom skoči v notranjost svoje hiše, bliskovito zapre vrata za seboj in reče sam sebi: "Poslušni služabnik - samo še tega tipa se je manjkalo - kot dodatek k moji bedi! Zbogom, gospod z Jupitra, za večno sva si bot! Ne, ravno tega bi mi bilo še treba! Raztrgati? Čisto poslušen služabnik! Zadnjikrat sem pogledal ven!"

56

Martinov brezuspešni poskus, da bi zaspal - Presenečenje zaradi skupine nesrečnikov, ki se jih Martin usmili

1 (*Škof Martin*): "Toda kaj pa zdaj, kam naj se obrnem? Naj grem k vratom Marsa, Venere ali Saturna, Urana, Mirona (na novo odkriti planet Neptun) ali več majhnih planetov? Na koncu me utegne doleteti še kaj hujšega, nesramnega. Kaj pa potem? Kajti da bi se lahko branil - tega si ni mogoče niti misliti, saj se niti po moči niti po modrosti ne morem meriti z nikomer!"

2 Toda ostal bom daleč od vseh vrat in se bom spravil v kakšen kot in se zvil kot jež in poskusil, ali se ne bi dalo zaspati. Če to ni mogoče, bom vsaj popolnoma negibno obležal za vso večnost, in ne bom sprejemal nobene hrane in tudi nobene besede ne bom z nikomer več spregovoril - pa naj pride kar hoče! Skratka, mrtev bom za vsakogar, celo za lepo merkurjanko! Torej, odslej vse pri-

poročim Bogu!

3 Ker ne morem prenehati biti, pa se kljub temu hočem podati v mir, iz katerega me ne bo zbudil noben bog več. Tam že vidim takšen prostorček. Le tja - tam bom obležal za vse vekov veke. Amen."

4 Škof Martin gre res v neko nišo med stebri, ki nosijo galerijo. Tam se zvije v dve gubi in poskusi spati: toda - s spanjem ni nič.

5 Ko pa po zemeljskem računanju časa leži približno dve uri, nastane zunaj hiše bobnenje, podobno bobnjenju orkana, med tem pa je slišal človeške glasove, kot da bi iskali pomoč.

6 Ko *škof Martin* to zasliši, se bliskovito dvigne in pravi: "Ah, to je pa nekaj drugega; pri čem takem ne morem ostati miren. Tu ni niti govora o večnem počitku, ki sem si ga namenil. Le hitro ven! To so nesrečniki, ki jim je treba pomagati!"

7 S temi besedami skoči kar najhitreje ven in zunaj svojega vrtička res opazi množico duhov, ki so bili videti takšni, kot da bi jih kdo preganjal in bi tu iskali pomoč in rešitev. Pri tem pogledu steče k vrtnim vratom, jih odpre in zakliče preganjanim:

8 (*Škof Martin*): "Le sem, le sem, prijatelji, ljubi bratje - tu je varno! Tu ste varni pred vsakršnim preganjanjem. In tudi če ste lačni in žejni, bo mogoče pomagati! Le vstopite, torej vsi! Koliko pa vas je?!"

9 Najprej spregovori *eden izmed njih*: "Skoraj tisoč nas je, sami najbednejši ubogi vrage! Ušli smo peklu in zdaj že pol večnosti blodimo v tej grozni, neskončni puščavi in ne najdemo strehe, kjer bi se lahko skrili in si vsaj nekoliko odpočili. Ah, ah, ah, to je grozna usoda, biti večno preganjan, brez miru in počitka! Če pa imaš ti, plemeniti, kakšen kot, v katerem bi našli nekaj varnega miru, nas sprejmi in hvaležni ti bomo."

10 *Škof Martin* govori: "Prijatelji in prijatelj! Tu so vrata - pridite, pridite, le vstopite! Moja hiša sicer ni videti velika, toda zagotavljam vam, da bo v njej dovolj prostora za vse!"

11 Po teh besedah se vsi preganjani vsujejo v vrt in od tam v hišo. Začudeni strmijo, ko vidijo, kako čudovita in prostorna je notranjost hiše.

12 *Prvi* objame škofa Martina in govori v imenu vseh: "O ti najbolj blaženi prijatelj,

kako čudovito je pri tebi! To je prva svetloba po milijardah zemeljskih tisočletij! Odkar smo zapustili Zemljo, ni noben svetlobni žarek več posvetil v naše oči! O svetloba, svetloba, svetloba, kako neskočno čudovita si! O prijatelj, ne daj, da bi kdaj odšli od tu - oh, obdrži nas!"

13 *Škof Martin* govori: "Le zakaj bi vas pustil od tu? Jaz sam sem vesel, da sem v vas našel družbo. Pri meni ostanite za večno; le udobno se namestite. Jaz sam seveda nimam veliko tu v teh svojih nebesih. Toda, kar imam, to rad delim z vami, pa tudi če zame ne ostane nič. Hvala Bogu, da sem končno našel družbo."

14 Res, vi ste zdaj moje največje veselje! Ljubši ste mi kot vsi, tako imenovani nebeški Božji angeli, ki lahko v svoji blaženosti vso večnost pozabijo ubogega vrage, in ne morejo ali nočejo niti pomisliti, kako je kakšnemu nesrečniku pri srcu. Povem vam: Gospod sam je dober, to moram reči. Toda vsa druga nebeška sodrga lahko za zmcraj ostane daleč stran od mojih vrat! Kajti v njih je neka modrostna domišljavost, ki ni takšnemu odkritemu in poštenemu

fantu, kot sem jaz, in kot ste gotovo tudi vi vsi, prav nič pogodu! Toda, kot rečeno: Boga, Gospoda Jezusa, izvzemam! Ta je resnično dober; ja, On je zelo dober!"

15 Spet govori *nekdo izmed tisočeri*: "Ja, ja, prav imaš: Ta je resnično dober! Njemu vse dobro, če je kje! Toda na vso drugo nebeško sodrgo tudi mi ne damo nič, le ti, ljubi prijatelj, si izjema."

16 *Škof Martin* govori: "Ljubi prijatelji, pri meni trajajo nebesa lep čas, kajti jaz stojim z vami približno na *eni* točki. Vendar imamo potem še vso večnost časa, da se pogovorimo o naših razmerah kakor nam drago. Zato pogledjmo najprej, kako je z okrepčilom za želodec. Šele potem bomo našim srcem privoščili prosti tek. Naj vas pride nekaj z menoj sem k tej zidni omari, tu imam majhno zalogo za lačne in žejne!"

57

Osvežitev bednih - Njihova zahvala in njihove tožbe nad doživetim - Govor rešenca in Martinov odgovor

1 *Škof Martin* odpre vrata in v svoje veliko začudenje najde omaro do vrha napolnjeno s kruhom in vinom. Najprej govori sam pri sebi: "Hvala Bogu - sem že mislil, da sem se prenaglil, kajti tu se vendar vse takoj spremeni. - (Nato glasno družbi:) Tu vzemite in se nasitite, kolikor vam srce poželi!"

2 In vsi vzamejo ter jedo in pijejo; toda zaloga ne poide, temveč se vidno množi. Nasičeni pa čez mero hvalijo gostitelja in dobijo veliko lepše poteze in svetlejšo barvo v obraz; samo obleka je še videti zelo klavrna.

3 Ko se v kratkem času vseh tisoč nasiti in ko se gostitelju zahvalijo, *škof Martin* spet zapre zidno omaro in govori svoji družbi: "Poslušajte, moji ljubi bratje in sestre, od katerih sem ravno nekatere prepoznal kot

take. Nikar ne hvalite toliko moje neznatne malenkosti. Kajti glejte, meni to sploh ni v veselje zaradi tega, ker nisem pravi darovalec, temveč samo slab delilec tistega, kar sem zanesljivo nezasluženo prejel v ta namen od samega Gospoda Jezusa.

4 Če potemtakem že hočete koga hvaliti, hvalite Jezusa, Gospoda! Vzemimo, da ste o Njem kdaj koli sploh že kaj slišali - o tem malce dvomim, ker morate biti po vaših izjavah že neznansko dolgo v tem kraljestvu duhov. V takšnem primeru pa bi bilo potem tudi razumljivo, da bi o tem edinem Bogu in Gospodu, Jezusu, želeli vsaj kaj malega slišati!"

5 *Eden iz velike družbe* govori: "Prijatelj, pa menda ne misliš Juda Jezusa, ki je bil pribit na sramotni kol skupaj s še nekaj roparskimi morilci?"

6 *Škof Martin* govori: "Ja, prijatelj, ja, ravno Tega mislim! Ta je resnično Bog in človek obenem! On je pravzrok vseh stvari! Poleg njega ni nobenega drugega Boga v vsej večni neskončnosti!"

7 Verjemite mi to, kajti zagotavljam vam, da gotovo nikoli nikogar ni stalo več truda, da bi

sprejel to resnico! Tudi vsi nadangeli mi z besedami tega ne bi vtepli v glavo. Toda tedaj je prišel Gospod Jezus sam k meni in me z dejanji, ki jih lahko stori samo Bog, poučil, da je to res On: edini Gospod neskončnosti! In tako sem zdaj v to prav tako trdno prepričan, kot sem prej dvomil.

8 Če vse to upoštevate, vam ne more biti več težko z menoj deliti vse, stanovanje, kruh, vino, in tudi moje prepričanje!"

9 *Več iz družbe* jih pravi: "Kako prav, kako prav! Samo po sebi se razume, da ti hočemo biti v vsem enaki! V našem zemeljskem življenju seveda nismo ravno veliko zaupali Jezusu. In tu v svetu duhov toliko manj, ker so z nami ravnali pretrdo in nismo mogli nikjer odkriti niti najmanjšega sledu Božje milosti. O kakšnem Jezusu zato doslej nismo več govorili, razen, da On skupaj z nami kot ubogi, prevarani vrag trpi in obžaluje vse, kar je Zemlji kdaj koli storil in učil!"

10 Toda, če je stvar takšna, kot si nam ravnokar povedal ti, ljubi prijatelj, potem nam je vseeno. Naj bo Bog kdor koli hoče in naj se imenuje kakor hoče, če je le Nekdo, na koga se lahko zanesemo!

11 Samo eno nam je nekoliko nerazumljivo, kako je lahko ta tvoj dobri Jezus dopustil, da so nas, uboge hudiče, tako neskončno dolgo gonili okrog brez hrane in pijače? Res, prijatelj, tu se je pokazalo presneto malo ljubezni in usmiljenja! Seveda je zdaj vse dobro. Toda na vse muke, ki smo jih prestali, ne smemo niti pomisliti, sicer je konec z našo ljubeznijo do večnega Mojstra preganjanja duš.

12 Res je sicer, da nam na svetu ni bilo veliko mar za Njegovo vero in smo sledili svojim poželenjem. Toda drugače smo bili vendar poštene in urejeni ljudje iz najboljših hiš. Vzgojeni smo bili kot kavalirji in smo potem tudi živeli primerno takšni vzgoji. Modri Bog pa bi vendar moral uvideti, da se noben človek ne more sam ustvariti in prav tako malo sam vzgojiti, kakor bi hotel!? Toda, kakor koli že, upajmo, da je zdaj konec podlega hujskanja; zato tudi mi Jezusu odpuščamo vse, kar nam je storil."

13 *Nekdo drug* stopi naprej in govori: "V bistvu imaš prav, kajti odpuščanje je boljše kot maščevalnost. Toda jaz bom s popolnim odpuščanjem kljub temu še malo počakal.

Kajti ti veš, kako sem bil po svojem in vašem občutku tisoč let ukleščen med dve žareči skali, in sem več premolil in preklel kot je peska v morju. In če me ne bi vi z največjim trdom rešili, bi bil še zdaj v tej nezaslišano boleči skalni stiskalnici; vsemogočni Gospod Jezus ne bi tega peklenskega mučenja niti za las ublažil.

14 Veste, to ni šala. Kaj takega si lahko zapomniš za večno. Res, za takšno večno življenje se bo gotovo vsakdo zahvalil! Jaz tudi nisem ravno po maščevanju hlepeči duh, bilo bi vendarle strašansko neumno, če bi se hotel omejeni duh dvigniti proti vsemogočnemu Bogu. Toda zapomniti pa si je to vsekakor lahko. Saj že razumeš, kaj mislim z 'zapomniti!'"

15 *Škof Martin* govori: "Ja, seveda razumem in dobra je tvoja pripomba - saj se tudi sam še spominjam marsičesa - in ti spomini me prav hudo zbodejo! Toda povem vam tudi, kar je res: Gospod Jezus ni za to niti najmanj kriv, temveč je kriv samo *tisti*, ki ga to zadene. In pogosto pač tudi Njegovi, Gospodovi nebeški služabniki, ki neredko ravnaajo samovoljno - o tem se vam še sanja ne!

16 Vse to je seveda mogoče na koncu z modrostjo odpustiti. Toda, gorje tistemu, ki mora trpeti pod takšno modrostjo: zanj bi bilo resnično neskončno boljše, če se ne bi bil nikoli rodil! Zato je Gospodu tudi zmeraj treba odpustiti in Ga zelo hvaliti, ker skoraj nenehno posega v samovoljo takšnih duhov in osramoti njihovo modrost.

17 Oh, ti nebeški angeli so trmoglavci brez primere, če so sami. Samo ko pride Gospod, jim upade pogum, se narede sladke in skromne, kot da bi vso modrost ponižno zajeli z veliko žlico!

18 Vidite, vse to vem in zato imam Jezusa še prav posebno rad. Delajte tako kot delam jaz, pa bomo vso večnost lahko shajali drug z drugim! Vaše geslo naj bo: 'Edino Gospod Jezus je ljub in dober!' Vse drugo pa je svinjsko, Peter in Pavel sama pa nista vredna niti smodnika za strel.

19 Samo eno mi povejte, *kdaj* ste res morali zapustiti Zemljo? Kajti iz vašega pogovora sem že spoznal, da niste živeli *pred* Kristusom, ker se zdi, da pobliže poznate njegove okoliščine, kot tudi razmere rimske Cerkve. Torej ste prišli na svet šele *po* Kristusu! To

je jasno; toda v katerem časovnem obdobju, samo to mi natančneje povejte, če hočete. Kajti na ta duhovnosvetni občutek za čas se ni mogoče zanesti, ker lahko ubogi grešnik občuti eno uro kot cel milijon let - in to sem jaz na žalost še vse preveč jasno občutil!"

58

*Podrobneje o novi družbi moških in žensk
rimskih služabnikov -
Rimsko-kitajski misijonar*

1 *Eden iz družbe* govori: "Ljubi prijatelj in brat! Mi vsi smo zapustili Zemljo v letu 1846 po Kristusovem rojstvu. Na Zemlji smo živeli zelo razkropljeni in smo se šele tukaj, v svetu duhov, pravzaprav zbrali skupaj. Kajti na Zemlji smo bili menihi iz reda jezuitov, ligvorijancev, minoritov in karmeličanov. Moških nas je okrog osem sto po številu, dve sto sester, deloma iz reda usmiljenk in deloma iz reda šolskih sester in gospa srca

Jezusovega.

2 Zdaj veš, ljubi prijatelj in brat nas vseh, kdaj smo živeli na Zemlji, in kaj smo bili. Vse drugo si lahko samo misliš, kakšne neumnosti smo morali počenjati, kako nas je Rim poslal ribarit po vsem svetu. In kako smo si morali za to kislo čast pustiti odsekati svoje glave, nekateri v Aziji, nekateri v razbeljeni Afriki in Avstraliji, pa tudi v Ameriki. In ko smo potem prišli v ta svet duhov, in smo mislili, da bomo kot očitni mučenci takoj dosegli krono večne slave, tedaj se je beda šele prav začela!

3 Kot ti pravim, si ti po resničnih ali samo občutenih trilijonih zemeljskih let - kar je *pravi* hudič - prvo človeško bitje, ki smo ga srečali v tej neskončni puščavi. Ali ni to strahotno - takšno plačilo za naše mučeniško prizadevanje na Zemlji? Ah, kako zelo neumni so vendar ljudje na Zemlji! Mi pa smo bili gotovo med najbolj bedastimi!

4 Seveda, vsega tega, kar smo druge ljudi goreče učili, nismo sami niti najmanj verovali - kajti naš motiv je bil samo Rim, in zlate ribe za nas in za Rim. Toda kljub temu smo pridigali Kristusa in mnoge pogane spreob-

rnili h krščanstvu - in smo se na koncu še morali pustiti mučiti. Kakšno plačilo smo za to poželi tukaj, ti kaže naša neznanska beda v tem svetu.

5 Jaz sem dobil prav posebno dober delež! Bil sem na Kitajskem in sem tam, ker sem obvladal ta jezik, deset let res dobro delal. Prodiral sem naprej in sem prišel s pomočjo neke čudovito lepe Kitajke celo pred dvor. Tam pa se je razkrila ta bestija, ki sem ji na žalost pregloboko zaupal svoje skrivnosti, in me je pri najvišji oblasti takoj obtožila prevare in drugih mojih namenov, ki so imeli za bregom seveda tudi veleizdajo.

6 Zgrabili so me in takoj vtaknili med dve kamniti plošči. Na njunih obeh straneh so začeli mandarini kuriti; ti plošči sta se čedalje bolj segrevali in jaz sem se počasi cvrl. Ta vrsta smrti je gotovo najbolj boleča in človek lahko verjame, da se je s tem spokoril za vse smrtne grehe; toda poslušaj: To mučenje se je pri meni tudi po smrti nadaljevalo s tistima dvema žarečima skalama, ki sem ti ju že prej omenil.

7 To je bilo plačilo za moja mnoga zemeljska prizadevanja doslej; kaj bo še

sledilo, ne vem. - Verjamem, da si zdaj kar precej spoznal nas in našo usodo. Skratka, zdaj smo najbolj ubogi vrage in ti nam delaš dobro delo; Gospod, če kje je, naj ti povrne!"

8 *Škof Martin* govori: "Oh, zdaj vem naenkrat *več*, kot sem pravzaprav hotel vedeti! Toda nič zato; zaradi tega ostanemo še naprej dobri prijatelji! Pripeljite mi pa sem samostanske device, da tudi od njih izvem, kako so prišle k vam in semkaj!"

Samopravičnost rimskih samostanskih sester - Kakršno delo, takšno plačilo

1 Govornik takoj stopi k tistim vratom hiše, kjer so sestre, jih pokliče in jih potem privede k škofu Martinu.

2 Ko tako stojijo pred *škofom Martinom*, jih ta vpraša: "Ljube sestre in gospe, kako je pravzaprav z vami? Kako ste zašle v takšno bedo? Kajti gotovo ste se dovolj spovedovale

in prejemale obhajilo in ste prepevale na koru in zmolile neštete rožne vence, čeprav včasih morda bolj blebetale kot molile.

3 Tudi drugih pobožnih vaj ni manjkalo. Gotovo ste se tudi strogo postile vse postne dni in zelo častile svete relikvije, blagoslovljeno vodo in kadilo ter zvone in zvončke. Tudi drugače ste v svoji družbi gotovo vztrajno izpolnjevale svoje dolžnosti. Zato se sprašujem, tako kot sem vas že na samem začetku vprašal: Le kako je mogoče, da ste prišle v to bedo!"

4 *Ena od usmiljenih sester* govori: "O ljubi prijatelj, vse to bo ljubi Gospod Bog vedel bolje kot me! Povem ti: jaz in tudi vse te sestre mojega reda smo bile prave mučenke!

5 Dan in noč smo bile na nogah; vztrajno smo negovale bolnike; včasih delale celo več, kot nam je nalagalo že tako najstrožje pravilo. Pri tem smo se postile in nepretrgano molile, večkrat na teden smo šle k spovedi in obhajilu. In če so se nam včasih vendarle utrnile zakonske, čutne misli, smo glasno klicale: 'Jezus, Marija, Jožef, pomagajte nam in obvarujte naše čisto telo pred takšnimi hudičevimi napadi!'

6 In če to trikrat zaporedoma še ni pomagalo, smo tekle v cerkev. Če tudi ta ni pomagala, smo se pogosto krvavo bičale in si na golo telo nadele najostrejšo cilicijo;* in če včasih tudi to ni imelo zaželenega uspeha, potem je seveda moral priti na pomoč spovednik z ekzorcističnimi sredstvi,** ki pa so se na žalost lahko koristno uporabila le pri mlajših sestrah. Pri nas starejših je bilo potem treba namesto eksorcizma*** uporabiti ledeno mrzle kopeli, od časa do časa pa tudi puščanje krvi.

7 Glej, najljubši prijatelj, tako strogo je bilo naše življenje; ja, marsikateri pes na verigi nam zanj ne bi bil nevoščljiv, če bi imel razum!

8 Za takšne napore za naše resnično pasje življenje na Zemlji smo torej tukaj upravičeno pričakovale nebeške radosti. Tako smo to pričakovale z neomajnim zaupanjem, kot je obljubljeno vsem, ki so zaradi Kristusa na svetu vse zapustili, in si zaradi nebeške glorie zbrali ozko, trnovo pot križa!

* Spokorniški pas iz železne žice z bodicami navznoter

** Sredstva za izganjanje hudiča

*** Izganjanje hudiča

9 Zdaj si pa tu poglej našo pričakovano nebeško glorio! Ali nismo videti kot prave čarovnice s Kleka? Barva obraza je temno siva, obleka je iz umazanih cunj. Debele smo kot mumije, ki jih včasih najdejo v afriških puščavah, in lačne kot morski pes, žejne pa kot peščena puščava Sahara! To so zdaj naša nebesa, ki smo jih s tolikšno gotovostjo pričakovale! Le kaj naj si človek misli o takšni Božji pravičnosti?

10 Ko sem s sveta prispela semkaj, sem videla zelo slabo osebo, ki ni bila nič drugega kot vlačuga, kako so jo bleščeči angeli odnesli in jo vodili proti nebesom - takšno kanaljo! K meni pa doslej ni prišla niti *mačka*, kaj šele kakšno boljše bitje iz nebes! Vprašanje: Ali je tudi to pravičnost?! Ah, to je vendar beda, to je beda!

11 Precej poštenih deklet, ki so bile mlade, bogate in lepe, sem spravila v svoj red in te me zdaj preklinjajo, da sem jih tako sramotno opeharila. Prav to mi še manjka! Za tolikšno gorečnost, še celo prekleta odgovornost pred večnim sodnikom!"

12 Tu stopi naprej *več mlajših usmiljenih sester* in kričijo: "Ja, ja, ja - ti stara mrha, ti stara

beštija si vsega kriva! Ali si nisi jezika skoraj do želodca izrabila, da bi nas pregovorila za svoj bedni red? Ko nismo hotele položiti profess* - ker smo imele na svetu vendar boljše možnosti, kot smo jih spoznale v tvoji nečisti ustanovi - mar se nisi zatekla k smrti in vsem hudičem, samo da bi nam vzela veselje do izstopa?!

13 In ko smo - večinoma prisiljene - dale sramotne zaobljube približno tako kot rekrut izpove vojaško prisego, namreč pod 'moraš, če ne te bo vzel hudič!', - potem so ravnali z nami slabše kot z najbolj ubogimi dušami v vicah ali celo v samem peklu. Ob najstrožjem preganjanju nismo smele povedati niti svojim staršem niti besede o tem, kako sramotno ravnate z nami! Samo spovedniku smo smele potožiti, in to samo v spovednici, ker je moral potem o takšni tožbi tudi on sam molčati!

14 Zdaj zahtevamo od tebe obljubljena nebesa, in to z *več* pravice kot ti svoja! Kje so? Vodi nas tja ali pa se spozabimo nad teboj za večno!

* Redovne zaobljube

15 *Prva nuna* se zdaj vrže pred škofom Martinom na tla in ga prosi za varstvo.

60

Martin kot mirotvorec - Samopravične neumnosti šolskih sester in njihove onstranske posledice - Martinov opomin

1 Škof Martin govori: "Poslušajte me, moje ljube sestre! Pustite, naj samo Gospod Jezus razsoja med vami; samo On je pravičen sodnik! Ve pa odpustite druga drugi iz srca, tako bo vse dobro. Ta moja hiša je hiša miru in ljubezni, ne pa hiša maščevanja! Zato se pomirite in bodite vesele, da imate pri meni tako dobro zavetje - zanesljivo samo po nevidni Gospodovi milosti! Če boste svoje sovraštvo spremenile v ljubezen, boste tudi na pogled drugačne!

2 Na svetu pa gredo prav mnogi po napačni poti kreposti; le kako bi lahko bile ve izjema! Sicer ste veliko storile, toda ne zaradi

Gospoda, ampak zaradi *nebes*, in to še daleč ni evangelijsko! Človek mora storiti vse in šele potem zaklicati; 'Gospod, glej, bil sem len služabnik! O Gospod, bodi meni, Tvojemu najbolj nekoristnemu služabniku, milostljiv in usmiljen!' Če boste ve, moje ljube sestre, tako sodile o sebi in druga druge ne boste obsojale in preklinjale, boste že našle milost pred Bogom!

3 Ali ne veste, kaj govori modri učitelj Pavel, ki sam o sebi pravi, da je tudi slab, nekoristen služabnik, in ne povečuje svojega dela, temveč samo čisto Gospodovo milost? Glejte, ta učitelj govori: 'Blažen ne boš postal po svoji zaslugi, temveč samo po Gospodovi milosti!' - Ravnajte se po tem in vzrite vse svoje dozdevne zasluge Gospodu pred noge! Priznajte pred Njim popolno ničnost vsega tistega, kar ste doslej imele za nekaj zaslužnega za večno življenje, pa se bo Gospodova milost takoj razodela nad vami!

4 Glejte, jaz sem bil celo škof na svetu in sem tudi verjel, da ko bom šel s sveta, mi bodo takoj prišle naproti nebeške trume. Toda, bilo je popolnoma drugače! Jaz sam doslej še nisem videl pravih nebes, čeprav

sem že pogosto govoril z Gospodom, in sem prejel to hišo neposredno iz Njegove najsvetejše roke. Kako bi torej ve hotele biti kronane že z vso glorio? Zato le oblecite potrpljenje, krotkost, ljubezen in vesel pogum, vse drugo bo prišlo potem samo od sebe!"

5 Usmiljene sestre stopijo zdaj nazaj čisto pomirjene. Škof Martin pokliče naprej šolske sestre, ki so si v nekem kotu med tem podukom tudi hotele skoraj izpraskati oči in vpraša tudi nje, kako so prišle v to bedo, in kje so na Zemlji pravzaprav živele.

6 In *ena od njih* odgovori: "O najljubši, vele-spoštovani, najveličastnejši prijatelj! Me nismo vse iz *enega* kraja, temveč smo deloma iz Francije, deloma iz Švice, z Laškega in Tirolske in deloma tudi iz Štajerske.

7 Živele smo nadvse pobožno: dan za dnem smo molile vsaj štirinajstkrat in vsakokrat najmanj četrte ure; vsak dan smo bile pri sverti maši, in nismo nikoli izostale od večernic. Ob nedeljah in praznikih smo bile vsaj pri treh mašah, eni pridigi in popoldanskih litanijah in obeh 'blagoslovih'. Vsak teden, v adventnem in postnem času pa vsaj trikrat

na teden, smo šle k spovedi in vsak dan prejele najsvetejši oltarni zakrament. Vsak teden smo se petkrat postile v čast najsvetejših petih ran in si ob petkih z vrvjo ali šibo zadale sedem bolečih udarcev v čast preblaženi devici Mariji, in sicer štiri na levo in tri na desno stran prsi.

8 Preostali čas smo posvetile pobožnim premišljevanjem in pouku mladih deklet. Pri tem smo usmerile pozornost po večini na to, da bi se v mladih srcih že zgodaj prebudilo hrepenenje, če je bilo denarno mogoče, da bi kar se da zgodaj stopile po naših stopinjah, in položile vso svojo zemeljsko doto Bogu pred noge, da bi tako postale čiste in vredne neveste Jezusa Kristusa!

9 Prav tako ni smela nobena izmed nas z nezastrito glavo na ulico in najstrožje je bilo prepovedano pogledati svetnega moškega: niti svetnega duhovnika, temveč edino le enega od svetih bratov iz reda svetega Frančiška, pa tudi enega svetega jezuita in škofa ali tudi zelo pobožnega kanonika. Če so nam morda pri tem prišle včasih na um nečiste misli, smo jih takoj naznanile najčistejši materi in jo prosile za res ostro kazen za

odvrnitev takšne peklenske more od našega najčistejšega srca.

10 Dobra častita mati, ki je bila zelo sveta, nam je dala potem takoj najmodrejšo nauke, in nato šele zaslužene kazni, ki so bile različne glede na velikost nečistih misli. Za čisto majhno misel je bil en udarec po golem telesu, trije rožni venci in en popolnoma postni dan. Za večjo misel je bilo sedem močnih udarcev s šibo po golem telesu, da je krvavelo, nato dvanajst rožnih vencev in trije popolnoma postni dnevi na teden. Za še močnejšo misel - recimo misel na najbolj prekleti zakonski stan, kakor zdaj obstaja - je bilo kot kazen določenih, in takoj izvršenih 15 udarcev z bodečo šibo, 30 rožnih vencev, devet popolnoma postnih dni v treh tednih, ter bodeč cilicij* prek golih prsi ali ledij.

11 Zraven so prišle še duhovne pokore, pogosto še hujše kot tiste, ki nam jih je dala ljubljena častita mati. Tako smo morale tudi ponoči pogosto vstajati iz najboljšega spanja in moliti v koru, to je bilo posebno grenko pozimi. Če smo zbolele zaradi mnogih naporov in mučenj, si nismo smele nikoli želeti ljubega zdravja, temveč vedno le najgrenkej-

šo smrt zaradi pokore za naše odpustljive grehe in še več podobnih najgrozovitejših samozatajevanj. - Iz mojega sicer kratkega, pa nadvse resničnega opisa, vidiš naše zelo grenko zemeljsko stanje.

12 Za Kristusa smo torej veliko in največkrat potrpežljivo pretrpele in smo se brez godrnjanja voljno podredile trdemu pravilu našega strogega reda! Vse naše premoženje smo zapustile redu za njegovo zveličavno širjenje v čast preblažene device Marije in v vedno večjo slavo Božjo! Tako smo verjele, da Bogu ne postavljamo nobene neprimerne zahteve, če smo želele biti po naši grenki telesni smrti takoj sprejete v večno blaženost! Toda ne samo, da so se tukaj vsa naša upravičena upanja razblinila kot pena, temveč poslušaj:

13 Ko smo se me vse, ki tukaj stojimo, skoraj sočasno znašle tukaj v tem svetu in so nam nekateri kmetje zaklicali, da smo zdaj v svetu duhov, smo z druge strani videle priti v ta svet popolnoma nemoralne in dobro znane ženske osebe. Z gotovostjo smo pričakovale, da bo pri priči prišla množica hudičev in takoj potegnili te slabe, raz-

posajene in krivoverske ženske duše v zasluženi pekel!

14 Samo - ah, kdo bi lahko kdaj kaj takega sanjal! Namesto hudičev so se z neba spustili vidni angeli in takoj preoblekli te slabe, najbolj grešne duše v resnično nebeška oblačila! Dali so jim bleščeče palme in jih nosili naravnost v nebesa; nas pa ni noben angel počastil niti z enim samim pogledom! Kričale smo, molile, rotile smo celo Marijo in Boga pri vseh Njegovih svetnikih in izvoljenih, toda vse naše, gotovo milijone let trajajoče kričanje, je bilo doslej brezplodno! Povej, ali ni to prehudo!? Ali nismo prevarane, časno in večno! Ali se tudi to imenuje Božja pravičnost?!"

15 *Škof Martin* govori: "No, no, bodite potrpežljive! Za zdaj ste preskrbljene. In tudi če z vami vso večnost ne bi bilo bolje kot je zdaj, bi to že lahko prenesle! Kajti o vaših zaslugah si ne smete veliko domišljati. Zakaj ste bile na svetu tako neumne, da ste se pustile zapreti in pretepati in na koncu celo ubiti? Le kaj dobrega ste s tem storile svojemu bližnjemu? Skrbele ste le za svojo kožo in vam ne bi bilo veliko mar, če bi Bog

61

*Govor gospe Srca Jezusovega - Njihove
telesne zablode in duhovna neumnost -
Martinov poskus pouka in moralna
pridiga*

1 Šolske sestre zdaj nekoliko godrnjaje stopijo nazaj. *Gospe Srca Jezusovega* stopijo naprej in začno takole govoriti: "Prečastiti gospod! Mi smo gospe prvega ženskega reda sveta, v katerega so sprejete samo deklice iz zelo bogatih, uglednih in plemenitih hiš, kjer se lahko naučijo vsega, kar se da na

svetu naučiti!"

2 (*Škof Martin* sam pri sebi: "Ni slabo - te že začenjajo dobro! Ravno tako bi jih Gospod lahko najbolje porabil, ali morda kaj drugače?")

3 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Vseh jezikov, glasbe in plesa, vsakršne druge gimnastike - kot je mečevanje, kjer je primerno pa tudi jahanje, potem risanja, slikanja, vsakovrstnega umetniškega vezenja in umetniškega šivanja! Poleg tega so se seveda poučevale tudi vse druge znanosti, kot popolna geografija, matematika, fizika, astronomija, zgodovina, navtika, hidravlika, geometrija, trigonometrija, stereometrija, poezija v najelegantnejših evropskih jezikih, in še cela vrsta drugih koristnih predmetov.

4 Skratka, v našem redu se poučujejo znanosti vsega sveta in vadijo umetnosti vsega sveta - seveda samo, če kdo to zahteva in plača. Ostali čas pa prebijemo z molitvijo, petjem, vmes tudi s postom, poslušamo po eno mašo na dan, ter imamo trikrat na teden spoved in obhajilo. Če katera prekorači stroga redovna pravila, je tudi primerno strogo kaznovana; kazni se na žalost vedno

spoštujejo bolj natančno kot redovna pravila sama!"

5 (*Škof Martin* sam zase: "Glej, sam sem vendar bil škof, toda skrivnosti tega reda nisem nikoli spoznal tako podrobno kot ravno zdaj! Ah, s tem redom mora imeti Gospod prav posebno veselje!?"

6 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Ti ljubi, prečastiti prijatelj, iz tega vidiš..."

7 (*Škof Martin* sam zase: "da ste najneumnejše goske!")

8 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "kako težka pravila ima naš najstrožji red in kakšna veličina..."

9 (*Škof Martin* sam zase: "neumnost")

10 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Samozatajevanje spada zraven, da se teh tisoč najtežjih pravil natančno upošteva. Ja, povem ti, samo pravi velikani..."

11 (*Škof Martin* sam zase: norci")

12 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "...duha lahko izpolnijo vsa ta najtežja pravila! Vendar pa smo me vse, kot resnične junakinje, za nebeško kraljestvo najnatančnejše izpolnjevale vsa ta pravila in verjele, da nam na ta način nebеса ne morejo uiti!"

13 (*Škof Martin* sam zase: "Tu je potrebna

resnično zelo močna vera!")

14 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Toda zdaj nas vidiš tu po nekaj milijonih zemeljskih let še prav tako popolnoma bedne, kot smo bile, ko smo se prvič znašle tukaj, v tem svetu duhov. Ta tvoja hiša je prva čudovita stvar, ki smo jo v tem svetu dobile pred oči. - Vprašanje: Je morda tudi to Božja pravičnost?!"

15 (*Škof Martin* sam zase: "O nikjer *bolj* kot ravno tukaj pri vas neumnih goskah!")

16 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Namesto da bi nam dali pošteno zaslužena nebesa, smo morale, ko smo potrkale na vrata, nad katerimi je bilo napisano 'Nebeška vrata!', od nekega prostaškega kmečkega pobalina, ki je bil videti popolnoma prostaški in neizobražen, slišati besede: 'Nazaj, ve zmešane in neumne device! Zakaj niste svojih svetilk prej napolnile z oljem!'"

17 (*Škof Martin* sam zase: "Nič več kot pravično! Te gospe bi lahko skoraj že jaz sam nagnal iz svoje hiše!")

18 (*Gospe Srca Jezusovega*.) "Nato so izginila ta nabeška vrata in takoj nas je obkolila množica hudičkov, ki so bili videti kot

blodne luči. Ti hudički so neprestano skakali okrog nas in nas neprestano bridko dražili ves neskončni čas, dokler nismo šele pred kratkim srečale na svojem, skoraj že večnem begu to zdajšnjo družbo!

19 Kaj praviš k temu, ti, najljubši, prečastiti prijatelj? Kaj je to, le kaj naj storimo, da bi nekoč morda le dospele v kakšen nekoliko boljši stan? Oh, svetuj nam, ti najljubši prečastiti prijatelj!"

20 *Škof Martin* govori čisto lakonsko - ironično: "Ah, ah, ah, tu vam je Gospod seveda storil veliko krivico! Kajti živele ste vendar natančno po evangeliju! Ah, to moram reči, tu je Gospod Jehova Jezus zelo krivičen, če je na zelo evangelijska pravila vašega reda obljubil nebesa - in vam jih potem noče dati! Od Njega bi to lahko celo imenoval impertinent in tres mal honnête!* Tako nežnim in vendar tako veleučnim srčkom odreči nebesa, - ah, je to mar vse, kar

* Zelo malo spodobno

** Ah, ne, ah ne, prijatelj moj, me vse živimo zelo čisto in tudi vero smo imele zelo močno

*** O moj Bog, kaj potrebujemo še več za nebesa?

**** Ljubezen do bližnjega nam je prvo

***** Kaj hoče Gospod Jezus še več?

lahko človek reče? Najbrž ste naskrivaj med seboj počenjale sodomitsko nečistovanje? Ali ste morda poleg vaših tisoč učenih redovnih pravil popolnoma zapostavile najboljše krščansko pravilo, ljubezen do bližnjega?!"

21 Govori *ena druga gospa*, ki hoče delovati močno francosko: "Eh, ne, e ne, mon ami, mer že vse živimo lepo zelo čisto in religijo mer tudi zelo imeti!** O mon dieu, kaj mer rabiti plus pour le nebes?*** Ljubezen do bližnjega biti le ons in za sodomitsko nečistovanje**** ne vemo, kakšna pošast je to!? Živele smo pošteno in razumi, mon ami, nedolžne kot rože! Kaj hočeš plus Monsieur Jesu Christ?*****"

22 *Škof Martin* govori: "Prosim te, za Božjo voljo, prenehaj s tem svinjskim jezikom! Saj si vendar Nemka in iz same jezikovne modne neumnosti ne znaš govoriti svojega maternega jezika? Mar verjameš, da bo tu kakšna nemško-francoska Meta prišla v nebesa? Povem ti, ti posebno neumna gos, to bo še dolgo trajalo! - Ne, kaj takega se mi še ni zgodilo tukaj v kraljestvu duhov! Celo duhovi z drugih planetov so govorili z menoj prav čisto nemško, tej neumni gospe Srca

Jezusovega pa je bolj všeč, če z Nemcem govori francosko kot nemško! - Zakaj je potem tvoja predhodnica, ki je vendar rojena Lyonka, lahko govorila z menoj dobro nemško, zakaj pa ti, napihnjena goska, ne?!"

23 *Gospa* pravi: "O prijatelj, ker sem verjela, da se bom s tem pri tebi postavila!"

24 *Škof Martin* govori: "To je bila pa neumna misel, podobna tisti, po kateri ve vse za svojo brezmejno neumnost pričakujete od Boga nebesa! Mislite, da je Gospod naredil nebesa za takšne neumne goske? Oh, zelo se motite! Povem vam: prej bodo prišli tja vsi osli in voli, kakor ve, to si zapomnite! Pojdite tja v najbolj zadnji kot in se najprej učite ponižnosti! Šele potem pridite in vprašajte, ali je za vas v najnižjih nebesih prosto kakšno mesto za kravjo deklo - vendar v to močno dvomim. Pojdite, kamor sem vas poslal!"

62

Dvogovor med nekim jezuitom in škofom Martinom - Pouk usmiljene sestre, ki se boji pekla

1 Naprej stopi *neki jezuit* in pravi: "Plemeniti prijatelj, zdi se, da nisi ravno velik prijatelj umetnosti in znanosti, ker so ti tako malo všeč te nadvse cenjene gospe Srca Jezusovega. In vendar so tako rekoč edini ženski red, ki se pridno posveča znanostim in umetnostim od zgodnjega jutra do poznega večera, in se tako najbolj približa nam bratom Družbe Jezusove! Ah, brat, prijatelj, te gospe bi vendar moral obravnavati z več spoštovanja in ljubezni!"

2 *Škof Martin* govori: "Le zakaj, te neumne domišljave Mete z več spoštovanja? Povem ti, zanje je še to spoštovanje, ki jim ga izkazujem, veliko preveč! Tem bi bilo treba pokazati vrata in jih še za nekaj milijonov let vreči ven. Morda bi potem pozabile svoje tuje jezike - to bi bilo zanje res dobro!"

3 Glej, če jih zdaj pogledam, vidim švigati iz njihovih oči jezo in napuh! Zelo rade bi se pretvarjale, toda to tukaj v kraljestvu duhov ne gre. Kajti tukaj se da posebno takšne nesolidne duhove spregledati z enim samim pogledom in se hitro in zlahka vidi, kakšni so pravzaprav od znotraj. Ker pa sem jaz zdaj te goske še bolje spregledal in me zaradi svoje velike neumnosti navdajajo z gnusom, jih moram vsaj poslati v tisti kot, da se ne jezim ob pogledu nanje.

4 Ti sam in vsi iz tvojega hvalevredno-neumnega kolegija pa si tudi ne smete preveč domišljati zaradi svojega najbolj neprimerne imena. Kajti, pomisli sam in mi povej, s kakšno pravico se imenujete jezuiti, in kdo vam je dal pooblastilo za takšno skrunjenje Božjega imena? Potem boš zlahka uvidel, kako sramotno ste zlorabili to najsvetejše ime, in kako bi vi vsi zdaj lahko popravili takšno bogokletje!

5 Ali lahko kdo izmed vas reče: 'Jezus, Gospod, nas je poklical tako kot recimo Pavla in Petra?' Ali je kdo od vas kdaj videl Jezusa ali za časa vašega telesnega življenja morda bolj cenil evangelij kot Ignacij Lojolski? Vidite,

vi ste bili v dejanjih najodločnejši sovražniki Jezusa Kristusa in se imenujete 'jezu-iti'!?"

6 Spet govori *jezuit*: "Najljubši prijatej in brat, zdi se, da ti to stvar slabo razumeš ali sploh ne. Mar ne razumeš, kaj pomeni: Omnia ad maiorem dei gloriam!?"* Glej, v tem je temelj našega imena! Ne, kot da bi nas Gospod Jezus nominativno** ustanovil, temveč smo mi izbrali to ime samo v Njegovo večjo slavo! Dobro vem, da to sredstvo samo po sebi ni hvalevredno. Toda kaj je narobe s sredstvom, če je le *cilj* dober in posvečuje sredstvo, pa če bi bilo to še tako plehko!"

7 *Škof Martin* govori: "Tudi tu govoriš kot norec in presojaš o Božjih rečeh kot slepec o barvah! Mar misliš, da se bo povečala slava velikega Boga, ki ga večno vso neskončnost slavijo neštete miriade najbolj nezaslišanih čudežev vseh čudežev - povem ti: sveti čudeži, katerih čistost, vzvišenost in najbolj nedoumljiva božanska lepota so tolikšne, da bi te v trenutku ubile, če bi jih zagledal, če

se ti Njemu v slavo najnevrednejše imenuješ 'jezuit', ali če misliš, da s tisoč drugimi, pogosto najsramotnejšimi sredstvi dosegaš navidezno dobre cilje?!

8 Mar misliš, da je Jezus po nekem menihu postavil v svojo večjo slavo sramotno inkvizicijo?! Ali misliš, da so Jezusu vseč autodafés*** in druga grozodejstva, ki ste jih baje opravljali zato, da bi Ga slavili, v ozadju pa ste vendar imeli čisto drugi, neredko najsramotnejši cilj?!

9 Mar misliš, da je Gospodu Jezusu vseč in Ga slavi, ko so dekleta zanosila s teboj, in si jih dal potem ravno tudi ad maiorem dei gloriam žive zazidati v cerkveno grobnico? Ali ko si si z vsakovrstnimi peklenskimi pretvezami v večjo Božjo slavo prigrabil premoženje tisoč vdov in sirot, potem pa nisi imel srca, ko si videl tisoče trpeti v največji bedi?!

10 Mar še res misliš, da bi kaj takšnega lahko služilo večji Božji slavi in da bi bilo Gospodu Jezusu vseč takšno poveljevanje Njegovega imena? Oh, če to resno misliš, potem si najbolj obžalovanja vredno bitje v vsej večni neskončnosti Božji!

11 Le kaj bi rekel, če bi zdaj stal pred teboj Jezus, edini, večni Gospod in Bog nebes in vseh neštetihih miriad svetov, in te vprašal, kako ste ti in vsi tvoji privrženci ravnali z Njegovo besedo? In kdo vam je dal pravico, da ste tako strastno skrunili Njegovo najsvetejše ime? Povej - povejte vendar vi vsi, le kaj bi odvrnili vsemogočnemu, večnemu Bogu?!"

12 Vse obide vidna groza in odrevenela topost. Nihče ne upa škofu Martinu odgovoriti niti besedice, kajti vsi ga imajo za angela sodnika.

13 Samo *ena usmiljena sestra* stopi čisto preplašena k škofu Martinu in reče: "O ti angel sodnik v Božjem imenu! Samo v pekel nas ne obsodi; v vice gremo vsi radi v Božjem imenu! - Ooooooh, to je strašno, kakšen najstrožji sodnik si! Hohoh - imej vendar vsaj nekaj sočutja z nami ubogimi grešniki in grešnicami!"

14 *Škof Martin* govori: "Vstani, ti usmiljenka, neumna kot noč! Jaz nisem noben sodnik, temveč sem ubogi grešnik, in sam upam na Gospodovo milost. Toda jaz, hvala Bogu, zdaj spoznavam svojo veliko neumnost in

* Vse v večjo Božjo slavo!

** Z imenovanjem

*** Slovesne usmrtitve krivovercev

63

Martinov dvogovor z dvema drugima jezuitoma in dvema ligvorijancema

1 Pred škofa Martina stopita dva druga jezuita, poleg pa še dva ligvorijanca in govorijo: "Ljubi, najboljši prijatelj, prav zares se zelo

tako kažem tudi vam vašo, da bi jo tudi vi odložili in postali takšni, kot hoče Gospodov večni red. Sicer boste nenehno padali samo v večjo bedo, namesto da bi se dvigovali v večjo blaženost!

15 Da pa vas jaz ne sodim, dokazuje to, da sem vas vse sprejel in vas ne pošiljam proč, temveč najbolj prijateljsko vse skupaj obdržim - če hočete ostati pri meni. Toda če ostanete, ne smete vztrajati pri vaši neumnosti, temveč se mirno pustite poučiti od tistega, ki ima tu gotovo več izkušenj kot vi, novinci v tem svetu. Bodite torej mirni in razmislite o mojih besedah!"

strinjam s tvojim naukom, ki si nam ga vsem skupaj dal. Kakor zdaj čutimo, nam vsem skupaj tu res nič ne manjka. Toda, če bi poleg tega imeli vsaj kakšno majhno zaposlitev, bi bili s to usodo popolnoma zadovoljni in si za vso večnost ne bi želeli boljše. Če pa bi morali brez vsakršne zaposlitve preživeti vso večnost, bi nam bila na koncu popolna smrt ljubša, kot takšno enolično brezdelno življenje."

2 Škof Martin govori: "Prijatelji, ali lahko berete, kar je napisano na tej okrogli beli plošči?"

3 Eden od četverice pravi: "O ja, tu je zapisano to najusodnejše: 'Dies irae, dies illa! Libera nos ab omni malo! Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris! Requiescant in pace! Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis! Ex pro-

* Dan jeze, tisti dan! Reši nas vsega hudega! Spomni se, človek, da si prah, in da se v prah povrneš! Naj počivajo v miru! Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti! Iz globočine sem klical! Moj klic naj pride k Tebi! Daj jim večno življenje Gospod, in prostor v Abrahamovem naročju, in pusti jim sesti za njegovo mizo, in z njim jesti vse večnosti, amen!

** Vzkliki

fundis clamavi! Clamor meus ad te veniat! Vitam aeternam dona eis, domine, et sedere in sino Abrahami, et considere ad mensam illius, et comedere cum illo per omnia secula seculorum, amen!*

4 Glej, brati še vedno znam, četudi se mi zdi, kot da že nekaj tisoč milijonov let nisem videl nobene črke. Toda, povej mi, kakšen je namen teh starih dogmatičnih verzov? Se bo mar tukaj, v svetu duhov, čisto zares ravnalo po njih? Če bi bilo tako, bi bilo res zelo slabo z obstojem nas vseh, vso večnost! O prijatelj, razjasni nam, kako je treba tole tu razumeti!"

5 Škof Martin pravi: "Le kako drugače naj bi se razumelo, kot tako kot je napisano! Prav nobenega drugega pomena ni, razen tega, ki ga je mogoče jasno razbrati iz sestavljenih besed! Poleg tega povejte sami: Ali ste na svetu kdaj koli s temi eksklamacijami** povezovali kakšen drug pomen, kot pa se razodeva v sami stavčni zvezi? Če ste bili s temi verzi, ko so vam prinašali denar in skrivni duhovni ugled, zadovoljni na svetu, zakaj bi vam bilo nerodno, zdaj, ko se nanašajo na vas? Potrebujete zaposlitev? Re-

quiescant in pace; ergo requiescamus!*" Ta počitek, večni pokoj ste zdaj vsi našli!

6 Tu je tudi luč, ki neprenehoma enako sveti skozi lepa, velika okna. Torej je tudi ta moja hiša enaka Abrahamovemu naročju, in tista velika, z dobrim kruhom in vinom do vrha napolnjena omara, je resnična Abrahamova miza, pri kateri boste skupaj z menoj jedli do poslednje sodbe - in če na ta dan jeze ne boste obsojeni, tudi po *njej* ne boste! Kaj hočeš še več?!"

7 *Eden od ligvorijancev* pravi: "Ja, ja, prav imaš, prijatelj, bo že tako. Ne glede na to pa ti moram pripomniti, da se mi zdi, da postaja nedojemljiva zgodba z nadvse dolgočasnimi časovnim zaporedjem strašansko dolgočasna! Misli si: za zmecraj tukaj, popolnoma *nedelaven*, in vso večnost brez pričakovanja česar koli! Zamisli si, prijatelj, tale dolgčas po recimo, nekaj decilijonih zemeljskih let! O Gospod, tega vendar ne prenese nobeno živo bitje!"

8 *Škof Martin* pravi: "Toda kaj ti koristi tvoje prebrisano razmišljanje! Mar nisi nikoli bral,

da je napisano: 'Vsakdo bo živel po svoji veri' in 'Kakor drevo pade, tako bo obležalo'? Le zakaj smo verjeli v takšne neumnosti, s katerih resničnostjo se tukaj ne moremo sprijazniti?

9 Če smo bili na *svetu* trmoglavi osli, moramo tudi *tukaj* sprejeti uresničenje naše oslovske vere, pa če nam je to všeč ali ne! Če pa bi na svetu svojo vero uredili bolj modro, bi nam gotovo tudi tukaj šlo veliko bolje. Mi vsi pa - tudi jaz nisem izjema - smo bili na svetu toliko srečnejši, kolikor več teme smo tam razširjali. Zato naj nas tudi tukaj ne moti, če živimo pokopani v svojo neumnost kot v domnevnem Abrahamovem naročju!

10 Ali ni bilo in ni na svetu neznansko veliko starih oslov, volov in ovnov, ki sicer sami kar naprej besedičijo o svetlobi in pojasnilu? Četudi sta jim dani boljša svetloba in hrana, se ne ravna po tem, temveč se čisto udobno vračajo nazaj v svojo staro neumnost, žro staro hrano in osvežujejo svoje oči ob najskromnejšem somraku svojega oslovskega ali volovskega hleva, kjer lahko prežvekujejo staro nesnago svojega želodca.

11 Vidite, prav taki osli, voli in ovni smo bili tudi *mi*. Zato se ne smemo čuditi, če je Gospod tako velikodušno poskrbel za našo staro, živinsko naravo. Kogar je veselila neumnost, naj se je veseli naprej! Kdor je rad spal, lahko tukaj spi po mili volji! Kogar je veselilo brezdelje, naj tu večno počiva! Kdor se je veselil jedače in pijače, tam je Abrahamova miza! Kdor se je rad ukvarjal z devicami, ima tam usmiljene sestre, šolske sestre in gospe Srca Jezusovega! Saj smo vendar kar najbolje preskrbljeni z vsem; le zakaj sploh tarnamo?!"

12 *Vsi* skomignejo z rameni in pravijo: "Sicer imaš prav - toda vrag naj vzame našo modrost! Če bi lahko na svetu še enkrat postali žabe in po mili volji kvakali, bi nam bilo očitno boljše! Toda česar ni mogoče več spremeniti, mora na žalost ostati tako kot je."

*** Naj počivajo v miru; zato počivajmo!

*Minoritovo pošteno priznanje - Rim kot
nosilec krivode - Začetek spoznanja in
poboljšanja minoritov*

1 Naprej stopi *minorit* in govori: "Prijatelj, dovolite mi, da spregovorim le besedico! In če ne bo koristila za nič boljšega - o tem seveda jaz ne morem odločati - naj nam naredi prijetnejši vsaj kosček večnega miru, ki nas čaka!"

2 *Vsi* rečejo: "Bravo, tako je prav! Le govori, z veseljem te bomo poslušali! Kajti ti si že na svetu veljal za zelo modrega in maziljenega govornika. Zato le govori tudi tu, kakor ti je dano!"

3 *Minorit* govori: "Bratje in prijatelji, mi vsi smo imeli na svetu tako rekoč dva evangelija. Prvič, starega od Gospoda Kristusa in nekaterih Njegovih apostolov, in drugega, od Rimskokatoliške cerkve, ki si je dodala dogmatični naslov 'edina zveličavna', ker si je domišljala in si še domišlja, da sedi na Petro-

vem sedežu in ima ključke do nebes in pekla.

4 Tej Cerkvi smo prisegli, da ji bomo ostali zvesti do našega konca in sprejeli za resnično vse, kar bo ponudila verovati - pa če je zapisano v kakšni Bibliji ali ne. Prav tako smo se zaobljubili, da bomo vsakega drugače mislečega in drugače verujočega imeli za krivoverca in ga kot takega prekleli.

5 Kar smo prisegli, tega smo se tudi natančno držali - čeprav neredko proti svoji presoji in proti človeški zdravi pameti.

6 Vsi veste, da nam je Cerkev prepovedala branje Svetega pisma - to je bilo smrtni greh - in da smo smeli brati le nedeljske, zelo okrajšane evangelije. Vse drugo so smeli brati in razumeti samo doktorji teologije. Nam pa so bili za to dani *Patres ecclesiastic*,* *Breviarium*** in legende, potem tudi redovna pravila, Ignacij Lojolski, relikvije, podobe, maše, zakramenti, spoved in še veliko več drugih stvari, ki jih tukaj lahko brez sramu označimo kot največje, pogosto zlobne neumnosti.

* Cerkveni očetje

** Brevir, duhovniški molitvenik

7 Vprašujem: Če smo pri vsej tej rimski cerkveni ureditvi, ki jo je Bog vendarle zanesljivo vsaj dopustil, ravnali prav v nasprotju s pravim Jezusovim naukom, kaj *moremo* za to? Krivca za vse to je treba poklicati na odgovornost po vsem človeškem in gotovo tudi Božjem pravu. Nam vsem pa bi bilo treba dati navodilo, kako naj se v prihodnje vedemo in kako naj popravimo, kar smo končno sami storili slabega!"

8 *Drugi* govorijo: "Bravo! Govoril si zelo modro in z zadovoljstvom smo te poslušali! Krivec naj plača za nas! Tako je prav! Rimska stolica naj plača, in vsak, ki nas je usposobil za nekaj, ne da bi toliko časa počakal na našo privolitve, da bi naše mišljenje v pravi luči lahko dozorelo in se razsvetlilo!"

9 Krstili so nas brez naše privolitve in nam prav s takšnim zgodnjim krstom vsilili rimsko veroizpoved, s tem pa naredili otroka odgovornega že v materinem telesu. Ali ni več kot blazno dopustiti, da novorojenec po nekih zastopnikih priseže zvestobo? Ne da bi pomislili, ali se bo otrok, ko bo odrasel, strinjal s to prisilno priseženo zvestobo ali ne, in bo v nasprotnem primeru moral

prisego prelomiti. Oh, to je vendar hudo protikrščansko!

10 Saj je vendar sam Kristus dejal: 'Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan!' Oh, to je vendar popolnoma protikrščansko; kako more biti kdo krščen, še preden se sploh zaveda krščanske vere v sebi? Krst mora vendar biti živo spričevalo, da je nekdo prejel krščansko vero za vodilo svojega življenja! Ali pa novorojeni otrok ve, kaj je vera, kaj *krščanska* vera in kaj spričevalo? Ah, če to prav premislimo, se zdi neumnost vedno večja in vedno bolj protikrščanska!

11 Pravimo, da so po tem krstu odpuščeni izvirni grehi in vsi grehi, storjeni pred krstom. Oh, kako strašansko neumno je vendar to! Ali lahko kateri vsaj malo jasneje misleči človek obsodi otroka zaradi tega, ker sta njegova starša zagrešila kako odpustljivo napako? In Bog, najmodrejši, naj bi še kar naprej štel za smrtni greh Adamov prekršek - otrokom več kot tisočega rodu, ki vendar nikoli ne morejo biti krivi zanj? Ja, to spozna človek šele *tukaj*. Kar pa zadeva grehe storjene *pred* krstom, to je vendar smešno! Otroku vendar ne bo grešil že v materinem telesu!

12 In kakšne grehe ima lahko pogan, ki šele prestopi v krščansko religijo, ki je zdaj veliko bolj poganska kot najhujše poganstvo samo? To so lahko samo grehi proti poganskim postavam. Kajti proti krščanskim zakonom se pogan ni mogel pregrešiti, ker jih še ni spoznal! Odpuščati poganu njegove poganške grehe pa vendar ne bi pomenilo nič drugega, kot ga od začetka spet potrjevati v njegovem poganstvu. Enako velja tudi za Jude: hoteti Judu s krstom odpustiti, da je bil tako dolgo Jud, to bi bilo tudi vse, kar si lahko kolikor toliko trezen človek misli kot vrhunec neumnosti!"

13 Znova govori *minorit*: "Prijatelji, samo prehiteli ste me. Vaša pripomba je bila popolnoma pravilna. Povem vam: to rimsko pokristjanjevanje že v materinem telesu se mi zdi nekaj takšnega kot stare pravljice o tem, da je bil kdo zapisan hudiču! Tu se nekdo iz samih nizkotnih, političnih nagibov že skoraj v materinem telesu zapiše bognasvaruju in si ga potem s pomočjo Rima popolnoma prilasti. Oh, to je hvalevredno! In takšna protikrščanska, tako imenovana prva Krščanska cerkev se poleg tega imenuje tudi

še 'Mati' in njen poglavar 'zastopnik Jezusa Kristusa', torej Božji zastopnik!

14 Čudno, čudno - in vendar je res: v kakšnem blodnjaku smo vendar vsi skupaj živeli in nismo opazili, da smo bili že od rojstva popolnoma podložni bognasvaruju! Po krstu naj bi bili osvobojeni najbolj abotnega izvirnega greha in tako postali Božji otroci, - lepi Božji otroci, Bog nas varuj! Namesto *iz* pekla smo bili krščeni dobesedno *v* pekel!

15 In da ja ne bi nikoli nihče pomislil na resno pokoro in resnično izboljšanje svojega življenja, so iznašli odpuščajóčo osebno spoved za vse smrtne grehe in pri tej smo imeli mi duhovniki popolno pravico odveze. S tem je bil vsak človek vržen nazaj v svojo staro mlakužo in ni bil nikoli sposoben postati novo bitje v Kristusu!

16 O bratje, bratje, bratje! Zakaj je Bog te reči dopustil, nam bo ostala večno nerešljiva uganka! 'Bodite vsi popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih!' Lepa popolnost, kjer si moral biti zavestno še bolj neumen kot polenovka in šele zdaj kot duh začeti v bolj nebeški svetlobi spoznavati, v kakšnem

blodnjaku si bil na svetul!

17 Še zelo veliko bi bilo mogoče povedati in čedalje več dokazov bi našli za to, da je rimski sedčž cdini krivec vse naše sprevrženosti. Toda jaz mislim, da bo to, kar zdaj samo približno spoznavamo, Gospod gotovo videl v najjasnejši luči. In usmiljen bo z nami, ubogimi zapeljanimi grešniki, če bomo mi od srca odpustili vsem, ki so kdaj koli nosili in še nosijo kakršno koli krivdo za našo načrtno zavedenost! - Tako torej menim jaz, kaj pa mislite vi?"

18 *Vsi* glasno kličejo: "Bravo!" in se - razen redkih jezuitov - popolnoma strinjajo z njim.

65

Škof Martin ozdravi duhovno slepe jezuite

1 Te jezuite pa prevzame v obravnavo *škof Martin* in začne s temi zmajevalci z glavo in skomigovalci z rameni popolnoma radikalen diskurz, ki se glasi takole:

2 "Zakaj zanikovalno zmajujete z glavo in dvomeče skomigate z rameni? Ali morda bolje razumete stvar kot vaši pošteno misleči tovariši? Komaj verjamem! Vem pa, kaj hočete, in ravno v tem je vzrok, zakaj vas nekaj ob tem zmajuje z glavo in skomiga z rameni! Glejte, povedal vam bom, kaj vam še zadržuje pred očmi trojno Mojzesovo zagrijnalo!

3 Najprej, to je vaša stara, toga, neupogljiva zavest, ki še stalno obvladuje vašo duševnost in ne spusti v vaša srca nobene boljše in čistejše svetlobe. Drugič, to je vaša mračna zmotna vera, po kateri verjamete, da je potreben za to, da je nekdo kristjan, najprej samo krst. Nekoga je treba samo krstiti v imenu Očeta in Sina in Svetega duha - in po vaši zmotni veri je že kristjan! Res, lepa vera! In tretjič: napuhnjeno mislite in oblastizeljno verujete, da ste pravi Gospodovi apostoli in da vam je dal oblast, da delate, kar hočete, ker naj bi imeli pravega Svetega duha!

4 Oh vi, stari norci! Le s čim lahko to dokažete? Kje je v Pismu kakšno besedilo, ki bi opravičevalo vašo norost? Mislite, da je

Gospod tudi vam, najhujšim protikristjanom, govoril tako kot je govoril Petru in drugim svojim apostolom, ko jih je poslal v svet oznanjevat evangelij vsem narodom? Oh, v tem se pa hudo motite! Glejte, tam je zapisano: 'Prejmite Svetega duha! Kar boste - v posesti tega Svetega duha - zvezali ali razvezali na Zemlji, bo zvezano ali razvezano tudi v nebesih!'

5 Ste kdaj imeli tega Svetega duha? Ali si lahko Sveti duh kdaj sam ugovarja, ali lahko spremeni, kar je za večno določil? Ali pa lahko postane še modrejši in spozna, da so njegove nekoč dane zapovedi pomanjkljive in jih je zato treba nadomestiti z novimi in boljšimi?

6 Mar Sveti duh v času apostolov še ni sprevidel, da bodo pozneje potrebni menihi vseh barv in zvrsti, ki bodo spravljali ljudi v nebesa? Da bodo zato, da bi prišli v nebesa, potrebne podobe, rezbarije, relikvije, milostne podobe, zvonovi, blagoslovljena voda, kadilo, mašna oblačila, meniške kute, cerkve in samostani, kelihi in monštrance, mašni zvončki in ministranti, ki odgovarjajo latinsko, ter še več tisoč takšnih neumnosti?

Kako slep je vendar moral biti Sveti duh, da ni že tedaj, v času apostolov, uvidel in takoj zapovedal takšnih za dušni blagor ljudi nujno potrebnih reči!

7 Ali so prvi kristjani skupaj s Petrom in Pavlom zdaj hudičevi, ker niso imeli cerkva, zvonov, latinskih in pogrebnih maš, blaženost omogočujoč milostnih podob, celo spovedi in poslednjega maziljenja ne, drago plačanih zadušnic, različnega zvonjenja, mrtvaških prtov, latern, rumenih voščenih sveč, in drugih podobnih reči?

8 Mar še zmeraj ne vidite, kako nesmiselno je vse to? Ne vidite, da smo bili mi vsi prav zaradi teh tako imenovanih bogoslužnih dejanj, zakonov in ceremonij, ki sta jih samovoljno ustvarila naša lakomnost in bleščeča oblastizeljnost, ne samo brez vsakega najmanjšega evangelijskega naročila, temveč tudi v nasprotju z Božjo besedo in proti nauku apostolov - najočitnejši grešniki proti Svetemu duhu, o katerih je rečeno, da jim ne bo odpuščeno niti časno niti večno?

9 Če bi samo enkrat površno primerjali čisto Gospodovo besedo namenjeno vsem ljudem, z našo rimskokatoliško neumnostjo, bi se

vam vendar morale odpreti oči. In morali bi spoznati, da Rim ni nič drugega kot v Božjem razodetju še preveč jasno označena babilonska vlačuga, mi duhovniki pa smo prvenstveno njeni angelčki - bognasvaruj - in optima forma!

10 Opustite torej, ljubi bratje in sestre, vašo staro posvetno neumnost! Skupaj z menoj se obrnite k edinemu Bogu in Gospodu Jezusu Kristusu - in zagotovo boste vsi milostno sprejeti!

11 Toda, poslušajte: ne to moje ubogo, čeprav dobro mišljeno prigovarjanje, temveč vaša volja in ljubezen vašega srca naj vas trdno in vztrajno vodita k temu!"

12 Vsi se strinjajo s škofom Martinom, samo *gospe Srca Jezusovega* pravijo: Dokler ne dobimo od Boga samega, ali vsaj od preblazene device Marije ukaza, naj vas poslušamo, ostanemo zveste rimski materi in ne sprejmemo od vas nobenega novega nauka, ki bi nas lahko pripeljal v pekel!"

13 *Škof Martin* govori: "Le tiho, ve neumne Mete! Gospod vam bo pri priči dal pripraviti čisto posebno jed! Če nočete sprejeti evangelija za svoje življenjsko vodilo, ostanite vso

večnost neumne in glodajte slanino vaše ljube rimske matere! Da pri tem gotovo ne boste postale predebele in lepe, za to bo poskrbela Gospodova modrost. Kajti Gospod zna tako neumnim duhovom priskrbeti primerno, nadhomeopatično dieto, ki pogosto traja celo majhno večnost in odločno najbolje rabi takšnim neumnim duhovom - to vem iz svoje izkušnje!

14 Pustimo te neumne, mračne gospe v njihovi veri! Mi pa se želimo v Gospodovem imenu obrniti k boljši svetlobi!"

66

Razširitev srca in hiše - Gospodov klic Martinu

1 *Minorit* vpraša: "Kje brat, kje je tvoja boljša svetloba, ki si jo omenil? Kam nas boš vodil, da jo bomo uzrli?"

2 *Škof Martin* govori: "Pojdite z menoj v sredino te dvorane! Vidite, tam je resnično

božansko-umetniški telurski in astronomski mehanizem! Tu bomo najprej natančneje opazovali Zemljo, na kateri smo prebivali, in potem krenili od nje k drugim planetom in končno k Soncu. Tamkaj boste uzrli marsikaj, kar vam je bilo doslej vsem uganka. Torej le naprej!”

3 Vsi se pomaknejo na označeno mesto in ga obkrožijo v tesnih vrstah. Tudi gospe Srca Jezusovega se počasi pritihotapijo, da bi videle in slišale, kaj vse se bo dogajalo in kakšna bo boljša svetloba, ki jo je omenil škof Martin.

4 *Škof Martin* to opazi in govori precej glasno: “Kaj se ve, modre gospe, tihotapite za nami, kot na svetu kakšna tajna policija? Tu ni nič za tajno policijo! Če se hočete skupaj z nami, s svojimi brati in sestrami, obrniti k boljši svetlobi, potem pojdite odkrito in veselo kot mi! Skrivnega, vo-hunskega tihotapljenja pa tukaj ne trpimo! Razumete?”

5 Ko gospe Srca Jezusovega to slišijo, se ustavijo in govorijo: “Prijatelj, ne jezi se preveč nad nami! Kajti če veš, da smo neumne in slabotne in gotovo zavedene - kot si bil

gotovo tudi ti sam in tudi nisi takoj ob vstopu v ta svet sprejel za čisto zlato vsega, kar ti je bilo povedano - potem prosimo, vendar malo potrpi z nami, ubogimi! Doslej nam še nisi rekel nobene hvalevrednejše besede kot Mete, pa se zaradi tega nismo pritoževale. Da branimo svoj red, to vendar ni tako zelo slabo! Ti, ljubi prijatelj, pa si se nas res lotil zelo trdo, vendar smo to prenesle, čeprav smo že nekoliko godrnjale. Zdaj pa te prosimo, odpusti nam in ne bodi več tako trd do nas, ubogih grešnic!”

6 *Škof Martin* govori: “Ta vaša govorica mi je že bolj všeč kot francoščina. Če prihajate k meni tako, tedaj le pridite pogumno in veselo in se prepričajte o vsem, kar tukaj je, kar se dogaja in kar se bo še dogajalo!”

7 Gospe Srca Jezusovega pohitijo bliže in se začno nemalo čuditi, ko zagledajo veliki in umetelni mehanizem. Jezuiti takoj obstopijo Zemljin globus in sklenejo roke nad glavo od samega začudenja, da je globus tako zvesto oblikovan po resnični Zemlji, in da na njem ne manjka niti najmanjša podrobnost. Prav tako začudeno si ogledujejo globus minoriti in ligorijanci. Frančiškani bolj občudujejo

planetni sistem in sijaj Sonca, ki razširja tu prav toliko svetlobe, kolikor je potrebno za osvetlitev celotnega planetarnega mehanizma. To Sonce je najbolj všeč tudi usmiljenkam in šolskim sestram. Skratka, vsi občudujejo napravo in škof Martin skuša, koliko more zavzeto, razlagati nebesne znamenitosti, ob tem seveda včasih pove tudi kakšno sarkastično šalo o pojavih na Zemlji.

8 Potem ko se vsa ta velika družba ob pouku škofa Martina precej časa zadržuje pri tem Zemljinem in planetnem mehanizmu, postane naenkrat v dvorani veliko svetleje. Celo škofu Martinu se zdi zdaj dvorana veliko večja kot prej pri zelo zmerni svetlobi. To opazi tudi družba in vpraša škofa, od kod prihaja toliko svetlobe in zakaj se je dvorana tako zelo povečala.

9 *Škof Martin* govori: “Moji ljubi prijatelji ter bratje in sestre! Ne čudite se! Kajti tukaj se kaj hitro spreminja vse, kar se je nekoč pojavilo na neki določen način in v neki določen podobi. Ali niste, ko ste prišli semkaj, opazili, kako majhna je bila videti hiša od zunaj, in kako velika je bila potem od znotraj? Vidite, že to je čudež! Tako tudi ta

pojav ni nič drugega kot čudež, ki ga sicer ne razumemo, vendar ga Gospod kljub temu nadvse lahko povzroči.

10 Jaz pa mislim, da je Gospod zato, ker je v vas že nekoliko več spoznanja, dopustil k nam tudi več svetlobe. In ker so se naši pojmi o *Njem* zdaj nekoliko razširili, nam je tudi On ustrezno razširil to naše varno prebivališče, da bi mi vsi lahko imeli v njem toliko več prostora. Oh, takšnim pojavom se tukaj v pravem kraljestvu čudežev sploh ni treba preveč čuditi: tukaj ne dozoriijo najprej češnje, nato slive in kmalu potem češplje, temveč tukaj vse opravi Gospodova vsemogočnost, ljubezen in modrost po *zrelosti našega srca!*

11 Toda zdaj vidim tam, na okrogli plošči, naenkrat tudi popolnoma novo, močno bleščečo pisavo! Pogledati moram, kaj je na njej napisano!" Škof Martin se urno pomakne k plošči in bere: "Martin, pridi ven, kajti nekaj nujnega se moram dogovoriti s teboj! Vsa družba pa mora med tem ostati mirna. Pridi, zgodi se!" Škof Martin blažen naznani družbi, naj se mirno vede, in to tudi natančno izpolnijo. On pa stori, kar je zapisano na plošči.

Spremenjen vrt - Borem kot vrtnar

1 Ko stopi škof Martin skozi vrata svoje hiše, zagleda vrt okrog nje zelo razširjen in ves v cvetju, in to ga neznansko razveseli. Tako spet zagleda Gospodovo stanovanje zelo blizu proti jutru, in postane še neprimerno bolj blažen. Ko pa se ozre okrog sebe na vse strani, ne opazi nikogar, ki bi ga zunaj pričakoval. To našega Martina spet nekoliko začudi; toda tokrat ne izgubi poguma, kot tudi svoje potrpežljivosti ne, in gre v vrt, da bi poiskal Mene, Gospoda. Misli, da se nekje skrivam zato, da Me morda ne bi velika družba videla skozi okno.

2 Škof Martin prizadevno preiskuje vrt. Ker Me ne najde, govori sam pri sebi: "Že spet najbrž kakšen majhen nebeški trik! Toda nič za to, da le izpolnim svojo dolžnost, ki sem jo spoznal. Naj Gospod sam, ali pa kakšen Njegov odposlanec, dela kar hoče, vseeno mi je. Lahko bi seveda odšel tja v Njegovo

stanovanje, toda to mi ni naročeno. Kajti na plošči je bilo zapisano le: 'Martin, pridi ven; kajti nekaj nujnega se moram dogovoriti s teboj!' Zdaj sem zunaj, torej sem svojo nalogo natančno izpolnil. Če me je Gospod zaman poklical ven, mi to ni nič mar, jaz sem zdaj tu."

3 Po teh mislih se škof Martin sprehaja naprej po zelo obsežnem vrtu in čisto na koncu vrta odkrije vrtnarja, ki ravno sadi eno drevesce za drugim. Približa se temu pridnemu vrtnarju. Ko pride v njegovo bližino, pri priči spozna knjigarnarja Borema in ves vesel reče: "O brat, o prijatelj! Kako pogosto sem že obžaloval, da sem te tako grobo in hudo užalil! Odpusti mi in bodi moj večni neločljivi vodnik! Kajti glej, šele zdaj spoznavam, kako krivičen sem bil do tebe - in posebno do Gospodove dobrote!"

4 Borem se ozre in kar najbolj prijazno pozdravi škofa z besedami: "Bodi pozdravljen, moj ljubi brat Martin! Gospod je resnično vesel, da si prostovoljno sam od sebe storil dobro. Zato pa me je tudi poslal semkaj, naj uredim tvoj vrt in ga razširim tako kot si ti uredil svoje srce in ga razširil v ljubezni: Le

nadaljuj tako v Gospodovem imenu, pa se boš z velikanskimi koraki bližal prerojenju svojega duha!

5 Jaz pa ostanem zdaj pri tebi, ker si me v svojem srcu sam želel; stal ti bom ob strani in ti pomagal, kjer koli bo potrebno. V tvoji hiši je zdaj obilo dela. Zelo veliko bova morala še postoriti. Toda ko bo boj najhujši, bo bleščeča zmaga najbližja.

6 Končal sem tudi sajenje drevesc. Zato pojdiva zdaj k tistim, ki potrebujejo najino pomoč! Ti si sicer že veliko storil zanje, urejeni so približno tako kot je zdaj vrt; ne glede na to pa bo potrebno še veliko truda, preden bo vseh tisoč drevesc obrodilo sadove.

7 Ljubezen in potrpežljivost pa premagata vse! Zato pojdiva zdaj mirno v hišo in začniva takoj najino pravično delo v Gospodovem imenu!" - Borem in Martin naglo odideta v hišo.

68

Boremove poučne besede o poti do blaženosti

1 Ko prideta v hišo, jima prihiti naproti *eden od minoritov*, ki je že prej prav pametno govoril, in vpraša Martina: "O ljubi prijatelj in brat, le kaj je bilo zunaj, da si moral tako hitro ven? Glej, vsi so bili zaradi tega zelo osupli in skrbelo nas je zate; mislili smo, da si bil morda poklican na zagovor zaradi nas, in da se ti je morda zaradi tega zgodilo kaj hudega. O povej nam, kako je bilo!"

2 *Martin* se nasmehne in govori: "O ljubi prijatelji in bratje, zaradi mene bodite brez skrbi! Glejte, tega ljubelega prijatelja in brata mi je poslal Gospod zaradi vas in zaradi mene, da mi bo pomagal vas vse spraviti na pravo pot - edino, in samo zaradi tega sem bil poklican ven.

3 Vi vsi pa morate zdaj tega Gospodovega prijatelja voljno poslušati in se zmeraj ravnati po njegovih besedah; tako se bo vaša in

morda tudi moja usoda kmalu izboljšala in bomo bolj svobodni. Kajti glejte, tudi jaz še dolgo nisem povsem blaženi duh, temveč sem samo na poti, da bi postal deležen popolne blaženosti po Gospodovi milosti!

4 Zdaj se pa potrudite, da boste čimprej postali deležni te milosti! Prav lahko se zgodi, da bomo potem vsi skupaj sočasno nastopili našo pot v kraljestvo Božje svetlobe!"

5 In spet govori *minorit*: "Brat, tebi in tvojemu prijatelju obljubljam, da se bomo strogo držali predpisov, ki nam jih bosta dala, da bi postali deležni vsaj malo Gospodove milosti!"

6 *Borem* govori: "Ljubi bratje in sestre, izpolnite to svojo obljubo iz vsega srca! Ljubite Gospoda Jezusa Kristusa, Križanega, nadvse, zato ker je On edini, najbolj ljubeči in najsvetejši Oče nas vseh! Išcite edino in samo Njega in Njegovo ljubezen in ne navezujte svojega srca na nič drugega kot samo nanj, pa se boste veliko prej, kot si mislite, znašli v Njegovem večnem bivališču ljubezni! Toda vse vaše čutne posvetne priveske morate izgnati iz svojih src, sicer

vas ne bo mogoče spraviti v večno prebivališče svetega Očeta. Zapomnite si pa dobro, kar vam bom povedal!

7 Glejte, vi vsi ste imeli na svetu o Bogu in o nebesih ter o življenju duše in njenem stanju po telesni smrti dva različna, toda v bistvu napačna pojma. Že doslej ste se lahko prepričali, da se *tukaj* vaša zemeljska vera ni v ničemer potrdila: našli niste ne vic, celo pekla ne in tudi nebes in krilatih angelov *ne*. In tako kot niste našli vsega tega, tako tudi nikdar ne boste našli vsega drugega, v kar ste verovali kot rimski katoliki.

8 Tudi vsa molitvena pomoč občestev in duhovnikov, v katero ste močno verovali, ni tukaj prav nič vredna. Nihče ne pride tu po posrednem usmiljenju h Gospodu, ko je vendar Gospod sam najbolj usmiljen. Zato bi bila največja, najbolj pregrešna norost, če bi hoteli najbolj usmiljenega, najbolj ljubečega, najboljšega Očeta ganiti, da bi se vas usmilil.

9 Zato se mora tu vsak sam kar najresneje lotiti svojega dela, sicer ni mogoče dospeti do Boga, Gospoda vsega večnega, neskončnega veličastva. Glejte, jaz sam sem zdaj veliki Gospodov angel. On pa me ne

kliče drugače kot: "Moj brat! Kako neskončno te ljubim!" In glejte, četudi bi jaz šel k Njemu in hotel vso večnost prositi za vas, vam to ne bi koristilo. Kajti vsak mora sam, iz svoje ljubezni storiti, kar je v njegovi moči, sicer nikoli ne more priti do resnične svobode svojega duha. Bog je sicer res vse-mogočen, toda Njegova vsemogočnost nikogar ne naredi svobodnega, ker se moramo prav iz te, po naši svobodni volji in po ljubezni do Boga, osvoboditi. Sicer ne bi bili nič drugega kot stroji in avtomati te Božje vsemogočnosti.

10 Gospod pa je zato iz svoje najneskončnejše modrosti postavil urejene poti, po katerih moramo hoditi, da dospemo do te Božje svobode. Te poti so vam bile doslej neznane, jaz pa vam jih bom razodel. Zato pa morate paziti na to in se natančno - toda svobodno - držati teh poti. Potem boste dospeli tja, kamor je poklican vsak od Boga ustvarjeni duh.

11 Odslej vam bo dana vsa svoboda, ki si jo lahko zamislite. Kar koli boste želeli ali hoteli, vam bo dana. Toda ta svoboda še ni prava svoboda, temveč samo preskušnja, ki

jo morate razumeti, ne smete pa je zlorabiti!

12 Na tisoče Ev vam bo ponujalo jabolko skušnjave, toda iz ljubezni do Gospoda se ga ne smete dotakniti!

13 Obrekovali vas bodo in zaničevali, toda nikoli se ne smete zaradi tega razjeziti ali misliti na hudo povračilo.

14 Pregarjali vas bodo, vas oropali in celo mučili. Toda vaša obramba ne sme biti nič drugega kot ljubezen, čeprav boste imeli na voljo vsa sredstva, s katerimi bi se lahko dovolj maščevali!

15 Vedno se spominjajte Gospoda in Njegovega evangelija, tako boste gradili svoje bivališče za večnost na trdnem temelju, da se ne bo nikoli razmajalo!

16 Povem vam večno resnico iz Boga, Gospoda vsega, kar biva, in vsega življenja. Kdor v sebi resnično ne izpolnjuje Božje besede, ne more priti v Njegovo kraljestvo!

17 Vsak mora vstopiti skozi najožja vrata ponižnosti in mora vse prepustiti Gospodu. Nič drugega nam ne sme ostati kot edino ljubezen, povezana z najglobljo ponižnostjo! Nič nas ne sme užaliti. Nikoli ne smemo misliti in govoriti, da nam to ali ono po

pravici pripada. Kajti vsi imamo *eno* samo pravico, namreč pravico do ljubezni in ponižnosti. Vse drugo je Gospodovo!

18 In kakor je Gospod samega sebe ponižal do najskrajnejše točke, tako moramo storiti tudi mi, če hočemo priti tja, kjer je On!

19 Kdor ti da klofuto, mu je ne vrni, temveč mu nastavi še drugo lice, da bosta med vami vladala mir in edinost! Kdor zahteva od tebe plašč, mu daj tudi suknjo! Kdor te prisili iti eno uro, pojdi z njim dve uri, da mu kar najbolj izkažeš ljubezen! Sovražnika blagoslovi in moli za tiste, ki te preklinjajo! Nikoli nikomur ne povrni hudega s hudim in slabega s slabim, temveč delajte dobro tistim, ki vas sovražijo - tako boste resnično Božji otroci!

20 Dokler pa iščete svojo pravico kjer koli drugje kot edino v Božji besedi, dokler še nosite v sebi želo užaljenosti, dokler mislite, da se vam tu in tam dogaja krivica - tako dolgo ste še otroci pekla in Gospodove milosti ni v vas.

21 Božji otroci morajo znati vse prenesti, vse pretrpeti! Vaša moč bodi edino ljubezen do Boga in ljubezen do vaših bratov, pa če so

dobri ali hudobni.

22 Če so trdni v tem, potem so tudi svobodni in sposobni za sprejem v Božje kraljestvo.

23 Jaz pa vem, da ste bili vi vsi duhovniki in nune Rimske cerkve, ki je najmračnejša. Vem tudi, da so mnogi med vami poleg tega storili tudi veliko drugega. Toda povem vam: naj nihče izmed vas ne misli na to, kaj je na Zemlji bil in kaj je storil! Kajti če kdo misli na to, da je delal dobro, bo tudi Gospod mislil na to, koliko hudega je kdo izmed vas storil in ga bo sodil po njegovih delih! Kogar pa bo Gospod obsodil, ga bo obsodil na smrt in ne na življenje; kajti sodba je smrt duše v večnem suženjstvu njenega duha!

24 Če pa govori Gospod: 'Če ste storili vse, potem priznajte, da ste bili nekoristni hlapci!' - toliko bolj morate to priznati vi, ki niste še nikoli niti najmanj izpolnili evangelija v vas, na vas in še manj na vaših bratih!

25 Govoril sem vam v Gospodovem imenu in nisem dodal nobene besede in nobene odvzel. Kakor sem prejel od Gospoda, tako sem vam tudi zvesto oznanil. Zdaj pa ste na vrsti vi, da vse to kar najbolje uresničite.

Odslej se ne morete več opravičevati, češ da tega niste nikoli slišali, če bi bili zaradi svojega trdovratnega nesledenja, obsojeni.

26 Če pa nekdo ima dobro voljo in pade zaradi podedovane šibkosti, sva tukaj jaz in ta brat, da vsakomur pomagava v Gospodovem imenu!

27 Zdaj vidite, da se od vas vseh zahteva predvsem samo *dobra volja*, in šele potem delo!

28 Bodite torej vsi polni volje za dobro, pa se tudi dela ne bodo tako natančno zahtevala od vas, ker se dobra volja upošteva že kot delo duha!

29 Gorje pa tistemu izmed vas, ki bi bil v sebi skrivaj zahrbtnen, hudoben, in bi samo na zunaj izkazoval dobro voljo! Iz Gospodove moči, ki me preveva kot najsilnejši orkan gozd, vam povem: takšen bi bil nenadoma pregnan v pekel in vržen v mlakužo večnega pogubljenja - kot pade kamen z neba v globočino morja, od koder ga nihče več ne pobere, temveč bi obležal v mlaki in blatu sodbe!

30 Zdaj veste, kaj vam je storiti, da bi kot resnični Gospodovi otroci dospeli v Njegovo

kraljestvo. Ravnajte se po tem, in živeli boste!

31 Jaz in ta vaš prvi prijatelj pa vam bova, četudi ne vsak čas vidna, stala ob strani in vam pomagala, če bo kdo od vas padel zaradi svoje šibkosti. Kdor pa pade zaradi svoje hudobije, temu ne bo pomagano, razen prek enakega z enakim! Ne sprašujte pa, kje bo kraj takšne naše preskušnje? Povem vam: tu in tam, in ko boste najmanj mislili, da ne bo motena vaša svoboda! Gospod naj bo z vami in z nama! Amen!"

32 *Škof Martin* govori: "Brat, res si govoril iz Gospoda, in vse je na las resnično. Toda tudi mene je pretreslo, kajti jaz sam sem našel še veliko točk, ki močno zadevajo tudi mene!"

33 *Borem* govori: "Gotovo ti ne bo škodovalo, če se tudi ravnaš po njih! Kajti k lepi prebi-valki Merkurja te čisto samega še ne bi rad pustil! Me razumeš, brat?"

34 *Škof Martin* govori: "Prav imaš, prav! Veš, takole nekaj živalskega je še zmeraj v meni, toda upam, da se bo to zdaj le spremenilo!"

69

Novi čudež za škofa Martina: prizor preskušnje za minorite in jezuite

1 *Škof Martin*: "Tudi sam sem radoveden, kako in kje se bodo začele preskušnje te družbe, ki šteje tako rekoč tisoč ljudi. Tukaj v hiši ne, in razen tega, ali bo šel vsak drugam? Sva samo dva - resnično ne vem, kako bo ta zadeva opravljena. Pri stotih ovcah iskati eno izgubljeno, ko je devetindevedeset med njimi pravičnih, pa po mojem mnenju ni preveč smiselna naloga. Tukaj pa gre za tisoč, tako rekoč povsem izgubljenih ovac, kar pomeni, ne iskati ene, temveč tisoč. Poslušaj prijatelj, to bo izjemno posebna, in zame trenutno povsem nedoumljiva naloga!"

2 *Borem* govori: "Prijatelj in brat, pusti takšna vprašanja. Glej, pri Bogu je uresničljivih veliko reči, ki se ti zdijo zdaj še nemogoče. Vsi ti bodo ostali tukaj v tej hiši in vidno ne bodo prestopili praga. In vendar

bodo v sebi premeščeni v najrazličnejše pokrajine, povsem usklajene z njihovo notranjostjo. In ko bova stopila v njihovo sfero, naju bodo jasno videli in bodo lahko z nama celo govorili. Če pa bova zunaj njihove sfere, naju ne bodo videli. Midva pa jih bova kljub temu imela pred seboj tako kot zdaj, in bova iz njihovega zatilja zelo natanko razpoznala, kaj počnejo, in kako upoštevajo Gospodove poti in hodijo po njih.

3 Glej, vsi oni so zdaj po svoji notranjosti že dolgo tam, kjer morajo biti. Midva jih vidiva, kot da bi nepremično stali na svojih mestih in se vedli tako kot da bi se pogovarjali med seboj. Toda oni se ne pogovarjajo, kajti zdaj vidijo drug drugega prav tako malo kot vidijo naju.

4 Glej, postavili so se v vrste, da bova zlahka imela pregled nad njimi. Toda ničesar od tega ne zaznajo, tako kot če bi nekoga, ki trdno spi, s posteljo vred prenesli v drugo sobo. Zdaj so že razvrščeni v vrste, tako da lahko opazujeva njihova zatilja. Pridi sem, k temu minoritu in glej, kaj dela!"

5 Škof Martin stopi za minorita in gleda skozi njegovo zatilje kot pri tako imenovani

diorami* skozi povečevalno steklo. Zagleda čudovito pokrajino in v njej minorita, ki ga obkroža skupina Ev; vendar se jim ne da zapeljati, temveč jih samo poučuje in oči neprenehoma upira v svetlo zvezdo, ki vzhaja na večnem vzhodu.

6 *Borem* govori: "Glej, ta je že rešen! In tu, poglej naprej, z njim še vsa množica! Toda zdaj pojdiva naprej in poglejva, kako je z jezuiti!"

7 Premikata se za vrsto jezuitov in opazujeta njihovo zatilje. In kaj zagledata? Skoraj trideset teh menihov se ruva okrog legije vlačug in ne more do sitega potešiti svojega mesenega poželenja. Močnejši vlečejo k sebi bujnejše in prepuščajo slabotnejšim manj bujne. To slabotnejše zelo jezi, zato se začnejo oddaljevati od svojih močnejših kolegov, da bi zbrali proti njim maščevalno krdelo, jih potem napadli in najgrozoviteje kaznovali. Tudi množica slabotnejših in manj bujnih vlačug se zbira proti bujnejšim, in jim hočejo njihovo večjo bujnost odločno izpraskati z ostrino vseh svojih nohtov.

* Prozorna plast, veliko kukalo

8 Škof Martin opazuje te prizore čisto tiho, deloma zato, ker je začuden, in deloma zaradi skrite jeze, in ne ve, kaj naj k temu reče.

9 *Borem* to opazi in reče škofu Martinu: "Brat, kaj praviš k temu?"

10 *Škof Martin* govori: "O ti moj najljubši prijatelj in brat! Ne, česa takega si vendar ne bi mislil o teh svetohlinskih lumpih. Ti tipi se vedejo huje kot psi in opice na Zemlji. Pri mojem ubogem življenju, tu jaz res ne bi smel imeti tvoje moči in modrosti in poleg tega še svojega čustva! Pri priči bi poslal nadnje najmanj milijon strel. In kakšni so bili ti tipi po takšnem manevru? Gotovo ni dovolj bedne podobe, ki bi to ustrezno prikazala!

11 O vi prekanjeni falotje! Ne, toda prosim te brat, poglej semkaj! Tu vidim lopova, ki so ga na Kitajskem žgali, med dvema kamnitima ploščama, kako grozotno trpinči lepo Kitajko! Glej, glej, kot jastreb mesari revico! Ah, to je vendar strašanska sramota! Pri Bogu tega vendar ne smeva dopustiti!"

12 *Borem* govori: "Prijatelj moj, to je šele začetek; pustiva to, naj se godi, kot se godi!

Kolo se bo kmalu obrnilo. Glej, Kitajka beži in bo kmalu naletela na mogočnejši regiment, ki se bo zavzel zanjo. Potem bo strahotno povrnila temu maščevalnemu jezuitu. Tam, glej, iz tiste gorske votline, pred katero stoji in kriči, se že vali množica najostudnejših pošasti! Neznansko veliko jih je! Delijo se in z vseh strani obkrožajo krdelo jezuitov. Ti še ne vidijo, kaj jih čaka. Toda zdaj, glej, pošasti so sklenile obroč. Kitajka, še s popolnoma scefrano in raztrgano kožo in z vladarsko palico v roki, se hliža kupu jezuitov, ki se še ukvarjajo z golimi vlačugami. Zdaj pazi, in mi povej, kaj boš zagledal!"

13 *Škof Martin* gleda kratek čas tja, potem odskoči in ves prevzet govori: "Ah, ah groza, to je vendar strašno, strašno, strašno! Glej, Kitajka je stopila kot kakšna furija, vsa žareča, pred našega jezuita. In kolikor lahko razberem iz njenih peklenskih kretenj, govori: 'Ali me poznaš bednik?' Jezuit jo razsrjeno, kljubovalno pogleda in reče: 'Ja, najbednejša! Mojega prekletstva ne boš nikdar pozabila!' Nato zapove svojim kolegom, naj se še enkrat lotijo te reve in jo raztrgajo na

koščke. Toda v tem trenutku Kitajka zakriči: 'Nazaj, vi prekleti zapeljevalci sveta! Vaša mera je polna! Zdaj vas bo doletelo moje maščevanje!' In v trenutku plane čela legija velikih, najbolj gnusnih pošasti na jezuite, jih zgrabi in raztrga na koščke. Kitajka vzame glavo našega jezuita, ki jo je prej razmesaril, in jo zažene v prepad, iz tega pa planejo svetli plameni; v isti prepad vrže še druge ostanke. Ah, če to ni več kot pekel, potem res ne vem, pod kakšno še grozljivejšo podobo naj si ga predstavljam! Poslušaj, ali tudi tu še ne bova posegla?"

14 *Borem* govori: "Ne, tu deluje Gospod sam; midva bi bila nemočna! Glej, dokler še stojijo tukaj pred nama v vrsti, tako dolgo jih še ni treba imeti za izgubljene. Toda če bi morda kateri iz te vrste izginili, s temi bi imela midva potem malo opravka! Toliko ti pa povem: predaleč od pekla tile ravno niso več, kajti vse to, kar si videl, se dogaja samo v duši teh patrov,* ne pa v resnici. Toda če se neka duša tako oblikuje in prikazuje, potem seveda tudi najbolj žalostna

resničnost ni več daleč.

15 Kar si videl, se dogaja v srcu tega patra. Gospod pa stori, da midva vidiva tako čisto, in salvis,** vse to slikovito in dramatično pred seboj. Zdaj sva videla, kakšnega čuta in kakšne volje so ta bitja. Pogledala bova, ali morda vendar ne bodo, zahvaljujoč nauku, ki jim je bil dan, spremenila tega hudobnega čutenja in volje, zaradi tega prikaza, ki jim ga je Gospod sam vlil v njihovo dušo kot protimaščevanje.

16 Če nekoga razmesari pošast pomeni to sicer hudo ponižanje, vendar bo gotovo pripeljalo do nekakšne razumnosti. Midva pa jih bova kmalu spet videla nastopiti kot celotna bitja. Tedaj se bo pokazalo, kakšen vtis je ta prikaz naredil nanje.

17 Tam, zdaj spet poglej no, in znova boš zagledal celotno krdelo jezuitov, kako se vzpenjajo iz iste luknje, v katero je prej Kitajka zagnala samo enega razkosanega jezuita!"

18 *Škof Martin* spet usmeri svoj pogled na ta prizor in govori: "Res je, tam se ti tipi vračajo nazaj spet lepo zraščeni; sem pa res radoveden, kaj bodo zdaj počeli! Aha, glej, glej, zdaj

začenjajo ubirati nekoliko boljše strune! No, morda bo le šlo! Opažam celo, da nekateri iz skupine zbujajo vtis, kot da bi celo začenjali moliti, kajti imajo prav pobožen izraz na obrazih. Res od vsega srca bi bil vesel, če bi se hoteli poboljšati!"

19 *Borem* govori: "Kar se zdi pri ljudeh nemogoče, je pri Bogu zagotovo mogoče! Prva preskušnja se je posrečila tako za silo, zdaj pa že prihaja druga. Videla bova, kako bodo prestali to. Povem ti, da bo ta veliko hujša kot je bila prva. Le glej, zdaj spet tja, drugo dejanje se bo takoj začelo!"

70

Druga preskušnja jezuitov in kako jo pojasnjuje Borem

1 *Škof Martin* spet gleda tja in opazi, kako se našim jezuitom bliža karavana romarjev, ki ima s seboj zelo veliko zakladov in bogastva.

2 Patri to opazijo, in ko pride karavana v

* Pater, oče, naziv za redovnika

** Z varne razdalje

njihovo bližino, jo ustavijo in vprašajo, kam gredo in kaj imajo s seboj.

3 *Karavana* pove: "Prihajamo iz sveta, tam smo izropali več samostanov, in prav posebej tiste najbogatejše jezuitske, ker so ti sami največji roparji in banditi na svetu.

4 Kajti ljudem z lažnivimi govori, s pobožnjakarstvom, hinavščino in z vsakovrstnim zlim slepljenjem s peklom in pogubljenjem, jemati njihovo pogosto s težavo pridobljeno imetje in jim ga pogosto iztrgati celo z raznovrstnim nasiljem, je še hujše kot očitno ropati in krasti. Vsak, ki se brani proti roparjem in tatovom, ima pravico do silobrana in obrambe, pred takšnimi jezuitskimi in drugimi meniškimi tatvinami in ropanji, pa se lahko zavarujejo le redki.

5 In tako je njihovo imetje najbolj nezakonito. Torej je prav in pošteno, da smo te prej omenjene samostane izropali. Zdaj nosimo ta plen pred Božji prestol in tam bomo tako dolgo kričali po maščevanju, dokler nas Gospod in Bog ne bo uslišal in ne bo te najhudobnejše in najbolj sleparske zalege

* Jezuiti

izkoreninil."

6 Ko Jezusovi patri* to zaslišijo, zagorijo od besa in srda.

7 *Škof Martin*, ki je vse to poslušal, reče Boremu: "Brat, zdaj pa tem našim jezuitom - vsaj tem tridesetim, ki so bili navzoči že pri prvem manevru - res slabo kaže! Jaz sicer vidim tudi vse druge iz tega kolegija, toda ti se ne zadržujejo pri teh tridesetih, temveč sestavljajo ločeno skupino, ki je videti veliko svetlejša kot teh trideset."

8 *Borem* govori: "Ti drugi so že toliko kot rešeni, toda teh trideset stoji še nadvse majavo. Zdaj pa pazi, kaj se bo tam zgodilo!"

9 *Škof Martin* pazljivo opazuje in čez nekaj časa pravi: "Toda, toda, toda! Brat, prosim te za Božjo voljo, tu morava vendar poseči! Ah, to so vendar pravi hu... bognasvaruj! Ne, kaj takega ne bi nikoli slutil o tem redu!"

10 Poslušaj me, če si morda preslišal najstrašnejšo sentenco teh jezuitov: Ko je karavana končala svoj odgovor in pojasnilo, so se *patri* čisto razvneli in so v *en* glas zakričali:

11 'O vi najnižkotnejši morilci Boga, ki ste se tako bogokletno spozabili nad Božjim svetiščem! Sami ste padli v roke pravičnemu

maščevanju! Tisti jezuiti, ki ste jih tako sramotno oropali in proti katerim hočete izprositi Božje maščevanje, smo *mi*! Bog nas je gotovo postavil semkaj, da vas na tem mestu takoj izročimo najglobljemu in najstrašnejšemu peklu zaradi vašega strahotnega bogokletja! Dol z vami, vi najhujši hudiči, k še hujšim hudičem!

12 Pridi sem gor Lucifer, gor Satan, gor Leviatan: Pripravite tem najnižkotnejšim najhudobnejšim, krivoverskim, najbolj prekletim, prebarvanim hudičevim barabam, najbolj boleč in najbolj mučen sprejem, in jih vrzite tja, kjer je pekel najbolj žareč!

13 Brat moj, kaj takega se vendar še ni zgodilo! Ti tipi pač ne želijo nič dobrega ubogi karavani! Mislim brat, da se takšne duše ne bodo nikoli poboljšale?

14 Ah, ah, ah, poglej zdaj tja, tam res prihajajo tri najostudnejše pošasti iz globine! Ogenj bruha iz njihovih strašnih gobcev, ki jih tako na široko odpirajo, da bi lahko požrli cele hiše!

15 Karavane se polasti ob pogledu nanje obupen strah, zato odlagajo svoje svežnje pred jezuite in prosijo za odpuščanje in usmiljenje.

16 Toda jezuiti jih neusmiljeno suvajo nazaj in le še bolj kričijo, penasti od jeze in srda: 'Dol z vami, tu ni usmiljenja in nobenega odpuščanja več! Najstrašnejše' večno trpljenje v večno brezplodnem, gorečem kesanju naj bo vaša usoda in plačilo za vaše dejanje! Zgrabite jih vi trije največji in najhujši hudiči, in jim povrnite, kar so nam nekdaj storili!'

17 Karavana prosi še bolj, toda zaman. Trije hudiči se bližajo karavani. Ta zdaj še bolj obupno kriči in prosi za usmiljenje, toda zaman. Z velikim užitkom opazujejo jezuiti te tako neskončno prestrašene ljudi. Ah, to so resnično prekleti tipi, ja to so hudiči vseh hudičev!

18 Trije resnični hudiči se še obotavljajo in dvomljivo gledajo na strašne zahteve jezuitov. Toda te mrhe hočejo imeti reveže pri priči brez milosti in prizanašanja v pekl.

19 Poglej, zdaj resnično govorijo trije hudiči in pripomnijo, da je sodba jezuitov prestroga in celo krivična do teh majhnih grešnikov!

20 Toda jezuiti glasno govorijo: '*Naša* sodba je *Božja* sodba, in torej pravična! Zato proč z njimi, dol v trpljenje!'

21 Hudiči pa kričijo nazaj: 'Preveč zahtevate! Tako ni Bog še nikoli sodil! Dajmo, storimo, kakor hočete, toda poslušajte: na *vaš* račun, če vaša zahteva ne izvira od Boga!'

22 O brat, poslušaj grozljiv krik, ki se dviga iz nesrečne karavane, ki zdaj izgine skupaj s hudiči. Jezuiti pa vriskajo veselih obrazov! Brat, kaj praviš k temu? So to hudiči ali ne?"

23 *Borem* govori: "Nič se ne meni za vse to. Kajti glej, vse to je - kot sem že prej omenil, zgolj privid, ki se nam vidno prikazuje po Gospodovem vsemogočnem posredovanju, ker je ta privid potreben za izstop iz duš teh, še zmeraj hudo nesmiselnih patrov!

24 Kajti odločitev hudobije je neredko v tem, da je le-ta v svoji pravi podobi izrinjena iz duše kot navidez dejavna: toda vse skupaj je vendarle bolj slepi hrup kot pa resničnost.

25 Zato se ne smeš preveč meniti za vse to, kar si tukaj videl. Vse, kar si videl, da se je tukaj zgodilo, izvira edino iz Gospodove najgloblje ljubezni in največje modrosti, in je zelo podobno pojavom mnogovrstnih človekovih bolezni na Zemlji.

26 Bolezni so sicer slabost telesa, toda zato velika blagodar za dušo in neredko tudi za

samo telo, ker se z njimi neredko slaba snov nasilno odstrani iz mesa.

27 Tako tudi ti pojavi niso nič drugega kot semkaj prenesene bolezni duše, ki morajo biti vse skupaj izgnane, in sicer z duhovnimi zdravili, kot telesne s telesnimi specifikami. Sicer duša ne bi mogla nikoli ozdraveti in duh v njej nikoli nastati.

28 Ali ni pri človeku na svetu duša bolezensko potlačena in nima veselja do nobene dejavnosti tako dolgo, dokler leži telo bolno v postelji? Ko pa je telo zdravo, je tudi duša polna veselja in radosti.

29 Glej brat, prav tako je tudi tukaj: vsi ti imajo zelo bolne duše. Ta bolezen postane zdaj živahna in jo Božja beseda, ki je tukaj edino in najmočnejše zdravilo, izžene in prežene. Ko ta zanesljivo konča svojo operacijo, šele potem prideva na vrsto *midva* in bova rekonvalescente osvežila in okrepčala z Gospodovo ljubeznijo.

30 No, ljubi brat, zdaj boš gotovo bolje razumel te prikazni, in se v prihodnje ne boš več tako zelo zgrozil, če boš videl še hujše stvari, kot si jih videl doslej. Kajti pri vsaki bolezni je poslednja snov, ki jo zdravila

*Jezuitovo poboljšanje in spreobrnitev -
Maščevanje 29 drugih jezuitskih duhov*

1 Škof Martin zdaj spet gleda v zatilje jezuita, ki stoji pred njim, in zagleda, kako se začenjajo trideseteri nezaupljivo gledati med seboj in eden od njih pripomni naslednje:

2 (*Eden od jezuitov*): "Bratje, zmaga se nam je sicer posrečila. Toda, če pogledam stvari do dna, se mi zdi, kot da smo s karavano, ki gori že v peklju, vendarle ravnali zelo krivično in

neupravičeno. Čeprav so nas hudo žalili, pa po evangeliju vendarle nismo imeli pravice, da bi jih sodili in prekleli.

3 Poleg tega se zdaj živo spominjam tudi nauka, ki nam ga je dal nebeški poslanec, preden smo dospeli v to popolnoma svobodno stanje naše biti. Po njegovem modrem nauku naj bi na vse draženje odgovarjali edinole z ljubeznijo, s krotkostjo in ponižnostjo. Tu pa ni bilo niti sledu o nobeni od teh treh lastnosti, temveč, kot je pokazala figura miserabilissima,* so nas trije najhujši hudiči dobesedno prekosili v krotkosti in pravičnosti in nam s tem dokazali, da smo še veliko hujši kot oni!

4 Bratje, kaj se vam zdi, kako je s to zadevo? Priznam, meni začinja biti presneto nelagodno! Sploh se mi zdi tukaj v svetu duhov vse tako sumljivo. Samovoljno ravnanje, za katero nimamo naročila od Božjih poslanecev, se mi zdi še posebno proti vsemu redu stvari v tem najbolj skrivnostnem svetu. Zdi se mi tudi tako kot da bi mi hotel nekdo čisto na skrivaj prišepetavati: "To

* Najbednejša figura, najbolj usmiljenja vreden primer

vaše najgrozovitejše dejanje boste večno obžalovali!" - Ej, ej, če jaz le ne bi bil zraven pri tem dogodku!"

5 Na to dobro pripombo se je sicer zdrznilo *drugih devetindvajset*. Čez nekaj časa pa rečejo kot eden: "Ja, v bistvu imaš res prav. Toda premisli, ali bi mi lahko bili drugačni kot smo? Takšni pač smo in ne moremo ravnati drugače, kot smo prisiljeni ravnati - in pika. Kdor je v nas položil jezo, ta naj jo tudi prenaša, prav tako pa tudi druge najodvratnejše lastnosti, katerih je naša duša tako zelo polna.

6 Kdor je dal klopotači ubijajoči strup, temu je že moralo biti tako všeč, sicer tega črva ne bi tako hudobno opremil! Tako smo tudi mi morali postati jezuiti in se v našem redu učiti, kako lahko popolnoma sprostimo jezo in maščevanje in z najčistejšo vestjo opravljamo največjo hudobijo v Božjo čast. Zdaj pa smo povsem to, za kar smo poklicani! Kaj hočeš *ti*, ja kaj hoče Bog od nas še več?"

7 *Prejšnji jezuit* pa reče: "Ja, prav imate! Potemtakem smo poklicani za prave hudiče in za to tudi smo več kot primerni. Kaj hočete še več? Gotovo nas ne čakajo nebesa,

temveč najčistejši pekel. Kaj hočemo še več? Torej le napredujmo v naši zlobi in zahrbtnosti, da bomo lahko toliko prej prišli v blagoslovljeno večno pogubljenje! Želim vam najboljši apetit! Odslej ne bom več držal z vami. Nočem biti skupaj z vami deležen visoke časti, da bi se morda že v naslednjem trenutku nahajal z vami na zelo vročih, žveplo izparevajočih valovih. Resnično, za to visoko čast vam večno ne bom niti najmanj nevoščljiv!"

8 *Drugih devetindvajset* govori kot eden: "Mar se hočeš izneveriti svojemu redu? Vzvišenega ustanovitelja Ignacija hočeš zapustiti in izdati njegov najsvetejši nauk? Le kaj ti pade v glavo? Pomisli, da nas vse čaka še poslednja sodba; kako jo boš prestal? Če to storiš, naj se ti zgodi še tisočkrat hujše kot prejšnji karavani!"

9 Spet govori *prvi jezuit*: "Le dajte! Ostal bom zvest svojemu sklepu - Bog okrepi me za to! Vi pa lahko storite kar hočete! Zaradi poslednje sodbe si ne bom belil glave, pač pa si jo bom zaradi sigurnega večnega pogubljenja, ki bi me doletelo v vaši družbi! Ignacij sem, Ignacij tja, odslej bom sledil le

besedam Božjega poslanca. Ignacij skupaj z vsemi vami pa me lahko - skoraj bi nekaj rekel! - kakor tudi ves red, da se prav razumemo!

10 Kakor uvidim zdaj, je Gospodu gotovo ljubša zadnja plat kakega Turka, kot pa ves naš lopovski kolegij skupaj s svojim vzvišenim ustanoviteljem! Razumeli?! Vsi luterani, kalvinci in staroverci so angeli, medtem ko smo mi po naših pravilih in institucijah hudiči in optima forma.

11 Storite z menoj, kar hočete, jaz se ne bom nikoli maščeval! Neznansko mi je žal, da sem se tako hudo spozabil nad ubogo Kitajko; zato sem bil, hvala Bogu, skupaj z vami tudi primerno kaznovan! Toda zaradi drugega sodelovanja pri pogubljenju uboge karavane me že zdaj peče kot pekel. Kaj bi šele nastalo iz mene, če bi še dalj časa ostal vaš tovariš? Zato, zbogom, jaz vas zapuščam!"

12 Ko prvi jezuit to izgovori, ga začnejo vsi obsojati in preklinjati, obkolijo ga in razmesarijo ter si razdelijo njegovo kožo. Odrtega pa vržejo iz svojega krdela, mečejo kamenje za njim in kličejo vse hudiče, naj ga odnesejo.

13 Hudiči res pridejo, toda ne vzamejo odrtega jezuita, temveč zgolj tiste, ki so jih klicali. Ti pa se strašno upirajo in kličejo na pomoč. Tedaj se odrti jezuit zravna in prosi hudiče, naj prizanesejo slepcem. In glej, hudiči ga ubogajo in zapustijo podivjane jezuite!

14 Ta prizor naredi dober vtis na Martina in zdaj željno gleda, kaj se bo še dogajalo.

72

149

Pogled v duševno stanje gospa Srca Jezusovega - Vsiljivci v samostanskem vrtu - Napad maščevalnih gospa Srca Jezusovega

1 *Borem* pa pravi: "Priatelj in brat, zahvaliva se neskončni Gospodovi modrosti in Njegovi nedejmljivi ljubezni in usmiljenju, da je proti najinemu pričakovanju s to družbo tako milo in hitro opravil. Kajti takšne preskušnje trajajo pri nekaterih, pogosto boljših, celo

veliko zemeljskih let, pri tej družbi pa so po zemeljskem računanju trajale samo tri dni. Seveda, občutek teh preskušanih bo obremenjen z nekaj desetletji. Toda kaj je to v primerjavi z resničnostjo ali s takšnim občutkom, s katerim je preskušani pogosto obremenjen s tisoč, pogosto celo z milijoni let.

2 Skratka, povem ti, Gospod je bil nadvse milostljiv do teh tridesetih jezuitov! Najhujše so prestali. Prišli so resnično do roba prepada in so bili peklu neskončno bliže kot nebesom, ki pa so še zdaj zelo daleč od njih. Toda oni so rešeni in bodo zdaj okrevali. In s tem je pridobljeno že neskončno veliko, za to gre edino Gospodu vsa čast vekomaj. Kajti kar ni več mogoče niti najvišjemu angelu, to je Gospodu zagotovo še zmeraj mogoče!

3 Ti bi v tem tretjem dejanju pač rad opazoval še več prizorov, zato še tako pazljivo gledaš tja v njihovo zatilje. Toda povem ti, tam ne boš videl ničesar več. Kajti ta družba gre zdaj sama vase in potem k svojim boljšim bratom; potem bo čakala na odstranitev te, materiji podobne okolice, ki bo sledila takoj, ko si bova pogledala še gospe Srca Jezu-

sovega.

4 Da pa te ne bodo predolgo čakale na to, pojdiva takoj k omenjenim gospem in jih opazujva enako, kot sva opazovala teh trideset jezuitov. Glej, so že tu! Lahko si izbereš eno, katero hočeš, povsod boš videl isto!"

5 *Škof Martin*: "Dobro, če je tako, je najbližja ravno prava; torej le glejva v zatilje! Prav, prav, kot pri onih tridesetih! Tu jih vendar vidim vse, kar jih je tukaj, kako stojijo skupaj v skupini: v vrtu, ki je obdan z močnim zidom, na katerega severnem vogalu je postavljeno mračno samostansko poslopje.

6 Zdi se, da pridno izmenjujejo besede. Ne morem pa še slišati, o čem se pravzaprav posvetujejo. Opažam samo, da postajajo včasih temnejše, včasih spet za spoznanje svetlejše, ravno tako kot če so vetrovi gnali oblake prek zasneženih gorskih vrhov, pri čemer so ti potem tudi pod senco oblakov čisto posiveli, in - ko so oblaki spet naredili prostor sončnim žarkom - so gorski vrhovi ljubko zažareli! Le od kod izvira ta pojav pri gospah Srca Jezusovega?"

7 *Borem* govori: "Ljubi brat, povedal si res

dobro primero za to, in v tej naravni podobi lahko najdeš pojasnilo tega pojava. Glej, tudi tu se pomikajo čez gorske vrhove različnih spoznanj teh gospa oblaki nespoznanja, ki jih ženejo vetrovi njihovih raznovrstnih svetnih strasti! Veš pa, da se na svetu - če začenjajo vetrovi svojo igro z oblaki - kmalu vreme poslabša. Glej, tako bo duhovno pojavno tudi tukaj.

8 Ali opaziš, kako se te potemnitve ponavljajo čedalje bolj pogosto? To že zanesljivo kaže, da se bo tu pravi ples kmalu začel. Ko potemnitev ne bo več prenehala, tedaj se bo takoj začelo uvodno dejanje hudega vremena. Le pazljivo vse opazuj; tu boš videl še bolj zanimive reči, kot pri tridesetih jezuitih!"

9 *Škof Martin* govori: "Ja, res, prav imaš! Pri nekaterih že opažam, da se nočejo več razsvetliti, ostajajo zatemnjene in celo čedalje temnejše. Zdaj se tudi pri drugih ljuba svetloba noče več pokazati v svoji moči, temveč čedalje bolj prehaja v sivino.

10 Resnično, zdaj je nastala nenavadna mešanica med temino in sivino! Tiste že zelo temne se zdaj od spodaj navzgor barvajo

kot motno rdeče žareče železo. Zdi se, da to izvira ali od jeze, ki se je prebudila v njih, ali celo iz pekla. Poslušaj, moj najljubši brat, to so zelo sumljive napovedi za prihodnje hude pojave!

11 Zdaj sem odkril, da sta se dve moški bitji napotili skozi samostanska vrata v vrt. Sredi tega so naše gospe srca Jezusovega zdaj že zelo močno potemnele, zdi se pa, da še niso opazile, da sta vsiljivca že čisto blizu njih.

12 Aha, aha, zdaj pa, zdaj! Kmalu se bo začela gonja. Naše gospe so zdaj že zaslutile, da je v njihovi bližini nekdo, ki verjetno ne bi smel biti tam. Kajti vidim žareča bodala v njihovih rokah, ki jih dvigajo, da bi sprejele prišleka - ne preveč ljubeznivo.

13 Zdaj se opogumi prednica in z gibom roke ukaže splošen molk. Le kaj bo nastalo iz tega? Morda bo imela poseben pohvalen nagovor? - Ja, ja, nekaj takega bo, saj se že veličastno odkašljuje! Zelo sem radoveden, kako bo ta gospa priorka naplahtala druge podrejene gospe! Torej pazimo, kaj govori:

14 (*Gospa priorka*): "Poslušajte, moje vse častivredne in zelo spoštovane gospe! Našemu najvišjemu, najvrednejšemu in naj-

svetejšemu redu grozi velika nevarnost! Skozi naš sveti samostan sta se v ta naš Božji vrt vtihotapila predrzna moška, ki bi ju raje imenovala podleža. Verjetno, da bi z nami nečistovala ali se šalila, ali vsaj, da bi tukaj vohunila o našem svetem imetju, kako bi nam ga mogla s silo iztrgati, če ga ne bi mirno izročile! Toda tadva podleža naj svojo predrznost drago plačata!

15 Poslušajte, nas je skoraj devetdeset - toliko vas na hitro naštejem! Če se nam bosta tadva predrzna podleža približala in se na naš klic: "Ven z vama, od Boga pozabljeni, brezčastna podleža!" ne bosta pri priči kar najhitreje oddaljila, ju vse skupaj hkrati napademo! In vsaka od nas naj jima zasadi v prsi žareče bodalo do držaja! Ko bosta tako ubita, naj ju naš hišni hlapec v tem vrtu razseka na kose in ju na prekleti grmadi sežge, da bo to Božje svetišče spet očiščeno!"

16 *Škof Martin* govori: "Glej, glej, te ljube gospice Srca Jezusovega, kakšne ljubke krvočne misli imajo! Ah, to je vendar najbolj ljubko! O ve brezbožne kanalje! Ne, tega od teh pravih peklenskih furij ne bi pričakoval!

No, če ima predigra že tako pohvalen začetek, kakšna bodo videti šele naslednja dejanja te preskušnje? Le poglej tja: tadva moža sta videti zelo ljubezniva, in o njiju bi lahko rekel: 'Glej, to sta človeka, v katerih duši ni zvijače!' Te hudobne kanalje pa ju prekolnejo, še preden so ju sploh prav videle in še manj slišale govoriti!"

17 *Borem* govori: "Le miren bodi, saj vendar veš, kako je s temi reči! Le mirno jih pusti pri njihovem početju! Ko bo čas za najino posredovanje, naju bo že plošča spomnila. *Pred* tem pa ne bodiva nič drugega, kot samo mirna opazovalca tega dogajanja. Le opazuj spet naprej!"

18 *Škof Martin* spet pozorno opazuje pri-zorišče pred seboj in čez nekaj časa govori: "Brat, zdaj gresta moža spet proti samostanskim vratom, s takšnim izrazom na obrazu, kot da bi hotela izginiti iz tega vrta Božjega svetišča.

19 Toda gospe to opazijo in kričijo čisto drugače, kot so prej nameravale: "Stojta, niti koraka naprej, vidva brezbožna podleža!"

20 Zdi se, kot da moža tega sploh ne upoštevata in se čedalje bolj približujeta izhod-

nim vratom. Tedaj gospe opazijo, da nočeta ubogati njihovega klica. Zato zažarijo, z groznim krikom planejo za možema in jima zastavijo izhod.

21 Nekaj jih z izvlečenimi bodali obkroži moža in ju kot iz *enih* ust grozečih obrazov vpraša: 'Kaj iščeta tu, najnižkotnejša podleža? Priznajta svoj hudobni naklep, izdajalski načrt, da vaju bomo lahko potem brez milosti in usmiljenja toliko huje mučile! Kajti s svojim najbolj predrznim in nesramnim vstopom v ta vrt sta oskrunila Božje svetišče in sta tako rekoč z nogami poteptala Božjega duha! Pokora za takšen najbogokletnejši smrtni greh pa je samo smrt, in samo vajino večno pogubljenje lahko zadosti Božji pravičnosti! Zato govorita, že vnaprej neizmerno prekleta!"

22 *Moža* govorita: "Poslušajte naju potrpežljivo! Poslal naju je Bog, da bi vas osvobodila vaše velike neumnosti. Toda ker v vas ne vidiva nič drugega kot žerjavico jeze in maščevanja, za tako veliko milost še dolgo niste zrele in boste morale odslej predolgo čakati, da je boste postale vredne. Ali niste slišale, da bo tisti, ki tu obsoja in preklinja,

sam obsojen in preklet?! Midva pa vam nočeva povrniti zlo s hudim. Zato se ovedite in pustite, da v miru odideva, sicer se vam ne bo dobro godilo!"

23 Gospe besno planejo nadnje z bodali. Oba pa izgineta in gospe v slepem besu zabodejo same sebe.

73

Martinove pripombe in Boremovi modri namigi o poteh večne ljubezni - Goreče gospe Srca Jezusovega

1 Ko škof *Martin* vidi ta prizor, se začne smejati in reče: "Brat, poglej tu, te neumne babe, kako v slepem besu mesarijo druga drugo z bodali! No, no, zdaj gre dobro! Res, najbolj čudovit klekovski prizor. Če bodo tako nadaljevale, ne bo veliko ostalo od njih in najin poseg bo zaman! Tudi prav; res, s temi cunjami nebesa tudi ne bodo izgubila ravno veliko!

2 Mi boš že moral oprostiti najljubši brat, če sem videti privoščljiv, toda v resnici ne gre za to! Kajti vsa bitja prenašam lažje kot neumne in hkrati tudi hudobne ženske. Posebno neznosne so, če se tako kot te tu, skoraj popolnoma uničijo od besa in jeze. Ne želim jim sicer nič hudega, toda malo pekla tem beštijam res ne bi škodovalo. Veš, ne mislim za večno; na primer, nekaj takega kot rimsko-katoliške vice, že ne more škoditi!"

3 *Borem* govori: "Brat, ne razvнемaj se preveč in izženi iz srca vsakršno klicanje ognja z neba! Samo glej, kaj dela Gospod tu; le tako boš spoznal pravi način in iz tega razbral, kako se lahko takšna mračna bitja spet obrnejo k svetlobi. Če bi tudi Gospod mislil tako kot ti, bi bilo za takšna uboga bitja zelo malo upanja za večno življenje! Toda tu lahko jasno spoznaš, da je Gospod boljši kot najboljši ljudje in angeli!

4 Povem ti, Gospodova pota so zelo ne- navadna; neskončno veliko jih je in vsaka pot, ki jo Gospod ubere s človekom, je nova, in celo za najbolj globokoumnega keruba svet in nedoumljiv čudež, pa naj gre za še tako nenavadne pojave!

5 Če gledaš vse te pojave iz tega zornega kota, ne boš tu nikoli več našel nič smešnega in nič, kar bi te jezilo. Na koncu se boš tudi sam prepričal, kako neskončno ljubeče lahko Gospod vodi vse k svetemu cilju; in kako po navadi z najskromnejšimi in najneznatnejšimi sredstvi doseže najbolj vzvišene namene, in - kjer On pomaga nemu, pomaga obenem neštetim bitjem!

6 O brat, šele postopno boš spoznal, kako neskončno vzvišeno je vse, kar tukaj prehaja v pojavnost - kako sveto, bi rad rekel, je bitje in delovanje pršice, ki si jo na Zemlji pogosto videl laziti po napol suhem lističu!

7 Zato se nadvse veseli vsega, kar koli vidiš tu! Kajti vse, vse povzroča najsvetejša ljubezen našega najsvetejšega Očeta! Mar misliš, da je pekel z vsemi svojimi nepopisnimi grozotami Gospodovo maščevanje, ki je utemeljeno na njegovi jezi od vekomaj? Oh, nikakor! Povem ti, Gospod je tudi v peklu čista ljubezen! Kajti večna ljubezen ne pozna niti jeze niti maščevanja, temveč kakor in kar je, to so tudi vse njene ustanove - neskončno in večno.

8 Tako, ljubi brat, opazuj odslej te pojave,

pa boš kmalu dobil drugo oblačilo, namreč oblačilo ljubezni in modrosti iz srca našega svetega Očeta! To oblačilo ti potem ne bo nikoli več odvzeto. Ti pa boš šele v takšnem oblačilu gledal vse stvari in pojave v njihovi pravi luči in jih presojal z resničnega temelja vseh temeljev.

9 Zdaj pa le glej naprej, kaj se bo dogajalo! Toda odslej glej vse z drugačnimi očmi in z drugačnimi čustvi, le tako ti bo res koristilo. Kajti Gospod dopušča, da se vse to dogaja, predvsem zaradi tebe, da bi ti lahko prej dosegel resnično ponovno rojstvo svojega duha in nebeško preobleko svoje duše! Torej še enkrat: *zato* kar najskrbneje upoštevaj vse, kar sem ti povedal in *tako* boš, ob tem, ko ti bo postalo jasno, želel nepreračunljivo korist!

10 Škof Martin spet gleda v zatilje naših gospa Srca Jezusovega in vidi, kako se poslednji dve še ruvata in druga drugi zasažata bodalo v prsi in kmalu padeta na tla kot mrtvi. Po tem prizoru govori:

11 (*Škof Martin*) Hvala Bogu, zdaj so se med seboj pokončale! Gospod jim daj večni mir! Je pa res več kot čudno, kako naj bi tudi *to*

tem bitjem pomagalo do blaženosti, kot si prej rekel? Iz vsega srca sem radoveden, kaj se bo naprej dogajalo s temi amaconkami! Resnično ležijo na tleh kot popolnoma mrtve!

12 Aha, zdaj prihaja druga prikazen! Gospe sicer še zmeraj ležijo na tleh kot mrtve. Toda začenjajo izparevati in iz vsake se dviga dim kot sopara iz pekovega dimnika. Tu in tam opažam tudi ognjene iskre, ki švigajo kvišku kot s kovaškega ognjišča! Presneto, presneto! Zadeva postaja zaskrbljujoča! Najljubši prijatelj, če ni že tu majčkeno pekla, naj postanem vse, kar me boš hotel imenovati!

13 Glej, tu in tam švigajo kvišku že tudi plameni! To je vendar videti kot pravi avtodafé! Te reve začenjajo goreti! Zadeva postaja zelo zaskrbljujoča; toda sicer se še zmeraj ne premika nič drugega nad temi gospami poleg njih in nad njimi, kot samo močan dim, iskre in plameni.

14 Plameni postajajo čedalje močnejši, mrtve gospe že povsem žarijo! Še dobro, da so mrtve in neobčutljive. Ah, ah, s kolikšnim plamenom gori vse to! Res, čuden in ne-

74

*Martinova kritika o bistvu zla - Boremov
poučni govor o Božji ureditvi življenja -
Dobro in zlo kot nasprotna pola v Bogu
in stvarstvu*

1 Škof Martin govori: "Ja, ja, prav imaš in gotovo govoriš čisto resnico. Toda priznati mi moraš, da so grešniki prav tako Božja bitja kot midva, in celo sam hudič, in torej tudi izhaja iz Boga! Le kdo bo imel grešnike in hudiča za dobre zaradi tega, ker izhajajo in so izšli iz Boga?!"

navaden pogled: videti je, da kljub močnim plamenom nič ne zgori! Povej mi, vendar, najljubši brat, kaj pomeni ta nadvse čudna prikazen?"

15 Borem govori: "Nič drugega kot samo dobro; kajti kar izhaja iz Gospoda, je čista dobrotal. Le glej, in kmalu boš spoznal, kako zelo prav imam, in da govorim čisto resnico!"

2 Jaz mislim nasprotno: Bog je med neštetimi stvarmi ustvaril tudi svobodna bitja. Razodel jim je svojo nespremenljivo ureditev in zaznamoval poti, po katerih morajo hoditi v skladu z Njegovim redom. Ker pa so to svobodna bitja, lahko tudi spoznani Božji ureditvi obrnejo hrbet in ravnajo v nasprotju z njo. In ker zdaj tako počnejo, vprašam:

3 Ali si lahko samo zamislimo nekaj zlega nasproti Božji dobroti, ali lahko potem samo ravnanje proti spoznanemu Božjemu redu imenujemo pravo zlo?! Če pa je tudi to dobro, tedaj bi rad vedel, kaj je potem zlo!? Kajti nekaj zlega vendar tudi mora biti, sicer bi bil pekel najbolj nesmiselen pojem, ki si ga je kdaj izmislil človeški duh!

4 Če pa je pekel resničnost, in ravnanje, ki nasprotuje pozitivnemu nespremenljivemu Božjemu redu, označimo kot resnično zlo, tedaj so te gospe zle in zrele za pekel kot novembrsko grozdje na Zemlji!

5 Grehi in grešniki kot hudičevi učenci so potemtakem zli in njihovo plačilo je po besedi samega Gospoda pekel kot zbirališče vsega zla. Iz prikazni teh gospa se je pokazalo, da je bilo v njih zgolj zlo. Zabodle

so druga drugo kot furije, zdaj pa gorijo! Prijatelj, ali ima morda pekel še kakšen drugačen obraz?"

6 Borem govori: "Prijatelj, še zmeraj govoriš kot kratkovidni zemeljski romar iz ječe svojega mesa! Seveda je ravnanje, ki ga stori svobodno bitje proti spoznanemu Božjemu redu greh, in s tem tudi zlo. Toda ali mar znaš razmejiti med resnično svobodnim in poleg tega tudi usmerjenim bitjem, pri istem človeku?"

7 Ali veš, kje se v mesu začne duša in kje v duši duh? Ali čisto natančno veš, kje pri nekem človeku prenehajo dejanja, ki so usmerjena in se začnejo svobodna? Ali veš, kako sega duhovno in svobodno v naravno in usmerjeno, in v kakšnem obsegu?

8 Ko si dal v sod mošt, je ta kmalu začel vreti. Tedaj je v sodu silno vrelo in šumelo, in ko si prišel z nosom do odprtine za veho, te je močan vonj vrgel nazaj in si bil čisto omamljen. Mar veš, kaj je bilo to, kar je povzročilo vretje vina? Vidiš, tega ne veš! Ko pa je mošt odvre, se je umiril in očistil in je postal vino. Ali veš, kako je iz mošta nastalo sladko vino?

9 Kmalu potem, ko je figovo ali kakšno drugo drevo odcvetelo, si že videl sad. Če si ga poskusil, je bil grenak in kisel, torej za tvoj okus neprijeten in slab. Ko pa je sad dozorel, kakšen se ti je zdel potem? Glej, potem je popolnoma ustrezal tvojemu okusu in ni bil več slab in neokusen!

10 Zima je za počutje gotovo greh; kajti ne ustreza topločutnim in toplokrvnim ljudem in živalim. Toda, če je ne bi bilo, kako bi bilo potem z rodovitno zemljo in s človekovo fizično močjo?

11 Povem ti, v vsej neskončnosti najdeš zmeraj dva pola, od katerih oba *enako* pripadata Božjemu redu, čeprav sta si povsem nasprotna kot dan in noč ali kot ja in ne. Povej, kateri od njiju je torej zlo? Mar ne vidiš, da Gospod vse vodi in ravna, in vsako stvar po svoji poti? Le kje naj bi bila tu zla pot!

12 Glej, Gospod vè, kako daleč začrta kakšnemu bitju krog njegove svobode! V tem krogu lahko vsako bitje, ki ima svobodno voljo, za vajo svoje svobode dela, kar hoče. Toda čez obod tega ne more delovati nobeno bitje!

13 V kapljici vode pogosto živijo nešteti

migetalkarji in se v njej prosto gibljejo; toda ali lahko žive svobodno tudi zunaj te kapljice?

14 Prav tako lahko ljudje na svoji Zemlji tudi spodkopavajo moralni red z vojnami in drugimi hudobijami. Toda, ali s tem ovirajo menjavo dneva in noči, ali lahko zadržijo dež in veter ali izpraznijo morje?

15 Glej, če hočeš govoriti o velikem Božjem redu, moraš gledati *širše*, kot samo najtesnejši prostor *svojega* območja delovanja!

16 Česar mogoče ni v kapljici, to je gotovo mogoče v morju, ki ga tudi najbolj strupena kapljica ne more zastrupiti! Kar ne najde enačbe v Zemljini krožnici, jo gotovo najde v neskončno večji krožnici Sonca. In komur je še ta premajhna, zanj so še krožnice centralnih sonc neizmernih razsežnosti in globin!

17 Če eno število ne najde enakega sprejema v kakšnem drugem številu - ali je to že razlog, da ni nobenega drugega števila več, v katerem bi našlo harmoničen sprejem? Ali če v določenem tonovskem načinu v glasbi ni uglašen kakšen ton nekega drugega tonskega načina, mar misliš, da bi bilo potem treba zaradi tega ta ton kar pregnati iz glasbe?

18 Glej, Bog je pač na Zemlji vsakemu človeku pokazal in dal določen red z 'moraš!', toda dal mu je tudi vse drugo. On najbolj ve, kako vodi enega ali drugega k dosegu velikega cilja. Zato je tudi ukazal, da ne smemo nikogar soditi, tako kot nekoč največji nebeški angel Mihael ni smel soditi Satana, ko se je ta prepiral z njim za Mojzesovo telo!

19 Zato moramo gledati, kaj dela Gospod in temu prilagoditi svojo sodbo, če hočemo biti modri in resnični Božji otroci. Vsaka lastna sodba pa mora iz nas povsem izginiti! Kajti mi se lahko svobodno gibljemo samo v *našem* krogu. Toda gibanje v neštetih večnih krogih Božjega reda ne zadeva nas, temveč edino Gospoda - zato je tudi rečeno, naj vsak pometa samo pred *svojim* pragom, ne pa tudi pred pragom svojega soseda!

20 Razumi to lepo in prav, potem pa naprej opazuj prizor! Pred Gospodom Bogom upam, da boš zdaj začel stvari gledati in presojati v čisto drugačni luči. Gospod naj ti kmalu da pravo voljo in pravo spoznanje za to! Glej, zdaj tja, kjer že vidiš čisto drugačen prizor!"

*Martinovo nadaljnje opazovanje
peklenskega stanja gospa Srca Jezusovega -
Boremovega ustrezna pojasnila*

1 *Škof Martin* spet gleda tja, nekaj časa čisto nem; potem govori: "Ja, najljubši prijatelj, prav imaš: zdaj mi je jasno, da je Gospodov red čisto drugačen, kot sem si ga predstavljal! Res je, kar govorita veliki videc David in apostol Pavel, ko pravita: 'Neizsledna so Gospodova pota in nedoumljivi njegovi sklepi!'"

2 Toda poleg tega je skoraj enako neizsledno in nedoumljivo, zakaj ostajam jaz tako dolgo neumen, medtem ko si ti nekako z manj duhovnimi sredstvi v tem kratkem času postal že prav moder Gospodov angel! Toda, kakor koli že, v sebi močno čutim, da potrebujem edino Gospoda Jezusa. In zaradi tega občutka sem nadvse srečen in vesel! Več pa tudi nikdar ne bom potreboval. Potem ti, ljubi prijatelj in brat, če bom imel

samo Gospoda, mi za vse drugo ne bo veliko mar ali pa sploh nič!

3 Zato mislim: Gospod ravna s temi togimi družabniki in družabnicami tako in tako boljše in midva ne moreva ničesar niti odvzeti niti dodati. Torej ni vredno truda, da bi tu še dalj časa opazovala te prizore, v katerih vidim vsaj jaz kaj malo prijetnega in takšnega, kar bi dvigalo duha. Te dame so se sicer spet vrnile v življenje in goreče tekajo po svojem vrtu naokrog, kot kake furije ali hudičevke. Toda, ali mi takšen grozljiv pogled kaj koristi, če ga ne morem dojeti in ga bom tudi težko kdaj koli razumel?

4 Kar zadeva *mene*, bi šel milijonkrat raje ven v lepi vrt nekaj delat, kot pa da tukaj še naprej opazujem te dolgočasne prizore!"

5 *Borem* govori: "Poslušaj, najljubši brat, kar je prav Gospodu, naj bo prav tudi nama. Kajti glej, tudi naju dva vodi Gospod in najboljše ve, zakaj nama je določil ravno to pot!"

6 Zato le potrpežljivo opazuj, kar je tu mogoče opazovati! Zaradi pojasnila pa bodi brez skrbi; to ti bo dano o pravem času, in sicer zelo jasno in kar najbolj nazorno.

7 Takoj pa mi povej, kako vidiš to, kar boš opazil zdaj. Tako kot doslej, ti bom tudi naprej zadevo zmeraj osvetlil, kakor boš želel. Stori torej v Gospodovem imenu, kakor sem ti svetoval!"

8 *Škof Martin* govori: "Ja, ja, prav imaš, Gospod hkrati vodi tudi naju; potem je seveda treba najskrbneje upoštevati vse, kar hoče! In tako bom spet najskrbneje opazoval to duhovno komedijo. Toda pri tem me vsaj pusti govoriti tako kot mi je dano!"

9 *Borem* pravi: "Govori, kakor hočeš, več ti ne morem povedati! Toda varuj se obsojanja, kajti obsojati sme edino Gospod."

10 *Škof Martin* je s tem čisto zadovoljen, spet gleda v zatilje gospe Srca Jezusovega in govori: "O, jojmenel! Brat, tu je naenkrat videti res zelo divje in hudol! Te dame so zdaj čisto gole in njihovo meso je skoz in skoz razžarjeno kot tekoča kovina. Kolikor bolj žarijo, toliko huje dirjajo sem ter tja."

11 Debele te salamandrine ravno niso; imajo pa še kar precej človeški videz. Telo bi še kar šlo, nekatere imajo celo kar dobre prsi; toda obrazi so strašansko zmaličeni! Na Zemlji sem včasih videl takšne samo med

opicami! Aj, aj, aj! Obrazi so zelo divji in prav grozljivo grdi!

12 O Bog, o Bog, le poglej si tisto, ki je čisto blizu naju! O Gospod, ta obraz! Nos ji visi skoraj do trebuha. Ušesa so podobna slonovim. Usta so bolj podobna zadnjici stare krave kot človeškim ustom; vrat je poln golš. Oči so podobne dvem nepravilnim luknjam pasjih zadnjic in lasje gnezdju črvov! Ah, presneto, kako grdo je to! Prav čudno: telo bi bilo pri njej čisto v redu; toda glava, glava! Res, ne morēm si predstavljati česa gršega!

13 O joj, tu prihaja v najino bližino druga; ta je videti takšna, da se je lahko človek neizmerno prestraši! To je glava resnične boe constrictor,* samo zelo dolga oslovska ušesa nekoliko ublažijo strahoto! Te srepe oči, to nenehno otipavanje z jezikom! Pri ustih, pri ušesih in skozi nosnice puhne z vsakim dihom veliko gostega, temnorjavega in smrdečega dima! Ah, ah, slišiš, najljubši prijatelj, to je vendar več kot preveč, to je odvratno! In tako kot pri drugih, je tudi pri tej telo čisto v redu! Če odmislim razžar-

jenost, bi jo lahko imenoval celo zelo bujno. Samo glava, glava, ta je res grozna! Za Božjo voljo, kakšna nepopisna grdota!

14 Hola, hola, zdaj spet dirjajo sem ter tja kot podivjane kokoši, kot da bi zagledale tako imenovanega kurjega hudiča! Le kaj naj vsi ti dogodki pomenijo?"

15 *Borem* govori: "Povem ti: nič kaj posebnega! Da so videti žareče, to povzroča njihova strastna, z jezo pomnožena gorečnost za stvar njihovega reda. Dejavnost za njegovo ohranitev se razodeva z dirjanjem naokrog. To, da so telesne oblike teh gospa videti kar dobre, izvira iz njihove precej čednostne zavesti; za to, da so njihove glave videti tako čudne, pa je kriva edino njihova velika neumnost. Ko se bodo sčasoma bolje spoznale, bodo dobile tudi boljše glave. Dokler pa ostajajo zveste svoji blodnji, se videz njihovih glav ne bo dosti izboljšal.

16 Za zdaj poznaš, kolikor je potrebno, vzroke tega pojava. Glej naprej, kajti to, kar si videl doslej, je bila le predigra, prava drama šele prihaja!"

17 *Škof Martin* govori: "Najposlušnejši služabnik! Stvar bo opravljena. Če se začanja

prava drama šele zdaj, sem pa res zelo radoveden, kakšna bo njena vsebina in kako se bo pokazala!"

76

Brezsrčno vedenje gospa Srca Jezusovega do staršev, ki želijo vstopiti - Poseg dveh belo oblečenih mož

1 (*Škof Martin*): "Zdaj vidim kako se te grozne cunje gospa Srca Jezusovega (kakšna neizmerna škoda za to najčudovitejše ime vseh imen!) umikajo nazaj v svoj samostan, in to zelo hitro! Le kaj so zavohale tam noter? Toda zdaj vidim tudi več starih moških in žensk, ki se zbirajo zunaj vrta; videti so zelo žalostni in izmučeni! Le kaj hočejo in kdo sploh so?"

2 *Borem* govori: "To je nekaj staršev teh gospa Srca Jezusovega. Pri njih iščejo pomoč, ker so po dolgem iskanju in mnogih prošnjah zvedeli, da naj bi bile njihove preblazene

* Ime kače velikanke

hčerke tukaj v nebeškem samostanu in neprenehoma molile za njihovo zveličanje.”

3 *Škof Martin* govori: “No, to bodo presenečeni! O gorje, o gorje, že vnaprej mi je žal teh ubogih dobrosrčnih in hkrati neumnih staršev!

4 Prav, prav, neki stari mož že sega po zvoncu in zvoni; rad bi vstopil; toda nihče ne pride! Znova pozvoni, toda še zmeraj ni nikogar! Tretjič pozvoni močnejše, pa tudi tretjič ne pride nihče!

5 Zdaj starčki spet prosijo in molijo in vzdihujejo, že kar pretirano. Ah, zdaj častijo te Mete celo z glasnimi molitvami! Ne, to gre vendar nekoliko predaleč! Toda, ne glede na to, še zmeraj ni videti nobene od naših salamandrin!

6 Zdaj slišim glasno ihtenje in jokanje in govorjenje: ‘O ve, naše ljube najsvetejše hčerke, poglejte s svojih nebeških prestolov na nas, vaše uboge zemeljske starše! Sprejmite nas kot poslednje v vašo najslabšo službo! O uslišite nas, ve svete device in Božje neveste!’

7 Prijatelj, brat, ta je pa krepka! Nisem si mislil, da so ti rimskokatoliški ljudje tako

zelo neumni. Jaz sem bil vendar sam škof in sem veliko dal na nekatere navidez pobožne človeške neumnosti. Toda česa takega v svoji škofiji vendarle ne bi trpel! Ne, ti ubogi človečki ali duhovčki, kar koli so že, se mi res smilijo iz vsega srca!

8 Radoveden sem, kaj se bo tam prikazalo! Nobene od tistih, ki jih tu molijo, še ni. Mislim, da te Mete zdaj že vedo, kakšne so videti, in jih je grozno sram, da bi se takšne pokazale svojim staršem. Zato jih pustijo prositi in moliti, dokler si ne obrabijo jezikov, pa bo vendarle vse zaman. Poslušaj, poslušaj, kako ti reveži kričijo in vzdihujejo!

9 Oho, oho, kakšna nova prikazen pa je spet to? Zdaj se iz mnogih samostanskih oken bliska in grmi, toda premočno to grmenje ni! Zdi se, da je to pravo samostansko - teatralno hišno grmenje; toda bliski so precej podobni pravim!

10 Zdaj pa prisluhni; zdi se mi, kot da bi se grmenje spreminjalo v besede! Pri moji veri, zdaj grom razločno govori! Poslušaj, poslušaj, govori: ‘Izginite nazaj, prekleti, od tega Božjega svetišča, sicer vas bodo tla požrla v pekel, ker ste si upali stopiti nanje s svojimi

pregrešnimi nogami! Izginite za zmeraj izpred našega svetega obličja!’

11 Ah, ah, ah, to so vendar mrhe prvega razreda! Ker so same že skoraj čisto hudičeve in se sramujejo pred svojimi ti-sočkrat boljšimi starši, jih zdaj podijo proč s to strašno masko. In reveži se med glasnim jokanjem zdaj res odpravljajo s tega kraja.

12 Poslušaj brat, ta drama postaja prav peklenska! Zelo radoveden sem, kako se bo ta zadeva razvijala!

13 Ubogi starši so zdaj dosegli, nedaleč od vrta, tam proti poldnevu, s sadeži bogato obloženo drevo. Pod njim počivajo, obrnjeni z obrazi proti samostanu. Verjetno gojijo lažno tolažbo in prazno upanje! Sicer bi jim morala takšna lopovska lažna demonstracija dovolj jasno pokazati, da nimajo kaj pričakovati od svojih domnevno prebláženih hčera - razen še česa hujšega!

14 In vendar bi rad videl, kaj bodo zdaj storile naše gospel! Z njihovih oken še zmeraj švigajo strele; tudi grmenje še slišim, čeprav je zdaj že slabotno. Starci pod drevesom odkrijejo sadeže in nekateri od njih previdno sežejo po njih, jih utrgajo in prinesejo k

ustom. Čisto resno zagrižejo vanje, saj so videti prav dobri in zdi se, da jim zelo teknejo; zdaj pridno segajo po njih in jih ponujajo tudi tistim, ki, kot se zdi, nimajo dovolj poguma, da bi si sami kakšnega vzeli s tega drevesa.

15 Toda zdaj vidim, da moli iz enega od samostanskih oken nekaj takega, kot govorilna cev. Usmerjena je prav k tistemu drevesu, pod katerim počivajo starci, da bi se napasli in naslajali ob 'nebeškem' pogledu na samostan - ali morda tudi kaj drugega.

Rad bi videl, kaj bo planilo - verjetno kot iz Pandorine skrinjice* - iz te govorilne cevi!

16 Presneto, poglej no tja! Množica nočnih sov leti iz te pristne govorilne cevi naravnost k drevesu, kjer so si opeharjeni starci vzeli poživljajoč počitek. Nočne sove plahutajo okrog drevesa, se spuščajo na starce, te pa je zaradi tega zelo strah.

17 Zdaj švigajo iz cevi tudi plameni in vmes besede, ki so tako kot prej nočne sove,

* Pandora (najbolj obdarjena) je dobila od Zeusa sod, iz katerega je lilo zlo; samo varljivo upanje je ostalo v njem. Zato izraz "Pandorina skrinjica", iz katere se izliva vsa nesreča!"

očitno usmerjene proti prestrašenim starcem. Besede so videti kot žareče kače in so polne najhujših groženj, plameni pa se zdijo nosilci teh kačastih besed.

18 Glej, to je spet nekaj čisto novega! Da se dajo besede zapisati z določenimi znamenji, ki se imenujejo črke, je znano. Da pa se besede lahko izrazijo tudi v teh ostudnih podobah, česa takega še nisem videl!

19 Glej, zdaj starci vstajajo in jadrno bežijo od tam, nočne sove pa jih zasledujejo do neke reke, ki sem jo pravkar odkril.

20 Toda tam vidim zdaj belo oblečena moža; tista, ki so ju te pristrčne dame hotele zabosti. Ta dva moža mahata bežečim starcem, naj pridejo k njima. Nočne sove pa, ko zagledajo ta dva moža, se bliskovito obrnejo, naglo odletijo nazaj proti samostanu in planejo kot blisk v govorilno cev, ki še zmeraj štrli iz okna. Tudi kačaste besede skupaj s plameni se zelo hitro umaknejo nazaj.

21 Moža zbereta starce okrog sebe in zdi se, da se skupaj z njimi vračata proti samostanu. Na, zgodba dobiva čedalje širše razsežnosti! Zelo sem radoveden, kaj vse bo zrastle iz tega!"

22 Borem govori: "Najljubši brat, svoje srce moraš obvarovati tudi pred preveliko radovednostjo, ker se takšni radovednosti skrivaj zmeraj pridruži tudi škodoželjnost! Zato bodi tu samo moder opazovalec v korist svojega duha; radovednost pa pusti ob strani! Kajti biti morava kar najbolj trezna, ker se bo pripetilo nekaj peklenskega. Opazuj torej, toda brez radovednosti; zvesto pa mi pripoveduj o tem, kar boš videl!"

77

Trobljenje dveh belih mož na pozavne in zrušenje samostana - Gospe Srca Jezusovega kot velikanske žabe - Pojasnilni govor prestrašenim staršem

1 Škof Martin spet upre pogled v zatilje gospe Srca Jezusovega in po kratkem opazovanju pravi: "Ja, ja, prav je tako; bela moža vodita družbo starcev k samostanu! Kolikor bliže prihajajo, toliko bolj se bliska iz

mnogih oken; toda bliski ne segajo predaleč. Slišati je tudi notranje grmenje, toda res zelo šibko.

2 Družba je zdaj že čisto blizu vrtnega obzidja. Eden od obeh belih mož gre k vratom in jih bliskovito odpre. Zdaj se vsi zrinejo na vrt in v njem v bližino samostana.

3 Ko dospejo do tod, se belo oblečena moža postavita pred skupino starcev. Vsak od njiju potegne izpod obleke dolgo pozavno. Glasbila nastavita na usta in mogočno zatrobita vanje. Oh, presneto, kako mogočen in veličasten ton!

4 Toda kaj vidim? Glej, glej! Samostansko poslopje se je zrušilo kot jerihonsko zidovje. In naše gospe se priplazijo glasno tožeč in preklinjajoč izpod ruševin kot črvi iz močvirja, podobne velikanskim žabam spodnjega Egipta na Zemlji. Samo glave spominjajo bolj na glave velikanskih kač kot žab. Vidim tudi, da imajo na svojih zadnjicah škorpionove repe. O, ta reč se mi zdi izredno sumljiva!

5 Starcem se ob tem pogledu ježijo lasje. Te zelo nenavadne žabe začenjajo tudi - namesto da bi naprej preklinjale - srahotno

kvakati. Toda njihovo kvakanje je zdaj brez smisla, in kot se zdi, brez učinka. Kajti oba moža zagrozita žabam in jih ženeta pred seboj, starci pa jim začudeno sledijo. Dolga vrsta gre proti večeru!

6 Tam, kjer je bil samostan, je zdaj samo gnusna mlaka. Presneto brat, to je videti zelo mračno! Zdaj je tudi mene čedalje bolj strah! Čudno pa je, da vidim žabe, ki hitijo proti večeru, pa tudi spremstvo, ki jih priganja, zmeraj enako velike in enako dobro, čeprav so prostorsko že zelo oddaljeni."

7 *Borem* govori: "Prostorske oddaljenosti nikoli ne motijo duhovnega vida; kajti vsak duh je vzvišen nad časom in prostorom. Prave duhovne oddaljenosti pa so različne oblike duševnih stanj in motijo duhovno gledanje, ali pa ga pogosto celo povsem zaslepijo.

8 Če pri begu žab ne bi bilo zraven obeh belo oblečenih mož, žab sploh ne bi mogel videti; kajti njihovo duševno stanje je preveč različno od najinega. Ker pa sta moža duševno sorodna nama, sta lahko od naju prostorsko še tako oddaljena, pa ju bova kljub temu videla zmeraj enaka.

9 Iz največje bližine lahko opazujeva tudi pekel, toda to se ne zgodi po duševni asociaciji,* temveč z Gospodovim posebnim čudežnim posredovanjem, ki ga boš spoznal šele pozneje.

10 Zdaj poznaš tudi vzrok tega nenavadnega pojava; dokončno ti ga bo pojasnilo šele nadaljevanje. Zdaj opazuj najprej prizor, ki je pred teboj; iz njega se boš zelo veliko naučil!"

11 Škof Martin spet napne oči in zagleda žabe, ki že v zelo temnem večeru dosežejo obalo mogočnega morja in se ustavijo. Na tej obali začno bedno kvakati in se branijo iti v vodo. Moža jih ne silita, temveč jim pustita prosto izbiro.

12 *Škof Martin* to gleda in reče: "Poglej te odurne žabe! Nočejo v svoj element, čeprav se zdijo kot ustvarjene zanj. Zdi se mi, da vem, zakaj; v njih mora biti skrito še nekaj boljšega, nekaj, kar ne pripada temu elementu, in to jih bo verjetno še ohranilo na suhem?!"

13 *Borem* govori: "Bo že tako! Toda le

* Duševna zveza

opazuj naprej; kajti kmalu se bo začelo to prvo dejanje razvijati.”

14 *Škof Martin* zelo pazljivo opazuje pri-zorišče in čez nekaj časa pravi: “ Ah, ah, poglej, to je pa zelo čudno! Zdaj se žabe na morski obali napihujejo in to je videti prav grozno. Kot velikanski sloni stojijo pred možema in skupino starcev, ki jih je čedalje bolj strah. Še zmeraj nabrekajo, kot da bi jih napihovali z ventilatorjem. O joj, o joj! Zdaj so že tolikšne, kot majhne gore!

15 Videti je, kot da bi nameravale napasti oba moža in starce. Toda moža se ne umakneta niti za korak, starci pa bi od tam raje odleteli kot odšli.

16 Zdaj moža ukažeta mir in eden od njiju govori starcem: ‘Ne bojte se teh napihnjenk! To, česar ste se prestrašili, je samo napihnjena grešna koža; toda njihova notranjost je slabotnejša od pršice! Nje, ki ste jih še prej častili kot preblazene, bi midva lahko odpihnili z enim samim dihom. Toda nisva tako neusmiljena, kot so bile one kot dozdevne Božje neveste do naju in do vas, čeprav sva zavzeta protestanta in najodločneje in goreče nasprotujeva vsemu, kar ni povsem Gospodovo!

17 Če pa hočete še bolj jasno vedeti, kdo so te napihnjene žabe, potem vedite: To so vaše hčere, ki jih je vaša velika neumnost skupaj z velikim premoženjem nagnala v samostan gospa Srca Jezusovega in jih tako rekoč obsodila! Kako so vam vseč zdaj, v tem nebeškem oblačilu?’

18 Starci sklenejo roke nad glavo, si pulijo lase in kričijo: ‘Toda za Božjo voljo! Jezus, Marija in Jožef, varujte nas! Le kako je to mogoče! Saj naj bi vendar živele tako čisto življenje! Saj vendar niso storile nič drugega kot tisto, v kar jih je prisilil spovednik in kar so jim predpisovala njihova stroga pravila! In zdaj jih moramo gledati v tem strahotnem stanju! O Jezus, Jezus, Jezus, Marija in Jožef! Kaj je nastalo iz njih!’

19 Spet govori eden od dveh mož: ‘Bodite mirni in ne bojte se zaradi teh malovrednih. Gospod naju je poslal zato, da bi v Njegovem najsvetejšem imenu iskala in pripeljala nazaj to, kar se je zgubilo; tudi te žabe bova spravila nazaj na pravo pot! Da pa boste tudi vi ozdravljeni vaše neumnosti, morate biti navzoči pri tem dejanju in potrpežljivo sprejeti vse, kar koli se vam bo zgodilo. Zbudite pa

predvsem vašo ljubezen do enega Boga in Gospoda Očeta Jezusa; tako bo pot, ki jo morate skupaj prehoditi, lažja!’

20 Starci začno objokovati svoje nesrečne hčere, za katere so mislili, da so blažene; te pa se še huje napihujejo.”

78

Temna jezuitska zgodba: za svojo hčer prevarani oče - Duhovna osvetlitev zgodbe

1 (*Škof Martin:*) “Zelo prileten oče ene od teh gospa Srca Jezusovega stopi pred belo oblečena moža in jokaje pravi: ‘O naj-mogočnejša poslanca Božja, le kako je to mogoče, da je tudi *moja* hči med temi nesrečnicami! Kolikor vem, je moja hči živela vendar tako strogo in natančno po pravilih svojega reda in tako v najpopolnejšem duhu edine zveličavne Rimskokatoliške cerkve, katere duh mora vendarle očitno biti Sveti duh?

2 Zaradi takšnega življenja in glede na mnoga zagotovila Cerkve, bi moja hči vendar morala poleteti naravnost v nebesa! Kajti poleg svojega najstrožjega življenja je dobila od samega papeža ne samo en odpustek, temveč cel ducat popolnih, od lavretanske Marije same, privilegiranih odpustkov, s katerimi so ji bile tudi vice popolnoma odpuščene! Kako je mogoče, da takšno življenje tukaj, pred Bogom nima nobene vrednosti?

3 Svojo vest in svoje življenje vama lahko zastavim za to, da je bila moja hči res iz nebes očitno poklicana za Kristusovo nevesto po sanjah najstrožje živečega, najpobožnejšega jezuita. Temu najpobožnejšemu Božjemu možu se je po njegovem preprostem in skromnem priznanju sanjalo tole:

4 Marija in sveti Jožef sta se mu prikazala v največjem nebeškem sijaju in mu govorila: 'Poslušaj naju, najčistejši brat angelov, pojdi k N. N.; ta ima ljubko hčer, s katero ima Jezus takšno veselje, da jo zaradi tega hoče imeti za *svojo* najodličnejšo nevesto! Pojdi prosit za Boga, tvojega Gospoda, in *mu*

priskrbi to nevesto, sicer ne boš nikoli imel deleža pri nebeškem kraljestvu!'

5 Nato se je prebudil in zelo razmišljal o tem, in potem te sanje, ki so se mu *trikrat* ponovile, naznanil konventu, ta pa je o njih obvestil generala v Rimu. In kako je bil ves konvent presenečen, ko je dobil od generala čudovito sporočilo, da se je tudi njemu enako sanjalo, in ko sanjam ni hotel verjeti, se je *četrtrič* samo njemu prikazala Marija, prav žalostna, in mu dejala:

6 'O ti bedni črv v prahu! Ker ne veruješ, te bo tako dolgo mučila huda bolezen, dokler ljubka deklica ne bo v samostanu gospa Srca Jezusovega kot nevesta mojega sina! Kot dokaz, da je to res, naj tri dni opolnoči, eno uro sami od sebe zvonijo vsi rimski zvonovi!'

7 Vse to se je prečudežno v resnici zgodilo in general je potem skrivaj ukazal molitve v vseh konventih. In posebno patra, ki je tako čudežno sanjal o moji hčerki, prosil, naj moli dan in noč, da bi moja hči šla v samostan.

8 Jaz sam je nisem hotel tako zlahka dati, kajti na svetu sem bil zelo bogat in iz visokega plemstva. Moja hči pa je bila nadvse lepa in mila in dobra in bi se lahko najboljše

poročila. Končno sem popustil mnogim prošnjam pobožnega patra. In ker je tudi hči dala Kristusu prednost pred vsemi drugimi ženini, je tudi ona izbrala redovno obleko in postala Kristusova nevesta. O ti nesrečna nevesta!

9 O mogočna Gospodova poslanca, o povejta meni, ubogemu nesrečnemu očetu: le kaj za Božjo voljo se je pregrešila moja hči, da je zdaj tudi ona med temi najbolj nesrečnimi, prav hudičevimi pojavami? Je morda imela skrivne grehe? Ali je bila hinavka? Ali je rimska Cerkev prevara? O povejta, zakaj je moja hčer doletela ta nepopisna nesreča!'

10 *Eden od mož* vpraša: "Prijatelj, ali nisi nikoli bral Gospodovega evangelija?"

11 *Starec* odgovori: "Kot šolar že, pozneje pa nikoli več; kajti redno sem vsako nedeljo in praznik šel v cerkev in tam poslušal pridigo in mašo! Poleg tega je Cerkev nam laikom prepovedala branje Svetega pisma in mislim, da sem ravnal prav, ko sem jo ubogal!"

12 Spet govori *eden od obeh mož*: "Če ti je Cerkev pomenila več kot čista Božja beseda, moraš poklicati zdaj na odgovor Cerkev, in ne naju, ki se kot najpopolnejša protestanta

rimske Cerkve, nisva nikoli držala ničesar drugega kot samo tega, kar je Jezus sam učil! V Gospodovem evangeliju pa ni nikjer nič zapisano o kakšni edino zveličavni Rimsko-katoliški cerkvi, nič o papežu, nič o jezuitih in nič o gospeh Srca Jezusovega, temveč je tam čisto preprosto zapisano: 'Ljubi Boga nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe!' V tem je postava in vsi preroki!

13 Glej, kdor dela samo zaradi plačila, je nekoristen hlapec in nevreden plačila, kaj šele Gospoda, ki govori: 'Kdor ljubi svojega očeta, svojo mater, svojega brata, svojo sestro in podobno *bolj* kakor Mene, Me *ni* vreden! Ko pa ste vse storili, potem priznajte, da ste bili nekoristni hlapci!'

14 Glej, to so Božje besede! Vprašaj se, ali si jih poznal, in ali sta se ti in tvoja do nebes ponosna hčerka kdaj ravnala po njih!"

15 Starec pravi: 'Če so to resnično Božje besede, in to tudi so - posebno tiste o zapovedi ljubezni, ki sem jih res večkrat slišal s prižnice - potem mi je čedalje bolj jasno, zakaj je moja hčer doletelo kaj takšnega. Toda ona je tako najbolj grobo opeharjena in zato zasluži, da je Gospod z njo popustljiv in usmiljen.'

16 Spet govori eden od obeh mož: 'Prijatelj, če Gospod ne bi bil boljši, kot Ga poznata ti in tvoja hči, bi bil ti s svojo hčerjo vred že v peklu. Ker pa je Gospod neskončno boljši in bolj moder, sta tudi vidva namesto v peklu zdaj tu samo zato, da popravita svoj vid in v milostni kopeli za ozdravljenje vsega vajinega bitja!

17 Kajti vedi, tiste jezuitove sanje o tvoji lepi in bogati hčerki, so bile čista izmišljotina. Ti si bil z Gospodovo dopustitvijo kar najbolj sramotno opeharjen zato, ker sicer svoje hčere ne bi hotel dati nobenemu drugemu, kot samo kakšnemu princu. To pa je bilo pri tebi še toliko bolj zgrešeno, ker proti vsemu smislu Kristusovega nauka, po katerem so vsi ljudje enaki, svoje hčere nisi hotel dati revnemu, sicer pa poštenemu možu, in si ga dal zaradi njegove drznosti še preteptsti! Glej, takšno ravnanje je pred Bogom vse obsodbe vredno!

18 Vendar pa po tvojo hčer ni prišel princ, temveč zahrbtnen jezuit in prelisičil tebe s tvojo hčerjo vred! Ali moreš zato od Gospoda, ki je najvišja ljubezen, ponižnost in krotkost sama, zahtevati račun, ker najdeš

svojo hčer namesto v nebesih, tukaj v tem zoprnem stanju?

19 Potem, prijatelj moj, je bila tvoja hči ošabna in trdosrčna do svojih podrejenih, ko je kot najbogatejša kmalu postala predstojnica tega novopečenega reda. Imela se je za svetnico - zaradi svojega čudežnega vpoklica, še bolj pa zato, ker jo je vsako noč telesno obiskal neki maskirani 'Gospod Jezus', in temu je, kot njegova nevesta seveda dopustila vse, kar je po odstranitvi tako imenovane nebeške tančice zahteval od nje. O tem ti seveda ni povedala vsega, temveč samo, da ta njen Jezus najstrože zahteva od tebe, da moraš vse svoje veliko premoženje zapustiti svetnemu kolegiju, in to si v svoji slepi veri tudi storil!

20 Glej, tako je s temi rečmi, kar zadeva tebe in tvojo hčer, in bo ravno tako tudi glede tvoje, še na svetu živeče žene! Kaj misliš, ali lahko človek poleg Božjega nauka ob takšnem življenju pričakuje nebesa - posebno, ker je tvoja hči prav kmalu vedela, *kdo* je v resnici bil njen Gospod Jezus? Ali zdaj razumeš, moj ljubi prijatelj?"

21 Starec debelo pogleda in več drugih z

79

*Starčeva jeza nad Rimom in Gospodovo
potrpežljivostjo - Prilike o Gospodovi
potrpežljivosti*

1 (Škof Martin:) "Stari se zdaj spet loti enega od obeh mož in ga vpraša: 'Zdaj razumem vse, kar si mi govoril in naznanil; gotovo je tako in nič drugače. Toda če je na žalost res tako kot si mi pokazal, bi vendar le rad izvedel, kako more Gospod dopuščati, da Rim še obstaja? Kajti tako je Rim vendarle kraj gnusobe, nikdar več gospodova Cerkev!

2 Kje je potemtakem Peter skala, ki je peklena vrata nikoli ne bodo premagala? Rim trdi to o sebi, in vsakokratni papež, ki trdi, da je Kristusov zastopnik na Zemlji, sedi na tej skali pod nenehnim vplivom Svetega duha! Takšna trditev vendar ne more biti pred Bogom nič drugega kot največja gnusoba! O pojasni mi, kako to, da lahko Gospod kaj takega prenaša? Saj bi vendar imel tisoč sredstev, da bi lahko to zlo preprečil!"

3 Eden od obeh mož pravi: 'Prijatelj, to je res, Gospod more vse, kar hoče. Toda kaj bi rekel ti o očetu kakšnih 10-20 otrok, ki bi, če bi bili kateri izmed njih uporni in neposlušni, te takoj dal ubiti rablju ali pa bi storil to sam? Ali ne bi potem vsak človek dejal: 'To je nezaslišano; takega hudičevega očeta še ni bilo!'

4 Kaj bi rekel o vladarju, ki bi dal svoje podložnike, zato ker ne izpolnjujejo zakonov, takoj nataktni na raženj in peči? Ali ne bi zaklical: 'O glejte, glejte, kako strašen tiran, kako nečloveški hudič!'

5 In glej, pred tako nečloveško strogim očedom bi se otroci lahko celo učinkovito

branili, in podložniki bi se lahko nasilno dvignili proti takšnemu tiranu in ga zadavili!

6 Če pa bi vsemogočni Oče prav tako ravnal s svojimi otroki, povej, kako bi gledal na takšno ravnanje z Božje strani in kako bi ga imenoval?

7 Ali ne bi bilo najhujše grozodejstvo, če bi vsemogočni Bog s Svojimi slabotnimi ustvarjenimi bitji ravnal tako kot nekoč neki divjak v Franciji s Francozi?

8 Glej, Gospod dobro ve, da je Rim ogabna hotnica, tako kot je vedel, da je prešušnica javno znana vlačuga, Magdalena velika pcestnica in Samarijanka ob Jakobovem vodnjaku huda pohotnica. Toda kakor se je Gospod izkazal do teh treh žensk, in kakor je sprejel izgubljenega sina, ravno tako se izkazuje do hotnice Rima in sprejema vsakega skesanega izgubljenega sina iz njenega naročja, četudi bi prej ta sin še tako močno in silno nečistoval s to hotnico! Toda seveda - s kesanjem in pokoro tako dolgo ni nič, dokler se nečistnik ne pokesa in se res spokori!

9 Glede Petrove skale in kje le-ta je, da je ne bodo mogla premagati peklena vrata, je

pokazal Gospod z nekaterimi besedili in vrsticami Svojega najsvetejšega evangelija!

10 Tam je zapisano: 'Kdor veruje v Sina in sprejme Njegovo besedo, ima večno življenje!' Glej, to je že ena skala!

11 Spet je zapisano: 'Moje kraljestvo ne bo prišlo z zunanjim pompom, temveč je znotraj v vas' - Glej, tu je torej postavljena resnična nepremagljiva Petrova skala!

12 In spet je drugje zapisano: 'Kdor Moje besede posluša, jih sprejme in po njih živi, ta je, ki Me ljubi; k tistemu, ki Me ljubi pa bom prišel in se mu *sam* razodel!' Glej, to je tudi Peter, nepremagljiv v človekovem srcu. Edina resnična, živa Gospodova cerkev je, če se je Gospod po živi veri, ki je ljubezen, naselil v človekovem srcu!

13 Zdaj vidiš, kako je s Petrom, in kje je. Zato ne sprašuj naprej o neumnih, praznih rečeh sveta, temveč išči resnično Božje kraljestvo in njegovo najljubeznivejšo pravico v sebi, in vse drugo ti bo navrženo samo od sebe!

14 Starec se do tal prikloni pred tem Gospodovim poslancem in enako storijo tudi drugi starci. Toda žabe so še zmeraj ostale

žabe, samo ne zdijo se mi več tako zelo napihnjene. Ena žaba je postala zdaj čisto majhna in se približuje dvojici. Kolikor bolj se jima približuje, toliko manjša postaja; to se mi zdi dobro znamenje!

15 Sicer pa moram odkrito in Gospodu kar najbolj hvaležno priznati, da sem iz tega prizora doslej zelo veliko pridobil in sem postal gotovo desetkrat modrejši kot prej! Prizor pa je tudi čedalje bolj zanimiv in nenavaden.

16 Jezuit je bil tu res veličastno predstavljen, to je treba reči! Res, za to je treba več kot Božja potrpežljivost, da ne bi takšnih lopovov kaznoval še huje kot Sodomo in Gomoro! Jaz res ne bi smel imeti Gospodove moči, sicer bi šlo tem zemeljskim goljufom preklemsko slabo! Toda zgodi se *Gospodova* volja!"

80

Prilika o vrstah pšenice in osata - Prebujenje Martinove ljubezni do Gospoda - Nadaljevanje prizora z gospem Srca Jezusovega

1 *Borem* govori: "Tako je prav: zgodi se edino Gospodova najboljša in najmodrejša volja! Osat je očitno slabši kot pšenica, ki je že tako dobra kot mora biti. Toda preglej vse vrste pšenice na Zemlji, in ugotovil boš, da se le malo razlikujejo. Preglej pa tudi vse vrste osata, in med njimi boš našel čudoviti ananas in poleg njega zdravilno aloo in poleg nje s sladkorjem bogat figov osat Afrike!

2 Kako neumno bi bilo zato prekleti rod osatov, ko vendar narava kaže, kakšne požlahtnitve so sposobni! Pšenica ostane pšenica, toda osat je lahko povzdignjen v ananas!

3 Ravno tako so ostali Peter, Jakob, Andrej in drugi to, kar so od svojega nastanka bili, namreč čista pšenica v Gospodovi žitnici.

Med to pšenico pa je bil tudi eden zelo bodeč, divji osat: imenoval se je Savell! In glej, Gospod ga je požlahtnil v čudoviti ananas, v slastni sadež Zemlje!

4 Glej, kar pa je Gospod storil nekoč, to dela še zmeraj! Zato vselej govorimo iz največje globine svojega življenja: O Oče, zgodi se Tvoja nasvetejša volja!"

5 *Škof Martin* je ganjen do solz in pravi: "Ja, ja, ti moj ljubi brat, večno samo Njegova najsvetejša volja! Oh, ko bi bil zdaj tu, kako bi Ga pritisnil na svoje srce! O Ti, moj dobri Gospod Jezus, pridi, pridi k nama!"

6 *Borem* govori: "Brat, šele zdaj si prišel na pravo pot. Šele zdaj si začel privlačiti Kristusa! Povem ti, da greš čudoviti sreči naproti! Kmalu boš skusil, kaj pomeni to: 'Nobeno oko nikoli ni videlo in srce nobenega človeka ni občutilo, kar je Gospod pripravil tistim, ki Ga ljubijo!' Ti pa si zdaj v svojem srcu obudil ljubezen do Gospoda, ki pri Njem edina nekaj velja. Bodi pozoren na to, kar se bo kmalu zgodilo s teboj, da boš v tej ljubezni ostal in rasel! Poglej tablo in mi povej, kaj boš na njej videl!"

7 Škof Martin hitro pogleda na tablo in se

prestraši. Vidi jo sijati svetleje kot sonce in sredi velikega sija bere: "Brat, samo še malo počakaj in pri tebi bom!" Ko to ves osupel in vesel zagleda, pravi:

8 (*Škof Martin*): "O brat, zdaj občutim radost, ki je nisem nikoli niti slutil! Kaj šele bo iz tega pozneje, če bo stvar napredovala tako kot občutim v svojem srcu, ki se čedalje bolj vnema v ljubezni do Gospoda Jezusa?"

9 Ja, povem ti, zdaj občutim do Gospoda Jezusa že tolikšno ljubezen, da si ne znam več pomagati! Ja, jaz bi Ga - jaz bi Ga - od same ljubezni bi se Ga rad za večno oklenil!

10 O Ti najljubši, najljubši, najljubši Jezus, šele zdaj prav spoznavam, kako neskončno moder in dober si. In to spoznanje postaja povsem jasno, prej pa so bile to le nekoliko jasnejše sanje!

11 O brat, kako se veselim tega, da bo Gospod prišel k nama in nama pomagal spraviti v red najine goste, ki so zdaj še vsi odreveneli, ali so vsaj videti takšni!"

12 *Borem* govori: "Ja, brat, to se bo zgodilo takoj, ko bodo te gospe odložile najbolj grobo materialnost. Zato se spet zberi, naprej opazuj prizorišče in mi natančno

povej, kaj vse se na njem dogaja. Kajti če je bilo to doslej poučno, bo v nadaljevanju še stokrat bolj poučno in zanimivo!"

13 Škof Martin usmeri svoj pogled spet v zatilje gospe Srca Jezusovega. Vidi, da je vse še tako kot prej, preden je odvrnil svoj pogled od tam, da bi si ogledal sijočo ploščo in se o tem pogovoril z Boremom.

14 Starec se spet obrne k enemu od belo oblečenih mož. Škof Martin pazljivo prisluškuje še naprej, o čem razpravljata, in čez nekaj časa reče:

15 (*Škof Martin*): "Glej, glej, starec sploh ni neumen! Poslanca prosi, da bi s svojo močjo vsaj njegovo hčer odrešila iz te strahote, da bi lahko potem ob njeni strani tudi on prišel takoj v nebesa; kajti tu se že strašansko dolgočasi. Sicer spoznava, da sta oba ravnala pravično po Gospodovi volji. Toda ne glede na to ima izredno omleden občutek in ga muči obupno dolgočasje, temu pa bi rad v najkrajšem času naredil konec.

16 Stari res ni neumen za svojo malho, kot se navadno pravi! Toda zdi se, da morda moža v belem ne menita tako kot on. Odki-mavata in eden pravi:

17 'Priatelj, potrpežljivost je prvo pravilo življenja, in to tukaj v svetu duhov tako kot na Zemlji! Vse zahteva svoj čas in svojo hitrost! Če pa boste vsi še naprej postopno oživljali ljubezen in živo zaupanje v svojih srcih, boste kar se da hitro odrešeni iz tega obupnega stanja.

18 Toda najina moč vam glede tega ne more niti za las pomagati. Kajti vedeti morate, da tukaj nikoli nihče ne pride v nebesa niti po dozdevnih boguvšičnih zaslugah niti po posrednem ali neposrednem Gospodovem usmiljenju, temveč edino po svoji ljubezni do Gospoda in iz te izhajajoči milosti Gospoda Jezusa Kristusa, edinega Gospoda in Boga nebes in vseh svetov! Vse to tu je Njegovu delo!

19 Zapomnite pa si: nikjer ni nebes, razen v vas, in če hočete vstopiti vanje, si jih morate odpreti sami! Kajti življenje mora biti svobodno, če naj bo življenje. Nesvobodno življenje pa ni življenje, temveč samo smrt!

20 Če pa bi vas vsaj midva zdaj osvobodila s svojo močjo, ne bi bili svobodni, temveč usmerjeni in tako ne živi, temveč mrtvi! Povejte, ali bi vam takšna žalostna pomoč

kaj koristila?"

21 Starci se praskajo za ušesi in zdi se, da bistva tega nauka ne razumejo popolnoma."

81

Izginotje žab v morju in hoja iščočih staršev po morju - Boremova pojasnila

1 (*Škof Martin:*) "Glej, zdaj se plazi ena žaba čisto k nogam teh dveh in jih obližuje.

2 Eden govori žabi (in pri tem misli na morje): 'Glej, tam je tvoj element!'

3 Toda žaba se postavi bolj na svoje prednje noge in kvaka prav razločne besede, ki se glasijo nekako takole: 'O vidva najmogočnejša, jaz že vem, da je to strašno morje moj več kot zasluženi večni kazenski element. Kljub temu pa si vaju upam prositi, da z menoj, ubogo dušo, ne bi ravnala z vso strogoščjo - čeprav najpravičnejše Božje sodbe! Toda ne moja, temveč samo vajina volja naj se zgodi!'

4 Taisti pravi: 'Midva nimava volje, razen Gospodove, ki je večno nespremenljiva. To sva ti oznanila in zdaj je od tebe odvisno, ali se ji boš uklonila! Glej, torej tam tvoj element!'

5 Ah, ah, žaba začne bridko kvakati, se zvijati in oba obupano prositi, naj jo vendar še pustita na kopnem, če zanjo že ni več milosti in usmiljenja.

6 Taisti pravi: 'Dokler ne boš prehodila začrtane poti, ti ne more nihče pomagati!'

7 Zdaj se žaba prav bedna spušča proti morju in se vrže vanj. O njej ni več sledu, kajti zdi se, da so jo veliki valovi za večno pogoltnili. O ti, uboga žaba! Brat Borem, moram ti povedati, da se mi uboga žaba hudo smili. Toda taka je bila vendar Gospodova volja in tako je tudi prav! Toda uboga žaba se mi vseeno smili!

8 Zdaj gre tudi starec na obalo in govori: 'Če ni našla usmiljenja pri Gospodu moja uboga hči, ga tudi jaz nočem in se iz ljubezni do svoje uboge hčere vržem v njeno večno obsodbo!'

9 S temi besedami se starec vrže v morje, toda ne more se v njem potopiti, ker to ni

njegov element. Brat, to je nenavadno, starec hodi zdaj po vodi okrog, kot kdo izmed nas po kopnem, in tožeč išče svojo hčerko! Le kaj vse bo še nastalo iz tega?

10 Aha, glej, zdaj se tudi druge žabe čedalje bolj manjšajo in se vzpenjajo k možem v belem! Pri njunih nogah so in jih oblizujejo. To je res nadvse nenavadno: kako velike so bile te žabe še poprej, zdaj pa so videti majhne kot urhi na Zemlji. Slišiš, najljubši brat, te morajo imeti neznansko žilavo kožo, da se ta pri tako neznanskem napihovanju ni razpočila!

11 Saprament, če bi se katera od njih razpočila tedaj, ko se je najbolj napihnila, to bi bila eksplozija! Menim, da bi to morje pognala za pol večnosti nazaj. Če bi na Zemlji lahko iznašli kaj tako raztegljivega kot je koža teh žab, bi bilo z elastiko konec.

12 Najljubši brat, moraš mi odpustiti, da si včasih dovolim, takšne humorno obarvane pripombe. Toda ta zadeva, če jo opazuješ, je sama po sebi hudo smešna! Tako si lahko zdaj zamislim trilijone gub, v katere se je zgubila koža teh žab; in to je že spet smešno!

13 Vem, da so v Gospodovih očeh in tudi v očeh kakšnega angela vsi ti pojavi polni Božje resnobe. Ne glede na to pa so za koga izmed nas pogosto zelo smešni. Tako se Gospod gotovo ni smejal, ko je oslu ustvaril njegova dolga ušesa. Toda eden od nas se vendar mora smejati, če pogleda takšnega dolgouhega filozofa, četudi ve, da so oslu njegova dolga ušesa prav tako potrebna kot ptiču njegova komaj vidna.

14 In tako kot je na Zemlji veliko pojavov, ki so videti neumni in tako tudi smešni, je takšnih dovolj tudi tukaj - seveda ne za vse, temveč samo za bitja, podobna meni! Morda tudi jaz sčasoma - če tukaj še sploh lahko govorimo o času - v teh pojavih ne bom videl nič komičnega več. Toda za zdaj in v tem mojem stanju ne morem brez humorja."

15 *Borem* govori: "Nič zato, nič zato, ljubi brat! Tudi *jaz* nisem čemernež, Gospod pa še najmanj. Ne glede na to pa mora iz nebes izginiti vsakršno zasmehovanje, ker se v njem, tako kot v pretirani radovednosti, skriva prikrita privošljivost.

16 Toda tvoja pripomba o veliki raztegljivosti kože teh prikazenskih žab, ni

nič drugega, kot tvojemu duhu prirojena šaljivost, v njej ni hudobije. Sčasoma se boš sam smejal svojim šalam, ko se boš zavedal, kako prazne so. Zdaj pa nameni pozornost spet svojim malim urhom in pazi, kaj se bo z njimi dogajalo!"

17 *Škof Martin* govori: "Prav imaš, skoraj bi se zaklepetal! Jih že vidim! Še zmeraj oblizujejo noge obeh mož. Nekatere jima nekaj kvakajo, toda jaz ne razumem tega kvakarskega jezika. To je že preveč kvakarsko.

18 Verjetno nagovarjajo poslanca za splošno pomilostitev? Toda zdi se, da ta dva tudi ne razumeta njihovega jezika in jim kažeta morsko vodo. Žabice še huje zakvakajo in se jim vzpenjajo po nogah; toda nič jim ne pomaga. Oba jim zagrozita in žabe zdaj poskakujejo proti morju in zdaj - huš - vanj!

19 Zdaj je konec! Nobene žabe in žabice ni več videti. Samo starši še stojijo na obali in strmijo v globino, da bi od svojih hčera odkrili vsaj zadnji konček škorpijonskega repa. Toda, tako kot prvi, ki še zmeraj hodi po vodi in išče svojo hčer, ne najdejo ničesar. Prvi pokliče nekatere izmed njih k sebi in

pravi, da je voda trdna kot kamen.

20 Toda drugi starci kljub temu nočejo s svojimi nogami preskusiti trdnosti vode, temveč se vrnejo k možema v belem. Proseče vprašajo, kaj je nastalo iz njihovih hčera, ali so morda za večno izgubljene.

21 Ta dva pa jim ne odgovorita, temveč se od tam odpravita na morje in v širno daljavo.

22 Starci strmijo kot obupanci. Nekateri poskušajo na prigovarjanje prvega stopiti na vodo - in glej, res gre! Zdaj stečejo na morje vsi in hočejo za onima dvema; toda z naglico ne pridejo nikamor naprej, kajti površina vode mora biti izredno gladka in kočljiva, ker ti stari tekači nenehno padajo drug čez drugega. Prvi, ki je hotel planiti v vodo, kar dobro napreduje, drugi pa neprestano padajo in se skoraj ne premaknejo z mesta. No, ti so gotovo šli prvič in zadnjič plesat na pravi led!

23 Rad bi vedel, kaj se bo zgodilo s temi gospemi, ki so postale žabe. V peklu že ne bodo, ker se še vse vidijo tukaj kot kipi. Kakšno pa je njihovo še zunajpeklenko stanje, bo Gospod gotovo boljše vedel in videl kot jaz.

24 Toda povej mi vendar, najljubši brat,

kakšen smisel in pomen ima pravzaprav vse skupaj; žabja podoba, zdaj to morje, skakanje žab vanj, da se starci ne potopijo in sta se oba poslanca v belem tako zelo oddaljila?

25 Vse to sem si sicer ogledal in se iz tega marsikaj naučil. Toda če bi moral razložiti pravi smisel vsega tega, kar sem videl, bi mi šlo zelo slabo. Zato bodi dober in mi povej, kaj vse to pomeni!"

26 *Borem* govori: "Vsa bitja, posebno ženska, ki so se obrnila k duhovnemu in molijo in se postijo sicer res zaradi nebes, pri tem pa so namenjala veliko pozornost tudi svetnim prednostim, so po opustošenju njihovega naravnega, videti kot vsakovrstne amfibije: živali, ki se zadržujejo tudi v *dveh* elementih in v njih lahko živijo!

27 *Morje* predstavlja njihovo materialnost, ki jim je bila tedaj, ko so živele na zemlji bolj pri srcu kot duhovnost. *Zato morajo* zdaj tudi skočiti vanj in v njem skusiti nečimrnost svojih posvetnih prizadevanj. Tako predstavlja morje tudi množico njihovih velikih neumnosti, v katere se morajo potopiti, da bi jih spoznale. Kačje glave teh žab pomenijo napuh, hudobijo in pogosto zvito

preračunljivost, kako bi to izpeljale. Škorpijonski rep pa označuje njihovo zahrbtnost, s katero so tiste, ki so jim hotele škodovati, zgrabile za hrbtnom in jih ranile. Razumeš to?"

28 *Škof Martin* pravi: "Brat, to zelo dobro razumem. Na Zemlji sem na žalost spoznal preveč podobnih hinavskih, ultrapapističnih mahinacij, in sem moral kot škof pri tem še trdno zatisniti obe očesi. In zakaj, to boš gotovo tudi zelo dobro razumel!"

29 *Borem* govori: "O ja, še predobro in skoraj prejasno! Toda zdaj poslušaj naprej! Starci, ki so bili sprva neumni, niso zaradi svojega po večini visoko plemiškega rojstva nikoli dosegli kakšne druge svetlobe kot farško-aristokratsko. Zaradi tega so tudi imeli vsa farška prigovarjanja večinoma za prava nebeška razodetja, in so takšnim farjem prodajali svoje hčere z bogatimi dotami. Ti starci so zdaj še veliko preneumni, da bi lahko prodrli do dna svoje neumnosti. Zato se zdaj vzpenjajo po njej kot osel po ledu in kar naprej padajo - razen enega, ki je nekoliko modrejši in se je svoje neumnosti zavedal bolj kot drugi. Razumeš tudi to?"

30 *Škof Martin* pravi: "O ja, najljubši brat, zdaj razumem tudi to - non plus ultra! To se pravi, da bi imela pred seboj najpristnejši aristokratski sleparski ples."

31 *Borem* pravi: "Ja, ja, tako je! Toda zdaj dobro pazi, kako se bo razvijalo dogajanje na tem prizorišču. Prvo dejanje je odigrano in drugo se bo takoj začelo. Tu boš šele videl stvari, ki se jim boš gotovo posebno čudil!"

32 *Škof Martin* govori: "Tega se že veselim! Zdaj bom dogajanje gotovo tudi bolje razumel kot doslej; torej le tako naprej! Samo odhod obeh modrecev, o katerem sem te tudi vprašal, najljubši brat, si mi še pozbil razložiti."

33 *Borem* pravi: "O ne, ljubi brat, nikakor ne; kajti tukaj se ničesar ne pozabi! Toda pomen tega pojava, kot še veliko drugega, moraš iskati in najti sam, da se boš navadil, kako se moraš sam v sebi učiti nebeških opravil. Poskusi samo enkrat, pa se boš prepričal, kako daleč že seže tvoja modrost!"

34 *Škof Martin* govori: "To je seveda nekaj čisto drugega! Zdi se mi, da zdaj, ko si mi pojasnil že druge reči, ta razlaga zame ne bo ravno pretežka. O tem mislim takole:

35 Tista dva modreca sta kot nebeško olje. In ti stari, neumni aristokrati so kot zemeljsko smolno olje, ki je nadvse umazano in strašansko smrdi. Da nebeško olje ne more dalj časa vzdržati poleg tega smolnega olja, je pač povsem razumljivo! Kaj misliš brat, sem prav presodil?"

36 *Borem* pravi: "Bolj prav, kot si za zdaj sposoben razumeti. Česar pa še ne razumeš povsem, boš razumel v nadaljevanju. Zato ne razmišljaj več o tej stvari, temveč spet usmeri pogled v zatilje te gospe; rešitev se ti bo kmalu ponudila sama od sebe."

37 *Škof Martin* pravi: "Brat, sem že pri stvari! Doslej je sicer še vse po starem; toda nič zato, bo še prišlo - ja, ja, tam že prihaja nekaj!"

82

Drugo dejanje predstave z gospemi Srca Jezusovega - Peklenski vihar na morju - Ujetje viharne golazni v vrečo - Boreмова razlaga

1 (*Škof Martin*:) "Toda kaj je vendar to?! Glej, tam iz globokega večera se dvigajo iz morja zelo goste gmote oblakov, približno take sem videl včasih na Zemlji, da so se dvigale izza gora pred težkimi nevihtami. Te gmote oblakov se čedalje bolj približujejo in iz njih se že prav strašno bliska.

2 Zdaj vidim tudi veliko velikih in majhnih vodnih tromb, ki drvijo pred temno sivimi oblaki. To je videti prav osupljivo grozeče! Starci opazijo, da se bliža vihar in se na vso moč trudijo doseči varno obalo. Kako optajajo z rokami in nogami in kako pogosto padajo!

3 To je, kot navadno rečemo, narobe svet! In vendar se zdi, da jim njihov trud, kaj malo koristi: namesto da bi prišli bliže k obali, se

čedalje bolj oddaljujejo od nje. Ah, to mora biti za te starce obeh spolov zelo žalostno!

4 Zelo daleč vidim onadva bela moža, ki se bleščita kot zvezdi proti poldnevu. Toda zdi se, da se niti ne zmenita za bližajoči se veliki vihar. In glej, ta prihaja čedalje bliže in bliže, spremlja ga več kot tisoč vodnih tromb in nešteti bliskovi! Slišim že tudi grozno grmenje, orkani pa dvigajo vodne trombe, da so visoke kot gore. O gorje, gorje, zdaj je pa res huda!

5 Toda starci, starci! Ah, kaj vse počenjajo, in vendar sta ves njihov trud in delo zaman! Tu se razločno vidi, kaj zmore človek proti izbruhom takšnih nezaslišanih sil. Če s človekom ne deluje Božja moč, potem je človek v tej neskončnosti popolna ničla. Prav radoveden sem, kaj vse se bo še tu pokazalo.”

6 *Borem* govori: “Dobro pazi, pa boš takoj videl, kam se bo ta vihar obrnil! Ne skrbi za starce, ki se trudijo, da bi dosegli obalo in tako ušli bližajočemu se viharju - toda njih sploh ne zadeva. Zdaj sta tarča maščevanja onadva modra poslanca tam zunaj proti poldnevu, ker nista ustrezljivo prisluhnila prošn-

jam teh gospa.

7 Glej, to je že nekoliko peklensko; ampak res samo nekoliko. Kajti ko so gospe prišle do dna svoje neumnosti, so našle tudi še nekaj ostankov zemeljske aristokratske ošabnosti in z njo povezane oblastiteljnosti. Ti ostanki so se vneli na plamenu zanje poniževalnega spomina, kako sta jih poslanca kar najbolj odurno spremenila v žabe in potem, tako so menile, neusmiljeno pognala v prekleto morje.

8 Ko so tisti ostanki zanetili požar, je ta kmalu zajel vse njihovo bitje, jih pognal na rob prvega pekla in jim tam takoj priskrbel množico enakih in enako mislečih pomočnikov, kot so bile same. Združene z njimi divjajo zdaj v tistih vihnih oblakih in se hočejo maščevati tema dvema, potem pa tudi vsem, ki so ta dva poslali. Zdaj pa le pazi, kajti glavno se bo takoj začelo.”

9 *Škof Martin* govori: “Hvala tebi, predvsem pa Gospodu za to razlago. Toda poleg te zahvale, ti moram tudi priznati, da sem zdaj prav jezen na te Mete, prej pa me je prevzelo res nekakšno usmiljenje. Če bi imel moč tistih dveh poslancev, saprament, bi se

tem vihnim junakinjam slabo godilo! Toda upam, da se bosta tudi ta dva znala braniti pred temi neznansko neumnimi, groznimi kreaturami?

10 Glej, vihar se res obrača pravokotno proti poldnevu. Milijoni bliskovi že švigajo za onima dvema modrecema, ki stojita še kar naprej negibna, tako kot zvezdi stalnici Kastor in Poluks, tam daleč na jugu. Saprament, kako silno valovi morje in kako hrumi, buči in divja vihar!

11 Toda samo pogledaj uboge starce, kako se mučijo! Zdaj se že ne morejo več obdržati na nogah, temveč čepijo in se plazijo po rokah in nogah. Ne, ti prestajajo pravo peklensko mučenje! Oh, oh, oh, zdaj se je odtrgal kos oblaka in leti proti starcem! Le kaj bo iz tega?

12 Glej, glej, ta kos oblaka je zagnil starca, ki se je prvi vrgel v morje in ga odnesel na obalo! In zdaj je tu. To je šlo hitro kot blisk! Zdaj pa glej, kako se kos oblaka zgoščuje, čedalje bolj se manjša in je vedno bolj podoben človeški postavi!

13 Ah, ah - glej, to je vendar ena od gospa, in sicer prva - prav tista, v katere zatilje

gledam! Zdaj tolaži očeta in ga celo ljubkuje. Starec pa je ves blažen zaradi tega, ker ima v naročju hčer v njeni pravi podobi, za katero je verjel, da je za večno izgubljena. Odkrito moram priznati, da je to zelo ganljivo! - Toda druge napadajo zdaj tako, da je prav sramotno!

14 Ah, ah, ah, vidim tudi zadnjo stražo viharja! To je vendar brezštevilna vojska samih zmajev in krokodilov in Bog ve kakšne golazni še. Šele to ustvarja največji hrup!

15 Rjovenje, žvižganje, sikanje! Morje kar kipi pod viharnimi oblaki in je videti že čisto razžarjeno. Velike ognjene krogle se valijo v oblakih. Nekatere so že čisto blizu te dvojice, ki je zdaj bolj vidna kot pred tem.

16 Zdaj se oba obrneta in zagrozita viharju. Toda ta se ne umakne, temveč, kot je videti, postane še hujši in še bolj divja.

17 Zadeva je videti nenavadna! Glej, glej, zdaj oba pobegneta in z veliko naglico odletita semkaj k tema dvema na obali, namreč k starcu, ki ga njegova hči še prav nežno ljubkuje. Sta tudi že tu, hvala Bogu, in prav prijazno pozdravita starca in hčer. Ah, kako lepo, čudovito in ganljivo. Toda zdaj se tudi

vihar obrača semkaj!

18 Ne, ta pravi vihar žab in golazni je vendar nadvse predrzen! Sem pa res radoveden, kaj vse bo še iz tega?"

19 *Borem* pravi: "Bodi nenehno pozoren, zdaj se bo razpletlo drugo dejanje! Videl boš nekoliko sodbe, kajti tukaj bo prišlo do velikega prebiranja!"

20 *Škof Martin* govori: "Ja, brat, ja, tu bo seveda moralo priti do velikega prebiranja, ki bo gotovo dalo malo dobrih zrn za nebesa, za pekel pa veliko ničvrednih plev. Toda zdaj moram spet pozorno gledati prizor, ki je pred menoj!

21 Glej, glej! Vihar se približuje obali! Starec in njegova rešena hči se ga zelo bojita; toda modra poslanca ju tolažita in razločno govorita:

22 'Ne bojta se tega navideznega boja, kajti to je samo zastrašujoče slepilo. Če divja slepota, se tisti, ki vidijo, zlahka umaknejo! Če bi tisoč slepih vojščakov z meči in sulicami napadlo *enega*, ki vidi, povej, le kaj bi opravili proti enemu samemu izkušenemu vojščaku, ki se je sposoben braniti? Glej, ta edini bi zlahka vse pokončal!

23 Še veliko laže kot na Zemlji pa je to tukaj, v svetu duhov, v katerem takšni majhni duhovi niso samo slepi, temveč tudi gluhi. Verjemita, vso to viharno golazen midva zlahka ujameva v vrečo in potem lahko počneva z njimi kar hočeva. Samo dobro pazita, pa bosta takoj videla, kaj se bo zgodilo!

24 Zdaj je že očitno, da sta se modreca spoprijateljila s starcem in njegovo hčerjo in tega sem zelo vesel. Kako pa se bosta radva srečala z viharjem, ki čedalje bolj besni in se približuje obali, in kako ga bosta celo zaprla v vrečo - bo pa vse muke vredno!

25 Starce, ki so še na vodi, je že povsem ovil vihar in oblak in strašno kričijo na pomoč. Toda pomoči ni od nikoder, vihar jih z vso močjo pritiska čedalje bliže k obali, približno tako kot če bi močan veter potiskal predmete po ledeni površini.

26 Starci so končno le na obali, iz viharja pa švigajo milijoni bliskov proti dvojici poslancev. Tadv res razprostrta veliko vrečo. In eden zapove viharju: 'Poslušaj, ti divja pošast - tu, v to vrečo se spravi ali pa v pekel - kar ti je ljubše!'

27 Tedaj strašansko zagrmí najmogočnejši grom in nešteti bliski švigajo na vse strani iz čedalje manjše viharne kopice oblakov. Iz množice oblakov pomoli ogabna pošast svojo grozovito glavo in odpre gobec tako na široko, kot bi hotela naenkrat pogoltniti vso Božjo Zemljo.

28 Ah, prava strahota! Toda zdi se, da se poslanca vsega tega ne bojita, temveč eden od njiju še enkrat reče: 'Vreča ali pekel!'

29 Oh, oh, glej, neizmerna kopica viharnih oblakov se z neznansko veliko glavo vred skrči v klobčič, komaj večji od petih veder velikega soda ter se začne kotaliti proti odprtini vreče in skozi njo v samo vrečo!

30 To je videti šala! Ah, ah, ves vihar v eni sami vreči! Kot pravljica iz Tisoč in ene noči! Le kaj se bo še zgodilo?

31 Vihar leži v vreči čisto mirno, tako kot da ne bi bil nikoli sposoben gibanja. Prava burka! Neznanski vihar z vsemi svojimi grozečimi strahotami v eni vreči! Brat, če je v tem pojavu *tudi* kaj modrosti, naj bom vse, kar hočeš!"

32 *Borem* govori: "O brat, pa še kako modro je to! Ali nisi še nikoli slišal, da so pravi

spokorniki opravljali pokoro v vrečevini in pepelu, da bi pri Gospodu Bogu dosegli odpuščanje svojih številnih in hudih grehov?

33 Glej, poslanca sta s tem viharim junakom zaradi njihove razposajene hudobije oznanila sodbo - izbiro med prostovoljno izbranim spokornim ponižanjem - to je spraviti se v vrečo - ali pa - v nasprotnem primeru - jih bo Božja moč prisilila oditi v pekel prve stopnje, ki je največje ponižanje duše in najhujša sramota!

34 Prva, svobodno izbrana sodba lahko zadošča duši za življenje, če jo vztrajno uresničuje in se nikoli več ne pusti odvrniti in ne izgubi občutka za čast. Druga prisilna sodba v pekel pa zadošča duši samo za smrt, ker ji je ta sodba izrečena takrat, če se noče sama ponižati. Ponižana mora biti zaradi varnosti drugih duš, ki bi lahko zaradi tako sproščene napuha ene same duše trpele veliko škodo. Ali in kako pa lahko takšne v pekel usmerjene duše še tudi dosežejo življenje in po kakšnih nadaljnjih poteh so vodene, to ve samo Gospod in tisti, kateremu Gospod to vedno razodene kot največjo skrivnost.

35 Vidiš, kakšen moder pomen ima vreča?

Spraviti se v vrečo pomeni: samega sebe v vseh svojih poželenjih in strasteh ujeti in se jih v takšnem prostovoljnem ujetništvu znebiti, potem pa iziti iz takšne vreče kot novo, Bogu všečno bitje. Ali zdaj razumeš to, kar se ti je zdelo tako neumen pojav?"

36 *Škof Martin* pravi. "Ja, brat, zdaj razumem vse do temeljev, obenem pa se zavedam, da sem še zelo velik osel in vol! Glej, kako jasno in prepričljivo, jaz pa sem se tako vzvišene-mu pojavu smejal! O jaz, neumna žival! O ljubi brat, biti moraš več kot nebeško potrpežljiv, da ne naženeš tudi mene v takšno vrečo!"

37 *Borem* pravi: "Je že dobro. Povem ti, kar sem ti že rekel: blizu velikega in čudovitega cilja si. Marljivo obdeluj svoje srce in pazi na vse, pa boš kmalu občutil veliko srečo, ki te čaka!"

*Martinovo hrepenenje po Gospodu - Ribe
v vreči - Prebiranje rib - Kelih, posoda
milosti in druge prispodobе -
Začetek Martinove duhovne odrešitve*

1 Škof Martin govori: "Gospod, odreši me zgolj po svoji milosti in tudi vse tiste, ki so zdaj še bolj ali manj slepi. Kajti dokler nismo tukaj, v tem kraljestvu, v tem svetu duhov, povsem doma, tudi ne moremo doseči popolnega notranjega blaženega zadovoljstva. Doma pa ne moremo biti nikjer drugje kot v gospodovi hiši, v najsvetejši Očetovi hiši. Najbolj hrepenim po tem, da bi prišel čim hitreje, koliko je mogoče naglo h Gospodu. In tako bom tudi odslej najstrožje pazil na vsako najmanjšo reč, da bi bil čimprej deležen velike odrešitve. - Naj torej spet pogledam v zatilje te gospe!

2 Oho, ta dva valita vrečo z viharjem na obalo! Le kaj se bo zgodilo? Menda ne bosta še enkrat izročila vreče ali njene vsebine

morju? Tudi starec in njegova hči pomagata spravljati vrečo na obalo. Vidim pa tudi druge starce, ki prestrašenih pogledov čakajo, kaj se bo zgodilo. Zdi se, da ne vedo, kaj je v vreči?

3 Aha, vreča je že ob vodi in jo razvezujejo! Le kaj vse bo prišlo iz nje? - Oh, oh glej, glej! Na dan prihaja velika množica rib, velikih in majhnih, svežih in tudi gnilih, takšnih, ki se ne gibajo in ne premikajo.

4 Poslanca prebirata sveže ribe od gnilih. Gnile mečeta v morje, sveže pa polagata v čudovito posodo. Ta posoda je videti kot velik kelih in se blešči kot bi bila iz srebra ali zlata. Le od kod v tej naglici jemljeta te reči, ki jih prej ni bilo videti nikjer. Ko pa so potrebne, se takoj pojavijo, kot da bi jih kdo pričaral. Zdaj pa že razumem, kako takšne stvari tu nastajajo: potrebne so v Božjem redu. Gospod jih hoče in so tu! Mar ni tako, moj ljubljani brat Borem?"

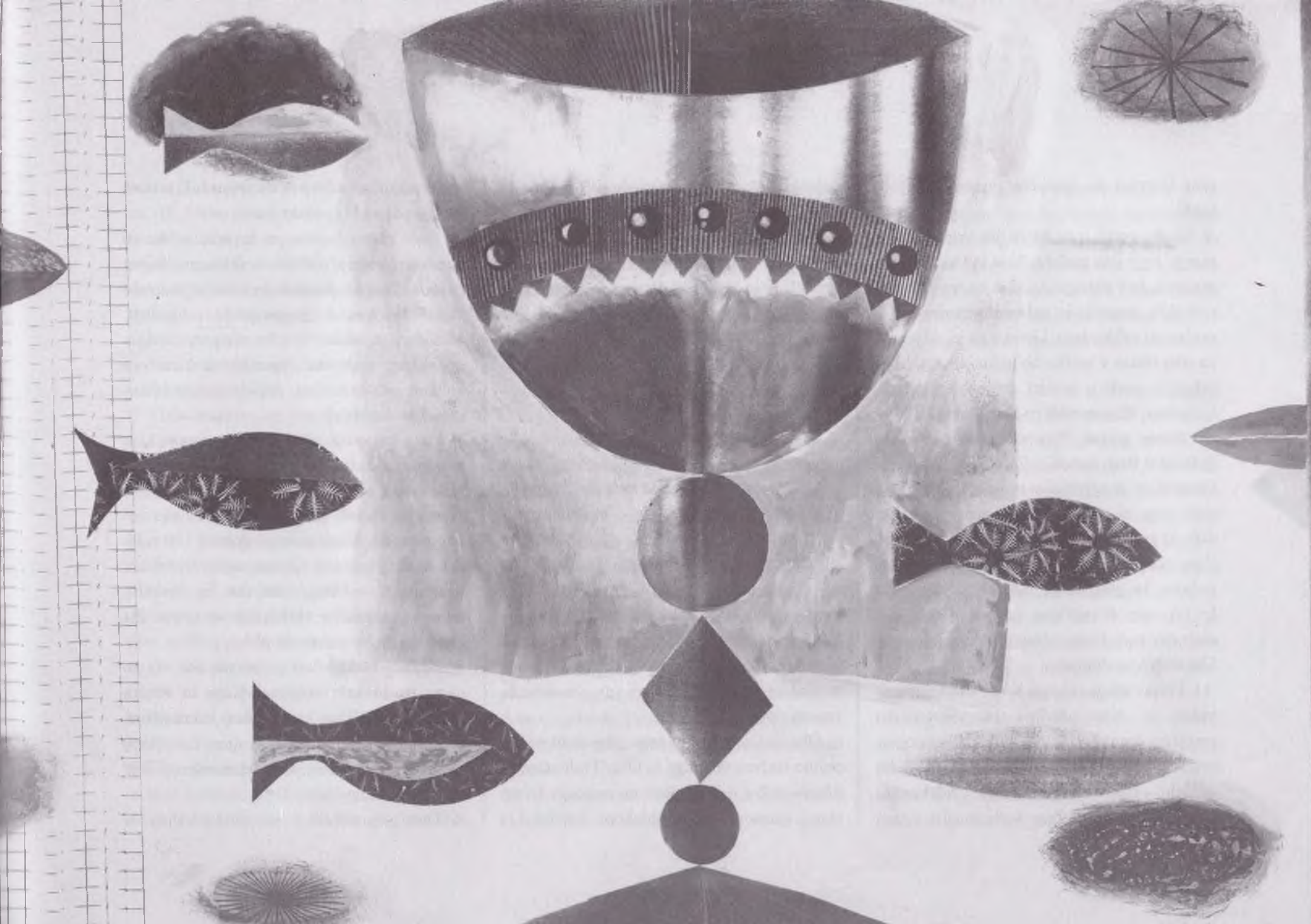
5 Borem pravi: "Ja, tako je! Ker zdaj že veš, da je Gospod vse v vsem, lahko tudi že iz temelja spoznaš, od kod izvirajo vsi ti mnogi čudeži, ki jih tukaj vidiš. Opazuj naprej!"

6 Škof Martin govori: "Ja, ja, brat, zdaj sploh

ne morem več odtrgati pogleda. Pravkar vidim, kako se kelih s podstavkom veča. Ne viša se, temveč postaja obsežnejši. V njem vidim ribe, ki živahno plavajo, tako kot sem na Zemlji pogosto videl plavati zlate ribice v stekleni posodi; samo da so te veliko večje.

7 Te ribe so gotovo prejšnje gospe, ki so morale kot ostudne žabe v morje. Toda zakaj so se zdaj pojavile v kelihu kot ribe in zakaj so celo množico gnilih in mrtvih pometali nazaj v morje - pravega vzroka za to še ne morem najti. Nekoliko se mi sicer dozdeva, kako je s to rečjo, toda tega še ne morem povedati.

8 Stoj, nenadoma me je prešinila jasna misel! Da, tako je, že vem: Kelih pomeni posodo Gospodove milosti in usmiljenja, v katero so bile sprejete te gospe. In voda v tej posodi je živa, v njej bodo te gospe - zdaj še v ribji podobi - kmalu dobile človeško podobo. Rast keliha pomeni pomnoženo milost in usmiljenje. Podoba rib je prispodoba ponižnih, prostovoljnih spokornikov in sploh vseh ljudi, ki se polni svobodne volje, z Božjo besedo ujamejo v Božje kraljestvo, ali se toliko bolj voljno dajo ujeti. Zato je

sam Gospod že apostole imenoval 'ribiče ljudi'.

9 Glede gnilih rib, ki so jih vrgli nazaj v morje, pa je ista podoba, ki jo je Gospod sam postavil; že v evangeliju, ki je najresničnejše, najboljšo oznanilo iz nebes in zato ne more vsebovati nič hudega. Gotovo pa je, da je vsaj za zdaj ribam v kelihu bolje kot tistim, ki so vrženi v morje o tem ni dvoma! Kaj meniš, ljubi brat, ali sem zadevo prav razumel?"

10 *Borem* govori: "Gospodu Bogu vsa naša ljubezen! Brat, veseli se in vriskaj Gospodu; Gospod te je odvezal v tvojem duhu! Glej, duša tega ni prav razumela, temveč le tvoj duh, ki ga je Gospod v obilju prebudil v tebi. Zato zdaj tudi razumeš, kaj so prava Božja nebesa. In glej, to je začetek odrešitve, o kateri sem že večkrat govoril s teboj in obenem tudi konec drugega dejanja te velike duhovne drame!

11 Tvoja razlaga tistega, kar si v tem prizoru videl, je bila pravilna in vsestransko resnična, čeprav se še nisi dokopal do popolnega spoznanja. Kar pa ti še manjka, ti bo odkrilo tretje dejanje po neskončni Gospodovi milosti. Zato bodi pazljiv; v tem

dejanju boš doživel najmočnejše pojave in poleg tega pravo umevanje najčudovitejših Gospodovih potov, po katerih On vodi svoje otroke k edinemu velikemu cilju vsega zveličanja in življenja! Pazi torej, začenja se najpomembnejše, tretje dejanje!"

84

Začetek tretjega dejanja nebeške drame - Kelih milosti z vrelo vodo - Peklenski okop

1 *Škof Martin* govori: "Sem že tu in kar najbolj zavzeto opazujem prizorišče, ki je, kot opažam, še popolnoma nespremenjeno. Kelih je že zelo velik; po zemeljskih merah bi lahko obsegal že več sežnjev. In če pogledam natančneje, se mi zdi, kot da se še zmeraj povečuje.

2 Oba stojita na robu tega zdaj za človeške pojme nadvse velikega keliha. Tudi starec s hčerjo ga kar najbolj pozorno opazuje. Drugi starci, samo nekoliko oddaljeni, kukajo v ta

kelih približno tako kot na svetu biki v nova vrata, vse jim je španska vas.

3 Tudi ribe v kelihu so že zelo velike in izredno živahno plavajo v velikem zlatem bazenu. Glave nekaterih so že zelo podobne človeškim, vse drugo pa je še zelo ribje. Mislim, da bodo te ribe najprej postale nekakšne duhovne morske deklice in končno celo resnična, popolnoma izoblikovana ženska bitja?

4 Toda, kaj vidim zdaj? Brat, vse morje, ki je bilo prej videti tako veličastno, je izginilo. Namesto na morski obali, stoji naenkrat ta še vedno rastoči kelih sredi neznansko velike ravnine. Ravnina meri gotovo 100 milj. Zdi se, da je njen skrajni zunanji rob obdan z neznansko velikim, močnim in visokim okopom; natančno vidim, kje se ta ravnina konča in kje se začne okop!

5 Najbolj nenavadno pa se mi zdi, da se okop tu in tam včasih zvišuje in včasih znižuje. Tu in tam, kjer se okop zelo zvišuje, tudi opažam, da lahko pod njim čisto lepo gledam skozenj. Res, zelo nenavaden prikaz okopa! Le kaj pomeni?

6 Toda glej, dobrih deset tisoč korakov od

keliha, ki stoji še prav tako kot prej in kot se mi zdi, ravno na istem kraju, kjer je prej stal samostan in se je po njegovem uničenju pojavila gnusna mlakuža - je nastala strašansko velika, okrogla luknja. Iz nje se dviga gost dim, ki pa se izgubi takoj, ko se dvigne nekaj sežnjev nad rob velike luknje. Res, nadvse nenavadne priprave za tretje dejanje te drame!

7 Toda brat, poglej vendar še enkrat kelih! Ah, to presega vse meje! Zdaj začenja tudi voda v kelihu vreti in zelo puhti. Uboge ribe stegujejo glave čez rob keliha in na vso moč kričijo. Kot vidim, imajo zdaj že skoraj povsem človeške glave; samo nekatere so videti podobne morskim levom in morskim teletom, pa še to ne preveč.

8 Ah, ah, voda v kelihu vre čedalje huje in že prav strašno puhti. In ribe, uboge ribe, strahotno kričijo od bolečin! In če bo to vretje trajalo še nekaj časa, bo tu množica vročih kuhanih rib, kakršne sem na Zemlji prav rad jedel!

9 Glej, glej, zdaj dobivajo ribe že celo roke in lepo oblikovane dlani! Z njimi se hočejo dvigniti čez rob keliha, da bi ušle hudemu

trpljenju. Toda zdi se, da roke še nimajo moči, kajti vsaka riba hitro izpusti rob in potem pri priči pade spet nazaj v vrelo vodo.

10 Rad bi natančno zvedel, kako se je voda v tem velikanskem kelihu tako zelo segrela? Saj vendar čedalje huje vre, tako da ribe premetava sem ter tja kot pesek nad močno kipečim izvirom. Ojoj, ojoj; jojmene, jojmene - uboge ribe, ah, ah, ah! To je vendar vse, kar lahko človek vidi in reče. Glej, kako jih premetavajo čedalje bolj vrel valovi, kako se zvijajo in vzpenjajo in kakšen jok in stok se dviga iz keliha!

11 Poslanca pa stojita tam čisto topa in z njunih obrazov je mogoče ob tem prizoru razbrati več zadovoljstva kot sočutja. Ne, povem ti, najljubši brat, kar je premočno je preveč! Zakaj je treba te reve tako strahotno mučiti, da bodo spet zadobile svojo človeško podobo? Saj sem bil tudi jaz grešnik non plus ultra, pa me vendarle takšno kuhanje ni doletelo; hvala Bogu, jaz sem vsaj človek, čeprav še vedno tičim v svojem kmečkem oblačilu!"

12 *Borem* govori: "Brat, ne pozabi besede 'privid'! Saj vendar vidiš, da so vse te gospe

še tukaj in da čile in zdrave stojijo v vrsti. Kako se potem lahko bojiš tega, kar se dogaja v njihovi notranjosti! Seveda je človekov notranji svet njegov resnični svet. Toda zato človek še zmeraj ostane človek in kot takšen postaja toliko plemenitejši, kolikor bolj se njegova notranjost zgane in kolikor močneje deluje.

13 Seveda misliš, da si ti brez takšnega prekuhanja vseeno ohranil človeško podobo. Jaz pa ti zagotavljam, da si bil stokrat huje prekuhan v kelihu Gospodove milosti kot vse te gospe! Ali si vedel za to? Ko boš dosegel popolnost in boš lahko videl dejavnost zemeljskega človeka v njegovih telesnih življenjskih razmerah - kaj boš rekel potem, ko ti bo postalo razvidno notranje ognjišče življenja? Kje boš videl neštete ognjene tokove najstrašnejše besneti in divjati skozi prav tako neštete kanale? Torej, moj ljubi brat, le pameten bodi!"

14 *Škof Martin* govori: "Ja, ja, tako je; sem že spet zbran! Zdaj naj se le kuhajo, in če je potrebno, še nekoliko pečejo. Kdor se v Gospodovi ljubezni in milosti kuha in peče, temu se gotovo ne godi slabo! Kajti če sem

bil tudi jaz kuhan in sem od tega kuhanja občutil le malo ali nič, potem se njim gotovo godi bolje, kot kaže njihovo vedenje! V Božjem imenu, kakor stori Gospod, tako je najboljše!

15 Tudi starce vidim; stopili so k onima dvema poslancema in ju prosili, naj tudi njih spustita v vreli kelih k hčerkam! In tako je prav, dovolita jim. Tudi prvi starec in hči skočita v vročo kopel. Zdaj so vsi noter! O strašno, strašno! Kako deluje vrela voda na to družbo!

16 To kričanje, te tožbe, to obupano vitje rok, to vpitje za pomoč in olajšanje neznosnih bolečin! Ne, brat, privid sem, privid tja; če občutijo bolečino, naj jo vzame vrag! Te gospe gotovo tudi nekaj občutijo. Kajti glej, opazam celo, da se na zunaj premikajo, saj so prej vendar stale tu trdno in mirno kot okamenele!”

17 *Borem* pravi: “Je že prav tako, saj se vendar vrača življenje vanje! Mislim, da je to dobro.”

18 *Škof Martin* pravi: “Če je tako, sem pomirjen; toda to oživljanje je videti zelo pretresljivo. Zelo je podobno vicam!”

19 *Borem* govori: “Kaj vice, vice! Povem ti, česa takšnega ni nikjer! Tu ne vidiš nič drugega kot delovanje Božje ljubezni, ki je pač ogenj vseh ognjev. Ta pa ne boli, temveč samo blaži vse bolečine in celi rane, ki jih je pekel zadal duši. Duše seveda vpijejo od bolečin in prosijo za pomoč in olajšanje; toda bolečin jim ne povzroča vreli kelih, temveč pekel, ki se mora zdaj umakniti iz njih!

20 Torej poglej! Opazuj velikanski okop, ki obkroža to veliko ravnino. Takoj boš spoznal, da ta okop ni nič drugega kot pekel, ali sam hudič v podobi neznanske kače, ki se je zvila okrog ravnine, in teh pomiloščenih, ki jih ima za svoj plen, noče spustiti ven! Glej, vse to pa je vendar samo prikazen in ravnina pomeni posvetnost teh zdaj pomiloščenih, čeznjo pa ne morejo, ker se je tam vsepovsod utaboril pekel.

21 Glej, okop je torej tisto, kar tako boleče pritiska na tiste, ki so v kelihi. Toda, ne bo več dolgo, ko bo porušen in vržen v tisti prepad, ki ga lahko vidiš kakšnih deset tisoč korakov severno od tega keliha milosti. Torej le dobro pazi, pa boš videl velike priprave za to!”

85

Približevanje katastrofe - Stara kača, dvanajst angelov sodnikov in prepad - Čudovita zmaga in dragocena nagrada

1 *Škof Martin* govori: “Prav, prav, v vsem imaš prav! Za tem okopom vidim dvanajst velikih duhov, vsak drži v desnici velikanski meč. Ah, ah, to pa je meč! S takšnim mečem bi lahko takšen duh z enim samim udarcem prepolovil vso Zemljo kot jabolko! O groza, ti duhovi so že tako strašansko veliki, da bi lahko strli ves svet z dvema prstoma! O groza, groza, groza! Okop se čedalje bolj besno premika! Brat, to je videti ravno tako kot poslednja sodba! Saprament, saprament!

2 Toda opazam, da se voda v kelihi nekoliko umirja. Vsa družba kopalcev leži pod mirno, vendar še zmeraj puhtečo gladino kot mrtva. Od nje ni slišati niti glasu več. Samo oba poslanca govorita nekaj med seboj, vendar ne morem slišati, kaj se pogovarjata. Eden drži v roki tudi palico, podobno

Aronovi, in jo dviga kvišku! Le kaj se bo spet zgodilo?

3 Aha, poglej tja na okop; čedalje bolj se veča in vse bliže pomika in dviga svoj hrbet enkrat tu, enkrat tam, presenetljivo visoko! Ah, to je res grozljivo! Razločno vidim tudi strašno glavo te peklenske pošasti. Za Božjo voljo, to pa je ogabnost brez primere! Vedno bliže in bliže se pomika!

4 Zdaj dviga svojo neznansko odurno glavo in odpira gobec tako strahotno na široko, kot bi hotela pogoltniti vso stvarstvo. Kot opazam, se pomika naravnost proti kelihi. No, če ga bo zgrabila, si bo lahko z njim napolnila le enega svojih votlih zob.

5 V kelihi je zdaj povsem mirno, zato pa iz strahotne luknje tam spodaj, kjer je bil nek-daj samostan, bruha toliko več dima in tudi že žerjavice in plamenov! O saprament, zdaj pošast ni niti tisoč korakov več oddaljena od keliha!

6 Le kaj se bo zgodilo? Dvanajst velikanskih duhov sicer visoko dviga svoje gromozanske meče, toda še zmeraj ne udarjajo z njimi. Njihove oči so neprestano uprte v tistega poslanca z Aronovo palico v desnici. Ta z

zamahom ukaže pošasti, naj se umaknejo; ona pa se za to ne zmeni, temveč se pomika čedalje bliže in bliže h kelihi.

7 Oh, oh, kako grozljivo! Poslanec spet zamahne s palico, toda zaman. Ah, kako ogabna pošast! Ne pusti se odvrniti in se plazi vedno bliže in bliže proti kelihi! Poslanec spet zamahne s palico, toda tudi tokrat brez uspeha.

8 Oh, oh, oh - zdaj je z glavo že blizu roba velikega keliha in ga skuša prevrniti s svojim neznansko dolgim dvojnimi jezikom! Toda kelih stoji trdno in se ne da niti premakniti. Tudi v njem se ne zgane nič, niti voda niti njeni prebivalci!

9 Glej, zver postaja čedalje bolj vsiljiva! Poslanec spet dvigne svojo palico in znova ukaže vsiljivki, naj se umakne od keliha. Toda zver se ne zmeni in se na zamah palice sploh noče oddaljiti.

10 Poslanec pomoči palico v kelih in da dvanajstim najmočnejšim duhovom znamenje in - o joj, o joj! - ti zdaj udarijo in razsekajo zverino na dvanajst kosov!

11 O joj, o joj! Brat, kakšno divjanje in besnenje! Kako grozno se zvijajo in vzpenjajo

posamezni odsekani deli! Kakor gore poskakujejo po tej prostrani ravnini naokrog in se kotalijo čedalje bliže proti strašnemu breznu!

12 Ah, o Bog, o Bog, glava - ta je nekaj najbolj strahotnega. Povem ti, glava, glava! Vse do vidnega obzorja poskakuje in z nepopisnim besom reži na dvanajstere duhove, tako da že te velikane skoraj obhaja groza ob strahotnem pogledu!

13 Toda poslanec s palico požene glavo na rob brezna in jo tudi - hvala Bogu! - strmoglavi vanj. Kakšen dim, žerjavica in plameni! Groza! Oh, oh, oh, kako prasketa in rožlja!

14 Tudi drugih enajst delov požene nevidna sila v isto brezno in vanj zgrmijo s strašnim truščem. Od tam pa se pokažejo takšen dim in plameni, kot da bi zagorela vsa Zemlja!

15 Ne, ne, ne, ta trušč, to grmenje! Prijatelj in brat, onemel bom! Res, če bi hotel opisati vso strahoto tega divjanja in besnenja iz tega brezna, bi moral imeti jezik ognjenega keruba! Toda naj le besni in divja, kakor hoče! Zelo vesel sem, da je ta grozna zver končno enkrat v svoji peklenski ječi. Iz te pa

pošast gotovo ne bo tako zlahka prišla na dan!

16 Tudi oba poslanca sta spet pri kelihu. In dvanajst velikih duhov se mu približuje; toda kolikor bliže prihajajo, toliko manjši postajajo. Ah, to je res čudno: prej so bili pravi kolosi, zdaj pa so komaj večji kot oba prva poslanca! Res, zelo nenavadno!

17 Dospeli so že tudi do obeh poslancev in kaj vidim? Vsi se najgloblje priklanjajo, posebno pred tistim, ki še zmeraj drži Aronovo palico v svoji desnici! To je gotovo kakšen glavni angel iz najvišjih nebes!?

18 In ta govori dvanajsterim: „Bratje, dvignite kelih in ga odnesite tja k peklenskim vratom! Tam ga postavite nad ta vrata, da bo naraščanje zla končno omejeno in bo zlu postavljena meja, ki je ne bo moglo zlahka spet premagati, da bi pogubilo to ubogo družbo, katere ponovna oživitev v Meni je terjala vse nebeške sile. Storite tako!“

19 Dvanajsterica dvigne kelih in ga zelo previdno odnese tja. Postavijo ga prav nad brezno, iz katerega se še zmeraj valita dim in para. Podstavek keliha hermetično zapre brezno, tako da le-to ne more več bruhati

dima. Ah, zdaj pa je ta pokrajina videti že prav ljubka! Opažam, da se začenja družba kopalcev v kelihu spet premikati. No, no, Bog bodi zahvaljen, samo da so spet oživel!

86

*Večno veliki junak - Čudovita rešitev -
Prilika o sejanju, rasti in žetvi - Velika
žetev*

1 (Škof Martin:) "Toda kakšno brezmejno spoštovanje izkazuje teh dvanajst duhov Enemu - prav nenavadno; vsi klečijo pred Njim in Ga molijo! Menda ni to sam Gospod?! Samo Njegovega obraza, ki ga dobro poznam, ne morem videti. Če bi ga videl, bi kmalu vedel, ali je On sam, ali kdo drug.

2 Dvanajsterica spet vstane in se najgloblje prikloni pred Njim. On pa vsem poda roko in jim govori, čeprav z nekoliko tišjim glasom, pa vendar tako, da se ga dobro sliši:

3 'Bratje, glejte, to je lep pašnik! Izročam

vam te ovce. Pasite jih in dobro redite za Moj hlev, da Mi bodo dobra hrana in jih bom vesel v svojem srcu! Zdaj pa previdno dvignite iz posode Moje skrbi in jih potem pustite, da se bodo svobodno pasle na tem prostranem pašniku Moje ljubezni, milosti in usmiljenja! Zgodi se!"

4 Glej, glej, to je torej Gospod! Saj vendar nihče drug v večnih neskončnih nebesih ne more govoriti tako kot je zdaj govoril ta poslanec. Tako kot je govoril ta poslanec, govori samo Gospod! In zato sem zdaj trdno prepričan, da je ta poslanec sam Gospod! Kaj misliš brat?"

5 Borem pravi: "Seveda, to je Gospod, to bi lahko že zdavnaj opazil. Toda Gospod je zastrl tvoje oči, tako da je bil tvoj duh toliko bolj dejaven! Ker pa je prišel čas, da bi se ti oči odprle, se je to tudi zgodilo. Zdaj spoznaš Gospoda in to je prav in dobro!

6 Le opazuj še malo prizorišče pred seboj, da boš sposoben razvozlati ta izredno zamotan klobčič in spoznati Gospodovo neskončno ljubezen in milost. Kajti v tem ni nihče enak niti v nebesih niti na nebesnih telesih in pod njimi v vsej neskončnosti!"

7 *Škof Martin* pravi: "O Bog, o Gospod, Ti nadvse ljubezni polni najsvetejši Oče! Kdo more kdaj izmeriti Tvojo neskončno modrost in dobroto? Ti, o Najsvetejši vse svetosti, si edini učitelj v globini vseh bitij! Tvoje modrosti ne slavi dovolj noben kerub, niti nebesa niti vsi svetovi! Sveto, sveto, sveto je Tvoje ime in večna ureditev vseh stvari je Tvoja najsvetejša volja!

8 Od nikogar ne potrebuješ nasveta, kajti zmeraj si sam sebi dovolj. Toda Tvoje najsvetejše očetovsko srce noče biti samo, ne samo uživati neskončno polnost lastne, najsvetejše popolnosti; iz Svojih najglobljih misli priklíče bitja in jih v ognju Svoje neskončne ljubezni in v luči Svoje večne modrosti oblikuje v Božje otroke, da so kot svobodna Božja bitja *sami* večno deležni najneskončnejše popolnosti tega najsvetejšega očetovskega srca!

9 O nebesa, poslušajte, poslušajte vsi serafi in kerubi, o poslušajte vsi angeli! Bog, Bog, Bog, večni Duh v vsej Svoji Božanski popolnosti, katerega veličine ne bo mogla nikoli povsem domisliti misel nobenih nebes, je naš *Oče*, ki hodi med nami, kot da ne bi bil

nič *več* kot mi! Oh, povišujmo Ga v svojih srcih zato, ker se je tako neskončno globoko ponižal k nam, grešnikom!

10 O Gospod, o Oče, v mojem srcu ni prostora za nič drugega, kakor samo zate; kajti edino Ti si mi postal vse v vsem! Nekoč, ko sem bil grešnik, si bil res majhen v meni, zdaj pa si postal v mojem srcu neskončno velik in zato sem tudi preblažen! Toda vse to, Oče, je samo Tvoje delo; jaz pa sem bil, sem še in bom večno ostal najbolj nekoristen hlapec!

11 O brat Borem, glej, dvanajsterica dviga goste svetega keliha iz vode življenja. Tako lepi in imenitni so, da jih lahko imenujem samo 'angeli'! Kako čudoviti so, kolikšno veselje žari iz njihovih nebeških oči, ki so odslej določene, da bodo gledale Boga!

12 O brat, veseli se z menoj in občuti, kako dober je Gospod! Ah, ah, najraje bi kar skoprnel od same ljubezni do Gospoda!"

13 *Borem* govori: "Brat, konec je tega dogajanja, pri katerem nisva mogla ničesar storiti; kajti to ureja Gospod vselej sam. Zdaj pa sva na vrsti spet midva kot Božja otroka, da bova v Njegovi ljubezni in redu sama nadaljevala

to delo. Zato morava biti tudi pripravljena na vse, kar se še utegne zgoditi!

14 Gospod pa dela tukaj vzporedno enako kot na svetu. Glej, na svetu vzamejo ljudje pšenično zrno in ga vsejejo v zemljo. To pripravljeno delo je bilo opravljeno tudi tu, ko si vsej tej družbi dal modre nauke in pravila za vedenje; delo, pri katerem sem te tudi jaz podpiral. Oba sva torej sejala Božjo pšenico v brazde njihovih skaljenih src.

15 Ko pa seme enkrat počiva v zemlji, ne more noben človek nič več storiti za to, da bi raslo in obrodilo sad. To lahko stori samo Gospod s svojim neposrednim delovanjem po tistih naravnih duhovih, katerih naloga je skrbeti za rast rastlin pa tudi živali, da razvijajo popolno dejavnost. Pri tem delu sodeluje le malo tistih duhov, ki so Gospodu najtesnejši in prvi prijatelji in bratje.

16 Ko je delo končano in setev dozori, je spet izročena ljudem, da jo zberejo in spravijo v svoje žitnice. In glej, to delo čaka zdaj tudi naju!

17 Najprej sva posejala seme Božje besede v njihova srca in potem so mirovali kot posejano polje. V tem mirovanju je pa začel delo

Gospod, saj midva ne bi mogla storiti nič drugega kot gledati, kar Gospod sam dela - tako kot tudi na svetu sejalec lahko samo opazuje, kako raste zrno, ki ga je vsejal in zori za žetev.

18 Ta pšenična zrna, ti najini bratje in sestre, pa so zdaj po prizadevanju Gospoda samega dozoreli. Prišel je čas, da jih požanjeva. In tako bova tudi deležna velikega blagoslova v Gospodovem imenu in bova v ta namen spet začela delovati z najinimi srci!

19 Ti pa več, da je žetev zmeraj obilnejša kot setev; in tako bo tudi tukaj. Kjer sva imela prej opraviti samo z *enim*, jih bova dobila zdaj trideset do sto. Zato se veseli, ljubi brat; kajti čaka naju obilna žetev!"

87

Martinova skromnost, ki jo uravnava Boremova modrost - Martin v prazničnem oblačilu - Martinova hiša se poveča

1 (*Borem*): "Zdaj pa nekaj drugega! Tam pod Gospodovo ploščo v svoji hiši vidiš zaboj, ki je videti kot iz čistega zlata. Pojdi in ga odpri. V njem boš našel oblačilo in sverleč klobuk. Obleci to oblačilo in si nadeni klobuk na glavo, da boš lahko v nebeškem svatovskem oblačilu vredno, v imenu Gospoda, sprejel najine goste, ki se bodo kmalu vrnili, in jih bo kot znova najdene sam pripeljal semkaj. Pojdi in stori tako to je Gospodova volja!"

2 *Škof Martin* govori: "Najljubši brat, vse, kar si mi povedal, je bilo čudovito in resnično kot sama Božja beseda. Toda to zadnje diši po nebeški nečimrnosti, do katere mi res ni nič! Zato mi ne zameri, če te tokrat ne bom ubogal!"

3 Vesel sem, da je moje srce končno tako, da

je vseč edino Gospodu. Kar pa zadeva oblačila moje zunanosti, bom na veke zadovoljen s to kmečko suknjo.

4 Sijaj mi nič ne pomeni, pa naj bo nebeški ali zemeljski. Toliko več pa mi pomeni edina ljubezen do Gospoda, do katere pa me lahko pripelje samo moje srce, ne pa bleščeča suknja in klobuk! Zato bom ostal tak, kakor sem - kmet!"

5 *Borem* govori: "Prav imaš, najljubši brat, le srce je tisto, ki ga Gospod upošteva. In naša ponižnost, ki jo rodi prava ljubezen do Gospoda, je gotovo najdragocenejše oblačilo vsakega angela. Toda ne glede na to, Gospodov red zahteva, da mora v Njegovem kraljestvu oblačilo prerojenja in večne nesmrtnosti krasiti vsakega prebivalca nebes kot izraz njegove notranjosti. Kajti bolj ponižno kot Gospod sam, gotovo ni nobeno bitje v vsej neskončnosti; toda kljub temu si ne moreš zamisliti nikjer sijaja, ki ne bi izviral iz Njega!"

6 Poglej nepopisen sijaj in veličino te dvorane, ki je edina soba tvoje hiše. Le kdo, če ne Gospod sam, je avtor in edini graditelj tega neizrekljivega sijaja in veličanstva?

7 Ko si prvič vstopil v to hišo, ki ti jo je dal Gospod, si gledal skozi dvanajst vrat in videl komaj dvanajst kapljic iz najneskončnejšega morja Gospodovih stvarstev. In skoraj groza te je bilo pred velikim sijajem in veličanstvom, ki si ga samo bežno opazil. Kaj bi šele rekel, če bi se pojavil pred tabo angel v vsej svoji nebeški gloriiji? Resnično, ne bi mogel živeti in ga pri tem obenem tudi gledati - tako neizmerni so njegova lepota, gloriija, sijaj in veličanstvo!

8 Iz povedanega in iz tisočernih stvari vidiš, da izvirata pravični sijaj in veličastvo, tako kot vse drugo, iz Gospodovega reda. In zato menim, da tudi zate ne bo narobe, če se v vsem podrediš Gospodovemu redu!

9 Ali veš, kaj je Gospod rekel Petru, ko ta iz same ponižnosti ni pustil, da bi mu Gospod umil noge? Glej, isto bi Gospod lahko rekel tudi tebi, če bi trmoglavo vztrajal pri svoji ponižni odločitvi! Zato le pojdi tja, kamor sem te poslal! Stori, kar sem ti iz Gospoda ukazal, potem bo tukaj v tvoji hiši vse dobilo takoj drugačen obraz. Toda preden oblečeš novo oblačilo, moraš odložiti staro do zadnje nitke in si iz umivalnika, ki ga boš tudi našel

pripravljenega, vzeti vodo ter si z njo umiti noge! Šele potem, ko boš to storil, odpri zlati zaboj, vzemi iz njega oblačilo in ga obleci!"

10 *Škof Martin* govori: "Če je tako, moram seveda storiti, kar si mi ukazal v Gospodovem imenu! Veš, najljubši brat, tega še zmeraj ne storim rad, ker v tem vendarle - kljub vsej tvoji razsvetljeni razlagi - odkrivam neke vrste nečimrnost. Toda ker je že tako v Gospodovi ureditvi, se bom te zadeve v Gospodovem imenu vseeno lotil! Kam pa naj potem odložim to oblačilo, ki ga zdaj nosim? Ali v večni spomin v tisti zlati zaboj?"

11 *Borem* pravi: "Nič ne skrbi, za to bo že drug poskrbel!"

12 Škof Martin gre torej k zaboju in se nekajkrat ozre okrog sebe, ali ga nihče ne vidi. Ko pa pride za nekakšno nežno varovalno steno, ki ga zakriva pred številnimi gosti v njegovi hiši, se hitro sleče. Stara oblačila, ki jih odloži na kup pred seboj, takoj izginejo. Nato z roko zajame vodo iz omenjenega umivalnika in si umije noge. Ko so te umite, se zlati zaboj sam od sebe pripravi odpre in dobri Martin je že odet v škrlatno oblačilo, ki je po vseh robovih

obrobjeno z najčudovitejšimi zvezdami. In na glavi ima klobuk, ki sije veliko bolj mogočno kot sonce!

13 V trenutku, ko je škof Martin tako preoblečen, se tudi notranjost njegove hiše tako zelo razširi, da se mu zazdi stokrat večja kot prej. Obenem se odprejo tudi dostopi na galerije, ki jih doslej ni mogel najti.

14 Ko škof Martin vse to naenkrat odkrije, ga objame občutek največjega ugodja in gnanjen do solz Me začne glasno hvaliti in slaviti.

15 Ko pa se v svojem hvaljenju in slavljenju vedno bolj solzi, pride Borem, tudi v enaki obleki, in pravi: "No, brat, kako se ti zdi zdaj? Se počutiš zdaj bolj nečimrno?"

16 *Škof Martin* pravi: "O brat, šele zdaj čutim, kako majhen sem - in kako neskončno velik je *Gospod*!"

17 *Borem* pravi: "Tak stopi že vendar, kajti vsi so že pripravljeni, da te pozdravijo kot lastnika te hiše! Veseli se, to bo veličasten pozdrav!"

*Srečna družba pozdravi Martina -
Martinovo opozorilo na Gospoda kot
edinega dobrotnika - Edino, kar še manjka*

1 Škof Martin pride zdaj z Boremom iz ozadja varovalne stene, ki je precej razteg-njena, in kakšnih tisoč pet sto mu jih vriska-joč pride naproti. Pozdravljajo ga in se mu zahvaljujejo za njegovo prvo oskrbo, ki jim jo je ponudil in za modre nauke, ki jim jih je dal na preteklo pot preskušelj.

2 Vsi mu izkazujejo veliko veselje in še večjo ljubezen in spoštovanje in tega je škof Martin zelo vesel. Toliko bolj zato, ker iz njihovih že zelo lepo izoblikovanih fiziog-nomij* vidi, da so notranje prečiščeni in vsi na najboljši poti.

3 Zelo zadovoljen nekaj časa opazuje veliko družbo in se ne more dovolj načuditi nji-hovemu dobremu videzu. Šele po daljšem času govori:

* Oblika obraza

4 (*Škof Martin:*) "O vi, moji najljubši pri-jatelji, bratje in sestre, kako zelo vesel sem zaradi vas in tudi tega, da ste mi prišli vsi tako ljubeznivo naproti. Toda mene ni treba niti častiti, niti hvaliti, niti se mi zahvaljevati za to, da ste zdaj rešeni in ste vsi v naj-odličnejšem preddverju najresničnejšega nebeškega kraljestva - ampak vsa čast, vsa hvala in vsa zahvala gre Gospodu, čigar neskončna milost vas je edina tako čudovito preoblikovala! Mene pa ljubite kot svojega brata, ki ima z vami istega Boga in Gospoda za Očeta!

5 Tega edinega, najresničnejšega, najsvetej-šega Očeta pa ljubimo večno brez konca in kraja. Kajti samo On dela vse in je edini vse z vsem! Edino Njemu boji zato tudi vsa čast in slava, hvala in zahvala!

6 Jaz in ta moj ljubi prijatelj in brat sva bila priči, kako vas je Gospod sam vodil in iz vaših src odstranil vso nesnago ter za vas bojeval vroči boj proti pektu kakor stari Izraelov lev!

7 Zato na široko odprite srca, da se bo lahko Gospod vse časti in glorijske naselil pri vas in potem na vekov veke ostal v nas in pri nas

vseh!"

8 Ko je družba slišala ta lepi nagovor svojega hišnega gospodarja, je postala kot blažena in je hvalila Gospoda, ki je dal človeku tolikšno moč in modrost. In nato so šli k njemu vsi *praviki družbe* in ga prosili, da bi smeli ostati pri njem kot njegovi najnižji služabniki.

9 Nato govori *škof Martin:* "O prijatelji, bratje in sestre, ne kot služabniki, temveč kot moji najljubši bratje in sestre z enako lastninsko pravico do vsega, kar mi je Gos-pod tako čezmerno bogato podaril! Kajti brez vas bi mi bila ta neskončni sijaj in veličastvo nadležna. Toda, ker ste ob meni, me vse to toliko bolj veseli, kolikor več priložnosti sem s tem dobil, da sem vas čim bolj razveselil!

10 Ostanite tu in se z menoj veselite Gospoda, ki nam je v Svojem kraljestvu pripravil tako čudovito prebivališče in ga, kot pravkar opažam, opremil tudi z mizo, ki je za vse nas za večno preobilje obložena z najčudovitejšim kruhom in vinom. In to vse, vse, vse, ne da bi si kateri izmed nas kdaj, vsaj malo zaslužil s pravičnim življenjem po Njegovi besedi! Zato Ga torej hvalimo, lju-

bimo in slavimo toliko bolj, ker nam je dal tolikšno veličastvo, ki ga nismo bili, nismo in ne bomo niti najmanj vredni!

11 Zdaj vidite, kako neizmerna je Njegova ljubezen do nas; zato pa naj bo tudi naša ljubezen na vekov veke neizmerna! Blaženi imamo zdaj vse; samo *eno* nam še manjka, in to *eno*, moji bratje in sestre, to *eno* je Gospod, viden med nami! Zato Ga prosimo v svojih srcih, naj nam izkaže tudi to največjo milost!"

12 *Prvaki družbe* pritrujejo škofu Martinu, toda s pripombo: "Seveda, to je tudi naša največja želja; toda še vse preveč nevredni smo, da bi se nam uresničila. Zato se zahvaljujemo za to, kar nam je Gospod dal, čeprav tega nismo vredni. Želja videti Gospoda pa naj bo nenehno naš najvišji in večni smoter."

13 *Škof Martin* pravi: "Prav imate, ljubi bratje, tako nam zapoveduje prava modrost; toda ljubezen pogosto presega modrost in stori, kar hoče! In glede tega se jaz držim ljubezni. Storite tudi vi tako in prepričan sem, da ne bo nič narobe.

89

Martin in botanik v vrtu - Ubogi novi prišleci - Zaželeno čudovito plačilo

1 Ko hoče škof Martin še naprej slaviti ljubezen, ga nekdo zunaj hiše pokliče po imenu: "Martin!"

2 Ko *Martin* zasliši ta klic, vpraša Borema, kdo ga kliče.

3 *Borem* pravi: "Brat, pojdi ven in boš videl. Včasih je tu tudi tako kot na svetu: razen Gospoda ne more nihče videti vsega naekrat. Kot si doslej že večkrat opazil, je treba včasih tudi na različne kraje, da bi videli in zaznali različne stvari!"

4 Zato le hitro ven, pa se bo takoj pokazalo, *kdo* te je poklical! Kajti, veš, moj ljubi brat, vsega ti tudi jaz še ne znam zmeraj zanesljivo pojasniti. Spet slišim klice; pojdi, pojdi in poglej, kdo kliče!"

5 *Škof Martin* pravi: "Ja, ja, že grem; najbrž spet tisti, ki so zašli, iščejo pomoč!"

6 Škof Martin gre kar hitro k hišnim vratom,

jih odpre in ostrmi nad neskončnim razkošjem svojega vrta. Odtlej, ko je škof Martin našel Borema, ki je sadil v njem, se je ta vrt razširil nad vse človeške predstave in se napolnil z najbolj razkošnimi čudežnimi dobrotami.

7 Tudi tokrat škof Martin ne opazi nikogar, ki bi čakal pri vhodu in se zato takoj napoti v vrt, da bi poiskal tistega, ki ga je prej klical. Stopa proti jutru do čudovite vrtne hišice, ki je videti kot velik, odprt tempelj. Sredi tega, tako rekoč živega templja, zagleda nekoga, ki prebira rastline, ki ležijo na prav tako živem oltarju.

8 *Škof Martin* kratek čas opazuje tega človeka, potem gre k njemu in ga nagovori: "Najljubši, najboljši prijatelj in brat, ali nisi bil ti tisti, ki si me prej po imenu poklical iz hiše, ki mi jo je dal Gospod? Če si bil ti, bodi tako dober in mi povej, s čim ti more in mora služiti moje srce!"

9 *Botanik* pravi: "Ljubi prijatelj in brat! Glej, tvoja hiša je postala nadvse prostorna in tak je tudi ta vrt. Res, da daješ zatočišče že več kot tisoč bratom in sestram, in to je nadvse plemenito od tebe. Mislim, da bi se tam,

kjer je prostora za tisoč in več, lahko našel prostor še za nekatere?

10 Pojdi z menoj, tam proti večeru tega tvojega vrta je sto revežev, ki iščejo prenočišče; sprejmi še te - in mene povrhu, ker pravzaprav tudi jaz spadam k njim in to naj ne bo v tvojo škodo!"

11 *Škof Martin* pravi: "O najljubši prijatelj in brat - kaj sto! Povem ti, celo če bi vas bilo deset tisoč, ne bi pustil nobenega oditi naprej, temveč bi storil vse, da bi vsi ostali pri meni! Zato me le odpelji k njim, da jih bom lahko čimprej sprejel in z vsemi močmi, ki mi jih je dal Gospod, zanje poskrbel!"

12 *Botanik* pravi: "O prijatelj, o brat, ti si pravi balzam za moje srce. Zato le hitro z menoj, takoj bova pri njih!"

13 Hitro odideta proti večeru in prideta do skupine ljudi, moških in žensk, ki je videti prav uboga. Vsi so skoraj goli, shirani in polni turov in krast.

14 Ko *škof Martin* zagleda te reveže, se razjoka ter ganjen in poln iskrenega sočutja pravi: "O Bog, moj Bog, kakšni so videti ti reveži! Komaj še živijo! O pojdite, pojdite vsi z menoj v mojo hišo in ponudil vam bom vse,

kar vas lahko ozdravi in okrepča! Gospod, nas vseh najsvetejši in najboljši Oče Jezus mi bo dal moči in možnosti za to!"

15 *Reveži* govorijo: "O ti vidni Gospodov angel - kakšen mora biti šele Gospod, ko si že ti tako neskončno dober! Saj vendar vidiš, kako nečisti smo. Kako bi si mogli drzniti stopiti v tvoje najčistejše prebivališče!?"

16 *Škof Martin* pravi: "Jaz sem bil še veliko bolj nečist kot ste vi, pa sem se očistil v tej hiši ljubezni. Tako verjamem v Boga, da boste takšni postali tudi vi vsi, zato le pojdite, ljubi prijatelji, bratje in sestre, brez strahu z menoj! Vi najslabotnejši pa se oprite name, da boste laže prišli v mojo hišo! Tudi ti, brat (botanik), pomagaj nekaterim najslabotnejšim!"

17 *Botanik* pravi: "O brat, ti moje srce, ti jedro moje ljubezni, kako sem te vesel! Resnično, to ti bo nekoč bogato poplačano! Pa saj ti je že poplačano, kajti glej Tisti, ki Ga tako zelo ljubiš, je zdaj pri tebi. Jaz sem vendar Gospod, tvoj brat, tvoj Oče!"

18 *Škof Martin* zdaj spozna Mene, Gospoda, pade na obraz pred menoj in govori: "O Gospod, o Bog, o sveti Oče! Kje naj Te

začnem hvaliti in slaviti brez konca in kraja in kje in kdaj naj neham?! O Ti najsvetejši Oče, kolikšna je Tvoja ljubezen in kako neizmerno usmiljen moraš biti, da si lahko tako neskončno milosten z grešnikom, kakršen sem bil in sem še zmeraj!

19 O Ti sveti, Ti dobri Oče, najraje bi se pogreznil od sramu, ker te nisem spoznal, ko sem s Petrom prebival v Tvoji večni očetovski hiši in bil tako malo pozoren na Tvoje besede, ki niso bile nič drugega kot čista ljubezen! Zdaj, ko Te je moje srce spoznalo, bi najraje preminil od ljubezni, pa tudi od sramu! O okrepi me, da bo moje grešno srce lahko preneslo Tvojo najsvetejšo bližino!"

90

Jezus kot Gospod, Oče in Brat - Prilika o knezu in ministrih - Spoštovanje in ljubezen

1 Jaz rečem: "Vstani, ljubi brat in ne misli

nenehno na Moje veličastvo, temveč le na to, da si zdaj Moj brat v ljubezni in tako boš lahko prenesel Mojo bližino! Gospod sem samo tistim, ki odpadejo od Moje besede, pa si kljub temu domišljajo, da so veliki v svoji modrosti. Tistim, ki so svoje srce napolnili z ljubeznijo pa nisem Gospod, temveč le vse-mogočni brat in njim kot najresničnejši oče dajem vse, kar imam! Zatorej, najljubši brat, dvigni se in odslej ne imej več tolikšnega brezmejnega strahu pred Menoj!

2 Glej, ko stopi na svetu mogočen knez k svojim modrim ministrom, mu padejo ti od samega spoštovanja k nogam. In prav je, da tako storijo svojemu knezu; kajti dokler so oni njegovi služabniki, je tudi on njihov gospod! Če pa takšni služabniki svojega kneza nadvse ljubijo in mu rečejo: 'Gospod, ti si predober knez! Ne zaslužiš samo našega najvišjega spoštovanja, temveč tudi vso našo ljubezen! Zato sprejmi odslej našo najzvestejšo službo brez vsakega plačila! Mi pa ti hočemo, ker te zdaj ljubimo bolj kot svoje življenje, tudi služiti z vsakim vlaknom svojega življenja! In če bi od nas zahteval sto življenj, ti jih hočemo dati, ker si postal pravi

knez naših sreč!' - Kaj misliš, brat, le kaj bo storil knez takšnim služabnikom?

3 Glej, takšna prava ljubezen ga bo ganila v najglobljo kamrico njegovega življenja in jim bo rekel: 'O moji najljubši prijatelji, ker ste mi, ne le v vaših glavah, temveč tudi v svojih srcih, postavili tako čudovit prestol, ne vladam več nad vami s svojo močjo in oblastjo, temveč z vašo veliko *ljubeznijo* do mene v vas! Nosite me v svojih srcih, ki so tako posvečena z navzočnostjo moje visokosti v njih. Nosite torej v sebi tistega, ki ga nosim v sebi jaz sam. Zato pa ste zdaj tudi vi to, kar sem jaz sam, torej moji najbližji prijatelji. Zato morate tudi imeti vse, kar imam jaz.'

4 Glej, enako kot bi govoril kakšen modri knez svojim služabnikom in bi jih hotel povzdigniti v plemiški stan, ker so ga tako zelo sprejeli v svoja srca, tako govorim in pravim tudi Jaz vsem, ki so Me tako kot ti, sprejeli v svoja srca! Tistim torej, ki Me nadvse ljubijo in Me nosijo v svojih srcih, ki so zato posvečena po Meni samem v njih, nisem več *Gospod*, kakor tudi samemu sebi nisem Gospod, temveč večni najboljši *brat*!

In kar imam Jaz, to imajo tudi oni, ker imajo po svoji veliki ljubezni v *sebi* Mene samega!

5 Ljubi brat, ali zdaj veš, kaj pomeni, če te imenujem *brat*, kot sem nekoč imenoval tudi svojih dvanajst apostolov *bratje*? Če to razumeš, se dvigni in povedi z Menoj te reveže v svojo hišo! Toda v svoji hiši Me ne izdaj prehitro svojih gostom! Teh sto tukaj tako in tako še zdaleč ne ve, da sem Jaz Gospod. To so namreč Kitajci, ki naj bi na svetu sprejeli moje pričevanje - seveda zelo popačeno - in so jih zato z misijonarjem vred usmrtili. Česar torej niso mogli doseči na svetu, tega naj bodo v polni meri deležni tu. Zdaj veš vse; zato hitro vstani in delaj z Menoj - kajti odslej bosta Moja in tvoja hiša združeni v *eno*!"

*Martinova potreba po ljubezni pri
Gospodu - Sprejem kitajskih mučencev in
njihova poživitev*

1 Po tem Mojem govoru se Martin hitro dvigne, Me objame in poljublja. Ko preneha tako, prav po otroško dokazovati ljubezen, pravi:

2 (*Škof Martin*): "Tako, tako, tako, oh, zdaj mi je že veliko lažje, ker sem končno dal malo duška svoji silni ljubezni do Tebe! Kar zadeva mene, bi Te lahko, o Ti moj najljubši, najsvetejši Oče, vso večnost tako objemal in poljubljal. Toda to mojemu srcu najprijetnejše opravilo si pridržim, storil bom, kar si rekel in odvedel te Kitajce v to hišo, seveda pod Tvojim vodstvom. Kajti brez Tebe, O Gospod, se ne da narediti nobenega koraka ne naprej ne nazaj! Zdaj pa na delo!"

3 *Škof Martin* se obrne k sto Kitajcem in pravi: "No, ljubi bratje in sestre, vstanite in

pojdite z menoj v to hišo! Vi slabotnejši pa se me oprimate, da bomo lahko združeni odšli skupaj; v hiši boste dobili takoj vso nego in oskrbo. Najslabotnejše med vami bo prevzel moj vsemogočni prijatelj ter jih vodil pred menoj v hišo."

4 "Toda, prijatelj," govorijo zdaj *nekateri iz družbe*, "kako bi lahko vstopili v to najčistejšo hišo? Glej, saj smo vendar vsi kar najbolj nečisti! Ali ne veš, da obstaja pri nas zakon, po katerem noben gobavec ne sme stopiti v nobeno hišo? In to toliko bolj gotovo, ker bi tistega, ki bi to zapoved prekršil, neogibno doletela smrtna kazen. Le pomisli, če že svetni oblastniki tako zelo spoštujejo Božjo zapoved, koliko bolj bo spoštovana šele tukaj. Zato nas raje pusti v tem vrtu, dokler ne bomo čisti; šele potem nam dovoli vstopiti v tvojo hišo!"

5 *Martin* govori: "Ljubi prijatelji, bratje in sestre! Ne dajte se zmotiti z vašimi prastarimi tiranskimi zakoni, ki jih ne razumete niti vi niti vaši oblastniki. Kajti vsi zakoni *sveta* nam tukaj niso več mar, pomemben je samo *Božji* zakon, ki je večni zakon *ljubezni*! Ta zakon pa vam bo pravkar naložen in

zahteva od vas, da morate brezpogojno slediti ljubezni. Takoj torej storite to, kar zahteva od vseh vas moja ljubezen!"

6 Po teh besedah sto Kitajcev vstane in gre - seveda z zelo negotovimi koraki - z Menoj in Martinom v hišo. Ko so vsi v hiši in v ogromni, veličastni dvorani, glasno zakričijo od začudenja in strahu in pravijo:

7 (*Sto Kitajcev*): "O Lama, Lama, Dalajlama! To je vendar prebivališče večnega Brahme! O mi ubogi, o mi ubogi! Tu smo izdani in za večno izgubljeni! Kajti v Zoroasteronu (kitajski sanskrt) je zapisano: 'Kdor bo kdaj nečist stopil v najsvetejše prebivališče večnega Brahme, tega bo zgrabil hudobni Ahriman in ga potem na vekov veke strahotno mučil!' O gorje nam, gorje!"

8 *Martin* pravi: "Ej, ej, ljubi bratje in sestre, kakšne prazne marnje pa so to! Po svoji vesti in z vso svojo ljubeznijo, ki vam jo hočem nuditi, vam povem: vaš Brahma, ki se ga tako bojite, je slepar, ki išče sebi podobne, in je umrljiv tako kot ste bili vi! Kajti Lame (Boga) ne pozna niti sleparski Brahma niti vaš cesar, pa tudi nobeden od vas.

9 Jaz pa, Martin po imenu, nekdanji škof

Zdravilna kopel za sto gobavcev - Njihova oblačila in njihov zahvalni govor - O bistvu lam - Vprašanje o Jezusu in Gospodov odgovor

1 Ko se je po kratkem času teh sto najedlo in okrepčalo, jim pravim Jaz: "Moji ljubi prijatelji, zdaj pa vstanite in se slecite! Potem pojdite v tisto kopel, ki je med tem stebrom in tisto svetlo, in kljub temu neprozorno zaščitno steno! V tej kopeli bo izginila vaša gobavost in iz nje boste izstopili popolnoma čisti. Zgodi se!"

2 Vseh sto se hitro sleče in stopi v kopel. Kakor hitro so vsi skupaj v kopeli, glej, se takoj očistijo. Njihova prejšnja zoprno-rjava barva se spremeni v ljubko belo in oblike njihovih udov postajajo pri tem tudi vedno polnejše, okroglejše in mehkejše.

3 Ko *gostje* opazijo, kako so se spremenili, se nadvse razveselijo in začnejo nas tri na vso moč hvaliti: "Kdor koli ste pravzaprav vi

krščanske religije na Zemlji, in sicer v Evropi, sem resnični posestnik in lastnik te hiše za večno. In noben Brahma nima tu kaj iskati, razen če bi prišel sem tako pomoči potreben kot vi. Zato se le pomirite in se ne bojte. Kajti v teh večno svetih dvoranah ne bo nikoli padel nihče, ki mu je bilo dovoljeno vstopiti!"

10 Po takšnem zagotovu se vseh sto pomiri in se od samega sijaja, blišča in veličine ne morejo dovolj zbrati, da bi se Martinu zahvalili za njegove tolažilne besede.

11 Tedaj pride že tudi Borem s kruhom in vinom za nove goste, da bi se okrepčali. Jaz pa skrivaj blagoslovim oboje. Potem ko je oboje, kruh in vino, blagoslovljeno, spregovoril Borem gostom:

12 (*Borem:*) "Ljubi prijatelji, bratje in sestre, sedite na klopi in vzemite tole okrepčilo; potrebno vam je po tako dolgem postu! Naš Gospod, Bog in Oče je nepopisno ljubeč, dober, krotak in potrpežljiv in vam odpušča vso krivdo, s katero ste si kakor koli obtežili svojo vest!

13 Zato bodite zdaj veseli in srečni in uživajte to, kar sem vam ponudil, brez

strahu in skrbi. Vse, kar boste zaužili, vas bo okrepilo za večno življenje in služilo za resnično spoznanje Boga, ki je pravzaprav resnično, večno življenje. Kakor je učil tudi Bog in Gospod sam, ko je rekel: 'To pa je večno življenje, da (vsi učenci) spoznajo in so spoznali Njega, ki si Ga Ti, o najsvetejši Oče, poslal na svet za odpuščanje vseh grehov!'

14 Po tem nagovoru vseh sto novih gostov sede. Borem nato razdeli kruh in vino in vsi pridno sežejo po obojem, se zahvalijo in z velikim tekom zaužijejo. To je dobro znamenje: kajti s takšnim poželenjem kot zdaj uživajo ta kruh in vino, bodo potem tudi sprejeli še veliko bolj duhovno Božjo besedo.

trije, ali v službi Dalajlame ali v službi Ahrimana - kar mi nismo sposobni presoditi, toda gotovo je res, da ste nam izkazali popolno dobroto. Vaš Gospod vam na veke povrni!

4 Kako zelo bedni smo bili, in kako nepredstavljivo dolgo je trajala naša velika beda. Ves zemeljski krog smo podrobno preiskali in glejte, nikogar nismo našli, ki bi vsaj malo omilil našo bedo! Po gotovo več kot desetisočletnem iskanju, pa smo v bližini te vrtné palače našli tega prijatelja (*misljijo Mene*) in ga prosili, naj nam pomaga, če je to kakor koli v njegovi moči. In odvrnil je:

5 'Lahko vam pomagam in vam tudi hočem pomagati! Sledite mi v ta vrt. Tam bom poklical gospodarja te hiše in ta bo z velikim veseljem storil, kar mu bom glede vas ukazal!'

6 Kar je rekel, natanko tako je tudi storil, mi vsi pa smo priče vsega tega, kar nam je storil. Zato tudi velja naša glavna hvala samo *Njemu*. Vama obema drugima pa gre tudi velika zahvala, ker sta kar najbolj ustrezljivo storila to, kar je ta naš prvi glavni prijatelj zaradi nas zahteval od vaju. In tako bodi ti, naš prvi prijatelj, ki si nam izkazal toliko dobrot,

hvaljen in slavljen nadvse! Tudi vidva bodita hvaljena, ker sta to tako rade volje storila!

7 In zdaj, ljubi prijatelji, pogledjte sami, da smo popolnoma goli. Ker ste že toliko storili za nas, storite še tudi eno: Dajte nam samo najnujnejša ogrinjala, da pokrijemo svojo goloto! Potem bomo tako srečni, kot je lahko kje v vsej neskončnosti srečno kakšno bitje!"

8 *Jaz* pravim Martinu in Boremu: "Brata, odprta tisti zlati zaboj, tam se bo našlo dovolj oblačil, da se bodo lahko naši varovanci za prvo silo dovolj dobro in primerno oblekli. Sčasoma pa bodo po stopnji izpolnitve svojega duha že prejeli oblačilo Božjega kraljestva. Zgodi se!"

9 Škof Martin in Borem pri priči skočita k zlatemu zaboju in izvlečeta iz njega sto modrih oblačil, prva deloma z veliko gubami in druga deloma z malo gubami. Oblačila z več gubami izročita moškima, tiste z manj gubami pa ženskam. V trenutku se vsi oblečejo in spet imajo še večje veselje, ko vidijo, da jim ta oblačila nadvse dobro pristajajo.

10 *Vsi* Me zdaj hvalijo in govorijo: "O prijatelj, ti si dober, nadvse dober si, in pri tem

zelo moder in mogočen po meri svoje modrosti! Na svetu smo res slišali, da je veliki Lama tudi zelo dober in moder, če ne dobi Ahrimana pred oči. Pogled nanj pa ga tako zagreni, da potem tisoč let ne bruha drugega kot jezo nad svet, v katerem prebiva Ahriman. Potem pa še za tisoč let zakrije svoj obraz, samo da ne bi videl svojega najhujšega sovražnika. S tem pa potem tudi prezre ljudi in se celih dva tisoč let ne zmeni zanje.

11 Če je z Lamo v resnici tako, potem pravimo, da si ti veliko modrejši, mogočnejši in s tem tudi boljši kot ves Lama, ki neumno sovraži hudobnega Ahrimana! Tako je; to povemo tukaj vsi, Lami navkljub, in kot pričevanje za resnico!

12 Mi vsi pa smo že na Zemlji od poslancev iz nekega drugega sveta slišali o nekem Jezusu. Ta naj bi bil resnični, utelešeni Lama sam. Ahriman pa ga je umoril, ker je naščuval ljudi proti njemu. Če tudi vi kaj veste o tej zgodbi, nam pripovedujte o njej; mi vsi bi si o tem zelo radi prišli na jasno!

13 Na svetu smo zaradi tega izgubili življenje. Toda tu, verjamemo, ni več smrti! Zato bi bilo morda vendarle pametno kaj

podrobnejšega zvedeti o tem Lami Jezusu? Vzemimo, da je kaj resnice na tem - zaradi česar smo izgubili življenje - če vam je ta stvar znana, bodite tako dobri in nam povejte kaj o tem.

14 Glejte, šlo nam je že kar dobro! Naučili smo se določenih molitev, ki so bile dobre. Toda tedaj se je zgodilo, da je šel eden od poslancev predaleč: ljubica je izdala njega in vse nas in še celo množico. Vsi smo morali s svojim življenjem plačati, ker smo odpadli od našega Lame in hoteli sprejeti drugega boga.

15 Verjetno pa nam je to zagodel le hudobni Ahriman. In tako upravičeno upamo, da nam Lama tega ne bo preveč zaračunal, posebno, če za tem Jezusom v resnici tiči sam Lama!"

16 Jaz pravim: "Moji ljubi prijatelji, potrpite samo še malo, pa boste tu v resnici izvedeli vse, kar bi radi izvedeli! Zdaj pa le pojdite z nami naprej. Tu boste srečali veliko družbo: tiste poslane, ki so takšne nauke prinesli k vam in tudi tisto dekle vaše dežele, ki vas je izdala skupaj s tistim poslancem, ki si je preveč upal. Toda ko se boste srečali z njimi, ne smete jeze niti pokazati niti se jeziti,

temveč jim morate odpustiti vse, kar so vam storili; potem boste takoj spoznali Lamo Jezusa! Zdaj pridite izza varovalne ograje in nam sledite voljnega srca in dobre volje! Zgodi se!"

93

Neprijeten prizor ponovnega snidenja med Kitajci - Izdajalkina zgodba

1 Po teh besedah pride vseh sto z ljubkimi obrazi izza varovalne stene in ostrmijo nad velikim sijajem in prostornostjo dvorane. V njenem, proti poldnevu obrnjenem delu, je tisoč prejšnjih gostov, poleg še drugih več sto, ki so bili pri obdelavi notranjosti menihov in nun rešeni skupaj z njimi.

2 Ko teh sto zagleda številne goste, ki so večinoma še v naravnih oblačilih, se nadvse čudijo, tudi ko prepoznajo tiste poslane, ki so jih na svetu hoteli poučiti v krščanstvu. Ko pa med njimi zagledajo tudi Kitajko, ki je

glavnega poslanca in z njim tudi vse njih izdala, se jim kmalu zmračijo obrazi in Mi pravijo:

3 (*Sto Kitajcev*): "Poslušaj, najljubši prijatelj, ta pojava nam je sicer kar najbolj neprijetna, toda ker vam, kot se zdi, ni zoprna, tudi nam ne sme biti. Videti je, da se poslanec, ki ga je izdala, zdaj nenavadno dobro razume z njo, saj se zelo prijazno pogovarjata. Ona je sicer lepo in čedno bitje, zato je tudi bila na svetu ljubljenska tega poslanca. V velikem cesarskem mestu Peking so jo imenovali 'prava lepotica' in je bila zato ljubljenska vsega mesta. Toda zaradi svoje pohlepne, umazane izdaje nad vsemi nami, je izgubila vse spoštovanje velikega cesarskega mesta in kot smo slišali, kmalu nato od žalosti umrla.

4 Zato se čudimo, kako je prišla ta zanesljiva Ahrimanova služabnica, ki je prek nas izdala Lamo Jezusa, v te svete dvorane! Ali je morda Lami samemu všeč njena lepota?"

5 Jaz govorim: "Ljubi prijatelji, ali niste tudi vi imeli otrok, med katerimi so bili nekateri pridni, nekateri pa zelo hudobni? Vsi pravite: 'Ja!' Jaz pa vas vprašam: Ali ste hudobne zaradi tega vrgli hijenam in tigrom, ali

se niste z vso svojo skrbjo in ljubeznijo obrnili k tem hudobnim in ste se na pridne veliko manj ozirali? Pravite: 'Ja, ja, tako je bilo!'

6 Glejte, če ste pa vi, ki v vsem svojem življenju nikoli niste bili dobri, vašim, celo najbolj hudobnim otrokom delali samo dobro - kako lahko mislite, da bo zmeraj najboljši Lama svojim otrokom dal kaj slabega, če ga skesano prosijo za kaj dobrega?

7 Ta deklica se je na svetu pregrešila zoper vas, toda pozneje je svoje domnevno hudobno dejanje obžalovala ravno tako močno, kakor močno vas je ljubila prej, preden je izdala glavnega poslanca in s tem nehote tudi vse ostale.

8 In tako ima dobri Lama vendar tudi prav, če enega Svojih otrok takoj ne zavrže, četudi je storil zlo, potem pa prišel k Njemu in Ga od vsega srca skesano prosil odpuščanja.

9 Glejte, dobremu Lami torej ni treba biti zaljubljen v lepo Pekinčanko, da bi ji naklonil blaženost, temveč je dovolj, da je dobri Oče vsem ljudem in da Ga kot takšnega spoznajo. Posebno, če je to zadnje res, potem z blaženstvom slabotne hčerke

na Zemlji ni več težav.

10 Kaj mislite, ljubi prijatelji zdaj - ravna dobri Lama prav ali narobe?"

11 *Eden od stotih* pravi: "Tako kot ravna veliki, sveti Lama, je dobro in prav! Toda zdaj nas je lepa Čan-Ča zagledala in hiti k nam! Le kaj nam bo sporočila? Tiho, je že tu!"

94

Lepa, pristna sprava med Čan-Ča in stotimi Kitajci - Gospod in Čan-Ča

1 *Čan-Ča* pade pred stotimi na obraz in jih prosi odpuščanja za vse zlo, ki jim ga je - četudi nehote - prizadela.

2 *Vseh sto* pa enoglasno pravi: "Ljubka Čan-Ča, če ti je odpustil veliki sveti Lama, kako ti ne bi mi? Saj je vendar isti, vekomaj Sveti, odpustil tudi nam, ki smo tudi darovali mnoge in velike daritve Ahrišanu. Zato vs-tani in nas uščipni v ušesno mečico v zna-

menje, da smo za večno odpustili drug drugemu!"

3 Čan-Ča z ljubkim obrazom in vedenjem vstane in stori, kar teh sto želi od nje. Potem, ko je vseh sto nežno uščipnila v ušesno mečico, pravi:

4 (*Čan-Ča:*) "Vaša srca naj bodo moj najlepši nakit, pogled na vas najlepša paša za moje oči. Moje srce pa naj vam bo najmehkejša blazina, na kateri bi se lahko odpočili, če bi vas ljubezen utrudila. Moje roke naj vam bodo nežna vez od srca do srca in iz mojih ust naj v vaše življenje neizčrpno teče najslajši balzam.

5 Na mojih prsih se zavijte do zvezd in moje noge naj vas nosijo po trdih poteh. In ko sonce zaide in Luna ne osvetljuje več Zemlje, in sijaj zvezd zakrivajo goste megle, tedaj naj vam moje oči razsvetlujejo pot vašega hrepenenja, in moje srce in duša naj vas ogrejeta v hladni noči življenja.

6 Večno vam bom najmilejša služabnica v najnežnejših in v najtežjih potrebah vašega življenja, ker ste mi prisluhnil in mi odpustili moj hudi greh, ki sem vam ga storila."

7 Po tem govoru, ki ga je povedala ljubka

Čan-Ča, stopi *eden iz srede teh stotih* k njej in dvigne obe roki nad njo in se je na glavi dotakne s konicami kazalcev in govori: "O Čan-Ča, kako lepa si! To ti povem na ves glas, tako kot buči silen vihar. In povem ti to tudi tako nežno, kot pihlja dehteča večerna sapica okrog najnežnejše gazeline volne: lepša si kot jutranja zarja nad modrimi gorami, ki krasijo veliko mesto središča kraljestva Zemlje in bolj čudovita kot čujuluk (ena najlepših rož, ki jo vzgajajo samo v cesarskem vrtu)!"

8 Tvoja glava je bolj ljubka kot glava zatega goloba in tvoj vrat bolj vitek in bel kot vrat bele gazele. Tvoje prsi so nežnejše in mehkejšje kot tučaran (vrsta najmehkejšje volne, ki raste na neki vrsti ločja) in tvoje noge so manjše kot noge antilope, ki skaklja in pleše po najvišjih vrhovih Himalaje. In kakor nam je sonce ljubo, tako ljuba si nam tudi ti. In kakor čudovito polna luna osvetluje valjučo gladino morij, tako čudovito tvoja ljubkost osvetluje tudi naša srca.

9 Tako naj se odslej tudi tvoje želje prav tako ljubko lesketajo v naših dušah in uživljajo naša srca kot zvezde poživljajo srca

izgubljenih mornarjev, ki na širnem oceanu dvigajo svoja jadra, ne da bi podnevi vedeli, kam naj usmerijo svoje ladje, da bi dospeli v srečno domovino."

10 Nato se spet obrne k Meni in govori: "O prijatelj, ali je prav, da smo to, ki je bila naša sovražnica, sprejeli tako kot eno srce v sto src?"

11 *Jaz* pravim: "Tako je prav, storili ste po svojem najboljšem običaju. Toda ker zdaj niste več na svetu, temveč v večnem kraljestvu duhov, kjer veljajo drugi običaji in navade, se jih boste postopno tudi držali in se predvsem po njih ravnali, tako kot boste videli nas, če hočete ostati tu! Če pa bi vam bila krepost vaše dežele ljubša od kreposti te hiše, potem bi seveda morali oditi k tistim, ki bodo imeli še zelo veliko opravka, preden bodo dosegli to hišo!"

12 *Čan-Ča* pravi: "O ti najljubši, najčudovitejši prijatelj ubogih - glej, tukaj hočemo biti tako kot najfinejši zemeljski porcelan, ki se pusti oblikovati v vse plemenite oblike. Tvoja volja naj bo naše življenje in tvoja beseda, sveta beseda *Lame*!"

13 *Jaz* pravim: "Pridi sem, ljubka Čan-Ča,

Jaz ti bom dal novo obleko in ta naj te krasí bolj, kot najlepša jutranja zarja bele vrhove modrih gora!"

14 Čan-Ča skoči k Meni, Martin pa že pri-nese iz zatega zaboja rdečo obleko, ki je obrobljena s številnimi zvezdami in lepo okrašena, ter Mi jo izroči z besedami:

15 (*Škof Martin*): Ta se bo res čudoviti Čan-Ča nebeško podala; to je resnična obleka ljubezni! Odkrito moram priznati, Kitajka je zdaj tudi meni nadvse všeč; samo ob njenem pristno kitajskem načinu govorjenja se še ne morem prav znajti. V njem je še veliko zemeljskega, sicer pa je prav vzhodnjaško poetično. Nisem verjel, da premorejo Kitajci toliko liričnosti. Toda meni je to všeč! Teh ne bomo pustili oditi!

16 *Jaz* govorim: "Imaš prav - tudi Meni so všeč in srce Čan-Ča še prav posebno. Toda z njimi boš imel še precej opravka! Vendar zdaj k Čan-Ča!"

17 Ljubka hči, sprejmi to obleko: to je obleka ljubezni in modre krotkosti v tebi! Res, da si izdajala te, ki so hoteli sprejeti pričevanje *Lame* Jezusa. Toda izdajalka si postala po kreposti tvojega cesarstva in si

95

*Čan-Čaino hrepenenje, da bi raziskala
Gospodovo bistvo - Gospodovo navodilo -
Goreča ljubezen Čan-Ča do Gospoda*

1 Čan-Ča spoštljivo vzame obleko in ta v trenutku, ko se je dotakne, vse njeno bitje nadvse čudovito polepša. Ko stoji tako nebeško oblečena, joka od veselja in pravi: "O prijatelj, le kako ti je ime? O povej mi svoje ime, da ga z gorečo pisavo za večno zapišem v svoje srce!"

2 Jaz pravim: "Najlepša Čan-Ča, za to je že poskrbljeno! Kar bi rada storila, se je že

zgodilo. Le išči v svojem srcu, pa boš našla to, kar bi rada slišala od Mene! Povem ti: Tvoja ljubezen do Mene ti bo vse razkrila!"

3 Čan-Ča se ob Mojih besedah zelo začudi. Čez nekaj časa govori, zatopljena vase: "Tvoja ljubezen do Mene ti bo vse razkrila! Kar bi rada storila, se je že zgodilo. Le išči v svojem srcu, pa boš našla to, kar bi rada slišala od Mene!"

4 Čudno, nadvse čudno! Hm, hm, le kako more tako govoriti?! Toda zakaj moje srce tako zelo gori od ljubezni, ko on govori z menoj? V njegovem glasu je tako nerazumljiva čudežna moč, da bi zmogetel - tako se mi zdi - že z močjo svojega govora ustvariti svetove in jih znova uničiti! Milina, nikoli znana, pri tem pa resnična Božja resnoba! Resnično, resnično, resnično, slutim nekaj velikega!

5 O ti sveta beseda, na Zemlji še nikoli slišana! Kako sveto zvenijo besede: "Tvoja ljubezen do Mene ti bo vse razkrila!" Jaz vendar hočem samo eno, samo njegovo ime hočem. In on pravi: "Vse! Vse!" Res, kako neskončno večje je *vse*, kot pa *eno*! Jaz sem vendar hotela smo *eno*, on pa pravi: *vse*!

6 O Lama! Lama! Ti veliki, sveti Lama, kako naj to razumem?! Ah, ah, kako čudovita je njegova postava in kako vzvišeno veličanstven pogled njegovih oči! Tudi druga dva sta vzvišenih postav in videti sta tudi zelo modra in mogočna. Toda če pogledam tega *enega*, mi zagori srce kot velika cesarska bakla, ki prižgana nad velikim stolpom cesarske palače, razsvetljuje vse mesto svetleje kot polna luna.

7 (Obrnjena k Meni:) Ah, ljubi prijatelj, ja ti božanski prijatelj! Kakšne besede si mi govoril! Kdo razen tebe lahko razloži njihov pomen? V meni so prebudile globoko slutnjo in ah - ne morem ti več prikrivati - ljubezen, da, tako čudovito, najmogočnejšo ljubezen do tebe, najčudovitejši! Prav imaš, resnično si govoril: "Tvoja ljubezen do Mene!" Da, ljubezen do Tebe, najčudovitejši!

8 Glej, ko sem se sprehajala na Zemlji po lepih in velikih vrtovih, s katerimi je mesto mojih bratov tako bogato, sem pogosto prisluškovala nežnim zvokom labodov, ki so ljubko plavali po gladini majhnega jezera in tako pozdravljali zahajajoče sonce. To so bili čudoviti zvoki; toda bili so nič v primerjavi z

najnežnejšo milino zvena tvojega govora!

9 Pogosto sem šla zgodaj zjutraj na sprehod in sem vzela s seboj svojo eo'lovo harfo. Ko je lahen jutranji vetrič pobožal njene strune, je zazvenela tako čudovito, da je moje srce zaradi tega zatrepetalo od veselja. Ja, takrat je res zatrepetalo moje srce - kajti takrat nisem slišala Tvojega glasu; odkar pa je zatrepetalo ob nebeškem zvenu Tvojega glasu, kalank ne bi več zganil Čan-Čainega srca!

10 Kako sladko so nekoč zvenele besede moje matere, ko me je klicala in govorila: 'Čan-Ča, ti moje življenje, pridi na srce svoje mamice, ki te ljubi bolj kot svoje življenje!' - Ah, ljubi prijatelj, v tem klicu je bilo več harmonije, kot je lahko dojame svet. Kako zelo blažena je bila poskočna Čan-Ča ob tem klicu! Zemlja je postala lepša, bila je kot spremenjena, postala je nebeški vrt!

11 Toda, o prijatelj, najčudovitejši, takrat še nisem slišala zvena tvojega glasu! Kako globoko v prah se pogreza vse to, ko pogledam Tebe, in v svojem trepetajočem srcu zaslišim zven tvojega nebeškega govora, kot sveti odmev iz nebes! Ah najčudovitejši, kaj bom počela, ko se bo moje srce vedno

bolj silovito vnemalo zate, večno samo zate?!

12 Lama, Lama, Ti si pač velik in čudovit, kjer koli si. Tebe je treba ljubiti nadvse. Toda kaj more uboga Čan-Ča za to, če je njeno srce tako zelo ganil ta, gotovo tudi Tvoj prijatelj!

13 Toda ti, o najčudovitejši, gotovo ne boš jezen name, ker si Te drznem tako zelo ljubiti? Saj vendar ne morem nič za to, če si postal mojemu srcu tako svet!

14 Na Zemlji so me res učili, da so za dobre ljudi nebesa, ki so še tisočkrat lepša kot Peking, veliko cesarsko mesto, in bolj vzvišena kot veličanstvo modrih gora. Meni pa se zdi zdaj ta nebeški sijaj čisto prazen in mislim, da nikoli ne more pomeniti nebes, temveč samo eno *srce* lahko drugemu srcu večno pomeni nebesa vseh nebes!

15 Jaz sem v Tebi našla svoja nebesa nebes! Ah, ko bi hotel tudi Ti v meni najti vsaj majhen vrtilček zadovoljstva!" - S temi besedami se milo dekle zgrudi k Mojim nogam.

16 *Martin* pravi: "O Gospod - 'brat' sem hotel reči - skoraj bi te izdal! - takšne deviške milobe še nisem doživel. To bom

imenoval ljubezen! V primerjavi s to ljubeznijo smo mi drugi voli. Brat Borem, od te bi se morala midva še kar veliko naučiti. Kaj meniš?"

17 *Borem* pravi poln največjega spoštovanja: "Vsekakor, ljubi brat Martin, v najbolj osrečujoči družbi Mojstrov vseh Mojstrov pač nikdar ne bova končala z učenjem. Sicer pa, vse spoštovanje pred to milo Kitajko; z nežnostjo njenih čustev in s pravim vzhodnjaškim žarom njene ljubezni seveda še dolgo ne bova mogla meriti svoje. Izredno razveseljivo je poslušati kako govori in poleg tega opazovati, kako njena ljubezen narašča. Nadvse osrečujoče za naju pa je, da veva, kakšno pot ubira njena, zdaj še slepa ljubezen!"

*Gospodovo opozorilo za previdno
ravnanje pri nezrelih - Čan-Čaina
ljubezen do Gospoda v neskladju s
Čan-Čaino ljubeznijo do Lame*

1 Jaz govorim: "Nikar se preveč ne izdajta v svojih pogovorih! Mi trije vemo, kaj in kdo smo. Toda vsi ti so za zdaj še veliko preslabotni, da bi prenesli našo resničnost. Zato morata biti zelo previdna, kako govorita z Menoj. Razumita, ljuba brata, enaki smo! To sem vama povedal potihoma zato, da ne bi tile zaznali. Če pa mi trije govorimo glasno pred vsemi, smo vsi enaki in eno. Razumita vendar, saj vesta, zakaj!"

2 Martin pravi: "O brat, Ti - Ti, Ti nad vse ljubljene brate, to že razumeva! Jaz bom pazil kot mačka na miš, da se ja ne bi kje zagovoril. Malce potrpljenja pa le moraš še imeti z menoj, če bom včasih nevede izrekel kakšno neumnost. Včasih se zdim samemu sebi že kar moder. Toda, če si tukaj Ti, se mi zdi

moja modrost prava neumnost, tako da bi se lahko samemu sebi na ves glas smejal. Toda kljub temu me veseli, da sem - seveda samo s Tvojo pomočjo - toliko napredoval, da vsaj včasih povem kaj pametnega."

3 Jaz govorim: "Zelo dobro, ljubi brat Martin, le ostani, kakršen si, kajti ravno tak si Mi najbolj všeč. Kajti glej, pravega srčnega humorja tudi v nebesih ne sme manjkati! Spet moramo nameniti pozornost naši Čan-Ča. Martin in Borem, dvignita jo od Mojih nog, kajti Jaz se je s Svojimi rokami še ne smem dotakniti!"

4 Oba urno storita, kar sem jima ukazal. Čan-Ča stoji še vsa omamljena od ljubezni sredi med nami in se trudi, da bi svoja čustva izrazila z besedami.

5 Martin govori: "Kako zelo lepa je v tej iskreni ljubezni! Res, saprament, če bi jo na Zemlji lahko videl takšno, sem prepričan, da bi ljudje kar ponoreli ob pogledu na njeno očarljivost!"

6 Zelo pa se čudim samemu sebi, da lahko takšno izjemno lepoto, čeprav mi tako zelo ugaja, gledam brez vsakega čutnega poželenja, to se meni - kot se je pokazalo ob

Merkurijanki in prejšnji ovčji čredi - prej ni dogajalo.

7 Sicer mi je nadvse dobro del dotik te mehke in lepe roke, nisem se pa ob tem čutno vznemiril. Za to se lahko večno zahvaljujem, Ti že veš komu, in Ga neskončno slavim.

8 (Potem se obrne k Čan-Ča:) Kako ti gre, ti najbolj ljubka prebivalka moje hiše, ki mi jo je za večno dal veliki, sveti, ljubeznivi Lama? O govori, govori! Glej, vsi te imamo nadvse radi in tvoje najlepše besede neznan-sko razveseljujejo srca nas vseh!"

9 Čan-Ča govori: "Ah, neskončno prijetno mi je! O ljubi nebeški prijatelji, služabniki svetega Lame! Le komu ne bi bilo med vami neskončno prijetno? Saj je vendar ljubezen najvišje dobro človeškega srca. Ko pa najde kakšno srce ljubezen, kot sem jo tukaj našla jaz, česa si sploh še lahko želi? Je kakšna večja blaženost kot ta, ki jo daje ljubezen? O prijatelj, meni je tu neizmerno lepo!"

10 Kajne, ljubi prijatelji, da bom lahko za zmeraj ostala pri vas? Čutim sicer, da vas nisem vredna, ker odkrivam na sebi, kljub tej čudoviti obleki, še veliko pomankljivosti.

Toda moje srce vas ljubi in še posebno - to rada priznam - tebe, ki mi nisi hotel povedati svojega imena. Saj ne boste zavrgli tega srca, ki vas, posebno pa tebe, Brezimni, tako neizmerno ljubi!"

11 *Jaz* govorim: "Nikoli več ne boš odšla od nas! Kajti glej, ljubezen je temelj vseh nebes in ljubezen so tudi sama nebesa vseh nebes. Kako bi bil lahko nekdo, ki jo ima toliko kot ti, iznan iz tega, kar je njegovo bistvo? Takšna ljubezen, kot je tvoja do nas, pa tudi v trenutku očisti vse pomankljivosti duše, in ta je potem tako čista, kot bi jo pravkar izdihnil sam Lama!"

12 Zato v prihodnje ne skrbi več, ali boš smela ostati tukaj. Vedi, da te bomo za večno obdržali kot posebno ljubljeno našo ljubezni, kamor koli bi začasno odšli zaradi brez števila različnih potreb tega kraljestva. Ali pa bomo na veke ostali tukaj v tej hiši, vendar to pa ni povsem zanesljivo. Kajti v kraljestvu velikega Lame je še zelo veliko bivališč! Toda kamor koli že bomo šli, boš - tako kot zdaj - zmeraj med nami!

13 Kajti glej, tudi mi te ljubimo tako močno, kot da bi bila v vsej neskončnosti edino

bitje, ki lahko upravičeno najodločneje zahteva našo ljubezen. Ker te mi vsi - in saj razumeš, ljubka Čan-Ča, prav posebno Jaz! - tako zelo ljubimo, kako bi te mogli pustiti od nas? Ti si in boš Moja ljubljena za večno; to ti zagotavljam."

14 *Čan-Ča* pravi: "O Lama, Lama, kako svet in dober moraš biti šele Ti, ko so že Tvoji služabniki tako neskončno dobri in ljubeznivi! Toda, ah, ljubi prijatelj, veš, ko te takole opazujem, tako - ah, ne vem, kako naj ti povem, se mi zdi, kot da Lama ne bi mogel biti boljši od Tebe! To bo najbrž edina napaka, ki jo ima ljubezen, da ima to, kar enkrat nadvse ljubi, tudi za najboljše in najpopolnejše. Tako se tudi Ti zdiš meni vsaj tako dober kot sam veliki Lama! Lama bo ubogi Čan-Ča pač odpustil, ker tako misli in čuti?! Saj vendar ne morem nič za to, da te tako brezmejno ljubim!"

15 *Jaz* pravim: "O Čan-Ča, Lama ti je že zdavnaj odpustil, o tem bodi prepričana. Kajti Lama ljubi tudi svoje služabnike tako brezmejno, da je tudi njemu samemu v največje veselje in blaženost, če se njegovi služabniki, med seboj brezmejno ljubijo.

Zato se nikar ne boj, da bi se lahko s svojo ljubeznijo do Mene pregrešila proti Lami. Za to sem ti porok z vsemi nebeškimi zakladi!"

97

Čan-Ča zavzeto povprašuje po imenu svojega ljubljenega prijatelja - Gospodovo opozorilo na najboljši napotek - Razlika med gostiteljem in gostom

1 Ko *Čan-Ča* to sliši, v zadregi reče: "O najbolj čudoviti prijatelj mojega bitja! Gotovo si velikega, svetega, večnega Lamo že večkrat videl in morda si celo govoril z Njim, ker lahko govoriš o Njem s tolikšnim, meni nerazumljivim prepričanjem, kot da bi bil njegov prvi služabnik? Ja, ja, bo že tako, sicer ne bi mogel biti tako neizrečeno ljubezniv! Tvoje besede ne bi imele tolikšne moči kot jo imajo, če ne bi bile besede samega Lame!"

2 Glej, prej sta govorila tudi oba Tvoja pri-

jatelja, toda v njunih besedah sem opazila manj moči. Samo če sta govorila s Teboj, so imele njune besede nekaj moči. Ko pa je eden od njiju govoril z menojo, nisem občutila moči v njegovih besedah. Iz tega moje srce sklepa, da si Ti Lami bližji kot ta dva. Ali nisem prav presodila?"

3 *Jaz* pravim: "Povem ti, vprašaj samo svoje srce, svojo ljubezen do Mene; ta ti bo razkrila vse! Zdaj pa pojdimo tudi k drugim bratom, tudi ti potrebujejo našo skrb in ljubezen. Ti pojdi ob Moji strani, Moja ljuba Čan-Ča!"

4 *Čan-Ča* govori: "Kako zelo dobro, da ste se v svojih srcih spomnili tudi drugih mojih bratov in sester; kajti gostitelji so zmeraj na boljšem kot gostje. Gostitelji lahko dajo, kdaj hočejo, gostje pa smejo nekaj vzeti šele tedaj, ko se jim nekaj ponudi. In ko dano vzamejo, morajo vzeti zelo vljudno in gostitelju izkazati veliko čast ter mu nikoli ne odreči hvaležnosti.

5 Gostitelju pa ni treba nikogar nič prositi, če hoče iz svoje shrambe vzeti kaj zase. Kadar koli si lahko vzame kar hoče in kolikor hoče. Pri tem se mu ni treba ravnati po vseh

pravilih vljudnosti, niti mu za to koga častiti niti se komu zahvaljevati. Zato je gospodo v bistvu treba blagrovati samo zato, ker kadar koli lahko da, kar hoče. Sprejemalci pa so, če že ne ravno nesrečni, pa zmeraj na slabšem, ker morajo vzeti, kar pač dobijo.

6 Tako se spomnim številnih gostov, h katerim spadam tudi sama. Vi trije ste seveda nadvse ljubi in dobri gostitelji in gospodje te nebeške hiše, pa ste kljub vaši brezmejni dobroti vendarle veliko na boljšem kot vsi ti gostje, pa če zanje še tako dobro skrbite. Kajti zmeraj ostanete vi gospodje, tiše pa samo gostje, ki so povsem odvisni od vas. In kako zelo prav, da ste se v svoji dobroti spomnili tudi nanje.

7 Ljubi prijatelj, menda mi ne boš štel za napako, da tako govorim? Gotovo si ne bi bila drznila tako prosto govoriti, če Te ne bi imela tako neizmerno rada. Moja velika ljubezen do Tebe, moj nebeški prijatelj, mi razvezuje jezik; in ko je ta razvezan, se pač vrti po mili volji."

8 *Jaz* govorim: "O ti najnežnejša balzamova kapljica Mojega srca, le zmeraj govori tako kot ti narekuje srce. Nas pač nikdar ne

moreš užaliti, posebno če govoriš tako modro, kot si govorila zdaj. Kajti povem ti, najmilejša, natanko tako je kot si povedala. Res je veliko lažje dajati kot prejemati. Bedni dajalec je v bistvu še zmeraj veliko na boljšem kot najboljši prejemalec!

9 Toda te ureditve večno ni mogoče spremeniti, ker ne more vsakdo biti gospod. Četudi bi Lama vse ljudi naredil za gospode, tako da bi vsak imel svojo hišo in dober položaj, ter ne bi bilo treba nikomur drugega ničesar prositi, kaj bi bilo potem z ljubeznijo do bližnjega in do bratov in kaj z ljubeznijo do Lame? Glej, ta bi potem propadla in vendar bi moral na koncu biti Lama dajalec, vsi ljudje pa vezani prejemalci, tako kot so zdaj in bodo vekomaj!

10 Da pa lahko prejemalci kar se da brez zadrege dano sprejmejo, mi gostitelji tukaj neprestano dajemo, in sicer tako obilno, da si more in sme vsak prejemalec in jemalec vzeti od ponujenega neskončno veliko, kolikor mu poželi srce.

11 Povem ti, Moja nadvse ljuba Čan-Ča: z dajanjem gre tukaj celo tako daleč, da v vsej neskončnosti skoraj ni bitja, kateremu ne bi

bilo zmeraj dano tisočkrat več, kot bi lahko večno zadostilo najbolj vročo željo njegovega srca! Kaj torej meniš, Moja ljuba Čan-Ča - so prejemalci ob takih možnostih dajanja še zmeraj obžalovanja vredni?"

12 Čan-Ča: "Ah, ja, to pomeni, da so prejemalci skoraj srečnejši od dajalca. Kajti dajalec - saj mi boš odpustil, če morda tukaj spet govorim preveč in neprimerno - ima zelo veliko skrbi. Neprenehoma mora misliti, kako bo svoje shrambe napolnil tako, da se zaradi obilnega dajanja ne bi izpraznile!

13 Na Zemlji sem pogosto mislila, kako mogoče je Lami skrbeti za tako neskončno veliko stvari: za travo, ki kar naprej raste, za grmovje in drevesa in neštete živali in ljudi. Toda tedaj mi je rekla mati:

14 Čan-Ča, kako lahko razmišljaš o Lami tako po človeško?! Mar ne veš, da je Lama vsemogočen in povsod pričujoč s Svojo močjo? On, neskončno modri, mora vendar samo hoteti in takoj se zgodi vse, *tako* kot hoče, *kadar* hoče in *kakor* hoče!

15 Ko mi je mati tako govorila, sem jo pozorno poslušala in bila z njenim odgovorom kmalu zadovoljna. Toda zdaj bi rada zvedela

od Tebe, ki si služabnik Lame, ali je z Lamo res tako kot me je učila moja mati.

16 Ali je Lami lahko skrbeti za vse to neskončno ali pa je tudi zanj to težko? Če Mu je lahko, potem je kot darovalec prav tako na dobrem, kot so na dobrem vsi nešteti prejemalci. Če pa Mu takšna skrb za neskončne potrebe neštetihih miriad včasih vendarle povzroča precejšnje težave, potem bi Ga bilo treba ob Njegovi neomejeni radodarnosti celo pomilovati! - Povem ti, Ti moj najljubši prijatelj, ali veš o tem kaj več."

98

Gospodove besede o bistvu in delovanju Lame - Čudež z drevesom - Svarilo k previdnosti

1 Jaz pravim: "O Moja najljubša Čan-Ča! To ti lahko povem čisto na kratko, torej poslušaj! Glej, ker poznam Lamo tako dobro kot pozna On samega sebe, ti lahko povem:

porajanje in ustvarjanje je velikemu Lami nekaj zate zares nedoumljivo lahkega. Kajti neki ideji, ki jo je domislil, mora iz Svoje volje reči samo 'Bodi!' In takoj že obstaja vse, kar hoče! Približno takole - zdaj pa le dobro pazi, kot si zdaj Jaz mislim, da stoji pred mano lepo drevo, polno najboljših sadežev! Ali pa si *ti* predstavljaš takšno drevo, npr. zelo lepo figovo drevo. Ga že imaš?"

2 Čan-Ča pravi: "Ja, ja si že zamišljam eno, kakršno je stalo v vrtu mojih staršev!"

3 Jaz govorim: "No dobro, zdaj pa pazi! Tudi Jaz mislim na isto drevo in enako kot Lama rečem temu drevesu: 'Bodi!' Glej, figovo drevo že stoji pred nama z zrelim in užitnim sadjem vred!

4 Glej, prav tako lahko, kot sem Jaz pokazal živ zgled, lahko Lama ustvari tako posamezno stvar kot tudi vso neskončnost. Ni Mu pa tako lahko ustvariti ljudi, da bi bili prav tako svobodni in popolni kot je On sam. Za to je potrebno že nekaj več kot zgolj vsemogočnost; toda četudi je to težje, je Lami vendar vse mogoče!

5 No, Moja najljubša Čan-Ča, ali zdaj razumeš Mojo razlago? To figovo drevo pa ti

podarim za zmeraj; nikoli se ti ne bo posušilo, temveč ti bo zmeraj rodilo najbogatejše in najboljše sadeže!"

6 Čan-Ča osupla strmi in ne more spregovoriti niti besede; nekaj časa opazuje Mene, nekaj časa figovo drevo. Ta čudež pritegne tudi pozornost gostov, tako da se nam ni treba odpraviti k njim; vsi so zelo začudeni.

7 Tudi škof Martin presenečen opazuje drevo in pravi: "O brat, dobro vem, da Ti lahko ustvariš takšno drevo. Toda kljub temu me je posebno presenetilo, da si ga tako nenadoma postavil tukaj!"

8 Priznati moram, da je vsemogočnost ne navadno lepa stvar. Toda, kaj more kdo izmed nas za to, da je nima in je tudi ne more imeti, ker je še veliko preneumen za to! V bistvu pa je tudi dobro, da neumen duh, kakršen je na primer moj, nima vsemogočnosti. Kajti če bi jaz imel kaj takšnega, bi bilo z menoj konec! Ti, najbolj čudoviti brat, bi se še sam čudil najbolj neumnim tvorbam, s katerimi bi kmalu napolnil neznanstvo vesolja! O Gospod, to bi bile karikature, ki bi iskale sebi podobne!

9 Zato je prav, da najmodrejši Lama takšne

vsemogočne sposobnosti podeli samo tistim, ki najbolj obvladajo nebeško modrost, tako kot Ti. Da pa mora biti Tebi potemtakem očitno lažje dajati kot jemati, je menda vendar bolj jasno, kot najjasnejše opoldansko sonce? Kajti Ti bi - vsaj tako menim - zelo težko jemal, saj (*čisto tiho*) je tako in tako vse Tvoje!"

10 Jaz pravim: "Ne tako glasno, Moj ljubi brat Martin! Čedalje bolj doumevaš. Pomisli, da so navzoči še drugi, ki še niso na tvoji stopnji! Na začetku si že prav govoril, toda proti koncu si šel skoraj predaleč, to pa bi lahko tej družbi precej časa škodovalo! Zato se le dobro zberi, bodi zviti kot kača, pri tem pa blag kot golob! Zgleduj se po Boremu, ki ve, kje je njegovo mesto in natančno upošteva nebeško modrost. Stori tudi ti tako, pa bomo s temi gosti zlahka napredovali!"

11 Škof Martin: "Oh, hvala Ti za dobri nasvet, natančno se ga bom držal! Toda, zdaj pa poglej Čan-Ča, kako pozorno Te opazuje, prej česa podobnega sploh nisem opazil!"

12 Jaz pravim: "Dobro, to je dobro, le pustimo jo, naj opazuje; z opazovanjem se njen duh približuje Meni! Kmalu bo pripravila

raznovrstna vprašanja, na katera ji bomo morali kar precej časa odgovarjati. Glej, že premika ustnice. Zato jo ti kot gospodar najprej vprašaj, kako je zadovoljna s tem pojasnilom; vse drugo se bo uredilo samo od sebe!"

13 Škof Martin takoj upošteva Moj nasvet in pravi Čan-Ča, ki od začudenja še zmeraj ne more spregovoriti: "Najmilejša Čan-Ča, povej nam vendar, kako si zadovoljna s tem pojasnilom; ali si ga dobro in jasno razumela v vseh podrobnostih! Temu čudežu pa se ne smeš tako zelo čuditi, kajti tukaj takšni pojavi niso redki. Sčasoma se boš na to že navadila."

14 Glej, tudi meni ni šlo na začetku niti za las boljše. Ko bi vedela, kakšne čudežne stvari sem jaz srečal med svojim tukajšnjim bivanjem, povem ti, da bi se od samega strmenja postavila na glavo!

15 Veš, moja ljuba Čan-Ča, to je samo majhen hišni čudež. Rabi ti samo kot nazorni pouk, kot odgovor na tvoja prejšnja vprašanja, ki si jih postavila mojemu bratu. Toda le potrpi, sčasoma bo postalo še veliko hujše!"

16 Čan-Ča govori: "Ah, ljubi prijatelj, ti lahko govoriš, ker si takšnih pojavov že vajen. Toda eden izmed nas je ob prvem pogledu na takšen izredni pojav popolnoma iz sebe - in tudi mora biti. Kajti kje na svetu je kdo že videl kaj takega?!"

17 Če mi ne bi govoril tako pomirjevalno in me v marsičem prepričal, bi imela tvojega prijatelja in brata, ki se zdaj pogovarja z mojimi rojaki, kakor resnično živim, za samega Lamo! Toda ker, kot si rekel, takšni čudeži tukaj niso redki, sem spet nekoliko pomirjena in ljubim tega brata še bolj pristržno kot pa prej.

18 Kajti čeprav je potemtakem samo tvoj brat, je vendar videti veliko bolj božanski kot ti in je s to majhno stvaritvijo to tudi dokazal. Tudi tebe zelo cenim, toda zelo dvomim, ali bi ti lahko naredil kaj takšnega. Kaj meniš o tem?"

19 Martin govori: "Ja - moja nadvse ljubljena Čan-Ča, veš, če bi že ravno moralo biti - kdo ve? Toda, če bi se hotel s takšnim čudežem samo postavljati, recimo zaradi slave, bi gotovo obsedel med dvema stoloma na tleh in bi se potem moral sramovati kot odrasel

človek, ki moči v posteljo - če seveda sploh veš, kaj je pri nas človek, ki moči v posteljo?"

20 Čan-Ča pravi: "O le govori naprej, te že razumem! Pri nas se takšni naravni slabiči imenujejo 'vlažilci ležišča' (čimbunkša). Drugi dan morajo ves dan na javnem prostoru ležati na zmočenem ležišču in se tega po navadi tudi zelo sramujejo. Zdaj vidiš, da te razumem. Zato le govori nemoteno naprej in mi povej vse, kar mi imaš povedati!"

21 Martin pravi: "Hm, ja, hm, jaaa! - kaj sem pravzaprav hotel povedati? Res, tako je: govorilo se je o vplivu nekega čudeža! Dobro, že spet imam nit! Veš, najmilejša Čan-Ča, pravzaprav lahko dela čudeže samo veliki Lama, kadar koli, kakor koli in kjer hoče. Mi, Njegovi služabniki, pa samo z Njegovim dovoljenjem, če je to potrebno. Tako je tudi moj brat storil tukaj to čudežno delce, ker je bilo potrebno za tvoj pouk, sicer ga sploh ne bi bil storil - in tudi pri Lami samem je tako. Tudi On skoraj nikoli ne dela čudežev pred našimi očmi, ker to ni potrebno, kajti tako in tako razumemo Njegove najmanjše namige! - Me razumeš, ljuba Čan-Ča!"

99

Martin v zadregi zaradi Čan-Čainih vprašanj

1 Čan-Ča pravi: "O ja, vse razumem, kar poveš! Toda, ker si ravno govoril o najmanjšem namigu velikega Lame, ki ga brez čudeža pri priči razumeš: povej mi potem, kako veliki Lama namiguje tebi in tvojemu bratu, da pri priči zaznata Njegov celo najmanjši namig in ga potem gotovo takoj izpolnita! Velikega Lamo morata torej videti, sicer vama ne bi mogel namigovati - ali Ga vsaj slišati in tako zaznati Njegove namige?! Če Ga pa vidita ali slišita, mi povej, kako Ga vidita ali slišita, da si Ga bom lahko kakor koli predstavljala!"

2 Martin pravi, nekoliko v zadregi: "O moja najljubša, najmilejša Čan-Ča, to je zelo kočljivo vprašanje! Tudi če ti nanj odgovorim, ga gotovo ne boš razumela. Zato bi bilo skoraj boljše, da bi mi odpustila odgovor na to vprašanje, ker v tem trenutku ne more

koristiti niti meni niti tebi!”

3 Čan-Ča govori: “O prijatelj, barantanje za ceno neke dobrine je pač lahko doma *privas*; nam Kitajcem pa je kaj takega tuje. Vsako blago, ki ga ponujamo, ima svojo trdno določeno ceno. Kdor ga ponuja, ga mora tudi prodati in od tega plačati cesarju davek od prodaje. Če prodajalec blaga ne proda, je to dokaz, da je postavil previsoko ceno in je hotel odirati, za to mu tudi kazen ne uide.

4 Ravno tako se mora vsakdo tudi pri govorjenju skrbno zbrati, da ne bi povedal svojih misli polovično, drugo polovico pa ostal dolžan - ali zaradi strahu ali zaradi neznanja. Kajti za oboje bo kaznovan, ker je nevredno človeka, če se boji, kjer strah ni potreben, ali pa se celo hoče delati nekaj *več* kot je.

5 Glej, jaz sem stroga Kitajka in ti ne odpustim ničesar, kar si mi s svojim govorom tako rekoč obljubil! Kajti kdor da pri nas s svojim govorom nekomu povod za kakšno vprašanje, mora na vprašanje tudi odgovoriti. Sicer je z vsem svojim govorom ali širokoustnež - toliko kot lažnivec - ali pa je nesposoben strahopetec in niti sam ne razume tega, o čemer je govoril. Če nočeš, da te bom imela ali za

eno ali za drugo, mi v celoti odgovori na moje vprašanje, in to brez pridržkov!”

6 Škof Martin je zelo v zadregi in ne ve, kaj naj stori. Kajti če ji da pravi odgovori, Me mora predčasno izdati. Če pa ne odgovori, ga bo pred vsemi gosti razglasila za lažnivca, neumneža in strahopetca, to mu tudi ne bi bilo prijetno, ker si je tako čisto na skrivaj le malo domišljjal kot hišni gospodar. Zato gre k Meni in Me vpraša, kaj naj v tem položaju stori.

100

Gospodova graja in napotki škofu Martinu za vedenje

1 Jaz rečem: “Ali ti nisem postavil Borema za zgled? Le zakaj moraš kar naprej klepetati in besedičiti v prazno! Zdaj, ko si se s svojim klepetanjem spravil v škripce, pa bi se rad spet častno izmazal. Toda glej, stvari ne bo

tako zlahka opraviti, kot si misliš!

2 Kitajka je zaradi Mojega čudeža, ki sem ga moral narediti, in tvojega govora, zelo razburjena. Njeno srce sluti Mojo bližino in njen duh se bolj in bolj prebuja. Ko si ji opisoval, kako Lamove namige, celo najtišje vrste, takoj razumeš, si ji še bolj razvnel glavo in srce. Je mar čudno, da se te zdaj loteva na vso moč? Toda sam si si skuhal, sam prenašaj!

3 Enkrat sem te že opozoril, da bomo še imeli veliko opravka s temi Kitajci, ampak dotlej še nisi tega skusil. Ker pa si se delal pomembnega in si kritično stvar priklical *pred* časom, se zdaj bojuj kot mož. In glej, da boš zadevo s Čan-Ča spet uravnotežil, medtem ko Jaz obdelujem teh več kot sto Kitajcev; ko bodo ti v redu, potem bom že spravil v red tudi Čan-Ča! - Zdaj pojdi in stori tako!”

4 Martin se praska za ušesi in čez nekaj časa pravi: “O Ti moj G---, oha, skoraj bi se spet zagovoril! O Ti moj brat, če ti ni nič do tega in smem storiti, kar se mi zdi prav - seveda pod tvojim skrivnim vplivom - bom s to Kitajko kmalu in zlahka opravil!”

5 Jaz pravim: “Stori, kar in kakor hočeš;

toda to zadevo s Kitajko moraš vsekakor spet urediti."

6 *Škof Martin* pravi: "Ja, če je tako, Ti moj G..., brat, sem hotel reči, bom to zadevo s Čan-Ča že speljal. Vesel sem samo, da sem dobil zdaj malo več poguma, brez njega pa bi mi lahko zares slaba predla!"

7 *Borem* govori: "Brat, le glej, da ti na koncu ne bo zmanjkalo poguma! Že vnaprej voham pečenko in samo želim, da se ti ne bi opekel! S Kitajci, v katerih vlada stoični duh, je zelo kočljivo občevati; kajti kjer ti poveš *eno*, imajo oni sto ugovorov! Razumeš to?"

8 Ta Čan-Ča je sicer redko čisto bitje, polno pristne vzhodnjaško goreče, po ambrijskem etru dišeče miline. Toda pri vsem tem je vendar Kitajka, v najpopolnejšem pomenu besede. Zato bodi izjemno previden pri vsaki besedi, sicer ti bo postala neznosna uš v tvoji suknji in imel boš veliko opravka, da se je boš zlepa znebil!"

9 *Škof Martin* pravi: "Ja, kaj pa naj storim? Nekaj se vendar mora zgoditi? Toda kaj, to je seveda čisto druga stvar! Vseeno bom poskusil in videl, ali jo bom po (*tiho*) Gospodovi zahtevi lahko spravil v red!"

101

Čan-Čaino ponovno vprašanje o velikem Lami - Martinova zadrega in prazni izgovori - Čan-Čain odgovor: "O ti ubogi osel!"

1 Pri teh besedah ga Čan-Ča že potreplja po rami in govori: "No, ti Lamov služabnik? Kako dolgo boš še pustil ubogo Čan-Ča čakati na pravi in določen odgovor, po katerem hrepeni njeno srce močnejše, kot njena duša po tisoč življenjih!"

2 O prijatelj, če bi imela tisoč src in bi bila najlepše bitje, ki se je kdaj sprehajalo pod sončnimi žarki: tvoja naj bodo vsa srca in najlepši par mojih oči naj se nikoli ne odvrne od tebe, če mi poveš resnico, odgovor na tisto, na kar si mi dolžan odgovoriti. Toda jaz imam samo *eno* srce; to *eno* srce pa te bo ljubilo kot tisoč src, če si mi pravi prijatelj in mi pokažeš velikega Lamo ali v besedah ali če je mogoče, v dejanju. Toda gorje ti, če si drzneš zapeljati moje srce, ki te tako

neizmerno ljubi!

3 Res je, jaz ljubim tvojega najčudovitejšega brata s tebi nerazumljivim žarom. Toda ves ta žar naj se obrne k tebi, če mi postaneš pravi prijatelj! Na moji besedi lahko gradiš trdnje kot na diamantnih skalah!"

4 Martin je ob takšnem govoru čisto zaprepaden. Nepopisno lepo Kitajko gleda kot okamnel in misli in simulira, kaj naj stori ali govori. Čez dolgo časa ji reče:

5 (*Škof Martin*): "O najmilejša in izredno lepa Čan-Ča! Če ne bi bila tako neznansko lepa, bi že marsikaj povedal. Toda ko te pogledam, sem čisto izgubljen od občudovanja in ljubezni do tebe in ne morem govoriti. Zato ti odkrito priznavam, da ti ne bom mogel povedati kaj pametnega vse dotlej, dokler se moje oči ne bodo navadile pogleda nate."

6 Tebi je seveda lahko govoriti in tudi groziti, kajti pogled name te gotovo ne bo zmedel. Moj jezik pa postane kar okorel, kadar hočem govoriti s teboj, tvoja prevelika lepota me uniči in ohromi. Zato moraš že imeti malo potrpljenja z menoj. Postopno se bo že vse uredilo, ko se bom navadil na tvojo lepoto."

7 Čan-Ča pravi: "Če je to vzrok, potem mi povej: le kako si mogel govoriti z menoj tako urejeno in mi razlagati ta za lase privlečen vzrok, zaradi katerega baje ne moreš govoriti z menoj o tem, kar sem te vprašala?"

8 Glej, komur ljubezen zaveže jezik, ta govori kot pijanec in jeclja nesmiselne besede. Kajti jezik, ki je v zadregi, nima korenin in ne zajema iz modrosti. Korenine tvojega jezika pa so polne žive vlage. Zato se pred mojim srcem zagovarjaj kot mož, ne pa kot norčav pavliha! Kar ti govorim, je tako resnično kot moje najgloblje življenje. Le kako mi lahko govoriš tako iz svoje kože in nikoli resnično iz svojega srca?"

9 Škof Martin je še bolj v zadregi in ne najde niti besedice, da bi odgovoril svoji lepi nasprotnici. Zato začne jecljati vsakovrstne nesmiselne besede in zloge. Kolikor dalj tako jeclja, toliko bolj debelo gleda Čan-Ča in se sočutno nasmiha. Čez nekaj časa, ko ji je Martinovega jecljanja dovolj, pravi:

10 (Čan-Ča:) "Priatelj, pomilujem te; kajti ti si ali zviti lisjak ali neumen osel - eno slabše od drugega! Vendar te imam jaz bolj za drugo kot za prvo. In to opravičuje tudi

tvoje bogokletno bahanje, češ, da si *tudi* ti služabnik velikega Lame. Resnično, če bi imel Lama takšne služabnike, bi Ga bilo treba s služabniki vred zelo pomilovati!

11 Glej, prej sem slišala od tebe nekaj precej modrih besed in sem mislila, da si res nekaj višjega. V to me je prepričevalo tudi tvoje bahaško pokrivalo, pa tudi to, da si tistega resničnega modrijana imenoval svojega brata. Zdaj pa mi je o tebi vse jasno! Ti si tako imenovani pohlevni osel, ki biva tukaj v nebeškem kraljestvu samo zato, ker je bil na Zemlji preneumen, da bi kdaj storil kakšen greh. Dobrodušna oslovska duša torej, ki nikomur ne stori nič žalega, in kot Lamovo ustvarjeno bitje tudi zasluži vse spoštovanje. Toda od tebe ni mogoče pričakovati več od tega, kar je veliki Lama dal tvoji naravi. Ti pa mi boš tudi odpustil, da sem hotela imeti od tebe *več*, kot je mogoče dobiti! Tako ti odpuščam vsak odgovor, ki sem ga prej zahtevala od tebe!

12 O ti ubogi osel ti, kako žal mi je, da sem te tako prestrašila! Seveda imaš tukaj tudi ti človeško podobo, ki jo v svetu duhov menda dobijo vse živali, ker so samo začarani ljudje,

seveda najneumnejše vrste. Toda zaradi tega si vendarle to, kar si gotovo bil tudi na Zemlji. Zato naj bo spet vse dobro, moj ubogi, neumni osel! Kako žal mi je, da sem prej tebi pripisovala človeško in celo nebeško modrost! Mar ne, moj ljubi osel, da mi tega ne zameriš?"

13 Škof Martin je zdaj zelen od jeze in bi Kitajki, kot se navadno reče, rad zavezal jezik. Toda, ker je s tem rešen nadležnega odgovarjanja, požre vse te "poklone", se ponižno oddalji od Čan-Ča, vendar ga ta kljub temu ne izpusti iz oči.

102

Boremovi dobri namigi o notranjem občevanju z Gospodom in o ravnanju s stoičnimi naravami

1 Borem stopi k njemu in pravi: "Brat Martin, kako je kaj s tvojim pogumom? Ti ga je že zmanjkalo ali ti ga šele bo zmanjkalo?"

2 *Škof Martin* govori: "Ah, pojdi, to je vendar noro! Zdi se, da je v teh Kitajcih ostalo še nekaj staroazijske poezije, to pa je tudi vse, kar imajo od duhovne izobrazbe. V vsem drugem pa so gotovo najbolj neumno ljudstvo na Zemlji. Zamorci, Hotentoti, Malgaši, Avstralci in Novozelandci so v primerjavi s temi gologlavci Platonu in Sokratu!"

3 Predstavlja si - kaj misliš, ljubi brat, za kaj me ima zdaj ta ljubka Pekinčanka? Ah, ampak, to je res noro! Poslušaj, za nič več in nič manj kot za čisto navadnega osla! Ne morda samo za alegoričnega, temveč čisto popolnoma navadnega osla! Dovolj mi brat, ta pa je vendar nekoliko prekreпка!"

4 *Borem* pravi: "Gotovo da je precej krepka, če ima kdo gospodarja hiše - in celo *nebeškega* hišnega gospodarja za resničnega osla! Toda nič ne maraj za to. Kajti samo tako, si se lahko znebil njenih zahtev. In za to se moraš zahvaliti samo Gospodu, ki je to stvar zasukal tako kot je zate in za ubogo Čan-Ča najboljšo. Zato le bodi miren in potrpežljivo požri vse, česar si bil deležen; v pravem času se bo že vse spet izravnalo.

5 Veš, najljubši brat Martin, v prihodnje si

nikar nič ne domišljaj zaradi tega, da si hišni gospodar, pa boš stokrat lažje napredoval in vse lažje prenašal. Tudi s to Čan-Ča boš bolje shajal."

6 *Škof Martin* govori: "Ja, prav imaš! Zdaj spoznavam, da ne morem biti hišni gospodar tam, kjer se je vselil *Gospod*. Toda včasih me še močno skomina po tem, da bi nekaj bil! Zdaj pa spoznavam, da je najboljšo, da nisem sploh nič!"

7 Kitajka me je sicer neumno zmerjala, vendar sem se zdaj že spet pomiril, to pomeni, da sem ji odpustil vso njeno neumnost. Toda bodi prepričan, da bom v prihodnje pametnejši in se ne bom veliko ubadal z njo. Kajti če me kdo enkrat razglasi za osla, gotovo kot takšen že ne bom šel drugič na led!"

8 *Borem* pravi: "Brat, saj imaš prav, toda nikar ne govori preglasno, kajti Čan-Ča pozorno spremlja vsak tvoj gib in izraz obraza. Veš, v njej ni nič zlega, zato pa je toliko večja želja, da bi si tukaj v kraljestvu duhov prišla na jasno glede številnih misterijev svoje dežele. Zato si tudi na vso moč prizadeva pojasniti si, vsaj najpomembnejšo točko svoje vere.

9 Tako kot ta Kitajka, se tukaj vedejo vsi tisti ljudje, v katerih deželah na Zemlji so doma najbolj nezaslišane skrivnosti glede tostranosti. Ta njihova lastnost je sama po sebi gotovo hvalevredna. Toda kljub temu je treba ravnati z njimi izredno previdno. Podobni so zelo sestradnim ljudem na Zemlji, tudi tem ne smeš takoj na začetku dovoliti, da se iz sklede do sitega najedo, temveč le postopno, saj bi to sicer zelo škodovalo njihovemu zdravju.

10 Vsekakor je res in pohvalno, da čutijo ti ljudje, ki so bili na Zemlji v globoki temi, zdaj neizmerno lakoto in žejo, da bi se razkrile njihove neštete skrivnosti. Toda vse skrivnosti, s katerimi sta se kar najbolj hranili domišljija in pesniška žilica teh ljudi, so pri njih obdane s takšnimi podobami in zamislimi, da so postale notranje stvarstvo in skoraj popolnoma obvladujejo njihovo bitje.

11 Če bi jih tukaj takoj razveselili z najčistejšo svetlobo, bi jih ta uničila, ker bi njihovo bitje razkrojila. Zato je treba z njimi ravnati skoraj tako kot s staro, poškodovano hišo, ki jo je treba popravljati postopno, če je nočemo z močnim posegom popolnoma

uničiti. Ko pa je hiša uničena, se seveda lahko z novimi sestavnimi deli zgradi nova, po obliki popolnoma enaka. Toda s *človekom* ni mogoče tako ravnati: ohraniti je treba vse njegove sestavine, sicer preneha biti isti človek.

12 Upam, da si me razumel, zato bodi vnaprej zelo previden. Ne govori in ne stori, posebno s temi Kitajci, nič drugega kot to, kar bo Gospod ukazal meni in tebi, pa bo vse v najboljšem redu. Niti Gospoda niti mene ne smeš pred njimi ničesar vpraševati glasno, temveč samo v svojem srcu. Potem boš tako kot jaz - prejel odgovor v srcu. Tudi jaz nenehno sprašujem Gospoda, kaj je treba tu in tam storiti, in Gospod mi potem tudi v trenutku pokaže, kaj moram storiti in če je potrebno, tudi glasno povedati!

13 Zdaj pa le pazi, Kitajka se ti približuje. Ne misli, kaj boš govoril, temveč samo v srcu vprašaj Gospoda in On ti bo pri prči sporočil po srcu, kaj moraš govoriti! Zdaj veš vse; ravnaj se po tem, pa bo vse dobro. Ne smeš pa biti užaljen, ko te bo Čan-Ča še nekajkrat pozdravila kot pravega osla!"

103

Blagoslovljeni sad Martinovih ponižanj

1 *Škof Martin* govori v srcu: "Z vso ljubeznijo svojega srca se ti zahvaljujem, da si me v najpomembnejših rečeh poučil tako jasno, kot še nihče doslej! Šele zdaj spoznavam, kaj pomeni biti notranji človek in kot takšen govoriti in ravnati! Zdaj mi je tudi jasno, kaj mi je pri mojem prvem bivanju tukaj pod Gospodovim vodstvom rekel lunarni prebivalec, ko sem hotel trapasto prodati svojo največjo neumnost kot nebeško modrost.

2 Ja, brat, zdaj mi je zasvetila nova luč! Resničnost vidim povsod, kjer sem prej mislil, da se dogajajo čudeži, značilni samo za ta svet. Zahvaljujem se ti, ljubi brat, in prav posebno Tebi, moj Bog, Gospod in Oče; odslej bo vse dobro! V tem stanju lahko pride k meni tisoč Kitajk in jaz vse bom kar najbolje postregel!"

3 *Borem* govori skrivaj: "Ja, tako je; toda zelo se moraš zbrati! Kajti v začetku se je treba

res močno premagovati, da molčiš tedaj, ko bi se ti od same privajene klepetavosti jezik najraje sprožil.

4 Včasih Gospod komu, seveda iz najbolj modrih razlogov, tudi ne položi odgovora trenutno v srce, kot bi si ga pogosto želel. Toda tedaj je treba, v vsej ljubezni in vdanosti, mirno in sproščeno počakati, dokler se Gospod ne odloči, da nam položi zaželeni odgovor v srce!

5 Upoštevaj poleg vsega še to pravilo obnašanja, najljubši brat, pa bo vse najboljše! Zdaj pa se pripravi; glej, čisto pri tebi je že tista, ki te je doslej kar najostreje opazovala!"

6 *Škof Martin* govori v srcu: "Gotovo prihaja z legijo oslov. Vse bom prenašal, enako kot širo vesolje prenaša neskončno vojsko zvezd, svetov in sonc, ne da bi se pri tem utrudilo. V Tvojem imenu, Gospod, naj pride, kar hoče! Na mojem najpotrpežljivejšem hrbtu naj najde udoben prostor marsikateri križ in križec, vse bom prenašal z ljubeznijo in potrpežljivostjo. Zdaj pa le, v Gospodovem imenu!"

*Pobotanje Kitajke in Martina -
Razžalitev in odpuščanje pri Kitajcih*

1 Čan-Ča stopi k škofu Martinu, se mu ljubeznivo nasmehne in z nadvse prijaznim in deviško nežnim, trepetajočim glasom reče: "Najljubši prijatelj, prej si se molče oddaljil od mene, ko sem ti povedala, kaj domnevam o tvojem bistvu, ker mi nisi odgovoril na moje vprašanje. Iz tega sklepam, da te je moja domneva najbrž zelo užalila? Če je tako, mi odpusti, potem, ko me boš po svoji mili volji dovolj kaznoval. Samo potem boš spet dober z menoj, kajti najbolj sveto ti zagotavljam, da te potem ne bom nič več spraševala, še manj pa te s kakšnim pogledom ali besedo žalila.

2 Vera in navade moje dežele, za katere ne morem nič, so takšne, da imamo ljudi, ki so bolj preprostega razuma, za živali. Mislila sem, da sem nekaj takšnega odkrila pri tvojem razumu in sem te tako tudi imela za

žival. Zdaj pa sem se prepričala o nasprotjem - da še zdaleč nisi to, za kar sem te po neumnem imela.

3 Takoj sem obžalovala svojo zmoto in sem ti hotela pasti k nogam. Ko pa sem videla, da se s svojim bratom pogovarjaš nekaj zelo pomembnega in te nisem hotela motiti, sem počakala, da si se sam oddaljil od brata. Ker pa je nastopil trenutek, ki sem si ga najbolj vroče želela, bom storila nekaj, kar bi morala storiti že zdavnaj: ob tvojih nebeških nogah te prosim za pravično kazen in nato za odpuščanje vsega, kar sem zakrivila do tebe, čudovitega velikega nebeščana!" S temi besedami pade Martinu k nogam.

4 *Martin*, ki ga je ljubka prosilka močno ganila, govori: "O nebeška Čan-Ča, prosim te, pri priči vstani! Le kaj ti pade na misel! Da bi jaz - tebe - nebeška - kaznoval? Jaz, ki te tako zelo ljubim, da bi te kar použil. Mar verjameš, da sem tudi jaz kakšen neusmiljen Kitajec? Oh, pred tem naj me obvaruje večni, veliki, sveti, resnični Lama! Le hitro vstani, kajti tako te ne morem gledati niti minute več, moja nebeška Čan-Ča!"

5 Čan-Ča hitro vstane in govori: "O ljubi

prijatelj, v tvoji deželi morajo živeti veliko boljši ljudje kot v velikem cesarstvu, v katerem sem bila rojena na Zemlji. Kajti glej, pri nas se prizadejana žalitev ne odpusti tako zlahka.

6 Če pri nas kdo koga užali, se mora potem vreči pred njim na obraz in ga prositi odpuščanja za žalitev *tako*, da ga najprej prosi za pravično kazen, pri hudih žalitvah celo za smrt in šele nato za odpuščanje krivde. Kajti tam vsi govorijo in verjamejo: Žalitev se lahko popolnoma popravi samo z nasprotno telesno žalitvijo. Ko je žalitev tako poravnana, šele potem lahko žalivec svojega žaljenega kaznovalca prosi, da mu tudi od srca odpusti.

7 Glej, tako je pri nas! Zato se ne smeš preveč čuditi, če boš morda pri meni odkril še marsikaj, kar ne bo v skladu z običaji tvoje dežele. Pri nas so zakoni zelo stari in neskončno strogi. Gorje tistemu, ki bi si drznil te prastare zakone razlagati vsaj malo bolj blago, saj naj bi bili to isti, popolnoma nespremenjeni zakoni, ki jih je dal prvemu človeškemu paru sam Lama iz nebes.

8 Toda veš, ljubi prijatelj, da so vaši zakoni

105

*Nebeški zakon ljubezni in njegovo
osrečujoče delovanje*

blagi in prijazni. Verjetno ne bom nikdar več imela opravlja z zakoni svoje dežele in se mi ne bo treba nikoli več ravnati po njih. Zato se bom ravnala po vaših zakonih in jih ne bom nikoli prekršila! Kaj meniš o tem?"

1 Škof Martin govori: "O moja ljuba Čan-Ča, mislim, da imaš prav. Odkrito moram priznati, da mi, prebivalci nebes, pravzaprav nimamo zakonov, temveč živimo kar najsvobodnejše življenje v Bogu, našem Gospodu. Živeti v Gospodu Bogu pa pomeni - večno živeti v Ljubezni. Ljubezen vse osvobaja in razen same sebe ne pozna nobenega zakona. Zato tukaj tudi nimamo nobenega zakona, razen edine ljubezni, ki pa sploh ni zakon, temveč je samo večna in najpopolnejša svoboda vseh bitij. Razumeš to?"

2 Čan-Ča pravi: "Razumem in sem nadvse vesela, da razumem tako dober nauk. Če že ljubezen - tudi če jo je treba skrivati - tako neizmerno osreči ljubeče srce - kako srečni morajo biti šele tisti, ki stojijo pod edinim žezlom ljubezni in ne poznajo nobenega drugega. Ja, ja, ljubezen, ljubezen - kjer je ljubezen zakon, tam morajo biti vsi ljudje blaženi!"

3 Kaj bi koristil človeku ves sončni sijaj, če ga ne bi ogrevala njegova toplota? Čemu vse zlato in dragi kamni, če bi v njihovih lastnikih utripala ledenomrzla, okamnena srca? O prijatelj, povedal si mi nekaj svetega. Že slutim, kaj mi je hotel namigniti tvoj prijatelj, ki mi je tako zelo drag, ko je rekel: "Tvoja ljubezen do Mene ti bo vse razkrila!" Ja, ja, ta ljubezen mi je veliko razkrila že zdaj in moje srce mi pravi, da mi bo razkrila še veliko več!

4 Tudi jaz vas ljubim z vsem žarom opoldanskega sonca, posebno pa ljubim tistega, ki mi še dolguje svoje ime. Moraš mi odpustiti, da imam tvojega prijatelja in brata veliko raje kot tebe. Ne vem sicer zakaj, saj ni nič lepši kot ti in tvoj brat Borem in nima

niti lepše obleke. Toda v njegovih velikih modrih očeh je nekaj tako nepopisno privlačnega in njegova usta imajo tako nenavadno božanske poteze in izraz, da to človeka zavede in bi utegnil imeti njegovo neskončno ljubeznivo postavo za zvesto podobo *Lame*!

5 Povem ti, če vprašam svoje srce v vsem njegovem ljubezenskem žaru o tem *enem*, mi pravi: 'O Čan-Ča, zame je to veliki, sveti Lama! Le kdo bi sicer mogel tako nebeško govoriti, kdo z eno besedo ustvariti figovo drevo z zrelemi sadeži vred, in ga potem, kot najbolj živo znamenje svoje ljubezni, podariti Čan-Ča, ki ga ljubi nadvse, nadvse, nadvse. Le kdo bi sicer mogel imeti tako ljube, čudovite oči in tako nebeško lepa usta - kot edino nadvse ljubljene Lame mojega srca!'

6 Veš, najljubši prijatelj, tako govori moje srce, ne pa seveda tudi moj *razum*. Vendar bi tudi moj razum zelo rad sledil najlepšemu glasu mojega srca, če se mu ne bi bilo treba bati, da bo grešil. Kajti razum pri tistem, za kar se srce najbolj vnema, ni ravno prestrog sodnik in rad obožuje tisto, kar pripada srcu.

7 In prav tako je zdaj tudi z menoj; moje

srce obožuje tistega Najčudovitejšega in razum bi še prerad storil isto, če bi lahko odločal sam brez pomislekov.

8 Toda jaz se za pomisleke kmalu ne bom več menila, temveč bom poslušala samo še svoje srce. Morda bom tako prej dosegla pravi cilj, kot pa sicer! Če tukaj tako in tako ne velja noben drugi zakon kot samo ljubezen, bom zgolj z razumom kmalu razčistila. Kaj praviš ti, najljubši prijatelj, k vsemu temu?"

9 Škof Martin govori: "Nad vse ljuba Čan-Ča, za zdaj lahko o vsem tem rečem zelo malo. Le poslušaj svoje srce, pa ne boš ubrala krive poti. Sčasoma bo tudi tvoj razum razsvetlila prava luč. Več ti za zdaj - kljub vsem tvojim lepim besedam - res ne morem povedati."

106

Martin v škrupcih zaradi Čan-Čainih nadaljnjih vprašanj

1 Čan-Ča govori: "O najljubši prijatelj, veš, nadvse te imam rada, pa te vendar ne morem več veliko spraševati, ker sem se odločila, da te ne bom obremenjevala z nepremišljenimi vprašanji. Toda ne glede na to moraš spet prisluhniti tejle dobronamerni pripombi:

2 Glej, iz tvojega govora in iz izraza tvojega obraza razberem, da si posebno v zadregi vsakokrat, ko se začnem s teboj pogovarjati o tvojem nebeškem prijatelju in bratu. Le zakaj?

3 Ali si morda ljubosumen zato, ker daje moje srce njemu prednost daleč pred teboj? Ali pa nisi njegov pravi prijatelj in brat kot se delaš? Se morda skrivaj v srcu jeziš, ker te oni, doslej zame še brezimni Čudoviti, v vseh pogledih duhovne popolnosti neizmerno presega? Ali ti je morda napoti njegova moško-božanska lepota? Ali morda ne

marraš njegovih oči ali njegovih ust, ki presegajo tvoja s tvojimi očmi vred tako kot vse njegovo najbolj vzvišeno bitje presega tvoje, čeprav si ti videti veliko sijajnejši od njega?

4 Glej, ljubi prijatelj, ta vprašanja so zame posebno pomembna. Po odgovoru nanje hrepenim prav tako močno kot popotnik v vroči peščeni puščavi, ki ga muči pekoča žeja po požirku sveže vode. Zato, če čutiš v svojem srcu ljubezen do mene, ne omahuj mi pošteno odgovoriti na ta pomembna vprašanja. Če tega *ne boš* storil, ti bo Čan-Ča obrnila hrbet in te ne bo nikoli več nič vprašala!"

5 Škof Martin ob teh vprašanjih spet osupne. Na zunaj je videti sicer, kot da bi razmišljal, kako naj bi kar najbolj vljudno odgovoril ljubki Čan-Ča, v sebi pa strahoma pričakuje, ali mu ne bom kmalu položil v srce kakšnega nadvse ustreznega odgovora. Jaz pa pustim dobrega Martina iz modrih razlogov tudi tokrat nekoliko v negotovosti, kot imate navado reči.

6 Ko tako pusti Martin, ki vseskozi dela obetaven obraz, ljubko Čan-Ča precej časa čakati na zaželeni odgovor, postane ta že

nekoliko nejevoljna. Najprej ga začne s svojimi velikimi očmi pomenljivo meriti od nog do glave; to Martina še bolj vznemirja in ga glede odgovora spravlja v še hujšo zadrego.

7 Ljubka Čan-Ča pusti dobrega Martina še kratek čas razmišljati, ker iz navidez modrega izraza njegovega obraza še vedno pričakuje kakršen koli odgovor. Toda, ker se pričakovani odgovor kljub izrazu na obrazu, ki daje slutiti, da se odgovor pripravlja, ne pojavi, jo mine potrpljenje. Tako le pravi:

8 (Čan-Ča:) "Ljubi prijatelj in brat, vidim, da mi *ne moreš*, *nočeš*, ali najverjetneje ne smeš odgovoriti. Če mi *ne moreš* odgovoriti, si opravičen. Kajti najbolj nepravilno bi bilo zahtevati od nekoga več, kot ta lahko da. Gotovo me razumeš, kaj hočem s tem povedati, vzemimo, da si toliko razumevajoč!

9 Če mi *ne smeš* odgovoriti, si tudi opravičen. Tedaj je jasno, da je tukaj nekdo, ki ti s svojo oblastjo natančno predpisuje, kaj smeš govoriti in česa ne. V tem primeru bi bilo potem tudi neumno, če bi od tebe zahtevala kaj protizakonitega; jaz kot Kitajka znam spoštovati zakone bolj kot kdor koli.

10 Če mi pa *nočeš* odgovoriti, čeprav bi

morda smel in mogel, tedaj si ljubosumen in celo hudoben. In tvoje sijajno oblačilo je podobno kožuhu blage gazele, v katerem se skriva krvoločna hijena. V tem primeru ti ni mogoče oprostiti in ne zaslužiš nič drugega kot zaničevanje mojega srca.

11 In ker mi že na moja prejšnja pomembna vprašanja nisi odgovoril, mi odgovori vsaj na eno ali drugo od teh treh vprašanj, da se bom kot novinka v tem svetu in najprej v tvoji hiši znala vesti! Toda iz vsega srca te prosim: vsaj tu govori resnico in mi odgovori!"

12 Martin je zdaj v še desekrat hujši zadregi kot pri prejšnjih vprašanjih. Kajti če bo dejal: "*Ne morem!*" - bo lagal. Če pa bo rekel: "*Nočem!*" - bo tudi lagal in si bo povrh vsega nakopal še zaničevanje ljubljene Čan-Ča. Če bo rkel: "*Ne smem!*" se bo izpostavil nadaljnemu spraševanju, kdo mu je to prepovedal in zakaj. Na obe vprašanji mora potem nujno odgovoriti, sicer bo prisiljen osramočen pobegniti pred Čan-Ča.

13 Ko je zašel Martin z zadnjimi tremi Čan-Čainimi vprašanji v največjo zadrego, sem se (Jaz) ravno vrnil od družbe k Čan-Ča in sklenil sam pojasniti odgovore na prejšnja

vprašanja in tako opravičiti prostodušnega Martina, ki je v hudi zadregi.

107

*Gospodov pouk radovedne nove prebivalke
nebes - Prilika o zavezani vreči -
Martin se pomiri*

1 Ko pridem od njenih rojakov nazaj k Čan-Ča, hoče ta takoj k Meni. Pritoži se nad Martinovim vedenjem in pove, da se ne znajde več, in ne ve, kaj se z Martinom dogaja.

2 Jaz ji rečem: "Poslušaj, Moja ljuba Čan-Ča, toda tudi ti si prestroga z Mojim bratom! Ali ne pomisliš, kakšna skrivna naročila bi mu v tvoj večni blagor lahko zavezala jezik? Zato moraš v prihodnje z njim, enim Mojih najplemenitejših prijateljev, ravnati nekoliko bolj prizanesljivo, sicer ga boš spravila v najhujšo zadrego in zelo razžalostila njegovo srce.

3 Glej, kar zadeva tvojih prvih šest morebit-

nih vprašanj, v tem prijatelju in bratu res ni najti nič od vsega tega, kar si o njem domnevala, le tedaj, kadar se hočeš z njim pogovoriti o Meni, se ga nujno poloti zadrega, in to iz nekega zelo modrega razloga. Toda njegova zadrega ima čisto drugačen vzrok od tistega, ki ga lahko slutiš. Zato ti tudi ni mogel odgovoriti na tvoja vprašanja, ker niso vsebovala resničnega vzroka njegove zadrege.

4 Kar pa zadeva tvoja zadnja tri vprašanja, ti nanje ni mogel odgovoriti zato, ker ti v svojih prvih vprašanjih nisi terjala pravega vzroka njegove zadrege, ker ga vendar tudi sama nisi mogla poznati. Če bi ti zaradi tega dal kakršen koli pritrdilni ali nikalni odgovor, bi ti moral povedati neresnico. To pa je v nebeškem kraljestvu popolnoma nemogoče, kajti tu ne more nihče govoriti neresnice, četudi bi hotel. Zaradi tega je ostal prijatelj Martin, ki te zelo ljubi, tudi nem in je raje prenesel vse tvoje očitke, kot da bi tebi, svoji ljubi Čan-Ča, izrekel eno samo lažno besedico! Mar ni to zelo pohvalno?"

5 Čan-Ča, tudi nekoliko v zadregi, govori: "Ah, čudoviti prijatelj, če je z našim hišnim

gospodarjem tako, potem se seveda neskončno kesam, da sem povzročila marsikatero nemajhno bolečino njegovemu srcu. Oh, ko bi le lahko to spet popravila!

6 Ja, ja, to me izredno boli! Ne morem pa pomagati. Kajti ti, moj najčudovitejši, najmogočnejši prijatelj, vendar vidiš, da sem tukaj tujka in ne vem, kaj in kako se sme tukaj spraševati. Ker pa si mi namignil, kako je treba tukaj spraševati, se bom v prihodnje že ravnala po tem. Toda, povej mi samo to, zakaj pravzaprav tukaj na nerodno in neumno postavljeno vprašanje, v katerem ni pravega temelja za odgovor, ni mogoče dobiti odgovora?"

7 Jaz govorim: "Moja ljuba Čan-Ča, glej, to je čisto preprosto: tako kot če bi Mi dala vrečo, trdno zavezano, in me prosila: 'Prijatelj, odveži mi vrečo in mi daj iz nje tisoč najlepših dragih kamnov!' Jaz pa bi te vprašal: 'Ali zagotovo veš, da je v tej vreči tisoč dragih kamnov?' Ti bi odgovorila: 'Ne, tega ne vem zanesljivo, temveč samo domnevam!'

8 Glej, če pa bi Jaz mimo tega čisto zanesljivo vedel, da v vreči ne le da ni dragih

kamnov, temveč da je v njej le strjena gnojica, in bi na tvojo željo kljub temu odvezal vrečo in ti dal njeno sramotno vsebino namesto tisoč najlepših kamnov - le kaj bi si mislila o Meni, če bi potem vendarle zvedela, da sem te - čeprav dobro vedoč, kaj je v vreči - hotel osramotiti zaradi tvoje nevednosti? Ali ne bi potem dejala: 'Prijatelj, če si vedel, kaj je v vreči, le zakaj si jo odvezal in mi nisi pred tem povedal resnice?'

9 Glej, enako je s tvojim negotovim vprašanjem. Tudi to je vreča, trdno zavezana, ki naj bi ti jo Martin odvezal in vzel iz nje, kar zahtevaš. Če pa v njej ni tistega, kar bi ti rada - povej, kaj naj stori? Naj vrečo odveže ali ne? Ali naj osramoti njo, ki jo tako globoko ljubi, ki je prevzela njegovo srce? Kaj meniš, najbolj ljubka Čan-Ča?"

10 Čan-Ča govori: "Ah, ja, ah, ja, moj najljubši prijatelj, če govoriš Ti, mi je seveda vse kristalno jasno in spoznam, kako zelo resnično je vse, kar govoriš. Ni pa tako, kadar govori prijatelj Martin! Čim dlje in čim več govori, toliko temnejše in nerazumljivejše mi postaja vse, o čemer pripoveduje. Tako

sem potem prisiljena vedno dalj in vedno globlje siliti vanj z vsakovrstnimi vprašanji, vendar mi ni doslej na *nobeno* določno odgovoril.

11 Če bi mi na vsaj *eno* vprašanje odgovoril jasno, ga gotovo ne bi vprašala ničesar več. Ali če bi mi, tako kot zdaj Ti, vsaj pokazal, *kako* je treba tukaj vpraševati, da dobiš odgovor, ali je sploh treba vprašati, da dobiš odgovor in ali se tu sploh sme vpraševati! Toda glej, moj čudoviti prijatelj, o vsem tem ni bilo pri Martinu niti govora. Zaradi tega mi tudi Ti in Martin oprostita, če sem s svojimi vprašanji zašla predaleč in tako postala dobremu prijatelju Martinu nadležna.

12 Ah, prijatelj, je pa tu res marsikaj ne- navadno. Kamor koli pogledaš, ne vidiš nič drugega kot čudež poleg čudeža. Ah, in to čudeže, o katerih na Zemlji nimajo niti pojma! Le kdo ne bi ob pojavih, ki jih ne razume, vprašal bolj posvečenih, kaj pomenijo? Kdo je tisti, ki jih dela? Če so tukaj nebesa, kje je *Lama*, ki jih je ustanovil? Povej mi, moj nadvse ljubljeni prijatelj, ali niso to čisto navadna vprašanja, ki so zaradi

prečudežnih okoliščin tega bivanja nadvse opravičljiva?!”

108

Prilika o modri vzgoji otrok

1 *Jaz* govorim: “Seveda, povem ti Moja najbolj ljuba Čan-Ča, ta in še številna druga vprašanja so zelo opravičljiva. Toda veš, tako kot na Zemlji, se tudi tukaj zgodi vse ob svojem času.

2 Glej, na Zemlji so otroci najbolj sladkosnedni in tudi najbolj vedoželjni. Skoraj zmeraj so lačni, vse bi radi do potankosti vedeli; zato sprašujejo tiste, ki jim zaupajo, kar naprej najrazličnejše reči. Mar meniš, da bi bilo dobro želodce teh malčkov preobremeniti z vsem, česar si poželijo, njihovo radovednost pa potešiti z nenehnim odgovarjanjem na vse, o čemer sprašujejo?

3 Glej, modri starši nadenejo svojim otrokom pravcate brzde in jih tako naravno

in nravno vodijo po pravi poti do lepega cilja - možatega razvoja! Nasprotno pa, neumni starši, ki svojim otrokom dajo vse, kar si zaželi, naredijo iz njih opice namesto ljudi. Njihovo preveč obilno hranjeno meso postane polno čutnosti, njihov duh pa len in nazadnje čisto otopi za vse vzvišeno, dobro in resnično; to ti je na Zemlji posebno v tvoji deželi gotovo potrdilo na tisoče primerov.

4 In tako kot je na Zemlji, je tudi *tukaj*. Za nikogar ne bi bilo dobro, če bi takoj vse skusil in užil, temveč šele postopno, kakor terja sprejemljivost vsakega posameznika. Tako vodeni najmlajši otročiči postajajo potem tukaj čedalje močnejši in lahko sčasoma prenesejo vedno več, dokler ne postanejo dovolj močni in vredni za sprejem Najvišjega.

5 In ravno tako zdaj tebe skupaj z vsemi, ki jih vidiš tu, vzgajamo mi trije. Zato se le potrpežljivo ukloni vsemu, pa si boš zlahka in kmalu sama odgovorila na vsa svoja vprašanja! Si zdaj zadovoljna z odgovorom?”

*Kitajsko osrednje vprašanje in Gospodovo
kritično nasprotno vprašanje - Zgodba o
jutranji in večerni cvetici*

1 Martinu se ob tem Mojem pouku ljubke Kitajke obraz povsem razvedri in v srcu se mi nadvse iskreno zahvaljuje.

2 Čan-Ča pa pravi: "O ti čudoviti prijatelj mojega srca, mojega življenja! Kako prav imaš, kako resnična je vsaka beseda, ki prihaja iz tvojih ust. Vendar tudi Čan-Ča ne more nič za to, če je otrok tako vedoželjnega duha. Toda jaz, tvoja uboga Čan-Ča, bom odslej brzdała svoje srce in bom enaka cvetlici na polju, ki se razcveti v svetlobi in toploti Lamovega sonca in nahranjena z rosinimi kapljami Lamove jutranje ljubezni, končno tudi svoje sadove napolni z bogatim semenom življenja.

3 Ah, veliki, sveti Lama mora pač biti neskončno dober, moder in mogočen, ker je vse, kar je naredil, tako zelo dobro in modro

urejeno! Ah, ah, ko bi le smela nekoč uživati neskončno srečo, da bi ga zagledala samo od daleč in samo za nekaj trenutkov! Povej mi, najčudovitejši, ali bom kdaj vendarle postala vredna te največje sreče? Ko bi se le *enkrat* zgodilo - vseeno kdaj - bom za zmeraj zadovoljna in bom voljno ubogala in naredila vse, kar mi boste predpisali. Toda zagotovite mi vsaj to, da ne bom upala zaman."

4 Jax pravim: "O ti ljubo detece, ti! Vidim, da ti je tvoj Lama najbolj pri srcu. In to je nadvse pohvalno. Toda ti vedno govoriš tudi Meni - in iz tvojih oči in govorjenja spoznavam, da tudi Mene brezmejno ljubiš. Rad bi pa zvedel, ali ljubiš bolj Mene ali svojega Lama? Vprašaj o tem svoje srce in Mi potem odgovori!"

5 Čan-Ča postane zelo nerodno in povesi oči. Njeno srce pa se čedalje bolj vnema v ljubezni do Mene, kar mogočno čuti. Zato tokrat, čeprav sicer še preveč zgovorna, molči. Čez nekaj časa jo spet vprašam, ali Mi ne bi mogla tega razodeti. Tedaj spregovori s težkim srcem:

6 (Čan-Ča:) "O ti punčica mojega očesa, o ti ognjeni oltar mojega srca! Glej, ko sem bila

še na Zemlji, doma ob svoji materi, sem jo, trinajstletna deklica, vprašala, kaj je pravzaprav treba storiti, da bi svetega Lamo nadvse ljubili.

7 Modra mati mi je dejala: 'Poslušaj, moja ljubljena hči, posadi v vrtu dve enaki cvetlici, eno proti *jutru* - to posveti *Lami* - drugo pa proti *večeru*, to pa posveti *ljudem*. Obc neguj enako in glej, kako bosta rasli in se razvijali. Če bo večerna cvetlica uspevala bolje kot jutranja, bo to znamenje, da ljubiš svet bolj kot svetega Lamo. Če pa boš opazila nasprotno, tedaj je tvoja ljubezen do Lame močnejša od tiste, ki jo gojiš do ljudi.'

8 Pri priči sem storila, kar mi je svetovala moja modra mati. Ker pa sem se bala, da bi Lamova cvetlica morda zaostala za tisto, ki je namenjena ljudem, sem jo skrivaj negovala dvakrat bolj kot človeško. Toda glej, kljub moji veliki vnemi pri negovanju Lamove cvetlice, je ta vendarle zaostala v razvoju!

9 Vse to sem povedala materi. Ta me je pomirila s svojim modrim naukom, ko mi je rekla: 'Glej, moja najljubša hčerkica; Lama ti je hotel s tem pokazati, da lahko Njega, ki prebiva v večno nedostopni svetlobi, nadvse ljubiš

lahko samo tedaj, če ljubiš ljudi tako kot samo sebe. Kajti, kdor ne ljubi tistih, ki jih vidi, kako more ljubiti Lamo, ki ga ne vidi?"

10 Nato sem večerno cvetlico zalivala pogosteje kot jutranjo, in glej, tedaj se je jutranja cvetlica silno razbohotila pred večerno cvetlico!

11 In ravno tako ravnam *zdaj*! Ti si zdaj moja večerna cvetlica, moje srce za Lamo pa je jutranja cvetlica. Tebe zalivam z vso močjo, ker odkrivam v tebi najpopolnejšega človeškega duha, in moje srce se silno bohoti - toda na žalost ne v ljubezni do Lame, temveč do *tebe*!

12 Postal si resnični Lama mojega srca! Kaj pa bo k temu ob svojem času rekel veliki Lama, bo že sam najbolje vedel! Povrhu ti moram še priznati, da mi zaradi tega moja nadvse občutljiva vest sploh ničesar ne očit! Kaj pa praviš ti, Najčudovitejši?"

13 *Jaz* pravim: "Moja ljubljena Čan-Ča, kar nekaj časa sem moral čakati na tvoj odgovor, ki je nadvse razveselil Moje srce. Tako moraš zdaj tudi ti nekoliko čakati na lep in dober odgovor. Toda veseli se tega, kar ti bom kmalu kar najlepše odgovoril tudi *Jaz*."

110

Priprave za nebeško praznovanje - Marti- novo prvo potovanje z nebeško pošto

1 Medtem se obrnem k Martinu in Boremu in jima skrivaj pravim: "Prijetelja in brata, zdaj imata množico pomočnikov in pomočnic. Zato pojdita tja, postavita veliko mizo na sredo dvorane in jo dobro obložita s kruhom in z vinom. Vzemita tudi povsem zrele sadeže s tega figovega drevesa in jih obilo položita poleg kruha in vina na mizo! Kajti potem, ko bom izmenjal z Mojo nadvse ljubo Čan-Ča še nekaj besed, se bomo vsi skupaj dobro osvežili, okrepčali in nahranili! Pojdita in izpolnita to Mojo željo in voljo!"

2 Oba se Mi v srcih zahvaljujeta za to nalogo in potem odideta, da bi opravila naročeno, Martin skliče očiščene patre iz omenjenih redov. Tudi nune zaposli s prinašanjem jedi, to je kruha in vina, in gospem Srca Jezusovega naroči, naj prinesejo predvsem fige; patri pa po naročilu prej pripravijo ve-

liko mizo, ki je rukaj tudi nastala brez mizarja.

3 Sto Kitajcev zelo pozorno opazuje to dogajanje, saj še ne vedo, kaj bo nastalo iz tega. Posebno se čudijo, od kod so nenadoma prinesli veliko mizo, o kateri prej ni bilo niti sledu. Toda nenaden nastanek figovega drevesa jih ne začudi več tako močno, ker so se ob daljšem opazovanju na to bolj in bolj navadili.

4 Tudi mnogi zemeljski starši strmijo, posebno tisti od gospa Srca Jezusovega, nad dejavnostjo, ki je nenadoma nastala v tej dvorani. Nekoliko so preplašeni, ker ne morejo razumeti, kaj bo iz vsega tega nastalo. Kajti zaradi množic, ki se trudi okrog mize, ne morejo videti, kako bogato oblagajo mizo s kruhom, z vinom in s figami.

5 Ko je miza pripravljena, se vsi, ki so jo pripravili, vrnejo na svoja mehka počivališča. Martin in Borem v spremstvu ene od gospa Srca Jezusovega - namreč tiste, ki je v svoji notranjosti najprej kot žaba planila v morje - prideta spet k Meni in Mi sporočita, da je vse nared.

6 *Jaz* pa pravim: "Vse je dobro. Stopita ven

k vrtni ograji in poglejta, ali ni tam še kdo, ki bi se rad udeležil tega obreda! Gella (gospa Srca Jezusovega) naj ostane medtem pri Meni in posluša, kakšne lepe reči bom povedal Svoji najbolj ljubi Čan-Ča. Tako naj se zgodi, Moja brata!”

7 Oba gresta takoj ven in se nemalo začudita, ko najdeta vrt nebeško bujen in hkrati tolikšen, da skoraj oslepita in oglušita. Martin, ki vse to zelo občuduje, govori:

8 (*Škof Martin:*) “O brat, kar pošteno se bova nahodila, preden bova obšla vse ograje, ki obdajajo ta neznanski vrt! Resnično, ta vrt je gotovo obsežnejši kot največje kraljestvo na Zemlji! O Gospod, o Gospod, to je neskončno, to je nerazumljivo; da, kaj takega se lahko zgodi samo v nebesih!

9 O Bog, o Bog, poglej tja proti jutru, kakšna aleja! Kakšne čudovite vrste dreves! In, brat, ali vidiš kje je konec tega drevoreda? Jaz ga ne vidim, o kakšni ograji ni niti sledu! No, brat Borem, z najino običajno hojo bova morala kar veliko pešačiti, preden bova prišla vsaj enkrat do kakšne ograje. In potem obhoditi vso ograjo - o Gospod, to bo premikanje, da mu ni para.

10 Toda nič za to; izpolnjevanje Gospodove volje je vendar vsak čas največja in najbolj blažena sreča in veselje, in tako se veselim tudi popotovanja po tem vrtu! Pa planinarila bova tudi: tam proti poldnevu vidim tudi precej visoke gore. In, o saprament, glej tu proti večeru in polnoči, to je vendar gorovje, o kakršnem se jim na Zemlji niti ne sanja. Ah, ah, ti vrhovi, ti neznansko lepi vrhovi! Brat, ali je vse to še zmeraj znotraj ograje našega vrta?”

11 *Borem* govori: “Seveda, kajti vrt se vendar razširja tako kot naša ljubezen do Gospoda ter naših bratov in sester. Toda veš brat, v razmerju z nebeško razsežnostjo tega našega Gospodovega vrta, ki nam ga je Gospod tako čudovito pripravil, pa je tudi neke vrste nebeško gibanje, ki je trojno: prvič *naravno* z nogami, tako kot na svetu; drugič plavajoče po zraku, to je *duševno*, ki ima hitrost vetra. In končno tretje, nenadno, to je *duhovno*, ki je enako blisku in enako letu misli.

12 Ta tretji način gibanja se uporablja le v izredno nujnih primerih. Zato ga tudi tukaj ne bova uporabila, saj nama bo gibanje druge vrste povsem zadoščalo. Sredstvo za to

gibanje pa je najina trdna volja. Zato morava samo *hoteti* v Gospodovem imenu, in takoj bova prosto plavala v tem nebeškem zraku. Kamor se bova potem namenila, tja bo tudi šlo s hitrostjo vetra. Torej hoteti moraš, pa bo šlo!”

13 In Martin zdaj hoče, kar mu je Borem pokazal, in takoj plavata po najbolj svobodnem nebeškem zraku in se najprej usmerita proti jutru; tega je Martin tako zelo vesel, da je ves iz sebe.

111

Gospodova nasprotna prilika: dve človeški rastlini v vrtu Božje ljubezni - Božje učlovečenje

1 *Jaz* pa medtem govorim Čan-Ča in tudi Gelli takole: “Moja najbolj prisrčna, najljubša Čan-Ča, prej si Mi povedala čudovito besedo, ki je bila toliko bolj čudovita zato, ker je prišla iz globine tvojega srca. Jaz pa

sem ti obljubil povrniti še čudovitejšo in glej, zato sem tu, in hočem izpolniti Svojo obljubo. Poslušaj Me torej zelo potrpežljivo! Ne pričakuj pa kakšnega dolgega govora; kajti glej, Jaz govorim vedno le kratko in po navadi z malo besedami veliko povem.

2 Opisala si mi, kako si negovala svojo jutranjo in večerno cvetlico, in to je bilo zelo ljubko, Jaz pa ti bom opisal drugo jutranjo in večerno podobo in ta je takšna:

3 Glej, enako kot ti svoje cvetlice, je tudi veliki dobri Lama v neskončnem vrtu svoje ljubezni zasadil dva človeka: enega proti jutru za svoje *srce* - in drugega proti večeru za svojo *modrost*! Prvega je hranil z vsem svojim božanstvom, da bi postal tako čudovit kot on sam in da bi mu kar najbolj ugajal! Toda glej, prvi je zaradi tega postal objesten, ni hotel uspevati, temveč je odpadel od Lame in Ga vse doslej brezmejno zaničuje, čeprav bi ga Lama še zmeraj rad sprejel z odprtimi rokami in srcem!

4 Ker torej ta prvi človek ni hotel uspevati, je veliki Lama kmalu nato postavil drugega človeka proti večeru, to pomeni na svet, in ga je negoval nič manj skrbno. Toda tudi ta

je samovoljno zakrnel. Tedaj je Lama obžaloval, da je ustvaril človeka; zato je hotel spet uničiti to svoje delo, tako kot lončar posodo, ki se mu noče posrečiti.

5 Tedaj je Lama vprašal svojo ljubezen, in ta se je zavzela za izjalovljenega: On sam je postal človek, da bi bil človeku pravi zgled.

6 Pokvarjeni ljudje pa so Ga zgrabili, in ubili Bogočloveka, čeprav Boga v Njem niso mogli ubiti. Samo redki so Ga spoznali in sprejeli Njegov nauk v svoje srce. Nešteti pa, čeprav o Njem slišijo, vendar ne verujejo in ne sprejmejo Njegovega nauka, da bi lahko postali Njegovi otroci, in bili potem takšni kot njihov večni Oče!

7 Kaj meniš, kaj naj Lama stori s takšnimi ljudmi? Naj jih še naprej trpi in prenaša?

8 Glej, Njegova ljubezen do teh ljudi je tolikšna, da bi še tisočkrat umrl zanje, če bi bilo to mogoče in koristno! In vendar ga nočejo ljubiti *bolj* kot nični svet, temveč ga raje povsem pozabijo, da bi se lahko toliko bolj brezvestno oklepali sveta.

9 O Čan-Ča, povej, le kaj zaslužijo takšni ljudje? Naj mar Lama še naprej prenaša njihovo trdovratno kljubovanje ali naj jih

uniči?"

10 Čan-Ča pravi: "O prijatelj, ti moja ljubezen, to so res hudobne Lamove rastline in bi zaslužile nadvse hudo kazen! Toda če je Lama tako zelo dober, ali bi potem lahko te rastline požel in jih izročil ognju, ker je zagrozil pradedom? Mislim, da je neskončnost, kot jo začenjam spoznavati, vendar dovolj velika, da se takšen plevel lahko ohrani, kakršen je. Toda na Lamovem mestu ne bi uničila ničesar, kar ima enkrat življenje! Ali ne misliš tako tudi ti, moj najljubši prijatelj?"

11 Jaz pravim: "Ja, ja, ti najljubša, seveda enako mislim in tako tudi *delam*! Toda samo malo počakaj: kmalu bosta oba brata pripe-ljala nenavadne goste, in videl bom, kaj boš rekla o njih. Zato se zberi; kajti videla in spoznala boš nekaj izredno čudnega!"

Satan kot pošast v dvorani - Krepilni obed - Gella spozna Gospoda

1 Po kratkem času se vrata dvorane odpro. Tako Martin kot Borem imata vsak močno verigo v roki in vlečeta noter, na ti dve verigi trdno priklenjeno pošast, ki je videti tako strahotna, da se ne da opisati. Sledi ji množica manjših pošasti, toda nič manj grozljivih od glavne pošasti.

2 Ko Čan-Ča in Gella zagledata goste strahotnega videza, se tako zelo prestrašita, da sunkovito odskočita. Čan-Ča kriči - kot v omamljajoči nezavesti:

3 (Čan-Ča:) "O Lama, Lama, za voljo Tvojega najsvetejšega imena, le kaj smo Ti mi uboge sirote storile, da nas hočeš tako strahotno uničiti po najzlobnejšem Ahrimanu in njegovi najhujši drhali! O ti, moj najčudovitejši prijatelj, če ti je kakor koli mogoče, reši nas in sebe, in če se da, ga uniči! O grozno, grozno, kako strašne, od besa žareče

prikazni so to!"

4 Jaz govorim: "Ne boj se Čan-Ča! Pošasti, ki jih vidiš tukaj, so v naši oblasti - in ne mi v njihovi! To vendar zlahka spoznaš že iz tega, ker sta jih kljub njihovi neznanski strahoti oba brata vendarle ukrotila.

5 Torej se ne bojte, temveč pojdite z Menoj naproti obema in poslušajte, kako strašansko bodo začele te zverine rjoveti, ko se jim bom približeval. Glejte, kako strahotno se bodo zvijale in napenjale. Toda vsega tega se ne ustrašite! Kajti Jaz sam sem dovolj mogočen, da z enim samim pogledom uničim nešteto takšnih pošasti, tako kot sem pred tem v trenutku ustvaril tukaj to figovo drevo. Zato Mi le pogumno sledite! Na Moji strani ste zmeraj varni, kajti Meni ne more kljubovati nobena sila!"

6 Zdaj grem naproti Martinu in Boremu, ker se morata na vso moč bojevati s pošastjo, da bi jo ukrotila.

7 Martin govori: "O Gospod, to so pa res lepi gostje; teh si lahko prav posebno vesel! Tej hiši se bodo prilegali kot svinji sedlo! Na žalost nisva naletela na nič drugega, zato sva vzela s seboj to, kar sva našla. Odkrito pa

moram priznati: če to ni sam utelešeni Satan s svojim lepim spremstvom, potem naj bom kar koli in se imenujem, kar želiš."

8 Jaz govorim: "Le miren bodi, to sem že predvidel! Tako mora biti za najgloblji pouk in mir vas vseh. Kdor hoče spoznati Najvišje, ne sme ostati nepoučen o najnižjem. Spravite Mi zmaja bližel!"

9 Oba kar se da močno vlečeta za verigi, toda pošast se noče premakniti naprej.

10 Martin pravi: "Gospod, te grdobe ni mogoče spraviti niti za las naprej!"

11 Jaz pravim: "Torej jo pustita pri miru; pritrdita pa verige na stebre te dvorane, in pustimo jo, naj nekaj časa zaman divja! Mi pa medtem pojdimo k pripravljenemu obedu, da se bomo okrepili za ta boj."

12 Martin pravi: "Ah, ja, po tem najinem izletu se nama bo res prilegel obed, ki ga boš Ti blagoslovil! Dobro je le, da so ti zverinski gostje privezani v ozadju naše dvorane, sicer bi se nam ob pogledu nanje jed ustavila. Tudi zrak, ki jih obdaja, ne diši ravno tako kot nebeške vrtnice, temveč kot žveplo, smola in blato, zmešano skupaj. Dobro, da so v ozadju!"

13 *Jaz* govorim: "Dobro, dobro, Moj brat, pojdi naprej in jih pokliči k temu obedu, ki sem ga pripravil za vas vse. Vsi naj se z njim okrepcajo za večno življenje svojega duha!"

14 Martin gre hitro naprej in pokliče vse k mizi, kjer jih čakajo kruh, vino in obilo najčudovitejših fig.

15 Na Martinov klic se vsi dvignejo in gredo zelo skromno in sproščeno k veliki mizi.

16 Ko so zdaj vsi številni gostje zbrani ob mizi, uprejo svoje oči Vame. Kajti vsi - razen Martina in Borema - Me še imajo za Božjega poslanca in ne vedo, da sem kot Gospod med njimi. Zato tudi mislijo, da jim bom kot Gospodov poslanec oznanil velike in pomembne reči.

17 Toda *Jaz* ne rečem ničesar drugega kot: "Otročiči, jejte in pijte vsak po svoji potrebi. Že dolgo je vse blagoslovljeno za vse, ki nadvse ljubijo Boga, svoje brate in sestre pa kakor samega sebe!"

18 Po teh besedah *vsí* zakličejo: "Zahvaljen bodi naš veliki Bog v Očetu, Sinu in Duhu; samo Njemu vsa čast, hvala in slava vekomaj!"

19 Nato vsi sežejo po kruhu in vinu, Kitajci

pa po figah; nekateri poskusijo tudi kruh, ki jim tekne bolj kot fige.

20 Čan-Ča in Gella, ki stojita pri Meni, pa ne vesta, ali naj zaužijeta kruh in vino ali samo fige.

21 Zato jima *Jaz* rečem: "Otroka Moja, jejta, kar vama najbolj tekne; vse vaju bo okrepcalo za večno življenje!" Zdaj obe sežeta po kruhu in Čan-Ča se zdi neskončno okusen. Nič manj tudi Gelli, ki vendarle pripomni:

22 (*Gella*): "Mislila sem, da bo nebeški kruh takšnega okusa kot hostije."

23 *Jaz* pa ji pravim: "Gella, zdaj si v nebesih za Gospodovo mizo in ne na Zemlji za babilonsko! Zato tudi misli na to, kar je nebeško in ne na to, kar je zemeljskega Babilona, katerega gospodar je tam v ozadju!"

24 Gella se prestraši teh besed in zdi se ji, kot da bi bil navsezadnje *Jaz* sam Gospod.

25 *Jaz* pa jo potolažim in pomirim z besedami: "Gella, tudi če bi bilo tako kot slutiš, bodi vendarle mirna zaradi drugih in si misli: Bog, tvoj kot tudi vseh Gospod, ni nedostopen, temveč najbolj ljubeči Oče

vseh Svojih otrok, ki se spušča najgloblje k njim, in je sredi med njimi kot najbolj skromen brat! Razumeš to, ljuba hčerkica?"

26 *Gella* pravi: "O moj, moj Gospod - moj Bog - moj Oče!"

27 Čan-Ča to opazi in takoj vpraša Gello: "Sestra, le komu so veljale tvoje najpomembnejše besede? Ali je morda Lama celo med nami?! O govori, da pohitim k Njemu in tam preminem od spoštovanja in ljubezni!"

28 *Jaz* pa takoj pomirim Čan-Ča s tem, da ji obljubim, da bo tudi ona kmalu spoznala in zagledala Lamo in s tem je tudi zadovoljna.

113

Jezikavi Martin v pranju - "Kdor hoče biti prvi, naj bo služabnik vseh!"

1 Tudi nekateri drugi nekaj zaslutijo ob Gellinem vedenju, kakor nazadnje tudi Čan-Ča. Drug drugega sprašujejo, kdo pravzaprav sem, kajti četudi nisem domnevni hišni

gospodar - to naj bi bil pravzaprav Martin - vendar ravnam, kot da bi bil pravi, Martin in Borem pa samo Moja najbolj vdana služabnika.

2 Ko *Martin* opazi takšno vpraševanje med mnogimi navzočimi gosti, gre takoj k njim in jim pravi: "Poslušajte me, ljubi bratje in sestre! Ali ne veste, kako se glasi Božja beseda? Ali ni sam Gospod govoril in povedal takole: 'Kdor izmed vas hoče biti prvi, naj bo najmanjši med vami in vsem služabnik?' Mar mislite, da obstaja v nebesih drugačen red od tistega, ki ga je Gospod sam pokazal, učil in razodel na Zemlji?"

3 O, povem vam, tu je pravzaprav šele tisti prostor, kjer se od pike do pike najbolj živo uresničuje tisti red, ki ga je na svetu učil in razodel sam Gospod! Zato ne sprašujte toliko: 'Kdo to? Zakaj tako?', temveč jejte in pijte, kolikor potrebujete. In potem se zahvaljujte edino Jezusu, Gospodu, za to, vse drugo boste že zvedeli ob pravem času!"

4 *Nagovorjeni* pravijo: "Priatelj, kar si nam povedal, je bilo resnično modro. Toda glej, to dobro vemo - hvala Bogu - tudi mi! Zato nam s svojim poukom resnično nisi izkazal

kakšne bistvene usluge. Vemo tudi, da smemo od tega blagoslovljenega obeda zaužiti toliko, kolikor nam tekne. Zato bi si, ljubi prijatelj, lahko tudi prihranil trud, da bi nas še naprej spodbujal k jedi! Kajti prepričani smo, da ima tudi tukaj v Božjem kraljestvu vsak duhovni človek ali človeški duh svoj želodec. Ta gotovo sam najbolje ve, kje in kako ga čevelj žuli, in koliko lahko sprejme vase. Iz tega spoznaš, da bi si zlahka prihranil to odvečno neutrudno prizadevnost!

5 Dobro tudi vemo, da je v Božjem kraljestvu največji samo služabnik *vseh*. Pod 'biti služabnik in hlapec vseh' pa razumemo v nasprotnem primeru tudi najvišje, to je v ljubezni, v modrosti, kot tudi v moči. Kajti kjer je premalo ljubezni, je tudi premalo volje do dela, ki bo vendar ena poglavitnih lastnosti služabnika vseh! Tako mora biti služabnik vseh poln najvišje modrosti; s pomanjkljivo modrostjo mu tudi tukaj vsestransko služenje vsem ljudem ne bo šlo najbolje od rok. In tretjič smo vsi trdno prepričani, da bi moral biti služabnik vseh ljudi tudi najmočnejši in najvsemogočnejši,

da bi lahko bil služabnik vseh ljudi.

6 Prijatelj, ali se imaš morda zares za takšnega poslednjega, najmanjšega služabnika in hlapca vseh? Resnično, če bi bilo pri tebi tako, bi te vsi zelo pomilovali. Glede tega menimo vsi *enako*, namreč: da lahko takšno mesto služabnika vseh ljudi zavzema edinole *Gospod* sam! Kaj misliš o tem ti?"

7 Martin ob tem odgovoru otrpne, kot da bi ga zadela strela. Ne ve, kaj naj odvrne modrim govornikom, in strmeč stoji pred njimi. Eden od njih vidi njegovo zadrego in mu pravi:

8 (*Eden od govornikov*): "Brat, miren in potolažen se vrni na svoje prejšnje, gotovo boljše mesto! Le drži se natančno tistega, ki se nam vsem zelo močno zdi nedvomno služabnik vseh, pa ne boš nikoli prišel v zadrego! Toda če boš včasih naredil kaj po svoje, se ti lahko pogosto zgodi tako kot tisti nori muhi, ki je sedeč na hrbtu močnega konja, ki je vlekel težak, tovorni voz, srkala njegov znoj - in je na koncu začela verjeti, da vleče voz *ona sama*. Ko pa je potem konj počival, je morala muha z veliko sramoto spoznati, kako nična je njena domnevna moč

proti velikanski konjevi moči. Zato se le vrni k tistemu Najmočnejšemu: z Njim že lahko vlečeš, toda brez Njega, prijateljček, nikakor ne gre!"

9 *Martin* se bliskovito vrne k Meni in govori: "Toda Gospod, *ti* so me pa pošteno oprali! Ne, tako mi pa ni še nikoli nihče zaprl ust. Toda ne da se ugovarjati; na žalost imajo prav!"

10 *Jaz* govorim: "Poglej si Borema! Glej, nikoli ne naredi ničesar brez Mojega naročila in se zato ne zaletava. Ti pa bi rad včasih nekoliko zbujal pozornost in tedaj se zaletiš! Moj ljubi Martin, tu je treba z gosti ravnati čisto drugače kot na Zemlji. Sicer zlahka naletiš na koga, ki bi ga rad poučil, na koncu pa moraš priznati, da mu ne moreš odvezati niti jermena na obuvalu! Le kolikokrat se boš moral še zaleteti, da boš postal pame-

ten?"

11 *Martin* pravi: "O Gospod, pravijo, da gre osel samo enkrat na led, potem ima dovolj. Najbrž so v meni združene duše vseh oslov, in vsaka od njih hoče enkrat na spolzko preskušnjo - sicer bi že vendar zavoljo Tvojega najsvetejšega imena moral postati

pametnejši."

12 *Jaz* pravim: "Je že dobro. Le dobro pazi, kaj hočem Jaz, pa se ne boš nikoli več zaletel! Zdaj pa se le spet okrepi s kruhom in vinom, da boš dovolj močan, da bosta z Boremom privlekla sem onega gosta!"

114

*O obliko spreminjajočem bistvu Satana -
Namig o Martinovem značaju - Novinci
slutijo Gospodovo bližino - Čan-Čaino
ponižno priznanje krivde*

1 Zdaj govori *Čan-Ča* zelo prizadeto: "Ah, ti moja ljubezen - ali bodo vsi ti gostje sploh prenesli strahotni pogled na tisto pošast? In ali nam res ne bo mogla storiti nič zlega? O Lama, Lama, to bo najgrozovitejša predstava! Glej, kako grozljivo se pošast že zvija in vzpenja! Ah Lama, kakšen grozovit pogled! Kakšen bes, kako strašna togota bliska iz njenih groznih ognjenih oči! O pri-

jatelj, ko bo ta pošast tu pred nami, le kdo si jo bo upal pogledati?"

2 *Jaz* pravim: "Le mirna bodi: ta gost lahko prevzame vse oblike, za katere domneva, da mu koristijo. Toda mi mu bomo tukaj že izbili grobost, vsaj za nekaj časa! Zato se ne boj, saj bo šlo vse po sreči."

3 *Čan-Ča* pravi: "O najljubši prijatelj, o ljubezen moja, vate pač - kot v Lamo - najbolj zaupam; toda na brata Martina kljub temu ne dam prav veliko! Kajti on je tako jezikov. Če pa gre potem vendarle zares, se kmalu umakne tako kot da še zdaleč ne bi bil dorasel temu, kar je hotel ali moral narediti. Zaradi tega mislim, da bo pri vlečenju tiste najstrašnejše pošasti zlahka povzročil več škode kot koristi. Borem že, to je mož, poln modrosti in pravične moči, na katerega se lahko zanesem! Martin pa je in ostane sknfuzlan mož, ki se junači, ko gre zares, pa odpove."

4 *Jaz* pravim: "Moja ljuba, seveda imaš deloma prav; toda svojemu zdajšnjemu položaju vendarle popolnoma ustreza. V velikem Lamovem redu so potrebna tudi takšna bitja, ki se brez posebnega razmiš-

ljanja takoj lotijo kake stvari, pa če so ji dorasla ali ne. To spodbudi tudi druge, da kaj storijo, in to pogosto veliko pametnejše od tistega, ki je brez veliko razmišljanja začel! Preveč modri so neredko pikolovski. Pogosto si iz same globokoumnosti ne upajo lotiti stvari, dokler se vsi njihovi razumski razlogi za neko stvar ne ujamejo na las natančno. In tako morajo biti tudi Martini, ki imajo v sebi malo manj modrosti, zato pa veliko delovno vnemo, ki je pogosto boljša kot preveč modrosti. Zato le bodi zaradi Martina čisto mirna; svojo stvar bo že prav opravil, ker se je loteva in jo opravlja po Mojem naročilu."

5 Čan-Ča pravi: "Ah, da, gotovo! Da si tukaj ti najmodrejši, je še preveč jasno mojemu srcu. Le to mi ni vseh, da še zmeraj ne vem, kdo pravzaprav si! Glej, v zadnjem času si mi rekel, ko sem te vprašala samo po imenu, da mi bo že moja ljubezen do tebe vse razkrila. Toda kakor neznansko te ljubim, pa vendar ne morem zvedeti od nikoder in še manj iz same sebe, kako se imenuješ in kdo pravzaprav si. O ti moj nadvse ljubljeni prijatelj, o povej mi vendar svoje ime!"

6 Jaz govorim: "Najljubša, najbolj ljubka Čan-Ča! Glej, samo ime za zdaj tako in tako ne pomeni nič, ker še ne moreš spoznati, kaj vse je povezano z njim. Če pa bi dobro pazila na vse, kar Jaz govorim, bi si bila glede Mene že precej na jasnem! Odslej pa pazi na vse, kaj in kako bom govoril, in kako bodo drugi govorili z Menoj ali Meni, in kaj vse se bo zgodilo na Mojo besedo. Če Jaz nekaj ukažem, potem se bova midva kmalu laže in поблиže spoznala. Toda zdaj bodi stanovitna in neustrašna. Kajti Martin in Borem sta od Mene že dobila namig, naj pošast pripeljeta semkaj. Glej, pobesneli pošasti ravnokar odvezujeta verige!"

7 Čan-Ča utihne. Toda Gella pogumno stopi k njej in govori: "Čan-Ča, če bi ti bila tako kot Meni znana neskončna moč in oblast tega prijatelja, bi se na Njegovi strani tisoč takih pošasti bala manj kot najmanjše mušice!"

8 Čan-Ča se zgrozi in naglo reče: "Sestra, kaj govoriš! Ah, govori dalje, govori o njem, ki ga tako neskončno ljubim! Ali ga poznaš? Ali poznaš tega Najčudovitejšega - o tak govori, hitro govori! Mar je to res, kar skrivaj slutim o njem?! O Lama, potem je Čan-Ča ali naj-

srečnejše bitje v nebesih ali pa najsrečnejše v vsej neskončnosti!

9 Kajti glej, sem zelo velika grešnica pred Lamo, ker sem nekoč v svoji deželi izdala Njegove domnevne poslance, in te so potem mučili in ubili. Če so bili resnično Lamovi poslanci, potem gorje mi, če se moja velika slutnja tukaj uresniči! Kajti biti za večno zavržen od Njega, ki Ga tako neskončno ljubiš - o sestra, ali poznaš še hujše trpljenje? Samo tedaj, če so bili tisti, ki sem jih izdala, zločinci in sleparji in tako nobeni Lamovi poslanci - tega seveda ne morem odločiti jaz - bi mi bilo obličje Najpravičnejšega gotovo znosnejše! Zato govori, govori; vendar, ah, sestra, ne govori - kajti tvoje prezgodnje razodetje bi lahko preveč neznosno prebodlo moje srce! Oh, pusti me še nekaj časa uživati v sladki negotovosti!"

10 S temi besedami se zgrudi kot nezavestna k Mojim nogam. Jaz pa jo okrepim in spet postavim pokonci.

*Ganljiva sprava med jezuitom Korelom in
Čan-Ča - Gospodovo veselje nad
Čan-Čaino ljubeznijo*

1 V istem trenutku pride prav tisti jezuit, ki ga je Čan-Ča izdala, s še nekaterimi svojimi kolegi, pade pred Menoj na kolena in govori: 2 (Jezuit:) "O Gospod, o Oče, šele zdaj so Te naša srca spoznala! O odpusti nam našo dolgočasno slepoto, ki ni dopustila, da bi Te spoznali takšnega, kakršen si - tako dober, tako mil, tako nežen, tako neskončno milosten!"

3 Jaz govorim: "Vstanite otročiči in ne zbuajte pozornosti; kajti tu so še nekateri, ki Me še ne smejo popolnoma spoznati zaradi svoje svobode. Vi veste, da lončar najboljše ve, kdaj je čas, da vzame lonec s kolovrata. Ostanite tukaj in pričajte, kaj vam je hudega prizadejal tisti zmaj, ki ga Martin in Borem ravnokar vlečeta semkaj. Ti, Korel, pa se tukaj pokaži tudi tej Čan-Ča, ki te je nekoč

na Kitajskem izdala cesarju, in ki je zdaj zaradi svoje čezmerne ljubezni v Moji bližini."

4 Korel takoj izpolni Moje naročilo in se prijazno predstavi Čan-Ča. Ta ga takoj spozna in se prestraši svojega domnevnega tožitelja.

5 Korel pa jo vpraša: "Čan-Ča, zakaj se me bojiš? Ali nisi storila, kar ti je zapovedovala tvoja vest? Jaz sam sem te vendar učil, da je greh samo *tisto*, kar stori človek proti glasu svoje vesti; kajti glas vesti je Božji ali Lamov glas v nas. Ti si me od začetka vendar zelo spoštovala, ker si v meni in mojih tovariših videla resnične Božje poslane. Pozneje pa si s svojo žensko bistrumnostjo v nas odkrila veleizdajo, s svojo zvitostjo pa si končno dosegla, da smo ti zaupali svoje načrte. Tako je bila potem celo tvoja dolžnost kot Kitajke, da si z vso vnemo naznanila naš hudobni naklep in s tem od svoje domovine odvrnila hudo nesrečo.

6 Čeprav smo bili takrat strašno kaznovani, vendarle nisi niti najmanj kriva za to, temveč smo krivi edino Mi *sami* zato, ker smo sveti namen našega poslanstva sprevrgli v tako

sramoten prekršek! Kajti če bi mi, posebno pa jaz, ostali zvesti namenu našega poslanstva, bi ti postala ena najbolj gorečih kristjank, skupaj z množico tvojih rojakov. Ker pa smo se prehitro - zaslepljeni od velikih zakladov tvoje dežele - odvrnili od našega svetega namena, smo izgubili vse, z našim malovrednim življenjem vred.

7 To ti pove, da te ne bi mogli tožiti, temveč bi se morali bati nasprotnega. Tako torej nimaš ti, najljubkejša, najzvestejša Čan-Ča niti najmanjšega vzroka za bojazen, saj se *utemeljeno* ne bojimo tebe, ki bi nas pač lahko obtožila! Toda odpusti nam, ti ljubljena Najvišjega, da se bomo končno prosti vsake krivde smeli približati Njemu, katerega ime naši jeziki nikdar niso vredni izgovoriti!"

8 Čan-Ča, ki jo Korelovo priznanje močno gane, pravi: "O ljubi prijatelj, tukaj, v teh dvoranah, ni nobene krivde več; in če bi še bila kakšna, naj jo za večno poravna moja ljubezen do Lame! Kajti moje srce mi govori: 'Tvoja ljubezen do Lame - je Lama sam v tebi!' Prijatelji, ta sveta ljubezen ne pozna krivde, temveč povsod samo ljubljene brate

in sestre, in to tudi tedaj, če ti še vedno blodijo v svojih zmotah! Moja obtožba proti vam pa naj bo: da vas jaz vse ljubim in spoštujem kot svoje življenje! Bi rad kdo temu oporekal?"

9 Korel in njegovi kolegi jokajo od veselja nad temi čudovitimi Čan-Čainimi besedami in Čan-Ča joka z njimi.

10 Jaz pa se obrnem k Čan-Ča in govorim: "Ti najčudovitejša cvetlica Mojega srca, pridi sem, da te objamem! Resnično, takšna ljubezen je nadvse redka in le malokatera tako čista!

11 O ti najljubeznivejša, zdaj si neskončno srečna, ker si Me tako zelo pridobila. Toda tudi Jaz sem kot tvoj ljubljenelec presrečen, ker sem v tebi, poganki, našel tolikšno ljubezen, kakršni v krščanstvu ni para - razen Magdalene in matere Mojega mesa ni najti tretjega primera!

12 O Čan-Ča, Čan-Ča, daleč si prišla, niti ne zavedaš se ne, kako daleč! V kratkem se ti bo odprla globina, katero še ne slutiš! Tvoje oči naj bodo še kratek čas zastirte, da boš potem toliko bolj blažena. Zato še malo potrpi! Zdaj pa se vsi zberite. Borem in Martin že vlečeta

zmaja čez sredino dvorane in takoj bosta z njim tukaj!"

116

*Prizor s Satanom za poduk Božjih otrok -
Martinov besedni spopad s Satanom -
Martin v zadregi - Gospodov nasvet*

1 Martin kriči že od daleč: "Gospod, pomagaj nama, pomagaj nama, sicer nama bo zverina prizadejala zlo; z vsemi močmi jo še komaj obvladujeva!"

2 Jaz govorim: "Satan, ubogaj svojega Gospoda!"

3 Zmaj zarjove: "Tebe ne bom nikdar uboga! Nobenega Gospoda ne priznavam nad sabo!"

4 Jaz zakličem: "Če že nočeš ubogati Moje očetovske besede, pa vendar ne boš mogel kljubovati Moji vseмогоюnosti - to si že tako pogosto skusil! Zato ti še enkrat kličem kot Oče in Gospod in pravim: Pridi semkaj in se

zagovarjaj!"

5 Zmaj zarjove: "Ne, ne, ne! Tebe ne bom nikdar ubogal; kajti edino jaz sem Gospod neskončnosti, in ti si, kar si, samo po meni!"

6 Jaz zakličem: "Satan, ne kljubuj še naprej Bogu, svojemu večnemu Stvarniku, sicer te bo zadela večna in najbolj neizprosna obsodba!"

7 Zmaj znova zarjove: "Jaz, tvoj gospod, bom tebi in tvoji najbednejši obsodbi večno kljuhoval! Spravi me s tega kraja, če moreš!"

8 Zdaj ga zgrabim z močjo Svoje volje, ga z njegovo drhaljo vred zaženem predse in držim tako, da obleži kot mrtev.

9 Martin ga hitro vpraša, zakaj (zmaj) zdaj ni kljuhoval.

10 Jaz pa pravim: "Pustite ga, dokler ne pride k sebi; tedaj se bo pokazalo, kaj zmore!"

11 Martin govori: "O Gospod, samo za kratek čas bi rad sprostil svoj jezik, da bi temu, nad vse človeške pojme neumnemu bitju, zabrusil nekaj krepkih resnic! Sploh ne morem povedati, kako se želim spoprijeti s tem neznansko neumnim trmoglavcem! Ne bojim se njegove smešne, grozovito

neumne podobe, temveč se mu moram - seveda jezen - samo smejeti!"

12 *Jaz* pravim: "Če si že tako zelo želiš spopasti se z Mojim zakletim sovražnikom, pa le poskusi svojo srečo; toda glej, da ne boš potegnil krajšega konca! V *ta* namen naj mu bo odvezan samo jezik. Če bi ga popolnoma osvobodil, bi se on igral s teboj kot lev z mušico! Ja, povem ti, brez Mene njegovi moči, ki jo še ima, ne bi moglo kljubovati vse stvarstvo! Toda samo z njegovim jezikom, ki je zdaj odvezan, pa že lahko brez škode poskusiš, ali ga boš ugnal. Tako le začni zabadati svoje ostrc besedne puščice v njegova ušesa!"

13 *Martin* stopi pogumno, tesno pred zmajeve čeljusti in mu začne postavljati tale izzivalna vprašanja: "Poslušaj, ti najneumnejša žival vse neskončnosti! Le kaj hočeš s svojim starim, smešnim kljubovanjem doseči pri Bogu? Ali nekaj večnosti ni zadostovalo, da bi dojel, da si najbolj neumna mrha v vsej neskončnosti? Glej, o oslu vendar pravijo, da gre samo *enkrat* na led. Kaj pa naj rečejo o tebi, ti prastara mrha, ki varaš vse svetove, živali in ljudi! Ali tvoji svinjski možgani še

niso bili dovolj pečeni v peklenškem ognju v nekaj ducatih decilijonov let ali večnosti - če tvoja neskončna neumnost sploh ve, kaj je to decilijon? Odgovori, ti najbolj neumna mrha, če lahko kaj odgovoriš!"

14 *Zmaj* govori: "Poslušaj, ti jezikavi slepec! Lev ni muholovec. In jaz kot prapostavljeni duh sem v svoji največji bedi preveč širokosrčen, da bi se ubadal s kakim nomadskim duhom! Tebi rad odpustim že zaradi tega, ker si na Zemlji res veliko storil za moje kraljestvo. Torej brez zamere, moj dobri Martin!"

15 Ta odgovor spravi Martina iz ravnotežja. Komaj se še toliko obvladuje, da lahko prenese tolikšno omalovaževanje svoje osebe in da bi poslušal dokončno obtožbo. Zato zelo globoko zajame sapo in govori:

16 (*Martin*): "O ti najbednejši lopov, kako si lahko drzneš mene, nebeškega državljana, tukaj v polni Božji navzočnosti tako naj-sramotnejše ponižati! Ali ne veš, kako je zapisano? Glej, tako je zapisano: 'Gorje tistemu, kdor bi se spozabil nad katerim mojih maziljencev!' Jaz, kot Božji nebeščan, sem menda tudi Gospodov maziljenec? Mar res

misliš, da bo Gospod pustil takšno skrunitev nemaščevano, ti najbednejši?"

17 *Zmaj* govori: "Poslušaj, Martin: jaz, ki si me venomer zmerjal s 'knezom laži', medtem ko si mi na Zemlji služil, sem ti na tvoje pobalinsko zmerjanje mojega najklavrnejšega bitja z vso hladnokrvnostjo odvrnil le z goło resnico. In glej, tebe kot od Boga maziljenega nebeščana razganja huje kot vnet sod smodnika na Zemlji; svariš me, groziš z Božjim maščevanjem, naj se ne dotaknem tvoje maziljene glave!"

18 Povej mi pa, od kod imaš pravico, da me tako zmerjaš pred Bogom?! Ali nisem tudi jaz tako kot ti iz Boga, samo s to razliko, da sem jaz neskončni del iz Boga! Ti pa si samo prahec prahu na prahu iz mene, ki ga je Gospod znova pobral iz plev popolne ničnosti in ga spremenil v drobcenega človeškega duha!

19 Če pa imaš kakršno koli spoštovanje do Boga, potem spoštuj *vsz*, kar je iz Njega in ne samo svoje maziljene glave, do katere ti je, kakor se zdi, več kot do Gospoda! Ali si s svojo maziljeno glavo tako na las izmeril tiste neskončne praglobine božanstva, da bi mi

potem lahko stopil naproti z večnim temeljem modrosti in rekel: 'Zakaj si takšen, kot ne bi smel biti?'

20 Ali mi lahko dokažeš, da nisem takšen, kot bi moral biti iz tebi nikdar nedoumljivih Stvarnikovih razlogov, da si lahko ti tista malenkost, kar si? Ali je kje lončar, ki brez lončarskega kolovrata naredi lonec? Kar pa je lončarju lončarski kolovrat, to je Stvarniku ves svet. Jaz pa sem *materija* vsega sveta, in s tem tudi temelj. Torej sem jaz strjeno nasprotje, ki je šele pogoj za vse posebno nastajanje in bivanje, da se lahko kot takšno manifestira v neskončnost!

21 Iz tega lahko s svojo maziljeno glavo spoznaš, da sem tudi jaz potreben v velikem Božjem redu. In da Bog z mojim prastvarjenjem gotovo ni postavil neumnosti za temelj vse biti in vsega nastajanja. Povej, da je tako - če to spoznaš in hočeš izkazati Bogu najpopolnejše spoštovanje! Le kako s svojo maziljeno glavo ne spregledaš, da, če sramotiš Božja dela, sramotiš tudi Boga samega in ga - seveda v svoji odpustljivi veliki neumnosti - imenuješ najnavadnejšega šušmarja?!

22 Zato, moj ljubi Martin, bodi miren! Kajti gotovo bo preteklo veliko večnosti, preden boš razumel samo decilijonti del atoma tistih neskončnih, najglobljih odnosov med menoj in Bogom! Sicer pa: ali se ti kot mazi-ljenemu miroljubnemu nebeščanu ne zdi nenavadno, da se moraš od mene, Satana, učiti krotkosti?

23 Martin, če mi imaš morda vendarle kaj povedati, tedaj govori! Toda govori kot modrijan in ne kot najbolj neumen, razposajen pobalin na svetu. Zavedaj se, da stojiš tukaj pred Bogom in pred Njegovim največjim prastvarjenim duhom, ki ti vzbuja pozornost kvečjemu s svojo postavo in svojo, tebi zavoljo tvoje nespameti, za večno nedoumljivo trmo!"

24 *Martin* je silno osupel in ne ve, kaj naj reče. Pogleda Mene, pa spet zmaja in Me skrivaj vpraša: "Gospod, kaj je to? Kaj naj odvrnem zmagu na to? Na koncu se mi zdi povsem nerazumljivo, da ima v globini vseh globin navsezadnje vendarle prav!?"

25 Da bi imel hudič prav - to je tako kot pest v oko! Toda, kaj naj rečem, če ima navsezadnje prav? Ne, če to ni prekl... -

skoraj bi rekel - naj bom vse, kar hočeš! Hudič - da bi imel prav?!"

26 *Jaz* govorim: "Saj si se vendar sam hotel spustiti v besedni dvoboj z njim, torej bori se naprej; kajti ne smeš dovoliti, da bi te hudič premagal! Zato ga skušaj premagati po svoji želji. Nadaljuj pogovor z njim in mu spodbij tisto, kar ti je povedal!"

27 *Martin* pravi: "Oh, to bo lepo spodbijanje! O joj, o joj! Jaz - in *ta*?!"

117

225

Satan skuša Martina v zapeljivi podobi Satane

1 Čez nekaj časa se *Martin* vendar spet obrne k zmagu in govori: "Poslušaj, ti nepopravljivi uničevalec vsega življenja, ti grdoba, ti stari junak duhovne noči in najbolj neusmiljeni prinašalec smrti vsem ubogim dušam! Govoriš seveda kot prvi modrijan. Toda tako kot govoriš zdaj, ne govoriš po

svoji volji, temveč samo zaradi nemoči, ki jo globoko občutiš, v kateri pa tičiš ves čas zaradi Gospodove neskončne moči! Če bi bil svoboden - tisoč življenj stavim proti enemu - da bi govoril popolnoma drugače!

2 Seveda vem, da si kot prvi, največji duh, poln svetlobe in jasnosti, izšel iz Boga. Tvoja moč je bila tolikšna, da je prešinjala vse prostore, tvoja svetloba pa je sijala kot Božje oko! Vem pa tudi, da te Bog ni priklical iz Sebe za ta *padec*, v katerem že nekaj večnosti tako trdovratno vztrajaš, temveč samo za najvišje *ustajenje* najsvobodnejšega in najbolj blaženega življenja!

3 Povej - le zakaj nisi na takšni stopnji, na kateri bi po Božji volji moral biti? Zakaj nenehno najostreje nasprotuješ Božji volji? Zakaj raje večno vztrajaš v najhujšem trpljenju, kot da bi se obrnil h Gospodu, svojemu Bogu in Očetu, in kot takšen vrnjeni izgubljeni sin v vsej svobodi in kar najbolj popolni moči užival neskončno obilje večne Očetove ljubezni? Govori, če imaš za to dovolj modrosti!"

4 *Zmaj* govori: "Glej, Martin, to vprašanje je že veliko bolj razumljivo kot tvoj prejšnji

govor, in dela čast tvojemu duhu. Tu se res pojavijo stvari, ki so vredne boljšega odgovora! Toda veš, preden jaz nekomu iz globine globin odgovorim na te točke, ga najprej preskusim, ali je sposoben dojeti to, kar naj bi mu odgovoril!

5 Zato prosim Gospoda - če hoče da naj ti na to odgovorim -, naj mi samo za kratek čas da popolno svobodo. In sicer pod svetim zagotovitvijo, da nočem niti tebi niti komu drugemu skriviti niti lasu! Če boš prestal moj preskus, ti bom odgovoril na vsa tvoja vprašanja. Če pa ne, bo to znamenje, da za tako globoko modrost še zdaleč nisi zrel. Dodam naj še, da te bom preskusil samo tedaj, če vztrajaš pri odgovoru na svoja vprašanja in tako hočeš! Zdaj se pa odloči!"

6 *Martin* se spet obrne k Meni in Me vpraša, kaj naj stori.

7 *Jaz* pravim: "Kdor neko delo začne, ga mora tudi dokončati: to je prvo pravilo ureditve vsega pravega življenja. Že zaradi tega moraš storiti, kar ti nasprotnik postavlja kot pogoj. Povem ti pa, bodi trden! Kajti ta duh je najbolj prebrisan duh in njegove preskušnje so nadvse premeteno položene

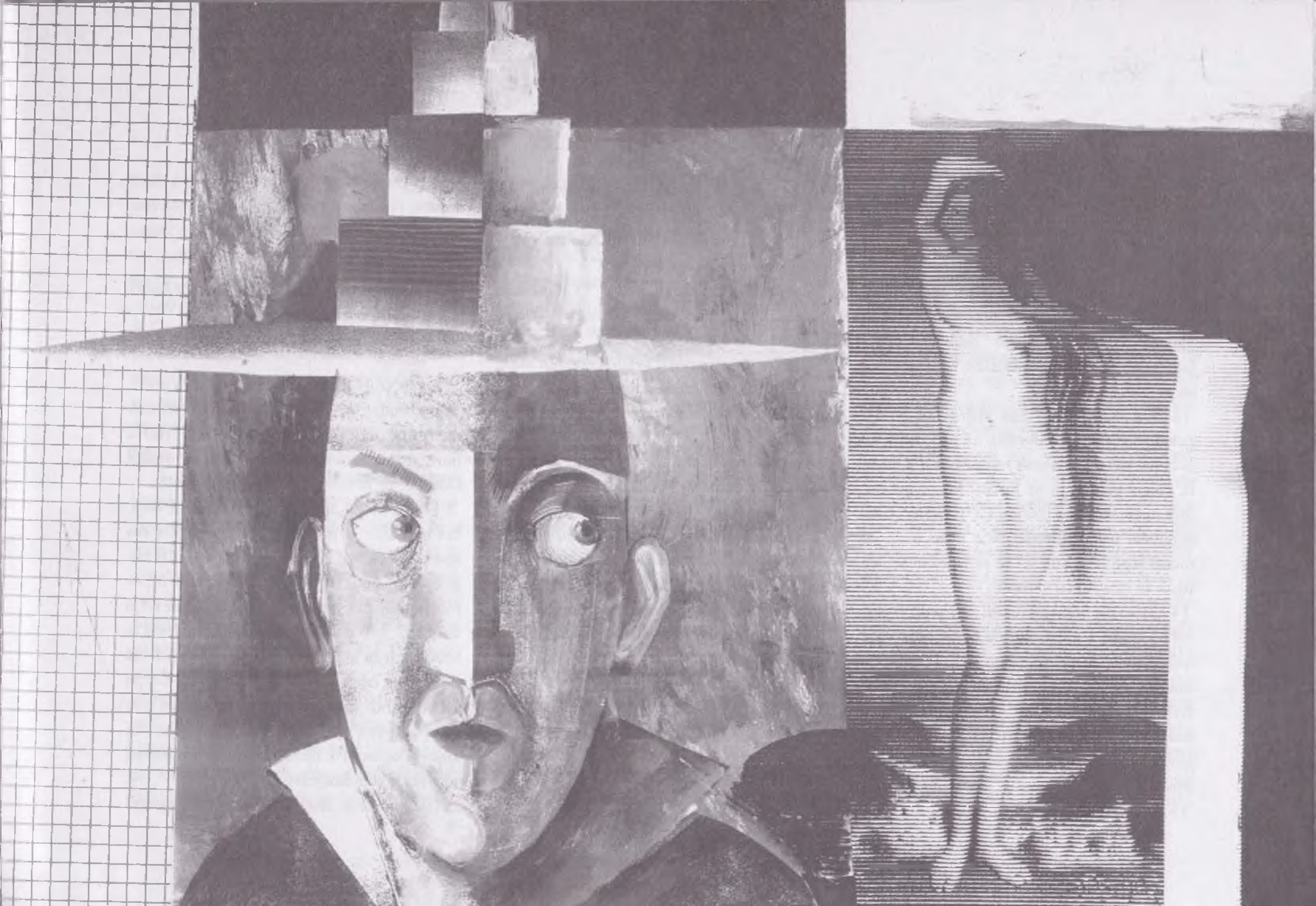
zanke!"

8 Nato se *Jaz* obrnem k zmaju in rečem: "Za nekaj trenutkov si svoboden; ne zlorabi te milosti!"

9 V tem trenutku izgine najgrozljivejši zmajevski oklep. Iz prahu oklepa se dvigne neskončno lepa ženska postava, pred katero se lahko skrijejo vse ženske lepote sonca! Mehkoba, ki ji ni podobne, oblina, plemenitost v vseh udih in sklepih, nedojemljiva nežnost in belina kože, da ji v vsem neskončnem prostoru ni para. Na neskončno lepem telesu je glava, katere veličastne lepote si ni mogoče niti zamisliti!

10 Ko *Martin* zagleda to lepo postavo, o kakršni ni niti slutil, ki ga poleg tega še nadvse prijazno gleda in z neskončno nežnim, blagovenečim glasom vpraša:

11 (*Satana*): "No ljubi *Martin*, če hočeš, ti odgovorim na tvoja vprašanja. Toda prej mi povej, ali bi me mogel ljubiti tako kot bi te rada ljubila *Jaz*, bolj kot svoje življenje! Ali bi me mogel ljubiti in me s takšno ljubeznijo odrešiti mojega, tebi dobro znanega neskončno velikega trpljenja? O *Martin*, govori, govori!"

12 Martin je popolnoma iz sebe. Strmi in strmi in ne pride do sape. Neznanski čari tega bitja vplivajo nanj tako, da postane ves vročičen! Niti govoriti ne more. Izjeclja samo nekaj zmedenih glasov ter čedalje bolj na široko odpira usta in oči. Vsako vlakno njegovega bitja postane najbolj goreča ljubezen do te zanj nevzdržne ženske lepote.

13 Čez dolgo časa tega vedno-bolj-goreč-postajanja zakriči (*Martin*) na vso moč: "O nebesa, nebesa, nebesa vseh nebes! Kdo bi te mogel gledati in ne ljubiti! Jaz te ljubim, ljubim, neskončno ljubim! Če si nesrečno ti, najlepše, najočarljivejše bitje vseh bitij, če moraš trpeti: le kdo, ki te je videl in ve, da trpiš, bi mogel biti srečen?"

14 Če te ne morem rešiti, oh, potem raje večno trpim s teboj, kot da bi bil brez tebe najsrečnejši blaženi v vseh nebesih! Če bi imel neskončnost, bi jo ponudil zate. Tisoč življenj bi dal za atom tvojega bitja! O ti neskončno najbolj očarljivo bitje! - O govori, govori, kaj naj storim, da bi te rešil in večno pridobil zase?!"

15 *Spremenjeni zmaj* pravi: "O čudoviti Mar-

tin, če me res ljubiš tako kot zagotavljaš, me najbolj vroče poljubi! Ta poljub me bo za večno rešil in spremenil v najslajšo spremljevalko tvojega večnega življenja!"

16 *Martin*, ves očaran pravi: "O ti nebesa nebes! Ne samo *enega*, temveč *trilijon* poljubov boš dobila!"

17 Hitro hoče opraviti svojo nalogo in skoči tja. Toda kakšen obraz naredi, ko ga to bitje z najbolj zaničljivim izrazom sune nazaj in zakliče:

18 (*Satana*): "Nazaj, bedni, pohotni kozel, slabo si prestal svoj preskus; odslej nisi vreden nobenega mojega odgovora več! Ničvrednež, kako si mogel pozabiti Boga in se vreči v objem meni - sovražniku vsega življenja, ki ni podobno mojemu! O ti slabotna pokveka, ti izvržek vse ostudnosti!"

19 Martin nezavesten omahne nazaj in zmaj spet prevzame svojo prejšnjo podobo.

118

Borem dvigne padlega Martina in ga pouči
- *Gospodova svarila Martinu* -
Neločljivost posesti in posestnika v nebesih

1 *Borem* stopi k Martinu, ga dvigne in pravi: "Ljubi brat, glej, preveč si zavzet! V prihodnje pusti delovati samo Gospoda! Midva bova storila samo *tisto*, kar nama bo ukazal Gospod, pa se bova vedno najboljše znašla.

2 Da se lahko spoprimeš s takšnimi bitji, kot je tole tu, je potrebno veliko več, kot sva sposobna dojeti! Temu bitju ni kos niti angel, če je sam, temveč le z Gospodovo pomočjo. Kajti ta prazmaj ima vendar na voljo tisoče in tisoče najbolj premetenih slepil iz sebe samega in z njimi bi lahko zapeljal vsa nebesa, le če bi mu Gospod dopustil! Če pa že ne bi bili varni pred njim nebeščani *brez* Gospodovega posredovanja, le kako bi zmogla opraviti z njim midva, ki sva komaj novinca v tem kraljestvu!

3 Glej, ko se je *Mihael*, najmogočnejši angel

vseh nebes, bojeval s tem zmajem za Mojzesovo telo, je bil premagan. In kot premaganec ni mogel storiti nič drugega, kot nad to najhudobnejše bitje priklicati Božjo sodbo, ki je bila edina sposobna temu zmaju iztrgati plen!

4 Če pa je Mihael moral tako rekoč potegniti kratko, kako bi mogla potem z njim opraviti *midva*? Zato bodi v prihodnosti nad vse previden pri kakršnem koli od Gospoda določenem nujnem spopadu s takšnimi bitji; kajti njihovo bistvo je temeljno zlo in slepilo!

5 Zdaj pa se znova dvigni in zahvali Gospodu, ki te je čisto sam osvobodil velikega zla! Če bi bilo odvisno od Satana, bi ta gotovo sprejel tvoj poljub. Toda s tem bi potem tudi vso tvojo nebeško ljubezen spremenil v peklenško in bi te s svojo žensko podobo, ki je pred teboj ne bi zlahka več odložil, priklenil nase z več kot železnimi vezmi.

6 Toda v trenutku, ko si ga hotel poljubiti, ga je Gospod obsodil nazaj v njegovo najbolj zlobno naravo. Na površje se je prikazal njegov neskončni napuh, tebe je najbolj bedno zavrnil, takoj nato pa je moral spet sprejeti

svojo zmajevsko podobo. *Gospod* te je torej rešil! Zato se pri priči dvigni in se Gospodu zahvali za rešitev vsega tvojega slabotnega bitja!"

7 Martin se na to Boremovo dobro opozorilo hitro dvigne in plane k Meni. Prosi Me za odpuščanje svoje norosti in se Mi iz dna srca zahvaljuje za podeljeno rešitev in svarilo po Boremovih ustih.

8 *Jaz* pa mu pravim: "Martin, kako dolgo te bom še moral prenašati v tvoji prepogosto ponavljajoči se norosti? Le kdaj boš končno začel ravnati po svojih tako pogostih najboljših sklepih? Le kolikokrat se boš še moral spotakniti, preden se boš zmodril? O ti spreobrnjena vrsta - koliko potrpljenja je vendar potrebno, da bi te spravil na pravo pot!

9 Dvigni se! Toda bodi vendar že enkrat pametnejši! Dovolj je že to, da se ob kakršnem koli dogodku tako spozabiš. Povej, koliko slabosti je potrebno, da se pustiš praznoglavemu slepilu premagati do zadnjega življenjskega vlakna!"

10 Martin hlipa od kesanja in me neprenehoma prosi odpuščanja.

11 *Jaz* pa se hitro sklonim, ga dvignem in pravim: "Glej, zdaj si spet svoboden pred Menoj, ker sem te dvignil; toda le kako dolgo se boš obdržal pokonci?!"

12 Glej, vsak pravi nebeščan mora na koncu brezpogojno postati svoboden sam od sebe in ne sme pasti, pa če bi moral nekaj časa stopati po še tako spolzki poti! Kaj pa bi bilo s teboj, če bi te pustil svobodnega? Boš ohranil ravnotežje, da ne boš padel, če boš moral kdaj hoditi sam po spolzki poti?"

13 *Martin* govori ves skesan: "O Gospod, nikdar več me ne izpusti. O ne pusti me nikoli popolnoma svobodnega, sicer bom izgubljen! Oh, nikdar več nočem popolne svobode! Če le smem biti poslednji pri Tebi, pa bom zmeraj zadovoljen! Tudi to hišo daj ljubemu bratu Boremu, kajti jaz za takšno čudovito imetje še zdaleč nisem primeren."

14 *Jaz* govorim: "Le pomiri se in Mi bodi v svojem srcu zvest, pa bo vse dobro. Toda tega imetja ti ne morem odvzeti in ga zaupati Boremu. Vzeti ti to imetje bi pomenilo, vzeti tvoje življenje in ga dati komu drugemu. Kajti tu ne more nihče imeti nič drugega kot samo to, kar izhaja iz njega.

Takšno živo imetje pa mora ostati takšno, kot je njegov lasnik, ker sta tukaj lastnik in imetje neločljiva.

15 Samo v takšnem imetju si nikoli ne smeš domišljati, da si gospod. Le tako bo tvoje imetje postalo čedalje bolj čudovito! Vsak nebeščan je namreč najsvobodnejši lastnik del svojega duha, svoje ljubezni do Mene; toda edini Gospod nad vsakim imetjem, kot tudi nad vsakim duhom, sem samo Jaz!

16 Zdaj veš, kako je tukaj s temi rečmi. Zato odslej tudi ti trdno ostani zvest Moji edini ljubezni, pa te tvoje nebeško imetje ne bo nikoli vznemirjalo!

17 Za Borema ne skrbi, kajti on ima zase že vsega v največjem obilju. In ko boš popolnoma zrel, potem te bo že vpeljal v svoje imetje. Zdaj pa pojdi k Boremu in delaj, kar dela on, Jaz pa bom spregovoril nekaj besedic s tem gostom."

18 Martin stori, kakor mu je zapovedano.

119

Gospodov dvogovor s Satanom - Satanovo zlobno kljubovanje - Gospodova prilika o livarju - Rešeni Satanovi priverženci

1 Jaz se obrnem k zmaju in mu rečem: "Satan, kako dolgo boš še skušal Boga, svojega večnega Gospoda? Kako dolgo bo še trajal tvoj brezmejni napuh? Kaj hočeš doseči proti Moji neskončni moči, ki te lahko vsak čas popolnoma razblini in uniči! In če že tega noče, te vendar lahko zmeraj kar najostreje kaznuje!

2 Ti veš, da je ta čas tvoj poslednji; v tem še lahko vstaneš - ali padeš za večno! Kaj boš storil?! Mojo voljo še predobro poznaš, in če je ne bi, ne bi nikdar imel niti greha. Ker pa poznaš Mojo voljo, in tudi svoje plačilo in kazen, odgovori: Kaj boš storil?

3 Glej, vse se dviga proti tebi! Gore se bodo znižale in doline napolnile. Vse krone in prestoli Zemlje, ki si jih postavil, bodo

vrženi v mlakužo! Kaj boš storil? Moji moči ne boš mogel večno kljubovati; nič več ti ne bo dovoljeno! Torej govori, kaj boš storil? Se boš vzdignil ali hočeš pasti?

4 Glej, pod teboj je brezdanje brezno - in glej, tukaj sem Jaz, Oče vseh, ki Me ljubijo, in tukaj je Moja miza! Izberi in se hitro odloči! Zgodi se!"

5 *Satan* govori: "Gospod, poznam Tebe, poznam Tvojo moč in svojo strašno nemoč poleg Tvoje neskončne, večne moči. Toda ravno zato, ker vse to v vsej globini globin še preveč uvidim in najgloblje občutim svojo nemoč, spoznavam tudi zmagoslavje svojega ponosa, da Ti lahko kljubujem, da Ti lahko *večno* kljubujem! In spoznavam tudi, da vsej Tvoji moči ne preostane nobeno sredstvo, s katerim bi uklonil mojo zavest in zmagal nad mojo voljo - razen če bi me povsem uničil, tega pa nikoli ne boš mogel šteti za zmago nad menoj! Kajti duhovna življenjska zmaga nikoli ne temelji na popolnem uničenju neskončno slabotnejšega nasprotnega dela, temveč v najmodrejšem prepričanju tistega, kar je nujni pogoj za najpopolnejšo svobodo obeh strani.

6 To prepričanje pa vselej temelji na svobodnem prostovoljnem sprejetju nasprotnega dela. Ta nasprotni del pa sem jaz, ki nikoli nočem sprevideti, kar Ti, čeprav upravičeno, hočeš. In če to tudi sprevidim, pa vendarle tega nočem storiti, da bi Ti pokazal, da poleg Tvoje volje obstaja še druga, ki je vsa Tvoja vsemogočnost ne bo nikdar upognila, dokler dopustiš, da obstajam.

7 Kajti glej, lahko je biti svoboden po Tvoji volji. Toda poznati Tvojo večno vsemogočnost in Tvojo jezo, in v lastni nemoči, v večnem odpovedovanju vsaki blaženosti, v največjem trpljenju vendar kljubovati Tebi, najvsemogočnejšemu duhu - glej, to je večje od vseh veličin, ki bi jih Tvoje vsemogočno oko kjer koli in kdaj koli lahko ugledalo!

8 In glej, to je tudi razlog, da ti nikdar nisem pokoren. In ta nepokorščina je največje zmagovalje moje nemoči proti Tvoji vsemogočnosti zato, ker v takšni nemoči vedno ostajam prostovoljni zmagovalec nad vso Tvojo vsemogočnostjo, modrostjo in ljubeznijo, pa tudi nad Tvojo jezo in Ti me ne moreš ukloniti z vso Svojo oblastjo, močjo,

ljubeznijo, modrostjo, sodbo in jezo!

9 Ni umetnost biti Mihael, ni težko biti Gabriel, lahko je biti Uriel, in seraf, pa kerub - nebeško igračkanje. Toda biti *Lucifer*, prvi, največji duh za Teboj, dobro vedoč, kakšno neskončno blaženost daje Tvoja neskončna ljubezen, poleg tega pa tudi kakšne nenehno naraščajoče muke sodba Tvoje jeze! Pri tem pa Ti vendarle, zaničujoč vso blaženost, kot tudi vse večje muke, iz svoje dobro poznane nemoči neomajno večno kljubovati, in ne imeti niti najmanjše možnosti, da bi pri tem kdaj koli kaj pridobil, temveč večno samo neskončno izgubljati! Glej, ta nemočna veličina volje nekega ustvarjenega bitja je neskončno večja, kot vsa veličina Tvojega božanstva! In ta zavest me v mojih največjih mukah dela bolj blaženega, kot si bil Ti kdaj koli z vsemi *svojimi* duhovi in angeli vred! Zato me nikoli več ne vprašaj, kako dolgo Ti bom še kljuboval. Moj odgovor bo vedno enak: Večno, večno, večno! Bog me ne bo nikoli uklonil!"

10 *Jaz* govorim: "O ti slepi, mračni duh, kako velika je vendar tvoja smrt, v kateri si domišljaš, da Mi lahko kljubuješ! V svoji

utvari se veseliš in ne pomisliš, da se mora na koncu vendarle vsaka prava in tako tudi tvoja lažna svoboda, za katero misliš, da je samo tvoja, podrediti Moji volji. Kdo se je kdaj z Menoj posvetoval in kdo doumel Moja pota? Ali morda res veš, ali ni to Moja skrivna volja, da moraš biti ravno takšen, kakršen si?! Kako veš, da te nisem že od prazčetka določil za padec?! Ali lahko izdelek predpiše mojstru, kako in za kaj ga mora narediti?

11 Livar izdeluje iz nepregorne snovi svoje velike talilne lonce. Ti pridejo v mogočen ogenj in v njih se potem kuha trda ruda. In ko je dovolj razkuhana, teče kot voda in mojster jo vliva v različne uporabne oblike. Ko je ruda vlita v modele in se ti potem ohladijo, ne trpijo nobene vročine več. Talilni lonec pa ostane v žerjavici, da se bo v njem talila druga ruda. Ne bo se ohladil prej, dokler ne bo postal neuporaben, in bo za zmeraj zavržen, kot neuporabna zgorela materija.

12 Mar nisem Jaz mojster vseh izdelkov izdelkov? Če pa to sem in si ustvarjam orodje, kakršno potrebujem in ga hočem

imeti - povej, ali Mi potem lahko kljubuješ? Ali lahko imenuješ kljubovanje to, če si, kakršen si, in ne moreš biti drugačen, kot samo takšen, kakršnega te navsezadnje hočem Jaz?!

13 Jaz pa nisem trdi livar, temveč mojster, poln ljubezni, tako da hočem celo Svoje talilne lonce potegniti iz dolgotrajne vročine, če to želijo, in hočejo preiti v red Mojih svobodnih del. In če tega nočejo in raje za večno ostanejo Moji talilni lonci, Mi je tudi prav, kajti tako Mi ni treba ustvarjati novih. Če pa ostanejo talilni lonci, so takšni, kakršni morajo biti, in ne kakršni sami hočejo. Kajti orodje ne more biti drugačno, kot ga Jaz oblikujem in hočem imeti.

14 Zato tvoje domnevno kljubovanje, nad katerim imaš veselje, ni nič drugega kot himera, ki izvira iz tvoje velike slepote. Tako kot lonec ne more reči lončarju: "Takšen sem, kakršen jaz hočem biti!" *lončar* pa ga vrti in oblikuje po svoje, ravno tako malo mi lahko ti dopoveduješ, da si takšen, kakršen hočeš biti, v resnici pa moraš vendarle biti samo to, kar hočem in kot hočem Jaz! Samo Jaz kot večna ljubezen sama, ti

poleg tvoje določitve dajem tudi toliko življenjske svobode, zaradi katere lahko svoje mučno stanje občutiš, razumeš in spremeniš, če hočeš. Če pa nočeš, ostani, kakor in kar si - toda ne, ker tako hočeš ti, temveč, ker tako hočem Jaz!

15 Če pa hočeš svojo usodo izboljšati, bom na tvoje mesto postavil drugo orodje, ki Mi bo rabilo na tvoj način! Govori zdaj kar hočeš! Meni je popolnoma vseeno, če ostaneš kakor in kar si - ali če, kot rečeno, na tvoje mesto postavim drugo orodje!"

16 Ob tem Satan osupne in ne ve, kaj naj reče.

17 *Njegovi številni privrženci* pa kričijo: "O Gospod, če je tako, oh, tedaj nas reši iz naše stare muke in postavi na našo mesto novo uporabno orodje! Dovolj bede smo užili in smo že čisto prepereli od ognja. Zato se nas usmili in nas preoblikuj, o Gospod, po Svoji dobroti, po Svoji ljubezni!"

18 Ko *Satan* od svojih privržencev to sliši, pobesni, rjove in tuli: "Ali načete biti deležni moje veličine?! Jaz ne bom ostal to, kar hoče *Bog*, temveč kar bom hotel jaz! Pritrdite mi!"

19 *Njegovi privrženci* kričijo: "Norec, kako moreš hoteti nekaj, česar Bog ni hotel! Ali morda tvoja najsvobodnejša volja ni Božja volja? Hoti, kar hočeš, pa vendar ne moreš hoteti ničesar sam od sebe, temveč samo Božjo voljo v sebi, ki bo edina vsak čas in vekomaj ostala tvoj nepremagljivi sodnik! Stori, kar ti je sojeno, nas pa je zdaj prevzelo Božje usmiljenje in nas nikdar več ne izpusti! Zato bomo tudi izbrali sodbo, ki je za nas boljša!"

20 Jaz govorim: "Vstanite, vi bedni, in bodite svobodni!" *Ti eden* pa ostani, če tako hočeš, kar si! Kar koli boš hotel kdaj storiti, ne bo tvoja, temveč Moja Božja volja - in tvoja volja v tebi naj bo večno sodba iz Mene v tebi!

21 Za ta končni, največji in najgloblji pouk, ti dajem kratek rok, v tem lahko premisliš, kaj in kakšen si! Če hočeš svojo usodo izboljšati, se bo to zgodilo. Če pa tega nočeš, boš tako dolgo ostal kar si, dokler ne bo poslednji ujetnik po poti mesa vzkalil iz zdajšnjega stvarstva! Kaj pa bo potem s teboj, vem edino Jaz in razen Mene nihče v vsej neskončnosti!"

22 Ob teh besedah Satan strašansko zakriči

in zdrvi skozi vrata. Njegovi privrženci pa odvržejo svoje zmajevske oklepe in zdaj stoji tu tisoč golih duš, ki so videti zelo bedne in prosijo za ozdravljenje in olajšanje svojih hudih bolečin.

23 Jaz pa spet pokličem našega Martina, Borema in tudi Korela in jim ukažem, naj odpeljejo te reveže v hladilno kopel. Vsi trije pri priči storijo, kar sem jim zapovedal, in tisoč revežev najde olajšanje v kopeli.

120

Čan-Čaino prebujenje iz njenega sanjam podobnega stanja - Gospodova pojasnila o velikih dogodkih in o samem sebi

1 Medtem se tudi Čan-Ča prebudi kot iz spanja na Moji strani in se spomni vsega, kar se je zgodilo pred njenimi očmi kot živih sanj. Takoj Mi začne, od točke do točke, pripovedovati, kaj se ji je sanjalo. Ko svojo pripoved konča, Me vpraša, ali ta njen privid

kaj pomeni.

2 Jaz pa ji pravim: "Čan-Ča, mar nisi videla, kako sta Borem in Martin morala z verigami privleči semkaj grozotnega zmaja, in kako se je ta upiral njuni moči? In kako sem potem, ko Me je Martin z Boremovim privoljenjem prosil za pomoč, z močjo Svoje volje zmaja v trenutku zagnal semkaj k najinim nogam? To si še vendar videla z odprtimi očmi!"

3 Čan-Ča govori: "Ja, Najčudovitejši, to sem še videla. Ko pa je zmaj ležal tik pred nama, se me je lotila takšna groza, da sem od strahu zapadla v nekakšno spanje in videla kasnejše dogajanje s to pošastjo samo kot v sanjah. Bila sem približno v takem stanju, kot kmalu po prihodu v ta svet, tedaj ko sem se srečala s Korelom in morala z njim prestati strašen boj. In ko sem se nato prebudila, se mi je tako tedaj, kot tudi zdaj, zdelo vse kot hude sanje.

4 Kar vidim pri popolni, budni zavesti, to seveda lahko razumem, kolikor mi dopušča moja majhna spoznavna moč. Kar pa zadeva te sanjam podobne prikazni, pa so predaleč nad spoznavnim krogom moje duše. Nič drugega ne morem storiti, kot obrniti se

nate, ker sem le o Tebi povsem prepričana, da si najmodrejši in najmočnejši v vsej tej veliki hiši! O pojasni mi, kaj pomeni ta moja prikazen!

5 V tej prikazni si deloval in govoril kot sam najsvetejši Lama. Zdaj, ko sem spet budna, pa ne opazim na tebi niti najmanjše spremembe tvojega, meni znanega videza. Zato si lahko ravno tako z vso oblastjo opremljen Lamov poslanec, kot tudi dobro zamaskiran Lama sam! Toliko in nič več lahko presojam svoj privid; več in bolj pravilno presojo pa pričakujem od Tebe, ti moja edina ljubezen! Ne odlašaj in napoji moje srce z obiljem svoje modrosti!"

6 Jaz govorim: "Čan-Ča, kje je zmaj in kje njegovo spremstvo? Glej, zdaj naenkrat strmiš in govoriš v svojem srcu: 'Pri Lami, Najsvetejšem! Nikjer ni več videti pošasti! In njeni privrženci - in Borem, Martin in Korel - kje so?'

7 Jaz pa ti povem: 'Glej, Moja moč je pog-nala enega skozi vrata tako naglo, kot beži najhitrejša misel. In pognala ga je med zemeljske svinje, da bi pobesnele in v takšnem vladoželjnem besu planile po pred-

gorju popolne sebičnosti, od tam pa nazadnje zgrmele v morje najmračnejše blodnje in se v njem utopile!'

8 Njegove stare privržence *sem* mu odvzel z močjo besede in jih po onih treh odsotnih, poslal v kopel samospoznanja, ponižnosti in iz tega izvirajočega mogočega poboljšanja.

9 Vse, kar pa počnem tukaj in vsepovsod, počnem samo s Svojo močjo. Nobene moči ni niti nad Menoj niti pod Menoj, ki bi Mi lahko ukazovala in rekla: 'Stori to in ono!' Kar storim, storim Jaz sam - ne da bi mi kdo ukazal. Ko pa nekemu rečem: 'Stori to in ti ono,' se nihče ne more upirati moči Moje volje!

10 O Čan-Ča, ko vse to zlahka spoznaš iz Mojih dejanj in bi že zdavnaj lahko spoznala, kako moreš še vprašati, ali sem Lamov poslanec ali pa končno sam Lama!

11 Moja preprosta zunanost te ne sme premotiti, kajti glej, Lami ni treba tako kot zemeljskim knezom blesteti na zunaj, temveč blestijo že s Svojo očetovsko ljubeznijo, modrostjo in močjo v srcih Svojih otročičev! Jaz pa že dolgo nadvse močno blestim v tvojem srcu; le kako da Me nisi

mogla prepoznati?

12 Glej ti Moja Čan-Ča, ti Moja hčerka, Jaz sem vendar tvoj Oče, tvoj Lama, in razen Mene večno ni in ne bo nikogar drugega! Toda tega se ti ni treba ustrašiti; kajti glej, kakor sem, tako sem večno nespremenljivo zmeraj Isti. In vsi Moji otročiči Me morajo spoznati, gledati, ljubiti in moliti - ne kot svojega Boga, temveč vedno samo kot svojega najbolj ljubečega Očeta!

13 Ne boj se Me, ker Me zdaj poznaš! Kajti na Meni ne boš nikdar zaznala spremembe, razen da boš odslej v večno naraščajočem obilju brez konca in kraja uživala vse neskončne zaklade Moje očetovske ljubezni in modrosti. Ali si zadovoljna s to razlago Mojega bistva!"

121

Čan-Čaina velika blaženost in ljubezen do spoznanega Lame - Ljubezen in modrost - Gospod kot Oče in Brat

1 Čan-Ča se zgrudi k Mojim nogam in joče in hlipa od velikega veselja in blaženosti. Jaz pa jo okrepim, in ona se dvigne, ter Me z velikimi, presrečnimi očmi ogleduje od glave do pet in se Me ne more do siteda nagledati. Samo njeno srce govori:

2 (Čan-Ča:) "Ti, Ti, o Ti si torej! Ti si vsemogočni, sveti Lama! Ti večni! - Ti si ustvaril Zemljo, Luno, Sonce, vse neštete zvezde, silno morje, brezštevilo vojsko vsakovrstnih živali v vodi, na Zemlji in v zraku, Ti si ustvaril nas ljudi?! O Lama, Lama, Ti veliki, sveti Lama! Le kdo Te lahko dovolj slavi, časti in moli! Katero srce je vredno, da sme ljubiti Tebe, Ti Najsvetejši?!"

3 Toda, o Lama, vredno ali nevredno, katero srce Te ne bi ljubilo, če Te njegovo oko uzre

in njegov duh spozna! Zato odpusti meni, najnevrednejši, da sem si drznila ljubiti Tebe, o Ti Presveti! Toda, kaj more uboga Čan-Ča za to, če je njeno srce močnejše od razuma?

4 O Lama, Lama! Glej, zdaj spoznavam svojo ničevost nasproti Tvojemu neskončnemu Vsemu. Toda moje srce te zdaj še močnejše ljubi! Saj mi ne zameriš, da Te moram le še močnejše ljubiti! O Lama, okrepi moje srce, sicer ne bo preneslo te silne ljubezni do Tebe! O Lama, Lama, ginevam od ljubezni!"

5 S temi besedami se Čan-Ča spet zgrudi pred Menoj ter joka in hlipa od ljubezni.

6 Jaz govorim: "O Čan-Ča, velika je tvoja ljubezen in tvoje srce nadvse dragocen biser. Toda glej, ojunačiti se moraš in se ne prek svojih moči razvnemati v najsilnejši žar, sicer ne boš mogla prenašati Moje navzočnosti - to pa bi nemalo motilo tvojo blaženost!

7 Poglej tu poleg sebe Gello in opazuj Martina, Borema, pa tudi Korela: ti Me že precej časa poznajo in so ravno tako polni ljubezni do Mene. Toda oni Me prenašajo in zato lahko storijo in uživajo vse, kar jim ukažem

in dajem. Če bi bili v takšnem stanju kot ti, ne bi mogli storiti in uživati ničesar, tako kot zdaj tudi ti ne bi mogla ničesar storiti in nič višjega uživati, ker tvoja presilna ljubezen preveč izčrpava tvoje moči!

8 Jaz pa ti tega, Moja ljubljena Čan-Ča, ne govorim zato, ker Mi tvoja prevelika ljubezen ne bi bila ljuba. Saj sem ti vendar že pogosto povedal, kako nadvse ljuba si Mi, in povem ti še tole: Mene ne more nihče dovolj ljubiti! Pri največji mogoči ljubezni pa se je treba vendar zavedati, da ljubezen ne sme biti brez modrosti, če hoče doseči blaženost vseh blaženosti!

9 Kajti čista ljubezen je používajoč ogenj! Ker je to temeljni ogenj, ga ne more z nobene strani usmerjati nič drugega, kot edino ustrezna modrost. Zato moraš tudi ti krotiti svojo ljubezen do Mene s pravo mero modrosti, če hočeš uživati pravo blaženost prave ljubezni!

10 Ne glej Me neprestano kot najvišje, najvsemogočnejše božansko bitje, kateremu se nihče ne more približati in preživeti, temveč Me glej, kot svojega najboljšega in edino najresničnejšega Očeta, ter celo v Moji

človeškosti kot svojega brata! Potem Me boš lahko prenašala tako kot drugi blaženi. Nenehno boš lahko pri Meni in boš delila vse blaženosti z najbolj blaženimi, ki so rudi stalno pri Meni tako kot si zdaj ti. Samo da jim nalagam neprestano polne roke dela v vseh brezštevilnih prostorih Mojega neskončnega stvarstva, pri tem pa so Mi vendar stalno tako blizu, kot si zdaj in boš večno ti! Ali razumeš, Moja najljubša hčerka, kar sem ti povedal?"

122

*Nebeška izjava ljubezni - Zmaga ljubezni -
Gellino veselje nad Čan-Ča*

1 Čan-Ča govori: "O Lama, o Lama! Kje je srce, ki Te pozna in še lahko odmeri svoj ljubezenski žar do Tebe, Ti Najsvetejši na veke! Glej, ko bi imela toliko sre, kolikor je zvezd na nebu, peska v morju in trave na Zemlji, in bi bilo vsako srce sonce, polno

največjega žara do Tebe, bi bil ljubezenski žar vseh teh brezštevilnih src do Tebe, o Ti moj najsvetejši Lama, vendarle samo kot najhladnejša kaplja rose v primerjavi s kipečim morjem! Kajti Ti nikdar ne moreš biti preveč ljubljen, ker si največja in najmogočnejša ljubezen sama!

2 Seveda vem, da si Ti, o Lama, Oče in celo brat svojim ustvarjenim bitjem, ker to hočeš biti. Toda, le katero srce lahko misli Nate, kot na očeta in brata, ne da bi se pri tem stalno spominjalo, da je oče, brat, tudi - ah, večno najsvetejši, veliki, vsemogočni Lama (Bog)?! Zato Te vendar moram ljubiti, ker ne morem drugače, kot samo Tebe edinega večno neskončno nad vse ljubiti! In nobena modrost ne more krotiti ljubezni mojega srca!

3 Oh, ko bi imela tisoč življenj in bi mi modrost rekla: 'Čan-Ča, vseh teh tisoč življenj boš izgubila, če ne boš modro krotila svoje ljubezni do Lame!' - bi moje srce odvrnilo modrosti: 'Oh, katera blaženost se lahko primerja s to, da izgubim tisoč življenj v ljubezni do Tebe, o Lama!' to pa je gotovo nemogoče. Le kako bi mogel izgubiti živ-

ljenje nekdo, ki nadvse ljubi Tebe, kot najvišje življenje vsega življenja!

4 Zato Te bom samo še bolj ljubila in nikoli ne bo mogla nobena modrost krotiti mojega srca v ljubezni do Tebe, Ti moj Lama! Samo, če ga boš Ti, o Najsvetejši, hotel zavreči in uničiti, tedaj te uboga Čan-Ča seveda ne bo mogla več ljubiti. Toda, o Lama, o Oče, tega vendar ne boš storil Čan-Ča!?"

5 *Jax* govorim: "Moja ljuba hči! Resnično, povem ti: Kdor Me ljubi tako kot ti, je eno z Menoj in nima v sebi *enega* samega življenja, temveč ima *nešteto* življenj! Kako bi moglo to propasti? Zato Me le ljubi z vsemi svojimi močmi in se ničesar ne boj. Tvoja ljubezen do Mene ti bo dala tudi modrost, ta pa bo razširila tvoje srce, da Me boš lahko ljubila čedalje močneje. Zdaj pa se nasloni na Moje prsi in daj duška svoji ljubezni!"

6 Pri teh besedah Čan-Ča zakriči od veselja in se Mi skoraj brez zavesti vrže na prsi.

7 *Gella* joče od veselja, da Me je Čan-Ča spoznala in hlipajoč govori: "O ti najsrečnejša! Kako blaženo mora biti na teh prsih vdihovati neskončne tokove večne Božje

ljubezni! Ah, kakšen zrak mora veti tu - ob prazviru, iz katerega zajemajo svoj obstoj, svoje življenje, svoje vse, vsa brezštevila bitja, angeli, sonca, svetovi, ljudje, živali in rastline! O najvišja radost, veselje in blaženost!

8 O Čan-Ča, kako veliko mora biti ugodje, ki ga tako popolnoma uživaš! Le kateri angel ima merilo, s katerim bi ga izmeril!

9 Toda, le kaj misliš ti, moje srce - saj si vendar tudi v največji vidni bližini Njega, ki je svet, presvet! Zato molči, moje srce; Gospod res daje vsakemu po najpravičnejši meri svojo ljubezen in modrost! Zato ne misli na najvišjo mero blaženosti, ki je je zdaj deležna ta plemenita Kitajka, temveč misli, kako neskončno srečno si zdaj ti samo!"

123

Duhovno prebujenje drugih Kitajcev in menihov - Ljubosumne nune in njihovo ponižanje

1 Medtem ko Gella sama pri sebi tako pohvalno razmišlja, pristopijo še vsi drugi Kitajci. Eden od njih govori:

2 (*Eden od Kitajcev*): "Ti nesporni Božji pooblaščenec, povej nam vendar, iz svoje velike modrosti - ki se je dobro zavedamo - kaj je pravzaprav razlog za to, da naša Čan-Ča tako zelo visi na tebi? Saj te vendar tako zelo ljubi, da gotovo noben človek ne bi mogel bolj ljubiti samega Lame, četudi bi ta - ko bi bilo mogoče - stal viden pred njim!"

3 *Jaz* govorim: "Le potrpljenje, Čan-Ča vam bo kmalu povedala vse, kar je treba vedeti! Zdaj pa ne raziskujte naprej, temveč dajte srcu prednost *pred* razumom, pa bo pot, ki jo morate prehoditi, kar najvarnejša in najkrajša."

4 Nato spet govori *eden od njih*: "To bo go-

tovo zelo dobro in pošteno, in to tudi pričakujemo od nje. Toda, ali nam bo lahko povedala tudi to, kaj pomeni pošast, ki si jo prej tako bliskovito pognal skozi vrata, potem ko je dobremu Martinu pokazala vsakovrstne privide in se celo spremenila v najočarljivejše žensko bitje, da bi ujela ubogega Martina? Ali ni bil to morda kakšen ahrimanski poslanec ali celo Ahriman sam?"

5 *Jaz* govorim: "Tudi to vam bo Čan-Ča pojasnila. Zato se le vrnite na svoja mesta in tam veselo čakajte na takšno rešitev. Zgodi se!"

6 Po teh besedah se Kitajci spet vrnejo in storijo, kar sem jim ukazal.

7 Toda tudi *več menihov* stopi naprej in Me sprašuje o podobnih rečeh. Tudi oni dobijo enak nasvet, naj samo še malo počivajo, da bodo dovolj okrepljeni za naslednjo rešitev. Nato stopijo nazaj, in to potrpežljivo in z veseljem pričakujejo.

8 Toda *nekateri nunice* ustanovijo klub in druga drugi prišepetavajo: "Zaradi nekaterih namigov naše sestre, ki se zdaj imenuje Gella, smo že skoraj verjele, da je ta prijatelj Kitajcev, ki je tako zlahka opravil z zmajem

in njegovo drhaljo, ali nadangel Mihael, ali pa celo sam Gospod Jezus. Toda, če presojamo po tem, kaj počne s Kitajko, ki je seveda veliko lepša od nas, kako jo objema in ljubkuje, da je že vsa iz sebe, pa vendar ne more biti Mihael in še veliko manj Gospod Jezus!

9 Zdelo bi se mi celo zelo pregrešno, če bi o Mihaelu in celo o Gospodu Jezusu samo bežno pomislile, da bi se lahko On - in poleg tega še s poganko! - šel takšno zaljubljeno igro. Tej neumni Meti pa ni pred nami niti malo nerodno! Kako riže po njegovih prsih! Mora biti pa res zelo zaljubljena mačka!

10 Če bi bil on Mihael ali celo Gospod Jezus, bi vendar prišel tudi k nam kristjankam, ki imamo pred pogani vendar nesporno prednostno pravico do njega. Ker pa stalno streže samo tej Kitajki, nas pa skoraj zapostavlja, je težko pomisliti, da bi bil lahko Jezus! - Neumno pa je, da naša sestra Gella stoji tam tako kot da bi se hotela tudi ona vreči na njegove prsi. Vsaj izraz obraza že ima takšen!"

11 *Jaz* pravim Gelli: "Hčerka Moja, glej, tukaj poleg Čan-Ča je prostorček tudi zate!

Pridi tudi ti semkaj in daj duška svoji ljubezni!"

12 Gella se pri priči nasloni na Moje prsi in je vsa blažena.

13 Toda *klubovke* pravijo: "Zdaj pa imamo! Smo si kar mislile. Brez besed! Ko bi se le hišni gospodar Martin kmalu vrnil, da bi se mu lahko pritožile! Aha, že prihaja, skupaj z Boremom in Korelom! Le hitro mu pojdimo naproti!"

14 Ko Martin vidi, da mu prihaja nasproti celotna številna truma žensk, takoj spozna, kje jih čevelj žuli. Prijazno jim gre naproti in pravi:

15 (*Škof Martin*): "Že vem, že vem, kaj vas teži! Le mirno se vrnite na svoja mesta, kajti za takšne pritožbe nimam razumevanja! Tole pa si le dobro zapomnite: kdor hoče ljubezen, mora najprej ljubiti; kajti ljubezni se ne da pridobiti z ničemer drugim, kot samo z ljubeznijo! Zato ljubite tudi ve Gospoda tako, ko tisti dve, pa bo tudi za vas prostor na njegovih prsih! Ali razumete?"

16 *Mnoge samostanske ženske* pravijo: "Ah, ljubi gospodar te hiše, kako bi mogle storiti kaj takšnega? Mar res ne uvidiš, da smo me

najtrdnjše kristjanke? Tista favoritka* pa je poganka. Gella pa je tako in tako že od nekdaj bila lahkoživka, zato je bila tudi na Zemlji polna vsakovrstnih hudičevih skušnjav. Zato tudi ne bo zamudila, kakor in kjer se le da, tukaj, v tvoji nebeški hiši, imeti voljno uho in srce za takšne skušnjave.

17 Tisti mož, ki smo ga vse že skoraj imele za Gospoda Jezusa ali vsaj za Mihaela, bo gotovo tudi veliko nižji duh. Sicer se ne bi tako intimno vedel do teh dveh lahkih oseb! Zato..."

18 *Martin* jih ustavi in reče: "Že dobro, moje ljube! Verjel sem, da ste vse že čiste, ko ste bile vendar že pošteno prekuhanne in nato oprane. Zdaj pa iz vas prihajata prikrita tja in umazanija! Zato boste morale znova v zelo ostro kopel, preden boste postale vredne, da bi se približale onemu svetniku!"

19 *Redovnice* kričijo: "Kaj praviš, me - kopati?! Tudi ti si eden nečistih, zato hudič zahaja tudi k tebi! Mar nismo v svojo največjo grozo videli, kako si hotel poljubiti lepo hudičevko, če te ne bi sunila nazaj! Če se bo tako nadaljevalo, bo kmalu jasno, v

* Ljubica

čigavih rokah smo v tej hiši!"

20 *Martin* govori čisto mirno: "Ja, ja - le v kopel! Le kopajte se, samo kopajte se! Tam za tisto belo steno plava sem ter tja tisoč redkih ribic in se kopa; tam je prostor tudi za vas! Zato le pojdite lepo dobrodušno tja in delajte družbo tistim kopalcem, sicer...!"

21 Redovnice kričijo od jeze in se vrnejo na stara mesta.

124

Namig o zdravljenju duš - Duhovna metoda naravnega zdravljenja - Krize kitajskih duhov - O bistvu ljubosumnosti

1 Martin se z Boremom in Korelom odpravi h Gospodu, to je k Meni. Sporočiti mi hoče, da tisočERICA kopalcev od zmajevega spremstva, ker jim gre zdaj bolje, privzema vsakovrstne oblike in postaja zelo neubogljiva, tako da tudi Borem ne ve več, kaj naj z njimi.

2 Jaz govorim tem trem: "TisočERICA je v kopeli, tam je na varnem. Kajti oni ne vidijo tega stanovanja, temveč samo svet svoje notranje hudobije. Ta postaja v njih čedalje živahnejša in zato vidna na njihovi zunanosti. To je že dobro znamenje! Zato pustite to tisočERICO, bo že pripeljana na pravo pot!

3 Ampak, tam stoji več kot tristo žensk. Zelo ljubosumne so in hudo trpijo v svojih srcih, tako da se Mi smilijo. Pojdite tja in jih prav poučite; toda s kopeljo jim ti, brat Martin, ne smeš več groziti, če hočeš te reve pripeljati k Meni!

4 Glej, ljubosumnost je zajedavka ljubezni in le-to izpodkopava! Če pa postane zajedavka na drevesu življenja in ljubezni premočna, uniči vse drevo. Če pa hočemo drevo ohraniti in okrepiti, ga moramo s pravimi sredstvi očistiti takšnih tujih izrodov.

5 Če pa ljubosumna čustva z grožnjami še bolj razburiš, sam cepiš zajedavko na drevo življenja; potem se razbohoti in popolnoma uniči drevo.

6 Zaradi tega moraš ravnati takole, če imaš opravka z ljubosumnimi duhovi: Ljubosum-

nost glej vedno kot izrodek ljubezni in misli - kjer je ljubosumnost, tam je tudi ljubezen! Pomiri ljubosumnost z ljubeznijo, pa jo boš kmalu spremenil v najbolj gorečo ljubezen!

7 Povem vam, kjer ni ljubosumnosti, tam tudi ni ljubezni! Ali ste na svetu kdaj videli, da bi bile nerodovitne vrbe, smreke in jelke, bori in tisoč drugih nerodovitnih dreves obraščene z zajedavkami? Gotovo ne, pač pa ste videli takšno sprevrženost zelo pogosto na plemenitem sadnem drevju.

8 Takšen primer je tudi tukaj in prav posebno s tistimi ženskami. Zelo veliko ljubezni imajo, kot ima plemenito sadno drevo veliko plemenitega soka. Poskusite pa odstraniti iz njihovih src slabe izrastke z ljubeznijo, pa boste na njih ubrali čudeže najrodovitnejše ljubezni! Zato pojdite zdaj tja in storite, kot sem vam ukazal, tako boste prispevali dobro delo za Moje srce!"

125

Nune bolne na srcu in Borem

1 Vsi trije gredo prijaznega obraza k ubogim ženskam. Ko prispejo k njim, prevzame besedo Borem in govori:

2 (*Borem*): "Ljube sestre, potrpežljivo mi prisluhnite! Priskrbeti vam hočem pravico, kajti vem, da vaša srca trpijo. Vem tudi, da vas je brat, pri katerem ste iskale pravico, trdo zavrnil. Takrat nisem mogel, tudi jaz le kot gost te hiše, segati v besedo hišnemu lastniku, kajti vsak gospodar ima v svoji hiši prvo pravico.

3 Zdaj pa mi je najvišji Gospod vseh hišnih gospodarjev dal pravico, da tudi kot gost uresničujem pravico ljubezni. Zato vam bom po svojih močeh in z vsemi sredstvi priskrbel vašo pravico, in v Gospodovem imenu popravil vse, kar vas teži, in je užalilo vaša srca. Ali ste vse, moje ljube sestre, s tem zadovoljne?"

4 *Ženske* kot iz *enega* grla pravijo: "O ja, ljubi

dobri prijatelj! Res, gotovo si že pravi Božji prijatelj; od tebe bomo radi sprejele vse! Z nami imaš dobre in poštene namene in poznaš trpljenje naših src. Toda s tem Martinom nočemo imeti nobenega opravka več. Namesto da bi spoznal našo stisko, nas tolažil, poučil in pokazal resnico, če smo morda vendarle bile na napačni poti, nas je podil v pekel, v hudičevo kopel. To je bilo zelo nenebeško od njega, ki je, ali vsaj hoče biti, glavni nebeščan. Zaradi tega bi nam bilo ljubše, če bi se umaknil, da se ne bi jezile že ob pogledu nanj."

5 *Borem* govori: "Ljube sestre, je že dobro, le Meni prepustite vse to. Bom že uredil! Glejte, naš brat Martin ni hudoben duh, temveč, tako kot jaz, po Gospodovi volji samo dober."

6 Imela sva zelo veliko opravka s tistimi še zelo hudimi duhovi, ki so zdaj v kopeli, in ob tem veliko obžalovanja vrednih težav. Ko sva se zaradi za naju prevelikega truda skoraj vsega naveličala in sva šla k tistemu nadvse mogočnemu prijatelju, da bi dobila nasvet, ste nama prišle naproti v najbolj nepriernem trenutku. In Martin, ki se naglo razburi, vas je potem res sprejel nekoliko

pretrdo in grobo, to pa je, kot rečeno, nam vsem treba odpustiti.

7 Zato menim, da mu boste to zlahka odpustile, saj vas sicer zelo ljubi in je vesel, da vas lahko pozdravi kot svoje ljube sostonalke. Verjamem, da boste to storile, gotovo bi tako ravnal tudi jaz, če bi me užalile."

8 *Ženske* odvrnejo: "Ljubi prijatelj, od srca rade storimo, kar nam veliš. Toda, naj se Martin sramuje: samo *tebi* na ljubo bomo storile to in spregledale njegovo hudo nevjgojenost. Težko pa bi odpustile, če bi se nas še kdaj tako grobo lotil."

9 Je sicer zelo prijazen mož, in pravo veselje je videti njegovo lepo postavo. Toda, kaj koristi postava, če je v srcu bolj surov, kot jabolko osem tednov po cvetenju? Če se nam bo Martin približal tako kot ti, bo tudi v nas našel srca, ki gotovo niso brez ljubezni. S svojo gospodovalno željo po tiraniziranju pa bo našel vse kaj drugega kot ljubezen.

10 Me smo zdaj, Bog bodi zahvaljen, gotovo tudi prav nebeško lepe. Vsi moški, ki so tukaj, in teh je veliko, so nas že opazovali z velikim dopadanjem, čeprav nam to nič ne pomeni, saj vendar vemo, da je vsa zunanja

lepota Gospodov dar. Toda to, da ravno Martin in tisti vajin mogočni prijatelj ne najdeta na nas ničesar, kar bi jima bilo vsaj malo všeč, je za nas vendarle zelo žaljivo.

11 Tisti dve sestri pravzaprav nista lepši od nas, toda tisti prijatelj ju ljubi nadvse in se ukvarja skoraj samo z njima. Me pa stojimo tu kot uboge grešnice in nihče nas niti ne opazi, vsi strmijo v one tri. Je torej čudno, da smo užaljene? In četudi smo o tistem prijatelju nekaj časa v svojih srcih že domnevale najbolj vzvišene stvari, lahko te domneve spet uvenijo kot zemeljske cvetlice, če jim je odvzeta potrebna hrana.

12 Glej, tudi srce potrebuje hrano, da lahko postane močno v ljubezni. Kako pa naj se okrepijo naša srca v ljubezni, če so namesto hrane deležna samo posta za postom?"

13 *Borem* govori: "Ja, moje ljubeznive sestre, vaša zahteva je upravičena. Le malo potrpite in vaša srca bodo kmalu obilno nasičena! - Saj vendar veste, da dober zdravnik ozdravi najprej *bolne* in šele potem obišče *zdrave*."

14 Ravno tako se godi tudi tukaj. Šele ko bosta tisti dve bolnici popolnoma ozdravljeni, bo zdravnik prišel tudi k vam. Zato le

ljeni, bo zdravnik prišel tudi k vam. Zato le še malo potrpite in mi sledite, pokazal vam bom nekaj posebno čudovitega!"

15 *Ženske* govorijo: "Ljubi prijatelj, to tukaj res ni potrebno. V tej neznanski dvorani je že tako in tako toliko čudovitih znamenitosti, da se jih ni mogoče do sitega nagledati!"

16 Ta čudovita tla, ki so vendar videti ravno takšna, kot da bi bila v najlepših girlandah sestavljena iz samih najbolj žlahtnih draguljev najrazličnejših in najbolj svežih živih barv!

17 Veliki, čudoviti stebri, ki nosijo nepopisno lepe galerije! Kako se bleščijo, kot da bi bili izdelani iz najsijajnejših rubinov, v katerih notranjosti plava sem ter tja tisoč zvezd kot zlate ribice v vodi, in s tem ustvarjajo vedno nove, čudovito lepe svetlobne vzorce!

18 Še na tisoče čudovitih reči je, za katere nimamo niti imena. In ker je tu mogoče opazovati tolikšno množico prečudovitih reči, se nam ne zdi niti najmanj potrebno, da bi videle še kaj bolj čudovitega in bolj čudežnega.

19 Našim očem je več kot zadoščeno, ničesar

več ne potrebujejo. Popolnoma drugače pa je z našimi *srca*! Glej, ta so še zelo nepreskrbljena! Kaj koristi poživiti oko, če pri tem trpi srce? Zato poskrbi najprej za naša *srca*, potem bodo naše oči z malim zadovoljne!"

20 *Borem* govori: "Ljube sestre, prav imate, vaša zahteva je upravičena. Toda razodele ste mi jo, še preden ste zvedele, kaj vam hočem pokazati! Ali morda veste, ali ni ravno to namenjeno predvsem vašim srcem? Mar že vnaprej veste, v čem je čudežnost tega, kar vam hočem pokazati? Je morda čudovitost samo za oči? Mar ni mogoče, da bi bilo kaj nadvse čudovitega tudi samo za *srce*?!"

21 Kaj je *več*: oko ali srce? Ali ne more biti oko slepo in srce kljub temu uživati v vsej polnosti ljubezenskega življenja? Katero zemeljsko človeško oko lahko gleda Boga? Vidite, za to je vsako meseno oko slepo; toda srce si lahko Boga misli in ga lahko ljubi. Lahko postane celo Njemu, Gospodu, živi tempelj, da v njem prebiva! Kaj je torej *več*: oko ali srce?!"

22 Če pa je tako, kako si lahko ve, ljube sestre mislite, da bi vas rad jaz tu, v kra-

ljestvu Božjega srca, pripeljal kamor koli, kjer bi bile čudovite stvari samo na pogled?

23 Povem vam: tukaj velja popolnoma vse samo *srca*! Oko je le svetlobna priča vsega, kar se v srcu dogaja, in kar daruje srce srcu. Tako je tudi čudovitost, ki vam jo hočem pokazati, pripravljena zgolj za vaša srca, ne pa za vaše oči.

24 Ker pa v Božjem kraljestvu ni nobeno bitje slepo, temveč ima vsako svoj vid - enako močan kot srce, je oko seveda zmeraj tudi priča tega, kar je namenjeno srcu in prihaja iz srca. In tako boste tudi ve to, kar se bo dogajalo za vaše srce, videle s svojimi očmi. Zato mi sledite!"

25 Po teh Boremovih besedah sledijo vse ženske trojici, in sicer k vratom, ki vodijo na sončne poljane.

*Bogokletje kopajočih se zmajevih
privržencev - Gospodove pomirjevalne in
poučne besede*

1 Medtem ko gredo Borem, Martin in Korel s številnimi ženskami k sončnim vratom, se tisoč gostov kopalcev izredno vznemiri v svoji zavestni kopeli. Zelo nasilno začno bogokletno govoriti, tako da jih slišijo vsi očiščeni navzoči menihi, ter celo Čan-Ča in Gella.

2 Obe se kmalu prebudita iz blažene omame ljubezni in pazljivo prisluhneta. Čan-Ča Me hoče ravno vprašati, kaj to pomeni, ko prihiti k Meni sto meniških bratov in Me na vso moč rotijo, naj utišam goste v kopeli, ker se utegnejo sicer slabotnejši med njimi tudi sami razjeziti.

3 Komaj Mi ti menihi sporočijo svojo prošnjo, že pridejo tudi *Kitajci* s svojimi številnimi ženami in *starši redovnic* in pravijo: "Mogočni Božji poslanec, ali ne slišiš, kako

se hoče vsak zmajev privrženec v kopeli lotiti Boga, tebe in vas vseh ter nas podlo pokončati? Če se početje te hudobne pek-lenske sodrge ne ustavi, bo tu komaj še mogoče vzdržati.

4 Poslušaj, kakšno grozljivo bogokletje! Te zverine so še veliko hujše od samega zmaja, ki je bil videti prej, ko je govoril z Martinom in s teboj, prav razumen. Zato naredi konec temu početju ali nas pusti oditi, da nam ne bo treba več poslušati takšnih žalitev Naj-svetejšega!"

5 Jaz govorim: "Res je zelo prav, da se vašim srcem takšno besno divjanje gnusi. Toda pri tem morate vendarle upoštevati samo Mene in ne le sebe, sicer si boste postali sodniki sami. To bi bilo potem hujše, kot vse prazno preklinjanje teh kopalcev, ki so seveda še zelo zlobni!

6 Kdor le preklinja, ne izpoveduje s tem nič drugega, kot zgolj svojo nemoč. Če bi imel moč, bi ukrepal in ne bi nikoli uporabljal neuspešnih, praznih besed, ki niso nič drugega kot zvok. Kdor je nemočen, pa hoče ustvarjati videz moči, se tako povzdigne do napačnega sodnika in s tem samovoljno in

zlovoljno posega v izključne Božje pravice. Te s svojo nemočjo sramoti, oblast in moč pa sta združeni edino v Bogu in zato ima ta tudi izključno pravico soditi in tako tudi mora biti, če se želi za večno ohraniti najnujnejši red.

7 Glejte, ljubi prijatelji in bratje, predrzno sramotenje in bogokletje teh kopalcev vas jezijo. In prav je, da občutite ob tem v svojih srcih veliko nezadovoljstvo! Jaz pa poleg tega v vseh vas vidim tudi žar, ki bi, če bi bil dovolj močan, te kopalce za večno uničil. Vidite, ta žar je hujši, kot tisto nesmiselno nemočno sramotenje.

8 Ti gostje nas samo *zmerjajo*, ker dobro vedo, da nam v resnici nič ne morejo. Vedo tudi, kako potrpežljiv in prizanesljiv je Bog. Mi pa bi jih za to (kar počenjajo) *uničili*, ker imamo moč za to, ali jih vsaj za večno zapustili. Mar bi bilo to modro? Bi bilo to v skladu z Božjim redom, ki noče ničesar uničiti, temveč hoče in celo mora večno samo vse ohranjevati, ker bi celo božanstvo samo trpelo, če bi se uničilo tudi najmanjše, kar je iz njega izšlo.

9 Zato se opogumite in jih pustite, naj

zmerjajo in preklinjajo. Sčasoma se bo njihovo preklinjanje ugnalo in začeli se bodo hudo kesati. Potem nam bodo postali še prav ljubi in dragi bratje in posebno sestre, kajti velika večina je žensk!

10 Da pa so povsem brez moči, zlahka spoznate iz tega, da se ne morejo niti za las premakniti iz kopeli. Le kakšna slava pa bi bila za nas, če bi se jim hoteli maščevati zdaj, ko smo mi močni, oni pa popolnoma nemočni? Menim, da bi bila ta slava podobna slavi leva, če bi se hotel ponižati v lovca mušic.

11 Opozarjam pa vas, da ves čas opazujete, kaj počnem, saj potem v svojih srcih ne boste zasledili ne jeze ne želje po obsojanju! Vse to najbolj zadeva Mene, pa sem vendarle miren. Zato bodite toliko bolj mirni, saj vas te žalitve niti najmanj ne zadevajo!

12 Oni preklinjajo samo Božjo pravičnost, ki jih pusti v tej kopeli - tako kopanje pa seveda ne more biti neboleče, sicer jim ne bi pomagalo. Kajti vsaka sprememba je boleča toliko časa, dokler celotno bitje ne preide v drugi red. Bolečina sama pa je nujna. Če ne bi bilo bolečine, tudi ne bi bilo ugodja. Bitje,

ki ne bi občutilo bolečine, bi bilo omrtvičeno tudi za ugodje.

13 Ti kopalci so vsi v težavnem prehodnem procesu in morajo pri tem pretrpeti marsikatero bolečino, in ta tudi narekuje njihovim jezikom takšne žalitve. Ko se bodo sčasoma približali novemu, trdnemu redu, se bodo tudi njihove bolečine zelo ublažile. Njihovi jeziki bodo takrat prenehali govoriti bogokletno in bodo začeli oblikovati vzvišene besede kesanja, te pa so most do ljubezni in življenja.

14 Da pa se ne boste več jezili nad tem praznim sramotenjem, pojdite z Menoj k vratom, pri katerih stojijo Borem, Martin in Korel z mnogimi ženskami. Ta vrata, ki so vašim očem še zaprta, bom odprl. Tu boste dobili veliko priložnost, da se boste v vsem svojem bitju lahko ponižali prav do najglobljega vlakna svojih src, v katerih je še zmeraj precej napuha, in prav to ponižnost nujno potrebujete! Zato Mi sledite; zgodi se!"

127

Pri zaprtih sončnih vratih - Razmerje med svetlobo in dejavnostjo - Napotki za vedenje v sferi modrosti

1 Vsa velika družba Mi sledi k omenjenim vratom, pri katerih škof Martin in Korel z ženskami čakajo, da pridem in jim odprem vrata svetlobe. Že skoraj tri tisoč jih je tu, torej že kar precejšnja gneča. Ker pa so vrata zelo široka, imajo raznovrstni gostje dovolj prostora, da lahko neovirano pridejo na sončna tla in tam gledajo čudeže ljubezni, čudeže svetlobe.

2 Pri vratih Mi takoj pride naproti Martin, da bi Me vprašal, zakaj so ta vrata zaprta, vsa druga pa odprta.

3 Jaz pa mu pravim: "Prijatelj, brat, ali nisi na Zemlji še nikoli slišal ali bral o raznovrstnih rojstvih ljudi in živali? Glej, vsako bitje ima že v materinem telesu vsa svoja čutila razen vida. Čuti, okuša, voha, tudi uho ni zaprto; toda oko se odpre šele po rojstvu.

Zato se tudi pri duhovnem prerojenju šele nazadnje odpro vrata k svetlobi ali duhovno oko. Kajti preden hoče kdo videti, mora biti za to dobro pripravljen.

4 Če pa hoče kdo v svoji hiši ponoči prižgati luč, mora prej pripraviti potrebno za prižiganje. Mar mu nista potrebna z oljem napolnjena svetilka in dober, zanesljiv vžigalnik? Kaj mora storiti z vžigalnikom in kako dolgo bo imel opravka, da bo iz njega dobil zaželeno svetlobo? Glej, preden bo svetlo bo minilo kar nekaj časa. In marsikaj bo treba prej narediti, cilj vseh prejšnjih dejanj pa bo na koncu svetloba! Šele potem ko svetloba zasveti, se lahko začne drugo spodbudno delo v svetlobi; pred tem pa si česa pametnega ni mogoče zamišljati.

5 Če to premisliš, zlahka spoznaš, zakaj so bila v tej hiši tem gostom odprta vsa druga vrata, razen teh sončnih.

6 Vidim, da bi Me spet rad vprašal: Če je tako, zakaj pa so bila potem ta vrata tebi že nekajkrat odprta? In zakaj, ko si skoznje prvič in drugič vstopil, niso bila poslednja? Toda povem ti: prvič, ti ne spadaš več k tem gostom, ki se morajo šele preroditi. Drugič,

kar zadeva druga vrata, skozi katera si vstopil po sončnih vratih, bo menda le vsak duh po svojem prerojenju blagovolil nekaj delati v svetlobi ali v jasnem uvidu in spoznanju?

7 Ali pa morda meniš, da nastopi potem, ko je svetloba sprejeta večno, vsekakor nasladno lenarjenje? O ne, ti rečem, prava dejavnost se začne šele v svetlobi. Preden je svetloba sprejeta, je vsa dejavnost usmerjena samo na to, da bi svetlobo dosegli. Ko pa je svetloba tu, ko je sončni tempelj odprt, šele potem se začne velika dejavnost prerojenja duha!

8 Si na Zemlji kdaj videl, da bi šolarji dobivali službe? Najprej mora šolar po študiju priti do svetlobe zahtevanega popolnega spoznanja, šele potem se mu podeli služba, primerna njegovi svetlobi. In potem, ko bo prehodil svojo znanstveno kariero in dosegel pravo svetlobo spoznanja, se bo morda vrge na posteljo in na njej začel udobno spati, namesto da bi delal v svetlobi, ki si jo je pridobil. Ja, šele tedaj bo začel prav delati, kajti vse njegovo prejšnje študijsko delo je bilo samo priprava svetlobe v noči njegovega bitja.

9 In glej, tu imaš spet močan razlog več, zakaj so po sončnih vratih še druga vrata, posebno tista, ki vodijo k celotnemu neskončnemu univerzumu! Imaš morda še kakšno vprašanje?"

10 Martin govori: "O Gospod, Ti spregledaš moje srce kot kapljico vode. V sebi ne čutim nič drugega, kot samo najbolj vročo ljubezen do Tebe, Ti neskončno dobri, sveti Oče! Ti veš, da kako zelo ustreza mojim močem primerna dejavnost, zato bo tudi meni še višja stopnja svetlobe gotovo koristila. Kajti Ti veš, da mi še nikoli ni manjkalo volje za dobrotelost, še zmeraj pa mi manjka svetlobe, to je prave modrosti za to. Zato menim, da bo ponovno odprtje tega templja predvsem meni zelo koristilo! Ker vidim in zdaj tudi imam v Tebi resnično sonce vseh sonc in svetlobo vse svetlobe, se lahko tudi za večno odpovem vsaki drugi svetlobi!"

11 Jaz govorim: "Tako, tako, Moj ljubi brat Martin; ta govor Mi je že veliko bolj všeč kot tvoja prejšnja vprašanja.

12 Resnica je, da sem Jaz sonce vseh sonc, svetloba vse svetlobe. Kdor ima Mene, hodi in deluje v najsvetlejšem dnevu. Toda, ker

je vsak človek iz Mene samosvoje in svobodno bitje, ima tudi svojo svetlobo. Ta mora v njem svetiti prav tako svobodno, kot sveti sonce v velikem vesoljskem prostoru svojih planetov, kakor svobodno svetijo vsakemu človeku njegove oči in kakor svobodno vsako človeško srce utripa vedno nove misli. Iz njih potem izvirajo svobodne zamisli, iz njih spoznanje samega sebe in iz tega, veliko spoznanje Mojega Božjega bitja, Moje ljubezni in modrosti. Zato se bodo tem gostom zdaj odprla tudi ta vrata, da bodo spoznali sami sebe in šele nato Mene v vsej resničnosti. Zdaj pa začnimo odpirati tudi ta vrata!"

13 Martin govori: "O Gospod, Ti najsvetejši Oče, vse to bi že bilo prerresnično, dobro in prav. Toda zagotovi mi, da se potem, ko bodo ti gostje spoznali popolno resnico o Tebi, ne boš morda spet nekje skril, mi pa Te bomo spet iskali in klicali, Ti pa se zlepa ne boš tako kmalu več prikazal! O Gospod, o Ti ljubi Oče, samo tega nam ne prizadeni nikoli več!"

14 Jaz govorim: "Moj ljubljeni sin, povem ti: Skrbi za vse, samo za to ne skrbi nikoli! Kjer

so otročički, tam je tudi oče - in kjer je oče, tam so tudi otročički! Toda ti vendar veš, da je Moja družina velika in čreda vseh Mojih ovac neznanska. Vse te bomo spravili v eno hišo, in potem bo ena čreda in en pastir! Toda pri tem bo še zelo veliko dela.

15 Zapomni si: na Zemlji je zaposlenih veliko žanjcev; tam bo veliko prebiranja! Potreboval bom veliko mesa, zato bo teklo veliko krvi, da se bo nečistovanje izkoreninilo. Na Zemlji sem obudil pričo, in kar zdaj govorim s teboj, kar sem govoril in bom še govoril in delal, glej, vse to bo sočasno na Zemlji zapisano in razodeto mesu! Zato ne skrbi, da bi vas po odprtju teh vrat kakor koli zapustil, temveč vedi, šele zdaj bom večno nespremenjen stalno ostal pri vas!

16 Zdaj pa še nekaj, Moj ljubljeni Martin! Glej, tokrat bomo prodrli na prostrane sončne poljane veliko globlje in dlje kot prvič. Tam ti bodo prišla naproti ženska bitja nikoli slutene lepote, kar najbolj ljubka, polna ljubezni in nepopisno nežna, in prav taki moški. Ti pa boš moral ravnati z njimi vedno s pravo nebeško resnostjo. Če pa govoriš, govori malo in modro; tako jih boš

najbolj pridobil! Ljubiti jih moraš samo čisto skrivaj, tako da tega ne opazijo, potem boš hodil med njimi varno!

17 Kajti na tem velikem svetu svetlobe je modrost na prvem mestu. Šele v njej se skriva ljubezen, ravno tako kot je v sončni svetlobi nevidno pričujoča tudi toplota in se razodeva samo v najrazličnejšem produktivnem delovanju. V soncu moraš zato samo svetiti, kot boš tudi Mene videl svetiti! Če boš to pravilo dosledno upošteval, boš pri tej prvi veliki odpravi deležen velike blaženosti. Zdaj pa pojdi tja in odpri vrata v Mojem imenu! Zgodi se!"

128

Na soncu, izviru svetlobe - Gospod kot zadnji - Martin kot vodja poti

1 Martin se Mi iz vsega srca zahvali za to nalogo, potem stopi k vratom in jih zlahka odpre, čeprav merijo dvanajst moških dolžin

v višino in šest takšnih dolžin v širino.

2 Ko so vrata odprta, se iz več tisoč grl oglasi krik, poln očarane groze. Vsi si bliskovito z rokami zakrijejo oči, ker prihaja svetloba vsem tem gostom naproti z izredno močjo. Nihče si ne upa narediti *niti* koraka ne naprej ne nazaj. Kajti večina meni, da v tej neznanjsko mogočni svetlobi nedvomno prebiva pravo božanstvo v vsej popolnosti svoje moči, sile in modrosti.

3 Celo Martin se tokrat zdrzne, kajti tudi njemu se zdi ta svetlobni blesk daleč silnejši, kot v obeh prejšnjih primerih. Toda to ga prav malo moti, zato takoj povzame besedo in govori:

4 (*Martin:*) "Bratje in sestre, ne bojte se tega, kar nam je Gospod pripravil samo zato, da bi nas kar najbolj osrečil! Pridite vsi ven k meni, kajti ta svetloba so trdna tla in po njej se lahko hodi kot po kovini!"

5 Borem in Korel privedeta ven svoje ženske. Zelo boječe so, nazadnje pa njihova velika radovednost le premaga strah in vendarle začno stopati čez prag. Ženskam sledijo menihi in drugi gostje, kot so starši redovnic in tudi marsikaterih menihov. Tem

se nazadnje pridružijo Kitajci in jim sledijo z zelo previdnimi koraki.

6 Ko so vsi zunaj, jim sledim tudi Jaz s Čan-Ča in Gello, ki se sprva tudi zelo bojita te najbolj slepeče svetlobe. Toda ob Moji strani izgine njun strah in čisto sproščeno stopita na te nove svetlobne poljane.

7 Zdaj smo vsi na bleščečih sončnih tleh, ne morda samo duhovno, temveč tudi telesno. Kajti vsi duhovi iz Mojih najvišjih nebes vidijo do obisti tudi vsako naravno telo, kakršno je. Ker so pri Meni, vidijo skozme, kar je v svetu duhov in v telesnem svetu, natančno tako kot vidim Jaz.

8 V začetku seveda ne vidijo ravno najbolje, ker so njihove oči od premočne svetlobe preveč zaslepljene. Toda postopno se prilagajajo, in to se vidi tudi zdaj, ko nekateri gostje že začenjajo razlikovati različne predmete na tleh in tudi različne barve.

9 Ženske odkrijejo celo nekaj prečudovitih cvetic in bi si rade nekatere utrgele. Toda Borem in Korel jim odsvetujeta, ker bi to na soncu veljalo za slabo znamenje, če bi se na kakšni rastlini kaj poškodovalo ob nepravem času; kajti tu mora vse potekati po najstrož-

jem redu.

10 Potem ko je ta velika družba pod Martinovim vodstvom že prehodila precejšen kos poti po sončnih tleh in ko se že tudi Martin začenja nekoliko bati, določi kratek počitek, se napoti k Meni in pravi:

11 (*Martin:*) "O Gospod, o Oče, zdi se mi, da smo se po zemeljskih merilih oddaljili od moje hiše že več kot tisoč milj, toda razen nekaj cvetličnih grmov nismo videli še ničesar. Le kako daleč in kako dolgo bomo še morali potovati, da bomo dosegli kakšen določen cilj?"

12 Odkrito moram priznati: na tem presvetlem mestu ne bi rad ostal ravno predolgo, če na njem ni videti nič drugega kot svetlobo in nekaj cvetličnih grmov! Dobro je samo to, da svetlobni žar ne gori in se naše duhovne oči ne morejo več vneti tako kot telesne, sicer bi bilo konec z njimi! Jaz sicer hodim naprej; toda kaj koristi ta moja hoja spredaj, če ne vem, *kam*? Zato pojdi, o Gospod, raje Ti naprej, pa bomo še najlažje prispeli do pravega cilja!"

13 Jaz pravim: "Sin Martin, le pojdi naprej po svetlobnih tleh, potrpežljivo in ne zlo-

voljno; bomo že prišli do cilja našega romanja! Mar ne veš, da je sonce milijonkrat večje od Zemlje? Če pa je za dolga potovanja že na Zemlji potrebna velika potrpežljivost in veliko zatajevanja samega sebe, pa je treba tukaj na soncu, katerega površina je še veliko večja, gotovo še neprimerno *več* potrpežljivosti za to, da prepotuješ tako prostrane poljane. Zato le pojdi spet kot vodnik naprej; mi pa ti bomo že sledili z enakim korakom!

14 Jaz pa tukaj ne morem hoditi spredaj *zato*, da prvič, ne bi koga od vas zmotil v njegovi svobodi, in drugič, če bi šel spredaj in bi nam prišli naproti prebivalci tega svetlobnega sveta, bi s svojim zelo jasnim duhom še prehitro spoznali Moje bistvo, pri tem pa obenem ginevali od velikega spoštovanja do Mene! Če pa grem čisto zadaj za vami, to ne škoduje. Kajti pri teh sončnih prebivalcih je prvo vedno najodličnejše. Kar pa je zadaj, to le malo upoštevajo, ali pa sploh nič. In glej, tako je prav, da sem čisto zadaj!

15 Še zmeraj smo na nekem zelo visokem gorovju. Kmalu pa bomo prišli v neko dolino in tedaj bo svetloba že blažja. Tam boš za-

gledal množice ljudi in dobil več kot preveč dela, tako kot tudi vsi ti, ki potujejo z nama. Šele iz tega boš potem spoznal pravi namen našega potovanja. Zdaj pa le pojdi spet na svoj položaj in opravljaj svojo službo vodnika!"

16 Martin se Mi zahvali za to nalogo, gre takoj spet pred družbo in ji da znamenje, naj mu sledi. Vsi se dvignejo in mu sledijo.

129

Martinovo srečanje s Petrom in Janezom - O bistvu ljubezni in modrosti pri sončnih ljudeh

1 Ko Martin spet že zelo dolgo hodi in se skrivaj sprašuje, kdaj se bo prikazala dolina, mu prideta naproti Peter in evangelist Janez ter ga nadvse pristrčno pozdravita. Takoj ju spozna, posebno Petra, ki je bil njegov prvi vodnik v duhovnem svetu in od veselja ko-

maj lahko govori, da spet enkrat vidi svojega Petra, ki ga je že tako dolgo pogrešal. Čez nekaj časa, ko se veselita ponovnega snidenja, reče Martin:

2 (*Škof Martin:*) "Toda prijatelj, brat, skala Božje besede, le kje si bil tako dolgo?! Zakaj nisi prišel k meni v hišo, ki mi jo je dal Gospod? O ko bi bil navzoč, to bi se čudil in strmel, kakšne za vse nas nedoumljive čudeže je storil Gospod! Zelo sem vesel, da si spet pri meni! Saj boš ostal dalj časa pri meni, mar ne?"

3 *Peter* govori: "Ljubi brat, ti veš, da imamo vsi samo *eno* voljo, in to je volja Gospodova. Kar On hoče in ukaže, to je prav! Neskončnost je velika in polna Njegovih del; mi pa smo Njegovi otroci in smo kot Njegova roka. Zato smo včasih tu, včasih tam. Kakor in kjer nas Gospod potrebuje, tam smo tudi v trenutku, naj si bo milijarde sončnih oddaljenosti globlje *spodaj* ali više *zgoraj*, to je vseeno, kajti za nas v vesolju ni več oddaljenosti.

4 In glej, tako sem imel (po odhodu od tebe) veliko opraviti in nisem mogel vidno priti k tebi. Zdaj pa imava z našim naj-

ljubšim bratom Janezom spet nekoliko več prostega časa in se bom malo dlje zadržal v tvoji družbi! Poglavitni razlog pa je zmeraj Gospod Oče Jezus. Brez Njegove vidne navzočnosti nikoli ne moremo dolgo vzdržati, sploh pa ne v takšnih trenutkih, v katerih postane On sam spet zelo dejaven in izstopi iz Svoje potrpežljivosti.

5 O prijatelj, na planetih, posebno na ljubi Zemlji, je tako, da si sploh ne moreš predstavljati. Zato bo tudi Gospod postal dejaven, mi pa bomo kmalu videli stvari, o katerih doslej nisi imel niti pojma. Ko pa se bomo spustili v velike sončeve doline, se boš sam prepričal, da postaja tukaj v velikih deželah svetlobnega sveta prav imenitno. Še precej časa bomo potrebovali, da bomo s takšnim naravnim premikanjem prišli v prvo dolino. Toda videl boš čudeže, ki jih doslej nisi niti slutil, čeprav si zdaj z menoj vred prebivalec *tretjih nebes*!

6 Nikoli pa ne smeš pozabiti na pojem 'resnost', kajti sončni ljudje so zelo ne-navadni! Po svoji zunanosti so odsev nebes, po svoji notranjosti pa so bolj zviti kot lisice. Nas čiste Božje otroke najbolj spoštujejo.

Toda, če jim pokažeš kakršno koli čutnost, se jih ne boš tako zlahka znebil. Proti tebi bodo nastopili s tolikšno modrostjo, o kakršni se ti ni doslej niti sanjalo. Več o tem ti bo lahko povedal naš brat tukaj, ker ima po večini opravka s sončnimi prebivalci."

7 *Martin* govori: "Slišiš, moj ljubljani brat, tvoja pripoved je sicer zelo privlačna; toda mene ne mika preveč, da bi se kaj kmalu srečal s temi svetlobnimi prebivalci, če so ta bitja tako čudna! To že vem, da so neskončno lepa, ker sem enkrat že imel srečo, da sem iz svoje hiše uzrl nekatera. Toda, da naj bi za njihovo lepoto tičale modrijanske zvijače, tega nisem vedel.

8 Gospod mi je res nakazal, kako naj se vedem - in to se ujema s tvojimi pripombami. Toda o neki zahrbtni zvitosti mi ni bilo povedano še nič jasnega. Gospod naj okrepi mene in vaju, moja ljubljena brata: jaz jim bom z vajino pomočjo že izgnal njihovo zvijačnost! Oh, ta bi bila pa dobra, če bi se zapletli s temi svetlobno gladkimi sončnimi lepoticami!"

9 *Janez* govori: "Brat, ljubezen je popolna in povsem sprejemljiva za ljubezen! Ljubezen

kmalu prepozna ljubezen! Toda pota modrosti so neskončna; razen Gospoda jih nikdar ne bomo povsem razumeli. Zato ne smemo nikdar na lastno pest po svoji volji začeti prepira z modrostjo, temveč edino po Gospodu. Edino Njemu so vsa njena pota kar najbolj znana, ker je vsa neskončna modrost iz Njega, zato je tudi edino On pot, resnica in življenje!

10 Ti veš, da mi je Gospod podaril velik dar najgloblje modrosti. Dal mi je najgloblje razodetje in zato zdaj tudi ljudstva vseh sonc, in mi podredił cone zelo modrih duhov, ki pa vendar vsi zajemajo iz svojega preobilja. In glej, celo mene so prebivalci, posebno *tega* sonca, spravili že v hudo zadrego! Če mi v takšnih trenutkih ne bi prišel pomagat Gospod, bi se lahko osramotil!

11 Če pa je včasih težko še *meni*, ki imam vendar že skoraj dva tisoč zemeljskih let opravka s sončnimi ljudstvi, kaj bi potem opravil *ti*, ki prihajaš zdaj prvič v stik z njimi?!

12 Glej, kako čudovita je ta gorska pokrajina, kako veličastno se dvigajo v svetlobni eter te steklene skale, podobne velikim dia-

mantnim kristalom, in kako je tudi ta planota okrašena z najčudovitejšimi cveticami, zato gotovo nepopisno lepimi, in kako položno se vije tudi ta pot kot najčudovitejša mavrica; in vendar je ves ta sijaj zgolj revščina v primerjavi s *tisto* harmonijo, ki ti bo zazvenela spodaj v dolini ob enem samem pogledu sončnega človeka!

13 Potem moraš upoštevati tudi harmonijo besed, ki izhaja iz najčistejših grl veličastnih govornikov in pevcev tega svetlobnega sveta! Povem ti, da boš onemel od občudovanja in navdušenja in si boš komaj upal misliti, kaj šele govoriti ali celo poučevati tiste, ki ti bodo z enim samim pogledom zamašili usta vse do želodca!

14 Če hočeš s temi neizrečeno lepimi in trezno modrimi sončnimi ljudmi obeh spolov dobro shajati, moraš biti na zunaj popolnoma ravnodušen. Toda v svoji notranjosti jim moraš biti nadvse naklonjen, potem bodo v tebi kmalu prepoznali prebivalca velikih nebes, kateremu je podeljena velika oblast, in te bodo spoštovali in ljubili!

15 Toda tudi ljubezen je pri njih čisto drugačna, kot pri nas, Gospodovih otrocih. Sicer

je tudi neke vrste srčno nagnjenje, toda samo toliko, kolikor ga modrost ne uniči. Kajti takoj ko postane ljubezen samo malce močnejša od njihove svetlobe, preide večina ljubezni takoj v trenutni najmočnejši plamen. Ta vzplamenela goreča ljubezen se potem takoj združi z notranjo svetlobo modrosti, in tam se potem spet pojavi namesto ljubezni samo stopnjevana modrost, ta pa je pogosto bolj ledena kot Zemljin južni tečaj!

16 Zato ženska ljubezen, ki ti je tako veliko pomenila, pri teh sončnih ženskah ne pomeni nič. Posebno ženske so za to še najmanj sprejemljive.

17 Glej, brat, če boš ta pravila natančno upošteval, boš pri sončnih ljudstvih našel veliko blaženosti, sicer pa zelo hudo zadrego, podobno tisti, ki ti jo je pripravila Satana, ko si jo hotel v njenem prenarejanju poljubiti pred Gospodovim obličjem!"

18 *Martin* govori: "Toda, za Gospodovo voljo, povej mi, si bil mar tudi ti tedaj zraven?"

19 *Janez* govori: "Prav gotovo! Glej, tvoja hiša ima tudi velike galerije, ki jih še ne poznaš. Povem ti, te so dovolj prostorne za

zelo veliko gledalcev tam, kjer je Gospod navzoč s tako silnim delovanjem! Ne samo jaz, temveč vsi nešteti prebivalci nebes so bili navzoči ob tem prizoru! Celó med sončnimi prebivalci boš naletel na mnoge, ki ti bodo to takoj očitali, če se boš kakor koli spozabil!"

20 *Martin* nad tem zelo osupne in čez nekaj časa pravi: "O groza! Oh, ta je pa dobra! Torej ste to videli tudi vi in ti najodličnejši sončni prebivalci! Oh, to pa ni slabo! Toda zdaj je že vseeno. Če mi je sonce že na Zemlji povzročalo veliko znojenja, bo s tem še toliko manj varčevalo zdaj, ko imam srečo, da se povzpenjam po njegovih tleh in corpore spirituosol* Zato le naprej, že vnaprej čutim: zadeva se bo uredila!"

* V duhovnem telesu

*Nekaj Janezovih preskusnih vprašanj
Martinu - O priprošnji svetnikov in skrbi
za sorodnike*

250

1 *Janez* govori: "Poslušaj, prijatelj in brat Martin, kolikor vem, si na Zemlji častil Marijo in tudi Jožefa in druge svetnike. Kako to, da se tukaj, kot je videti, ne zanimaš zanje? Tudi za očeta, mater, brate in sestre, ki so prišli semkaj pred teboj, in še za množico drugih sorodnikov in prijateljev ti ni mar! Povej mi vendar, kako to?"

2 Kaj pa, če so nesrečni? Ti si zdaj velik Gospodov prijatelj. Jim ne bi mogel ali hotel pomagati, če bi vedel, da so kje nesrečni? Na Zemlji si vendar tudi ti veliko dal na priprošnje svetnikov, tukaj pa, ko si sam svetnik, sam Gospodov prijatelj, pa na to niti ne pomisliš! Povej mi, kako to?"

3 *Martin* govori: "Najljubši prijatelj in brat, vol žre seno in slamo in osel je zadovoljen že

z najslabšo krmo; jaz pa sem bil na Zemlji najprej osel in nato vol! Kaj je bila torej moja krma? Glej, najprej umazano seno in trava, nato pa nekoliko boljša slama in seno! Zato sprašujem: ali bi se pri takšni duhovni hrani lahko tudi duhovno opomogel?"

4 Po edini Gospodovi ljubezni, usmiljenju in milosti sem postal resnični človek in sem že večkrat jedel Njegov kruh življenja in pil Njegovo pristno vino čistega spoznanja. Ali bi bilo pohvalno, če bi me skominalo po dobri zemeljski oslovski in volovski hrani? Mar naj bi tudi tukaj kot na Zemlji zgrešeno mislil, da bi bili lahko blaženi prebivalci tega neskončno velikega nebeškega duhovnega kraljestva bolj usmiljeni, bolj ljubeči in bolj milostni kot Gospod sam, in bi Ga morda morali šele oni pridobiti za ljubezen, usmiljenje in milost? O prijatelj, tako neumen kot sem bil, pač hvala Bogu - nisem več.

5 Kaj sta Marija in Jožef, kaj vsi tako imenovani svetniki, kaj moji zemeljski starši, bratje in sestre in vsi drugi prijatelji v primerjavi z Gospodom! Če imam Njega, kaj bi potem spraševal po tisoč Marijah in Jožefih, po tisoč starših, po deset tisoč bratih in sestrah

in po nešteti množici najrazličnejših prijateljev? Gospod skrbi zanje, tako kot je skrbel zame; mar ni to dovolj? Menim, da bo vsak pravi nebeščan mislil tako kot jaz. Če pa misli drugače, mora biti nujno še popolnejši kot Gospod sam!

6 Saj je vendar nekoč sam Gospod rekel, *kdo* so pravzaprav Njegova mati, bratje in sestre, ko so Mu sporočili, da Ga zunaj čakajo Marija, Njegova mati, in Njegovi bratje in sestre.

7 Če pa nam je On, ki je bil in večno bo učitelj in Mojster nam vsem, odgovarjal s takšnim naukom, ki ga na svetu na žalost seveda nismo razumeli, ali naj tukaj v nebesih najdemo boljšo rešitev v nas samih? Menim, da bi bilo to še hujše kot moja zemeljska oslovska in volovska krma! Mar ni tako, ljubi brat?"

8 *Janez* govori: "Vsekakor, govoriš prav iz središča mojega srca. Tako je, tako mora biti in nikdar ne more biti drugače! Toda, če bi prišli k tebi Marija in Jožef in druge pomembne osebnosti, ali ne bi bil tega prav posebno vesel?"

9 *Martin* govori: "Res, gotovo bi jih bil vesel, toda bolj pa ne, kot če bi prišel k meni

Gospod. Kajti edino v Njem imam vse in zato mi edino On pomeni več kot vsi drugi! Glej, ti in brat Peter, gotovo spadata med prve osebe, ki jih je nosila Zemlja, ali vaju zato - kot se pravi na Zemlji - kaj drugače obravnavam? Zelo rad vaju imam, tako kot vaju spoštujem tudi vsakega dobrega in modrega nebeščana. Kajti mi vsi smo vendar samo bratje, in samo eden je Gospod! Ali ni tako?"

10 *Janez* govori: "Brat, s takšno modrostjo se boš tudi na Soncu dobro odrezal. Vidim, da imaš pravo modrost! In glej, pot se že obrača navzdol v dolino; zdaj bomo imeli opravka s sončnimi modrijani!"

131

Spuščanje v sončno dolino - Gledanje duhov - Možnosti za hitro ali počasno potovanje v duhovnem svetu

1 Martin res vidi pot, ki se v tisoč zavojih

vije čez prostran gorski hrbet navzdol v neznanško dolino, vendar tam še ne zazna predmetov.

2 Kajti tudi duhovi vidijo tisto, česar še ne poznajo, kakor v veliki daljavi. Temu se bližajo v tolikšni meri in razmerju, kolikor narašča njihovo znanje o tistem objektu. Tako pomeni tudi spuščanje z visokih gora v globoko široko dolino "spuščanje v popolno ponižnost in po njej v največjo ljubezen, brez katere noben duh ne more dospeti do najpopolnejše življenjske moči".

3 Martin, in tudi številni drugi gostje, zdaj že vidijo v dolino, ne morejo pa še razločevati, kaj je v njej. Zato mnogi sprašujejo svoje voditelje, kaj bo tam. Borem to dobro ve, ve pa tudi, kaj mora reči. Kitajci se obrnejo Name, ki seveda vem, kaj naj jim odgovorim.

4 *Martin* se obrne na Janeza in pravi: "Najljubši prijatelj, jaz sicer razločno vidim dolino, toda kaj mi to koristi, če ne morem razločiti, kaj vse je v njej? O brat, do tja mora biti pač še zelo daleč! Pot seveda ni niti najmanj težavna - potujemo zlahka, saj pravzaprav bolj plavamo po zraku, kot pa hodimo z nogami. Toda kljub temu se nam

dolina noče približati! Le kako dolgo bomo še potrebovali, da jo bomo dosegli?"

5 *Janez* govori: "Prijatelj, potrpljenje je temeljni kamen modrosti. Zato ga le imej trdno v svojem srcu, pa boš hitreje in lažje dosegel to sončno dolino, ki se razprostira pred nami!"

6 *Martin* govori: "Prijatelj in brat, potrpežljivosti mi ne manjka, kot mi je ni še nikoli primanjkovalo. Vem pa tudi, da se vsak duh lahko giblje na dvoje ali troje načinov: eno gibanje je naravno, drugo duševno in nazadnje tretje povsem duhovno, hitro kot misel. Zakaj uporabljamo tukaj samo naravno, ki je najpočasnejše? Ali ne bi bilo boljše, če bi se premikali vsaj nekoliko hitreje in tako prej prispeli na cilj?"

7 *Janez* govori: "Toda, ljubi brat, že spet govoriš veliko manj modro kot prej! Le kaj pomeni, če dospemo v dolino nekoliko hitreje ali nekoliko počasneje? Saj nam tukaj vendar niso štete ure življenja tako kot na Zemlji! Kaj so nam večno živečim mar časovna razmerja 'prej' in 'pozneje'? Glej, nas ne priganja več čas, kjer smo in predvsem kjer je Gospod, tam smo doma tudi mi!

8 Sicer pa tukaj v najpopolnejšem duhovnem kraljestvu hitrost našega premikanja tako in tako ni odvisna od naših nog, temveč samo od popolnosti našega spoznanja. Kdor se želi premikati hitreje, mora najprej uporabiti potrpežljivost, iz nje izhaja ponižnost, iz te pa izvirata ljubezen in modrost. Ko doseže popolno modrost, bo tudi vse stvari kar najpopolneje spoznal; to pa je pogoj za gibanje duha!

9 Ker zadeva tukaj ne more biti drugačna, ti tudi ni treba paziti, ali se ti noge premikajo hitro ali počasi. Pazi samo na svojo naravo in spoznanje, pa boš takoj dovolj hitro napredoval. Razumeš?"

132

*O vsenavzočnosti in sočasnem delovanju
popolnih nebeščanov - Martinovi ugovori
in Janezova zavrnitev le-teh*

1 *Martin* govori: "Ja, ja, zdi se mi, da

razumem. Toda povsem jasne mi zadeve še niso! Vem, da je Gospodovo, tvoje in Petrovo, pa tudi Boremovo spoznanje najpopolnejše, pa vendar se ne premikate nič hitreje kot jaz in vsa ta skupina! Kako naj torej to razumem?"

2 *Janez* govori: "Priatelj, naše gibanje je zate samo navidezno, tvoje oči vidijo le to, kar se dogaja iz ljubezni do tebe in do vse te skupine. V bistvu pa smo že dolgo povsod, kjer moramo in hočemo biti!

3 Glej, medtem ko govorim s teboj, nisem samo na tem soncu, temveč na nešteti množici sonc in svetov, in tako tam kot tukaj ravnam v Gospodovem imenu in z vsemi svojimi močmi izpolnjujem Njegovo sveto voljo! In kar delam jaz, to delajo toliko bolj Gospod sam in Peter in vsi popolni nebeščani! Priatelj, ali razumeš in dojemaš vse to?"

4 *Martin* govori: "Ljubljeni brat, odkrito ti moram priznati, da je to zame nekoliko preveč zapleteno! Tvoje pojasnilo mi zveni kot nekakšno nebeško bahaštvo! Priatelj, če ni iz tebe, v začetku samo *enega* Janeza, v zemeljskem času skoraj dva tisoč let zraslo

vsaj decilijon popolnoma enakih Janezov, je to najčistejša nemogočnost vseh nebes in svetov!

5 Tudi jaz sem zdaj duh in ker sem pri Gospodu, gotovo ne najnepopolnejši. Toda doslej sem nenehno en sam, in kjer sem, tam sem in ne morem biti sočasno nikjer drugje! Kajti dokler je enota enota, ne more biti razdeljena. Če pa je razdeljena, ali je njena oblika enake vrednosti in značaja *večkratna*, tedaj enota tudi ni več enovitost, temveč razdeljenost istega bitja. In vsaka posamezna oblika iz prejšnje popolne enovitosti ima lahko potem samo tolikšno vrednost, kolikšen del prejšnje skupne enovitosti je.

6 Če je torej s teboj in celo z Gospodom tako kot si mi namignil, potem ti nisi celoten Janez, in Gospod ni celoten Gospod, kakor je tukaj pri nas! Šele potem te bom lahko imel za celotnega Janeza, če boš spet celota! Ali mi pa logično pravilno pojasni, ali je o tem mogoče drugače misliti in razumeti!"

7 *Janez* govori: "Priatelj, to je samo orešček notranje modrosti, ki ti je ponujen, da ga

streš, pa se že daviš z njim. Toda kaj boš šele naredil, če ti bodo otroci sončnih otrok predložili, da zdrobi kot svet velike diamantne skale?!

8 Glej, nikoli nisi niti videl več kot *eno* sonce. Če bi ti *eno* ali tisoč ogledal prikazovalo njegovo popolno podobo, ali bi bilo sonce zaradi tega razdeljeno ali njegovo delovanje oslabiljeno, če bi tisoč ogledal tvojim očem odsevalo njegovo enako podobo?

9 Ali ne sprejme vsaka rosna kaplja in vsako oko podobo sonca? Ali zato sonce ni *eno* in njegovo delovanje ni zmeraj enako?

10 Prijatelj, razmisli nekoliko o tem, potem bomo pa odšli naprej po tej sončni sferi. Imela bova seveda še veliko opraviti, preden bomo lahko popolnoma dosegli dolino!"

133

Martinove misli o Božji vsenavzočnosti

1 *Martin* ob tem pojasnilu debelo pogleda in

se močno poglobi vase. Čez nekaj časa začne sam pri sebi jecljati in polglasno govoriti: "Hm, še daleč zadaj sem!" O globina, globina - velika, neznanska globina, kdaj bom dojel tvoje dno! Ja, ja, tako je: Bog je povsod navzoč! Kako more to biti? Kako je mogoča Njegova vsenavzočnost, če je On kot Eden in Isti tukaj, in deluje, in govori, in jaz vidim Njegovo podobo kot podobo človeka?!

2 Ja, ja, sonce v tisočih in večkrat tisočih ogledalih je vendarle *eno* in isto sonce, drugega ni. *Eno* sonce se blešči iz vseh ogledal in *eno* in isto samo iz trilijonov rosnih kapljic. *Eno* iz trilijonov oči in deluje po velikosti ogledala, rosne kaplje in očesa, ki ga sprejema! To je čudovito nenavadno, in vendar je tako in ne more biti drugače!

3 Kako pa je lahko Gospod podobno tudi povsod navzoč, to je seveda neskončno težje razumeti! Ali je tudi On sonce? Kje pa je to sonce? Jaz sem videl samo Gospoda, videl sem Boga človeka Jezusa, in z Njim govoril. Toda sonca tukaj, razen tega po katerem hodim, še nisem videl!

4 Tu je res vse svetloba nad svetlobo - toda jaz ne vem, od kod svetloba prihaja! Gotovo

prihaja od Gospoda; toda Gospod sam ne sije! Tukaj je, brez sijaja, bolj preprost kot kdo izmed nas! Njegova vsemogočna volja bo pa tista, ki izgovarja Njegovo večno "Bodi svetloba!" v nepretrganem dejanju, tako duhovno kot naravno! O Bog, o Bog, kdo dojame Tvojo neskončno globino?

5 Ja, zdaj prvič jasno spoznavam, da je vsa moja modrost popolna ničla, nedoločen prazen krog z mnogimi neravninami, v katerem ni središča! O Gospod, kdaj bom razumel, kaj si ti?!"

6 Po teh besedah Martin umolkne in se zatopi v velike in globoke misli.

134

Janezov odgovor na Korelovo vprašanje, ali lahko prebivalci nebes opazujejo Zemljo in njeno bolj oddaljeno zgodovino

1 Medtem pa, ko Martin premišljuje, stopi *Korel* k Janezu in Petru in pravi: "O ljuba

gospodova prijatelja, vidva sta najbolj posvečena brata in tovariša Božje modrosti in ljubezni, odpustita mi, če si vaju tudi jaz dovolim nadlegovati z enim vprašanjem! Sicer sem o tem vprašal že tudi Borema. Toda on mi je dajal izmikajoče odgovore in nisem mogel razumeti, kaj mi je govoril. Zaradi tega se zdaj obračam na vaju in upam, da bom pri vaju našel *več* globine in jasnosti kot pri Boremu."

2 *Janez* govori: "Brat, naju sploh ni treba vprašati, kar bi rad zdaj vedel in popolnoma razumel. To nama je že dolgo jasno, zato ti bova lahko kar takoj odgovorila.

3 Rad bi vedel, ali si bodo lahko blaženi nebeščani kdaj spet ogledovali Zemljo, kakršna je, in ali bodo lahko opazovali njeno daljno prihodnost. Kajti na Zemlji si se pogosto spraševal:

4 'Ali bom po ločitvi od telesa še lahko videl to čudovito Zemljo z njenimi rekami, jezери, morji, gorami, dolinami in na tisoče drugih čudovitih lepot? Ali bom izvedel za vse nove pojave v zgodovini nastajanja in minevanja? Bom lahko na to kdaj kakor koli učinkovito vplival?'

5 Jaz pa ti na to odgovarjam: Brat, Gospodovim blaženim je na voljo vse! Mi smo vendar vsi Gospodovi in tudi Zemlja je Njegova. Vse, kar je na njej in v njej, je Njegova last. Če pa smo Njegovi otroci, nam bo mar Oče, ki nam daje nekaj tako velikega, kratil nekaj najmanjšega? Mar nam bo On, ki nam daje piti iz morja Svoje ljubezni in milosti, odklonil kapljico rose?

6 Glej, zdaj potuješ po resničnem telesnem soncu in lahko gledaš njegovo veličastje; do največjih boš šele došel. Če pa lahko vidiš ta, koliko lažje si boš ogledal čudovitosti manjše Zemlje! Menim pa, če ima nekdo v posesti kneževsko stanovanje, v katerem ima vso svobodo, vse udobje in veselje, kakor in kadar koli hoče, ali si bo ob tem sploh kdaj zaželel imeti svoj prostorček tudi v zločinčevem stanovanju, v ječi, polni kuge in smrti; ali bo hotel vsaj za zabavo opazovati tisti predmet, ki je izšel iz smrti? Ali bi rad odšel na Zemljo in zapustil to Sonce?"

7 *Korel* govori: "O brat, nikakor! Raje bi se za večno odpovedal trilijonu Zemelj kot da bi zapustil te nebeške poljane in najsvetejšo družbo Gospoda, ki je tako neskončno

dober, ljubezniv, mil in nežen. Zadovoljen sem že s tem, da bi lahko opazoval Zemljo, če bi le hotel. Toda do tega mi v prihodnje res ne bo veliko. Zahvaljujem pa se ti, najljubši brat, iz vsega srca, da si me tako čudovito poučil; Gospod ti povrni to dobroto!"

8 *Janez* govori: "Brat, vsa zahvala, hvala, slava in čast pripada edino Gospodu samemu! Zdaj pa pojdi spet k Boremu; kajti jaz moram spet krotiti Martina, ker bomo dosegli dolino in njene lepe prebivalce."

135

Veličastje sončnega sveta in njegovih prebivalcev - Martinova tesnoba pred modrostjo sončnih ljudi in Janezovi namigi o vedenju

1 Medtem ko Korel spet odide k svojemu prijatelju Boremu, že opazi doslej še zelo zamišljeni Martin prostrane površine velike

doline, povsod pozidane z veličastnimi palačami in templji, obdanimi s čudovitimi vrtovi. Vidi tudi, kako se jim od bližnjega templja približuje velika množica čudovito postavnih ljudi. To prebudi Martina iz njegove zamišljenosti, in takoj se obrne na Janeza in Petra.

2 (*Martin*.) "Zdaj smo, kot vidim, končno le nekako na tem kraju. O moja ljuba brata, tu je res čudovito! Neznanski sijaj in ljubka lepota teh pokrajin mi jemljeta sapo!

3 In, o joj, naproti nam prihaja velika procesija sončnih ljudi! Njihove voditelje že prav dobro razločim; neskončno lepi so, in kako čudovito oblečeni in okrašeni! Ah, ah, kolikor bliže prihajajo, toliko čudovitejši postajajo! Če se bo tako nadaljevalo, že naprej povem, da brez posebne Gospodove pomoči ne bom mogel prenesti njihove bližine!

4 Posebno radoveden sem zaradi modrostnega boja, ki ga bom moral bojevati z njimi. Oh, gotovo bo zelo prijeten! Že vnaprej občutim svojo moč v svojih že zdaj tako sramotno tresočih se nogah!

5 Če imajo ti ljudje kolikor toliko dobre oči, morajo že od daleč spoznati, kako strahotno

neumen, meseni butec jim prihaja naproti. Oh, ti bodo imeli z mojo modrostjo posebno veselje! Oh, oh, že oči povedo, kako zelo modri so, moje pa nasprotno, izražajo neumnost! To bo čudovit spopad!

6 O brata, stopita vendar predme, da me ti čudoviti ljudje ne bodo prehitro opazili in že vnaprej ugotovili, kako sem neumen."

7 *Janez* govori: "Nič ne maraj, če se ti bo v začetku godilo nekoliko nenavadno. Po daljšem druženju s temi bitji ti bo že lažje. Toda pazi, da boš vedno resen, v svoji notranjosti pa vendarle mil in blag! Tako boš z njimi lažje shajal kot si misliš. Njihovo modrost bi res lahko imenovali velika, ima pa vendar tako kot vse ustvarjeno, svoje meje. Zato brat, le pogumno naprej! Enkrat se moraš naučiti prenašati veličastva, in to bo zdaj, ko nas *Gospod* tako prisrčno vodi, toliko lažje!"

8 *Martin* govori: "Ja, ja, seveda, prav imaš. Vendar tole res ni malenkost, temveč hudo resna zadeva. Še nekaj ducatov korakov, in skupaj bomo. No, v Gospodovem imenu, morda tudi tukaj nevihta iz bližine ne bo tako nevarna, kot se zdi grozeča od daleč!

9 Kako bleščeče klobuke in vence nam ne-sejo te nebeško lepe device, ali kar koli že so, ki nam hite naproti med prvimi? Kaj to pomeni?"

10 *Janez* govori: "To so nagrade za najmodrejše med nami, z njimi nas bodo okrasile potem, ko nas bodo dodobra preskusile. Ti sicer že imaš na glavi takšen klobuk, ki ti ga je dal Gospod, toda to ne pomeni nič! Če se jim boš zdel vreden te časti, bodo tvoj klobuk tako spojile s svojim, da bo iz tega nastal *en* sam, toda veliko bolj bleščeč. Če pa se jim ne boš zdel vreden nagrade, te bodo pustile takšnega, kot si. Zato se le zberi, da ti počastitev ne uide!"

11 *Martin* govori: "O brat, ne skrbi za to! Še nikoli nikjer nisem osvojil nobene nagrade in zato tudi tukaj zanesljivo ne bom med nagrajenci, in to me tudi niti najmanj ne skrbi. Toda sama moja narava - in takšne lepotice, takšni čari! O brat, to bo prava tekma! Toda zdaj kar se da resno in redkobesedno! Se že približujejo - so že tu!"

Očarani škof Martin in tri lepe sončne device

1 Tedaj stopijo pred Martina *tri* prelepe *device*, razprostrejo svoje roke in govorijo: "O čudoviti voditelj najlepše družbe, kaj odličnega nam prinašaš s svojih višin vseh višin? O govori, ti dolgo zaželeni!"

2 Martin se skrivaj ugrizne v jezik in se uščipne v ledja, da ta privlačni nagovor ne bi prehitro omajal njegove resnosti, za katero se je tako zelo trudil. Na ta nagovor sploh ne odgovori. Trojica zato še bolj nežno ponovi svoj prvi nagovor. Martin si skoraj odgrizne jezik, vendar še zmeraj ne govori.

3 *Tri device* se skrivaj začudijo tej redki molčečnosti našega Martina in nato pravijo: "O ti vzvišeni, ali vidiš na nas kakšne napake, da nas nočeš počastiti niti z besedo? Ali ti nismo všeč? In vendar smo videle, kako si hotel poljubiti spremenjenega zmaja v svoji hiši na višavi vseh višav.

4 Naši opazovalci so te videli že tudi na Merkurju, kjer si se skoraj raztopil pred neko lepotico. Še prej so te videli pri dozdevni čredi jagnjet, tudi tam si bil zelo zgovoren. In videli so te tudi živeti v umrljivem telesu na Zemlji in bili priče tvojih velikokrat najbolj nenavadnih dejanj. Tam si bil zelo zgovoren; toda nas, hčera sonca, ne počastiš z nobenim odgovorom! Povej vendar, zakaj še zmeraj molčiš?

5 Vemo sicer, da je molk ob pravem času dober del modrosti; toda tvoj zdajšnji molk se ne zdi takšen! Povej vsaj, zakaj molčiš - naša srca te goreče prosijo."

6 Martin je že ves iz sebe od ljubezni do teh treh izrednih lepotic in razmišlja, kaj naj odvrne. Opazil je že, da ga poznajo od A do Ž in da gotovo dobro vedo tudi za njegove zvijače. Zato pravi sam pri sebi skrivoma:

7 (*Martin:*) "O obupna zgodba, ki presega vse človeške in angelske pojme! Iz tega bo nastala zadrega, kakršne še ni bilo! Jaz naj govorim z njimi? Vendar pa bi le rad vedel, kako!

8 Prvič bo njihova že tako in tako nepojmljivo mikavna lepota razvijala vedno več

čarov, da bi moral že zaradi tega popolnoma onemeti. Drugič pa, saj me poznajo skoraj bolje, kot sem se jaz kdaj koli!

9 Kako in kaj naj torej govorim! O Gospod, ne zapusti me! In tudi ti, moja resnoba, me ne zapusti, sicer bom izgubljen!

10 O saprament - ah, ta neskončna lepota! Ah, te oči, tako žareče kot sonce samo, ti lasje kot najčistejše zlato! Ta tilnik - kakšna mehkoba, kakšne obline, kakšna neizrekljiva nežnost!

11 Oh - oh - te prsi! Ah, ah, ne - tega ne vzdržim niti minute več! Na Zemlji ni ničesar, s čimer bi lahko vsaj od daleč primerjal to nedoumljivo milino!

12 Kaj je nežnost najčistejše rosne kaplje proti temu, kaj najčistejša obrušnost diamanta, kaj najnežnejši oblaček, ki ga nosi rahlo pihajoča večerna sapica, ko lebdi v zraku obsijan od zahajajočega sonca? Le kaj na Zemlji ima takšno belino! Najčistejši sneg, ki ga obsije opoldansko sonce, bi komaj lahko imenoval umazano mažo za škornje!

13 Ne, tega se nikdar ne bi mogel do sitega nagledati! In rama, roka, noga! - Martin, obrni svoje oči proč od teh preveč mikavnih

in ljubkih lepotic, sicer boš izgubljen, izgubljen in premagan!"

137

Martin v izpitnem boju s tremi hčérami sonca - Med modrostjo in ljubeznijo

1 Medtem ko Martin sam pri sebi tako fantazira, se začnejo *tri voditeljice* smehljati. Martinu so iz oči in kotičkov ust natančno prebrale, kaj je govoril sam s seboj. Zato mu rečejo: "Prijatelj, zdaj vemo, zakaj ne govoriš. Glej, slaboten si, da zelo slaboten si še, in tvoja prirojena slabost ti hromi modrost in jezik! Ali se ti le zdimo zelo mikavne in ganljivo lepe? O povej nam glasno vsaj *to!*"

2 *Martin* že hoče planiti k prvi od treh, pa se vendarle obvlada in govori: "Ja, čudovite, vaša postava je neskončno popolno lepa. Toda hkrati ste preveč modre, in to zasenči vašo lepoto in pripomore, da vas z največjo težavo še vsaj za silo prenašam. Kajti nisem

prijatelj prevelike modrosti. Če me pa hočete za svojega prijatelja, morate govoriti z menoj iz *ljubezni*, in ne iz modrosti!

3 Prinesle ste mi sicer nagrado, da bi mi jo izročile, če bi me spoznale za popolnega modreca. Povem vam pa, da ste se tokrat uštele, pa če ste še tako modre. Kajti glejte, takšnih nagrad ne sprejemam! Poznam *eno* samo nagrado in to je edino ljubezen - ki je Gospod Bog, poznate Ga kot pravečnega Duha, ki je ustvaril vse stvari. Edino On je moja nagrada, ki sem jo že zdavnaj sprejel za vekomaj. Vaše nagrade za modrost pa ne potrebujem. Podarite jo komer koli, takemu, ki se vam je bo zdel vreden, meni pa prizanesite s tem!"

4 *Lepotice* odgovorijo: "O poslušaj, čudoviti prijatelj! Doslej še nismo niti začele preskušati tvoje modrosti. To bi bilo tudi nečimrno, ko vendar vidimo, kakšen duh živi v tebi. Gotovo bi bilo zelo nespametno, če bi hotele govoriti s kakšnim drugim duhom v tebi kot s tem, ki smo ga v tebi našle! Omenil pa si nam nagrado, ki jo upravičeno nadvse ceniš, in jo že imaš. Toda tu smo takole razsvetljene in pravimo:

5 Pravečni Duh, ki je vse ustvaril, ni deljiv. Seveda je gotovo ljubezen Njegovo temeljno bistvo; toda ta ljubezen ni samo ljubezen, temveč je sama po sebi tudi pravečna modrost. In če to ljubezen slaviš, ali moreš od nje ločiti modrost, luč vse luči? Prijatelj, ali se ti morda ne zdi, da si se ti sam, prechitevajoč samega sebe, uštel? Kako moreš hoteti samo telo, glavo pa zavreči? O govori, pojasni nam *to!*"

6 *Martin* osupel govori sam pri sebi: "No, ta je pa dobra! Me že imajo! Toda zdaj pa spet resno, samo resno! Ko le ne bi bile tako strašansko ljubeznive, bi bil lahko z njimi še resnejši; toda pri takšni prijaznosti je potrebna resnično nadvse velika resnost, da lahko z njimi govoriš tako, da je vsaj za četrtno pametno.

7 In tako s kar najbolj ljubkim poželenjem in miło nepotrpežljive čakajo na odgovor. Toda, kaj naj jim rečem? Kako obračati in vrteti jezik, da bi jim povedal resnico, in hkrati ne užalil njihovih nebeških harmonij vajenih ušes?! Molčati. Samo molčati, pa se bom že spet spomnil kaj primernege! To jim bom povedal, seveda kar se da obzirno, to

bodo gotovo strmele! Torej le pogum v Gospodovem imenu!"

138

Martin utemelji zavrnitev nagrade za modrost - Zelo moder odgovor hčera sonca

1 Po tem samogovoru se *Martin* spet obrne k trem lepoticam in govori: "O, nadvse čudovite hčerke velikega sonca! Res ste popolno odgovorile na vse, kar sem vam govoril. Toda pri tem ste vendar le storile zelo pomembno računsko napako.

2 Glejte in poslušajte! Imate sicer prav, ko vam vaša svetloba govori: Veliki pravečni Duh je v Svoji ljubezni in modrosti v vsem popolnoma nedeljiv. Kjer je telo, mora biti tudi glava, to pomeni, komur je bilaodeljena nagrada ljubezni, ta ne sme, če hoče biti popoln, odklanjati nagrade modrosti. Toda z vašimi jasnimi in nebeško lepimi očmi gotovo vidite, da mojo glavo že krasi

nagrada, popolnoma podobna vaši. In ker ste tako temeljito poučene o vseh mojih drugih doživetjih, gotovo tudi veste, da sem ta nakit prejel neposredno od samega Gospoda!

3 Ker tega vi najljubši otroci, ne morete zanikati, mi je Gospod vendarle moral dati razdeljeno nagrado, torej: čisto posebej za ljubezen, ki pa vendarle vsebuje potrebno in razmeroma pravično stopnjo modrosti! In ker je ta nagrada popolni dar velikega Boga in torej ne polovični, torej razdeljen, temveč popolnoma primeren *celoten* dar, kljub vašemu zelo modremu odgovoru resnično ne morem spoznati, čemu bi mi rabila vaša nagrada za modrost!

4 Če že imam eno glavo, kot vam vendar zanesljivo kaže moja postava, čemu bi mi rabila še druga? Če bi resnično potreboval še eno glavo, jo bom po volji svojega Gospoda do vas, najljubeznivejših hčera sonca, rad sprejel. Ker pa dveh glav *ne* potrebujem, temveč potrebujem samo eno popolno, boste gotovo tudi ve spoznale, da vaše nagrade ne morem sprejeti. O govorite, govorite - poslušam!"

5 *Lepotice* govorijo: "O čudoviti, vzvišeni,

seveda vemo, da je v tvoji nagradi vsebovano več, kot bi bile kdaj koli sposobne dojeti. Tako tudi vemo, da tvoja nagrada ni samo polovična, temveč celotna. Toda glej, iz nešteti izkušenj, ki se ponavljajo vedno na isti način, tudi vemo, da veliki Bog daje vsakemu bitju po njegovi vrsti tudi popolno, celo življenje!

6 Vemo, da se noben človek ne rodi brez glave na svet. Ima oči, da z njimi gleda, ušesa, da posluša, nos za voh, nebo, da okuša in najrazličnejše živce za vsakovrstne občutke in čute. Novorojenemu otroku ne manjka ničesar od tega, in vendar izvira vse to tako iz ljubezni kakor tudi iz najvišje modrosti najvišjega Duha. Kajti tako eno kot drugo je tu vidno na prvi pogled.

7 Kako to, da novorojeni otrok - kot stvaritev ljubezni in modrosti velikega Boga - zmeraj veliko pozneje doseže modrost kot pa ljubezen, ki je pravzaprav življenje samo? Ti sam že kar dolgo živiš in imaš ljubezni v obilju. Toda če se vprašaš, ali je tudi tvoja morebitna modrost prav toliko stara kot tvoje življenje, boš očitno v samem sebi našel povsem nasproten odgovor!

8 Glej, od našega najvišjega modrijana vemo, da je veliki Bog na tvoji Zemlji nekemu modremu Judu govoril: 'Nihče ne more priti v Božje kraljestvo, če se ne prerodi v duhu!' Povej nam: Kako lahko veliki Bog od že dolgo živečega modrijana zahteva preroditev duha, če je že otroku v materinem telesu dal vse, kar je potrebno za najpopolnejše posedovanje večnega Božjega kraljestva?!

9 Povsod se kaže, da pride zrelost šele veliko pozneje, za nastankom. Ali nam morda lahko iz svoje zemeljske zgodovine dokažeš, da je kdaj izšel iz materinega naročja popolnoma oblikovan človek? Ali že zanesljivo veš, zakaj te je veliki Duh šele zdaj, ko si že prestal marsikatero spremembo, poslal v ta veliki svet sverlobe sredi teh dveh pramodrih duhov? O govori, čudoviti, in nas pouči, kajti od tebe bi rade izvedele veliko modrega."

*Martinova modrost v škripcih - Petrova
spodbudna tolažba - Martinov dobri
odgovor*

1 Po tem odgovoru je šele *Martin* v zadregi in ne spravi iz sebe niti zloga. Samo pri sebi potihom mrmra: "Tako, tako, je prav! Zdaj leži svinja v svoji mlakuži! Kaj naj rečem? Glede vsega imajo prav, jaz pa sem kot osel in vol - nota bene* s klobukom modrosti na glavi! O to gre res kar lepo skupaj! Te mi pa prihajajo naproti že z drugim klobukom! Vedno bolj! Brata, ljuba brata, če me ne potegneta iz tega močvirja, se bom pogreznil."

2 *Peter* govori: "Brat, le potrpežljiv bodi in prenašaj to modrostno preskušnjo, potem bo kmalu bolje! Le znova razmisli; boš že našel kak odgovor. Samo ostani resen in ne mešetarj veliko, temveč temeljito premisli, preden boš kaj povedal. Govori kot učitelj,

* Pazi, pomni, ne pozabi!

potem boš s pomočjo tega poprejšnjega nasveta že dosegel cilj! Potem ti bo seveda še težje, toda pri nadaljnjih korakih ti bova že pomagala, če boš v zelo hudi stiski. Zato le bodi pogumen in ne obupaj; vse bo dobro!"

3 *Martin* govori: "Brata, čutim, da se ne bom domislil nič posebnega več, kajti svojo skrinjo modrosti sem skoraj izpraznil! Da mora ljubezen nujno slediti modrosti, mi je jasno. Ta tri čudovita bitja so to predstavila tako pravilno in urejeno, da jim ni mogoče ugovarjati. Zato ne morem storiti nič drugega, kot da jim pritrdim. Morda veš ti kaj boljšega?"

4 *Peter* govori: "Že dobro; kar je prav, je prav, tako na Zemlji kot v nebesih. Ne glede na to pa se ne smeš pustiti prelahko ujeti že po samo nekaj modrih govorih, kajti tudi *tvoje* trditve je mogoče zagovarjati! Zaradi tega, kot rečeno, le nekoliko razmisli, pa se boš kmalu spomnil zelo dobrega odgovora!"

5 *Martin* razmišlja in razmišlja, kaj naj reče. Čez čas vendarle najde stavek, ki se lepo sliši in reče: "Prečudovite hčerke velikega Sonca! Vaš govor je zelo moder in tehten. Vendar mu manjka nekaj, kar se bo morda

vam zdelo nepomembno, zame pa ni majhna stvar.

6 Ker od svojih modrijanov veste, kaj je veliki Božji duh učil na moji majhni Zemlji, vam je znano, kako je tam z naravo vseh ustvarjenih bitij, me nekaj zelo preseneča: da ne veste tudi tega, kaj je Gospod Jezus, ki je vaš pravečni veliki Duh, govoril nam, Svojim otrokom, še ob drugih priložnostih!

7 Glejte, nekoč so matere prinesle k Njemu otročke. In ker je ob tem nastalo prerivanje, so se postavili učenci, ki so se imeli že za zelo modre, proti materam in so jim branili, da bi se približale Gospodu. Ker pa je Gospod to kmalu opazil, je govoril učencem: 'Pustite male in ne branite jim priti k Meni; kajti njih je nebeško kraljestvo! Resnično, povem vam, če ne postanete kakor ti mali tu, ne boste prišli v Moje kraljestvo!'

8 S tem pa postavi Gospod tistim, ki so že bili modri, otroštvo, ki še nima modrosti, kot pogoj za dosego nebeškega kraljestva. Potem pa ne vem, kako morete imeti modrost za nekaj tako velikega in ste prepričane, da bi bil usposobljen za nebeško kraljestvo šele potem, ko bi sprejel vašo nagrado za mod-

rost! Menim, da je Božji nauk menda le vzvišen nad vašim in vseskozi resničen?

9 Res je Gospod rekel modremu Nikodemu, da se mora prej ponovno roditi, če hoče priti v Božje kraljestvo. Toda Gospod s tem ni mislil vaše modrosti, ki jo je ta Jud že tako in tako imel, temveč nedolžno otroštvo, ki pa je čista ljubezen! Tako tudi jaz razumem Gospodovo besedo, držim se samo ljubezni, modrost pa prepuščam Gospodu. Glejte, zato sem tudi pri Njem, če bi me Gospod presojal po moji modrosti, ki je skorajda ni, pa bi bil bogve kje.

10 Prepričan sem, da greši vsak, ki se pred Bogom hoče hvaliti z modrostjo. Če pa je srce preprostega le polno ljubezni do Boga, ima ta v sebi že tudi najvišjo nagrado življenja in z njo doseže Božje otroštvo. In če ima to nagrado, čemu mu bo potem vaša? Zato vam zdaj zadnjikrat povem: Ne potrebujem vaše nagrade za modrost, ker že dolgo imam, kar potrebujem!

11 Glejte pa tudi ve, da boste deležne moje nagrade! Tako boste veliko bolj srečne kot ste v svojem zgolj modrostnem sijaju, iz katerega kljub vaši nedopovedljivi lepoti

izvira le malo ljubezni! Govorite, če imate še kaj povedati; toda na moj odgovor ne čakajte več! Kajti samo eno je potrebno, in to je ljubezen; vse drugo mi daje Gospod, kadar potrebujem!"

140

*Prošnja treh hčera sonca Martinu, naj jih
uči ljubiti Boga - Martinovo kritično
poglavitno vprašanje - Od ljubezni
prevzete hčere sonca na Martinovih prsih*

1 Po tem tehtnem Martinovem odgovoru se *lepotice* priklonijo do tal in govorijo: "O čudoviti sin velikega Duha! Šele zdaj spoznavamo, da si res sin Tistega, ki za nas nima imena. Premagal si nas; tvoje smo, z nagrado vred. Dovolj nam, da ponižno bivamo v tvoji hiši in uči nas ljubiti večnega Boga!"

2 *Martin*, presenečen nad to spremembo govori: "V moji hiši je še prostora za mnoge tisoče; in tako tudi za vas! Kajti moja hiša, ki

mi jo je Gospod, moj večni sveti Oče, zgradil za večno, je večja kot vaš svet. Zato, če si želite v mojo hišo, vrzite svojo nagrado modrosti od sebe, oprite se moje nagrade ljubezni in mi sledite! Toda če je le mogoče, bolj zakrijte vaše prevelike čare. Kajti ti so zame, ki sem živ v ljubezni in ne zgolj v modrosti, močnejši od vaših besed!"

3 Ko Martin to izgovori, prinesejo tisti, ki so stali za prvimi tremi lepoticami, pri priči bogate modre nagubane obleke in jih oblečejo lepoticam. Ko so te oblečene, rečejo Martinu: "O ti visoki, čudoviti sin Najvišjega! Ali smo tako prav oblečene in vseč tvojim očem? Ali ne najdejo na nas nič več spotakljivega? Smo zdaj po želji tvojega srca?"

4 *Martin* govori: "Kar gre. To je način v moji hiši, ki je hiša velikega svetega Očeta, ki tam tudi ne hodi okrog skoraj gol kot ve poprej, temveč popolnoma oblečen. Saj ste tudi tako neskončno lepe, pri tem pa vendarle znosne za moje oči. In take lahko ostanete pri meni!

5 In še nekaj: Povejte, ali poznate velikega Duha? Kako si ga predstavljate? Le kaj bi

storile, če bi morale stopiti predenj?"

6 *Lepotice* govorijo: "O ti najčudovitejši! Vemo sicer, da obstaja najvišji, pravečni Duh vseh duhov, ki je iz Svoje večne modrosti in vsemogočnosti ustvaril vse, kar obstaja. Toda ta Duh nam je tako neskončno svet, da si nikoli ne drznemo ustvariti o Njem kakršno koli predstavo! To smejo samo najvišji modrijani. Zato si lahko tudi misliš, kako bi nam bilo pri srcu, če bi morale stopiti predenj, če ima kakršno koli podobo, v prepričanju, da je to On! Oh, to bi bilo nekaj groznega, to bi bilo najstrašnejše, kar bi se nam lahko zgodilo!"

7 *Martin* govori: "Oh, če je tako, kako da se ne bojite nas, njegovih otrok? Si ne morete misliti, da bo tudi Oče videti takšen kot mi, Njegovi otroci? Glejte, kakšne sadove pri naša zgolj modrost! To kar naša srca najbolj potrebujejo, za to so vaša prikrajšana. Kar nas dviga do največjega užitka, to bi lahko vam postalo največja muka!

8 Kakšna razlika med nami in vami! Povejte mi, ali v svojih srcih niste še nikoli občutile ljubezni? Ali ne čutite nekaj takega zdaj morda vsaj do mene ali katerega mojih dveh

bratov?"

9 *Lepotice* govorijo: "Kaj misliš s tem? Seveda vemo, da je ljubezen lakomnost v srcu: privlačna sila, ki včasih zagradi njej sorodne stvari, jih potem zelo privlači in hoče združiti s seboj. Kaj pa je ljubezen še poleg tega, ne vemo! Ta srčna sila pa se lahko oprime samo majhnih stvari, ker je tudi sama majhna. Le kako bi se lahko oprijela tako velike stvari kot si ti! Me te pač lahko nadvse spoštujemo, toda za našo ljubezen bi bil vendar veliko prevelik, tako da te ne bi mogle zaobseči."

10 *Martin* govori: "Aha, vaša modrost že popušča! O ne skrbite za velikost vašega srca; to bo kmalu dovolj veliko za zelo veliko ljubezni! Katera od vas bi me lahko objela, prav tesno pritisnila na svoje srce?"

11 *Vse tri* veselo odgovorijo: "Oh, to zmoremo, in če nam ti, najčudovitejši, dovoliš, ti bomo to takoj kar najbolj goreče pokazale!"

12 *Martin* govori: "Le dajte; dovolim vam od vsega srca rad!"

13 Na te besede se vse tri vržejo Martinu na prsi in vsaka kar se da pritiska svoje naj-

141

nežnejše prsi na njegove. *Vsaka* govori. "Ah, ah, to je neskončno sladko! O pusti nas dolgo tako na svojih prsih!"

14 *Martin* govori: "Saj sem vendar vedel, da imate ljubezen, in to prav močno! Le ostani-te prav dolgo na mojih prsih, ki vas bodo najbolje naučile ljubiti! Oh, ta stvar se bo že uredila!"

Grozeča drža treh sončnih mož - Martinov krepki odgovor - Poslušnost treh sončnih mož na nasvet njihovih duhov

1 Tudi drugi sončni ljudje, h katerih družini pripadajo tri device, opazijo, kako se te tri oklepajo Martina in se nočejo več ločiti od njega. Stvar se jim zdi sumljiva, zato se Martinu približajo trije drugi, toda ne ženskega, temveč moškega spola.

2 *Ti trije* vprašajo Martina: "Visoki, vzvišeni! Naše oči vidijo tukaj, kar niso vajene videti,

ker se tu kaj podobnega ne dogaja. To je tuja navada, ki ne sodi v naš red; zato te vprašamo, kaj to pomeni! Ali nam hočeš vzeti te tri hčere? Povej, s kakšno pravico! Jih hočeš za svoje žene? Jih hočeš oploditi? Glej, tega ne moreš; kajti ti nisi od tega sveta in si poleg tega še duh, ki ne more oplajati! Torej povej, kaj to pomeni? Kaj nameravaš z našimi hčerami?"

3 *Martin* govori trem moškim, ki so tudi izredno lepi: "Najljubši, najlepši prijatelji, ne skrbite za te hčere! Kajti pri meni so v veliko boljših rokah kot v vaših, ki imate samo modrost, toda v njej strašansko malo ljubezni! Jaz pa jih učim ljubiti in one doje-majo ljubezen. In to je volja velikega Boga, ki je v samem sebi največja, najvišja in najči-stejša ljubezen. Povem vam, tega bi se morali naučiti tudi vi, tako bi lahko prišli više tudi vi, in ne bi za zmeraj ostali na tem svojem svetu tako telesno kot tudi duhovno. Te vaše hčere bom sprejel v svojo hišo! Vas pa ne bom sprejel, če ne morete ljubiti. Če pa boste tudi lahko ljubili, se bo našel pro-sorček tudi za vas!"

4 *Možje* govorijo: "Pomen tvojega govora je

brez reda, s tem pa brez modrosti in torej za nas nerazumljiv. Zato govori modro, če govo-riš z nami! Dobro vemo, da si iz skupnosti otrok velikega Praduha. Tudi naši najvišji modrijaši te poznajo že s tvojega planeta. Vse to pa je pri nas brez vrednosti tako dolgo, dokler ne boš oblečen v obleko mod-rosti. Zaradi tega ti tudi ukazujemo v imenu najvišje modrosti tega velikega svetlobnega sveta, da takoj spustiš od sebe te tri, sicer te bo zadela velika nesreča - tebe in vso veliko skupino, ki ti sledi! Ubogaj ali pa bomo poklicali naše najmočnejše duhove, naj položijo roke na vas!"

5 *Martin* govori: "Oho, le ne prevročekrvo, moji lepši, najljubši prijatelji! Poglejte mene - med vsemi temi mnogimi brati in sestrami, ki me spremljajo in so sostanovalci moje hiše, sem gotovo najslabotnejši. Toda proti vam imam vendarle toliko moči, da bi vas lahko samo s svojo najslabšo mislijo tako razgnal kot velik vihar raztrese prah! Zato se umaknite s svojimi smešnimi grožnjami, sicer bom nazadnje celo jaz sam položil roko na vas in vaše najmodrejše domnevno vse-mogočne duhove! In videli boste, kako za-

*Radovednost dvajseterih domišljavih nun -
Zveličavno ponižanje z razkritjem lepote
treh hčera sonca*

1 Ko se številna družba sončnih ljudi naglo razkropi, se tudi te tri hčere opogumijo; veliko lepše so, kajti njihove nepopisno lepe oči že pristrčno izžarevajo *ljubezen*. Njihov govor postane tako mehak in blagovzvenč kot petje kerubov, kajti o ničemer drugem več ne govorijo kot o ljubezni.

2 Pomikamo se naprej. Veliko žensk, ki jih vodita Borem in Korel, pa tudi menihi na njihovi strani, se začno prerivati v ospredje, da bi si ogledali neznansko lepe hčere sonca. Prej tega niti niso utegnili storiti, saj so občudovali številne čudovite naravne redkosti tega sveta, ki so jim slepile oči, ker pa so svoje oči postopno nasitili, in jih je Borem sam opozoril na to, hočejo tudi sami videti, ali so sončne ženske res lepše od njih in koliko.

žari iz mene tolikšna resnost, da vam bo vsem zaradi tega postalo zelo vroče! Torej se prostovoljno obrnite, sicer bom začel z vami pri priči drugače govoriti!"

6 Trije sončni možje dvignejo roke v zrak in kličejo duhove. Toda ti odgovorijo iz oblaka:

7 (*Duhovi*;) "Tej družbi ne moremo do živega, kajti med njimi čutimo Najstrašnejše vseh strahot! Ali storite, kar hoče ta družba od vas, ali pa bežite pred njo, kolikor hitro in daleč morete, sicer vas utegne zadeti huda nesreča. Kajti vsi ti so vsemogočni in med njimi *Najvsemogočnejši*! Zato ubogajte ali bežite; toda boljša je pokorščina kot pa beg! Kam boste bežali pred tistimi, katerih noge so hitrejšje od vaših misli?"

8 Po teh besedah spet prevzame besedo *Martin* in pravi: "Ljubeznivi, lepi prijatelji, kaj boste storili, kaj vam narekuje vaša modrost? Se hočete še zmeraj spoprijeti z nami?"

9 *Trije sončni možje* govorijo: "Če je tako, pravi naša modrost tole: 'Če je tisti, s katerim se hočeš bojevati, močnejši od tebe, boj opusti. In če ti kaj zapove, strogo ubogaj tistega, ki zapoveduje!' Glej, ker si ti v svoji družbi močnejši kot mi, te bomo tudi ubo-

gali. Ukaži nam takoj, kar hočeš!"

10 *Martin* govori: "Vsi, razen vaših treh hčera - te bodo ostale pri meni - pohitite naprej in pripravite vašo hišo; kajti za nekaj časa se bomo naselili pri vas! Kaj se bo zgodilo pozneje, vam bo že povedal nekdo drug iz moje velike družbe; kot sem že pripomnil, sem jaz najmanjši med temi ti-soči! - Tako naj se zgodi!"

11 Po teh Martinovih besedah se trije možje oddaljijo in odidejo čez bleščeče livade na nizko vzpetino v dolini; tam je velik tempelj, namenjen za stanovanje teh sončnih ljudi. Okrog njega stojijo nekoliko nižje manjše stavbe v katerih se vzgajajo otroci.

3 Martin po Mojem notranjem namigu takoj opazi, kaj nameravajo. Ve tudi, kako zelo porazno bi tri čudovite sončne lepotice delovale na nune, ki so si domišljale, da so bile nekdanj zelo lepe. Zato reče trem hčeram:

4 (*Martin:*) "Prisluhnite mi, najlepše hčere! Glejte, veliko žensk mojega planeta se preriva v ospredje, da bi svojo telesno lepoto primerjale z vašo. Ker pa ste ve v primerjavi z njimi neskončno lepše in bi zato vaša lepota lahko te domišljavke za dalj časa prizadela, si za nekaj časa zakrijte obraze s svojimi bujnimi lasmi. Odkrivajte jih spet šele postopno, če vam bom dal znamenje za to! Storite mi to veselje!"

5 *Tri lepotice* govorijo: "O, ti si naša ljubezen! Ali smo telesno res tako zelo lepe? Glej, v našem svetu nam ni tega še nihče nikoli rekel. Ne poznamo telesne lepote, temveč samo telesno urejenost in iz nje izvirajočo ustrezno modrost. Prvi si, ki hvali našo postavo, vendar menimo, da je ta povezana z našo urejenostjo in modrostjo. Opažamo pa, da misliš ti predvsem našo postavo! Če pa je naša postava zate zares, kot praviš, tako nedopovedljivo lepa, nam povej, v čem je ta velika lepota!"

6 *Martin:* "Najprej izpolnite mojo željo, potem vam bom ob priložnosti že vse pojasnil!"

7 *Tri lepotice* govorijo: "Oh, potlej pa kar sam zagрни z lasmi naše obraze. Kajti ti boš najbolje vedel, kako mora biti naš obraz zakrit, da ne bo nevaren tistim, ki prihajajo!"

8 Martin si tega ne da dvakrat reči in takoj opravi zahtevano delo. Komaj zagrne obraz tretji, pride k njemu *Borem* in pravi:

9 "Brat, svojo nalogo si doslej prav mojstrsko opravil! Seveda imaš ob sebi prijatelja, ki poznata na tem svetu in tudi na neštetih drugih svetovih vse poti. Ne glede na to pa si naredil prave čudeže. Vendar moraš biti, kar zadeva tele hčere, zelo previden zaradi nun, ki se prerivajo naprej, sicer boš doživel strašanski vik in krik.

10 Obrazov jim za zdaj še ne smeš pokazati, razen če bodo to nujno zahtevale. Če pa zlahka opraviš z njimi, toliko boljše. Takoj ko bodo nune zagledale pred seboj te tri, se bodo zgrudile na tla kot od strele zadete in se začele mučiti od žalosti in sramote. Zato bodi kar se da previden, sicer bo nastal hud spopad."

11 *Martin* je zaradi tega v hudi stiski in govori: "Torej se mi spet obeta huda zadrega! Saj pravim, z nunami sem imel že od nekdanj največ težav in še tu v nebesih neumne Mete ne dajo miru! Z velikim veseljem bi jim pokazal te tri razgaljene, v njihovi največji lepoti. Le naj se zaletavajo kolikor hočejo - ponižane bodo huje kot suženj! Morda bo potem laže z njimi."

12 *Peter* govori: "Ja, prav imaš brat, s tistimi, ki se trudijo, da bi s svojim domišljavim telesnim bitjem ugajale bolj kot je prav, ni treba ravnati preveč nežno. Prav je, da se v začetku uporabljajo bolj mila sredstva in se odstranijo iz duše takšni oholi posvetni ostanki. Če pa blaga sredstva ne zadoščajo, potem le hitro uporabi bolj grobe krtače. Brat Borem, seveda misliš prav; toda tudi Martin ima prav! Zato mu prepustimo naj dela po svoje."

13 Tudi *Janez* to potrdi in reče Boremu: "Prav imaš ti in prav ima Martin. Kajti glej, na soncu ni nikdar noči in severni tečaj se sveti enako kot južni. Zato se vrni in pripelji svojo pobožno čredo; tu bo najbolje prečesana in ostrižena!"

14 Borem gre in pripelje s Korelom *dvajset najbolj domišljavih*, ki se imajo za prav posebno lepe. Takoj obkrožijo Martina, Petra, Borema in Korela in rečejo Martinu: "Kje so tiste tako čudovite sončne lepote, o katerih smo v tvoji hiši slišale govoriti, da nismo nič v primerjavi z njimi? Pokaži nam jih, da se bomo prepričale, ali je tvoja izjava resnična!"

15 *Martin* govori: "Le sem, domišljave duše! Tukaj vam bom postregel! Glejte, tu že stojijo! Kako so vam všeč?"

16 *Nune* govori: "Nič drugega ne vidimo kot lase in modra nagubana oblačila, kakršna imamo tudi me; toda videti hočemo odkrite obraze, prsi in roke!"

17 *Martin* govori: "Če hočete umreti od žalosti in sramote, naj se vam želja izpolni! Samo recite - da ali ne!"

18 *Nune* se zdrznejo ob Martinovi zadnji zahtevi in vprašujejo druga drugo, kaj naj storijo; toda nobena ne ve prav odgovoriti. Ena se obrne na Korela in ga vpraša za nasvet. Toda Korel prav tako skomigne z rameni in po kratkem razmišljanju reče:

19 (*Korel*): "Ja, moje ljube sestre, menim, da

je pri tem dober nasvet nadvse dragocen. Če privolite, tedaj pazite, kako se vam bo po teh Martinovih zelo odločnih besedah godilo. Če pa rečete ne, vas bo vaša brezmejna radovednost skoraj povsem uničila. Vidite, kako težko vam je glede tega svetovati. Vem, kaj bi bilo najboljšo, toda to si boste najbrž komaj upale storiti?"

20 *Nune* govori: "Storile bomo vse, kar je prav! O povej nam in nam svetuj!"

21 *Korel* govori: "Naj bo, torej poslušajte: Za nami gredo Kitajci in za njimi Gospod, med tistima, ki Ga nadvse ljubita! Nanj se obrnite; On vam bo lahko najbolje svetoval, na kaj morate paziti in kaj storiti! Če boste sledile Njegovemu nasvetu, boste zanesljivo odnesle celo kožo, sicer pa si boste morale same sebi pripisati, če bi se vam zgodilo kaj tako ali drugače hudega. Kajti toliko že vem, da se tu ni šaliti! Tako vam svetujem, ve pa storite, kar vas je volja!"

22 Ko *nune* to slišijo, pravijo: "Priatelj, to že dolgo vemo! Toda to tukaj ne pomeni nič drugega, kot iti z dežja pod kap. Vendar se teh treh bojimo tisočkrat manj kot Gospoda! Kajti kaj so te v primerjavi z Gospodom?"

Gospod je Gospod; vse te pa so enako kot me, samo Njegova ustvarjena bitja. Ali prelepe ali pregrde, to je pred Gospodom isto. Zato verjamemo, da bo boljše, če si vendarle ogledamo te sončne lepote, kot da bi šle h Gospodu in s tem pokazale, da se bojimo Njega manj, kot teh treh ustvarjenih bitij!"

23 *Korel* govori: "Prav, prav; če veste same bolje kot jaz, potem storite, kar hočete! Toda prihodnjic si ob podobnih primerih prihranite trud in me ne sprašujte."

24 Na to izjavo stopijo *nune* spet pred Martina in rečejo: "Naj se zgodi, kar se hoče, videti hočemo tiste tri v vsej njihovi lepoti!"

25 *Martin* govori: "Dobro, dobro, le pridite sem in opazujte odprtih oči; kmalu vas bo minila vaša neumna nečimrnost!" Potem se obrne k lepoticam in reče: "Moje najljubše hčerke, odstranite z obraza lase, da vas bodo te domišljavke lahko videle."

26 *Tri lepote* govori: "Če bi jim to škodilo, ostanemo raje zastrte, kajti nikomur ne smemo škodovati!"

27 *Martin* govori: "Moje najbolj čudovite, ljubljene hčerke, to je zdaj tako vseeno.

Tistemu, ki sam nekaj trdno hoče - ali dobro ali slabo - se ne godi krivica! 'Te pa vas hočejo na vsak način videti, kljub temu, da sva jih jaz in tudi drugi brat večkrat opozorila. Zato naj vas tudi vidijo in pri tem znorijo in skoraj propadejo. Odkrijte se torej in se pokažite tem domišljavim neumnicam!"

28 *Lepotice* odvrnejo: "O vzvišeni prijatelj, res si velik modrijan; kajti govoriš utemeljeno! Zato bomo takoj storile, kar si nam ukazal. Naj bodo posledice takšne ali drugačne - odkrile se bomo."

29 S temi besedami potisnejo vse tri naenkrat svoje lase v stran. Njihova bleščeča lepota deluje na domišljave nune podobno, kot če bi v vsako udarilo deset strel naenkrat. Na kup popadajo in samo nekatere od njih zamolklo kričijo.

30 (*Nekatere nune:*) "Gorje nam, najgršim, izgubljene smo! Krokodili, krastače in druga golazen so lepše v primerjavi z nami, kot me s temi tremi! O Gospod, kaznuj nas s slepoto! Kajti boljše bi bilo ostati slep na vcke, kot še enkrat gledati takšno neizmerno lepoto!"

143

*Hčere sonca sočustvujejo z nezavestnimi
nunami - Gospod oživi nune - Janezov in
Martinov pogovor s hčerami sonca o
Gospodu*

1 Po teh besedah nune umolknejo, *lepotice* pa rečejo Martinu, Petru in Janezu: "Ah, zdaj pa imate! Če ste to že vnaprej vedeli, zakaj ste nam ukazali, naj jim pokažemo razkrite obraze? Zdaj ležijo te reve pred nami čisto brez življenja! Le kdo jih bo na novo oživil? Mar *vi* to zmorete? Oh, če je le mogoče, obudite jih, kajti zelo se nam smilijo! Ah, ko se le ne bi razkrile pred njimi!"

2 *Janez* govori: "Nič ne marajte! Kar jih je tukaj doletelo zaradi vaše presilne telesne lepote - ki jo je Gospod Bog sam povišal - je zanje dobro in zdravilno. Prav s tem so se znebile enega zadnjih, toda nadvse težkih gmotnih bremen, ki bi jih sicer še dolgo mučilo in onesposabljal za uživanje višjega in najvišjega veselja Božjih nebes. Zdaj pa so

se *nanaglo* za večno znebile tega bremena. Tako bodo tudi kmalu zaživele boljše in čistejše življenje in vas bodo lahko ogledovale tako kot mi - brez jeze, sramote in škode. Utegnejo vam zelo veliko koristiti, ker so hčere Najvišjega in svetega Očeta!

3 Zdaj so nune kot mrtve, kajti odvezeta jim je bila njihova napačna ljubezen, ki jih je doslej oživljala veliko močnejše kot ljubezen do Boga, večnega Gospoda vsega veličastva in življenja. Toda glejte, tam iz ozadja te velike družbe prihaja semkaj mož, Oče med dvema hčerama! Ta bo navidezno mrtve ob pravem času že spet obudil v novo življenje in pred vašimi očmi se bo s tem razodelo Božje veličastvo. Zato nič ne skrbite; kar jih je doletelo, je prav zdravilno za njihova srca, ki so bila še zelo nečimrna."

4 *Lepotice* govorijo: "O čudoviti, nam že znani prijatelj! Ker si nam zdaj povedal toliko tolažilnega, nam tudi povej, kdo je tisti mož, ki prihaja semkaj med svojima hčerama. Ali je to eden vaših bratov in izhaja tako kot vi s Svetega planeta!"

5 *Janez* govori: "Kot prihaja zdaj, je seveda brat nas vseh. Tako kakor mi izhaja po Svo-

jem vidnem telesnem bistvu z Zemlje, to je s tistega malega sveta, ki ga vaši modrijani navadno imenujejo Sveti planet. Toda ne glede na to je vendarle učitelj nas vseh in s tem tudi Gospod. Kajti kdor je učitelj, je tudi Gospod. In On je naš učitelj v vseh stvareh; torej je tudi Gospod vseh stvari, določen od Boga!"

6 *Lepotice* govorijo: "Oh, če je tako, potem je vendar veliko več kot vi, mogoče tako kot pri nas najvišji modrijan, ki ga morajo ubogati ne samo vsi ljudje tega velikega sveta, temveč tudi vse gore in vode, vse živali in rastline?"

7 *Janez* govori: "Ja, ja, približno tako; vendar še dosti več - to boste kmalu tudi same spoznale!"

8 *Lepotice* govorijo: "Se moramo tudi pred Njim zakriti?"

9 *Janez* pravi: "Ni potrebno! Ta že dolgo pozna vas in ves vaš svet, še preden je bil in preden smo bili mi in vaši modrijani!"

10 *Sončne hčere* se zelo začudijo in odvrnejo: "Kaj praviš?! To je nekaj, česar še nismo slišale, celo od naših največjih in najvišjih modrijanov ne. Kajti ti pravijo, da naj bi bil naš svetlobni svet mati vseh drugih svetov in

je zato tudi najstarejši od vseh. Če pa je naš veliki svet, ki skoraj nima konca, najstarejši - in to je zanesljivo, temu smo bile že pogosto priče, kako so se iz njegovega širokega naročja rojevali novi, seveda samo manjši svetovi - in kako je potem lahko modrijan nekega drugega, gotovo manjšega sveta, ki je bil tudi rojen iz našega, starejši od naših modrijanov, celo starejši od našega velikega, skoraj brezkončnega svetla?"

11 O čudoviti prijatelj, gotovo si se nekoliko zmotil. To bi bilo mogoče samo, če bi bil tisti učitelj praangelski duh; potem bi bilo to seveda nekaj čisto drugega, potem bi ti lahko imel prav. Toda, ker bo tako težko - to ugotavljamo po tem, da Ga ne obdaja svetlobni sij, ki je vendar pri drugih angelskih duhovih zmeraj tako zelo mogočen, da se zdimo mi nasproti njim skoraj popolnoma temni - torej nam že moraš odpustiti, če te tu obdolžimo majhne napake pri računanju."

12 *Janez* govori: "Moje, spoštovane hčerke! Vaši modrijani sicer zelo dobro računajo, toda mi računamo boljše. Kajti glejte, med vami in nami je zelo velika razlika: Mi smo pravi otroci Najvišjega; vi vsi pa ste samo

njegova ustvarjena bitja in lahko samo po nas postanete Njegovih otrok otroci! To tudi veste, povedali so vam vaši modrijani. In če je tako, mi povejte, kdo je starejši: otroci ali otrok otroci, kar *ste vi*?"

13 *Vse tri* osupnejo in čez nekaj časa rečejo: "Oh, tvoje vprašanje je preveč modro! Nanj ne znamo odgovoriti. Morda bi znali naši modrijani, ampak tudi tega ne moremo trditi, ker seveda ne moremo izračunati, kako globoko sega njihova modrost. Zdaj pa pustimo to reč, kajti vaš Učitelj in Gospod - kot si nam bil rekel - je že precej blizu. Na njegov sprejem se hočemo dostojno pripraviti! Samo to nam še povej - ali mu bo bolj všeč, da mu pridemo naproti, da se bomo lahko notranje in zunanje na to pripravile?"

14 *Janez* govori: "Glede tega se obrnite samo na vašega drugega očeta Martina, ki vas je poprej učil ljubiti. Čisto natančno vam bo povedal!"

15 Nato se vse tri takoj obrnejo na Martina in ta govori:

16 (*Martin*): "Moje preljube hčerke! Pri tem Mojstru in Gospodu ne velja nič drugega kot samo čista ljubezen! Zato Mu pojdite

naproti z največjo ljubeznijo, pa Ga boste pridobile. Ko pridobite Njega, pridobite vse, kajti On zmore vse. Prepričan sem, da bi vas lahko spremenil celo v res prave Božje otroke."

17 *Lepotice* rečajo: "Smemo tudi njega ljubiti tako kot smo prej ljubile tebe? Se smemo tudi k njemu tako tesno priviti kot želi srce?"

18 *Martin* govori: "Vsekakor, ljubezni vam ne more nihče škodovati za napako. Tudi če bi vam v skrajnem primeru rekel: 'Ne dotikajte se Me!' naj vas to ne zadrži in ga le še bolj ljubite. Neomajno si Ga sidrajte v srce, potem vam bo že sam prišel naproti in vam bo dovolil vse tisto, česar si želijo vaša srca! Šele ko vas bo sprejel v Svoje srce, boste občutile v sebi blaženost, ki je noben modrijan vašega sveta niti ne sluti."

19 *Tri lepotic* govorijo: "Ah, oni dve najčudovitejši gotovo kar najbolj uživata takšno blaženost? Kako mogočen nebeški duh mora biti, da ga vi, resnični otroci najvišjega Duha, priznavate za Gospoda in Mojstra! Gotovo je prvi sin Najvišjega in zato tudi Njegov ljubljenec in Njegovo vse?!"

20 *Martin* govori: "Zadele ste skoraj v središče; približno tako bo s to rečjo. Zdaj pa čisto mirno. Takoj bo tu! Glejte, mrtve se ob Njegovem približevanju tudi že premikajo; zato le mirno! Moje najljubše hčerke, mar ni neskončno ljubezniv?"

21 *Vse tri* očarane, govorijo: "Ah nebesa nebesa! Oh, tolikšne ljubeznivosti gotovo ne premorejo niti neskončna nebesa! Ah, kakšna neopisna milina žari iz vsega njegovega bitja! Ah, kolikor bliže prihaja, toliko ljubeznivejši postaja! O odpusti nam, če ti moramo reči, da se zdite vi, tudi kot otroci Najvišjega, v primerjavi z njim kot sence. Ah, kolikor bliže prihaja, toliko jasneje postaja našim srcem, da ni mogoče ljubiti nobenega bitja *bolj* kot njega!"

22 O prijatelj, ti naš novi duhovni oče, naših src ne moremo več zadrževati; premočno hrepenijo po njem! Zdaj je obstal približno deset korakov pred nami, in - ah, pogledajte tja! Glej, pomignil je s kazalcem! O povej nam, komu, komu velja ta sveti namig? Glej, gore tega sveta se priklonijo, kolikokrat pomaha! In tam spodaj globoko v dolini, kako se velika voda dviga in drhti! - O povej

nam, komu velja ta sveta počastitev?"

23 *Martin*, tudi sam zelo ganjen, pravi: "Vam, vam, moje najljubše hčere, in po vas tokrat gotovo vsemu vašemu svetu! Zato le pohitite tja in storite, kot sem vas prej učil!"

24 *Lepotic* govorijo: "Ah, pelji nas tja! Same nimamo poguma in moči, kajti premočna ljubezen hromi naše ude!"

25 *Martin*, *Jancz* in *Peter* primejo takoj vse tri pod roko in jih nežno vodijo k Meni.

144

*Čan-Ča in Gella strmita nad lepoto
sončnih hčera. Gospod pohvali Martina
kot ribiča ljudi - O prenašanju in
prejemanju milosti*

1 Ko pridejo hčere s svojimi voditelji do Mene, ter Čan-Ča in Gella zagledata te tri izredne lepotic, se pošteno zdrzneta.

2 *Čan-Ča* pravi: "O vsemogočni Oče, kakšna bitja pa so to? O takšni nedoumljivi lepoti ni

še noben človek niti sanjal. O Oče, so to tudi ustvarjena bitja ali praduho, ki so bili od vekomaj bolj brezmadežni kot svetloba najčistejše zvezde?

3 Ah, kako strašansko grda moram biti jaz v primerjavi s *temi*! Ja, če gledam te, se mi zdi - o odpusti mi takšno misel! - ravno tako kot da bi bilo Tebi, o Oče, skoraj nemogoče ustvariti žensko človeško postavo tako neskončno lepo. Seveda je takšna misel prav tako nora kot jaz! - Oh, resnično, njihova neskončna lepota je zame že kar neznosna!"

4 Po teh besedah Čan-Ča umolkne; Gella pa že ves čas molči in si ne zna svetovati in pomagati, temveč skrivaj samo vzdihuje ob občutku, kako zelo da je grda.

5 Jaz pa ju seveda z najboljšim namenom pustim nekaj časa tako skrušeni, nato pa rečem Martinu: "Moj ljubljeni brat Martin, kar spretno ribariš. Ujel si Mi tri res lepe ribice celo iz globokih sončnih voda, in tega sem zelo vesel! Že vidim, da ti gre ribarjenje tukaj bolje od rok kot na Zemlji, zato te bom že moral narediti za pravega ribiča v sončnih vodah. Zelo zanesljiv postajaš in zdaj prav zares spadaš k bratoma Petru in Janezu, ki

sta Moja glavna ribiča v vsej neskončnosti.

6 Tokrat si se res odlično izkazal! Glej, to je prvo pravo veselje, ki si Mi ga naredil! Kajti doslej še skoraj nobenemu ribiču, ki sem ga poslal v ta svetlobni svet, ni uspelo ujeti ljudi tega sveta v mrežo ljubezni. Zelo modri so in njihova lepota je mnoge ribiče popolnoma omamila. Toda ti si se izkazal kot pravi mojster. In ker si v malem tako dobro gospodaril, ti bom moral zaupati nekaj večjega."

7 Martin govori: "O Gospod, o Oče, preveč, preveč milosti! Saj vendar veš, da od vola ni mogoče dobiti nič drugega kot košček govedine. Le kaj drugega pa sem v primerjavi s Teboj kot vol in včasih še kakšna druga žival? Ti že veš, katero žival mislim!

8 Brez Tvoje posebne milosti bi se mi v družbi teh treh ljubih hčera godilo gotovo nenavadno slabo. Če me že ne bi prehudo zdelale s svojo modrostjo, pa bi me toliko bolj premagale s svojo lepoto.

9 Oh, in to z lepoto od glave do pet! Toda tedaj si mi dal v oporo najmočnejša brata in zato je seveda šlo! Če bi me pa le malo pustil, bi bilo moje moči nemudoma konec. Kako bi se mi pa godilo potem, pa Ti, o

Gospod, gotovo najbolje veš."

10 Jaz: "Ljubi brat, zelo prav si povedal, kajti brez Menc ne more nihče ničesar storiti. Toda glej, takole je s to rečjo:

11 Podeljevanje Moje milosti je seveda *Moje* delo, ki je vsakomur dostopno. Toda prejemanje te milosti in ravnanje po njej, je lastno delo vsakega svobodnega duha in tako tudi tvoje. In hvalim te zato, ker si Mojo milost tako odločno sprejel in se po njej ravnal!

12 Svojo milost pošiljam mnogim in ti jo tudi spoznajo ter Me zaradi tega hvalijo. Toda ko bi se morali po njej ravnati, je ne upoštevajo in ostanejo zmeraj enaki, kar zadeva posvetne slabe navade. Dokler so v telesu, delajo to kar dene dobro njihovemu mesu in ostanejo čutni do poslednjega trenutka. Ko pa pridejo v kraljestvo duhov, so še desetkrat hujši kot na svetu, ker imajo tu lahko vse, kar hočejo. Kljub temu pa dobivajo ves čas enako močno Mojo milost; vendar je ne upoštevajo, in to je zanje slabo.

13 Ti pa si zdaj Mojo milost upošteval in si zato vreden pohvale. Posebno tukaj, kjer je Mojo milost tisočkrat težje spremeniti v dejanje kot na Zemlji. Le nadaljuj tako, pa se

145

Gospod in tri sončne hčere, sprejemljive za ljubezen

bo tvoj duh kmalu veselil svobodne moči, ki išče sebi podobne!"

14 *Peter in Janez* dodasta: "Res, midva ne bi imela poguma, da bi sončnim ženskam pokazala ljubezen, ker jih pozna in veva, kaj zmorejo, če pri kakšnem duhu odkrijejo le najmanjšo slabost! Toda Martinu je uspelo. Tebi, o Gospod, vsa čast za to, Martinu pa čudovito krono namenjeno junaku."

15 *Jaz* pravim: "Tako bodi! In zdaj Mi, Moj ljubi brat Martin, predstavi svoje ribice, da bom od njih zvedel, kako si jih pripravil Zame!"

njihove ljubezni!"

2 Na te Martinove besede vse tri hitro razširijo svoje prelepe roke in se Mi hočejo vreči na prsi.

3 *Jaz* pa jih opomnim: "Moji ljubljene otročiči, ne dotikajte se Me, ker ste še v svojem mesu; kajti to bi usmrtilo vaše telo! Ko pa boste brez telesa, se Me boste smele dotakniti, ne da bi vam to škodovalo! Sem najpopolnejši duh, zato se Me lahko dotaknejo samo popolni duhovi!"

4 *Lepotice* govorijo: "Saj je vendar tvoj brat tudi duh! In glej, počivale smo na njegovih prsih in tam spoznale ljubezen, in nič nam ni škodovalo! Če si ti, čudoviti Mojster in Gospod svojih bratov, še popolnejši duh, menimo, da nam bo še manj škodovalo, če se bomo predale ljubezni na tvojih prsih!"

5 In kaj potem, če bomo zaradi tega izgubile telo? Saj je vendar boljše ljubiti *brez* telesa, kot biti s telesom prikrajšan za ljubezen! - O poglej nas vendar in začuti, kako zelo trpimo, če te ne smemo ljubiti tako kot si želijo naša srca!"

6 Pravim *Jaz*: "Moji ljubi otročički! *Ljubiti* Me že smete z vsemi svojimi močmi, za

ljubezen niste prikrajšane. Samo *dotakniti* se Me še ne smete, ker bi vam to škodovalo! Toda če je vaša ljubezen že tako močna, da bi utegnila uničiti vaše telo, se lahko dotaknete Mojih nog; kajti prsi bi bile še prevroče za vas!"

7 Pri teh besedah planejo *vse tri* takoj k Mojim nogam, jih objamejo s svojimi nežnimi rokami in potem govorijo z nadvse milim in harmoničnim glasom: "Ah, ah, kakšna neskončna sladkost! Oh, ko bi naši bratje iz mnogih eonov vedeli, kako neskončno sladka je ljubezen, bi dali vso svojo modrost za eno samo rosno kapljo takšne ljubezni!"

8 O ti najčudovitejši Gospod in Mojster, zakaj mi, ljudje tega velikega čudovitega sveta, ne vemo nič o ljubezni? Zakaj moramo zmeraj iskati to, nikdar spoznavno nebeško modrost večnega *Praduha*, pri tem pa nikoli spoznati, kaj je ljubezen, najslajša ljubezen!"

Zahtevni pogoji za dosego Božjega otroštva na Zemlji

1 Pravim *Jaz*: "Moji ljubi otročiči! Glejte, človekovo telo ima mnogovrstne ude in čutila. Toda uho ne more imeti, kar ima oko, usta ne kar nos, glava ne, kar srce, in srce ne, kar imajo noge in roke. Če pa je vse telo zdravo, so zdravi tudi vsi posamezni udje. Oko ni nesrečno, ker ne sliši, in uho ne, ker ne vidi.

2 Prav tako se ni glava še nikoli pritožila, ker je bolj oddaljena od srca kot pljuča. Kajti vsi udje, kakršni koli že so, uživajo in živijo vendar od enega srca, ki je prebivališče ljubezni in življenja. In tako Moji otročiči, ste tudi vi, čeprav niste srce samo v velikem redu Božjih stvari, vendar enaki souživalci vsega tistega, kar prihaja iz Božjega srca. Kdor pa spozna ljubezen tako kot ste jo zdaj ve, tega bo tudi Ljubezen sprejela.

3 Dokler ste še kri, ste lahko delež *vsakega*

uda. Če pa je kri postala hranilo kakšnega uda in se je z njim združila, ni več mogoče misliti na nadaljnje vodenje takšnega združenega dela krvi.

4 Dobro vem, da vaši modrijani pogosto strmijo nad veliko prednostjo tistega majhnega sveta - ki ga po navadi imenujejo Sveti planet, ker so njegovi ljudje izključno otroci Najvišjega. Pomislite pa, kako zelo bedno morajo tam preživeti svoje življenje, ki ga označuje čas!

5 Lakoto, žejo, hud mraz, pogosto tudi še hujšo vročino, poleg zelo bolehnega telesa, morajo prenašati od svojega otroštva. To njihovo telo je poleg tega podvrženo še tisočerm najbolj bolečim boleznim in nazadnje še gotovi boleči smrti! Tam se človek v hudih bolečinah rodi in prav tako mora zapustiti tudi svet.

6 Do svojega dvanajstega leta je po navadi komaj sposoben zrele misli in pogosto ga šele z udarci palice vzgojijo v bolj razumnega človeka. Ko je za silo pri pameti, ga že obremenijo s trdim jarmom množice zakonov, po katerih se je najteže ravnati. Če jih prekrši, ga ne čakajo samo hude boleče kazni, vezane

za čas, temveč celo najostrejše in neogibne *večne* kazni!

7 Poleg tega si mora za to, da zagotovi življenje svojemu tako in tako bolehnemu, okornemu telesu, v pekočem potu svojega obraza pripravljati hrano! In pri vsem tem je pogosto do zadnjega trenutka svojega zemeljskega življenja v nenehni negotovosti, ali je po boleči smrti njegovega telesa sploh še kakšno življenje. In če že je, mu ga pogosto predstavijo kot bolj strašno in manj zaželeno, kot je večno uničenje samo. Ob vseh življenjskih grenkosti pa ga obvladuje tako izredna ljubezen do življenja, da se mu zdi smrt kljub vsem težavam bednega življenja vendarle *nekaj najstrašnejšega*!

8 In če tako opazujete ljudi tega planeta, ki ga imenujete 'sveti', in pomislite, kaj vse morajo prestat, da bi ustrezali svoji prihodnji najvišji poklicanosti: povejte - če se ob vsem tem *vi* primerjate z njimi - ali jim lahko zavirate? Ali bi rade prestale vse tisto, da bi morda postale to, kar oni po rojstvu še zdaleč niso, in tudi nikoli ne morejo postati, če ne izpolnijo vseh tistih težkih pogojev po strogih zakonih, ki so jim bili dani pod naj-

strožjimi kaznimi neposredno od najvišjega Božjega duha?!"

147

Lepotice kritizirajo odrekanja polno Božje otroštvo na Zemlji

272

1 Po tem opisu *tri sončne hčerke* znova vstanejo in pravijo: "O ti najbolj vzvišeni prijatelj in Mojster velike modrosti! Če veliki Bog s Svojimi nastajajočimi otroki tako ravna, potem nam takšno otroštvo res ne pomeni nič! Kajti četudi bi morda eden izmed tisočih po življenju, polnem strahotnega samoodpovedovanja, s tako trdo in težko pridobljenim otroštvom dosegel vse sposobnosti Najvišjega, te vendarle niso nič v primerjavi s tolíkšnim trpljenjem! In trikrat nič zato, ker jih je deležen samo tisti, ki je vse svoje življenje najbolj potrpežljivo prenašal vso bedo, ki si jo je mogoče zamisliti.

2 Kaj koristi takšnemu otroku celo največja

mogoča blaženost, ki mu jo lahko pripravi najbolj vsemogočni Božji duh? Če mu ostane v spominu, kaj vse je moral nekoč za to pretrpeti, mu mora to za večno zagreniti vsako blaženost. In to toliko bolj, če se poleg tega zaveda, da tisoči njegovih bratov kar najbolj bedno životarijo v kakšnih večnih kaznilnicah, medtem ko je on, kot morda edini iz mnogih oeonov, srečno rešil svojo strašno življenjsko nalogo.

3 Če pa se svoje nekdanje bede ne spominja in ga njegovi najbolj nesrečni bratje ne skrbijo več, ker ima sam skoraj nedosegljivo srečo, da je postal Božji otrok, potem je ogoljufan za svoje življenje. Kajti brez spomina za nazaj ne more reči, da si je takšno blaženost sam pridobil. Če pa ne pozna več tistih, ki so poleg njega postali nesrečniki, potem je vendar pri nas otrok že v materinem telesu modrejši in bolj razsvetljen kot takšen bedni Božji otrok, ki od svojega Božjega otroštva poleg tope blaženosti gotovo nima nič drugega kot ime - le-to pa sploh ni pomembno.

4 V takšnih okoliščinah - poslušaj, četudi si Božji sin, ne damo nič na Božje otroštvo,

čeprav bi ti lahko postale enakopravne. Vzemimo, da je *tudi tebe* tvoje Božje otroštvo stalo razmeroma veliko trpljenja! Tudi Božje modrosti ne razumemo - kako se lahko veseli tako mučenega bitja? Resnično, takšen bog - in naš bog ne moreta veliko vedeti drug o drugem!

5 Prav iskreno se nam smilite iz vsega srca! Pridite z nami in ostanite pri nas, pa se vam bo godilo bolje kot pri vašem bogu, ki se veseli samo bednih!

6 Vaša ljubezen je res nekaj sladkega in je deloma temelj življenja. Toda kaj koristi vsa ta življenjska sladkost, če ostane duh za večno zvezan in je tako njegovo gibanje toliko kot nič, ker mu je dano samo to, da se premika v najožje postavljenih mejah določenega reda?

7 Mi ljudje tukaj na tem velikem svetu smo resnično svobodni. Osvobaja nas modrost in podreja vse stvari modrosti naših duhov. Ker pa smo ravno po modrosti svobodni in imamo ljubezen samo za nemo, vegetativno silo, pri nas tudi ni pomankljivosti, niti fizičnih niti moralnih.

8 Popolni smo - po postavi, mišljenju, poč-

lenju in delovanju. Pri nas ne morete najti ničesar, niti v dolinah niti na gorah, kar bi bilo obremenjeno z najmanjšo nepopolnostjo.

9 Nevoščljivost, jeza, častihlepje, skopost, lakomnost in oblastiželjnost so temu svetu - kolikor ga poznamo - popolnoma tuje; kajti prava modrost nas uči enakih pravic in enakih prednosti. Kajti mi vsi smo podobe Najvišjega duha in Ga častimo v sebi po pravi modrosti, ki nam jo je podelil On. In glejte, to je pravo, tega Duha vredno češčenje!

10 Vi pa menite, da Ga boste pridobili edino z ljubeznijo in postali Njegovi vsemogočni otroci? O vi bedni, o vi slabotni, mar kot domnevani otroci resno mislite, da je treba priti k najvišjemu Duhu samo tako, z gorečim srcem, in mu kot novorojenčku ponuditi samo sladko dudo, da bi Ga pridobili?!

11 Oh, glede tega se zelo motite, tako da ste prav obžalovanja vredni; s tem kažete, da vam je kot duhovom, ki mislite, da ste že postali popolni, pojem 'duh' popolnoma tuj! Niti sami sebe še niste spoznali in kako

hočete potem poznati šele večnega *Praduha* vseh duhov in biti nazadnje celo Njegovi najboljši otroci? Pridite v šolo k nam, pa boste spoznali najprej sebe in šele nato najvišjega Duha!"

148

Nadaljevanje kritičnega modrostnega govora treh sončnih hčera

1 (*Tri sončne hčere:*) "Spoznale smo, da ima posebno ta brat, ki ga imenujete Martin, nekaj zelo pomembnih iskric mistične modrosti, podobno kot naši modrijani iz visokogorja, ki nam včasih tudi povedo stvari, ki so tako kot njihova bivališča visoko nad našim obzorjem dojemanja in spoznanja. Toda le kaj koristi njemu in vam takšna visoka mistika, če vam manjkajo temeljna načela praktične življenjske modrosti?

2 Ta pa so v pravični popustljivosti do slabotnih. Kajti tam, kjer hoče biti močni

močan proti slabotnemu in zmagovalec nad njim, se poruši ves modrostni red. Vsaka moč mora najti zmago v svoji jasni zavesti, nikoli pa ne v sramotnem podjarmljenju tistega, ki je že od daleč videti slabotnejši.

3 In tako smo ravnale tudi mi, ko smo na naših tleh ugledale vas, ki ste veliko slabotnejši kot mi; storile smo, kar ste hoteli, da bi vas lahko toliko globlje preučile. Zdaj smo dodobra spoznale, da ste pomilovanja vredna bitja. Zato vas tudi vabimo, čeprav ste duhovi, da se pri nas naučite prave modrosti, kajti predvsem to potrebujete, če se hočete sčasoma naučiti bolje misliti in razumeti najvišjega Duha!

4 Res so nam naši čisti duhovi iz lebdečih svetlobnih voda oznanili, naj se vam ne upiramo, ker je v vaši sredi Najstrašnejši; toda takrat tega klica nismo povsem razumele! Zdaj pa nam je jasno, da s tem niso mislili nikogar drugega kot tebe. To najstrašnejše je gotovo v tem, da si pač ti največ dosegel z noro domišljijo, ker se imaš, kot vidimo, zares za prvenstvenega sina Najvišjega in poskušas tudi svoje brate obdržati v takšni zaslepljenosti. In ravno to je pri nas naj-

strašnejše, če kdo zavestno zavaja slabotnejše brate!

5 Kdor je močan, naj ne skriva svoje moči, naj je pa tudi ne uveljavlja na slabotnih! Kdor pa je slaboten, naj se ne kaže mogočnega, temveč slabotnega! Tako postane moč močnega in slabost slabotnega *ena sama* moč v močnem!

6 Dosledno upoštevajte te besede! Prihajajo iz ust skoraj nedoraslih otrok tega čudovitega sveta. Pridite pa v gostoljubna bivališča naših starešin, tam se vam bo prižgala veliko močnejša luč. Naj vas ne ovira pri mnenju, da ste že popolni in menite, da bi nam škodovalo, če bi se dotaknile vaših prsi! Oh, zaradi tega bodite brez skrbi!

7 Kajti glej, me smo vendar prav zaradi prave modrosti že zdaj kot otroci v tuzemskih telesih veliko bolj čisto duhovni kot boste vi kdaj koli. Duhovnosti ni v telesu, temveč v duhu, ki je in ostane vedno isti v bolj ali manj grobem eteričnem telesu.

8 Naših teles tudi ne smete meriti po tistih, ki ste jih nosili na vašem, tako imenovanem Svetem planetu, ki so bila bolj groba, težja, temnejša in okornejša kot najbolj grobo ka-

menje tega sveta. Saj vendar sami vidite, da so naša telesa že veliko bolj eterična in sorodnejša svetlobi kot pa vaši duhovi, kakršni so videti tukaj. V sebi združujejo veliko večjo čistost in pravi red, ker jih ves čas prežema duh, ki prebiva v njih.

9 Zato le pojdite z nami in nam zaupajte! V naših bivališčih se boste gotovo očistili in boste čistejši kot ste zdaj. Toda ne glede na to, vaša slabost ne bo občutila niti najmanjše prisile naše prevladujoče moči; te pa mi ne razglāšamo tako na veliko kot ti, prijatelj Martin, ko si prej - kljub temu, da si bil najšibkejši - posmehljivo govoril o neki moči v sebi, s katero bi zlahka med prsti zmllel naš veliki svet, kot nežen popek eterične rože iz svetlobnega prahu!

10 Se ti ne zdi, da si svojo moč nekoliko previsoko ocenil? Toda tega ti ne očitamo, kajti govoril si o svoji slepi gorečnosti, ne da bi nas poznal. Zdaj, ko nas, vsaj upamo tako, bolje poznaš, gotovo tudi nikoli več ne boš kaj takega mislil o nas, še manj pa glasno izgovoril.

11 Me pa gremo zdaj naprej, in če hočete, nam sledite! Bodite prepričani, da boste pri

nas, v naših trdih hišah, nadvse prijazno sprejeti. Te ne obstajajo, tako kot tvoja nebeška, v osredotočeni domišljiji, temveč v najtrdnejši resničnosti, zgrajene z našo voljo in našimi rokami!

12 Da pa boš ti, Martin, videl, da sega naša modrost vendarle nekoliko dlje, in da poznamo tebe in vse vas malo bolje kot si misliš, boš videl v stanovanju naših starešin prizor, v katerem boš prepoznal samega sebe od prazčetka do tega trenutka!

13 Ali se ti dozdeva, da si že daleč *zunaj* svoje nebeške hiše? Glej, mi smo v tem trenutku v njej in natančno vidimo vse, kar se tam dogaja. Tako smo bile tudi priče, ko si hotel prikritega zmaja kar najbolj goreče poljubiti! Toda zdaj ne razmišljaj o moči naše jasnovidnosti, kajti ob pravem času boš našel vzrok vsega tega v resnični modrosti! Tvoja in vas vseh svobodna volja naj vas vodi! Me gremo naprej!"

14 Po tem daljšem govoru se vse tri oddaljijo.

*Modrost treh sončnih hčera porazno deluje
na Martinovo zmagoslavje*

1 *Martin*, ki je že dolgo kot na trnih, se hitro obrne k Meni in reče: "O Gospod, o Oče, najposlušnejši služabnik, zašli smo v pravo osje gnezdo! To je hujše kot vse, kar se mi je zgodilo doslej!

2 O brata, Peter in Janez, veliko prehitro sta slavila moj pogum in zmago ter obljubila krono junaka! Zdaj se je pokazalo, kakšno zmago sem dosegel in kako dobro so nam teknile te tri sončne postrvi!

3 O Gospod, če pomislim nazaj na svoj - Ti veš - najsiromašnejši ribolov, kakor Te resnično nadvse ljubim, je bil tisti zame bolj časten kakor je ta! V Svoji dobroti in milosti si me že imenoval za pravega ribiškega mojstra v življenjskih vodah sonca. Zdaj te prosim, odvzemi mi to hvalevredno mojstrovino! Kajti te ribe bi me požrle že veliko prej, preden bi sploh lahko pomislil na to, da bi šel ribarit!

4 O ti obupni vihar! Ne ne, te tri so nam prebrale levite z vseh zvezd *naenkrat*! Pri vsem tem pa je najhujše to, da jim v bistvu lahko zelo malo ugovarjamo ali pa sploh nič! Dobro so, plemenite, blage, prizanesljive in pri tem neizrečeno ljubke in lepe. In vendar bi se najraje razpočil od jeze, da so me ti trije otroci tako sramotno potegnili!

5 Sledimo naj jim? Jaz že ne! Pa še kdo? Ravno tega nam še manjka, da bi šli k njim v šolo! In Ti, o Gospod, morda še sam zraven? In ti, Peter, in Janez tudi? To pa to! - Kaj praviš Ti, o Gospod, Ti moje vse, o tem?"

6 *Jaz*: "Le miren bodi. Mi vsi bomo storili, kar te tri pričakujejo od nas, to pomeni, sledili jim bomo in videli, kaj bo iz tega. Kolikor bolj zapletena je komedija, toliko bolj osrečujoč bo njen konec. Kajti glej, vi kot Moji prvi otroci, bratje in prijatelji morate vendar spoznati vse, sicer ne bi bili sposobni za Mojo službo! Zato naj jim potrpežljivo sledimo."

7 *Martin* govori: "Gospod, veš, da zmeraj pravim: 'Zgodi se Tvoja najsvetejša volja!' Saj vendar vem, da samo *Ti* poznaš vse poti, po katerih moramo hoditi, da bi prišli do tistega

cilja, ki si nam ga kot Bog, Oče, Gospod, Ljubezen in Modrost postavil za vekomaj. Toda ne glede na to, se počutim kot vol na gori in v tem trenutku ne morem niti povzeti množice protislovij, ki so naenkrat pridrla iz teh treh sončnih boginj!

8 Čedalje bolj jasno spoznavam, da morajo biti njihove besede polne protislovij. In vendar jim ne morem ugovarjati; kajti kar so govorile, je bilo in je v resnici pravilno.

9 Toda Ti sam si gotovo najbolje opazil, kako blažene so bile na mojih prsih in da so tako rekoč hotele spoznati ljubezen. Njeno sladkost so tako zelo slavile, da so njihovi spremljevalci hoteli nasilno obračunati z menoj, celo svoje duhove so poklicali, ti pa so jih potem čisto drugače poučili. Tedaj jim je bila ljubezen vse! Zdaj pa so jo prav *one* razglasile za nemo vegetativno silo; skoraj za nekaj nemogočega, kar zanje sploh ne obstaja, temveč rabi samo preprostejšim bitjem za razmnoževanje, kot nezavedni nemi motiv, ki je verjetno iz ničevega elektromagnetnega, kar najbolj imponderabilnega* fluida!

* Nepredvidljivega (v izv.)

10 Kako so govorile, ko si jim rekel, naj pridejo k Tebi! Kakšna lirika se je izlivala iz njihovih čudovitih ust! Mislil sem si: 'Zdaj pa imamo. Te so Te že prepoznale ali pa vsaj močno slutijo, kdo si.' Toda kako zelo sem se v njih zmotil, kako čisto drugače so govorile, ko so objemale Tvoje noge! In kako silno se je njihov govor spremenil, ko si jim razodel hude pogoje, pod katerimi lahko človek na Zemlji doseže Tvoje otroštvo - pri tem pa nisi omenjal Svoje neskočne ljubezni, usmiljenja in milosti!

11 Povem Ti, o Gospod in Oče, če se bo s sončnimi prebivalci tako nadaljevalo, bo žetev kaj skromna. Kajti prej bi si upal kaj doseči pri Satanu, kot pri teh treh, na žalost najlepših sončnih boginjah!

12 Te so res kot pravimo vražje! Tako lepe, da si človeška domišljija ne more predstavljati nič lepšega, hkrati pa so bolj navihane kot vsi kopalci, ki smo jih pustili doma, in so se prej kot vdani Luciferjevi privrženci ločili od njega! Trdim, da je najgrši hudič tisočkrat manj nevaren, kot takšno nebeško lepo bitje, če je tako vražje nabrito!

13 Toda naj bo, kakor hoče. Ravnali bomo

tako kot vsi - po Tvoji volji. Vsi bomo šli v njihovo domovanje. Toda ti, o Gospod, dovoli mi, da mi ob priložnosti ne bo treba brzdati jezika. Njihova brezmejna lepota me ne bo več premotila. Zato se veselite, pobožna bitja tega sveta - zdaj boste spoznali Martina s takšne strani, da se vam bo vaša velika modrost zazdela kot pršica v primerjavi z goro. Kajti za Tvojo čast in zavoljo Tvojega imena bom postal lev in se bojeval s tisoč žarečimi meči naenkrat. Seveda pa me Ti, o Gospod vsega, ne smeš pustiti na cedilu! Kajti če bi to storil, bi s svojim velikim pogumom zašel v resne težave!"

150

Gospodova ljubeče modra pravila vedenja namenjena Martinu - Kaj se dogaja v srcih treh lepotic - Martinova jeza in Gospodove pomirjujoče besede

1 Govorim Jax: "Ljubi Moj Martin, tvoja volja in tvoj pogum sta nad vse dobra in hvale vredna. Toda nikoli se ne smeš v ognju - četudi pravične jeze - odločiti, da boš nekaj storil, preden doumeš resnični vzrok, zaradi katerega bi se rad bojeval kot lev s tisoč meči!"

2 Glej, pred tem sem te imenoval za ribiškega mojstra tega sveta in to boš tudi ostal. Tvoja krona, znamenje junaštva, ki ti jo je ponudil Peter, ti bo tudi ostala, ker si tukaj res mojstrsko ravnal. Kajti kot ti je omenil brat Peter, je izredno težko spravil ta bitja tja, kamor si jih pripeljal - četudi z Mojo močjo.

3 Nikar ne verjemi, da so se te tri zdaj, ker sem jih namenoma nekoliko zadržal, odpo-

vedale ljubezni v svojih srcih, kakor so povedale v svojem dolgem govoru! Če bi to storile, nas ne bi nikoli povabile, naj jim sledimo, in nam tudi ne bi namenile toliko besed; kajti modre so in ponavadi zelo molčeče.

4 Toda ravno zato, ker se je njihovo srce premočno navezalo na nas, so bile tako zgovorne in bi še dolgo govorile, če bi jim ugovarjali. Ker pa smo jih pustili govoriti, kolikor so hotele, so končno morale končati. Povem ti, skrivaj so se le s težkim srcem ločile od nas in zdaj komaj čakajo, da bomo prišli za njimi. Spet nam bodo prišle naproti, boš videl, zato kar malo počakajmo!

5 Zelo nepravilno bi bilo, če bi jih hoteli presojsati samo po prej izgovorjenih besedah, ki so izvirale iz čiste ljubosumnosti, ta pa se je porodila iz na novo prebujene ljubezni! Videc so, da nas njihova lepota ne gane in da se nam ne morejo prav prikupiti niti s svojo lepoto niti s svojo silovito ljubeznijo. Zato so se zatele k dobrodušni modrosti in bi bile rade videti čim bolj koristne.

6 Presodi sam: ali bi bilo hvalevredno, če bi se hotel bojevati z njimi kot lev s tisoč

žarečimi meči? Razmisli malo o tem in Mi povej, ali ni tako!"

7 Martin debelo pogleda, zelo resno razmišlja in čez nekaj časa reče: "Ja, ja, razumljivo seveda! Res je tako! O jaz živina, osel neumni in vol obenem, morda edini na tej veliki, svetli, Božji zemlji!

8 Le kje sem za voljo Tvojega nasvetejšega imena sploh imel svoje oči, svoja dolga ušesa in čute? Če bi imel zdaj pri roki čvrsto krepelo, bi temeljito iztepel svojo neumno možgansko škatlo, in bi se počutil veliko bolj!

9 Te ljubeče srčke sem hotel... Ne, tega sploh nočem izgovoriti, ker je preneumno! Res, tam že spet prihajajo čez majhno vzpetino! O ljubi otročiči, le pridite, le pridite! Tokrat boste že bolje sprejete!

10 Le kaj naj storim, da bom popravil svojo strahotno oslovsko napako? Verjetno bodo na las natančno vedele, kaj vse sem Ti govoril o njih! Oh, to bo že spet čudovito pranje perila."

11 Govorim Jaz: "Martin, ne zavzemaj se preveč ne za eno ne za drugo stran, pa bo šlo! Misli, kako se je treba tu obnašati - biti

ljubeč, na zunaj resnoben, pa boš ostal zmeraj enak - zmagovalec in mojster ribarjenja v sončnem vodovju! Zdaj pa le resno, kajti precej blizu so že!"

12 Martin govori: "O Gospod, pomagaj mi vendar, da bom vnaprej lahko bolje presojal, če bodo te tri lepotice spet začele tako presenetljivo modrovati! Sicer ne zagotavljam, da ne bom spet naredil kakšne velike neumnosti!"

13 Pravim Jaz: "Ne skrbi, kajti ravno tak, kakršen si, Mi lahko tukaj *bolj* služiš kot Peter in Janez, ki imata vpogled v vse skrivnosti tega sveta! Kdor že vnaprej ve, kakšne sadove bo zaradi ureditve tega sveta rodilo njegovo prizadevanje, si ne upa storiti toliko kot nekdo, ki zato, ker ima manj jasn vpogled, obravnava ta bitja bolj po zakonitosti svojega sveta. Zato le ostani, kakršen si, pa boš lahko najbolje deloval!"

14 Ti ljudje tudi kmalu izgubijo veselje do nekega duha, če opazijo, da jim je po modrosti enak ali jih, kot je to pri Petru in Janezu, zdaleč prekaša. Tedaj postanejo izredno ostrí in se umaknejo. Če pa imajo opravka z nekom, kot si ti, so najljubnejša

bitja, kar jih je mogoče najti, in potem jih lahko oviješ okrog prsta. Zato bodi, kakršen si, pa Mi boš lahko tukaj najboljše služil! Zdaj pa le tiho, že prihajajo!"

151

Lepotice vprašajo Gospoda, zakaj On in Njegovi niso prišli v njihova bivališča - Gospodov modri odgovor

1 Ko *lepotice* pridejo do nas v istih oblačilih, kot so jih prej oblekle pred Martinom, Mi rečejo: "O Prezvzišeni, le kako dolgo nas boš s tvojimi vred pustil čakati, preden bomo vredni, da vstopimo v eno naših bivališč, dostojno pripravljeno za tvoj sprejem?"

2 Glej, naši modrijani in duhovi našega velikega sveta, duhovi mnogih drugih svetov, ki nas pogosto obiščejo, pa tudi angeli najvišjega Duha, ki neredko prihajajo k nam, so nam povedali, da smo mi, prebivalci tega sveta, ne le telesno nadvse lepi, temveč tudi

nravno tako čisti, da na nas tudi najčistejša svetlobna bitja ne morejo najti niti madeža. Nenehno nas obiskujejo, in ker se jim zdimo vredni tega, se z nami v vsej čistosti kar najboljše razveseljujejo in nam pripovedujejo, kakšna čudežna dela so v neskončnem kraljestvu angelov in svetov najvišjega Duha, ki ga vi imenujete svojega Boga in Očeta, in da še zmeraj znova nastajajo čedalje večja in nedoumljivejša.

3 In če nam to priznavajo vsi angeli in duhovi, in pred nami niso zadržani, ne razumemo, kaj vidite takega na nas *vi*, da ste nam tako malo naklonjeni? Drugih duhov nam ni treba prositi, naj pridejo k nam. Toda kljub temu radi prihajajo, ker pri nas zmeraj najdejo tisto, kar jih razveseljuje. Vas pa smo na vso moč prosile, kot smo najboljše vedele in znale - po poti najčistejše modrosti naših najvišjih modrijanov. Toda videti je, da to na vas ni veliko ali pa sploh nič delovalo! O povej nam Prezvzišeni, kaj smo storile napak? Povej nam, zakaj še niste prišli v naša bivališča, kjer vas pričakujejo tisoči?"

4 Jaz pravim: "Za to ni moralno kriv nihče od vas. Jaz najbolje vem, kako je z vami, in

poznam vašo postavo, vaše čiste običaje in vaš bivališča. Toda tako kot vi, smo tudi mi svobodni in delamo, kar hočemo. Nihče nas nima pravice klicati na odgovor in nam reči: „Zakaj delate to in ono?“ Kajti mi smo popolnoma svobodni in počnemo, kar hočemo.

5 Pri vsej svoji modrosti pa bi morale vedeti, da nas ne privlači zgolj modrost, temveč samo prava, živa ljubezen! Če bomo resnično ljubljene, bomo tudi sledili hrepenenju vašega srca. Toda vaš domnevna velika modrost nas ne bo nikoli premaknila niti za ped!

6 Opazil sem, da modre besede namenjene Meni, uporabite samo kot krinko, da bi Mi prikrije svojo resnično ljubezen. Jaz pa takšnega prikrivanja ne maram, temveč imam rad samo popolno odkritosrčnost srca. Če hočete torej Mene in vse to Moje spraviti v vaš bivališča, se na zunaj ne smete delati drugačne, kot ste v resnici; kajti Jaz poznam vsako najskrivnejšo nit vašega življenja! Kar pa vidim Jaz, vidijo vsi ti Moji in še nešteti drugi, ki so tako kot tile tu, Moji za večno!"

*Zaradi telesne lepote treh sončnih deklic so
druge ženske ponižane - Martinov
gromovniški govor in Gospodov nasvet
razsrjenim ženskam*

1 Na te Moje besede *lepotic* takoj slečejo svoja oblačila in rečejo: "O Prezvzišeni, če je tako, naj tudi te obleke ne pokrivajo več naših teles. Kajti tudi te zakrivajo resnico in hkrati naše srce in ljubezen, to pa ni prav!"

2 In ko stojijo tam spet gole, samo s pasom okrog ledij in bokov, in postane njihova lepota spet tako zelo vidna, pa padejo *vse ženske* na tla in kričijo: "O gorje, gorje nam najgršim!"

3 Obnašanje žensk *Martina* vznejevolji, zato z gromkim glasom reče: "Spet smo tam! Na tleh ležijo kot otrple žabe! Ne, zdaj nebesa, razen magično-čudovite oblike stvari, niso niti za las boljša kot Zemlja s svojimi minljivimi bitji! Tam prav minljivost povzroči, da postanejo ljudje iz same zaskr-

bljenosti za svoje življenje čisto neumni. Zato neredko tako zelo zanemarijo življenje z njegovo usodno minljivostjo vred, da potem tako poneumljeni celo več ne vedo, kaj je življenje in ali še sploh živijo. Najmanj pa vedo, ali bodo po telesni smrti še naprej živeli zavedajoč se samih sebe.

4 Tu v nebesih skrbi zaradi minljivosti seveda ni več. Toda na njihovo mesto stopi tisoč drugih bednih reči, ki daleč presegajo pogubnost zemeljskih skrbi. Enkrat pride to, drugič ono, nato spet nekaj čisto drugega. Skratka, človek bi lahko postal vse drugo prej kot človek!

5 Koliko skrbi so mi že povzročila ta ženska bitja, to ni prav nič v skladu s tem sončnim svetom! Ko si človek misli: "Vsa hvala Gospodu, zdaj bo pa nazadnje vendarle dobro!" se spet kot blisk pojavi nekaj takega, da bi si človek najraje potegnil kožo z duhovnega telesa!

6 O ve nečimrne, neumne goske, o ve sramotna človeška bitja: mar mislite, da vas je Gospod ustvaril za domišljavost ali za nebeški okras? Ali mislite, da imate zmeraj pravico do tega, da postanete nam moškim

bitjem z vrsto vaših neumnosti skoraj neznosno breme? Vstanite in se odslej vedite bolj pametno, sicer vas bomo vsi pustili na cedilu; potem boste lahko živele samo še za svoje strašanske neumnosti!

7 Iz same skrite zavisti, ker so te sončne deklice neskončno lepše in bolj modre od njih, so popadale te neumnice kot slamnjače na tla in zdaj kriči iz njih neznosno prizadeta nečimrnost: 'Gorje, gorje nam grdobam!' O ve goske, kako bi bile lahko pri svoji neumnosti lepše kot te hčere nebeške modrosti, ki je tolikšna, da jih moški duhovi upravičeno občudujemo? Povem vam, še strašansko veliko časa boste potrebovale!

8 Če boste v svoji neumnosti tako zelo napredovale kot doslej, boste sčasoma postale še grše kot tisti gost, ki sem ga z bratom Boremom na dveh verigah privlekel v bivališče! Zato vstanite, če hočete ostati pri nas!"

9 Po teh Martinovih besedah se *vse ženske* dvignejo in obrnejo Name s prošnjo, naj vendar opomnim Martina, ker jih tako žali.

10 *Jaz* pa jim rečem: "Saj imate same usta in jezik; vrnite mu vendar, kar vam ni všeč!

Meni Martin ni prizadejal bolečine; kajti bilo je prav, da je nekoliko zagrmel nad vami in vas prebudil."

11 *Ženske* pravijo: "Torej nam tudi Ti, o Gospod, naše vse, nisi naklonjen! Kje bomo potem našle milost?"

12 Pravim *Jaz*: "V pravi ponižnosti, pokorščini in resnični ljubezni do Mene! Toda z nečimrnostjo boste težko izvabile milost iz Mene. Zato storite, kar vam je svetoval Martin, potem bo vse dobro! Spoprijateljite se s temi tremi in jih ljubite, potem vas bo njihova lepota manj motila."

13 Po teh besedah postanejo ženske res bolj prijazne. Veliko jih že lahko prenaša veliko lepoto sončnih hčera in zdaj se jim bližajo brez veliko strahu.

153

*Pomirjevalni govor treh sončnih otrok -
Martin spet v skušnjavi - Zemljanke v
harmoniji s sončnimi ženskami - Gospod
ureja spreved v prebivališča sončnih hčera*

1 *Sončne hčere* hitro opazijo, kako nerodno je mnogim ženskam, ker so tako pomanjkljivo oblečene. Zato se jim približajo in rečejo: "Spoštovane, našemu spolu sorodne sestre, odložite in odvrzite, kar vas ni vredno, potem vas naša podoba ne bo več motila!

2 Kaj moremo, če nas je Vsemogočni ustvaril - tako kot menite ve - neskončno lepe. Zaradi tega nismo niti najmanj domišljave ali celo po vaši grdi zemeljski navadi ponosne na to, saj se vendar zavedamo, da to ni *naša* zasluga, temveč zgolj *Božje* delo. Bilo bi nad vse neumno in slabo, če bi vas hotele zaničevati zaradi tega, ker telesno niste tako lepe kot me!

3 Saj se vendar nismo same ustvarile, temveč je vas in nas ustvarila moč najvišjega

Duha - takšne, kot je bilo vseč in prav Njegov neskončni modrosti! Če pa smo stvaritve istega večnega mojstra, le kako bi lahko druga drugo zaničevale in se povzdigovale zaradi nekaterih lastnosti, ki si jih nismo pridobile same, temveč nam jih je podelil Bog?

4 Zato bodite vesele, ljube sestre po spolu! Nikoli več nam ne bodite nevoščljive, pa boste našo podobo prav tako lahko prenašale kot svojo. Glejte, saj nas prenašajo celo vaši moški, za katere smo gotovo še veliko bolj privlačne. Tako menimo, da bi nas morale še lažje ve, ki ste sorodnega spola."

5 *Martin* govori sam zase: "Toda le z največjo težavo! Kajti strašansko mikavne ste! Najmanjši dotik roke bi lahko koga izmed nas spravil v največjo ekstazo, in bi se od strasti razpočil kot napihnjena žaba!

6 O saprament, te prsi, te roke in noge - od A do Ž! Ne, tega ni mogoče prenašati! Če bi me objele, saprament, bi me bilo konec; ja konec bi bilo z menoj! Bolj se bodo morale obleči, kajti tako so preveč lepe in celo za kamne preveč mikavne!"

7 *Ženske* govorijo: "O ve čudovite hčerke z

boljše velike Zemlje! Res, da smo bile v začetku nekoliko domišljave in smo vam kar preveč zavidale vašo lepoto. Zdaj pa priznavamo, da je prav vaša, za nas nedoumljiva lepota tista, ki nas tepe! Kajti naše oči niso vajene prenesti takšnega pogleda. Zato vas prosimo, angelske hčere, oblecite se vendar, sicer bomo skoprnele ob pogledu na vas, čeprav smo že blaženi duhovi, ve pa še tuzemska bitja, obdana z mesom in krvjo!"

8 *Sončne hčere* pravijo: "Izpolnitev vaše želje, pa če bi vam še tako radi ustregle, ni odvisna od nas, temveč od vaših gospodarjev. Kar hočejo ti, to bomo storile! Obrnite se torej nanje!"

9 Pravim *Jaz*: "Ostanite; tako morate služiti Meni! Jaz vem zakaj! Kajti glejte, Moje ljubke hčere, čeprav rojene na tej Zemlji, samo oče ve najbolje, kaj potrebujejo otroci. Jaz pa sem najresničnejši in pravi Oče teh in še nešteti drugih otrok. Zato tudi najbolje vem, kaj jim lahko koristi in zato hočem, da se ne oblečete nič drugega, kot se oblačite po navadi na tej Zemlji!"

10 *Lepotice* pravijo: "Gospod, Mojster in Oče. Tvoja volja nam je svet ukaz! Toda

pridite že vendar v naše bivališče! Dopusnite, da vas tam častimo in - če hočete - tudi ljubimo z vsem žarom naših src!"

11 *Jaz* govorim: "Ja, moje nove hčere, ja, zdaj želimo stopiti v vaša bivališča in videti, kako so urejena. Martin, pojdi naprej s Petrom in Janezom! Ti Borem in ti Korel, sledita onim trem z ženskami in drugimi brati; za Menoj pa naj gredo Kitajci s svojimi ženami! Ve tri hčere sonca in zdaj Moje hčere pa pojdite ob strani Mojih obeh sester, ki se imenujeta Čan-Ča in Gella. Tako lepo urejeno bomo vstopili v vaše bivališče!"

12 *Lepotice* pravijo: "Gospod in Mojster, ali bodo ti trije predhodniki vedeli, kam naj vodijo to veliko družbo?"

13 *Jaz* pravim: "Ne skrbite za to! Ta dva, ki sta na Martinovi levi in desni, natančno poznata vaša bivališča; kajti Mojim otrokom ni nič tuje in neznano. Kar imam Jaz, kot njihov Oče, to imajo tudi oni, zato je le brez skrbi!"

154

*O resnični modrosti in navidezni modrosti
sončnih modrijanov - Zakon
krvoskrunstva med sončnimi prebivalci,
Satanova zvižaja - O namenu
Gospodovega prihoda*

1 Sprevod se spet premakne in zložno hodimo naprej.

2 Spotoma Me *sončne hčere* vprašajo: "Dobri in modri Gospod, Mojster in Oče svojih otrok, zakaj sta tvoji ljubki sestri tako tiho in Te ničesar ne vprašata? Ali že vse vesta in se zato držita tako zelo modro? Glej, tudi naši visoki modrijani strašansko malo govorijo. Toda če spregovorijo, je *ena* sama beseda iz njihovih ust tehtnejša kot deset tisoč iz naših! Tako je najbrž tudi pri teh tvojih najljubših hčerkah?"

3 *Jaz* govorim: "Ja, res je skoraj tako. Toda samo s to razliko, da ti dve že imata v vsej polnosti tisto modrost, ki jo vaši najvišji modrijani v svoji najgloblji mistiki kvečjemu

rahlo slutijo, pa še komaj upajo povedati!

4 Kajti glejte, modrost vaših modrijanov sploh ni prava modrost, temveč le skrivnostništvo, ki v bistvu ne vodi k ničemur, kar bi Jaz v resnici lahko odobral. Povem vam, da so zakoni vaših modrecev tu in tam takšni, da vas onesposabljaajo za Moje kraljestvo!

5 Seveda ne grešite, če natančno izpolnujete, kar vam vaši zakoni predpisujejo. Ti zakoni pa so od prazakonov že tako oddaljeni, kot so nebesa od tega sveta. Povem vam: svojo *praobliko* še imate in tudi mogočno voljo. Toda vaši tako imenovani modrijani večinoma niso več veliko vredni, čeprav so še tu in tam skupnosti, ki so doslej zvesto ohranjale svoje prazakone. In tako sta ti dve sestri neprimerno bolj modri kot vaši največji modrijani!

6 Kajti glejte, v njiju je ljubezen, in ko sta bili na Zemlji, jima je bilo spolno občevanje z brati in očeti tuje, in največji greh, ker sem za takšno dejanje naložil najhujšo večno kazen brez milosti! Pri Zemljanih je zapisano: 'Preklet bodi tisti, ki zagreši krvoskrunstvo!' pri vas pa je krvoskrunstvo zakon vaših modrijanov! Vidite, kako zelo

grešijo vaši modrijani! Zato niso tako modri kot mislite - in Jaz prihajam k vam prav zato, da bi jim pokazal njihovo veliko neznanje."

7 *Lepotice* govorijo: "O prevzvišeni Gospod in Mojster svojih otrok! Si mar Ti tudi Gospodar nad našimi modrijani in našega velikega, čudovitega sveta, da nam hočeš dati druge zakone?"

8 Jaz govorim: "Ja, Moje čiste hčerke, ki vas še ni prizadelo krvoskrunstvo. Satan je našel pot tudi na to čisto Zemljo in je pokvaril že veliko občestev. Zato moram Jaz kot Gospod tudi te Zemlje, priti sam in pomesti nečista tla. Sicer bi vi vsi kmalu izgubili vašo praplemenitost in s tem večno življenje duha, ki visi v mnogih občestvih na zelo tanki nitki! Kajti kogar hoče Satan uloviti, ga ulovi z modrostnim napuhom in nato z nečistovanjem. Pri vas je nastavljal svoje zanke zelo premeteno; toda povem vam, Mojega očesa ni mogoče prevarati!

9 Z vašimi modrijani vred ste postali zelo bolni, in to v mnogih in velikih skupnostih! Vaše spočetje, ki je bilo prvotno čisto duhovno, je postalo nadvse grobo materialno; ja, postalo je najgnusnejše vseh gnusob!

10 Povem vam, med Mojimi otroki na planetu, ki ga vi imenujete Sveti planet, je krvoskrunstvo najstrašnejši zločin pred Menoj. In sicer tako, da bom krvoskrunca kaznoval nepreklicno brez milosti in usmiljenja, z ognjeno smrtjo v času in za večno! In glejte, ta najstrašnejša, satanska pregreha je pri vas postala zakon!

11 Mar mislite, da Jaz, kot pratemelj vse biti in red vsega reda lahko odobravam takšen zakon? Zato prihajam, da vas rešim ali obsodim za večno. Niso vam zaman kričali vaši duhovi, da prihaja v tej družbi 'Najstrašnejši'; toda to niso bili dobri duhovi, temveč Satanovi zapeljanci! Toda Jaz nisem strašen, temveč sem čista ljubezen nedolžnih, vendar pa večna sodba za tiste, ki že imajo Mojo besedo in Mojo postavbo, vendar se po njej ne ravnaajo!"

Čan-Čanin modri govor - Zli zakoni in pravi zakoni - Brez boja ni zmage - Zakaj prihaja Gospod k sončnim hčeram šele zdaj

1 Te Moje besede zelo osupnejo sončne hčere, Čan-Ča pa odprejo lepa usta, da začne nežno govoriti:

2 (Čan-Ča:) "O najlepše hčerke tega čudovitega sveta, ki nikoli niste videle noči in občutile hladne menjave letnih časov! O najsrečnejše po telesu, ki ne poznate bolezni in niste nikoli videle nikogar umirati! Vaši zakoni pa, slabši kot naše najhujše pregrehe, vas vendarle ohranjajo svobodne in doslej nesmrtni! Tako ste svobodne, da po vaših zakonih nikoli ne morete grešiti, tudi če bi hotele. Vaši zakoni vam onemogočajo prekrške; in kako je to mogoče? Kakšni morajo biti zakoni, da jih ne more nihče nikoli prekršiti?"

3 Glejte, to vam hočem pokazati po milosti in ljubezni svetega Očeta: zlobni Ahriman

Solon

(Satan) je v podobi svetlobnega duha vašim modrijanom zvesto pokazal in jih naučil spoznavati vse mogoče lastnosti in potrebe vaše narave. Poleg tega je dal tudi navodilo naj vse, po čemer hrepeni katero vlakno vašega bitja, naredijo za zakon, toda z dodatkom: 'Če je komu všeč, naj dela, kakor hoče. Če pa mu ni prijetno, tudi ne greši, če to opusti!'

4 Zdaj pa ve, modrijanke, same premislite, koliko so vredni takšni zakoni in čemu lahko koristijo! Ali ste morda že kdaj slišale o kazni za prekršitev kakšnega zakona?

5 Glejte, pravi zakoni morajo biti takšni, da zahteva njihovo izpolnjevanje od človeka veliko samoodpovedovanja, to pa je ravno v nasprotju z najmočnejšimi naravnimi dražljaji. Če jih prostovoljno izpolni in zapostavlja vse naravne prednosti, šele tedaj se dvigne kot svoboden duh nad svojo, smrti in minljivosti podvrženo materijo. Potem je zmagovalec nad svojo, v njegovi naravi biva jočo smrtjo. In kot takšen lahko potem vstopi v višji red večnega duhovnega življenja in postane deležen otroštva najvišjega Duha po njegovi milosti!

6 Kakšno zmago pa lahko dosežete vi z zakoni vaše najvišje modrosti, ki ničesar ne povedo? Povem vam - nobene! Kajti kjer ni boja, tam tudi ni zmage. In kjer ni zmage, tam tudi ni nagrade! Kaj pa je človek, ki ni dosegel nobene nagrade? Glejte, manjvreden je kot najbolj navadna rastlina, ki jo pohodi; kajti rastlina je dosegla svoj cilj na veliki lestvici stopenjskega razvoja bitij. Toda človek brez nagrade bi živel brez cilja. Živel bi samo, ker bi živel; toda njegovo življenje bi bilo brez cilja in zato tudi ne more nikoli izpolniti kakšnega poslanstva - in prav to se dogaja z vami.

7 Potem ko odložite zunanji ovoj, živite naprej kot neke vrste duhovi svetlobnih oblakov - toda ravno tako brez cilja kot tukaj, ko ste še v vaših telesih, katerih zunanost je v skladu z vašo Zemljo. Tudi njena zunanja sfera je čista svetloba velike moči in sijaja, toda njena notranost je v sebi temnejša kot notranost vsakega drugega planeta. Povem vam, da vaša modrost ni nič drugega kot prevara - in vaša lepota je prazni sij!

8 Zato pa prihaja zdaj Gospod sam, da bi vam otrokom darovalca svetlobe (sonca) dal

pravo svetlobo in vam pokazal novo pot, po kateri bi lahko v vsej resnici dospeli tudi do nas. Glejte, tako se glasi naša prava modrost! Če pa hočete postati popolne, mora postati ta modrost dejavna tudi v vas, sicer ste pri vsej svoji lepoti najbednejša bitja v vsem neskončnem prostoru stvarstva Boga, Mojega očeta!”

9 *Tri sončne hčere* trepetajo pred Čan-Čanino modrostjo in čez nekaj časa rečejo: “O čudovita, če je tako kot si nam razložila, in gotovo tako tudi je, in so naši zakoni res takšni, kot si nam jih opisala, zakaj nas je potem vaš Gospod in Mojster kot najvišji poslanec *Najvišjega* pustil tako dolgo v takšni zmedi in nam ni prišel pomagati že prej?”

10 *Čan-Ča* govori: “Ljube sestre, Gospod ve najbolje, kdaj je sadež zrel! Kajti ustvaril je seme in položil vanj živ kalček in v kalček sadež, njegov čas in njegovo zrelost! Tako pa je tudi pri vas. Dozoreli ste, toda ne v pravem, temveč v napačnem. Da pa ne bi prešli iz napačnega v zlobo, prihaja On sam, da vas odreši!”

156

Sončne hčere slutijo Gospodovo bistvo - Prihod v palačo sončnih prebivalcev - Čan-Čanine in Gelline besede občudovanja

1 *Tri sončne hčere*, nedaleč od bivališča pravi-
jo. “Ljubka sestra, o svojem Gospodu, Moj-
stru in Očetu govoriš tako kot da ne bi bil
poslanec Najvišjega, temveč sam Najvišji.
Oh, ko si že tako zelo modra, nam, prosimo,
pojasni zadevo bolj natančno!”

2 *Čan-Ča* govori: “Ljube sestre, o tem lahko
govori edino moj Gospod in Oče. Saj tako
nismo več daleč od vašega bivališča - tam boste
zvedele vse, kar vas zanima! Zato potrpite!”

3 S tem odgovorom so vse tri zadovoljne in
z nami vred nadaljujejo pot k bližnjemu
bivališču. Tako pridemo do ograje prvega
dvorišča, za katero se začenja prvi vrt, temu
pa terasasto sledi drugi ali srednji in za njim
nazadnje tretji ali zgornji, najsijajnejši vrt.

4 Ko Čan-Ča in Gella zagledata to razkošje
in na koncu še zelo veliko, templju podobno

stanovanjsko poslopje, se zelo prestrašita, in
ko si opomoreta od osuplosti, rečeta trem
sončnim hčeram:

5 (*Čan-Ča in Gella*): “Toda, za Gospodovo
voljo! Vi stanujete v takšnih hišah? Tu ven-
dar ne vidimo nič drugega kot zlato ter naj-
večje in najdragocenejše dragulje. In kakšno
velikansko poslopje, kakšna umetniška
arhitektura! Prebivati v takšnih bivališčih in
se zavedati, da ti ni treba umreti, dokler
nekoga takšno življenje veseli, to je gotovo
velika sreča!”

6 Toda zdi se, da je ob vsem tem zelo težko
živeti Bogu všečno življenje. Kjer je tako
zelo poskrbljeno za zunanjo mikavnost, go-
tovo nihče ne misli na odrekanje, še veliko
manj na samozatajevanje, ki edino lahko pre-
budi neumrljivega Duha, da se ta spet lahko
zedini s svojim Stvarnikom.

7 O Gospod, ljubeči Oče, ali ti ta zunanji
sijaj sploh kaj pomeni? Glej, Martinova
nebeška hiša je nadvse čudovita; toda v
primerjavi s to hišo je prava podrtija! In ti
vrtovi, tako zelo prostrani in sijajni so! Ko-
likšno obilje neverjetnih umetnin! Ne, to ne
more biti svet, to so gotovo nebesa!”

*Čan-Čanini resni pomisleki spričo
tolikšnega sijaja - O sijaju srca, ki plameni
v ljubezni - Najrazličnejša protislovja*

1 *Tri lepotice* govorijo: "O ljube sestre, če vas je že ta *zunanja* preprostost tako očarala, kaj boste rekle šele potem, ko si boste ogledale *notranjost* naših bivališč? Kajti vso svojo skrb in pozornost namenjamo samo njihovi notranjosti. Verujemo, da izkazujemo Velikemu praduhi največjo čast prav s tem, da uporabljamo podarjeno nadarjenost v resnici samo za to, kar se nam zdi vredno za našega duha."

2 Mislimo, da je vsak velik sijaj namenjen temu, da mi razumna bitja z njim častimo Najvišjega duha. Če nam je *Veliki duh* vdihnil takšen smisel, ki je za našega duha postava, kako naj bi potem ustvarjali nižje namesto vzvišenega? Mar to ne bi pomenilo, da hočemo svojega duha oblikovati drugače, kot ga je uredil Stvarnik! Zato se ne spotikajte nad bliščem naših hiš, kajti postavili jih

nismo iz nečimrnosti, temveč zgolj iz modre potrebe našega duha!"

3 *Čan-Ča* govori: "Torej velja tudi tukaj tako kot na Zemlji pri takoimenovanih jezuitih, njihova učenka sem bila nekoč tudi jaz: 'Omnia ad maiorem dei gloriam!'"* Ali so ti zlobni menihi našli pot celo semkaj?

4 Takšna hiša bi bila seveda še veliko boljša kot cesarstvo moje domovine na Zemlji. O ve, vzvišene reve, ogledjte si Gospoda: Njegovo oblačilo vam bo povedalo, kakšen sijaj Mu je najbolj pri srcu! Iz tega boste zlahka razbrale, ali Mu ugaja takšen zunanji blišč. Nadvse ljub mu je plameneči sijaj *srca*, vse drugo pa se Mu gnusi!

5 Če ne bi bilo tako, bi bil že večkrat pri vas, tako kot na mojem planetu zelo pogosto prihaja prav k najrevnejšim in najneuglednejšim, jih kot ljubeči oče sam vzgaja v Svoje otroke in jim podarja vso Svojo milost! Toda k velikim in uglednim, ki prebivajo v sijajnih palačah, ne pride nikoli, jih ne poučuje in jih tudi ne vzgoji v Svoje otroke!"

6 *Tri lepotice* pravijo: "Ljuba sestra, gotovo

imaš prav. Toda zakaj si potem ti tako zelo všeč Gospodu - če ima v sebi resnično duha Najvišjega, ko vendar, kot nam pravi naša notranja modrost, tudi ti nisi doma iz najrevnejše hiše na svojem planetu?"

7 *Čan-Ča* pravi: "Zato pa na svojem planetu tudi nikoli nisem bila deležna tolikšne milosti! Tega, da sem Mu tako blizu zdaj, pa je kriva moja *ljubezen* do Njega. Kajti ljubila sem Ga z vsem žarom svojega življenja, še preden sem Ga spoznala in vedela, da smejo tudi *ustvarjena bitja* ljubiti svojega najsvetejšega Stvarnika! In glejte, ta *ljubezen*, ne pa sijaj mojega zemeljskega bivališča, me je pripeljala k Njemu!"

8 *Tri lepotice* pravijo: "Toda tudi me smo zdaj pri Njem, čeprav je naša hiša tako zelo imenitna. Kako se je torej to zgodilo, če je On res to, kar praviš?"

9 *Čan-Ča* govori: "Ljube sestre, na videz že! Toda ta bližina ni prava in resnična, to boste kmalu spoznale, ko bo spregovoril vašim modrijanom! Smo že na livadi pred vašo hišo. Martin se je že ustavil in se vrača k nam po nasvet. Umolknimo in dobro opazujmo, kaj se bo dogajalo!"

* Vse v večjo Božjo slavo, op. prev.

*Martin zavzeto nasprotuje ceremonialom
sončnih prebivalcev - Gospodov modri,
strpni govor - Martinov pogovor s Petrom
o Gospodovem karanju*

1 Ko je Čan-Ča to izgovorila, se je že znašel pred Menoj tudi *Martin* in rekel: "O Gospod, o Oče, saj bo kdo še oslepel! To je vendar sijaj, o katerem ni noben duh kakšnega drugega sveta nikdar niti sanjal! Celo Tvoja najodličnejša brata si maneta oči in zdi se, da komaj prenašata ta veliki sijaj! Toda prav nenavadno je, da ni tu niti muhe, kaj šele kaj človeku podobnega?"

2 Peter seveda meni, da moramo čakati na livadi pred hišo vse dotlej, dokler nam ne pridejo naproti voditelji hiše z vsemi svojimi ceremonijami po svoji tosvetni navadi. Jaz, ki so se mi na svetu vse ceremonije zag-nusile, ker sem se moral z njimi toliko uk-varjati, menim, da ne smemo čakati na te neumnosti, temveč vkorakati v hišo, ne da bi

veliko trkali. Ti, ki imaš oblast, to gotovo lahko dosežeš!"

3 *Jaz* govorim: "Oho, Moj ljubi Martin! Saj vendar ne prihajamo sem kot sovražniki, temveč kot pravi prijatelji. Pomagati hoče-mo in graditi - ne pa udarjati in uničevati!"

4 Le v kakšno čast bi nam bilo, če bi v trenutku uničili vso to pokrajino? Ali je za močnega častno, če mušici odtrga glavo? Glej, boljše je mušici nataktniti glavo, kot pa jo uničiti. Zato ne bomo uporabili svoje *moči*, temveč zgolj našo *potrpežljivost in ljubezen*!

5 Ali bi ti bilo prav, če bi te *Jaz* - namesto da sem ti naklonil vso Svojo potrpežljivost in ljubezen, ki ju seveda nisi nikoli zaslužil - takoj zgrabil z vso Svojo vsemogočnostjo in te vrgel v pekel? Le kako bi Mi lahko to preprečil? Toda glej, tega ti *nisem* storil, ker mi je bilo to pod častjo, da bi *Jaz* vsemogočni pogubil tebe nemočnega, pač pa sem te ohranil in dvignil! Ali bi bilo torej modro, če bi ravnali kot sovražniki?"

6 *Martin* se trka na prsi in govori: "O mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!* O Gospod, odpusti mi, saj veš, kakšno govedo sem!"

7 Pravim *Jaz*: "Ja, ja, že zdavnaj ti je vse odpuščeno. Toda v prihodnje zmeraj upoštevaj pravi razlog, zaradi katerega edinega smo in bomo zmeraj dejavni, pa ne boš več počel takšne neumnosti! Glej, za zmeraj hočemo ohraniti vse in niti za sekundo ničesar uničiti, uničevati si želi samo pekel! To razumi in se vrni na svoje mesto!"

8 Martin Mi poljubi noge in se hitro vrne k bratoma.

9 Ta dva (*Peter in Janez*) ga vprašata: "Kaj naj storimo? Naj počakamo ali vdremo?"

10 *Martin* govori: "Vedita, norci so bili še zmeraj najbolj nepotrpežljivi, ker nimajo razuma. Toda če postanejo preneumni, je zanje zelo zdravilen sunek pod rebra! In tako je tudi pri meni. Gospod me je nekoliko ozmerjal in zdaj sem spet dobro! Iz goveda je znova naredil človeka, in zdaj je vse v na-jlepšem redu!"

11 *Peter* pravi: "Ja, ja, dobro si povedal. - Tudi jaz sem na svetu dobil od Gospoda nekaj prav močnih sunkov pod rebra in do-bro je bilo. Celo brat Pavel me je enkrat s

* O moja krivda, moja krivda, moja največja krivda!

svojo duhovno pestjo lopnil po hrbtu, in glej, tudi to je bilo dobro! Toda, še zmeraj ne veva, ali naj čakava in se nekoliko dolgočasi ali naj takoj vdreva v to razkošno hišo. Samo to nama povej, ljubi brat Martin!”

12 *Martin* pravi: “Zdi se mi, da bi me še vidva rada začela malo ščipati! Razumljivo je, da moramo po Gospodovi volji čakati, dokler ne bodo opravljene vse njihove ceremonije, ki so nam jih pripravili! Vidva bosta gotovo vedela, kakšne?”

13 *Peter* govori: “Ljubi brat, saj ni treba takoj vzkipeti! Glej, jaz najbolje vem, da Gospodov sunek pod rebra ni tako prijeten kot ljubkovanje; vendar je prav tako izraz ljubezni! Veš, ko je Gospod meni in mojim bratom napovedal Svoje trpljenje, ki ga je čakalo, pred Jeruzalemom, sem ga posvaril in Mu iz velike ljubezni do Njega rekel: ‘Gospod, to se ti ne sme zgoditi!’ - ‘Veš, kaj mi je odvrnil?’”

14 *Martin* pravi: “O brat ne spominjaj me teh strašnih reči! Kajti nikoli nisem mogel razumeti, kako te je lahko Gospod, ki te je malo pred tem postavil za steber Svoje Cerkve, ki je peklenska moč vekomaj ne bo

premagala, takoj nato imenoval Satana, poglavarja pekla! To mi je še zdaj največja uganka! Mar ti to razumeš?

15 *Peter* govori: “Glej, ko me je Gospod postavil za steber Svoje Cerkve, mi je govoril iz Svoje *modrosti*. Ko pa me je imenoval Satan, mi je govoril iz Svoje neizmerne *ljubezni*, ker je tedaj z vso močjo kot z enim udarcem izgnal iz mene vse posvetno; posvetno, ki je bilo v meni pravzaprav sam Satan! Ali zdaj razumeš ta poduk in ta najhujši sunek pod rebra?”

16 *Martin* pravi: “Ne še sicer povsem, toda dobro čutim, kam vodi ta zadeva! Ja, ja, Gospod je vsekakor sama ljubezen!

159

O glasbi sončnega sveta - Peter resno opozori Martina, naj premaga svojo čutnost

1 (*Martin*): “Toda zdaj slišim kot nekakšno zvonjenje! Le kaj bo iz tega? Ah, to je čudovito! Torej je tudi tukaj glasba! Sicer ni zaznati nikakršnega ritma, toda mešanica tonov je čudovita. Sem pa res radoveden, s kakšnimi glasbili to dosežejo!”

2 *Peter* govori: “Ljubi brat, to so neke vrste zvonovi, približno takšni, kot so jih uporabljali stari Egipčani in jih imajo še zdaj Perzijci, pripadniki Zaratustrovega nauka in Hindujci; samo tu zvenijo veliko bolj čisto kot na Zemlji. Sestavljajo jih nekakšne plošče, obnje udarjajo s prožnimi kladivi, ob velikih praznikih ali hudih naravnih nesrečah, ki tukaj niso redke.

3 Manjše dogodke naznanjajo z nekakšnimi kraguljčki in z njimi dajejo svoja različna znamenja. Imajo tudi svojevrstne harfe, ki jih znajo mojstrsko ubirati. Te boš slišal šele

tedaj, ko boš v notranjosti bivalnega templja. Zdaj torej veš, kar si si tako zelo želel vedeti! Ker pa bodo zdaj zdaj prišli iz bivališča, bodimo mirni in jih pričakujmo!”

4 *Martin* še vpraša: “Priatelj, ali smo prav razmeščeni za njihov sprejem?”

5 *Peter* odgovori: “Saj vendar nismo vojaki ali komedijanti! Le kaj ti pride na misel?”

6 *Martin* govori: “Prosim te, ljubi brat, vsaj ti mi ne zameri, sicer bom obupal! Kolikokrat odprem usta, zmeraj zinem kaj neumnega!”

7 *Peter* govori: “Ja, to je res. Toda tako je zato, ker neprenehoma govoriš in sprašuješ, ne da bi te Gospod poklical! Poleg tega je v tebi tudi še precej mesenega poželenja, in to se zvija v tvoji duši sem ter tja kot majhna kača. To še toliko bolj moti čute tvojega duha; zato lahko govoriš samo tedaj, če se tvoja čutnost zaradi zunanjih dražljajev znova ne vzburi.

8 Za Gospodovo voljo pa te prosim, skleni končno zavezo s samim seboj in ne dopusti, da bi si še kdaj koli pozeleli to, kar ni vredno tvojega duha! Potem bo postajal tvoj duh čedalje bolj jasnoviden in boš vsak čas govoril besede iz čiste modrosti. Ker pa tega ne

vzameš resno, se ne boš nikoli znebil svoje neumnosti. In Gospod te bo, namesto da bi te vodil čedalje više, prestavil na Zemljino luno, za tisoč let merjeno z zemeljskim naravnim časom!

9 Zdaj se bo pojavila množica najlepših in najmikavnejših sončnih žensk in hčera. V Gospodovem imenu ti resno povem: Samo do tu in nič dalj te je nameraval Gospod voditi, da bi te rešil tvoje čutnosti! Če boš to preskušnjo prestal, bo dobro, če pa se ne boš obvladal, te bomo zapustili in namesto na soncu se boš znašel na golih luninih tleh, tam, kjer si nekdanj že imel opraviti z modrijani tistega sveta!

10 Kajti glej, vse, kar se je dogajalo s teboj in okrog tebe, odkar si prišel v naš duhovni svet, se je godilo predvsem zato, da bi postal sposoben delavec v Gospodovem velikem vinogradu. Že sam Gospod ti je povedal, da bi Mu lahko posebno na tem svetu postal koristen služabnik, zato si tudi tako zelo prizadeva narediti iz tebe angela. Toda tudi sam moraš kaj storiti, če se Gospod toliko trudi, sicer si boš nasprotno, zapečatil usodo. In potem ne boš v pravem Božjem kra-

ljestvu, ki ti je doslej še zmeraj tuje, v najboljšem primeru postal nič drugega kot bedni zbiralec cunj!

11 Zdaj veš, kaj vse to pomeni. Zato se končno zberi, bodi resen in dober, in če bi te kakšna izredna lepota hotela zмести, tedaj poglej h Gospodu in našel boš mir! Kajti postati moraš toliko trden, da te še takšne lepote ne bodo mogle premamiti, in to samo zato, ker si in hočeš za zmeraj biti Gospodov. Šele potem boš sposoben za sprejem v prava nebesa, kjer te čaka nešteto blaženosti brez imena, kakršnih zdaj niti ne slutiš.

12 Kajti doslej tvoje oko še ni videlo, kaj je Gospod pripravil njim, ki Ga resnično in zvesto ljubijo, in ne tako kot oni, ki Ga, tako kot ti, ob pogledu na gladko, okroglo napeto žensko kožo skoraj povsem pozabijo in se zatečejo k Njemu šele tedaj, ko se zaradi svoje brezmejne norosti že do ust pogrezajo v blatno mlako!

13 Glej Martin, doslej je bilo s teboj največkrat tako, da si bil, kot si že večkrat priznal, stalno bolj živina kot človek. Toda zdaj, ko smo na cilju, je čas, da se končno v

Gospodovem imenu znebiš svoje živalskosti! Povsem sleci starega Adama in obleci popolnost Kristusove ljubezni; tako boš takoj sprejet v prava, zanesljiva nebesa, v Novi Jeruzalem, katerega meščani smo že zelo dolgo jaz, Peter, Janez in nešteti drugi! Martin, ali si me razumel?"

160

Martin potrj in obupan - Peter ga tolaži in opominja

1 *Martin* zamišljeno pravi: "Torej - še zmeraj preskušnja, moja preskušnja! Vse to torej samo *zaradi mene!* O Bog, o Bog, kdaj bo konec preskušenj?"

2 Najbrž bom tako dolgo preskušán, dokler ne bom zrel, toda ne za nebesa, temveč za pekel! Najbrž moram okusiti toliko nebeškega zato, da se mi bo potem pekel zdel toliko strašnejši?

3 Kolikokrat mi je bilo rečeno: 'Zdaj, ljubi

brat Martin, si popoln!' Če pa sem že popoln, ali moram biti potem za prava nebesa *več* kot popoln?

4 O Bog, boljše bi bilo, če me ne bi bil nikdar ustvaril, potem bi bila moja nebit zdaj bolj blažena od moje biti sredi samih preskušenj med peklom in nebesi!

5 Vem, pri čem sem, in za to sem ti hvaležen, ljubi brat Peter. Toda povem ti tudi: s tem odkritjem si ravnokar z *enim* udarcem končal vse moje preskušnje! Zdaj lahko spustiš predme angele ali hudiče, pa mi bo to tako popolnoma vseeno, kot moja prihodnja bit ali nebit, ali nebesa ali pekel! Kajti če so tudi to še preskušnje, in jaz nič drugega kot nenehno preskušani, potem mi nobeno življenje več nič ne pomeni!

6 In pri Bogu, prej si govoril o pusti luni. O le hitro me postavi tja, toda za večno! Tam bom srečnejši kot tukaj med samimi preskušnjami, iz katerih še prejasno razvidim - kljub temu da sta pri meni vidva, prva kneza nebes z Gospodom vred - da me vodijo namesto v nebesa le v pekel!

7 Toda naj bo, kakor hoče. Kot sem že rekel: pripeljite predme angele ali hudiče, to

mi bo vseeno; kajti odslej bom molčal kot kamen!"

8 *Peter* pravi: "Brat, odvrzi to želo! Kajti to je smrt, ki jo nosi v sebi nečistovanje mesa. Njeno ime je 'jeza', zato se otroci mesa tudi imenujejo 'otroci jeze'! - Že prihajajo ven! Zato bodi miren, koristilo ti bo, če boš resen!"

161

Martin zlahka zmaga v modrostnem dvogovoru z nadutim starešino sončnega templja

1 Ob teh besedah že tudi stopi iz velike tempeljske veže najstarejši in najmodrejši starešina tretje stopnje v sivem nagubanem oblačilu, obdan z mladeniči in devicami. V desnici nosi palico, enako Aronovi, in v levi nekakšen čarovniški trak, na katerem so prilepljena različna znamenja mističnega videza. - Ko stoji približno pet korakov pred

tremi voditelji, razvije trak in ga položi predse na nekakšna modrožametna tla. Nato spusti palico na trak in čez nekaj časa govori:

2 (*Starešina*): "Pri neizmerni moči in oblasti, ki jo imam zaradi svoje brezmejne modrosti, vas zarotim kot prvi in najstarejši človek tega neskončnega sveta, ki ga ohranjam..."

3 Medtem govori *Martin* sam pri sebi: "Ni kaj! Možakar je prav posrečen! Le tako naprej!"

4 (*Starešina*): ... da mi po resnici razodenete, kaj hočete in kaj vas je pripeljalo sem! Najmanjša senca neresnice iz vaših ust - in moja nepremagljiva moč vas bo spremenila v prah! Govorite!"

5 *Martin* govori: "Vsi *naenkrat*, ali eden za vse? To morajo Vaša modrost že natančneje določiti; kajti nismo tako zelo pametni kot Vaša velemodrost! Zato prosim za podrobnejša določila! - (Sam pri sebi:) Ta je pravi; njegova neumnost presega lepoto devic in tako je tudi prav! Spet sem se pobotal s Petrom, Janezom in vsemi!"

6 *Modrijan* govori: "Če govori samo *eden*, še ni mogoče vedeti, kaj mislijo drugi. Zato morate govoriti vsi hkrati in zelo glasno!"

7 *Martin* sam pri sebi: "Na splošno in posebno v primerjavi s temi starimi nebeškimi knezi sem zelo neumen, toda bolj kot tale modrijan pa že ne! Njegovo modrost bom kar sam tako obdelal, da se na koncu od same neumnosti in zadrege ne bo znal niti obrniti! In vendar moram vprašati Petra, kaj naj storim!" Martin se glede tega obrne na Petra.

8 In *Peter* pravi: "Ljubi brat, zdaj si ti na vrsti, da poveš svoje - svobodno in po resnici! Govori tako kot misliš."

9 *Martin* pravi modrijanu: "Brezmejno modri modrijan, če je tvoja modrost tako neznanska, ne razumem, zakaj sploh sprašuješ, kaj hočemo tu in kaj nas je sem pripeljalo? Kajti glej, čeprav smo veliko neznatnejši modrijani od tebe, na las natanko poznamo celo *tebe* in vemo, kaj tiči za tvojo dozdevno najvišjo modrostjo! In tako menim, da nas boš enako spoznal tudi ti, če si zares tako zelo moder! Kaj meniš?"

10 *Modrijan* govori: "Ja, seveda morem to tudi jaz, če razproستم pred seboj veliki magični trak in imam pri tem dvojno palico. Toda ker sem za tako neznatne goste vzel s

seboj samo svoje navadne pripomočke, moram tudi *vprašati*, da izvem kaj od vas - in zato mi morate odgovoriti!"

11 *Martin* govori: "Če je tako, kako boš potem prepoznal, ali smo ti povedali resnico ali ne?"

12 *Modrijan* govori: "Da bi to preprečil, sem zagrozil in bom grožnjo tudi uresničil, če ne boste govorili resnice. Zato samo iskreno resnico, sicer..."

13 *Martin* govori: "Sicer - si in ostaneš osel!"

14 *Modrijan* govori: "Kaj je to: osel?"

15 *Martin* govori: "To je pri nas nenevarno bitje, take barve kot ti. Ima zelo dolga ušesa, zato pa izjemno kratko pamet!"

16 *Modrijan* govori: "Kako lahko utemeljiš, da sem takšen?"

17 *Martin* govori: "Dovolite mi, Vaša neskončna modrost, kratek odmor, kajti tako pomembno vprašanje zahteva študij."

18 *Modrijan* govori: "Kaj pomeni študij? Pri nas ni stvari, ki bi se imenovala študij!"

19 *Martin* govori: "Poslušaj, najmodrejši vseh modrijanov, tvoja modrost ne more biti ravno velika, če ne poznaš tega, kar je za dosego modrosti vsaj na začetku nujno!"

Študij je toliko kot prizadevno razmišljanje o prvih pojmi in prvinah, ki so nujna podlaga za modrost. Ali zdaj razumeš, kaj je študij?"

20 *Modrijan* govori: "Ne, tega ne razumem. Kajti preveč moder sem, da bi se ubadal s takšnimi neznatnimi malenkostmi. Zato se izražaj bolj veličastno, sicer te ne morem razumeti!"

21 *Martin* pravi: "Glej, glej, saj sploh nisi tako neumen, kot je videti na pogled in - slišati! Torej zaradi neznanske veličine tvoje modrosti ne moreš dojeti takšnih malenkosti! Glej, glej, kako modro! - Toda če zaradi svoje neznanske modrosti že takšnih malenkosti ne moreš dojeti, potem spet ne razumem, kako si mogel ob tako kratkem pojasnilu takoj doumeti še veliko preprostejši pojem osel?"

22 *Modrijan* pravi: "Osel je bitje, študij pa samo pojem. Bitje pa je vedno veliko lažje razumeti kot pojem. Razloži torej bolj natančno in tako, da bom razumel!"

23 *Martin* govori: "Priatelj, mislim, da se bova v prihodnje teže razumela, ali pa sploh ne. Kajti s svojo modrostjo vred si nadvse neumno človeško bitje, pri katerem ni najti

niti sledu kake pameti.

24 Svetujem pa ti tole: Odstopi in pusti koga drugega, naj spregovori v tvojem imenu - toda *brez* čarovnega traku in čarovniške palice! Morda se bo bolje izkazal. Vsaj tako kot tri hčere te hiše, ki so nam prišle najprej naproti in povedale veliko modrega; potem sem sklepal, da ste drugi še neznansko bolj modri!

25 Toda zelo sem se zmotil. Kajti najbrž na vsem tvojem svetu ni bolj neumnega možaka od tebe. Sva že opravila, zato odstopi in dovoli komu drugemu, da spregovori namesto tebe!"

26 *Modrijan* pravi: "To tu ni mogoče. Kajti če se spustim z višav vseh višav k navadnim črvom, ne sme govoriti nihče drug kot samo jaz, najvišji, najmodrejši, najmogočnejši, večni, neskončni!"

27 *Martin* pravi. "Kaj?! - Saprament, menda nisi celo najvišje božanstvo?"

28 *Modrijan* pravi: "To ravno ne, toda dosti manj pa ne, On je samo nekoliko starejši od mene, ker sem jaz Njegov sin!"

29 *Martin* pravi: "Nič drugega? Morda pa vendarle lahko še kaj dodaš?"

30 *Modrijan* govori: "Ja, ja, seveda, zelo ve-

liko, le da ti tega ne bi razumel. Zato ti tudi ne morem povedati, kajti v primerjavi z menoj si prava ničla."

31 *Martin* pravi: "Ja, ja verjamem! Oh, res si zelo velik, po svoje celo neznansko velik. Na tem svetu gotovo ne boš nikdar našel sebi podobnega! O ti, ti, ti, ...!"

32 *Modrijan* pravi: "Nikogar nimam nad sabo. Če se s palico dotaknem tal, se strese ves svet in vsa bitja trepetajo, ko se jim bližam! Ne razumem pa, kako to, da ne trepetaš tudi ti in tvoji slabotni spremljevalci, saj bi vas vendar lahko uničil?"

33 *Martin* pravi: "Česar ne razumeš *zdaj*, boš - vsaj tako upam - razumel prav *kmalu*. Ne zaradi mene - jaz sem najmanj pomemben, toda v tej družbi je nekdo, ki ti bo povedal, zakaj pred teboj ne trepetamo in tudi ne bomo nikdar trepetali!"

34 Kajti glej, prevaral te je hudobni duh, ki je nekoč prišel k tebi v podobi svetlobnega angela. In potem si ti prevaral vse to veliko občestvo, ko si mu dal zakone, po katerih lahko počne kar hoče, in se ne more nikoli pregrešiti - zakone, ki so takšni, kot da jih ne bi bilo.

35 Vem, da si bil pred tem ponižen modrijan in si kar najbolje predsedoval svojemu velikemu občestvu. Ko pa te je zmešal tisti lažni svetlobni duh in ti dal namesto tvoje stare, Božje modrosti neumnost, si postal kakršen si - bitje polno največje norosti!"

36 *Modrijan*: "To, kar praviš, je seveda res. Toda ali sem zaradi tega res norec, se mora šele pokazati, kajti ne zdi se mi, da bi bil takšen! Zato ti ukazujem: govori, toda samo bistveno."

37 *Martin* pravi: "Povej mi, ali se spomniš, koliko si star? Ali si bil že od nekdaj to, kar si, ali je bil *pred* teboj kdo drug v tvoji službi, morda tvoj oče? Ali morda nisi bil nekoč mlajši, morda celo deček? Samo to mi povej, potem ti bom veliko lažje odgovoril na tvoje vprašanje!"

38 *Modrijan* pravi: "Na prvo vprašanje ti ne morem odgovoriti zato, ker je veliki merilec časa že zelo dolgo uničen. Nekdanji veliki vihar je odtrgal vrvico velikega nihala in ne moremo je več popraviti. Zato ne vem niti jaz niti kdo drug, koliko smo stari."

39 Ali sem bil že od nekdaj, ali sem imel nekoč svoj začetek? Samo bežno se spomi-

njam, kot da bi se nekoč rodil, in to naj bi pomenilo, da nisem bil zmeraj to, kar sem *zdaj*. Zdi se mi tudi, kot da sem nekoč imel očeta, ki je takrat, ko sem bil še deček, opravljal mojo službo, vendar ne tako zelo modro kot jaz! Na tvoja vprašanja sem odgovoril, zato ti nadaljuj!"

40 *Martin* pravi: "Glej, saj sem vedel, da nisi niti Bog niti Božji sin, temveč čisto navaden smrtnik, takšen, kot je bil vsak izmed nas. In to je dobro zate in za vse tvoje občestvo; kajti tako se lahko ti in tvoje občestvo spet rešite! Če pa bi vztrajal pri svoji neumnosti, bi vam lahko trda predla. Boš že še zvedel zakaj. In če hočeš biti zelo srečen, odvrzi svoj čarovniški trak in palico, sicer s teboj ne bo mogoče modro besedovati!"

41 *Modrijan* pravi: "Preveč zahtevaš od mene. Če odložim ta dva najnujnejša pripomočka svoje moči, oblasti in modrosti, ne morem več učinkovati! Le kdo me bo ubogal, če bom brez moči in kdo se bo zaupal nemočnemu? Kdo me bo poslušal, če ne bom več moder? Zato ne smeš zahtevati od mene stvari, ki nasprotujejo mojemu najvišjemu dostojanstvu!"

42 *Martin* govori: "Prijatelj, Zemljani imamo najpomembnejše besede od Boga samega, in te se glasijo takole: 'Ničesar ni, kar bi zapustil v Mojem imenu in kar vam ne bi bilo potem v času povrnitve, stokrat povrnjeno.'

43 In glej, tako bo tudi s teboj! Kar boš storil in zapustil v imenu našega Gospoda, boš dobil tisočkrat povrnjeno. Zapustil boš najbolj bedno, pridobil pa najplemenitejše. Za navidezno, boš prejel pravo bit. Za laž resnico, za neumnost modrost, za slabotnost resnično moč, za nemoč oblast! Tako boš prejel od Gospoda Boga v resničnem obilju vse, kar bi tu zapustil v obilju svoje ničnosti!

44 Zato z veseljem prostovoljno stori, kar zahtevam od tebe. Ponujam se ti za talca, z menoj lahko storiš kar hočeš, če nisem govoril čiste resnice!"

45 *Modrijan* pravi: "Dobro, vidim, da si res najbolj resnicoljuben duh, zato bom storil, kar zahtevaš od mene. In vendar, odgovori mi na prvo vprašanje: kdo in od kod ste, da vas bom lahko popeljal v to hišo!"

O pravi veri in svobodi duha - Duhovno prebujenje starešine

1 Modrijan odloži vse. Ko odvrže trak s palico vred, stopi k njemu Peter in mu reče:
2 (Peter:) "Tako je prav! Storil si, kar je zahteval od tebe brat Martin v imenu nas vseh in tako postal naš novi brat. Zato je prav, da tudi mi storimo, kar zahtevaš od nas, in ti povemo, *kdo smo* in *od kod* prihajamo.

3 Glej, nič lažjega kot z besedami povedati, kar bi rad zvedel od nas. S tem pravzaprav še nismo naredili ničesar in ti le malo pomagali! Kajti to, kar ti bom povedal, moraš tudi verjeti in sprejeti. Če ne boš verjel, bodo moje besede zaman.

4 Gotovo si misliš: 'Vse lahko verjamem, če je povedano utemeljeno z *dokazi*.' Toda povedati ti moram, da takšna vera ni vera, temveč zgolj znanje, ki bo tvojemu notranjemu bitju pomagalo malo ali pa nič.

5 Kajti z dokazi utemeljeno znanje ni več svobodno znanje, temveč usmerjeno. Ne osvobaja duha, temveč ga vklepa, in sicer toliko, kolikor je dokazov za katero od dogem!

6 Samo tista vera, ki jo sprejme srce prosto-voljno in pri tem ne vpraša: 'Zakaj, kako, kdaj in s čim?' je prava. Samo takšna osvobaja duha, ker pomeni svobodno in brez-pogojno sprejetje tistega, kar ti oznani nebeški poslanec - njegovo avtoriteto pa lahko preskusi edino ljubezen tvojega srca in nihče drug.

7 Če čutiš ljubezen do poslanca, ga sprejmi; če pa je ne čutiš, naj odide! Enako je naročil Bog poslancu. Kajti Bog govori in je govoril: 'Kjer vas bodo sprejeli, tam ostanite; kjer pa vas *ne* bodo sprejeli, otesite prah z vaših nog nad njimi in pojdite naprej!'

8 Iz tega vidiš, da ne smeta biti niti tisti, ki mu je oznanilo namenjeno niti poslanec zavezana, temveč popolnoma svobodna. Svobodno oznanjevanje in svobodno sprejetje! Kjer se zahteva *več*, tam ni več svobode, temveč je sodba, ki ne osvobaja duha.

9 Če bi Bog, večni Gospod hotel poučiti Svoje ljudi z neizpodbitnimi dokazi, *da* je,

kako in *s čim*, bi to zlahka storil, ljudi bi moral samo prisiliti, pa ne bi mogli nič drugega sprejeti in misliti, ker bi bilo njihovo srce usmerjeno tako kot živalsko. Toda Gospod noče lutk, temveč hoče svobodne ljudi. Zato morajo biti njihova srca svobodna, posebno tedaj, ko sprejemajo razodeti nauk od Njega, sicer ne morejo duhovno nikdar več postati svobodni.

10 Dokler zahteva tvoj razum *dokaz*, da bi sprejel kakšen nauk ali razodetje, tako dolgo je duh kot ujetnik v temni ječi. In ker ga žeja in je lačen, terja hrano, ki se mu daje z dokazi kot skromne drobtine. Z njimi ne more nikoli pridobiti tolikšne moči, da bi se lahko znebil spon.

11 Če pa razum srca sprejme nekaj svobodno, *brez* dokazov, pokaže srce takoj svojo svobodno moč; ta preide v duha in ga osvobodi. Če pa je duh svoboden, potem je v človeku svobodno vse: ljubezen, svetloba in pogledi! Potem ne potrebuje za resnico nobenega dokaza več, kajti svoboden duh sam je najbolj jasna in popolna resnica vseh resnic.

12 Le vprašaj svoje srce, ali mi lahko brez-

163

Petrovo sporočilo o prihajajoči družbi in namenu njenega obiska - Modrijanovi pomisleki o vidnosti Boga

1 *Peter* govori: "Poslušaj torej! Vsi, kar nas tukaj vidiš, smo v prvi vrsti Božji otroci, to pomeni, po vaši predstavi otroci Najvišjega duha. Kot drugo, nekateri od nas tudi že prvi služabniki Najvišjega; in sicer tisti, ki jih je Najvišji postavil za temeljni steber Svoje neskončne *Cerkve*. Najprej na Zemlji, to je na tistem planetu, ki ga vi imenujete sveti.

pogojno verjameš, in povedal ti bom, kar bi rad vedel! Če pa tega ne moreš, potem bi bile moje besede zaman. Kajti nismo prišli, da bi vas sodili, temveč zato, da bi vas rešili trdega jarma vašega starega suženjstva!"

13 *Modrijan* pravi: "Vzvišeni prijatelj, više si kot jaz. Zato govori in verjel ti bom, ker ti *hočem* verjeti!"

Ko so tam izpolnili z veseljem in predano svojo nalogo, so bili po bolečem odvzemu telesa takoj povzdignjeni k Njemu, v najvišja vseh nebes, da bi dobili od Njega vse, kar ima On sam, in da bi tako neskaljeno na veke uživali največjo blaženost. In v takšni blaženosti naj bi opravljali v najširšem pomenu besede tisto službo, ki so jo opravljali na Zemlji - seveda v najožjem merilu. In vedi, da sva prav takšna služabnika jaz, *Peter*, in kot tretji, *Janez*. Vsi drugi so v tem svetu in v tej prej omenjeni službi bolj ali manj začelniki.

2 In s kakšnim namenom prihajamo semkaj? Najprej zato, da bi v tem svetu novince vpeljali in posvetili za višje službe ljubezni. Potem želimo pomagati tudi vam prebivalcem tega svetlobnega sveta, in sicer samo nekaterim občestvom, ki so se odvrnili od prave poti.

3 In ker je ravno to zadnje trdo delo in bi trud lahko presegal naše moči, je navzoč tudi Bog in Gospod sam z vso Svojo močjo in oblastjo! In to v vidni človeški podobi, ki je resnična Božja podoba, kajti Bog je nas, ljudi, oblikoval po Svoji podobi tako po zunanji kot

notranji. Za Svoje ljubljence je izbral prav prvotno obliko Svoje večne ljubezni.

4 Zato v vsej neskončnosti ni sveta, na katerem bi imeli ljudje drugačno obliko, kot jo imamo mi. Tu in tam se ljudje sicer razlikujejo po velikosti, barvi, včasih tudi po nekaj majhnih zunanjih značilnostih. Temeljna oblika pa ostaja Božja.

5 Zato se tudi ne smeš čuditi, če boš kmalu zagledal Boga, najvišjega duha moje podobe in velikosti. Njegova neskončna in večna moč in veličina nista odvisna od Njegove zunanje telesne, temveč od Njegove notranje duhovne veličine, ki večno prebiva v najsvetejši, nedostopni svetlobi in je noben ustvarjeni duh ne more nikoli videti in še manj dojeti.

6 Zdaj veš vse; odgovoril sem ti vse bistveno, kar si me vprašal. Tudi ti mi povej pošteno in brez prenarejanja - tega je pri vas, posebno v tem občestvu, zelo veliko - ali verjameš vse, kar sem ti zdaj povedal?"

7 *Modrijan* govori: "Vzvišeni prijatelj, pošteno povedano - ~~se~~ razen zadnjega. Toda da bi bil Bog, najvišje, neskončno, pravečno duhovno bitje navzoč tudi tukaj med nami -

*Petrova logična predstavitev, sončni
starešina ne dvomi več o vidno navzočem
Gospodu*

pa še tvoje postave in velikosti, to - to lahko uvidiš sam, če le malo poznaš naše prastare prerokbe in razodetja - je težko verjeti! Morda bom to spoznal pozneje. Toda v tem trenutku je to za moje predstave o Bogu, najvišjem bitju, skoraj nemogoče!

8 Veš, da Bog izredno redko pošlje semkaj Svoje angele, ki nam najvišjim modrijanom razodevajo najvišje Božje bitje, toda vsakič dodajajo: 'Boga ne more videti nihče in obenem živeti!' Zato prebiva Bog v nedoumljivi globini vseh globin, da ne bi bilo nobeno bitje prizadeto v svojem življenju zato, ker bi gledalo božanstvo. Kako pa bi se godilo nam, če bi bilo v resnici tako kot si mi oznanil, če bi bil Bog navzoč tu, v vaši sredi!

9 Ne morem zanikati, da kaj takega Božjemu bitju ne bi bilo *mogoče*. Kje pa bi bila potem Njegova večna, nespremenljiva ureditev, ki so jo tolikokrat oznanjali?"

10 *Peter* pravi: "Priatelj, le malo potrpi, pa boš spoznal, da je to, kar se ti zdi komaj mogoče, celo zelo mogoče! Še malo, kajti On sam prihaja semkaj; najprej boš razumel, če ti bo to sam razložil."

1 *Modrijan* govori: "Ljubi prijatelj, menda ni to *tisti*, ki hodi tam med ženskama, pred njimi pa stopajo - vsaj zdi se mi tako - ravno tiste tri hčere te hiše, ki smo jih prej odposlali tja, kjer ste bili vi in niste hoteli ali smeli iti naprej?!"

2 Glej, pri nas bi bilo zelo nespodobno, če bi se modrijan, pa čeprav tretjerazredni, pustil voditi ženskam! Kaj naj si potemtakem mislimo, če se da voditi ženskam najvišji Bog, od katerega morajo izvirati vsi zakoni reda? Naravno predpostavljamo, da je prav *tisti* duh, ki ni videti nič posebnega, ali še bolje človek, takšen Bog!"

3 *Peter* pravi: "Priatelj, mar nisi v vsem svojem življenju napravil različnih stvari - zate uporabnih in takšnih, samo sebi v veselje?"

4 Ti praviš: 'O ja, veliko obojih.'

5 Dobro, če si torej napravil različne stvari, mi pa povej, ali je med njimi tudi kakšna, o kateri bi lahko trdil: 'To delo me ni vredno! Sramujem se tega in bilo bi proti vsem pravilom in kar najbolj nedostojno, če bi to delo pogledal s svojimi očmi, ali se ga celo dotaknil s svojimi rokami.'

6 Ti praviš: 'Ne! Kajti če bi imel takšno delo, le kako bi ga lahko opravil, če ne bi bilo vredno niti tvojih oči niti tvojih rok?' Glej, prav imaš, tako je. Zdaj pa poslušaj:

7 Če že *ti* nimaš nobenega od svojih del za tako slabo, da bi te bilo nevredno, ko si v primerjavi z Bogom najbolj nepopolni mojster svojih del; kako moreš potem kaj takega zahtevati od *Boga*, ki je večno najbolj popolni mojster vseh Svojih del?

8 Povej mi, le katero Božje delo se ti zdi tako slabo, da bi se ga Bog moral sramovati? Ali bi si moral On kot večni Gospod vseh Svojih neskončnih del, morda ravno od nas, Svojih del, šele izprositi pravico in določilo, ali se sme družiti s Svojimi deli in s katerimi? - Kaj meniš o tem?"

9 *Modrijan* govori: "O prijatelj, zdaj mi je

jasno, da si nadvse globok modrijan. Vsak od tvojih stavkov je najgloblje utemeljen in mu ni mogoče v ničemer nasprotovati! Tudi jaz začenjam verjeti, da tisti človek, ki je videti čisto preprost, lahko skriva v sebi najvišje Božje bitje. Kajti če je mogel to na majhnem Svetem planetu - tako so nas poučili Njegovi angeli - zakaj ne bi zmozel tega tudi na tem velikem in svetlem svetu?

10 Vidiš, jaz to lahko sprejemam in tudi sprejemam. Toda zdaj pa še drugo, strašansko pomembno vprašanje: Prijatelj, če je to On, Najmočnejši, Najsvetejši in neskončno Modri - On, ki je celo za naše največje in najgloblje misli preveč vzvišen in presvet, da bi celo najvišji in najčistejši modrijan smel kdaj pomisliti Njegovo ime - kako, vprašam, Ga bomo sprejeli in kako bomo obstali pred Njim!"

11 *Peter* pravi. "Prijatelj, precej se nam je že približal. Poglej Ga s svojimi prodornimi očmi in mi potem povej, ali je res videti tako zelo grozljiv in strah zbujač. Povej mi tudi, ali bi lahko tiste tri hčere te hiše, ki se nenehno ozirajo za Njim in so videti zelo dobre volje, občutile v sebi tolikšen strah kot ti?

12 *Modrijan* pravi: "O prijatelj, česa takega ne morem odkriti. Videti je nadvse dober, mil in nežen in teh treh še nikoli nisem videl, da bi bile tako zelo vesele, skoraj *razposajeno* vedre."

13 *Peter* govori: "In če to opaziš, kako moreš potem še spraševati? Povem ti: Nikar se Ga ne boj! Kajti kamor prihaja, prihaja zmeraj iz *ljubezni* - in nikdar iz jeze in maščevanja. Čeprav sta jeza in maščevanje enako kot ljubezen na veke Njegova, ne sme zato nihče biti jezen ali se maščevati nad svojimi ustvarjenimi sobitji.

14 Kajti jeza je samo Božja in maščevanje sodnikovo. Ljubezen pa je Očetova in to daje Svojim otrokom, jo pri njih išče in kadar prihaja, ni v njem niti jeze niti maščevanja. Zmeraj prihaja z ljubeznijo kot Oče k Svojim otrokom, ki jih je prav iz ljubezni ustvaril po Svoji podobi in položil v njihovo srce najčudovitejše določilo, da lahko postanejo to, kar je On sam.

15 Če pa je to v skladu z večno resnico, ali bi bilo potem modro bati se Tistega, ki je do nas Ljubezen sama?

16 Saj se tudi mene ne bojiš, ki imam tudi

toliko oblasti in moči, da bi lahko z najmanjšo mislijo v trenutku uničil ves ta svet in priklical v bivanje drugega! Ker pa se ne bojiš mene, ki imam prav tako v sebi vso svojo moč od Gospoda, pa vendar ne bom nikoli tako dober kot je On, kako bi se potem mogel bati Njega, čigar dobrota je neskončna?

17 Ne boj se torej, temveč se nadvse veseli tega, da sta ti in ta svet deležna takšne brezmejne milosti! Potem bo tudi On vesel tebe in vas vseh in vam bo pomagal, ker ste najbolj potrebni Njegove pomoči! Zdaj pa, prijatelj, uredi svoje srce: kajti samo malo korakov še in On bo med nami."

18 *Modrijan* govori: "O prijatelj, ne vem sicer, ali je moje srce urejeno, toda zdaj prvič živo občutim veliko ljubezen do Njega.

19 Ravno tako sem se skoraj povsem znebil svojega *strahu* pod temi podmenami, ki se mi zdijo pametne: Če prav razmislim, kot ustvarjeno bitje ne morem biti in postati več kot samo to, kar sem, namreč ustvarjeno bitje, tako tudi Bog ne more biti in postati manj kot je - namreč Bog, najpopolnejše temeljno prabitje, ki je pogoj za obstoj vseh

drugih kakor koli že oblikovanih bitij.

20 Brez Stvarnika si ni mogoče misliti nobenega ustvarjenega bitja, lahko pa Stvarnika brez ustvarjenih bitij. Kajti Stvarnik je že to kar je, po Svoji večno najjasnejši zavesti, zaradi katere lahko ustvari kar hoče in kadar hoče. Ustvarjeno bitje pa ne more biti nekaj prej, preden ga je vse-mogočna Stvarnikova volja naredila za nekaj.

21 Tako v Stvarniku kot v ustvarjenih bitjih vidim dve nujnosti, od katerih se zdi druga pogojena s prvo; če pa na to stvar ni mogoče gledati drugače kot samo tako, nikakor ne uvidim, kako naj bi se jaz kot *pogojena* nujnost bal prve, *nepogojene*!

22 Zelo se pomirim, ko si zadevo zamišljam takole: Naš veliki svet ima na svojem površju množico tako majhnih stvari, od katerih je prostornina posamezne v primerjavi s celotno prostornino tega celega sveta v tako nepredstavljivem razmerju, kot skoraj čisti nič v primerjavi z neskončnostjo!

23 Ne glede na to obstaja najmanjše poleg velikega popolnoma neomajno in se z enakim razlogom veseli svojega bivanja, kot skoraj neskončno veliko. Čeprav je v primer-

javi z velikim nič, pa je vendar v primerjavi s samim seboj popolno. In če razmišljam naprej: Nikdar ne morem postati to, kar je naš najbolj vzvišen in mogočni Stvarnik. Nasprotno pa tudi Stvarnik kljub Svoji vse-mogočnosti ne more nikoli postati to, kar sem jaz, namreč ustvarjeno bitje.

24 Seveda ta manjvredna odlika ne pomeni nič. Toda kljub temu je posebna stopnica, na katero Stvarnik v nobenem primeru nikdar ne more stopiti. In tako ima vsaka od teh dveh nujnosti nekaj svojevrstnega: da morda ta 'nekaj' sicer lahko doseže *navidezno*, nasprotno pa v resnici nikoli. Če si to razmerje jasno predstavljam, bom tudi premagal strah, ki me je doslej napadal!"

165

*Janex v dvogovoru s sončnim modrijanom
- Odnos med Stvarnikom in ustvarjenim*

1 Nato pravi Janex: "Ljubi prijatelj, natančno

sem pretčtal smisel tvojega govora in ugotovil, da je sam po sebi pravilen. Pripomniti pa moram, da si obe skrajnosti obravnaval preveč togo in ju preostro razmejil.

2 Res je, da Stvarnik nikoli ne more postati ustvarjeno in ustvarjeno Stvarnik. Zato ni Stvarnik nič manj zapostavljen in ima prav tako malo posebnih prednosti v primerjavi z ustvarjenim.

3 Za stvarjenje ustvarjenega bitja nima nobene druge materije, kot sebe samega. Ustvarjeno bitje mora oblikovati iz iste snovi, iz katere je sam od vekomaj. To ustvarjeno bitje pa mora tudi vnaprej ohranjati iz samega sebe, ustvarjenemu bitju pa v odnosu do Stvarnika ni treba storiti nič drugega kot samo biti.

4 In če je ustvarjeno bitje takšno, kot ga hoče Stvarnik - namreč v za ustvarjeno bitje določenem redu, lahko ustvarjeno bitje tudi preide v popolnost svojega Stvarnika. Doseže lahko Božje otroštvo in potem z Njim prebiva tako rekoč v isti hiši, ter uporablja in uživa vse Njegove pravice. Menim, da si bosta lahko v tem primeru tako Stvarnik kot ustvarjeno bitje drug

drugemu zelo malo štela v dobro.

5 Dokler se Stvarnik in ustvarjeno bitje zaradi podarjene moralne svobodne volje soočata ravno v hotenju in ravnanju, tako dolgo je seveda temeljna teza, ki si jo postavil pravilna. O Stvarnikovi prioriteti* ni mogoče dvomiti, ker je ta nesporna nujnost.

6 Toda če ustvarjeno bitje s spoznanjem in dejavnim hotenjem razodete Stvarnikove volje samo podre pregrado s tem, da sprejme Stvarnika vase in postane tako popolnoma eno z Njim, nastane vprašanje:

7 Kje je Stvarnik kot večno eden in isti *boji* Stvarnik: v sebi ali v ustvarjenem bitju? Kaj je tu starejše: ustvarjeno bitje kot identično bitje s Stvarnikom in v Stvarniku - ali Stvarnik kot identično bitje v ustvarjenem bitju? Kajti On sam govori: 'Vi ste v Meni in Jaz v vas!'

8 V tem primeru, ki je resničen in nesporen, mislim glede na svoje izkušnje, da si, ljubi prijatelj, nekoliko premočno napel svoje strune in boš zato moral malo popustiti! Kaj meniš o tem?"

* Prvenstvu, op. založbe Lörber

9 *Modrijan* govori: "Ljubi prijatelj, vidim, da si neznansko moder. Tezam, ki si jih postavil, se ne da ugovarjati. Samo mislim, da ostane produktivno bitje Stvarniku enako lastno; če je tu izoliran sam zase, ali če zaradi Svojega iztekajočega delovanja napolnjuje Svoje ustvarjeno bitje kot posodo s samim seboj, seveda po meri ustvarjenemu bitju podarjene sprejemljivosti.

10 Da ustvarjeno bitje nikoli ne more sprejeti vase vse neskončne polnosti Prabožanstva, o tem pač ne bi smelo biti dvoma! Mislim, da je odgovor na to vprašanje že zajet v pojmu 'neskončnost', ki jo lahko spet sprejme vase ista neskončnost, nikoli pa iz nje vzeta končnost.

11 Glej, z našega sveta vidimo eno sonce, katerega velikost po naših izračunih več tisočkrat presega velikost našega sveta. Toda kakor sem pogosto opazoval, kako celo najmanjše rosne kapljice sprejmejo vase in zrcalijo popolno podobo tistega velikega sveta za prostornino svojega bitja, tako ni dvoma, da mi, ustvarjena bitja, podobno sprejemamo vase Stvarnika, kolikor ga seveda za našo izpolnitev moremo sprejeti.

12 Kako daleč pa zaostaja sončna podoba v rosni kaplji za resničnim soncem, in kako daleč šele ustvarjeno bitje s svojo Stvarnikovo podobo za resničnim Stvarnikom! Verjamem, da bi bilo zelo težko ugotoviti število, koliko takšnih rosnih kapljic bi bilo potrebno, da bi predstavljale resnični volumen tistega sonca, ki se v njih enkrat zrcali!

13 In vendar gre tu samo za dve *omejeni* stvari! Kako pa bi bilo šele mogoče neko vse izravnajoče določilo tam, kjer se srečata večna *neskončnost* in komaj upoštevanja vredna časovna in prostorska *omejenost*!

14 Sicer ni mogoče zanikati, da je stvariteljsko bitje v ustvarjenem bitju v bistvu identično s Stvarnikom, pa tudi nasprotno; toda vprašam: v kakšnem razmerju? In to razmerje je treba zelo upoštevati, ker je iz njega jasno vidno, da mora ostati med ustvarjenim bitjem in Stvarnikom kljub vsej naravni in moralni enakosti za večno tolikšen prepad, da ga niti ena niti druga stran ne more nikdar prestopiti.

15 In tako vztrajam pri svoji tezi glede tega,

da se obe nasprotji ne moreta nikoli popolnoma združiti v eno. Vendar pa se ne bom branil globljega poduka. Nasprotno: vsak globlji poduk o tej zadevi mi bo nadvse dobrodošel, zato te bom glede tega še naprej z veseljem pozorno poslušal.”

166

Zedinjenje človeka z Bogom - Prilika o morju in vodnih kapljah - Togost razumske modrosti v primerjavi s srčno modrostjo

1 Janez govori: “Ljubi prijatelj, res se zelo kritično lotevaš te izredno pomembne zadeve in v marsičem imaš prav. Toda, gledano v celoti, pa lahko tako zaideš na takšna kriva pota, po katerih boš večno le težko dosegel resnični cilj svoje biti! Zato ti bom v imenu Gospoda, ki se je zdaj prav zaradi naju ustavil, zadeve nekoliko globlje osvetlil. Poslušaj torej, ljubi prijatelj:

2 Zarekel si se k naravni prisposodbi, da bi mi bolj jasno predstavil pravilnost svoje temeljne teze. Tako lahko tudi jaz vzamem podobno prisposodbo in ti spet predstavim dokaz, ki te mora razsvetliti bolj kot brezmejno svetlobno morje tvojega meni predstavljenega sonca! Ne bom sicer segel v območje stvarstva tako globoko kot ti, kljub temu pa verjamem, da bom z Gospodovo pomočjo zadel žebelj na glavo.

3 Glej, morje je skoraj na vsakem svetu - naj bo majhen ali velik po svoji prostornini - tista množina vode, v katero se izlivajo vsi posamezni tokovi, reke, potoki in nešteti manjši potočki, in v katero pade tudi večina deževnih kapelj.

4 To morje pa je na vsakem svetu temelj vsega vodovja, tudi dežja in rose. Svet brez morja bi bil kot človek brez krvi in torej tudi brez drugih sokov, in bi se zaradi tega moral kmalu spremeniti v mumijo ali kip. Svetu je torej morje prav tako potrebno kot človeku ali kateremu koli drugemu živemu bitju kri.

5 Vse, kar se na katerem koli svetu imenuje ‘tekočina’, izvira iz morja, opravlja določene naloge in se potem spet vrača v morje. V

nešteti najmanjših kroglicah ali kapljicah daruje morje neprestano svoje preobilje v soroden zračni prostor, ki obdaja vsak svet. Neprestano gibanje tega zračnega prostora prenese najmanjše vodne delce v vse mogoče smeri po vsem svetu. Ko jih je velika količina v zraku, postanejo vidni najprej kot megla, pozneje pri večjih zgoščitvah, pa kot gosti oblaki. V teh se kmalu združijo, nastanejo večje in zato tudi težje kapljice, in te potem kmalu tu in tam padejo kot dež na žejni svet ter ga znova poživijo in osvežijo.

6 Zdaj veš, kaj je morje in kaj vse izhaja iz njega.

7 Praviš: ‘To vendar temelji na že starih izkušnjah!’

8 Dobro, če to razumeš, mi povej, kaj je starejše: posamezne morske kapljice ali celotno morje? Seveda je bilo morje prej, preden je lahko iz njega izhlapela v zrak prva deževna kaplja. In ko se je dvignila iz morja, ali je bila kot del istega morja nekaj drugega kot morje samo? In ko bo spet padla v morje, se bo morda razlikovala od morja?

9 Praviš: ‘Ne, vse to je identično; kjer je del celote enak celoti, tam sta del in celota eno!’

10 Dobro, in če sta Stvarnik in ustvarjeno bitje v enakem razmerju, zakaj potem tako ostro razmejuješ Stvarnika in ustvarjeno?"

11 *Modrijan* ob tem povsem osupne in šele čez nekaj časa reče: "Nadvse modri prijatelj, zdaj mi je jasno, da imaš prav. Temu tvojemu dokazu identitete Stvarnika in ustvarjenega ni več mogoče ugovarjati! Tako je, in drugače tudi biti ne more. Kajti od kod, kot iz samega sebe, naj bi Stvarnik vzel snov za stvarjenje ustvarjenega bitja?!"

12 Če pa jo je vzel iz sebe, mora biti vsaj gradivo ali snov identična s Stvarnikom. Če tudi čas, v katerem je bilo gradivo ustvarjenega bitja ločeno od Stvarnika, seveda ni identično s Stvarnikom. Kajti čas je samo na obeh straneh ostro omejen izrez večnosti, Stvarnik pa je in mora biti zmeraj večen, saj si brez Njega ni mogoče zamisliti nastajanja.

13 Ta zadeva je torej jasna, da bolj biti ne more - četudi bi bili dokazi še globlji. Pri utemeljevanju pa lahko koristi tudi enačba, posebno za to občestvo, ki hoče imeti vse natančno izračunano!

14 Razmerje pa bi rad postavil takole: Stvarnik kot celota je z vsemi posameznimi,

po Njegovi volji ločenimi totalitetami,* do zadnjih v enakem razmerju, kot so, obrnjeno, vse posamezne totalitete, ki večno izvirajo iz Njega, v svoji celotnosti v razmerju do Stvarnika - to razmerje pa nujno daje takšen izdelek, da je popolna strnitev vseh nastalih posebnih totalitet enaka vanje postavljeni Stvarnikovi totaliteti. Ali: celotno eno Stvarnika je vsebovano v enem ustvarjenega bitja in obrnjeno.

15 Če pa je celotno eno v ustvarjenem bitju enako Stvarnikovem enem, je tudi ločeno eno enako celotnem enem, ker je prav tako kot celotno, vsebovano v celotnem, in sicer v strogo enakem razmerju. Mislim, da to razmerje tu sploh ne bi smelo biti nepotrebno?"

16 *Janez* pravi: "Ja, ja, razmerje je že pravilno. Toda pripomniti moram, da smo mi Gospodovi otroci - Gospod pa nam je in bo večno ostal oče - vajeni računati drugače kot si mi ti tukaj prikazal!"

17 Glej, vse to, kar si ti izračunal *z glavo*, mi vselej preračunavamo *v srcu*. In zmeraj do-

bimo najboljši izid, ki vsebuje vse izjeme, ki jih je mogoče zamisliti! Toda zdaj prihaja glavni mojster računanja in pokazal ti bo čisto drugačne račune!"

18 *Modrijan* pravi: "Torej, je to Gospod ali resnično Božje bitje?"

19 *Janez* pravi: "Da, prijatelj, to je Gospod!"

20 *Modrijan* pravi: "Resnično, na zunaj ni videti posebno veličasten; res pa je, da Njegova bližina zbuja v meni močno ljubezen do Njega!"

21 Podoba je dobra, zelo dobra! Toda to, da naj bi bil ta človek, ki je videti čisto običajno in je nedvomno neznansko moder, Stvarnik neskončnosti in vseh stvari v njej, to naj iz njega razbere, kdor hoče. Meni se zdi to nemogoče.

22 Tudi zanj so meje - tako kot za naju! Le kako more obenem prežemati in obsegati neskončnost?! Toda kot rečeno, modrost ima večno nedoumljive globine; vse je mogoče. S tem sem pravzaprav hotel povedati samo to, da se mi le zdi nenavadno! - Zdaj pa le tiho; ukazuje, naj molčimo."

* Celotami, op. založbe Lorber

*Gospod in Uron, sončni modrijan -
Uronovo spreobrnjenje in dober odgovor -
Martin pohvali Uronov govor*

1 Zdaj pristopim Jaz in pravim: "Uron, povej, ali se vrata te hiše odpirajo težko ali lahko? Če se lahko, nas pelji noter. Če pa težko, naj poskusim, da vidim, kako težko se odpirajo!"

2 *Modrijan* pravi: "Visoko vzvišeni prijatelj vseh angelov in ljudi! Zdi se mi, da nisi nekdo, ki bi iskal modrost pri ljudeh. Kajti vsa naša modrost je tako in tako Tvoj dar nam, in vsa naša oprava je Tvoje delo. In tako mislim, da ni potrebno, da bi ti moral kazati, ali se vrata te hiše odpirajo težko ali lahko! Ukaži, kaj naj se zgodi in zgodilo se bo!"

3 *Jaz* govorim: "Povedal si, kar sem zahteval od tebe. Vrata se lahko odpirajo, zato Me pelji v hišo! Kajti nisem vpraševal o vratih te stanovanjske hiše, ali se odpirajo lahko ali

težko. Kaj je Meni do tega, ko vendar zmeraj lahko storim, da miriade takšnih hiš v trenutku nastanejo ali spet izginejo!

4 Vprašal sem samo tvoje *srce* - to so prava vrata v hišo tvojega življenja. Glej, ta vrata se lahko odpirajo, in zaradi tega hočem, da me odpelješ tja! Si Me že vpeljal in prav si storil. Zdaj pa nas vse popelji še v zunanjo hišo, v pričevanje tega, kar je tvoje življenje, da bodo vsi videli, da sem Jaz tudi Gospod te hiše in te zemlje!"

5 *Modrijan* pravi: "Ti si Gospod tu in povsod! Samo Tebi pripada na veke tudi ta hiša. Nihče razen Tebe nima pravice, da bi tukaj gospodaril po mili volji. Zato bi bilo zelo predrzno, če bi Te hotel jaz kot večnega, najresničnejšega lastnika te hiše in vsega tega sveta, vpeljati v Tvojo polnopravno lastnino!"

6 O Gospod, Ti večni lastnik neskončnosti, ker si zdaj vendarle prišel tudi v Svojo najpopolnejšo posest, nas popelji kot edini pravi hišni oče v to povsem Tvojo hišo!"

7 *Jaz* pravim: "Dobro in prav si govoril, res, vse je tako kot si povedal. Toda Jaz sem te vendar po Svojih angelih postavil za up-

ravitelja in zdaj prihajam, da bi s teboj obračunal. Tako mislim, da bi Me kot Gospoda moral vendarle ti popeljati v Mojo lastnino, ki sem ti jo zaupal."

8 *Modrijan* govori: "O Gospod, če bi bil Ti najemnik, potem da! Kajti če nekdo, ki še ničesar nima, vzame v najem kmetijo, ga mora v takšno podnajemniško posest vpeljati upravitelj, ki zadeve pozna. Ti pa si lastnik te najpopolnejše resnice. Ni atoma v tej hiši in tudi v mojem nadvse slabem gospodarstvu ne, ki ga ne bi poznal. Zato ti pri meni ne bo treba veliko računati, ker sem več kot prepričan, da ti je moj obračun že od večno znan v vseh brezvestnih točkah.

9 Zato znova prihajam z najponižnejšo prošnjo in pravim: Ti edini Gospod in Oče te hiše in vseh drugih hiš, vstopi v svojo najpopolnejšo posest. Meni, kot Tvojemu najslabšemu upravitelju, pa bodi milostljiv in usmiljen in me ne kaznuj tako kot sem nedvomno zaslužil!"

10 S temi besedami pade modrijan pred Menoj na obraz in prvič v življenju joka; kajti tako smeh kot jok sta tem pogosto zelo strogim modrim prebivalcem tega sveta sko-

raj povsem tuja.

11 *Jaz* pokličem Martina in pravim: "Martin, kako ti je bil všeč govor tega povsem spreobrnjenega modrijana?"

12 *Martin* govori: "O Gospod, povedal je najpopolnejšo resnico, in sicer tako izčrpno, da bolje ni mogel.

13 Ko bi le Judje tako govorili tedaj, ko si prišel na Zemljo! Potem Te ne bi izdal noben Jud in te Kajfa in Pilat ne bi dala križati. Kajti tudi tam, kamor si prišel, je bila Tvoja lastnina, toda Tvoji Te niso spoznali tako kot te je ta tujec na tem svetu!

14 Toda tega, kar se je zgodilo, ljudje ne morejo več spremeniti! Zato odpusti, o Ti najboljši Oče, vsem, ki ne vedo, kaj delajo in h katerim spadam žal tudi sam!"

15 *Jaz* pravim: "Že dobro Martin, tudi ti imaš prav! Toda zdaj vzemite tega modrijana in ga na rokah nesite pred Menoj v hišo! Zgodil se!"

168

Učinek Uronovega spreobrnjenja na prebivalce njegove hiše - Vstop v sončno hišo

1 Peter, Janez in Martin dvignejo modrijana in ga nesejo v čudovito hišo. Nad tem pa se drugi sončni prebivalci zgrozijo in sicer sprva prebivalci te hiše, ki govorijo med seboj:

2 (*Prebivalci hiše:*) "Kaj je to?! Nesmrtni najvišji modrijan se je zgrudil pred tem človeškim duhom kot mrtev in zdaj ga nosijo trije tuji duhovi v našo hišo! Le kaj bo iz tega? Kdo je ta duh, da ima tolikšno moč, kakršne nismo še nikoli odkrili pri nobenem angelu?"

3 *Nekateri*, ki sledijo nosilcem, pravijo: "Mar niste pred tem slišali, da naj bi bil ta duh najvišji Božji duh? O tem smo že skoraj prepričani; ne razumemo pa, kako ste mogli kaj takega spregledati!"

4 Ali niste slišali, kako je naš najvišji modrijan govoril z Njim in Ga priznal kot edinega

Gospodarja in s tem najvišjega starešino te in vsake druge hiše?

5 Zato pojdite vasc in premislite, kolikšne milosti je deležna ta hiša, ves ta svet, ko stopa vanjo njen Stvarnik, očitno prvič viden našim čutom! Pohitite naprej in očistite bogati sedež starešine te hiše, da bo lahko pravi lastnik prvič zasedel Svoje mesto, ki Mu od nekdaj pripada!"

6 Po teh besedah stečejo vsi v hišo in si zelo prizadevajo narediti to, kar so jim svetovali modrejši med njimi. *Jaz* pa jim tesno sledim, in sicer sredi med Čan-Ča in Gello ter tremi hčerami te hiše. Sledita Mi Borem in Korel kot voditelja celotne družbe, ki se kar ne moreta načuditi veličastju, ki se tu ponuja njunim očem.

7 Vsi se veselijo in Me hvalijo. Kajti zdaj že vedo, da sem edini Gospod. Še toliko srečnejši pa so zato, ker so v družbi Njega, ki je večni Mojster vsega tega veličastva. Tako razvrščeni torej vstopimo v prvo hišo sončnih prebivalcev.

*Uronov dober govor ob sprejemu -
Gospodovo milosti polno oznanilo Uronu -
Povabilo sončnih ljudi k Božjemu
otročtvu - Žalostno pričevanje o zemljanih*

1 Ko smo že po kratko trajajočem vstopu v tem veličastnem sijajnem templju, stopi predme spet modrijan, ki se je medtem ovedel, ter ponižno in spoštljivo pravi:

2 (Modrijan:) "O Ti, ki se ga noben jezik na tem Tvojem svetu ni drznil imenovati! Ti tako dolge čase po pranadangelih oznanjeni večni praduž in najvsemogočnejši Stvarnik vseh bitij, katerih število nima niti začetka niti konca! Ti Prvi, Ti Najsvetejši, Ti Najmodrejši, Ti večni Zakon in večni Red vseh bitij in stvari! Ko si nas končno vendarle milostno obiskal, nas najnevrednejše obdaril še s to milostjo, da nam pokažeš Svojo voljo in zarišeš pot, po kateri bi se lahko zaupljivo na veke veselil Tvojega odobravanja!

3 Na tem svetu smo sicer res obdarjeni z

velikimi prednostmi. Kar zadeva zunanjo podobo, smo nadvse lepi in po merilu naše družbe tudi dovolj modri. Delamo bolj z voljo kot z rokami. Še nikoli nas niso mučile skrbi zaradi prehrane, tako kot se pogosto dogaja prebivalcem drugih svetov. Prav tako ne poznamo telesnih bolezni, čeprav je naše meso zelo občutljivo; prav tako lahko tudi živimo tako dolgo, kolikor hočemo. Če pa privolimo v preobrazbo, ki jo zahtevajo višji duhovi, je ta za nas največji užitek!

4 Skratka, v vsem smo tako privilegirani, da lahko prepričan rečem: Težko, da je kje v neskončnem prostoru Tvojih stvarstev še kakšen drugi svet, na katerem bi bili naravni ljudje srečnejši, kot smo po Tvoji neskončni milosti mi. Toda ob vsem tem vendarle spoznavamo, da zaostajamo za Tvojimi otroki bolj, kot sta oddaljena pola neskončnosti!

5 O Gospod, poglej nas, ki smo kot Tvoji otroci izšli iz Tebe! Daj nam možnost, na podlagi katere bomo lahko upali, da bomo v duhovni resničnosti vsaj malo bližji Tvojim svetim otrokom!

6 Prevzvišeni, Najsvetejši Oče Svojih otrok,

če bi bila Tvoja volja in ne bi to nasprotovalo Tvojemu svetemu redu, usliši mojo bedno prošnjo, za katero sta me opogumili duhovna stiska tega ljudstva in moja neizmerna ljubezen do Tebe! Toda nikar se ne jezi, o Oče, če sem si kot tujec drznil trkati na najsvetejša vrata Tvojega srca!"

7 Nato Jaz rečem: "Uron, sin moj, prav zaradi tega, kar prosiš, sem tu! Kajti glej, ljudje majhne Zemlje so Me povsem pozabili, iz nje pa naredili pekel! Le redki so še tu in tam, katerim Moje ime v resnici nekaj pomeni; za večino drugih pa je postalo (Moje ime) jeza in gnusoba. Iz tega zlahka spoznaš, da si bom na tisti nezvesti Zemlji le stežka vzgojil otroke.

8 Kajti s Svojo močjo tega ne morem doseči, ker bi bili potem *usmerjeni*. To pa se Mojim otrokom večno ne sme zgoditi, kajti preiti morajo v najvišjo svobodo, sicer Mi ne bi mogli služiti kot Moja desna roka. Če pa se jih ne dotaknem s Svojo močjo in jih še naprej pustim počenjati, kar svobodno hočejo, postanejo hudiči, in počenjajo drug z drugim takšne reči in dejanja najhujše vrste, da bi bili lahko zgled najglobljemu peklu.

9 Nimajo ne vere, ne ljubezni, ne ponižnosti, ne poslušnosti in tako tudi nikakršnega zaupanja Vame. Kako bi Mi tudi lahko zaupali, saj so trdovratno prepričani, da Me ni?

10 Zato Mi ne preostane nič drugega, kot da varujem in ohranim tistih nekaj pravičnih in boljših. Druge bom prepustil njihovi volji in pretrgal stike z njimi; zato bodo že kmalu povsem izginili z obličja Zemlje kot nični prividi.

11 In tako ne morem dobiti z Zemlje skoraj nobenih popolnih otrok več. Najboljši so hujši kot tukaj najhujši, takšni, kot ste bili ravnokar vi. In tako hočem *tukaj* zasnovati novo drevesnico za Svoje prihodnje otroke, tisto zemljo pa tako presejati, da bodo tisti boljši naleteli na kakšno sebi enako bitje!

12 Ker pa nameravam storiti tako, vam moram začrtati takšne poti, po katerih lahko dosežete Moje otroštvo - če hočete! Ko pa bo Zemlja očiščena, bom od nje do vas zgradil duhovni most, po katerem boste hodili s tistimi kot z roko v roki!

13 Zdaj pa hitro razpošlji poslance in naj pripeljejo mnoge; kajti vsem bi rad na široko

odprl vrata Svojega srca! Tako bodi in se zgodi!"

170

Naval ljudstev sončne skupnosti - Naročilo za pridiganje Martinu in njegovi bojazljivi pomisleki - Čudovito petje in njegov učinek na Martina

1 Na takojšnji modrijanov ukaz hitro stečejo sli na vse strani, da bi poklicali tisoče in tisoče naj pridejo k velikemu oznanilu novega nauka, ki ga dotlej na tistem svetu še ni bilo slišati.

2 Tako kot ženejo viharne vetrovi pred seboj oblake, tako hitijo sli naokrog po veliki skupnosti. Kot brez sape kličejo prebivalce, naj kar najhitreje gredo z njimi v bivališče, v katero je prihajal po navadi ob pomembnih priložnostih modrijan Uron, da bi ljudem iz višav oznanil nove poti modrosti.

3 Ko so narodi zaslišali ta klic, so pohiteli k

omenjeni hiši. Vsakega je gnalo veliko hrepenenje, kot na orlovih perutih so dobesedno poleteli skozi zrak, valovali tja, kjer jih je čakal Najvišji.

4 *Martin* je slišal močno šumenje in bučanje kot bi bobnel grom že v hiši in Me vprašal: "Gospod, Oče, od kod to bobnenje? Čedalje bolj se približuje in postaja od trenutka do trenutka silovitejša!"

5 In *Jaz* mu odgovorim: "Ali še ne veš, da je privlačnost najmočnejša tam, kjer je temeljni magnet? Glej, to bobnenje prihaja od hitrega približevanja ljudi te velike Zemlje, ker vsi slutijo, česar bodo tukaj deležni. So že okrog hiše; poglej ven, skozi štiri vrata, kakšne nepregledne množice se prerivajo semkaj! Vsi, vsi prihajajo, da bi slišali besede Gospoda življenja in smrti.

6 Glej, zdaj bo naše delo že malo težje, kot je bilo doslej! Toda nič ne maraj, kajti četudi je veliko dela, imamo več kot dovolj moči in oblasti za to! Ali pa morda misliš, da naša moč ne bo zadoščala, ker strahoma opazuješ bližajoče se množice?"

7 *Martin* pravi: "O Gospod, če bi mislil tako, bi bil res zaslepljen. Premišlujem le, kako

nas bodo vsa ta nešteta bitja slišala? Tukaj v hišo - čeprav je silno velika - jih ne bomo mogli spraviti. Kajti jaz vendar vidim kot na Zemlji več milj daleč, in vsa okolica je preplavljena. Če pa gremo iz hiše na prosto, nas bo slišalo samo nekaj najbližjih, vsi drugi pa nas ne bodo niti videli. Resnično, poučevanje te velikanske množice bo kar zahtevno delo!"

8 *Jaz* pravim. "Ne tako, Moj ljubi Martin; zadeve potekajo tukaj čisto drugače! Razpravljali bomo samo z najbližjimi, predvsem z Uronom. Ta bo potem to s svojimi znamenji v trenutku razglasil vsem drugim, kot po telegrafu.

9 Toda najprej si na vrsti ti! Imel boš prvo pridigo, potem bosta pridigala Peter in Janez in nazadnje Jaz. Toda povem ti, moraš se zbrati, kajti tu bo še huda nevihta; glej, da se ne boš dal zmotiti! Le potrpi še malo; ko ti bom dal znamenje, začni svojo pridigo! Tako bodi!"

10 *Martin* sam pri sebi: "Ja, ja, Gospod, Ti lahko rečeš: "Tako bodi!" Toda jaz, jaz - to je nekaj čisto drugega! Kako naj pridigam tem milijonom ljudi, ki so gotovo ravno tako

modri, če ne še bolj od mene? In to pred Gospodovim obličjem, pred Petrom in neznanosko globokoumnim Janezom! Le kaj bo iz tega - in kar bo še huje - ob raznovrstnih viharjih in nevihtah! Pri tem bom govoril neumnosti, nato pa me bodo pošteno zasmehovali - oh, to bo obupno!

11 Res sem že večkrat imel vsakršne neumne, včasih tudi malo pametnejše govore v Gospodovi navzočnosti in tudi v navzočnosti Petra in Janeza, toda ne pred milijoni ali celo trilijoni poslušalcev, ki so vsi pametnejši kot jaz. Tukaj pa, kjer vse mrkoli, je videti zadeva čisto drugačna!

12 Hiša je nabito polna. Človek sploh ne ve več, kaj je moško in kaj žensko! Tisoč nedoumljivo najlepših bitij bulji vame s svojimi velikimi žarečimi očmi in zdi se, da zelo napeto pričakujejo, kaj jim bom povedal. Oh, le kaj bo iz tega! Niti zloga od tega, kar naj bi govoril, še ne znam, oni pa že kar se da na široko odpirajo oči, ušesa in usta, da bi slišali mojo modrost - ali kaj! Oh, ti bodo strmeli nad mojo modrostjo!

13 Če me Gospod pusti na cedilu in mi ne položi vsake besede v usta, bom zašel v

tolikšne težave, kot še nikdar doslej! Že ves čas pazim na Gospodovo znamenje, toda hvala Mu, da ga doslej še ni dal! Oh, ko bi ga le ne bi dal! Toda gotovo ne bo tako! Gospod se že drži tako kot bi hotel reči: "Martin, zberi se!"

14 Toda, posluh, posluh - nekaj takega slišim kot oddaljene harmonije. Slišim petje, najčudovitejše petje! Kot igranje na orgle zveni in kot glasovi iz najčistejših pevskih grl! Ah, to je čudovito, nebeško! O ti čista, nebeška glasba, ki razveseljuješ in osrečuješ srce in dušo ne samo na Zemlji - temveč tudi v nebesih, kako zelo poživiljaš blažene duhove! Čedalje močnejši akordi se spreminjajo v vzvišeno doneče tone!

15 Ah, kako je to veličastno! Ta močni bas, ta blagodoneči diskant in ta najčistejša intonacija! O Gospod, ta glasba je čudovitejša kot vse druge lepote tega sveta! Ta glasba me prešinja in oživlja. Čutim, da bom vendarle zmogel nekaj narediti, če bom moral začeti pridigati! Resnično, to je najčudovitejša pridigarska pesem, ki jo je kdaj slišalo uho kakšnega duha, kakršen sem jaz!

16 O čudovito, čudovito, čudovito! Gospod,

hvala Ti za ta neskončno čudovit užitek! Ta velja seveda samo Tebi edinemu, toda jaz sem kljub temu preblažen in tudi že bolj pogumen kot prej. Res, imaš nešteto sredstev, da poživiš prestrašeno srce in vliješ obupajočemu pogum in poznaš misli vsakogar. Tako Te hočem zdaj oznanjati kot pravi glasnik in jim pokazati Tvojo skrito veličino, ljubezen, oblast, moč in svetost! Večno hvaljeno in češčeno bodi Tvoje najsvetejše ime!"

*Gospodovi namigi Martinu glede vedenja -
O kuri z jezo - Kako je treba ravnati s
Satanom - Martinova previdnost pred
začetkom pridige - Sovražnikove silne
grožnje - Martin miri prestrašeno
množico - Gospodove tolažilne besede*

1 Jaz pravim: "Dobro, dobro, ljubi Martin! Pridigarska pesem se bliža koncu, zato se

zberi! Povem ti, tu se bo še marsikaj zgodilo, kajti nismo varni pred obiskom sovražnika!

2 Zato se zberi in se ne daj razjeziti. Z jeznim se ne smeš srečevati jezen, temveč samo blago resen, s tem ga boš najhitreje premagal! Kajti jeza znova budi jezo, da bi jo potem s svojo domnevno premočjo uničila. Če pa jeza ne najde ničesar, kar bi lahko napadla, se usmeri nase in samo sebe raztrga. Zato bodi pripravljen na vse; bodi resen in blag, pa boš zmagal!"

3 *Martin* govori: "O Gospod, če bo morda prišel tisti sovražnik, s katerim sem že imel čast opraviti v moji hiši, Te prosim, da mi podeliš nekaj več moči. Kajti to pošast bi vendarle rad zaznamoval za zmeraj kot *zahvalo* za veliko *dobrega*, ki mi ga je prizadejala!"

4 Jaz pravim: "Ne tako, Moj ljubi Martin, saj vendar veš, da vračanje hudega s hudim ni še nikoli prineslo blagoslovljenega sadu! Zato zavrne takšne misli, da bodo izginile tako kot so prišle. Ravnaj, kot sem ti svetoval, pa boš zanesljivo zmagal. Če pa boš uničujoče vplival na sovražnika, bo on seveda pobegnil. Toda ne zato, da se ne bi vrnil, temveč zato,

da bi si nabral novih moči in bi ti potem skušal še bolj škodovati.

5 Povem ti: kmalu bi te bil uničil, če bi te le mogel. Ker pa to ni mogoče zaradi ureditve, kakršna pač je, je treba ravnati drugače in ga čisto drugače ujeti, da bi se z njegovo ohranitvijo ohranilo v bivanju vse materialno stvarstvo. Omejiti ga, kar se da, to je rešitev; toda nihče naj niti ne pomisli, da bi ga razdejal ali celo uničil!

6 Zdaj gre tudi pridigarska pesem h koncu, zato se pripravi. Moje pomoči ti ne bo manjkalo, če se boš ravnal po Mojem nasvetu!"

7 Medtem ko govorim, glasba utihne. *Uron, modrijan*, stopi k Martinu in pravi: "No, prijatelj, kot sem slišal, nam boš prvi spregovoril, in lahko začneš; vse je pripravljeno. Ljudstva so zbrana, govorniki na daljavo na svojih mestih. Vsa ušesa in vse oči so uprte vate, in tako - če bi bilo tebi in predvsem Njemu všeč - bi že lahko začel!"

8 *Martin* govori: "Takoj bom začel prijatelj, samo še prej mi povej, ali res tako dobro poznaš vse goste, ki so tako množično zbrani v tej veliki hiši, da mi lahko poveš, ali ni med njimi nobenega tujega, tebi popolnoma

nepoznanega gosta?

9 Če tukaj ni nobenega tujca, bom govoril z vami kar naravnost in na kratko. Če pa je tu kakšen nepovabljeni, ki se je morda prikradel kot ropar, tat in morilec, da bi med mojim govorom motil in razburjal številne poslušalce, mi ga pokaži, da ga postavim tukaj predse in bo vsem na očeh!”

10 *Modrijan* skrbno pregleda množico gostov, ki so lepo razvrščeni. Ne odkrije pa nikogar, ki bi bil tuj in reče Martinu: “Prijatelj, do koder sežejo moje oči, nikjer ne odkrijem ničesar tujega. Bom pa v zvezi s tem poslal znamenje tudi tistim, ki stojijo v veliki množici zunaj, potem se bo pa takoj pokazalo, ali je med njimi kakšen tujec!”

11 “Dobro,” pravi *Martin*, “stori to; zaradi tega bom še malo počakal!”

12 *Modrijan* hitro odpošlje takšno znamenje vprašanja v daljavo. V kratkem času se od vseh strani vrne odgovor, ki se glasi:

13 (*Množica*:) “Ne, ne, ne! Nobenega tujca ni med nami! Toda nekaj drugega se kaže na gladini bližnjega, velikega morja; gladina postaja zelo nemirna in močno valovi! Strahoma pričakujemo, da se bo dvignila velika

nabreklina in bomo morali zbežati, še preden bodo najbolj vzvišeni gostje končali svoj sveti nagovor!

14 Medtem ko ti *Uron* to sporočamo, se že kaže nedaleč proč ploščat trebuh neznankega obsega! Veliki Božji duh, če bo ta narasel do polne višine, bo dvignil vodo nad tvoja najvišja stanovanja! O, prosi Njega, Vsemogočnega, ki naj bi bil nadvse svet, viden v tvoji pramatični hiši, naj odvrne od nas to grozočo nevarnost in naj ne dovoli, da bi bedno propadli!”

15 *Modrijan* to v zadregi pove Martinu in ga prosi, naj vendar zaprosi Gospoda, da bi milostno odvrnil od njih takšno nevarnost.

16 *Martin* govori: “Prijatelj, le hitro sporoči vsem, da se jim zaradi tega ni treba niti najmanj bati, in da se ne bo nikomur skrivil niti en las! Kajti to počne tisti nemočni zlobni duh, ki si je privoščil veliko predrznost, da je nekoč prej kot lažni svetlobni angel vsem predpisal nove Božje zakone. Ti pa so bili le njegovi, z njimi je hotel vse pokvariti. Da pa bi njegov zlobni načrt za zmeraj onemogočili, smo se zbrali tukaj; rešili vas bomo z oblastjo in močjo Njega, ki

je sredi med nami kot večni, najsvetejši Oče, med Svojimi otroki! Tako oznani vsem!”

17 *Modrijan* to pri priči stori in kar najhitreje dobi spet odgovor:

18 (*Množica*:) “Najvišjemu Božjemu duhu vsa čast in čaščenje! To je seveda največja tolažba! Toda kljub temu voda narašča neverjetno hitro in nas bo dosegla v času desetih nihajev velikega časomera. Prosite, naj Gospod to prepreči, sicer je že najskrajnejši čas za beg!”

19 *Modrijan* to kar najhitreje sporoči Martinu in ta pravi:

20 (*Škof Martin*:) “Torej le hitro sporoči vsem, da se jim kljub vsem tem prikaznim ni treba niti najmanj bati! Naj ne bežijo, četudi bi voda že pljuskala po njihovih nogah. Kajti Gospod bo le do tedaj gledal sovražniku skozi prste, nato pa ga bo zgrabil s Svojo najvišjo sodno strogostjo in ga najsilneje kaznoval pred njihovimi očmi!”

21 *Modrijan* to spet hitro sporoči in takoj pride odgovor:

22 (*Množica*:) “Na besedo Svetega bomo vztrajali, četudi pride nevarnost do naših nog in bomo potem vriskali in Božjega duha

hvalili in slavili, če nam bo izkazal takšno nezaslišano milost! Toda voda neprenehoma narašča in neznansko veliki trebuh raste z doslej nikoli videno hitrostjo. To bo povzročilo najstrahotnejši izbruh, če ga Božja vse-mogočnost ne bo ustavila!”

23 Modrijan hitro sporoči odgovor Martinu, ta pa zelo razburjen reče:

24 (*Škof Martin*): “Poslušaj, prijatelj, to je najbednejši črv in nima nobenega spoštovanja pred Bogom, svojim večnim Gospodom, ker ve, da je Gospod predober, celo preveč neskončno dober! Toda četudi je pri Gospodu tako rekoč vse neskončno, pa se bo Satan tokrat zelo uštel. Tokrat bo Gospodu gotovo zmanjkalo Njegove že skoraj večne potrpežljivosti in bo že znal primerno ukrotiti brezvestnega najstarejšega podleža!”

25 *Jaz* pravim: “Martin, le ne daj se motiti! S tem kljubovalcem bom začel prav kmalu obračunavati. Ti pa le začni predavati, da bomo končno enkrat dosegli cilj! Pustimo Satanu njegovo veselje; povem ti, da bo zelo kratko! Da pa boš lahko toliko bolj miren, ti naj povem še tole: Tokrat se bo sovražnik

zelo uštel glede Moje potrpežljivosti in se je že uštel!”

26 *Martin* pravi: “O Gospod! Ti najboljši, najsvetejši Oče! Od mojega ubogega srca se je odvalilo trideset tisoč stotov težko breme! Oh, Tebi vsa moja ljubezen in najgloblje češčenje vekomaj!

172

Martinova pridiga zboru sončnih ljudi - Življenje s križem na Zemlji kot pogoj Božjega otroštva

1 Po teh besedah se *Martin* obrne na občestvo in govori: “Vsi, ki ste zbrani ob tej izredni priložnosti, naj bi slišali besede življenja iz mojih in končno celo iz ust samega Gospoda: Predvsem naj vam povem, da se ne dajte motiti, če vam bo grozila zla nevihta. Kajti glejte, saj je vendar Bog, najvišji, najvsemogočnejši duh sam tukaj vidno navzoč, in prav On je tisti, s katerim ste me pred

tem videli, čeprav ne tudi slišali govoriti.

2 Ta edini resnični, večni Gospod in Stvarnik vse neskončnosti mi je za vse vas zagotovil, da bo hudobca pred vašimi očmi kar najhuje kaznoval, če si bo drznil še naprej igrati svojo zlobno igro. Ker imamo torej takšno zagotovilo od Njega samega, bomo tudi brez strahu potrpežljivo čakali, kakšne milosti nam bo Gospod poslal.

3 Jaz, ki zdaj govorim, pa nisem modrijan. Vse, kar vam bom povedal, vam bom povedal iz Gospoda, ne v visokih, temveč v čisto preprostih besedah. Zato tudi ne pričakujte nič visokega, temveč toliko več resničnega in dobrega! Dal vam bom to, kar imam; in tako me poslušajte!

4 Moji dragi tovariši milosti mojega in vašega Boga, mojega Gospoda in Očeta, in vašega Gospoda, in zdaj tudi vašega Očeta! Vsemogočna volja tega Očeta vas je že od prazadetka na vašem čudovitem svetu obdabila s toliko prednostmi, da teh sploh ni mogoče primerjati s tistimi, ki jih imajo prebivalci moje Zemlje.

5 Po postavi ste lepi, celo tako lepi, da si mi Zemljani ne bi mogli predstavljati lepšega

niti najčistejšega svetlobnega angela. Poleg tega si lahko izbirate, kako dolgo bo vaše zemeljsko življenje, in zato lahko vsak izmed vas živi tako dolgo, dokler hoče. Razlika med vašim naravnim življenjem in vašim posmrtnim duševnim življenjem je resnično tako majhna, da je skoraj isto, če živite s tem svojim telesom ali pa brez njega. Vi vidite in govorite s preminulimi, kadar koli in kolikokrat le hočete, in lahko celo z nami popolnoma čistimi duhovi govorite in ravnate, kot da ne bi imeli več telesa!

6 Kako popolnoma drugače je vse to na tistem trdem svetu, na katerem sem živel v telesu jaz in vsi ti, ki so tukaj z menoj! Tam je naravno življenje sicer nedoločeno, pri tem pa vendarle zelo kratko odmerjeno. Če nekdo od vas pravi. "Mlad sem!", bi bil pri nas že neznansko star. Kajti vem, da so tukaj na tem zborovanju še mnogi, ki bi bili po našem zemeljskem računanju časa stari več sto let. In to so pri vas še mladi ljudje, pri nas pa bi bili veljali že za neverjetno stare.

7 Pri vas so tudi tako stari ljudje, da so po našem računanju časa že starejši kot celoten človeški rod na mojem majhnem svetu! Go-

tovo so tudi tako stari v mesu živeči ljudje, ki so morda še tisočkrat starejši. Kakšne velike, pomembne in svete izkušnje so morali doživeti takšni ljudje! Kakšen velik razcvet mora doseči vaša duhovna izobrazba ob tako zelo izkušenih učiteljih in kako globoko je morala vaša modrost pognati svoje čudovite korenine!

8 Tedaj, ko ljudje pri nas komaj začnejo dojemati, kaj je življenje, so že boleče ubiti in morajo oditi iz slabega mesa. Ali v večno življenje ali smrt, to je komaj komu razodeto! Skratka, človek mora zapustiti vse, kar koli si je pridobil, najsi bo čast, slavo, sijaj, krepost, znanost, modrost; na to se Gospod nikoli ne ozira! Ko pride skrivni angel ubijalec in mučitelj in zasadi človeku svoj meč v srce, je že vsega popolnoma konec.

9 Umreti je treba brez zanesljivega upanja na povračilo! Kajti življenje po telesni smrti obstaja pri nas po izročenem nauku samo v veri in upanju. Skoraj nihče nima, tako kot vi tukaj, določene zavesti večnega življenja že v svojem mesu! Pomislite, kakšna prednost je to za svobodnega človeka, če je, kot vi

tukaj, gospodar svojega življenja! Kako se lahko veseli vsega pridobljenega in kako svobodno uživa neštete prednosti takšnega življenja!

10 Vi lahko govorite z dušami vaših bratov, ki so se telesno ločili od vas, in jih lahko vsak čas vidite, kot da sploh niso umrli. Pri nas komaj vsak desettisoči ve, ali je še po telesni smrti življenje in kakšno je. In vendar smo dolžni vse žrtvovati za prihodnje življenje, ki ga mnogi sploh ne poznajo in niti ne slutijo, da takšno življenje sploh je! Tisti, ki sicer verujejo, pa kljub temu nimajo niti najmanjšega namiga - razen nekaterih nevzdržnih zgodb - v čem to življenje obstaja ali bo obstajalo!

11 Zamislite si, kakšna nepreračunljiva prednost je, če neko ustvarjeno bitje že od začetka nastopa kot gospodar svojega življenja!

*Nadaljevanje pridige škofa Martina -
Razlika med življenjskimi razmerami na
Soncu in na Zemlji*

1 (*Škof Martin:*) "Vaš svet je za nas Sonce, brez katerega ne bi imeli življenja. Daje nam svetlobo in toploto; vi pa na njem prebivate in ne poznate niti noči niti zime.

2 Ali sploh veste, kaj je Sonce? Kljub modrosti komaj veste, kaj je Sonce, ker sami prebivate na njem!

3 Komaj poznate prednosti prebivalcev Sonca. Tudi jaz je prej nisem poznal, ko sem še na svojem revnem planetu, kot črv lazil okrog. Zdaj pa jo poznam in zato vam lahko povem, da kot duh, ki je zdaj postal modrejši, sploh ne morem najti izraza, s katerim bi vam lahko razložil, kolikšna prednost je biti prebivalec Sonca. Kako strašansko bden pa je, nasprotno, zlasti prebivalec mojega planeta v vseh svojih naravnih razmerah! Kvečjemu bežne trenutke ima, o

katerih lahko reče, da so mu bili v veselje.

4 Velika trdota in pustost tal silita ubogega človeka, da si prideluje kruh v krvavem potu svojega obraza. Ker pa to težko delo nekaterim že od rojstva šibkejšim naravam nikakor ne ustreza, beračijo. Ali, če so dovolj močni, s silo vzamejo zalogo bolj dejavnim in jo použijejo.

5 Sčasoma najamejo takšni ljudje množico somišljenikov, ki več ne delajo, temveč samo še ropajo. Zatirajo pridne delavce na vse mogoče načine in z najrazličnejšimi, na videz pravičnimi pretvezami, terjajo od njih določene davke, pri tem pa imajo delavce vendarle za veliko neznatnejše od samih sebe.

6 Sčasoma se iz takšnih delomrznežev razvijejo mogočni gospodje, ki tako obvladujejo delavce in pripravljalce kruha, da delajo z njimi, kar hočejo. Za to jim dajejo samo zakone nad zakone, ki so večinoma narejeni tako, da koristijo zakonodajalcem. Zato je tudi ukazano, da jih morajo podrejeni izpolnjevati, sicer so najstrože kaznovani. To še tisočkrat poslabša že tako bedno žalostno življenje pripravjalca kruha.

7 Če so delavci tu in tam preveč zatirani, se neredko dvignejo v velikem srdu, nastopijo v velikih trumah proti svojim zatiralcem in jih pogosto na kupe pobijejo, hkrati pa pri tem navadno izgubijo tudi svoje življenje.

8 Takšna gibanja, ki jih povzroči jeza, se pri nas imenujejo vojne. In ko se te začno, se navadno ne končajo prej, dokler ena stran popolnoma ne uniči druge, ali dokler slabotnejša med morjenjem ne spozna, da močnejši nikakor ni dorasla in se na milost in nemilost preda, in tako spet nastane mir.

9 Toda kakšen mir? Povem vam: peklenški mir, ne pa nebeški! Kajti premagani postane suženj in mora zaradi svoje nemoči neredko dopustiti zakone, ki z najtežjimi verigami in vezmi zvežejo ne le njegovo revno, pogosto s številnimi ranami pokrito telo, temveč tudi njegovega duha.

10 Takšno stanje ne traja le kratek čas, temveč neredko na tisoče dolgih zemeljskih let. Pri tem pa ostaja Zemljina narava kljub temu stalno enaka: zdaj noč, nato spet bedni dan trpljenja. Nato zima, v kateri vse otrpne, nato spet tako vroče poletje, da postanejo železne verige še bolj žareče in neznosnejše

kot v omrtveli zimi.

11 Pomanjkanje hrane povzroči v želodcu bolečino, imenujemo jo lakota, in ta postane v nerodovitnih letih pogosto tako velika, da mnogi zaradi nje umrejo.

12 O prijatelj, primerjajte to življenje z vašim in povejte, ali vaša modrost sploh najde kakšne besede, s katerimi bi lahko opisali neznansko prednost vašega življenja! Pravite: 'Takšno življenje vendar ni življenje, temveč samo stahotno mučenje! Kako se morejo ljudje tako sploh obdržati in slaviti svojega Stvarnika?'

13 Čeprav je vaše vprašanje upravičeno, pa vam povem, da je kljub temu veliko ljudi, ki svojega Stvarnika toliko bolj ljubijo in slavijo, kolikor hujše jim gre! Kaj pa menite o tem?

14 Pravite: 'Prijatelj, to ni mogoče! Kako more nadvse dober Stvarnik kjer koli Svoja ustvarjena bitja tako pestiti in zahtevati, da naj Ga zato še slavijo in ljubijo? Resnično, bedni prebivalci Zemlje zato še nikoli niso spoznali svojega pravega Stvarnika! Če pa Ga spoznajo, tedaj so norci, če se Mu za takšno življenje še zahvaljujejo ali Ga povrh vsega celo ljubijo!'

15 Tudi to vaše nasprotno vprašanje je upravičeno, ker je vaše življenje tako neskončno boljše. Kaj pa pravite k temu, da je Stvarnik ljudem mojega planeta postavil celo najostrejšo večne kazni v peklenskem ognju, ki jih bodo zanesljivo doletele, če Ga ob vseh mukah svojega zemeljskega življenja ne bodo ljubili nad vse, svojih sovražnikov in mučiteljev ne blagoslavljali in če ne bodo molili za tiste, ki jih preklinjajo! In če niso Bogu, Stvarniku, iz vseh svojih moči, ki jim ob vsem mučenju še preostanejo, hvaležni za vse, kar jim daje dobrega ali hudega? Povejte, kaj si mislite o tem?

16 Kako vam je všeč, da Gospod na tistem planetu najhujše kaznuje ravno tiste, ki so Mu največkrat naklonjeni iz vse duše? In da živijo Njegovi najhujši zaničevalci pogosto in skoraj zmeraj v največji blaginji, to se pravi, kar se na mojem svetu sploh lahko imenuje 'blaginja', ki pa se seveda ne more primerjati z vašo?

17 O govorite prijatelji, oznanite mi svoje mnenje, vi najsrečnejši! Saj ste popolnoma onemeli! Torej vam moram povedati še kaj več, da si boste toliko lažje ustvarili popolno

mnenje. Torej poslušajte:

18 Ne bom vam zmeraj znova opisoval vašega najčudovitejšega položaja, da bi si lahko jasno predstavljali, kako zelo beden je moj svet. Vem, da tako in tako poznate svoj položaj veliko bolje kot jaz. Zato pa vam hočem toliko jasneje prikazati, kako je v mojem svetu in vam to opisati nekoliko bolj obširno. Potem boste s svojo modrostjo in ostrimi pogledi zlahka presodili, v kakšnem položaju so prebivalci mojega sveta v primerjavi z vašimi. Ker ste že ob tem, kar sem vam doslej povedal, skoraj brez sape, sem resnično radoveden, kaj boste rekli k tistemu, kar vam bom povedal zdaj v nadaljevanju!

19 Že prej sem vam povedal, da je moj svet zelo trd: tako naravno kot duhovno ali moralno. Samo z najtežjim delom, ki zahteva vse moči, se lahko iz njegovih tal pridobiva hrana. Preden pa je mogoče uspešno delati, je treba izdelati še tisoč orodij, in šele z uporabo teh je mogoče iztrgati kaj malega iz trdih zemeljskih tal.

20 V zelo spremenljivem zaporedju časa so stvari in razmere na mojem svetu med

ljudmi postale takšne, da ima samo neznatna manjšina ljudi svoj kos zemlje, velika večina pa nima ničesar in mora lastnikom za slabo plačo in neredko najbornejšo hrano delati kot pravi sužnji.

21 Veliko teh lastnikov pogosto nagrabi tisočkrat *več*, kot bi lahko pojedli oni in njihovi otroci v tisočih letih.

22 Potem pride še ostra zima, v kateri vse otrpne. Zanj imajo bogati lastniki dobre hiše in dobro opremljene sobe, ki jih lahko s pomočjo umetno pripravljenega ognja prav prijetno ogrejejo, za počitek pa imajo v takšnih sobah tople in mehke postelje.

23 Toda številni revni siromaki morajo prebivati svoje življenje slabo oblečeni in neredko lačni, bolni in bedni v najslabših luknjah. In tudi tedaj, ko jim gre neredko že tako hudo, da jih mora na tisoče umreti od lakote in obupavati, bogatim lastnikom od skrbi ne zraste niti siv las. Opazujejo popolnoma neprizadeto in govorijo: 'Še dobro, da takšna odvečna beraška sodrga pogine in nas ne bo več tako mučila in nadlegovala!'

24 Toda ravno takšno stisko, ki jo ti bogataši največkrat sami povzročajo pri revežih,

potem izrabljajo še bolj v svoj prid. Nečloveško se bohotijo z živili, ki so jih nagrmadili v velikih količinah. Kdor jim ne da ali ne more dati tistega, kar zahtevajo, lahko pred njihovimi vrati umre od lakote, pa zaradi tega ne bodo niti za las mehkejši v svojem srcu!

25 In čeprav je to vnebovpijoče krivično, Stvarnik kljub temu ne stori tako rekoč ničesar. Dnevi in noči se redno menjujejo. Dež pada in blagoslavlja polja bogatih bolj kot polja revnih, ki nimajo toliko sredstev, da bi svoje najrevnejše deleže obdelali, kakor je treba. Sadna drevesa bogatih so največkrat polna blagoslova, drevesa revnih pa stojijo neredko zakrnela, napol suha in nerodovitna. Trdosrčni bogatini imajo vsega v obilju, reveži pa propadajo v bedi, ki jo je komaj mogoče opisati!

26 Kot rečeno, takšno vnebovpijoče, peklensko početje Stvarnik prenaša neredko mnoga leta tako ravnodušno, kot da bi to ne bilo nič posebnega. In če že, potem tu in tam - seveda omečen samo s krvavimi solzami in prošnjami revnih - pošlje morda nad Zemljo kazen, ki pa ima samo videz kot

da prihaja od Njega, zadene pa potem takšna kazen, v glavnem, spet samo revne in slabotne. Bogati navadno odnesejo celo kožo in marsikateri postanejo med takšno sodbo še bogatejši in zemeljsko srečnejši.

27 Če pride vojna, se morajo za bogate na bojnem polju pobijati revni siromaki, za to ne dobijo nič drugega kot skopo vojaško plačo. Imetje bogatih je spet zavarovano. In ko se potem revni vrnejo z bojišča domov - pogosto pohabljeni, z eno nogo, z eno roko in s tisoč brazgotinami, morajo beračiti za ubogi košček kruha. Če pridejo pred bogatinova vrata, jih ta neredko prežene kot najnavadnejšo žival, pogosto z najpodlejšimi žaljivkami.

28 Glejte, kljub temu ne smejo takšnim bogatim zločincem želeti nič hudega, temveč jih morajo še blagoslavljati in svojim mučiteljem od vsega srca odpustiti, sicer lahko zapadejo še večji Božji kazni v peklu!

29 In tako kot je z vojno kot Božjo kaznijo, ki zmeraj najhuje zadene tako in tako najbednejše, je tudi z vsemi drugimi kaznimi. Vsaka zadene najhuje revne, brezsrčni in brezčutni bogataši in srečneži pa navadno odnesejo celo kožo.

30 Kljub temu so večinoma samo reveži, ki so navezani na Gospoda, Vanj verujejo in Ga molijo, kolikor pač morejo. Srečni bogataši pa redko verujejo komaj polovično, večina pa sploh ne. V svojih kamnitih srcih gojijo zelo malo ljubezni do Boga, molijo malo ali sploh ne, in si neredko dovolijo, da Ga z Njegovo postavo vred sramotno zasmehujejo.

31 Kos zlata, dobra jed in mlada pohotna vlačuga s katero lahko kar najbolj sramotno nečistujejo, so jim tisočkrat ljubši kot Bog, ki Ga zanje skorajda ni, in tisočkrat ljubši kot tisti reveži, ki v potu svojega obraza zanje opravljajo najtežja dela in s svojim ubogim življenjem dan in noč, poleti in pozimi skrbijo za njihovo varnost.

32 Toda ob vsem svojem popolnem brezboštvu so zemeljsko srečni in njihovega preobilja jim nikoli ne krnijo reveži, temveč samo včasih njim enaki. Toda celo nesrečnim bogatašem gre navadno tisočkrat boljše kot najsrečnejšim revežem, ki niso imeli nikoli nič drugega, razen bede.

33 Prijatelji, kaj menite o tem? Kako vam je všeč to človeško življenje na tisti zvezdi, ki jo vi navadno imenujete 'sveta'?"

174

Martinova pridiga vznemiri sončne ljudi - Dvogovor med Uronom in Martinom

1 Tedaj stopi naprej *modrijan Uron* in pravi: "Prijatelj, vidim, da nam oznanjaš resnico; toda kaj hočeš s tem? Ali hočeš, da se ta ljudstva upro Bogu? Resnično, tu se konča vsa moja modrost in ne morem razumeti niti tebe, še manj pa Boga! Le kakšen red naj bi to bil?"

2 Poznam nebesa in poznam tudi pekle mnogih svetov, toda povem ti: noben pekel ni hujši kot tvoja Zemlja! Zato te prosim, govori o čem drugem, sicer boš vsa ljudstva nahujskal proti Bogu, ki so Ga doslej nadvse hvalila in častila!"

3 *Martin* pravi: "Prijatelj, vsaka stvar in vsako bitje mora očitno ali skrito opraviti določeno nalogo, ki mu jo naloži Bog. Razlika je samo tale: stvari jo *morajo* opraviti; mi bitja svobodne volje pa jo *moremo in hočemo* opraviti! In tako naj bodo posledice mojega

govora, kakršne hočejo; kajti delam samo tisto, kar hoče Gospod! Tako me lahko poslušate še kar naprej, ker zadeve še nisem končal!"

4 *Modrijan* govori: "Ti seveda lahko nadaljuješ svoj govor, vprašanje pa je, komu to koristi? Ti gotovo ničesar ne izgubiš in ne pridobiš s tem, če mi kot čistejša bitja in prebivalci tega sveta vemo ali ne vemo, kaj se dogaja na tvojem mestu. In mi gotovo tudi nič ne pridobimo, če so nam hudobije tvojega sveta predstavljene bolj natančno, kot vidi razmere na tvojem svetu naša modrost. Lahko pa nam tvoje pripovedovanje o strahotnem stanju tvojega sveta škoduje - tako zelo, da bi bilo to težko kdaj popraviti!"

5 Zato menim takole: Predstavil si nam najhujše razmere na svojem svetu in zlahka si predstavljamo, da morajo biti tam še veliko hujše reči, ker nam je tvoja pripoved razjasnila vse možnosti za to. Prepričan sem, da je popolnoma nepotrebno, da nas še naprej mučiš z nečim, kar nas lahko v bistvu skrbi toliko manj, ker ne moremo spremeniti zlih razmer tvojega sveta! Temu ne bomo nikoli naklonjeni in nikoli si ne bomo želeli,

da bi bila tukaj sprejeta najstrahotnejša ureditev tvojega sveta. In tako menim, da bi bilo prav, da bi namesto tebe zdaj govoril brat Peter; morda nam bo on razkril kaj boljšega!

6 Če pa morda celo nameravaš Boga, svojega in našega Stvarnika, pred nami obtoževati in nas pustiti odločati o tem, ali ravna pravično ali krivično, bi te moral prav obžalovati! Le kaj bi lahko mi, najnemočnejša ustvarjena bitja, dosegli proti Stvarnikovi brezmejni vseomogočnosti, četudi bi spoznali, da je z ljudmi tvojega sveta ravnal še tako krivično? Saj je vendar On edini Gospod in v Njegovi volji je vsa neskončnost!

7 Postavimo na primer, da bi Bog med nešteti miriadam Svojih svetov postavil enega, ki naj bi bil samo igračka Njegove muhavosti. Povej, le kdo bi Ga lahko zaradi tega klical na odgovornost? In če bi si ti to drznil, mar meniš, da bi lahko s tem izsilil od Njega opravičilen odgovor? On je in večno ostaja edini Gospod in stori kar sam hoče! Komur hoče biti dober, temu je dober, kogar pa hoče zavrže, tega lahko tudi zavrže - pa če se nam zdi pravično ali krivično.

8 Kdo bi Mu mogel prekrizati pot in Mu preprečiti, če bi hotel v trenutku uničiti ta naš svet! Ali če bi poslal miriade najhujših duhov mučiteljev nad nas in nas pustil mučiti eone časov? Le kako bi se mu mogli upreti in se zavarovati pred takšno kaznijo?

9 Takole menim: Bog, ki je viden med nami, je edini Gospod vseh svetov, nebes in tudi peklov. Njegova vseomogočnost pa je porok za Njegovo enako neskončno modrost! Najbolje ve, zakaj tu in tam dopusti, da se zgodi marsikaj, kar bo naša modrost težko kdaj koli dojela. Zato, sem prepričan, da ne bomo šli po slabi poti, če se bomo vdali v Njegovo voljo in v Njegov red. Se strinjaš?"

10 *Martin* pravi: "Vsekakor! Toda prav zato, ker je to Gospodova volja, moram še naprej govoriti; kajti tudi v tem moraš spoštovati Njegovo voljo!"

11 *Modrijan* pravi: "Če je tako, govori v Njegovem imenu, in poslušali te bomo!"

175

Konec Martinove pridige in namig o njenem namenu - Pogoji Božjega otroštva - Modrijanov govor zahvale in priznanja

1 *Martin* govori: "S tem, ko sem govoril o najhujših življenjskih razmerah in jih seveda le omenil, pa nikakor nisem hotel trditi, da je Gospod krivičen! Ali da je na Zemlji zaradi tega skoraj nemogoče živeti Gospodu Bogu všečno življenje! S tem hočem le zbuditi zanimanje vaših src. Da bi lahko to toliko zanesljiveje dosegel, vam moram prikazati neskončne prednosti vaših življenjskih razmer. Kajti vi, ki ste v njih rojeni, jih sploh ne morete presojudati, ne da bi poznali življenjske razmere drugih svetov - posebno mojega - ki jih jaz hvala Bogu bolje poznam, ker sem od tam, in sem imel veliko opraviti z njihovimi življenjskimi razmerami.

2 S tem nočem pred vami in vašo modrostjo obtoževati Gospoda - tega ne bom počel nikoli - niti vas nočem nahujskati proti

Gospodu - to bi bila seveda največja norost! Toda, ker ste odslej tudi vi poklicani k Božjemu otroštvu in ste s svojo modrostjo spoznali, da so samo na mojem svetu spočeti resnični, pravi Božji otroci - je za vas še toliko bolj nujno, da zveste, pod kakšnimi *pogoji* lahko človek, ustvarjeno bitje, doseže to neprecenljivo, najbolj vzvišeno dostojanstvo!

3 Vaše življenje je bilo doslej samo najčistejše igračkanje Božjih angelov, katerih lastnina ste doslej bili. S tem pa nikakor ni mogoče doseči Božjega otroštva. Kajti Božje otroštvo je najsvetejša resnost, ne pa igračkanje, zato ga je tudi treba poskušati doseči z najpopolnejšo in pogosto tudi najgrenkejšo življenjsko resnostjo!

4 Zato boste tudi vi dobili zakone, kakršne imamo mi. In tudi pri vas se bo glasilo: 'Vsak od vas naj vzame svojo bedo na svoje rame in sledi Meni, Gospodu, sicer ni mogoče dospeti tja, kjer sem Jaz (govori Gospod), kjer živim in delujem sredi Svojih otrok, ki so in bodo za vekomaj ostali Moja desna roka in delajo, kar delam Jaz, in živijo, kot živim Jaz!'

5 Gospod sam je zato na moji Zemlji postal človek, prenašal vse težave tega zemeljskega človeškega življenja, kar si jih je mogoče zamisliti, se na koncu pustil veliki slepoti ljudi mojega sveta celo na najbolj sramotni in boleči način telesno ubiti na tramu križa, da bi lahko potem ljudje tega mojega sveta postali bogovi - če to seveda sami hočejo.

6 Toda zgolj zaradi tega, ker je rojen na tistem svetu, kjer se je Gospod sam oblekel v meso, seveda ne bo nihče dosegel Božjega otroštva. Dosegel ga bo šele, če bo prostovoljno izpolnil vse tiste pogoje, ki jih je Gospod predpisal v ta namen!

7 Povedal sem vam, kako zelo bedno je na moji Zemlji, in sicer tako, da bi lahko mislili, da Gospodu sploh nič ni do tistega sveta, ki ga je s Svojim učlovečenjem naredil za najpomembnejšega in najsvetejšega v vsem univerzumu, in da niti najmanj ne skrbi zanj. Toda ni tako!

8 Samo ljudje tiste Zemlje so v najpolnejšem pomenu svobodni in lahko storijo, kar hočejo: dobro po Božji zapovedi ali slabo proti njej. Nič jih ne vleče k dobremu ali slabemu, razen njihove svobodne volje.

Zaradi tega so na tistem svetu tudi tako skromne življenjske razmere, da se ne bi nobena svobodna volja zaradi njih skalila in pokvarila.

9 Nasprotno pa je tudi nebeško toliko zakrito, da zaradi jasnega pogleda na prihodnje blaženosti prav tako nobena svobodna volja ne bi bila prisiljena k dobremu. Četudi vsak iz podanega Božjega nauka pozna posledice svojega dobrega ali slabega življenja, vendarle lahko ravna, kakor hoče, ker niti na eni niti na drugi strani nima prisilne gotovosti.

10 Vse pa je na Zemlji tako urejeno zato, da ostane volja ljudi tudi popolnoma svobodna. Kajti brez nje ni mogoče doseči najbolj svobodnega brezmejnega Božjega otroštva.

11 Gotovo je zdaj bolj razumljivo, zakaj ljudje te moje Zemlje večinoma zaidejo v zmot - eden tako, drugi drugače. Toda da boste potemtakem tudi vi predstavljeni v drugačne življenjske razmere - če zares želite postati otroci Božji - to je nekaj popolnoma drugega! Kako, pa vam bo oznanil moj naslednik; zato ga poslušajte!"

12 *Modrijan* govori: "Jaz in vsi, ki so zbrani zunaj, se ti zahvaljujemo za tvoj govor in

nauk, ki si nam ga podaril po milosti tvojega in našega Boga in Gospoda. Od tega nauka toliko bolj cenim posebno zadnji del, ki mi je pomagal, da sem precej jasno spoznal, zakaj so na tvojem svetu ljudje v primerjavi z nami tako zapostavljeni. V tem pa sem zmeraj znova našel potrditev moje postavljene teze, po kateri nobeno inteligentno bitje ne sme zdvomiti nad Stvarnikom in Njegovo dobroto.

13 Kajti Njegova neskončna vsemogočnost, katere čudovita dela so brezštevila in čudovito raznolika, nam je zanesljivo poročstvo Njegove neskončne modrosti. Takšna modrost pa je lahko samo izliv enako velikega reda v večnem, najpopolnejšem življenju samega Stvarnika!

14 Kjer pa temelji življenje na najvišjem, najčistejšem in obenem najglobljem redu, mora v takšnem najpopolnejšem življenju prebivati tudi dobrota, o kateri si ustvarjeni, četudi še tako svobodni duh, nikdar ni sposoben ustvariti popolnoma jasne predstave!

15 Zato se ti ljubi prijatelj, še enkrat zahvaljujem v svojem imenu, in v imenu nav-

zočih ljudstev, in se zelo veselim govora, ki nam ga bo zdaj povedal brat Peter! Gospod naj vodi njegova usta in njegov jezik!"

176

Narashčajoči sovražni valovi - Petrove opogumljajoče besede vsem - Njegovo pomembno vprašanje sončnim ljudem: "Hočete postati Božji otroci ali ne?" - Uronov odgovor

1 Po tem govoru so od zunaj dali znamenje, da je vodovje velikega morja samo za človeka visoko oddaljeno od tistih, ki so se postavili najnižje, in da bo naslednji trenutek pljusnilo ob njihove noge. Naj jim pomaga vsemogočni Duh, sicer bodo prisiljeni kar najhitreje pobegniti.

2 Nato spregovori *Peter*: "Prijatelj in brat, povej ljudstvom, naj ne obupajo. Kajti Gospod je namerno dopustil to nevarnost, da bi vi vsi dobili toliko jasnejši dokaz velikega

Božjega veličastva!

3 Voda se bo sicer dotaknila vaših nog, vendar jih ne bo omočila. Ravno tako se bo tudi podzemni vzgon kar najbolj razširil, se razpočil in izbruhal velike količine ognja. Toda te količine bodo v celoti razdejane in uničene še veliko bolj, preden se bodo pri svojem padcu dotaknile tal in napihnjena skorja bo uplahlila v trenutku, ko se bo razpočila!

4 Zato naj se nihče ne boji, temveč se pri vsej navidezno grozeči nevarnosti vedite tako kot da ni nič takšnega, česar bi se morali bati, pa se tudi nikomur ne bo skrivil niti las! To takoj sporoči vsem!"

5 *Modrijan* oznani ta poduk z znanimi znamenji. V nekaj trenutkih pridejo od vseh strani *znamenja - odgovori*, da so poduk pravilno razumeli in povsod hvaležno in voljno sprejeli, in se bodo najzvesteje in najpogumneje ravnali po njem.

6 Ko *modrijan* to spet sporoči Petru, ta pravi:

7 (*Peter*): "Torej jim oznani, da morajo biti zelo pozorni, ker jim bom spregovoril pomembne besede!"

8 Modrijan to stori in vsi napeto pričakujejo, kaj jim bo povedal.

9 *Peter* govori: "Moji prijatelji, moji bratje! Moj predhodnik vam je prikazal življenjske razmere, v katerih živijo ljudje na tistem svetu. Tudi jaz sem tam živel v tistem času, ko se je Gospod oblekel z mesom in od Svojega telesnega otroštva prenašal vse težave, kar si jih lahko zamislite, enako kot vsak drug zemeljsko najbolj reven človek.

10 Iz teh zvesto opisanih življenjskih razmer ste lahko zlahka presodili, kako popolnoma drugačno je v vsakem pogledu življenje na vašem velikem svetlobnem svetu, in seveda, kaj je potrebno za to, da nekdo iz navadnega ustvarjenega bitja postane najsvobodnejši Božji otrok.

11 Zato se zdaj najprej postavlja vprašanje: 'Ali hočete - in sicer ob ohranitvi vseh vaših življenjskih prednosti, kolikor si jih ne boste s kakšnim zakonom toliko okrnili, da se jim boste zaradi Božjega kraljestva svobodno odrekli - postati enako kot mi Božji otroci ali ne?' Dobro premislite, kaj boste storili; šele po zrelem premisleku mi potem povejte - da ali ne!

12 Pomislite, kakšna prednost je, če ste Božji otroci ali če to vsaj lahko postanete. Pomislite, kaj je potrebno za doseg te prednosti; premislite pa tudi, kakšne prednosti ste imeli doslej in v kakšnih razmerah ste živeli življenjsko stanje, o katerih morate sami reči: 'Kako zelo drugačne so od onih!'

13 Seveda ne bo nihče zapustil ničesar, kar bi mu ne bilo v Božjem kraljestvu ti-sočkratno povrnjeno za večno. Toda to nadomestilo njegovi modrosti sploh ne bo preveč jasno predstavljeno, temveč samo tako daleč, kolikor bo sposobna seči moč njegove vere.

14 Zdaj vam je vse jasno: tako duhovno kot naravno je odkrito pred vami! Tako pa ne bo pri tistih, ki hočejo res postati Božji otroci. Zato dobro premislite, kaj hočete storiti glede tega! Veliko se vam ponuja, toda prav toliko se tudi od vas zahteva!"

15 *Modrijan* govori: "Prijatelj, ti veš, da je naša inteligenca *tiste* vrste, da nam neke stvari ni treba dolgo razmišljati, da nam postane jasno, kaj hočemo ali moramo. In tako verjamem, da mi je tudi glede tega popolnoma jasno v imenu vseh tukaj nav-

zočih ljudstev, kaj hočemo storiti in seveda tudi lahko storimo.

16 Kajti sposobnost je poglavitni pogoj pri delu in ravnanju, ker Bog sam od nobenega ustvarjenega bitja ne more zahtevati več kot le-to zmore - glede na svoje moči in lastnosti. Tako sem tudi tu jasno prepričan, da Gospod od nas ne more zahtevati več, kot zaradi našega naravnega in duhovnega stanja na tej zemlji zmoremo!

17 To vodilo kratko in jasno pove, da *hočemo* le-to, kar *zmoremo*. Božje otroštvo sem ali tja, gor ali dol, to je vseeno! Hočemo ga, če njegova pridobitev ne presega naših moči. Če pa bi vloženi trud presegal vse naše moči, potem ga tudi ne moremo hoteti, ker je v tem primeru za nas nedosegljivo!

18 Skratka - če je za nas v naših zdajšnjih življenjskih razmerah dosegljivo, potem ga hočemo. Če pa ni tako in to ni mogoče, potem moraš, prijatelj, sam spoznati, da nam ga ni mogoče hoteti! Zdaj poznaš našo odločitev. Zato stori, kar hočeš; kajti mislim, da tudi naša volja je in mora ostati svobodna!"

Peter znova pojasni, kako je z Božjim otroštvom - Njegova kritika krooskrunstva sončnih ljudi

1 *Peter* govori: "Ljubi prijatelj, ti v najglobljem bistvu pravzaprav nisi razumel mojega predavanja! Glej, vprašanje se je vendar glasilo: 'Ali hočete - in sicer ob ohranitvi vseh vaših življenjskih prednosti, kolikor si jih ne boste s kakšnim zakonom toliko okrnili, da bi se jim (samoumevno je: samostitim življenjskim prednostim, ki niso nujne za življenje) zaradi Božjega kraljestva svobodno odrekli - postati enako kot mi Božji otroci ali ne?' - Če govorim o ohranitvi, verjamem, da boš zadevo razumel tako kot sem ti jo povedal!

2 Verjemi mi, prijatelj, da smo mi v Božjem kraljestvu tudi tako modri, da uvidimo, da se eno sonce ne more preoblikovati v navaden planet, če nočemo motiti ureditve celega univerzuma! In da ste sončni ljudje popol-

noma drugačne zgradbe in narave kot ljudje nekega majhnega planeta! Vse to vemo prav tako dobro kot ti, prijatelj!

3 Toda vi imate določene zakone, ki ste si jih sami naredili, ki pa pravzaprav sploh niso zakoni, ker ne ukazujejo nič drugega kot najhujšo samovoljo v življenju in ravnanju! Zaradi teh zakonov ste tudi lahko zavrgli stare, modre prazakone in na njihovo mesto postavili nevredne nove. Vprašanje: Ali štejete takšno samovoljo tudi med prednosti vašega življenja?

4 Angeli iz nebes so vam določili *eno* zakonsko zvezo, to je pravno zvezo enega moža z eno stalno ženo. Pokazali so vam tudi pravo duhovno spočetje otrok, po katerem ste še doslej uresničevali vaša spočetja. In kako to, da zdaj očetje živalsko spolno občujete s svojimi hčerami, ko vam je vendar zapovedano, da noben oče pod kaznijo ne sme s svojo hčerko opraviti niti *duhovnega* spočetja?

5 Povej, ali šteješ tudi to med nujne prednosti vašega sončnega življenja? Govori, kaj meniš o tem?"

6 *Modrijan* govori: "O prijatelj, to ne spada

med prednosti našega življenja, ker je hudo škodovalo našemu naravnemu in tudi duhovnemu življenju! Zato je samoumevno, da lahko takšne resnične pomanjkljivosti za naše življenje popolnoma opustimo. Pod tem, kar sem pravzaprav imenoval 'prednost našega življenja', pa razumem samo tisto praposebnost našega telesno-naravnega življenja, po kateri smo večinoma gospodarji narave in bistva našega sveta!

7 Ena takšna prednost našega življenja je, da lahko iz tal te Zemlje izvabimo vse, kar le hočemo, tako veličastva brez števila in brez mere - pa tudi vse nujnosti za nego našega telesa, ki si jih lahko zamislimo.

8 Menim, da prošnja za ohranitev takšnih življenjskih prednosti vendar ne bo greh pred Gospodovimi očmi in razlog za to, da nas ne bi hotel sprejeti med Božje otroke?

9 Če pa bi bila takšna prošnja greh pred Gospodom, potem bi morali vztrajati pri tem, da bi nam bilo dovoljeno, da raje ostanemo tako, kakor smo zdaj, kot da bi to očitno bolj gotovo morali zamenjati z nečim bolj negotovim in najtežje dosegljivim!

10 Glej, prijatelj, to mislim jaz! Če ti je to

prav, potem odgovorimo na tvojo ponudbo vsi 'ja', če ti pa ni prav, potem pravimo mi vsi 'ne'. Kajti nekaj nemogočega ne more Gospod sam zahtevati od nas, - razen, če nas popolnoma preustvari in obdaruje naše življenje s čisto drugimi, nam doslej popolnoma neznanimi lastnostmi in sposobnostmi. Proti Gospodovi vsemogočnosti ne more protestirati nobeno bitje, torej tudi mi ne!"

*Petrov predlog za zahvaljevanje in
prošnje - Pomembna Uronova zavrnitev
prosilne molitve k Bogu*

1 *Peter* govori: "Gospodova vsemogočnost je Njegov večni red, iz katerega ste izšli tako vi kot tudi vsa neskončnost. Če bi vas hotel Gospod posebej popolnoma preoblikovati, bi moral pred tem preoblikovati tudi ves Svoj red, kar pa vekomaj ne bo nikoli storil, ker je ravno On sam ta red!"

2 Toda vaše dozdajšnje življenje je izredno udobno in kar najbolj brezskrbno! Nikdar vas ne stane boja, nikjer truda in napa. Od rojstva do vašega prostovoljnega izstopa iz vašega telesnega življenja ne poznate nobene večje nepopolnosti, zato tudi samozatajevanja ne.

3 Dobro veste, da ste s svojim svetom vred delo najmodrejšega Božjega duha, ki Ga zaradi tega tudi najbolj častite. Toda kdaj ste Ga za kaj posebej *prosili* in kdaj se Mu *zahvalili* za kakšno od velikih življenjskih dobrih del, ki vam jih je vendar venomer pošiljal v največjem preobilju?!

4 Vidite, doslej ste živeli kot popolnoma neodvisni od Njega. Ali bi bilo morda preveč od vas zahtevati, če bi v prihodnje blagovolili biti vendarle nekoliko bolj odvisni od Njega, kot pa ste bili doslej? Zdaj spet govori in mi natančno posreduje svojo odločitev!"

5 *Modrijan* govori: "Prijatelj, to seveda hočemo! Posebno, kar zadeva našo najbolj dolžno hvaležnost, hočemo ponuditi vse, kar se da misliti, da bi jo primerno izrazili za tako mnoga in velika dobra dela in jo dokazali svetemu - velikemu darovalcu

nešteti najholjših darov iz globine našega življenja. Kar pa zadeva *prošnje*, ti moram priznati, da se s tem nikakor ne morem strinjati, ker moram vsako prošnjo imeti za žalitev Božje modrosti.

6 Kajti s prošnjo božanstvu vendar očitno priznavam, da sem uvidevnejši od Boga, in zato tako rekoč hočem vedeti boljše kot Gospod sam, kaj potrebujem. Menim, da si takšne pravice ne bi smel drzniti lastiti niti Božji otrok, kaj šele kakšno drugo ustvarjeno bitje!

7 Vsaka prošnja se mi zdi kot vljuden boj, s katerim bi ustvarjeno bitje rado premagalo neko trdoto in obenem svojeglavo neusmiljenost v Stvarniku in tako nad Njim slavilo zmago!

8 Resnično, prijatelj, raje sem takoj mrtev, kot pa da bi si upal priti k najbolj modremu, dobrotljivemu in mogočnemu Stvarniku s prošnjo, s katero bi Mu očitno pokazal, da poznam svoje potrebe bolje kot On in preden bi prosil za druge in Mu tako pokazal, da sem boljši in bolj usmiljen od Njega! O prijatelj, le kakšno spoštovanje do Boga, najmodrejšega in najvsemogočnejšega Duha, bi to bilo!

9 Zato ti odgovarjam na to, kar predlagaš, takole: Naj bomo na veke tako kot doslej povsem odvisni od Njega, saj ni mogoče, da bi bili odvisni od koga drugega! Prav tako se Mu želimo večno iz najglobljega življenjskega bistva zahvaljevati za vse, kar nam podari, saj je vsak Njegov dar neskončno dober, in ga kot takšnega tudi upoštevamo. Gospoda ne bomo prosili za nič, ker nam je jasno, da Gospod veliko bolje ve, kaj potrebujemo in česa ne, da bi Ga šele mi na kaj opozorili s prazno prošnjo bednega in komaj na pol živega ustvarjenega bitja! Zato naj se nikdar ne zgodi, da bi Mu s kakšno prošnjo povedali, da je trdosrčen Bog in ima takšne slabosti, ki jih lahko resnično uredijo šele prošnje ustvarjenih bitij!

10 Prijatelj, preveč spoštujemo Boga, najvišjega duha, in imamo preveč sveto-prevzvišeno predstavo o Njegovih najpopolnejših lastnostih, da bi se lahko kdaj koli tako zelo spozabili, da bi hoteli s kakšno prošnjo k Njemu, ki nas je vendar brez naše prošnje ustvaril tako popolne, kot je za nas nujno!

11 Samo zahvaljevali se mu bomo, večno zahvaljevali za mnogotera dobra dela in

darove, od katerih je najmanjši tako velik in svetel, da ne vem, ali ga bomo sploh kdaj sposobni prav ceniti. Toda - kot sem že dodobra pokazal - z nobeno prošnjo se nečemo pregrešiti nad Njim, nad najsvetejše popolnim, in se tudi ne bomo!

12 Naredi, kar hočeš. Toda težko, da bi nas kljub vsej svoji modrosti pripravil do tega, da bi se lotili tudi prošnje! To bi se zgodilo le, če bi sam Gospod to izrecno zahteval od nas. Seveda, Božji volji se ne more upirati nobeno ustvarjeno bitje. Toda ob naši svobodi bomo ostali svobodni in bomo storili, kar bomo spoznali, da je prav, pred Bogom in ljudmi in angeli!"

179

Peter uči moliti očenaš - Zakaj je prošnja več kot zahvala - Petrovo pomembno vprašanje Uronu po Gospodovem naročilu

1 *Peter* reče: "Prijatelj, ko je Gospod kot vsemogočni Stvarnik nebes in vseh svetov na moji Zemlji sprejel meso in je kot človek živel in hodil med nami ljudmi, nas je vse učil takole moliti z vso močjo:

2 Ko molite, govorite: 'Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi Tvoje najsvetejše ime! Naj pride k nam Tvoje kraljestvo ljubezni, resnice in večnega življenja! Zgodi se le Tvoja sveta volja na vekov veke! Daj nam danes in vsekdar vsakdanji kruh! Odpusti nam naše grehe in prestopke v tolikšni meri, kot mi odpuščamo svojim dolžnikom! Ne dovoli, da nad naše slabosti pridejo skušnjave, ki bi jim morali podleči; temveč odreši nas vsega hudega, ki bi nas lahko kdaj koli doletelo! Tvoji, o Oče, so vsa moč, oblast in veličastvo vekomaj! Edino Tebi gre

vsa nagrada, vsa slava, vsa čast, vsa ljubezen, vsa hvala in vsa zahvala vekomaj!

3 In ker nas je sam Gospod učil tako moliti in prositi, verjamem, da ni narobe, če Ga mi kot otroci vnaprej prosimo za vse tisto, kar spoznamo, da je nujno!

4 Kajti takole menim: Že dolžna *zahvala*, ki jo dajemo Stvarniku za neštete dobrote, je za nas, svobodna bitja, zelo svet in velik privilegij. S tem Bogu priznavamo, da je to, kar imamo in prejemamo, svoboden, ne pa vnaprej določen dar. Toda *prošnja* je vendarle veliko več, ker smo prav po njej deležni ne samo spoznanja, da smemo Božji dar priznati kot svoboden, temveč ga celo prosto izbirati!

5 K popolni osvoboditvi duha ne spada samo svobodno spoznanje tistega, kar Gospod daje na voljo, kot nekaj za nas življenjsko nujnega, temveč predvsem prosta izbira tistega, kar nujno potrebujemo. Za to pa je očitno treba *bolj* preučevati samega sebe in se svobodno spoznati, ne pa samo ugotavljati, da je vse, kar smo, kar imamo in prejemamo, svobodni dar iz Gospoda Boga.

6 Kdor se za prejeti dar *zahvaljuje* in pri tem

ne čuti potrebe, da rabi nujne darove še naprej, je v svojem življenjskem območju še zelo otopel in ima v sebi še veliko živalskega. Kajti tudi živali se veselo, z izražanjem užitka, instinktivno zahvaljujejo darovalcu, četudi ga niso sposobne spoznati. Zaželeli pa si žival ne more ničesar, ker ne more spoznati svojih potreb! Če je lačna, išče hrano. Ko jo najde in se nasiti, počiva tako dolgo, dokler je spet ne predrami lakota. Počitek je torej topa zahvala za hrano, ki jo je našla in se z njo nasitila; če pa topa žival sita počiva, se ne zaveda, da bi lahko postala v prihodnosti spet lačna in bi potrebovala hrano.

7 Pri človeku pa ni tako, kajti ta ve, kaj nujno potrebuje. Če se človek nasiti, ve, da bo spet moral jesti, da bi se nasitil. Pozna pa tudi darovalca. Zato se ne sme samo zahvaljevati, ko se je nasitil, temveč naj z zahvalo združi še *prošnjo*. Z njo Stvarniku toliko bolj razodeva in spričuje, da vse prejema samo od Njega in tudi v prihodnosti pričakuje od Njega, dobro in nujno.

8 Obenem pa se človek svojemu Mojstru prav s *prošnjo* predstavlja tako kot ta želi:

kot popolnoma svobodno bitje, ki nima samo pravice do *sprejemanja*, temveč tudi ponižno svobodno pravico, da si nečesa *zaželi*. S to pravico pa je pri vsakem človeku povezano močno samospoznanje, brez katerega nihče ne more postati popoln!

9 Mislim, da bi ti razlogi morali zadostovati vaši modrosti, da bi spoznali, da potrebuje vsak svobodni duh *prošnjo* veliko bolj kot najboljšo in najbolj dolžno zahvalo!

10 In če ti, prijatelj Uron, vsi moji tako zelo tehtni razlogi še zmeraj ne zadoščajo, naj ti zadošča, da nas je Gospod sam pogosto spodbujal, da moramo prositi, če hočemo kaj prejeti, le redko kdaj pa je koga spomnil na zahvalo!

11 Tako nam je torej tudi dal svet vzorec, po katerem moramo moliti in prositi. Toda o tem, kako bi se morali *zahvaljevati*, ti znam komaj kaj povedati!

12 Gospod sam se je pogosto zahvaljeval božanstvu, ki je bilo v Njem kot Oče, in je enkrat samkrat grajal devet očiščenih, ki se z desetimi niso vrnili, da bi Mu izkazali čast. Ne glede na to nam nikoli ni dal vzorca za zahvalo - za *prošnjo* pa izrecno.

*Modrijan s Sonca pritrjuje Petru -
Kritično o Gospodovih obljubah*

13 In če je Gospod od nas, nepopolnih prebivalcev Zemlje prošnjo izrecno zahteval, menim, da mu tudi vaša prošnja ne bo odveč!

14 Zato velja navsezadnje Gospodovo sporočilo, ki vam ga prinašam za vse. Tudi v prihodnje imate lahko od Gospoda vse, kot zdaj, toda samo s *prošnjo*! Kdor pa ne bo prosil, ta tudi prejel ne bo ničesar - ali pa vsaj ne veliko.

15 Kajti če ste svobodni, morate tudi sami spoznati, kaj potrebujete. In ko to spoznate - to bo pri vas veliko lažje kot je bilo pri nas - potem *prositi*; in dobili boste, kar ste prosili.

16 Če vam je to prav, tedaj potrdite, in moj brat Janez vas bo vodil naprej. Vaša svobodna volja mora tu izbirati in odločati!"

1 *Modrijan* je rekel: "Ja, prijatelj, z vsem, kar hoče Gospod, se strinjamo. Kajti vsemogočni Gospodovi volji se vendar ne moremo upirati, pa če zahteva od nas kaj lahkega ali težkega! Če ne bi storili tega sami od sebe za svojo zdajšnjo in prihodnjo korist, bi bili prisiljeni ravnati tako, da bi bili pogubljeni! Torej, storimo to raje svobodno, in tako pridobimo, ali izgubimo kaj za prihodnje življenje.

2 Iz vsega tega, kar sta povedala ti in tvoj predhodnik, spoznavam, da bomo morali našo doslej svobodno, stvariteljsko moč volje, s katero smo doslej obdelovali svoje vrtove ter večinoma gradili hiše in bivališča, povsem vrniti v Gospodove roke. Toda nič zato, saj lahko s prošnjo dobimo to sposobnost neokrnjeno nazaj!

3 S svojim notranjim zaznavanjem in s po-

močjo vsakovrstnih duhov tvoje Zemlje pa smo spoznali, da Gospod s svojimi obljubami nikoli ne misli preveč dobesedno. Komur obljublja bogastvo, temu daje revščino. Komur obljubi dolgo in zdravo življenje, ta se lahko kmalu pripravi na trpljenje in na skorajšnji konec svojega zemeljskega življenja. Komur hoče dati svobodno življenje, ta bo kmalu zemeljski ujetnik; tiste, ki jih ljubi, skuša in močno vzgaja. Tisti, ki najbolj zvesto verujejo Vanj in v Njegovo besedo, trpijo stisko in vsakovrstno preganjanje. In tiste, ki Ga nadvse ljubijo, pusti križati - in še več podobnega!

4 Toda - kot rečeno - nič ne de; kajti edino On je vsemogočni Gospod Svojih del in lahko stori z njimi, kar hoče. Nihče Ga ne more vprašati in reči: 'Gospod, zakaj počneš to ali ono, kar se nam zdi nepravilno?' Kajti On je sam in edini Gospod, in to mora zadoščati vsakemu!

5 Gospod je obljubil - kot vemo - Svojim kraljem na Zemlji večno gospostvo, umrli pa so tako kot vsi drugi ljudje. Tako je nekemu ljudstvu obljubil večno deželo in kraljestvo, in kot smo izvedeli, zdaj to izvoljeno ljud-

stvo nima več niti kraljestva niti dežele! Vemo tudi, da je izvolil modrijane, ki so morali ljudstvu razodevati Njegovo voljo, pripovedovati, kaj bo storil. Ko pa je bil potem čas, da bi se takšno razodetje moralo izpolniti, so modrijani stali tam kot navadni čvekači: kajti Gospod ni dovolil, da se zgodi tisto, kar je po modrijanih oznanil! In še več podobnega!

6 Vidiš, da Gospodovih obljub ni mogoče jemati dobesedno. In tako bo tudi z izpolnitvijo različnih prošenj; kajti kdo bi Ga mogel kdaj v karkoli prisiliti?

7 Toda kljub temu hočemo sprejeti tvojo ponudbo, ker predobro vemo, kako zelo noro bi bilo, če bi se upirali. Zato se zgodi, kar hoče vseomogočni Gospod!"

181

*Janezov govor o duhovnem pomenu
Gospodovih obljub - Preroška podoba o
novi hiši in novem mestu kot nova
Gospodova obljuba - Uron to zavrne kot
brezglavo in brezsrčno čenčanje*

1 *Janez* reče: "Prijatelji in posebno ti, brat Uron, ki vodiš pogovor! Zemeljsko vzeto bi lahko imel prav. Toda ker so Gospodove besede in obljube gotovo kar najbolj duhovne, zadeva njihov pravi pomen samo duha, ne pa minljivo meso, zato je treba vsako Božjo obljubo duhovno razumeti, da bi lahko rekli, ali je Gospod svojim obljubam zvest ali ne!

2 Kar Gospod obljubi, to tudi dosledno izpolni, toda samo za duha, ne pa za nujno umrljivo telo! V Njegovem imenu vam bom dal obljubo in potem mi povej, ali si jo razumel in kako! Glasi pa se takole:

3 'Gospod bo zgradil novo hišo in novo mesto se bo živo spustilo iz nebes. In ta hiša

bo kot mesto s številnimi hišami.

4 Tisti, ki bodo prebivali v novi hiši in obenem v novem mestu in številnih hišah mesta, bodo večji kot nova hiša in mesto in številne hiše mesta.

5 Ko se bodo vselili v Gospodovo novo hišo, se bo ta priklonila pred njimi in priklonilo se bo mesto in številne hiše v njem!

6 Hiša pa bo majhna od zunaj, zato pa od znotraj nadvse velika in bo lahko sprejela nešteto prebivalcev; in takšno bo tudi mesto in številne hiše v njem!

7 Blagor tistim, ki se bodo vselili v to hišo in mesto in v številne hiše v njem! Kajti hiša in mesto in številne hiše v njem jim bodo nadelo oblačilo Gospodovega otroštva!

8 Iz hiše, mesta in mnogoterih hiš v mestu bodo vselej dobivali moč! Toda kdor *ne bo* prebival v hiši, mestu in številnih hišah mesta, bo slaboten in ta slabotnost bo naraščala in ga ubila!"

9 No, prijatelj Uron, tu imaš Gospodovo obljubo, ki se bo na vas dosledno izpolnila. Povej, ali si razumel to Božjo in resnično obljubo - in kako!

10 Toda že vnaprej ti povem, da boš tudi tu

gotovo zaman čakal na zunanjo, torej dobesedno izpolnitev. Ravno tako kot je nekoč na moji Zemlji prerok Jona zaman čakal na propad velikega mesta Ninive, ki ga je napovedal Gospod. Povej torej, kakšna se ti zdi ta obljuba."

11 *Modrijan* nekaj časa premišljuje, potem pa reče: "Prijatelj, o tej Božji obljubi ti seveda razumsko gledano, ne morem reči nič drugega kot to, da je brezglavo in brezsrčno čenčanje. Zato tudi ne more biti sprejeta pred sodnim stolom naše največje modrosti!

12 Povem ti naravnost: Kdor hoče meni in temu ljudstvu kar koli obljubiti ali zapovedati, naj to pove jasno in dobesedno. Obljuba, ki je v vseh svojih delih naravno in ureditveno nasprotujoči nesmisel, pa naj za zmeraj ostane daleč od teh poljan!

13 Kajti če smo se prisiljeni odreči zdajšnjim prednostim življenja, da bi s tem dosegli Božje otroštvo, ki ga doslej pravzaprav še nismo nikoli zares iskali in trdno želeli, pa hočemo za to jasno izražene obljube in tudi pogoje. Ne z besedami, s katerimi se obljublja *belo*, potem pa lahko da *črno*, temveč s takšnimi, ki popolnoma jasno

izražajo tisto, kar nas čaka!

14 Mislim, da je moja zahteva vendar pravilna; zato govori primerno moji zahtevi, pa se bova zlahka sporazumela! Toda o novi hiši, ki jo bo postavil Gospod, ki bo manjša od njenih prebivalcev in njena notranjost večja od njene zunanosti in prav tako o mestu in njegovih številnih hišah, mi nikar več ne govori. Kajti takšna protislovja se morajo vsakemu našemu poslušalcu kmalu zag-nusiti!

15 In če je Gospod najvišji in najčistejši duh, je vendarle ustvaril tudi nečisto naravo. Zato naj govori duhovom duhovno, z nami, naravnimi ljudmi pa naravno. Menim, da bo zmogel govoriti prav tako naravno razumljivo, kot je naravno ustvaril tudi naravo.

16 Seveda ima Gospod neizpodbitno prapravico, da govori, kakor hoče. Toda verjamem, da imamo tudi mi pravico reči: 'Gospod, tega ne razumemo, za nas je to nesmisel; zato govori z nami tako, kakor veš, da Te bomo razumeli!

17 Ne skrivaj se zmeraj za oblake, temveč stopi odkrito v Svojo lastnino. Saj Ti vendar

ni treba biti v zadregi pred nami, Tvojimi stvaritvami, ko vendar ne moremo biti drugačni, kot nas hočeš imeti.

18 Sam najbolje veš, katerega jezika si nas naučil in katerega zato razumemo. Govori torej s Svojimi nebeškimi duhovi in otroki duhovno in nebeško, toda z nami naravno!

19 Če pa vsekakor hočeš z nami govoriti samo duhovno in nebeško v nadčutnih podobah, tedaj nam daj poprej tudi potrebno razumevanje; kajti sicer nam Tvoj govor ne koristi in tudi Tebi ni v čast! Kar je nerazumljivo - pa če prihaja od Boga ali duha ali človeka - tega tudi ni mogoče primerno ceniti. In kako naj bi spoštoval to, česar ni mogoče ceniti?

20 Menim, da sem govoril zelo razumljivo; tudi ti (Janez) govori tako, pa te bom poslušal in ti sledil s tem velikim ljudstvom in vsemi njegovimi potomci!"

21 *Janez* reče: "Prijatelj, zahtevaš stvari, ki so čisto nemogoče in so celo v hudem protislovju z vašo najčistejšo naravno modrostjo! Kako moreš zahtevati, da bi bilo duhovno predstavljeno popolnoma naravno? Ali če že hočeš povsem naravno: ali ni kar se da nar-

avno, da ti iz Gospoda obljubljam duhovno in nebeško s pomočjo naravnih podob, v katerih se duhovno in nebeško skriva ravno tako kot tvoje duhovno življenje v tvojem naravnem telesu?

22 Kakšno korist pa bi imela čisto materialna beseda za tvojega duha? Ali ne bi bila takšna beseda podobna votlemu sadežu, ki je sicer od zunaj videti še kar lep - noter pa je votel in nima ničesar, s čimer bi se bilo mogoče osvežiti in si okrepiti želodec?

23 Tako ti tudi jaz iz Gospoda ne dajem praznih besed in obljub, temveč tako znotraj kot navzven polne. In z darilom bo prišlo tudi razumevanje. Povej, kaj hočeš še več?"

24 *Modrijan* reče: "Ja, prijatelj, če bomo deležni pravega razumevanja takšnega govora, potem bom to seveda sprejel. Toda povej mi vendar, kaj naj storim, da bom lahko to prav razumel?"

25 Kaj je z novo hišo, kaj z mestom, ki se spušča iz nebes in s številnimi hišami v njem? Kaj z njegovo živostjo? Kako bo mogoče, da bodo prebivalci večji od hiš, ali cne hiše ali vsega mesta? Kako se bodo hiša, mesto in številne hiše v njem priklonili pred

svojimi prebivalci? In kako bodo hiša, mesto in mnoge hiše v njem od zunaj manjše kot od znotraj?

26 Glej, to so za našo modrost zelo ne- navadne stvari! Nikakor jih ne moremo razumeti. Zato nam daj tudi razumevanje, pa bomo potem tudi več sprejeli, četudi bi bilo sprva iz enakih razlogov še tako nerazumljivo za našo modrost!"

182

Janezovo pojasnilo preroške podobe - Prebujajoče se razumevanje in zaupanje sončnega modrijana

1 *Janez* reče: "Dobro, torej pazi: Nova hiša je Gospodovo novo razodetje za vas, ki ga Gospod ravnokar gradi v vaših srcih. Živo mesto, ki se spušča iz nebes, smo Gospod in mi, Njegovi otroci, polni večnega življenja. V to vam namenjeno razodetje morate vstopiti in v njem najti pravo življenjsko prebivališče,

tako se bo ta nauk sklonil k vam in se vam podredil.

2 Ko pa boste v tem razodetju dejavno živeli, boste tako dosegli še večjo modrost, kot vam jo dajemo. In tako se bo zgodilo, da boste v teh nekaj besedah, katerih zunanji obseg je resnično majhen, našli notranje neskončno veliko modrosti, in sicer tolikšno, da je v vsej njeni polnosti ne boste nikoli povsem dojeli. In nešteti potomci bodo prebivali v tej modrosti in vendar ne bodo nikoli naleteli na njene zadnje zidove in meje.

3 In tako kot ima človek telesno stanovanjsko hišo in v njej prebiva, potem ko jo je prej opremil, ravno tako je Božji nauk za človeškega duha trajna stanovanjska hiša, v kateri bo večno prebival in deloval.

4 Božje mesto in številne hiše v njem so torej kot ena hiša. Kdor prebiva v takšni hiši ali deluje v skladu z modrostjo v ožjem pomenu izražene Božje besede, ta bo vstopil v Božje mesto. To pomeni: v polnost Božje modrosti, kjer bo deležen vsega, kar ima Gospod v Svoji hiši in v Svojem večnem mestu in neizmerno številnih stanovanjskih hišah v njem.

5 Prijatelj, menim, da me zdaj bolje razumeš. Zato mi povej, ali se strinjaš in ti je zadeva po godu?"

6 *Modrijan* pravi: "Zdaj je videti zadeva povsem drugačna! Takoj sem se znašel in sem že pri prvem pojasnilu o hiši vedel, kam to vodi. Vidim, da so to same najgloblje prispodobe; toda razumljive in sprejemljive. Zato lahko nadaljuješ svoje sporočilo o razodetju Božje volje in brez ugovora ga bomo sprejeli."

7 *Janez* pravi: "Prijatelj, kar sem imel povedati, sem povedal; zdaj prihaja On sam! Njega poslušajte; šele Njegova beseda vas bo prav preoblikovala in vam dala pravo svobodo! Zato dobro pazite, kajti vsaka beseda, ki jo izreče, je večno življenje in najvišja modrost! Torej, poslušajte Ga!"

Sončni ljudje sprejmejo Gospoda s pozdravom - Njegov govor sončnim modrijanom - Ponižnost, sredstvo za odrešenje od telesnosti - Lahko breme novih življenjskih pravil

1 Zdaj stopim Jaz, še zmeraj v spremstvu Čan-Ča, Gelle in treh sončnih hčera, ki so se medtem z dvema prvoimenovanima prav veliko pogovarjale o tej zemlji. In ko se prikažem, pade modrijan in vse njegovo ljudstvo znotraj in zunaj te stanovanjske hiše na obraz in vsi Me glasno slavijo:

2 (*Sončno občestvo*): "Slava in čast Tebi, Nedoumljivi, Večni, Neskončni! Sprejmi našo najglobljo zahvalo za to nedoumljivo najvišjo milost, da si tudi nas, črvičke tega prahu sonca, počastil s Svojo vidno navzočnostjo!"

3 Gotovo je zelo neprimerno, če se v naših srcih budi Tebe nevredna želja: da bi bili najbolj blaženi, če nas odslej ne bi nikdar več zapustil, temveč bi hotel večno ostati pri

nas! Kaj drugega pa lahko storimo, kot da se prepustimo temu najglobljemu hrepenenju našega srca pred Teboj, Ti Najsvetejši?

4 O Ti, katerega noge so presvete, da bi bila ta tla vredna, da stopiš nanje, nam boš vendar milostno odpustil takšno nesmiselno hrepenenje! Če nas imaš Ti, o Najsvetejši, še zmeraj za vredne, da bi nam namenil nekaj besed življenja, te iz globine srca prosimo, da nam izkažeš to milost! Češčena bodi edino Tvoja najsvetejša volja!"

5 Po tem ponižnem nagovoru rečem *Jaz*: "Vstanite, Moji ljubi otroci! Poslušajte Mene, večnega Očeta neskončnosti, vašega Očeta in Očeta miriad vaših bratov in sester, ki so izšli iz Mene, da bi naseljevali neskončnost in povsod pričevali, da sem njihov Oče od vekomaj!"

6 *Modrijan* pravi: "O Gospod, Gospod, Gospod... Naše oči niso vredne, da bi gledale neskončno svetost Tvojega obličja! Zato nas pusti v tem položaju, ki se mi zdi najprimernejši za to, kako naj se mi, črvi, vedemo pred večnim, vsemogočnim Stvarnikom!"

7 *Jaz* pravim: "Ljubi otročki, ponižnost je

seveda prva in največja krepost vsakega človeškega srca, toda z njo se - tako kot tudi z vsakim življenjskim pravilom - ne sme pretiravati.

8 Tega, da sem Stvarnik in vi ustvarjena bitja, je zadeva, ki je na obeh straneh tista nujnost, ki jo celo Jaz ne morem spremeniti. Kajti če hočem imeti ustvarjena bitja, jih moram ustvariti takšna, kakršna hočem imeti. In nemogoče je, da bi bilo kakšno ustvarjeno bitje lahko prej vprašano, ali in pod kakšnimi pogoji hoče biti ustvarjeno, temveč je popolnoma odvisno edinole od Mene, *kakšno* hočem imeti ustvarjeno bitje!

9 Ker je torej ustvarjeno bitje nujnost Moje volje, Moja volja pa - kot temelj nastanka in obstoja ustvarjenega bitja - prav tako nujnost nasproti ustvarjenemu bitju, s tega stališča se nimata niti Stvarnik niti ustvarjeno bitje šteti kaj posebej v dobro. Kajti Jaz kot stvarnik, sem ustvarjenemu bitju ravno tako potreben, kot je ustvarjeno bitje potrebno kot oporišče Moji volji.

10 Popolnoma drugače pa je, če hoče Stvarnik iz Svojih ustvarjenih bitij narediti svobodna, Sebi podobna, samostojna mogo-

čna bitja. Tedaj stopi ustvarjeno bitje v popolnoma drugačno življenjsko sfero! Stvarnik podari ustvarjenemu bitju s svobodno, živo, dejavno besedo njemu lastno moč in ta mora potem v ustvarjenem bitju ob njegovi skrbni negi dozoreti do polne zrelosti, da bi le-to s tem postalo svobodno in samo iz sebe mogočno bitje.

11 Šele v tem primeru nastopi resnična ponižnost, ker je edino sredstvo, s katerim se ustvarjeno bitje izvije stvariteljski prisili. Potem ima lahko kot iz sebe samega živče in mogočno bitje do Mene, Stvarnika, takšen odnos, kot če bi lahko Jaz sam do Sebe nastopil kot drugi Jaz. Toda ta nujno potrebna ponižnost ne sme biti pretirana, temveč prav tolikšna, kot jo določim Jaz kot Mojster vsega življenja; sicer z njo ni mogoče doseči tistega, za kar je dana.

12 Zato vstanite in Me pogledajte! Šele potem vam bom lahko spregovoril prave besede življenja! Dvignite se!"

13 Po teh besedah se vsi navzoči z modrijanom vred dvignejo in modrijan reče:

14 (*Modrijan:*) "Bratje in sestre, dvignili smo se pred Gospodom in vstali pred Njegovim

najsvetejšim obličjem. Dobro premislite, kdo je Ta, pred katerim stojimo! Premislite in razumite najgloblje v svojih srcih!

15 On je Gospod, najsvetejši, pravečni Božji duh, vsemogočni Stvarnik vseh neskončnih nebes, angelov, svetov, ljudi in drugih bitij! On, Najsvetejši, Najvišji nam je govoril, naj se dvignemo pred Njim in z največjim spoštovanjem smo storili, kar je zahteval.

16 On pa nam je obljubil še nadaljnje besede življenja. In tega se upravičeno že vnaprej veselimo! Saj vendar vemo, da od Njega, ki je večno praživljenje samo, ne morejo priti do nas druge besede kot samo besede življenja.

17 Neskončno se veselite z menoj, kajti Gospod - On, Življenje samo - nam bo spregovoril besede življenja, besede svobode, vsemogočne besede, ki bodo povsem preoblikovale naša ustvarjena, usmerjena bitja! Zato prisluhnite in odprite svoja srca, da ne bi katere od tukaj še nikoli slišanih najsvetejših besed ne slišali ali preslišali!

18 O Gospod, Ti Najsvetejši, naša srca so pripravljena! Če je takšna Tvoja najsvetejša volja, Te prosimo za obljubljene besede,

polne življenja, Božje oblasti in moči! Edino Tvoja najsvetejša volja naj bo hvaljena na vekel!"

19 Jaz rečem: "Moj ljubljeni Uron - resnično, resnično, tvoje srce je zelo razveselilo Moje srce! Zato tudi pričakuj s svojimi ljudstvi vred, da tudi Jaz ne bom zamudil priložnosti, da bi zelo razveselil vaša srca. To veselje nam bo ostalo za večno in tega vam ne bo mogel vzeti nihče!"

20 Bodite prepričani, da bo tako, če boste sledili Mojemu nauku in nauku teh Mojih otrok in poslancev. To pa vam bo toliko lažje, ker ste, kar zadeva modrost Moje pravičnosti že tako in tako veliko pred drugimi ljudstvi!

21 Po Mojem nauku pa se je izredno lahko ravnati. Kajti Jaz kot Stvarnik najboljše vem, kaj potrebujete, in kaj lahko za svojo osvoboditev glede na svoj naravni ustroj najlažje upoštevate. Zato se ne bojte novega jarma, ki vam ga bom naložil na ramena! Povem vam, da bo zelo lahko, milo in nežno!

22 Poučna beseda, ki ji prisluhnite, se glasi na kratko takole: Ljubite Mene, svojega Gospoda, Boga in Očeta z vso močjo svojega življenja in ljubite se enako tudi med seboj!

23 Vsak izmed vas naj se trudi v Mojem imenu drugemu izkazovati usluge. Nihče naj si ne domišlja, da je več kot njegov brat ali njegova sestra! Tako boste zlahka postali in večno ostali Moji ljubljeni otroci.

24 Pri tem pa ohranite tudi svojo staro moralno čistost! Naj vam bo tuje nasladno meseno nečistovanje, v katero vas je pred nedavnim zapeljal hudoben duh! Plodite se po starem, urejeno, duhovno, na način, ki je dan vaši volji in ne mesu!

25 Seveda bi se lahko meseno plodili tudi po naravnem spolnem občevanju in s tem priklicali v življenje otroke mesa in otroke sveta. Toda kaj bi vam to koristilo? Vzredili bi si tatove, roparje in morilce; ti bi kaj kmalu postali močnejši od vas in bi vas naredili za sužnje svojih hudobnih želja. Zato skrbno varujte svoje meso pred takšnim zlom in se predvsem ne dotikajte svojih hčera, po katerih bi zaplodili hudiča v vaš čisti svet, pa boste vsi pravzaprav zlahka dosegli Moje otroštvo!

26 Če pa bi radi še naprej nečistovali tako kot ste doslej - v vašem mesu in mesu vaših hčera, bi vam bila kmalu odvzeta vaša

duhovna plodilna moč. Namesto lahkega eteričnega telesa bi podedovali okorno, težko, grdo in z najrazličnejšimi boleznimi obteženo telo, v katerem bi se neumrljivi duh le stežka in mukoma gibal. Poleg tega bi prišla nad vas še smrt, ki je doslej še niste občutili in okusili.

27 Torej, ohranite svojo staro moralno čistost in se odslej plodite duhovno! Kajti edino tisto, kar spočne živi duh, ostane potem tudi za naprej življenje, ki ne pozna smrti. Kar pa spočne mrtvo meso, ostane mrtvo in le stežka preide v življenje, ker je korenina mesa smrt.

28 In tako kot je na suho palico komajda mogoče cepiti živo vejo v življenje, tako tudi ni mogoče živega duha v mrtvo meso, da bi le-to zaživel.

29 Tudi vaša volja bi oslabela, da z njeno močjo nikoli več ne bi mogli oskrbovati svojih vrtov in polj. Potem bi se morali zadovoljiti samo s tistimi rastlinami, ki imajo seme in se z njim razmnožujejo. Tedaj ne bi mogli več tako kot zdaj nenehno izvabljeni zrelih jedi iz tal vaše zemlje, temveč bi morali strahoma in pogosto zelo nepotr-

pežljivo pričakovati čas, v katerem bi en ali drug sadež dozorel.

30 Enako bi bilo tudi z graditvijo vaših stanovanjskih hiš! Gradivo za to bi postalo zelo žilavo, težko in krhko. Nič več ne bi mogli narediti z močjo svoje volje, gibkega, lahkega in trajnega.

31 Lahko ste veseli, ker se boste vidno povezali z duhovi vaših umrlih bratov in jih videli, z njimi govorili in jih celo ljubkovali. Vse to bi vam bilo kmalu onemogočeno, če bi še naprej živeli zapeljani.

32 Če pa boste odslej živeli tako kot sem vas poučil, ne boste le ohranili svoje popolnosti, temveč boste pridobili še novo, njihova prednost pa bo tolikšna, da je zdaj še ne bi mogli doumeti.

33 Povedal sem vam vse, kaj morate storiti za prihodnost; od vas pa je odvisno, ali boste vse to sprejeli in se po tem ravnali.

34 Vprašajte svoje srce in Mi prosto povejte! Kajti dajem vam popolno svobodo in nočem niti pogledati v vaše misli, tako da se lahko sami odločite, kaj hočete in kako."

184

Modrijanov dober odgovor

1 *Modrijan* pravi: "O Gospod, Tvoja zahteva do nas vseh je neizmerno miła, blaga in nadvse dobra! Nam ob njej ni treba niti pomišljati, kajti s hvalečnim srcem jo bomo nemudoma sprejeli! Zakaj naj se sprašujemo, kaj naj sklenemo, ali je Tvoja najsvetejša zahteva našim srcem prijetna ali ne?"

2 O Ti najsvetejši Dobrotnik, nikdar Ti ne bomo mogli biti dovolj hvaležni za to neskončno dobro delo in milost, ki si nam ju izkazal: da si nam po Svoji, za nas nedoumljivi, milosti izkazal tolikšno ljubezen, da si nam, ustvarjenim bitjem, pokazal izredno lahko pot, po kateri lahko dosežemo najvišje nebeško dostojanstvo in postanemo Tvoji svobodni otroci! In o tem naj bi še razmišljali?

3 O Gospod, o Oče, Ti večni, najsvetejši Duh - če bi imel tisoč življenj in bi jih moral dati za to, da bi dosegel vsaj najmanjšo stop-

njo Tvojega otroštva - resnično, da! bi jih s tisočcrim veseljem, četudi bi bila izguba vsakega življenja povezana z največjimi mukami in bolečinami! In ob takšnih najvišjih milostnih darovih naj bi še pomišljali, ali naj jih jaz in to ljudstvo sprejemamo ali ne?

4 Ti najsvetejši Oče! Ne bom *rekel* niti 'ja' niti 'ne'. Samo milostno poglej v naša *srca*, nevredna Tvojega najsvetejšega pogleda. Ta ti bodo odgovorila še z 'ja' tisočkrat bolj ognjevitim od tiste svetne nabrekline tam, ki bo kmalu zrela za izbruh.

5 O Gospod, o Oče, vse, vse, kar hočeš, bomo izpolnili še bolj natančno, kot krožijo majhni svetovi okrog našega, velike zemlje, ki si jo za večno posvetil!

6 Samo to prošnjo usliši v Svojem najsvetejšem Očetovskem srcu, da nas ne bi nikdar več zapustil s Svojo vidno navzočnostjo, temveč bi se nam tu in tam po Svoji volji pokazal!

7 Kajti glej, premočno se je razplamtela ljubezen nas vseh do Tebe! Kako žalostna bi bila naša srca, če ne bi več uzrli Tebe, o najsvetejši Oče, in naša ušesa ne bi več

slišala blagozvočnih besed Tvojega očetovskega glasu! Saj je vendar naša sklonjena srca naenkrat napolnila tolikšna neznanska življenjska polnost, da ne moremo najti besed, s katerimi bi opisali Tvojo resnično bogoočetovsko milost!

8 Zato, o Gospod, ne dopusti, da te naše prošnje Tvoje očetovsko srce ne bi uslišalo! Edino Tvoja najsvetejša volja bodi večno hvaljena!"

9 Jaz rečem: "Otročiči, to, za kar prosite, sem kot oče že zdavnaj predvidel. Stvarnik ostaja neviden in nespoznaven samo *ustvarjenim bitjem*. Kajti ustvarjena bitja so usmerjena v Stvarnikovo moč in ne morejo nikoli stopiti predenj, Ga gledati in poslušati Njegov glas. Drugače pa je z *otroki*, ki sem jih kot Stvarnik, in potem kot Oče, osvobodil z besedo in naukom. Ti Me lahko vidijo in z Menoj govorijo, kadar hočejo - seveda, če njihova srca sprejemajo ureditev Mojega nauka!

10 Če pa ni tako, in so njihova srca čutno uglasena, so v njih zavzele prostor gmotne reči in nične posvetne skrbi ter so onemogočile Mojo besedo in Moj nauk:

Tedaj Me seveda ne morejo več videti in slišati, ker je takšen nastajajoči otrok Moje milosti, ljubezni in usmiljenja spet oblekel oblačilo usmerjene ustvarjenosti - tudi glede tega je popolnoma svoboden.

11 Zato ostanite odslej vsi zvesti Mojemu nauku! Ohranite vaša srca v vaši pravi zvrsti moralni čistosti, da bo Moja očetovska ljubezen imela v njih prostor in bo lahko v vas ustvarila novo življenje, ki je najresničnejše, najsvobodnejše v samem sebi in iz samega sebe. Potem ne boste nikoli imeli razloga za tožbo: 'Gospod, Oče, kje si? Zakaj Te ne moremo več nikoli videti ne slišati Tvojega očetovskega glasu?'

12 Resnično, povem vam: Vsi, ki so dejavno predani Moji ljubezni, so tisti, ki Me resnično ljubijo. Ker Me pa res ljubijo, bom bodisi vidno ali pa slišno stalno med njimi ter jih sam učil in vzgajal za Svoje otroke.

13 Zdaj pa prinesite jedače in pijače, kolikor morete! Vsi se bomo nasitili in videli boste, da bom tudi Jaz, ko vas bom blagoslavljal, jedel in pil enako kot vi in drugi bratje in sestre, ki so z Menoj! Torej pojdite in storite po Moji besedi!"

185

Modrijanov govor veselja in zahvale - Poplavljeni sadni vrtovi - Peter in Martin izženeta Satana

1 Ko *modrijan* sliši, kaj zahtevam, se zelo razveseli in pravi: "O Gospod, o Oče, poln ljubezni, dobrote, veličastva, oblasti, moči in svetosti! Šele to nam zagotavlja, da nas ne boš nikoli zapustil. Kajti kdor z nami je, nam s tem pove, da želi ostati pri nas. In tako boš ostal pri nas tudi Ti, kot si nam obljubil. O večna Ti hvala, čast in vsa zahvala za to!"

2 Po teh besedah pohitijo vsi ven in hočejo prinesiti z vrtov jedi, da bi jih obilo in kar najbolj izbrane vrste položili predme.

3 Toda ko so prinašalci jedi stopili ven na prosto, so bili neprijetno presenečeni, ker so zagledali, da je voda, ki jo je gnala velika ognjena nabrecklina, poplavela rodovitne sadne vrtove. Iz velikih in sicer bogato založenih vrtov niso imeli kaj prinesiti za namen, ki sem ga zahteval. Vrnili so se zelo žalostni

4 in *modrijan* pravi: "O Gospod, odpusti nam, revežem! Vidiš, zla ognjena nabrekliina je vse naše sadne vrtove prekrila z gnusno morsko vodo in to tako zelo, da ne moremo dobiti iz njih niti najmanj. Zato odženi poprej to hudo poplavo, potem pa bomo lahko takoj storili, kar zahtevaš!"

5 Tedaj pokličem Martina in Petra ter jima rečem: "Peter, brat Moj in tudi ti Martin! Pojdita ven, premagajta poplavo in uničita hudo ognjeno nabrekliino, da bodo vsi ti lahko izpolnili Mojo zahtevo! Če pa vaju sovražnik ne bo hotel ubogati na prvi klic, mu v Mojem imenu ukažita še drugič in tretjič! Če se bo kljub temu upiral, potem uporabita nebeško oblast, ki jo imata. Zgodi se!"

6 Peter in Martin se priklonita pred Menoj in gresta z *modrijanom* kar najhitreje ven na prosto. Ko dospeta tja, Martin ostrmi nad prizorom in reče:

7 (*Škof Martin:*) "Ah, to je vendar najbolj zahrbtna, sramotna, zavržena in zlobna mrha! Toda povej mi vendar brat Peter, ali ta polvečna kanalja ne bo nikoli prenehala sejati zla in delati sramote?"

8 Zmiguješ z rameni, brat! Mar hočeš reči, češ: 'To ve edino Gospod!' Ja, ja, seveda imaš prav; toda mrha naj se pazi, če naju ne bo pri priči ubogala! Kajti drago bo plačala svojo trmoglavost. Z nebeško oblastjo, ki nama jo je podaril Gospod in Oče, mu bova že zmogla povedati, kje naj v prihodnje počenja svoje hudobije! Brat, ali naj kličeva oba skupaj, ali boš klical sam, ali naj kličem sam v Gospodovem imenu za naju oba?"

9 *Peter* pravi: "Kar sam kliči za naju oba v Gospodovem imenu!"

10 *Martin* pravi: "Dobro, torej bom poskusil! Poslušaj, ti zlobna plima, in ti tudi, prezlobna ognjena nabrekliina, in predvsem ti, stari, zlobni Satan: Takoj se umaknite nazaj, da bo tako kot je uredil Gospod, sicer vas bo doletela pravična in najostrejša Božja kazen! Amen! Trikrat amen, amen, amen!"

11 Tedaj zadoni predirljiv krohot in potem tele besede:

12 (*Satan:*) "O ti bedna mesarska muha, škof Martin! Ti desettisočkrat-manj-kot-nič mi hočeš ukazovati, naj se umaknem? Glej, niti Bog niti vsa Njegova nebesa, me ne pripravijo do umika, kaj šele ti, ubogi nič!"

13 Zgolj iz velikodušnosti kličem tebi in vsej drugi smrdljivi sodrgi: poskrijte se v luknje, sicer hoste vsi okusili nekaj dobre in vrele jedi, ki bo zdaj zdaj skuhana v mojem velikem loncu!

14 Ne zato, da bi se maščeval vam ničetom, kajti mogočen lev ne lovi muh. Kar delam tu, počnem za ohranitev svojega stvarstva! Da pa vi ničeti pri tem ne bi propadli, pobegnite, in se mi nikdar več ne drznite groziti. Ne preskušajte do skrajnosti mojega potrpljenja! Gorje vam, če izgubim potrpljenje."

15 Martin se skoraj razpoči od jeze nad to satanovo predrznostjo in ne ve, kaj bi mu na hitro odvrnil.

16 *Peter* pa ga posvari in pravi: "Brat, ne smeš se jeziti, kajti s tem počneš prav tisto, kar Satan želi. Drugače ga moraš ujeti! Glej, kako mirno ga bom pripravil k umiku! Prav blago mu bom rekel: 'Satana, Gospod Jezus Kristus naj bo tudi s teboj!' - In glej, plima že upada in ognjena nabrekliina se seseda v nič. Satan se ne oglašja več, nadvse besn se mora zadovoljiti s tem, kar je o njem odločila moja nebeška oblast."

17 *Martin* pravi: "Ah, ne bi verjel, da se je ta

grdoba tako hitro uklonila! Zaradi nebeške oblasti? Pod tem sem si predstavljal nekaj čisto drugega! Hvala ti, brat, za ta nebeško modri poduk. Po njem sem spet postal ti-sočkrat bolj moder!

18 Glej, voda se je že povsem umaknila in o žareči nabrekli ni več sledu! Gospodu hvala in čast vekomaj! Verjamem, da si ta hudobna mrha Satana ali Satan ne bo tako kmalu spet drznila v našo bližino.”

19 *Peter* pravi: “Ne skrbi, dobil je tudi že drugačne lekcije kot je ta. Toda komaj se boš obrnil, pa bo že potuhtal kaj novega! Ne bo dolgo, pa bomo imeli spet opraviti z njim. Toda če ga ni mogoče z ničemer pognati v beg, se je treba spet zateči k nebeški oblasti in premagan bo. Zapomni si to brat in drugič ravnaj tako kot pravim!”

20 Nato se *Peter* obrne k modrijanu, ki, še ves osupel, stoji pred njima, in pravi: “Izpolnite Gospodovo zahtevo, kajti vaši vrtovi so spet prosti!”

21 Modrijan se globoko prikloni in potem hiti v vrtove, da bi prinesel jedačo in pijačo.

*Čisto veselje otrok je tudi veselje nebeškega
Očeta - Sveta Božja skrivnost in skrivnost
ljubezni - O otroški preproščini*

1 Peter in Martin se spet vrmeta k Meni v sončno hišo in Martin hoče takoj natančno pripovedovati, kaj se je dogajalo zunaj.

2 Toda *Peter* mu tiho pravi: “Brat, kaj bi pripovedoval Gospodu, kot da ta ne bi vedel vsega že zdavnaj prej, preden je bilo tu sonce in preden sva bila ustvarjena midva! Mar ne veš, da je Gospod že od vekomaj vseveden?”

3 *Martin* se udari po čelu in reče: “O brat, in zlasti Ti Gospod, odpusti mi, če sem včasih še zmeraj po zemeljsko neumen!”

4 Seveda pa je še preveč res, da si Ti, o Gospod, vseveden in ti ni treba ničesar pripovedovati, da bi spoznal kako stvar ali dejanje. Vendar pa je kljub temu v meni seveda gotovo zemeljsko neumen nagon, da hočem Tebi - kot kakšnemu prijatelju na

Zemlji - pripovedovati, kot da ne bi bil vedel vsega!

5 Toda po tem zanesljivo pričakujem, da mi boš Ti, o Gospod, milostno odpustil takšno zemeljsko neumnost! Kajti za naprej se bom že bolj zbral in se z vsemi močmi ogibal takšnim neumnostim!”

6 Jaz govorim: “Moj ljubi sin Martin, če Mi kdo kaj opisuje ali pripoveduje, to ni tako zelo zgrešeno, kot si misliš. Kajti vsi otroci radi govorijo, z Menoj pa še nadvse radi.

7 Če ne bi pustil svojim otročičem ničesar pripovedovati zato, ker sem vseveden, tedaj pač nikdar ne bi izmenjali z Menoj niti besede. Ker pa želim, da Moji otroci ne bi bili nikdar prikrajšani za nobeno veselje, Mi tudi morajo pripovedovati vse, kar so kjer koli in kdaj koli doživeli.

8 Kajti pri večni zvestobi in ljubezni Mojega očetovskega srca vam zagotavljam: Meni je v veselje samo tisto, kar je v veselje Mojim otročičem. Največja blaženost Mojega bitja ni Moje božanstvo, ali Moja modrost in vse-mogočnost, tudi ne Moja vsevednost, temveč samo velika ljubezen do Mojih resničnih otrok, ki Me ljubijo tako kot zdaj

vi, ki ste zbrani okrog Mene.

9 Verjemite, neskončno bolj blažen sem bil na križu, kot pa takrat, ko sem začel s Svojo vsemogočno besedo oblikovati nebo in Zemljo! Kajti kot stvarnik sem bil kot neizprosni sodnik v središču Svojega večno nedostopnega božanstva. Na križu pa sem visel kot najbolj dostopni Oče, poln najvišje ljubezni, obdan že z marsikaterimi otročiči - ki v Meni sicer še niso popolnoma spoznali Očeta - ker jim je bil napoti križani Sin, to je Očetovo telo, toda kljub temu so me kot Sina najvišjega Očeta z vso močjo nadvse ljubili.

10 Resnično, povem vam, srce, ki Me res ljubi, Mi daje več kot vsa nebesa in svetovi z vsem svojim veličastvom. Devetindevetdeset nebes bi zapustil, za iskanje *enega* srca, ki Me lahko ljubi!

11 Katera mati ne bi, čeprav bi imela v hiši veliko družbo, kljub glasbi in najrazličnejšim igrarjem zapustila gostov in prijateljev, če bi zaslišala, da novorojenec joče in je v nevarnosti, da bi obolel, in takoj pohitela k njemu? Kajti od družbe lahko upravičeno pričakuje zahvalo in spoštovanje, toda v

prsih njenega otroka bije srce, v katero je posejana ljubezen do njenega materinskega srca.

12 Povem vam: Tudi ta mati bi zapustila devetindevetdeset najbolj bleščečih družb in pohitela k svojemu otroku zaradi prihodnje ljubezni, ker je majhna iskrica resnične ljubezni bolj cenjena kot tisoč, čudežnih bleščečih svetov!

13 Če pa bi ravnala tako že zemeljska mati, koliko bolj bi storil to Jaz, ki sem Svojim otrokom vse, oče in mati: oče v Svojem srcu in kot mati v potrpljenju, nežnosti in neskončni dobroti.

14 Zato se Me ne bojte Moji ljubljene otročiči, govorite in pripovedujte Mi, kar slišite ali vidite! Dajte duška ljubezni svojega srca, kajti Mene razveselijo Moje čudovite stvari šele tedaj, če razveselijo vas!

15 Mar mati ne ve za to, kar ji v svojem besednjaku govori njen otročiček? In vendar ji prinese prvi klic 'mama' iz ust njenega ljubljence, pa če je izgovorjeno še tako nerazumljivo, tisočkrat več veselja kot najbolj vzvišen govor kakega modrijana.

16 Kaj so najdrznejše misli o svetovih, son-

cih, ljudstvih in angelih v primerjavi s klicem: 'Ljuba mama!', ki prihaja iz otrokovega srca, v katerem je kal ljubezni? In tako je tudi pri Meni. Le kaj je po veličini mogoče primerjati s tem, če Me ljubeči otrok, komaj prebujen iz svojega nujnega poprejšnjega usmerjenega spanja, svobodno in resnično pokliče: 'Ljubi Oče'!

17 Zato se tudi ti, Moj ljubljene sin Martin, v prihodnje ne daj zmotiti v hrepenenju svojega srca, in ravno tako tudi vi drugi ne. Vaša otroška preprostost je Zame vredna veliko več, kot najvišja modrost najbolj globokoumnih kerubov. Zato sem to razodel že na Zemlji, ko sem govoril Svojim učencem: 'Med vsemi, ki so bili od začetka sveta rojeni od žena, ni bil nobeden večji kot Janez Krstnik. Toda v prihodnosti bo najmanjši v Mojem kraljestvu ljubezni večji od njega!'

18 Medtem so gostitelji že obložili mize in modrijan se bliža, da bi nas povabil k obedu. Zato prisluhnimo, kako nas bo povabil! Vendar si zapomnite: Prostore za veliko mizo bomo zasedli tako kot bo določil on. Tako bodi, otročiči moji!"

*Gospodov obed ljubezni pri sončnih
ljudeh - Kje je pravi Gospodov prostor*

1 *Prihajajoči modrijan* se globoko prikloni in kar najbolj spoštljivo reče: "O Gospod, o Bog, o Oče Svojih otrok in najsvetejši, vse-mogočni Stvarnik vseh Svojih neskončnih del! Tvojo najsvetejšo voljo smo po svojih močeh izpolnili, vsakovrstna jedača in pijača sta pripravljeni in velika miza je napolnjena. Zgodi se Tvoja najsvetejša volja!"

2 *Jaz* pravim: "Tako je prav in dobro. Zdaj pa določi ti kot poglavar te skupnosti s hišnim lastnikom tudi sedeže pri mizi in nam odkaži, kdo naj kam sedel!"

3 *Modrijan in lastnik hiše* hkrati pravita: "O Gospod, kako naj si mi črvi pred Teboj drznemo sploh pomisliti, da bi določili prostor Tebi? O Gospod, takšna predrznost bi nas vendar morala v trenutku na veke ubiti. Saj vendar že od nekdanj vse pripada Tebi! Vsak prostor kjer stojiš, je prvi, najvišji, naj-

svetejši; in mi ...? Ne, ne tega nikakor ne morem ponoviti!

4 O Gospod, eno samo prošnjo imam; v ničemer ne prikrivaj Svoje najsvetejše volje, temveč jo razodeni, da jo bomo lahko kar najbolj natančno spolnjevali. Sprejeli jo bomo v svoja srca kot najsvetejšo dragotino in se potrudili, da jo bomo z vsemi močmi čimbolj natančno izpolnili!

5 Zato milostno prekliči naročilo, da bi morali po svoji presoji Zate in za Tvoje vzvišene otroke določiti prostore pri veliki mizi!"

6 *Jaz* pravim: "Spet si dobro in prav povedal. To ti narekuje tvoja ljubezen do Mene! Toda če priznavaš Mojo voljo kot najsvetejšo dragotino svojega srca, moraš izpolniti tudi to, kar sem naročil tebi in hišnemu lastniku, in se po tem ravnati. Govoriš sicer o Moji volji, če pa ti naročim, da nekaj stori, meniš, da bi Me užalil, če bi Moje naročilo izpolnil! Zato stori, kar želim! Šele potem boš spoznal, zakaj terjam nekaj takega od tebe."

7 Nato se modrijan in hišni lastnik globoko priklonita in prestrašeno razmišljata, kaj naj

storita. Kateri prostor naj Mi odkažeta? Kajti pri njih so vsi prostori enaki. Tako imenovani prostor hišnega gospodarja in vzvišeni modrijanov prostor se obema ne zdita primerna, ker bi s tem, če bi Mi odkazala svoja prostora počastila sebe. Tako razmišljata sem ter tja, toda nič pravega si ne domislita.

8 *Modrijan* vpraša Martina, ali mu ne bi mogel svetovati.

9 *Martin* skomigne z rameni in pravi: "Priatelj moj, glede tega je težko svetovati! Ali niste nobenega prostora posvetili *ljubezni*?"

10 *Oba* debelo pogledata in pravita: "Priatelj, resnično, takšnega prostora nismo imeli še nikoli! Kaj pa zdaj?"

11 *Martin* pravi: "Določita torej takšen prostor in vse bo prav."

12 *Oba* vprašujeta naprej: "Kakšen pa naj bo takšen prostor? Kako naj ga uredimo?"

13 *Martin* pravi: "Pojdita k trem hčeram te hiše, ki so pri Gospodu; te bodo takšen prostor kmalu našle in pripravile!"

14 *Modrijana* gresta k trem hčeram in jih vprašata, kako je s to rečjo.

15 Te (*tri hčere te hiše*) pa položijo svoje roke na srce in pravijo: "Ljuba očeta, glejta, tu je pravi prostor za Gospoda veličastva! Zato ne razmišljajta z glavo, temveč Ga pritegnita s srcem, in tako bo prvi najbližji prostor tudi pravi!"

16 Šele tedaj ju razsvetli nova luč in razumeta, kaj hočem. Stopita predme, se globoko priklonita, potem spet dvigneta glavi in rečeta:

17 (*Modrijana:*) "O Gospod, Bog, Oče! Edino Tebi vsa čast in hvala in vsa naša ljubezen. S pomočjo ljubega brata Martina in naših ljubih treh hčera, smo pobliže spoznali Tvojo najsvetejšo voljo, in smo jo po svojih najboljših močeh tudi izpolnili.

18 O Gospod, Bog in Oče - glej, tukaj v naših prsih smo Zate in po Tebi tudi za vse druge brate in sestre določili *prvo*, in zato gotovo tudi *pravo* počivališče! Zato pridi, Ti najboljši, sveti, najljubeznivejši Oče, skupaj z vsemi tistimi, ki jih ljubiš, in jih sprejmi za vekomaj!

19 Kajti zdaj vemo, da je ta z materialnimi jedili obložena miza samo zunanja podoba tega, kar moramo Tebi, o sveti, naj-

ljubeznivejši Oče, pripraviti v svojih srcih.

20 Naša notranja miza življenja sicer še zdaleč ni tako bogato obložena z jedili, ki Ti edina teknejo, kot ta zunanja. Toda blagoslovi jo v nas, o sveti Oče, da bo postala bogata po dejanjih ljubezni, ponižnosti in najbolj nežne, pravične miline! Potem Ti bomo, o sveti Oče, tudi mi lahko peli resnično in večno dejavno hozano!

21 In tako bomo mi in vsa ta neskončnost slavili Tvoje ime, ki je Tvoja vsemogočna, najsvetejša volja."

22 Jaz rečem: "Tako je prav, Moji ljubljeni novi otroci. Če boste ostali takšni kot ste, se bo izpolnilo vse, kar vam je bilo obljubljeno. Zdaj pa pojdimo tudi k tej zunanji mizi!

23 Blagoslovil vam bom jedila in z vami obhajal obed ljubezni. In vsi, ki bodo od tega jedli, bodo Mene samega sprejeli v svoja srca, in bodo tako imeli v sebi večno življenje, pravo luč in resnico!

24 Zato pojdimo k mizi. Toda nihče naj si ne išče prostora, temveč naj bo za vsakega pravi prostor tisti, ki je najbližji. Kajti zunanost ne pomeni nič, pomembno je samo to, kar je v vas! In tako naj bo in naj se zgodi,

kot sem rekel!"

25 Vsi se pomaknejo k mizi in čakajo, dokler ne sedem. Potem ko zasedem prvo najbližje mesto, sede poleg Mene pet devic, nato Janez, Peter, Martin, Borem, Korel in potem vsi drugi, ki so prišli z Menoj, nato se vsedejo tudi sončni prebivalci spoštljivo nasproti nam, Uron in Šonel (lastnik hiše) pa Meni nasproti.

26 Ko smo za veliko mizo zbrani vsi, skoraj trideset tisoč jih je, blagoslovim jedi in iz njih pripravljeno pijačo, ter jih povabim, naj jedo in pijejo. Tudi Jaz jem in pijem skupaj z vsemi, ki so prišli z Menoj, in vsi sončni prebivalci spoštljivo jedo in pijejo z nami in so izredno veseli, ker vidijo jesti in piti tudi Mene.

*O večnem blagoslovu za Gospodovo
mizo - Nenadno duhovno-telesno
spremenjenje treh sončnih hčera - Namig o
moči ljubezni in njenih čudežih*

1 Obed kmalu použijemo, vsi so več kot okrepani, in vsak se čudi, kako zelo slasten je bil. Ker pa je obed pojeden in je velika miza prazna, Me

2 *Uron in Šonel* ponižno vprašata: "O sveti, ljubi Oče, če bi bila Tvoja najsvetejša volja, bi radi mizo takoj spet napolnili?"

3 *Jaz* rečem: "To bi bilo zelo nepotrebno. Kdor se je enkrat nasitil pri Moji mizi, se je nasitil z večnim življenjem. Ni treba, da bi Me več kot enkrat sprejel vase in Me ima popolnoma za vso večnost!

4 Toda otročiči, zdaj moramo opraviti še nekaj drugega, in to bo tudi jed, toda duhovna, ne pa materialna.

5 Te tri hčere, ki so Mi prve prišle naproti in so Me tudi prve spoznale v vsem žaru

ljubezni svojega srca in dobro prestale težko preskušnjo, bom vzel k Sebi med svoje otroke. Toda samo, če vam je to prav! Kajti prednost, da lahko zemeljsko živite kakor dolgo hočete, vam ne bo odvzeta. Zato Mi oznanite svojo voljo, ali vam je prav, da skrajšam njihovo življenje na tem svetu in jih vzamem k Sebi!"

6 *Uron in Šonel* pravita: "Gospod, ljubi, sveti Oče, saj je vendar Tvoja večna sveta volja življenje nas vseh, nas vseh oblik in bit. Saj smo vendar vsi Tvoji in ne svoji, vsi smo Tvoje delo! Kako naj torej spet oznanjamo svojo voljo, če bi nam bilo prav ali ne?"

7 O Gospod, z vsem, kar hočeš storiti, se iz vsega srca strinjamo: kajti Tvoja najsvetejša volja je zdaj naša ljubezen, je življenje nas vseh! Na prazčetku si nam obudil in dal te tri ljube hčere, zato so Tvoje in ne naše, in lahko jih vzameš, kadar hočeš! Tvoja sveta volja naj bo vedno hvaljena!"

8 *Jaz* pravim: "Ljuba otroka, vajin govor Mi je všeč, ker ne prihaja le iz vajinih *ust*, temveč tudi iz vajinih *src*. In kot vidita, te tri niso več v svojih tuzemskih telesih, temveč v že čisto duhovnih, tukaj ob Moji strani.

Kajti spremenile so se takoj, ko sta v svojih srcih v to veselo privolila. Ali opažata na njih kakšno razliko, so drugačne, kot so bile prej?"

9 *Uron in Šonel* pravita: "O Oče, niti najmanjše razlike ne opaziva! Le kako se je to zgodilo in kako naj to razumeva? Kajti glej, naši preminuli so kot duhovi videti veliko lažji in bolj eterični, te pa, kot da bi ohranile svoje prejšnje zemeljsko telo! Drugi naši preminuli tudi zapustijo svoje mrtvo telo, to potem spravimo na določen kraj, in tam tudi to kmalu premine. Toda od teh treh ni ostalo nikakršno telo! Le kako se je moglo to zgoditi?"

10 *Jaz* pravim: "Otročiči, to si zapomnite: Čigar ljubezen do Mene je tako silovita in močna kot ljubezen teh treh, bo tudi že v telesu spremenjen po siloviti ljubezni do Mene. Ogenj duha bo pri priči razkrojil njegovo meso, ga izčistil in ga sprejel v lastno življenje in bitje duha, ne da bi moralo biti telo prej popolnoma ločeno od bitja duha.

11 Zato posnemajte, kar zadeva ljubezen do Mene zgled teh treh, potem bo tudi vaše spremenjenje enako njihovemu! Kajti

resnično, povem vam, kdor Me tako zelo ljubi, da iz ljubezni do Mene zapusti vse, bo spremenjen prav tako kot te tri!”

12 *Martin* pravi: “O Gospod in ljubi Oče Jezus, dobro bi bilo, da bi bilo tako tudi na naši majhni Zemlji. Toda telesa mojih zemeljskih bratov so najbrž preveč grobo materialna, da bi se bila sposobna tako spremeniti?”

13 *Jaz* rečem: “Martin, Zemlja ni to kar je Sonce, in Sonce ne to, kar je Zemlja. Jaz pa sem enak tako v nebesih kot tudi v Soncu in na Zemlji, in tako je enaka tudi prava ljubezen ter njena moč in učinek!”

14 Tudi Zemlja ima dovolj takšnih primerov spremenjenja, in to tako v starem kot v novejšem času. Toda pred takšnim učinkom mora biti tudi za to potreben vzrok! Pri premajhni toploti se ne raztopi niti vosek, kaj šele jeklo! Razumeš?”

15 *Martin* pravi: “O Gospod, to razumem kar se da dobro. Kajti jaz sam sem bil takšen vosek ali jeklo in sem imel v sebi veliko premalo toplote, da bi z njo vsaj malo zmešal vosek, kaj šele, da bi stalil trdo jeklo svoje materije! In tako najbrž prebiva na

Zemlji množica bratov, katerih materija ni le jeklo, temveč čisti diamant. To pa bo najbrž težko spremeniti tako kot materijo treh nebeških hčera!”

16 *Jaz* pravim: “Martin, tu ni kraj za takšno razpravljanje. Toda gotovo več, da lahko storim marsikaj, kar se zdi tebi nemogoče. Povem ti, tudi v grobovih se dogajajo čudeži, ki jih mesene oči zemljanov ne morejo videti in opazovati!”

17 Toda nič več o tem. Storiti moramo nekaj čisto drugega. Opraviti moramo še nekaj pomembnega, kajti naš sovražnik je že spet nekaj naredil. Zato se zberite!”

189

Martinov človeški predlog, da bi ugnali Satana - Gospodov namig o dopuščanju Satanovih hudobnih dejanj - Martinovo pooblastilo za izgon Satana

1 *Martin* pravi: “Mar ta lopov brez imena še

ne bo dal miru! O Gospod, ko bi jaz imel vsaj majhno iskrico Tvoje vsemogočnosti, bi ga obesil na kakšen planet tako, da bi bilo za zmeraj poskrbljeno zanj. Kajti če to hudobno bitje ne bo za večno uklenjeno, na ubogih svetovih nikdar ne bo boljše kot je!

2 Verjamem, o Gospod, da Tvoje stvarstvo v resničnosti že vendar obstaja nekaj decilijonov zemeljskih ali celo sončnih let.

3 Skozi vsa ta neznanska časovna obdobja obstaja in je obstajal že pred vsem stvarstvom Satan ravno tako hudoben kot zdaj. Vse neskončne in težke hude preskušnje in vzgoje ga niso poboljšale niti za las. In tudi prihodnje večnosti ga bodo prav tako malo spremenile, kot so ga pretekle!

4 Zato menim, da bi bilo treba zaradi teh okoliščin to bitje za zmeraj izgnati na kakšno nebesno telo brez bitij, da bi potem imelo vse drugo stvarstvo mir.

5 Kajti če mu Ti, o Gospod, vnaprej pustiš določeno, četudi zelo pogojno svobodo, se ne bo nikdar poboljšal in nenehno bomo imeli opraviti z njim!

6 Ti, o Gospod, seveda bolje poznaš

razmere kot mi, in veš, zakaj si s satanom tako neskončno potrpežljiv. Toda, kot jaz vso zadevo vidim, menim, da je tako kot sem ti rekel! Toda ti boš s svojo večno ljubeznijo in modrostjo storil, kar bo prav; jaz pa bi storil to, kar in kakor sem rekel."

7 Jaz rečem: "Ljubi Moj sin Martin, ti govoriš tako kot te uči tvoja modrost. Nekdo drug bi govoril drugače. Kdor pa gleda v globine Moje ureditve, bo govoril tako, kakor govorim Jaz!

8 Povej, le kaj pomeni, če to bitje nekaj poruši, ko pa lahko to spet popravimo? Ali nisi šel na Zemlji skozi njegovo šolo in bil razdejan? In glej, zdaj si spet za zmeraj popravljen!

9 Povej, ali ti je še kaj mar za to, kako ti je bilo prej v tvoji razdejanosti? Praviš, da ti zdaj to ni več mar! No, potem bo tako tudi s trilijoni drugih tebi podobnih!

10 Zelo veliko je bolnikov, ki hudo trpijo, toda mi jim lahko pomagamo. In če spet ozdravijo, ali bodo še trpeli zaradi svoje prejšnje bolezni? Menim, da zelo težko! Kajti zdravi še prehitro pozabi, kako je pri srcu bolniku, in ima zato tudi prepogosto z bol-

niki in trpečimi premalo sočutja!

11 In tako je tudi s teboj. Ti si za večno ozdravil, in ne čutiš več, kaj je bolečina, strah in groza; toda tisti, ki je hudo bolan, pa to občutil!

12 Zato pa moramo imeti mi zdravi in močni celo z najhujše bolnim Satanom pravo potrpljenje; in to toliko bolj, ker nam mora Satan služiti celo s svojo najhujšo boleznijo!

13 Mar res misliš, da lahko obsojeni Satan počne, kar hoče? Zelo se motiš!

14 Glej, samo toliko lahko stori, kolikor mu je dopuščeno! Njegova volja je seveda hudobna; toda ne more je izpolnjevati, če tega ne dopustim. Zakaj pa tu in tam dopustim, da se nekaj njegove hudobne volje uresniči - tega še ne moreš razumeti. Ko pa si boš nabral nekoliko več izkušenj iz ljubezenskega delovanja vseh nebes, boš tudi spoznal veliko tega, kar zdaj še zdaleč ne moreš!

15 Toda Jaz te v tvojih namenih nočem motiti! Če hočeš Satana izgnati, da bi s tem v vsej neskončnosti dosegel večni mir, temu ne nasprotujem! Dal ti bom tudi toliko moči, da boš po tvojem mnenju kos samemu Satanu. Naj se zgodi, da boš popolnoma

uresničil svojo voljo. Toda pazi, ali ne boš na koncu ti sam še prehitro spet razvezal vezi, s katerimi hočeš zvezati Satana! Stori, kar hočeš, moč in oblast sem ti že dal!"

16 Martin pravi: "O Gospod, če le imam moč in je Tebi prav tako, bom že opravil z mrho! Toda *en* brat mora vendar biti z menoj!"

17 Jaz pravim: "Ne le *eden*, temveč Peter, Janez, Borem, Korel ter Uron in Šonel te bodo spremljali tja, in to najhitreje! Kajti na širokem srednjem sončnem pasu, ravno nasproti naših nog - torej nekako na spodnji polovici sonca - se je Satan lotil velikega uničevanja in v tem zelo pretirava; tam ga boš srečal polnega togote, bolečine in najtežjega dela! Tam potem stori z njim kar hočeš in kar se ti zdi dobro! Tako bodi!"

18 Martin pravi: "Hvala Ti, o Gospod in Oče; s takšno Tvojo pomočjo bo že šlo! Zato bratje, se le hitro se odpravimo tja, sicer nam bo ta pošast prej uničila pol sonca!"

19 Peter pravi: "Brat, ker potujemo najhitreje, smo zdaj že tudi na kraju samem, ne da bi premaknili eno samo nogo. Kajti v duhu je gibanje 'tukaj in tam' samo trenutek!"

*Martin s svojimi nebeškimi spremljevalci
na kraju opustošenja - Martin obsodi
Satana - Martin sočustvuje z jokajočim
Satanom in Satanova osvoboditev*

1 Martin se ozre na vse strani; nobene hiše ne vidi več, ne Gospoda, nikogar, razen prej omenjenih spremljevalcev. Krog in krog je pusto in razdejano. Dim in neznanski ognjeni stebri se s strašansko silo dvigajo iz razdejanih sončnih tal. Tu in tam zijajo kot Zemlja veliki kraterji polni grmeče žerjavice, iz katere bruhajo od časa do časa v prostrano vesolje kot Zemlja valeče žareče mase. Tu in tam mnoge zgrmijo spet nazaj med najstrašnejšim pokanjem in poženejo vodo v veliko žarečo žrelo, in to povzroči tam spet nove strahotne eksplozije pare. In vse to s tolikšno močjo, ki bi lahko svet, kakršen je Zemlja, pognala na milijone milj daleč.

2 Martin ostrmi, ko vidi, kako se sila sončnih ognjenih kraterjev igra s kot Zemlja velikimi

masami, tako kot na Zemlji veter s snežinkami, in pravi: "Bratje, to je več kot zmore dojeti ubogi človeški duh! To je vendar zagon silc, ki si je na Zemlji ne bi bilo s človeško pametjo mogoče niti zamisliti! Povejte mi vendar! Je vse to učinek in delo pošastnega Satana?"

3 Peter pravi: "Seveda! Kajti mi mu gotovo ne pomagamo in drugi nam podobni tudi ne. Torej je to nedvomno samo njegovo delo!"

4 Martin pravi: "Kje pa je, da bi ga poiskali in pokončali?"

5 Peter pravi: "O brat, ta skrb je odveč. Sam od sebe ti bo izkazal čast in posebno zadovoljstvo! Glej, nad tistim velikim kraterjem se že dviga žareč kot tekoče jeklo, ki prekipavajoče izteka iz talilne peči! Le pripravi se na njegov sprejem; toda nikar ga ne pusti priti preblizu, sicer bi ti lahko postalo malce prevroče!"

6 Martin pravi: "Dobro, dobro, brat!"

7 Martin takoj nameni Satanu mogočne besede sodbe in pravi: "Gospodova oblast v meni te, zato da bi ustvarjena bitja dobila večni mir, za večno izganja na tisto žareče morje! In da boš imel toliko manj možnosti

za obujanje hudobih načrtov, naj te hermetično in diamantno trdno pokrije še nekaj kot svet velikih gora! Tako naj se zgodi v Gospodovem imenu!"

8 Komajda Martin izgovori te besede, se te tudi že uresničijo, toda kmalu Martin vpraša Janeza: "Brat, ti razumeš razodetje in si ga v svojem času iz Gospodovega duha zapisal za svet. Povej mi: ali sem prav ravnal s tem lopovom?"

9 Janez pravi: "Vprašaj svoje srce in iz tega Božji red! Povem ti, tudi ti si tako star kot ta, ki si ga pregal, in si bil, dokler te ni zagrabil Gospod, tudi napihnjeno hudoben. Če bi ti za to Gospod storil tako kot si storil ti temu, obenem s teboj ustvarjenemu hudobnemu duhu, ali bi bil s tem zadovoljen?"

10 Martin pravi: "O brat, to bi bilo najstrašnejše kar bi se mi lahko kdaj zgodilo! O povej mi, ali on v tem stanju čuti kaj bolečine?"

11 Janez pravi: "Povem ti: najstrašnejše, najbolj neznanske! Ali pa je tebi ob tem kaj lažje, ko se ta tako strahotno muči?"

12 Martin pravi: "O brat, ne, ne, bolečin naj ne trpi, temveč naj bo zgolj nedejaven; zato

proč s tem pokrivalom in z žerjavico!"

13 Takoj se zgodi, kar Martin ukazuje izreče. *Satan* se boleče dvigne na še kadeči se žlindri nekdanjega kraterja in prav bedno joče.

14 Ko *Martin* to vidi, pravi: "Bratje, kljub njegovi prastari hudobiji se mi zelo smili, ubogi hudič! Le kako bi bilo, če bi ga poklicali k nam in mu predlagali poti, po katerih mora hoditi, da bi se poboljšal? Kajti intelligence mu gotovo ne manjka, pač pa volje. In tu mislim, da se bo moral s pomočjo svoje intelligence nekoč vendarle ukloniti?! Kaj menite, ljubi bratje o tej zadevi?"

15 *Janez* pravi: "Prav imaš, popolnoma prav. To je tudi Gospodova nespremenljiva volja! Toda sam se boš prepričal, da mu ni mogoče priti do živega drugače, kot z dolgo trajno sodbo - ki namreč obstoji v zunanjem materialnem stvarstvu. S tem čedalje bolj slabi, postaja nemočen in mora, zavedajoč se te slabosti in nemoči, privoliti v marsikaj, v kar ne bi v svoji svobodi, neobsojeni polni moči nikoli privolil.

16 Toda ne glede na to lahko z njim poskusiš, da se boš sam prepričal, kako je z

njegovo inteligenco in voljo. Zato ga pokliči semkaj in takoj bo tu!"

191

Martin pokliče Satana - Satan se skuša opravičiti

1 *Martin* stori, kot mu je svetoval *Janez*. Z močjo svoje volje pokliče Satana, in ta pri priči stoji pred njim v najbednejši človeški podobi, pokrit s tisoč opeklinami, in ga vpraša:

2 (*Satan*): "Kaj mi še hočeš prizadejati? Ali ti še ni dovolj, da si me naredil tako bednega, kot zdaj stojim pred teboj? Me hočeš narediti še bolj bednega? Kaj sem ti storil? Ali nisi srečen kot more biti srečen le duh, in to za večno?! Misliš, da boš svojo večno blaženost povečal, če me boš izročil največjim mukam? O ti slabotni duh, kako daleč si še od tega, da boš popoln in boš razumel večni Božji red!"

3 Glej, imaš me za najhudobnejše vseh bitij, in s tem nasproti nebesom tudi za najbolj zaničevanja vredno in najbolj prekleto bitje! Toda vprašam te: kdaj sem te zmerjal tako kot si me ti? Kakšno zlo sem ti prizadejal? Ali nisi bil ti sam tisti, ki si na Zemlji samovoljno kršil Božje postave in za to nisi niti najmanj potreboval mojega zapeljevanja? Če bi te zapeljal jaz, bi Gospod zaradi tebe takoj po tvojem prihodu v svet duhov poročunal z menoj in ne s teboj!

4 Seveda si, ko si z Gospodovo pomočjo izpraznil morje svoje hudobije in s tem izničil svoje grehe, tudi tako imenovanega zmaja potegnil iz sebe - pravzaprav iz morja svoje lastne hudobije. Mislil si, da sem bil to jaz; toda povem ti, da se zelo motiš! Tisti zmaj si bi ti sam v vsem obsegu tvoje najbolj grobe telesne čutnosti, ne pa jaz!

5 Seveda sem tudi jaz v tebi - kajti celotno tvoje bitje vse do notranjega duha sem jaz. Kot je nekoč na tvoji Zemlji, ki je tudi popolnoma vzeta iz mene, Gospod iz Adamovega rebra ustvaril ženo, tako si ti in vse stvarstvo vzeto iz mene. Toda jaz se ne menim za to, kar je bilo vzeto iz mene in

tega tudi ne sodim. Saj ima tako in tako vsak po Božjem duhu v sebi Božjo besedo, ki ga zmeraj in povsod sodi! Če pa je tako, kaj me potem nenehno preklinjaš in si poln neugasljivega sovraštva proti meni!

6 Ali te morda še jezi, da sem te v moji spremenjenosti zavrnil pred Gospodovim obličjem, ko si me hotel poljubiti? Glej, če te jaz takrat ne bi zavrnil, bi bil ti izgubljen v veliki mlakuži svoje grobe čutnosti! Ker pa sem te zavrnil in ponižal in ti s tem izkazal največje dobro delo, ali za to zaslužim od tebe takšno ravnanje?

7 Če sem povzročil tukaj ta sončni potres, sem to moral storiti, ker bi sicer to nebesno telo postalo neuporabno za svojo prihodnjo nalogo, tako kot žival, ki bi kar naprej sprejemala vase hrano, toda grobih, neuporabnih snovi pa ne bi mogla izločati iz telesa. Le kako dolgo bi živela in opravljala svojo službo?

8 Glej, tudi jaz sem tako kot ti služabnik Božanstva - seveda na žalost obdarjen le z omejeno, najmanjšo svobodo. To, kar delam, moram delati! In če kje v vsej neskončnosti le malo naredim narobe, jih dobim za kazen

z najbolj ostro palico po hrbtu! Med vsemi služječimi bitji poslednji, najnižji in tako tudi od Stvarnika najbolj zavržen in najbednejši. Ničesar drugega ne morem storiti kot to, za kar sem določen, čeprav imam najpopolnejšo inteligenco in bi pogosto rad storil kaj drugega - in zaradi tega se počutim le še bolj bedno!

9 Kako bi bilo tebi na mojem mestu, če bi te Stvarnik namesto mene določil za enak namen? Kako bi ti bilo vseč, če bi *tudi* kakšen Martin prišel nadte in bi storil s teboj tako kot si storil ti z menoj? Govori zdaj, kajti jaz sem dovolj govoril!"

192

Martinov modri odgovor Satanu - Satanovi megalomanski odgovori na Martinove predloge

1 *Martin* reče: "Bednik, kakor sem jaz tebe potrpežljivo poslušal pred vsemi temi lju-

bimi pričami in Gospodovimi prijatelji, tako pričakujem od tebe, da boš tudi ti mene potrpežljivo poslušal. Kajti povem ti v Gospodovem imenu, da smo tu pravzaprav zato, da bi ti pomagali za vekomaj ali te sodili za vedno!

2 Veliko si mi povedal o svojem resnično zelo nesrečnem položaju, v katerem si že cone velikih časovnih obdobjev stvarstva. Toda glej, trdovraten nevernež sem, in prav zato ti povem, da ti ne verjamem niti tretjine!

3 Rad ti verjamem, da ti gre gotovo zelo bedno, včasih celo neizrečeno hudo. Ne verjamem pa ti, da so vzroki, ki si jih navedel za to resnični, kajti predobro poznam Gospodovo neskončno dobroto, ljubezen, potrpljenje, blagost in vem, kako nedoumljivo se je ponižal k nam, Svojim ustvarjenim bitjem! Le kako naj bi verjel, da bi te lahko po Svoji volji ustvaril samo za najhujšo bedo v vsej neskončnosti, ko vendar ni bitja, ki bi lahko Gospoda obdolžilo tako strahotne trdosrčnosti!

4 Tudi meni ni šlo, ko sem prišel v ta resnični svet, posebno dobro. Bil sem beden,

trpel sem lakoto in žejo in mučilo me je neznosno dolgočasje, ki je iz minut naredilo tisočletja. Toda vse to se je zgodilo zato, da bi me prebudilo, in končno vpeljalo v kraljestvo večnega Božjega veličastva. V tem kraljestvu čedalje bolj spoznavam, kako vsa ta samo na videz bedna stanja niso bila nič drugega kot največja Gospodova ljubezen, saj sem po njih postal razsvetljen in sposoben sprejeti Očetovo popolno ljubezen.

5 Če bi že prej odložil svoj škofovski napuh, ki sem ga prinesel s seboj - in to bi, kot spoznavam zdaj, zlahka storil - bi bilo z menoj tudi hitro boljše. Toda bil sem trd in nisem hotel, ker me je oživiljal škofovski napuh in iz tega velikanska čutnost! In tako sem moral trpeti, toda ne po Gospodovi, temveč po svoji volji - zato pa ne moreš biti kriv ti, še manj pa je bila to Gospodova volja!

6 Trdno verjamem, da tvoje bede ni kriv nihče drug kot ti sam! Če se hočeš obrniti h Gospodu in se kot izgubljen sin vrniti v naročje tvojega svetega, večnega Očeta - naj bom za veke namesto tebe *jaz* najbednejše bitje vse neskončnosti - če ti ne bo pri priči

prišel naproti z ljubezni polnimi rokami in te med največjim praznovanjem vseh nebes *sprejel* kot Svojega najljubšega sina!

7 Stori to s svojo močjo ubogi brat, in tvoje velike bede bo v trenutku konec! Odpusti mi tudi, ker sem bil pogosto trd in sem s svojimi grehi bremenil tebe! Zdaj prevzamem vse in želim biti zmeraj dober s teboj, če sprejmeš moj predlog in ravnaš po njem!

8 Priznam tudi, da nisem vreden, da bi tebi prvemu in največjemu duhu iz Boga kaj takega predlagal. Kajti vem, da je v tebi še zdaj v tvoji obsodbi neskončno več modrosti in moči, kot je bom mogel doumeti jaz, pravi nič proti tvoji veličini, kdaj koli. Toda ravno zato, ker te zaradi tvoje veličine tako cenim, in te kot Božjega prvenca visoko častim, želim tako kot vsa nebesa, da bi se končno enkrat spreobrnili k Bogu, tvojemu Očetu!

9 Saj so vendar pretekle že večnosti, v katerih si se nenehno trudil, da bi se povzpел nad večnega, vsemogočnega Boga z vsemi sredstvi, ki so bila dosegljiva tvoji najgloblji modrosti in veliki moči! Z njimi ne le da nisi nikoli ničesar dosegel, temveč si postajal vedno bolj beden, slaboten in siromašen. S

tem se nisi obogatil z ničimer, razen z besom in jezo proti Bogu, ki sta te razžirala.

10 Neštetokrat si že dobil takšna in tudi boljša povabila, kot je tole moje. Toda zaradi tvoje, meni nerazumljive trmoglavosti, niso rodila sadu. Toda glej, gotovo še nisi imel pred seboj bednejšega poslanca s takšnim namenom; zato naredi zdaj izjemo in se vrni z menoj!"

11 *Satan* pravi: "Res, zelo prikupno in prijazno govoriš, zato tudi odpuščam vse tvoje grobosti, ki si mi jih prizadejal. Glede tvoje želje, ki mi je zdaj že predobro znana, pa ti bom lahko odgovoril šele tedaj, ko moje bitje ne bo več ujeto v nobenem soncu in nobeni trdi zemlji v vsem neizmernem prostoru stvarstva.

12 Kajti moj jaz je neizmerno vesolje; to pa ni svobodno. Kako se lahko v vsej svoji celoti rešim te omejitve? Kar vidiš tukaj pred seboj, je le najbolj notranje življenjsko jedro mojega, za tvoje pojme neskončnega bitja! Če mi lahko vrneš, kar sem izgubil, ti bom tudi nemudoma sledil!"

13 *Martin* strmi v Satana in čez nekaj časa zelo resno reče: "Ja, popolnoma vse, najbed-

nejši prvorojenec iz Boga; torej pojdi z menoj!”

14 *Satan* pravi: “S čim mi lahko zagotoviš, da je tvoja obljuba resnična?”

15 *Martin* pravi: “Z neskončno ljubeznijo Boga, tvojega Očeta! Ti je to dovolj?”

16 *Satan*: “Prijatelj Martin, po svojem omejenem pojmovanju imaš seveda z menoj dobre namene. Tvoje zagotovilo je dobro in sprejemljivo za duhove, ki so kot ti končni in omejeni. Vprašanje pa je, ali lahko to zagotovilo zadošča tudi meni, ki sem - čeprav iz Boga - Bogu enak neskončen duh.

17 Glej, za mušico boš hitro in zlahka našel dovolj hrane, ne boš pa je zlepa našel za slona, in še manj za najbolj velikanskega leviatana, ki potrebuje kot gora velike kose, da se nasiti!

18 In tako je zate neskončna Božja ljubezen za končna bitja več kot dovolj velika, da jih za večno nasiti. Toda, za enako neskončnega duha bi lahko zadostovala samo, če bi morala nasičevati edino njega samega!

19 Toda nasititi poleg njega še neskončnost nešteti bitij, od katerih bo sčasoma vsako potrebovalo neskončno: glej, tu ima tudi

neskončna ljubezen božanstva nujno svoje meje, ker bi morala iz *ene* svoje neskončnosti ohranjati *dve*, to pa bi bilo čisto nemogoče.

20 Zdaj še potrebujem fizično in moralno neskončno veliko v vsem prostoru stvarstva, kjer sem najhuje ujet. Koliko več bi potem potreboval šele v svoji znova pridobljeni svobodi!

21 Tebi in vsem, ki ste tukaj pa tole: *zaradi vas* se ne bom vrnil. Kajti če bi se vrnil, bi vi vsi propadli in bili uničeni! Jaz edini vem, kako velik je Bog, koliko ima, in kaj lahko da. Spoznavam, da ne more hkrati ohraniti mene *in* vas. Zato raje ostanem na veke beden, da lahko vi kot moji otroci uživate veličastvo, ki pripada edino meni - in to vam tudi iz srca privoščim!

22 Seveda vem, da je Bog neskončno dober; toda prav Njegova preveč neskončna dobrotga dela potratnega! Če Ga iz ljubezni do vas, mojih otrok, ne bi jaz podpiral in Ga včasih omejil v Njegovi preveliki velikodušnosti, bi lahko kmalu odšel spet na Zemljo, da bi tam pri Svojih trdih ustvarjenih bitjih iskal kruha!

23 Tako torej vidiš, da neskončna Božja

ljubezen zame ne more biti sprejemljivo poroštvo. Ponuditi mi boš moral kakšno drugo, ki mi bo pomenila več od te!”

193

Martinovi nadaljnji predlogi za Satanovo odrešitev - Njegovi nadaljnji ugovori - Ureditev stvarstva pred Gospodovim učlovečenjem in po njem

1 *Martin* govori: “Moj najbednejši prijatelj, razumljivo in pravilno si nam razkril razloge, zaradi katerih tebi, ki si sam neskončni duh, neskončna Božja ljubezen ne more zadoščati. Toda, če bi nekoliko popustil v svoji zahtevi in bi bil tako kot mi zadovoljen s tem, kar ima vsak od nas - in to bi bilo vendar zagotovo neznansko več kot imaš zdaj v tem bednem stanju - mar ne bi bilo to zate veliko boljše kot zdaj? In pri tem menim, bi bila neskončna Božja ljubezen dovolj močno zagotovilo za tvojo vrnitev k

Bogu!

2 Zdaj si pravzaprav toliko kot nič, ničesar nimaš in moraš zmeraj veliko trpeti. Potem pa bi postal vsaj to, kar smo mi, in tudi potreboval ne bi nič več kot mi! Ali ti ne bi bilo bolje, kot pa ti je zdaj?

3 Ti pa se, kot si rekel, iz ljubezni do nas, nekakšnih svojih otrok, neskončno žrtvuješ - tega pa gotovo nihče od nas ne more zahtevati od tebe. Lahko bi se žrtvoval tudi tako, da ob misli na svojo vrnitev ne bi zahteval zase vsega, temveč samo toliko, kolikor ima vsak od nas! Za neskončno Božjo radodarnost zaradi tega pač ne bi bilo nobene razlike in velika Očetova shramba zato ne bi bila osiromaščena!

4 Kaj praviš? Mislim, da bi bilo mogoče tudi tako!"

5 *Satan* pravi: "Moj ljubi Martin, govoriš tako, kakor zadevo vidiš iz svojega zornega kota - naravno in nujno omejeno. Ker pa si zelo spodoben, bom potrpežljiv s teboj tudi jaz. Toda samo pomisli, kaj je tu mogoče in kaj ne! Ali lahko postanem manjši kot sem? Ali še zmeraj ne vidiš, da je ves neskončni prostor stvarstva napolnjen zgolj z mojim

nedeljivim bitjem!

6 Bi lahko zato, da bi potreboval manj, dopustil, da bi ti vzeli noge, roke, en ud za drugim, da bi tako zmanjšal svoje potrebe? Kajti brez nog bi že potreboval manjšo obleko, brez rok obleko brez rokavov, in želodec bi imel za manj udov tudi manj dela in bi torej potreboval manj hranilnih snovi. Ta račun bi bil pravičen; samo povej mi, ali bi bil s tem zadovoljen?"

7 *Martin* pravi: "Najbednejši prijatelj, menim, da pri Gospodu to ne bi bilo potrebno niti tebi niti meni! Kajti tako kot mora celo vsak človek zapustiti svoje telo, ki je nekaj časa sestavljalo njegovo bit, bi lahko tudi ti opustil svojo materialno bit in se tako kot mi, zadovoljil samo z duhovno. Gospod pa bi potem s tvojim velikim svetnim telesom zanesljivo storil to, kar je najbolj modro in najboljše, kot stori tudi z našim majhnim telesom! Glej, mi smo s tem najplemenitejšim duhovnim telesom povsem zadovoljni, in tudi ti bi bil lahko?!"

8 *Satan* govori: "Ljubi prijatelj, zmeraj govoriš o zadevi samo tako kot jo v svoji omejenosti razumeš. To izvira iz tega, ker ne

moreš s svojimi očmi, tako kot jaz z mojimi, pregledati vsega stvarstva, ki je moja bit. Tvoja volja je dobra in tvoje srce je dobro. Toda tvoja modrost je le svetla pika v neskončnosti!

9 Ali ne vidiš, da mora imeti vsako bitje temelj, oporišče, da lahko nastane in potem obstaja? Vsaka sila mora imeti nasprotno silo, da se lahko kot taka izrazi! Če dve sili nastopita druga proti drugi, zadeneta druga v drugi na odpor, in se tako izrazita s polarnim nasprotnim učinkom. Šele s takšnim boju podobnim, ali enakim izrazom dveh sil, se bitje lahko uresniči.

10 Torej: Bog je pozitivna najvišja sila - jaz kot negativna najnižja pa po svoje prav tako neskončna kot Božja najvišja! Bog se brez mene prav tako ne bi mogel izražati, kot jaz ne brez njega!

11 Če pa bi se jaz po tvojem nasvetu vrnil k Božanstvu in bi s tem postal skupaj z Njim ena sama pozitivna sila - povej, ali se ne bi potem vse dozdajšnje stvarstvo iz Boga in mene razblinilo v prazen nič? In vse bi se vrnilo v najino prabitje zgolj kot ideja in tu izgubilo bistvo, bit in zavest?

12 Govori torej in me prepričaj, da je nadaljnji obstoj vseh stvari mogoč tudi po drugi poti, pa ti bom sledil!”

13 *Martin* odvrne: “Veš, tako globoko moja modrost ne sega, in verjamem, da tudi moji prijatelji še niso pregledali vse neskončnosti. Zelo pa dvomim, da je Gospod pri ohranjanju Svojih doslej ustvarjenih del, odslej nujno omejen prav nate!

14 Pred Njegovim učlovečenjem sta bila stara Zemlja in staro nebo, ki sta seveda temeljila na tebi, ker si bil negativen pol. Ko pa je Gospod sam sprejel meso, je zavrzel tvojo polarnost in v Samem Sebi namesto tvoje, postavil veliko boljšo, Sebe vrednejšo ali večno! S to je znova trdno povezal stvarstvo, ki se je zaradi tvoje slabosti hotelo razleteti. S tem je tako rekoč prešlo staro in na njegovo mesto je stopilo nekaj popolnoma novega.

15 *Pred* učlovečenjem si bil morda res nujen. Toda *po* njem nisi nič *več* in nič *manj* kot vsak drugi duh in nisi več nujno potreben za ohranitev stvari. Zato menim, da moraš to spoznati in se ravnati po moji želji!”

16 *Satan*, nekoliko bolj razburjen, pravi:

“Prijatelj, spet postajaš predrzen; toda ker nisi preveč moder, naj ti bo oproščeno!

17 Glej, ti kratkovidnež, le kdo je pomagal takrat Božanstvu, da je lahko uresničilo takšno novo stvarstvo? Mar nisem bil *jaz* tisti, ki Ga je moral preganjati, ki Ga je skušal, in Ga moral nazadnje telesno celo pomagati ubiti, da je tako mogel sprejeti mojo negativno polarno bit bolečine in trpljenja v Svojo pozitivno Božjo naravo?

18 Ta narava pa je v Bogu prav tisto, kar si ti imenoval Njegova neskončna ljubezen! Ta pa - kot sem ti že rekel - lahko zadošča le vam, končnim bitjem. Meni pa ne zato, ker sem neskončen in večni! Zdaj pa še sploh ne, ko trdno stoji še toliko miriad sone in svetov, ki so pravzaprav moje bitje!

19 Ah, ko se bo nekoč vsa materija kot negativna polarnost razblinila in prešla v Boga, potem že. Šele tedaj bo moje zanikanje postalo odveč. Tedaj bom kot vsega svojega razgaljen duh seveda lahko storil, kar zahtevaš od mene!

20 Potem bom postal manjši kot sem zdaj. In za svojo ohranitev ne bom potreboval veliko več kot zdaj ti in ne bom mogel nikoli

več ogrožati vaše blaženosti. Zdaj pa bi vam vsem še zelo slaba predla, če bi se s teboj povsem vrnil h Gospodu! Zato bom moral še nekaj eonov zemeljskih let vztrajati tako kot sem zdaj, dokler ne bom mogel brez nevarnosti za vse vas izpolniti tvoje želje!

21 O prijatelj, o sin, predobro poznam neskončno sladkost nebes, poznam pa tudi strašno grenkobo svojega stanja! Toda, kaj morem?

22 Glej, noben dorasel hrast se ne da več upogniti čez koleno, še manj jaz kot prahrast vsega stvarstva! Toda sčasoma in v pravih okoliščinah, se bo tudi tvoja dobronamerna želja lahko uresničila.

23 Raje pogledajte na *Zemljo*, kjer se dogajajo zelo hude reči. Tam bi lahko storili kaj bolj koristnega kot počnete zdaj tu, ko hočete predčasno doseči nekaj, kar zdaj še ni mogoče. Kaj meniš o tem, moj ljubljeni sin Martin?”

194

Martinov ponovni poskus, da bi Satanu pojasnil, kako zgrešena je njegova trmoglavost

1 *Martin* pravi: "Ubogi prijatelj, vse to bi seveda lahko bilo tako kot si mi potrpežljivo pojasnil. Toda glej, tako kot vsi slepci sem tudi jaz zelo neveren ali morda celo bolj neumen kot neveren. Tako nikakor ne morem razumeti, zakaj stvarstvo ne bi moglo obstajati brez tebe? Posebno, ker ti s svojo vrnitvijo k Bogu ne le da ne bi prenehal obstajati, temveč bi v svoji biti postal le neskončno popolnejši!

2 Dobro vem iz Gospoda, da še moraš ohranjovati, ker je po Božji ureditvi od tebe odvisna ohranitev naravnih teles in bitij. Ampak kaj pomenijo *minljiva* bitja?

3 Če si enkrat pridobljen kot popoln - in to je povsem odvisno edino od tvoje volje - potem je tako in tako vsa materija odveč! Le-ta se bo - ker ni nič drugega kot tvoja

otrpla trmoglavost - s tvojo vrnitvijo tako in tako po Gospodovi želji takoj razblinila in spopolnila v čisto duhovno bitje, ki je v materiji grobo omejeno in ujeto zaradi tvoje otrple trmoglavosti!

4 Toda naše *duhovno* bistvo ter nova Zemlja in novo nebo, s teboj res nimajo ničesar opraviti, ker ima njihov večni obstoj edino v Gospodu svoje polarnosti, te pa so ljubezen in modrost, ali dobro in resnično!

5 Seveda imaš prav, da si prej usmeril naše poglede k Zemlji, kjer je zelo hudo. Toda jaz trdim, moj ubogi prijatelj in brat: če se spreobrneš, se bo ne le Zemlja, temveč vse stvarstvo takoj prikazalo v svoji prvotni božanski čistosti in popolnosti! Vsa zloba bo prenehala, in vse, kar bi še moralo prehoditi obsojeno, v materijo ujeto pot mesa in materije same, bo v tvojem spreobrnjenju in po njem takoj spopolnjeno!

6 Kajti vsa pot mesa vendar ni nič drugega kot mučno ločevanje od tebe in težavno vstajanje iz tvoje otrplosti. Če pa se sodba konča pri tebi, čemu bi potem sploh še bila materija, čemu težavna, trpeča pot mesa?

7 Menim, da sem govori čisto resnico, in to

iz svojega najboljšega srca in volje. Stori torej po tem in videl boš, da bo zadeva videti čisto drugačna, kot si predstavljaš!"

195

Satan odgovori Martinu in mu očita napuh

1 *Satan* pravi: "Prijatelj, od vsega, kar si povedal, je najboljšo to, da mirno priznavaš, kako kratkoviden si do mene. Sicer pa si v svojem pojmovanju teh stvari in razmer za celto večnost zadaj!

2 Iz tvojih besed razberem, da nisi ničesar, kar sem govoril s teboj, niti približno razumel. Zato bi se tudi zaman trudil, če bi ti hotel поблиže razkriti globlje življenjsko razmerje med Bogom in menoj, ker bi to razumel še manj kot tisto, kar sem ti povedal doslej.

3 Zato predlagam, da se v miru ločiva in se posvetiva najnujnejšim opravkom. Kajti z

najinim medsebojno nerazumljenim pogovorom celo večnost ne bova prišla na cilj. Dobro razumem, kaj bi rad. Ti pa ne razumeš in tudi ne moreš razumeti, kaj je tu mogoče in kaj ne. Zato je vsa ta menjava besed s teboj brezplodno delo!

4 Toda, ker si tako dostojen, ti bom vendarle nekaj povedal, in to ti bo zelo koristilo! Glej, ti in ves tvoj svet gledate v meni temelj vsega zla, ki izvira iz mojega napuha, ki naj bi presegal vse angelske pojme! To tudi dopuščam, če samozavest, zavest bivanja, samodoločitev svojih moči in iz tega izvirajoča nujna dejavnost zasluži to žaljivo ime. Toda kako je s tem pri *tebi* prijatelj Martin, ki me hočeš pripraviti naj se vrnem samo zaradi tega, da bi celo iz Gospodovih ust izvabil največje priznanje v vseh nebesih?

5 S svojo jezičnostjo si zmagoslavno deloval na prebivalce tega sveta, in Gospod te je zaradi tega zelo pohvalil. Odlikoval te je pred vsemi tvojimi enako ali bolj zaslužnimi brati; zdaj pa bi si rad z zmago nad menoj pripravil največjo slavo v nebesih! Kmalu bi rad slišal o sebi besede pohvale in slave: 'Glej tam, glejte! Kar doslej ni uspelo miri-

adam najmogočnejših duhov, in celo samemu Bogu ne, to je preslavno uspelo slabotnemu Martinu!'

6 Meniš Martin, da je takšno prizadevanje kaj drugega, kot največji skriti napuh, proti kateremu je moj napuh pravi nič? Opusti ga popolnoma do najglobljega temelja, šele potem bova morda lahko nadaljevala pogovor! Kajti glej, svetloba sem, če se pojavim pred teboj v svoji pravi podobi. Zato moraš biti popolnoma čist, šele potem se bova lahko učinkovito pogovarjala! Zato pojdi tja in se očisti vse umazanije, šele potem se vrni in govori z menoj, prasketlobo večnosti!"

196

Martin, Janez in Satan - Martinovo poštenje in Janezova modrost in odločnost - Satanova prepirljivost in grajanje Janeza - Janezov odgovor

1 *Martin* ob teh Satanovih besedah zelo osupne, toliko bolj, ker se pri tem čuti res malce zadet. Ko se nekoliko pomiri, se obrne k Janezu in pravi: "Ljubi brat, ki si bolj kot kdor koli drug napolnjen z Gospodovo modrostjo, kaj pa praviš k temu? Ali naj vsaj v tej edini točki verjamem Satanu? Po mojem notranjem občutku ima nekoliko vendarle prav!"

2 *Janez* pravi: "Pusti zdaj to stvar; kajti tam, kjer še *mi* nismo ničesar dosegli, bo tudi *tvoje* prizadevanje zaman! Ukaži mu v Gospodovem imenu, naj miruje; potem pa se vrnimo nazaj k Očetu! On sam naj stori z njim, kar hoče, in to bo tudi najboljše!"

3 *Satan* pravi: "In prav zato, ker si mojemu Martinu dal takšen nasvet, ne dovolim, da bi

mi ukazoval naj mirujem. Martinu bom izkazal čast in bom šel z njim pred Gospoda, da bom tam uredil z Njim to zadevo, ki je vi vsi ne morete razumeti! Pojdite domov, prostovoljno vam bom sledil h Gospodu!”

4 *Janez* pravi: “Žal poznamo tvoje namene in natančno vemo, da nisi nikoli nevarnejši kot tedaj, ko se delaš humanega! Zato, če imaš pogum, se boš že moral sam podati h Gospodu, kajti ni nam naročeno, da naj te kot Gospodovega največjega sovražnika vzamemo s seboj.

5 Ah, nekaj čisto drugega bi bilo, če bi se po tem tako dobrem Martinovem nasvetu spreobrnili, in se kot skesan izgubljen sin vrnil v sveto Očetovo naročje! Tedaj bi bil seveda nam vsem najbolj dobrodošli spremljevalec. Tako pa te res ne potrebujemo.

6 In kot sem rekel, če hočeš h Gospodu, pot dobro poznaš. Z nami v družbi pa, takšen, kakršen si, nikdar ne boš mogel in smel potovati! Tako naj bo v imenu našega in tvojega Boga in Gospoda!”

7 *Satanov* obraz se ob tem zmrači in Satan reče: “Če Gospod pošilja in bo še v prihodnje pošiljal k meni takšne poslane kot si ti,

prisegam pri vsem, kar mi je sveto, da se nikdar ne bom vrnil - in četudi bi me Gospod kaznoval z ognjem vseh centralnih sonc!

8 Martin bi lahko pri meni kaj dosegel, toda Janez, Peter in Pavel nikoli! Zapiši si te besede za uho, ti Kristusov učenec - trda, neusmiljena klada! Mar meniš, da čutim morda strah ali odpor do tebe in tvojih sentenc, ker si ti, Janez, pisun Evangelija in kracač Razodetja? Oh, kako se motiš!

9 Glej, mesarska muha, ki sem jo ustvaril, mi je neskončno dragocenejša kot tisoč takšnih prerokov, kakršen si ti! Sramuj se zaradi svoje trdosrčnosti do tistih, ki so dela istega Stvarnika, a seveda trpeči, bedni in mučeni na veke!

10 Odlično vas je Gospod sam označil s tem, ko je v priliki o izgubljenem sinu rekel: Ko pa je oče ubogemu, izgubljenemu sinu, ki se je vrnil domov, pripravil veliko praznovanje, in so drugi očetovi sinovi in otroci slišali, da je v očetovi hiši nadvse veselo, so prišli in jezno rekli: ‘Nam, ki smo ti bili vedno zvesti, nisi še nikoli pripravil praznovanja! Ko pa se je vrnil ta zavrženi, ki te je tako zelo užalil, da sta ob tem vzdrhtela nebo in zemlja in

odrevenela od groze, temu daješ svoj pečatni prstan in mu pripraviš največjo gostijo!’

11 Ne bom te spominjal, kaj je odvrnil oče teh jeznih godrnjačev. Kajti ti ostajaš kljub temu takšen, kot si: trd in neusmiljen v svojem srcu, tako kot vsi iz tvoje sodrge!

12 Toda Martina izvzemam! Ker ste ga zapeljali je bil nekaj časa sicer zelo grob. Toda poboljšal se je in njegov pogovor z menoj je bil od eonov nedoumljivih časovnih obdobj prvih blaženih trenutkov za moje srce. Zato ga bom tudi zmeraj zelo spoštoval! In če bo kdaj kdo kaj dosegel pri meni, bo to Martin; toda vsi drugi si prihranite trud! Pojdite, jaz pa bom ostal!”

13 *Janez* pravi: “Hudo krivico mi delaš! Ali nisem bil jaz tisti, ko te je Martin s svojo močjo za večno vrgel in izgnal v ogenj tistega kadečega se ognjenega kraterja in te povrhu pokril še z žarečimi gorami, ki je Martina opomnil, in ga pripravil do tega, da te je spet osvobodil? Če pa sem to storil, zakaj sem potem zdaj trda in neusmiljena klada?”

14 *Satan* pravi: “Prijatelj, nikar mi ne govori o svojem usmiljenju! Martin je storil, kar je storil, v svoji nepremišljenosti. In ker je

kmalu spoznal, da ni ravnal prav, je takoj spremenil svoje nepremišljeno ravnanje. Ti pa si, kar si, in nikoli ne spremeniš svojega izreka, pa če je pravičen ali krivičen. Zato te sovražim in zaničujem bolj kot vse svoje najhujše trpljenje in bolečine! Tebe, Martin, spoštujem, vas druge pa bom na veke kar najgloblje zaničeval! Zdaj pa se poberite od tod, sicer bom naredil spektakel, kakršnega doslej vsa neskončnost še ni videla!”

15 *Janez* govori: “Ukaj nismo zato, da bi te morali ubogati, temveč da bi te ovirali pri tvoji hudobiji. In zato bomo odšli od tod tedaj, ko bo to hotel *Gospod*, ne pa po *tvoji* volji! Če pa hočeš narediti spektakel, pa lahko seveda poskusiš. Potem se bo takoj pokazalo, ali ne bo naša oblast nad teboj večja kot tvoja nad nami!

16 Ker pa si sam ukazal, da se moramo pobrati od tod, bi ti lahko v Gospodovem imenu tudi mi ukazali nekaj čisto drugega. Toda nočemo vračati hudega s hudim, temveč ti samo svetujem, da se odslej vedi popolnoma mirno, če že ne moreš ali nočeš slediti Martinovemu klicu. Kajti glej, to je zadnji, kratki rok, ki ti je še postavljen za

tvojo vrnitev! Če tega ne boš izrabil, boš za večno najostreje kaznovan!

17 Navedel si nam delček evangelija o izgubljenem sinu in nas s tem hotel obdolžiti trdosrčnosti. Toda povem ti, izgubljeni sin se bo vrnil tudi brez tebe, in sicer v mnogih boguvdanih bratih, ki bodo stali pred Bogom *enih* misli kot *en* človek. Ti pa boš enako kot bogati zapravljivec na vse veke zavržen v večni ogenj Božje sodbe, če ne boš kar najhitreje sledil Martinovemu klicu!”

18 *Satan* pravi: “Gospod naj stori, kar hoče. Jaz pa bom tudi storil, kar bom hotel. Njemu in vam vsem bom pokazal, da Gospod lahko s Svojo močjo preveja vso neskončnost kot pleve, toda moje srce in moja volja bosta nepremagljivo in najtrše kljubovala vsej Njegovi vsemogočnosti in modrosti! Storite, kar hočete, in tudi jaz bom storil, kar bom hotel!”

19 Na to pravi *Martin* Janezu: “O brat, kot vidim, je ves naš trud zaman; zato pojdimo! Kajti zdaj mi je jasno, da se s Satanom ne da nič storiti!”

20 *Janez* pravi: “Ljubi Martin, če nam on ne

bi ukazal, naj gremo domov, bi mi že odšli. Toda njegova volja ne sme določati naše, zato bomo še nekaj časa ostali. Kajti če bi odšli na njegovo besedo, bi bila to njegova zmaga nad nami. Če pa bi on triumfiral nad nami, bi nam trda predla! Zato hočemo in moramo še malo ostati in urediti to okolico; naj bo torej tako!”

197

Satanov bes - Martinov strah in Janezova mir in jasnost - Neodvisnost Božjih otrok od Satana

1 Satan opazi, da družba na njegov ukaz noče oditi. To ga preseneti in v svoji notranjosti besno zažari, in je zato tudi na zunaj videti strašen.

2 *Martin* to opazi in pravi Janezu in drugim spremljevalcem: “Priatelj, kot opazam, z izgubljenim sinom ne kaže ravno najboljše! Grozna skrivna jeza bliska iz njegovih oči,

njegovo v tisoč mračnih gub nagubano čelo in njegovi prav tako iznakaženi koticiki ust kažejo, da se nam bo strašno maščeval.

3 Menim, da si se ga ti brat Janez, morda vendarle nekoliko pretrdo lotil? Moram reči, da me ob pogledu nanj, kljub Gospodovi moči, ki je v meni, obhaja precejšen strah. Ne zato, ker bi nam morda lahko kaj storil, temveč zato, ker vsa naša prizadevanja zagotovo niso bila uspešna. Le poglej obraza Urona in Šonela; skoraj konec ju je od strahu! Za Gospodovo voljo, le kaj bo iz tega?"

4 *Janez* pravi: "Res, zadeva je videti zoprna. Toda rečem ti: ne boj se ga! Kajti tudi strah pred njim je neke vrste podreitev naše oblasti njegovi moči; tudi to bi bilo z njegove strani nekakšno zmagooslavje nad nami, in tega ne smemo nikoli dopustiti! Kajti če bi se zgodilo to, bi nas njegova hudobna polarnost tako pritegnila, da bi se le z največjo muko ločili od njega.

5 Glej, s teboj je seveda ravnal zelo humano, in ti je obljubil pomembne reči. Toda tega ni storil zato, da bi jih morda zaradi tvoje prikupnosti izpolnil, temveč samo, da bi te s

tem, kot neizkušenega novinca v tem kraljestvu, ujel v svoje zanke!

6 Ali zdaj veš? Ker pa sem jaz spregledal in preprečil njegov pretkani načrt, je na skrivaj strašansko togoten, in bi nas vse zdrobil od besa, če bi se čutil doraslega naši moči. Toda ker le predobro ve, kako neznansko zaostaja njegova moč za našo, in kako nemočen je proti nam, postaja nadvse jezen, srdit in besen v svoji notranjosti!

7 Toda tega nam ne sme biti niti najmanj mar, pa nam bo kmalu spet pokazal čisto drugi obraz!"

8 Tedaj *Satan* z nogo tako močno udari ob tla, da se ta daleč naokrog zatresejo, in nato na vso moč zakriči Janezu: "Bednik, se še nisi dovolj nasitil z mojo bedo? Če odslej torej nisem nič in če v velikem stvarstvu nimam nobene vrednosti več, tedaj me povsem uniči s svojo močjo, ki jo imaš nad menoj, če si upaš! Potem pa le glej, ali ne boš z mojim uničenjem uničil tudi samega sebe!

9 Toda še predobro vidim, koliko ti je do moje ohranitve zato, da bi se ohranil sam. Zato si tudi najbolj strahopetna mevža, prav

ogabno te je strah pred menoj, ker ti moje delo zagotovo ne bi bilo tako pogodu kot mehka nebesa! Bojiš se mojega zmagooslavja nad teboj in praviš, da se me ni treba bati!

10 O ti neumna glava, le kateri strah je hujši: prazni pred menoj ali tisti pred mojo zmago nad teboj? Ali ne veš, da je takšen strah zame največje zmagooslavje. Povej, mar ni tako?"

11 *Janez* govori: "O neizmerno in tisočkrat ne! Kajti nekaj čisto drugega je strah pred vedenjem, s katerim bi lahko postal podoben tebi v tvoji najhujši sprevrženosti, nekaj povsem drugega pa je bedasti strah pred tvojo individualno bitnostjo. Prvi bi lahko zelo škodoval najčistejšemu duhu, drugi pa je pri močnem duhu iz Gospoda tako in tako nemogoč, slabotnejšim duhovom pa ne more škodovati zaradi tega, ker imajo zmeraj okrog sebe najmogočnejše angele varuhe!

12 Zato sem Martina opozoril predvsem pred takšno privolitvijo v tvojo voljo, ki bi ti očitno zagotavljala takšno zmagooslavje nad nami, ki bi lahko postalo nevarno celo meni. Toda ne toliko iz strahu pred teboj, ker nad

nami tako nimaš nobene moči razen laži in umetnosti prepričevanja!

13 Neumno pa je, da si tako nadut in misliš, da bi se te jaz bal, in da si te ne bi upal uničiti zaradi tega, ker bi se bal, da bi s tvojim uničenjem uničil samega sebe: o Satan, glede tega se pa zelo motiš! Kajti moja ohranitev in ohranitev nas vseh je ravno tako malo odvisna od tebe, kot ohranitev Gospoda samega, ker vsi živimo večno v Gospodu in Gospod po Svoji očetovski ljubezni v nas!

14 Iz tega pa lahko ti kot večni lažnivec spoznaš, da bi te jaz celo zlahka uničil, ne da bi s tem za las prizadel svoj obstoj. Ampak tega ne storim, vendar ne iz ljubezni do tebe ali ker bi se te bal, temveč edino zaradi Gospodove neskončne ljubezni in potrpljenja, ki prebiva tudi v mojem srcu.

15 Resnično, če bi bilo odvisno samo od mene, bi imela že zdavnaj vsa neskončnost popoln mir pred teboj; kajti jaz Janez, bi te že zdavnaj pokončal! Menim, da si dobro razumel moj odkriti govor?"

16 *Satan* pravi: "Seveda sem ga dobro razumel! Toda na žalost se je tudi, tako kot

zmeraj znova pokazalo, da imate ravno vi, tako imenovani čisti nebeški duhovi, najbolj nečiste in Boga najnevrednejše pojme in predstave o Bogu!"

17 *Janez* pravi: "Kako to? Povej! Zdi se, da je to tvoja nova lovska zvijača, ki je doslej še nikoli nisi uporabil! Radi bi jo slišali!"

18 *Satan* nadaljuje: "Vprašuješ, kako to? To zveni tvojemu tako imenovanemu nebeško najčistejšemu ušesu nenavadno in novo? Samo malo počakaj, takoj se ti bo tako posvetilo, da se boš vekomaj čudi! Če pa hočeš, da se to razjasni, mi blagovoli na kratko odgovoriti na vprašanja, ki ti jih bom postavil!

19 Še prej pa ti kar najbolj sveto zagotavljam, da bom za večno prostovoljno privolil v vse, kar koli boš zahteval od mene, če me boš lahko obdolžil kakšne neresnice. Če pa tega ne boš mogel, tedaj ostanem to, kar sem. Ti pa lahko s svojim spremstvom odideš domov, ne da bi se te jaz dotaknil ali te motil, in si potem v tvoji nebeški domovini zbereš čistejše in dostojnejše pojme o Bogu!"

20 *Janez* pravi: "Torej vprašaj! Toda nikar ne

ponavljaj svojih starih vprašanj, ki jih že dobro poznam, kajti tedaj bova hitro končala pogovor!"

21 *Satan* pravi: "No dobro, kajti tukaj velja biti ali ne biti. Videl bom, kako zelo me boš s svojo modrostjo prekosil. Sprašujem: 'Ali je Bog vsepovsod pričujoč ali ne?'"

198

Besedni boj med Janezom in Satanom o Božji vsepričujočnosti in nastanku zla - Satan kot svojevrstno Stvarnikovo zmagoslavje - Janezov dokaz resničnega odrešenja od hudega

1 *Janez* odgovori: "Vsekakor, po Svojem Božjem bitju in volji je Bog neskončen, in s tem tudi vsepričujoč. Toda kot bistven Bogočlovek in najresničnejši Oče Svojih otrok prebiva samo med Svojimi otroki v nebesih!"

2 *Satan* pravi: "Dobro, ti torej nepreklicno priznavaš Božjo vsepričujočnost. Torej mi

tudi povej, ali je Bog najbolj moder in popolnoma dober in zato vseveden in vseviden? In ali izbira zato, da bi dosegel Svoje cilje zaradi svoje najvišje modrosti in neskončne dobrote tudi vsakokrat najboljša in najučinkovitejša sredstva?"

3 *Janex* odgovori: "Vsekakor, kajti Bog je v Sebi najčistejša ljubezen, in ta ne more biti drugačna, kot zmeraj v vsem dobra in najmodrejša! Že vem, kam meriš; toda le sprašuj, nobenega odgovora ti ne bom ostal dolžan!"

4 *Satan* nadaljuje: "Ali je Bog ustvari vse, kar obsega neskončnost? Ali obstaja še kakšen drug bog, ki je to, kar vi imenujete 'zlo' in 'slabo' primešal v tisto, kar je ustvaril dobri Bog? Ali pa je lahko edini dobri Bog iz Sebe ustvaril dobro in zlo?"

5 *Janex* govori: "V začetku nastajanja in biti je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu, Bog je bil Beseda, in vse stvari so nastale po Njej. Ta Beseda je potem tudi sama postala meso in se naselila med ustvarjenim mesom; toda tema sveta je ni spoznala.

6 Gospod sam je, da bi vse ustvaril na novo, prišel k Svojim v Svojo lastnino. Toda Nje-

govni niso spoznali svetlobe, modrijani sveta ne večne Besede in otroci ne svojega večnega svetega Očeta. Kajti ti sam si imel ujete čute sveta, da ne bi spoznal Tistega, ki je od vekomaj bil, je, in večno bo vse v vsem!

7 Ker pa je Bog edini Stvarnik vseh stvari in razen Njega ni drugega boga, je tudi jasno, da vse, kar je izšlo iz Njegove roke, ne more biti drugačno kot dobro in popolno.

8 Vsi duhovi so izšli od Njega tako čisti in dobri kot je On sam. Toda On je dal duhovom najpopolnejšo svobodo vdihnjene jim volje, zaradi katere so lahko storili vse, kar so hoteli. In da bi jih učil te darove uporabljati, je skupaj z najsvobodnejšo voljo dal tudi zakone, ki jih je sam posvetil, in te so lahko spoštovali, ali pa tudi ne.

9 In glej, vsi so se ravnali po zakonih, razen enega! Ta eden in prvi, obdarjen z največjo svetlobo spoznanja, je iz svoje svobodne volje zavračal Božje zakone in jim nasprotoval, ne da bi mislil na posledice!

10 Ta duh je torej v sebi sprevrgel Božji red s svojo svobodno voljo, ki mu jo je vdihnil Bog. Tako je ravnal v nasprotju z redom, v primerjavi s tistimi duhovi, ki niso zlorabili

svoje prav tako svobodne volje, in sam zase postal zloben in pokvarjen. In potem se je moral samodejno prisiljen za toliko časa oddaljiti od družbe, dokler se ne bi prostovoljno spreobrn timeril in vstopil v tisti red, ki ga je Gospod dal vsem duhovom enako, namreč v red ljubezni.

11 Nasproti Bogu in nam vsem čistim nebeškim duhovom pa kot duh, ki si ravnal proti redu, ne moreš biti zloben, ker nam nikdar ne moreš škodovati. Zloben in pokvarjen si samo od samega sebe, ker škoduješ edinole sebi, dokler vztrajno nasprotuješ redu.

12 Hotel si me ujeti. Kajti mislil si, da bom prisiljen reči, da je Bog ustvaril tudi zlo, ker si ti kot zlobni duh tudi Božje ustvarjeno bitje. Toda tvojo zvijačnost sem spregledal že zdavnaj pred teboj in že predobro poznam vso tvojo prekanjeno modrost! Zato ti tudi resno svetujem: obdrži svoja prihodnja morebitna vprašanja, če so usmerjena v to, da bi me ujel, kajti z menoj ne boš nikoli dobil stave!

13 V tvojih malopridnih očeh vidim, da bi mi na koncu svojega spraševanja zelo rad

dokazal, da imamo o Bogu zares najbolj nečiste in Njega najnevednejše pojme. Na koncu naših spoznanj bi vendarle morali sami priznati: obstajata ali *dva* bogova - eden dober in eden slab, ali pa je edini Bog sestavljen iz dveh in torej šušmar Svojih del. Toda glej, ni tako, temveč ravno tako kot sem ti pokazal.

14 Pač pa bi bil Bog nepopoln tedaj, če bi lahko ustvarjenim duhovom vdihnil samo usmerjeno voljo, ne pa najsvobodnejše. O tem pa daješ ti sam najmočnejši nasprotni dokaz! Kajti kako neznansko svobodne in popolne je Bog ustvaril vse duhove in tako tudi tebe, je najbolj očitno iz tega, da se lahko Stvarniku upiraš, dokler hočeš, čeprav si po dolgem in počez usmerjen v zunanost. Lahko pa se tako kot mi vsi prosto ravnaš po Gospodovi volji!

15 Povem ti, v vseh nebesih ni duha, ki bi bil lahko boljši dokaz za to, kako neomejena je Božja popolnost, kot prav ti! Ti si tako rekoč največja Gospodova mojstrovina in zato tudi, kar zadeva Gospoda, ne moreš biti šušmarsko delo.

16 Iz tega pa mora biti jasno, da me s svojo

sprevrženostjo ne boš nikoli ujel; kajti to, kar veš ti, vem jaz že dolgo! In to je spet nov dokaz neskončne Božje popolnosti, da se ti lahko jaz - kot iz tvojega bitja odrešeni duh - v vsem tvojem hotenju kar najmočnejše upiram!

17 Kaj praviš? Imaš morda še kakšna vprašanja, s katerimi bi me ujel? Le na dan z njimi, na vsako ti bom primerno odgovoril!"

18 Satan ob tem ostrmi in je v hudi zadregi, saj ne ve, kaj naj odgovori mogočnemu Janezu.

199

Janezov poziv Satanu, naj postavlja nadaljnja vprašanja - Satanove blodnje o lastni veličini in ošabni odgovor - Janez ukaže Satanu, naj zapusti sonce - Satan prasi za popustljivost

1 Ker Satan ne vpraša ničesar več in postaja njegov obraz bolj neumno osupel kot pa v

resnici zloben, Janez nadaljuje:

2 (*Janez*:) "Satan, kako je? Nimaš nobenega vprašanja več? Prav zdaj sem z vsem srcem pripravljen, da bi te z odgovori dobesedno pokopal! Toda ti molčiš, in iz tega sklepam, da si s svojo modrostjo precej na koncu, in da si svojo od Očeta nasilno izsiljeno dediščino zapravlil do zadnjega beliča. Kaj meniš o tem?"

3 Čez nekaj časa *Satan* zavrešči: "Za to je še veliko časa! Verjemi, moja modrost je neskončna! Lahko bi ti postavil še eno neskončno vprašanje. Toda kako bi mi lahko ti, končni duh, kdaj odgovoril nanj? In tako raje molčim, ker vem, da ne morem zahtevati od tebe, da bi me nasitil, ker ti tega preprosto ne zmoreš. Majhna rosna kaplja lahko pogasi žejo mušici, toda osrednjemu soncu pa ne bo zadoščala! Gotovo vsaj približno razumeš, kaj hočem povedati s to prisposodbo?"

4 *Janez* pravi: "O ja, ne da bi se hudo mučil in si belil glavo; toda iz nje razberem še več, kot si lahko misliš! Spoznavam tudi, da se ti, takoj ko ti zmanjka domnevne modrostne niti, spet zatečeš k svojemu staremu

lažnivemu napuhu in hočeš s tem zadovoljiti samega sebe. Toda glej, kaj takega se ti zdaj vendarle ne posreči več.

5 Izmeri moj obseg in potem še svojega, in lahko se boš prepričal, kako je z najino neskončnostjo! Menim pa, kjer se da meriti z vatlom in šestilom, tam je neskončnost še zelo oddaljena! In tako je tudi s tvojo in mojo neskončnostjo. Povem ti, kdor si domišlja, da je neskončen, ne razume, kaj je neskončnost. Ali pa je norec in more zato še manj razumeti, kaj sploh je neskončnost.

6 Glej, glej, prej si govoril o nekakšnem *neskončnem* vprašanju! Ali bi ga sploh kdaj dokončal? Če pa tvoje večno vprašanje ne bi bilo končno, kdaj naj bi se potem začel prav tako neskončen odgovor? Zdaj ti mora biti vendarle jasno, da takšni visoko leteči govori iz tvojih ust niso nič drugega kot najbolj nesmiselno čvekanje! Ali res ne sprevidiš tega?"

7 *Satan* pravi: "Vse to spoznam, če le hočem. Toda včasih česa namenoma nočem spoznati, in to samo zato, ker se mi kot Gospodu veličastva pač ne ljubi! Razumeš, kar ti govorim?"

8 *Janez* pravi: "O ja, to je stara, nam vsem še predobro znana govorica. Toda te govorice ne bomo več poslušali, temveč ti ukazujemo, da s svojim osrednjim bitjem zapustiš ta svet in v Gospodovem imenu odideš na Zemljo na kraj, ki ti je določen! Če boš tam miren, te ne bo zadelo nobeno trpljenje več. Če pa boš poln nemira in zlobe, boš moral samemu sebi pripisati, če ti bo Gospod dal okusiti ostrino Svoje jeze!"

9 *Satan* pravi: "Ljubi prijatelji, samo tega mi ne storite; kajti Zemlje me je tako groza kot najogabnejše mrhovine! Pustite me tukaj! Obljubljam vam, da bom večno miren kot kamen; samo od tod me ne izganjajte!"

200

Satan se zaplete v protislovje - Satan, uničevalec in skušnjavec - Nova mirovna pogodba med Janezom in Satanom

1 *Janez* govori: "Poslušaj, praviš, da te je

Zemlje groza bolj kot najogabnejše mrhovine! To se mi zdi zelo nenavadno! Saj si vendar ti tisti, ki je s svojo najglobljo modrostjo in najveličastnejšim mojstrstvom Zemljo tako izdelal, da je takšna, kakršna je zdaj! Kako je torej mogoče, da se ti tako gabi mojstrovina tvoje modrosti?

2 Glej, po Gospodovi milosti sem tudi jaz že marsikateri stvarci pripravil bivanje. Toda pri nobeni še nisem našel razloga, da bi se je sramoval, ali da bi se mi celo gabila!

3 Enako je tudi pri mojih neštetih nebeških bratih in sestrah, in vendar se ni še nihče od nas tako hvalil z nadbožansko modrostjo in močjo kot ti. Nikoli se ne hvalimo z drugim, kot z Gospodovo milostjo. Vsa naša dela so ljubka pred Gospodom in vsekakor čudovita, in upravičeno se jih veselimo! Kako torej, da se tebi tvoja velemodra silna dela gabijo?"

4 *Satan* odvrne: "Je mar Zemlja *moje* delo? Ali ni zapisano: 'V začetku je Bog ustvaril nebo in Zemljo?' In zakaj naj bi bila potem Zemlja *moje* delo?"

5 *Janez* pravi: "Oho, kako sprevračaš svoje besede! Ali nisi že večkrat rekel, da nisi le resnični stvarnik Zemlje in vsega vesolja,

temveč da si v bistvu vse to ti sam!

6 Tako se tudi dobro spominjam tistega vzvišenega časa vseh časov Zemlje, ko si si dovolil kar največjo predrznost: da si Gospoda, svojega Boga in Stvarnika, odvedel na vrh visoke gore in Mu tam rekel: 'Glej, vse to je moje! Vsa kraljestva te Zemlje Ti bom dal, če padeš predme in me moliš!' Če pa si takrat Zemljo imenoval *svojo*, zakaj jo potem zdaj spet imenuješ *Gospodovo* delo? Povej, si lagal tedaj ali lažeš zdaj?"

7 *Satan* pravi: "Prosim te, ne sramoti me vendar tako zelo! Saj priznam, da sem tedaj lagal in to počnem bolj ali manj tudi zdaj, ker je to že v moji naravi! Priznam tudi, da sem veliko kriv za to, da je zdaj Zemlja videti tako gnusna. Toda prizanesi mi vendar s takšnimi očitki in mi daj mir! V prihodnje ne boš imel nikoli več vzroka, da bi se še kdaj tako jezil nad menoj, ubogim hudičem!"

8 *Janez* pravi: "Kako pa nam boš zagotovil, da bi ti lahko verjeli?"

9 *Satan* pravi: "Saj vendar veš, da je že od nekdaj znano, da v meni ni resnice. Če pa je tako, kakšno naj bo moje zagotovilo? Tvoja volja bodi moja sodba, če prelomim svoje

besedo! To je vse, s čimer ti lahko zagotovim, da bom držal obljubo!"

10 *Janez* pravi: "Ne moja, temveč *Gospodova* volja bodi tvoja sodba, in tako torej ostani, če prosiš!"

11 Nato skliče *Janez* vse navzoče in jim reče: "Bratje, veste da pogodba med poštenjakom in nekom, ki je osumljen nepoštenosti, potrebuje *priče*, da ji pomagajo ohraniti pravno moč. Videli in slišali ste, kar se je tukaj govorilo in s kakšnim namenom. Zaradi pričevanja vas je Gospod tudi poslal semkaj, tako kot Martina in mene zaradi besede in posredovanja in tudi pričevanja. Zato ostanite vsi na veke žive priče tega, kar ste videli in slišali. In vaše pričevanje naj bo večno resnično pred Gospodom in pred vsemi Njegovimi nebesi in otroki!"

12 *Priče* enoglasno pravijo: "Ja, kakor resnično je naše življenje življenje iz Boga!"

13 Nato pravi *Janez* Satanu: "Najina pogodba je potrjena in sankcionirana z večno neoporečnimi pričami; zato drži svojo obljubo! Gorje ti pa, trikrat gorje, če boš po svoji stari navadi obljubo prelomil!"

14 *Satan* pravi: "Čemu toliko hrupa? Samo

določi mi prostor in povem ti: pridi po decilijonih sončnih let in našel me boš, kjer me boš zapustil!"

15 *Janez* pravi: "Dobro, naj bo tako! Tam med gorami vidiš trato, zeleno kot upanje. Pojdi tja in počivaj v miru Gospoda Jezusa, maziljenca od vekomaj!"

16 Pri imenu Jezus Satan skoči in kot blisk izgine od tam, ter med močnim tuljenjem zasede kraj, ki mu je določen. Poslanci pa se spet vrnejo domov.

201

Blažena vrnitev domov v Šonelovo hišo - Gospodov pohvalni, posebno Martinu namenjeni sprejemni govor - Njegova velika, tolažbe polna obljuba: Od sodbe k zveličanju!

1 Vrnitev poteka prav tako hitro kot poprej potovanje od doma, in tako so vsi poslanci v trenutku pri Meni, in sicer v Šonelovi hiši.

2 Ko prispejo, pohitijo k Meni polni veselja, ljubezni in hvaležnosti za podarjeno jim moč, oblast, ljubezen in veliko potrpljenje.

3 Martin je prvi, ki od žareče ljubezni pade predme in Me začne nadvse čezmerno hvaliti in slaviti.

4 Jaz pa ga dvignem in mu rečem: "Moj ljubljeni sin in brat, dobro si opravil najhujše delo in izredno dobro pripravil pot bratu Janezu; tako je prav, Moj Martin!

5 V začetku si bil nekoliko preveč vnet in si nekoliko preostro uporabil Mojo moč, ki sem ti jo podelil. Toda potem, ko te je brat Janez opomnil, si ravnal povsem po Mojem najpravičnejšem redu in si se pri tem tako dobro odrezal, da si pri Satanu povsem brez sodbe dosegel nekaj takšnega, kar ni doslej uspelo še nikomur.

6 Kajti skoraj vsi poslanci so doslej lahko s Satanom kaj opravili samo z najostrejšo, v čas umeščeno sodbo; kajti niso mogli biti kos ostrini njegovih govorov! Toda ti si ga s svojim govorom tako zdelal, da se je potem sam prostovoljno ujel v Janezov govor, in to se doslej še ni zgodilo! Zdaj je svoboden in kljub temu miruje na kraju, ki mu je

določen, čeprav bi se lahko premikal, in to je dobro.

7 Seveda ima še veliko legij, ki v njegovem imenu povzročajo zlo; Zemlja bo to občutila, toda samo na kratko! Potem pa bo izvir zla bolj in bolj usihal in vse zlo bo s tem ohromelo, čeprav se ne bo povsem končalo. Toda potem tudi konec vsega zla ne bo več daleč!

8 Sodba nad vsem zlom pa bo naša ljubezen. Ta bo ujela vse, in nič se ji nikoli ne bo moglo upirati! Sodba ljubezni pa bo trdna, večno nespremenljiva. Toda ne bo tlačila kot najtežji jarem, temveč samo držala ujeto tisto, kar ni hotelo postati svobodno!

9 Preden pa se bo začela ta sodba, bomo še enkrat razposlali sle z vabili na veliko gostijo po vseh zvezdnih svetovih. Na kogar bodo naleteli, bo prisiljen priti semkaj! Blagor tistim, ki se povabilu ne bodo upirali; njihovo veselje naj bo neskončno!"

Plačilo zmagovalcev - Nebeški zakon kot najvišja dopolnitev Božjega reda - O bistvu žene - Martin dobro izbere in se vda v Gospodovo voljo - Namig o nebeškem zakonu - Martinovo nebeško poslanstvo, ko je dosegel popolnost

1 (Gospod:) "No otročiči Moji, zdaj pa še nekaj drugega! Martin, Borem in Korel, stopite bliže k Meni! Prebili ste se skozi vse hude preskušnje in zmagovito izšli iz marsikaterega srditega in vročega boja. S tem ste se povsem usposobili za Moje kraljestvo vseh nebes!

2 Postali ste marljivi delavci v Mojem vinogradu, in tako ste tudi vredni pravičnega plačila, ki vam bo dodeljeno. Vem in berem jasno v vaših srcih, da sem Jaz vaše največje plačilo in da ne hrepenite po nobenem drugem. Toda prav zaradi te podobe vaših src ste tudi zmožni in vredni, da sprejmete vsako drugo plačilo.

3 Da bi dosegli najvišjo popolnost pa sem uredil tako, da vnaprej ne boste živeli in delovali zunaj nebeške poroke, temveč v njej. Zato mora biti vsak izmed vas, da bi bil popoln v vsem, imeti ženo, da bi za večno utrdil svojo modrost in sprejel svetlobo, ki izvira iz plamena ljubezni v lastnem srcu!

4 Kajti žena je kot posoda, toda duhovna posoda za sprejemanje in hranjenje svetlobe iz vaših src. Obenem pa je žena dekla v življenski kuhinji srca in vzdržuje sveti ogenj življenja na ognjišču, ki sem ga zgradil v vaših srcih. In tako si mora zdaj vsak izbrati ženo in biti eno z njo za večno! Martin, menim, da ti to ne bo neprijetno?"

5 *Martin* skrušen od blaženosti, pravi: "O Gospod, Ti najboljše poznaš mojo naravo! Kar mi boš dal Ti, me bo neskončno osrečilo! Čan-Ča ali Gella, to mi je vseeno; ali če ti je prav, kakšno sončno hčerkico! Oh, to bi bilo nadvse!"

6 *Jaz* pravim: "To je odvisno od tebe; svoboden si in torej lahko prosto izbiraš!"

7 *Martin* pravi: "O Gospod, zgodi se le Tvoja volja."

8 *Jaz* rečem: "Vzemi si torej tisto, ki ti je

najbližja!"

9 *Martin* se ves blažen ozre in zagleda ob sebi Marelisaelo, prvo in najlepšo od treh sončnih hčera. Pripelje jo predme in vpraša: "Gospod, ali je ta prava?"

10 *Jaz* pravim: "Ja!" in ga za večno blagoslovim. Tako je Martin postal popoln.

11 Poln najvišje blaženosti poljubi svojo nebeško ženo in spozna, da se je s tem njegova ljubezen za večno zedinila z modrostjo. Oba Me hvalita in slavita iz *enega* srca in enih ust. Kajti tako nastane iz ločenega Adama šele v nebesih spet popoln človek, toda v ločenem, osebno preblaženem bitju.

12 Po Martinu dobi Borem Surahilo, drugo od treh sončnih hčera, in Korel Haniolo, tretjo od njih, in oba sta nadvse srečna in blažena!

13 *Martin*, ki se od blaženosti in najslajšega užitka komaj obvladuje, pravi: "O Gospod, Ti najboljši, najsvetejši Oče! Tukaj bi rad tudi jaz, kot nekoč Peter na Taboru, vzkliknil: 'Kako dobro je tukaj!' Toda edino *Tvoja* volja se zgodi!"

14 *Jaz* pravim: "Moj ljubi, zdaj popolni Martin! Ali nisi na Zemlji nikoli slišal starega

pregovora: 'Kdor ima ljubezen, ta pelje nevesto domov!' Glej, tako bo zdaj tudi pri tebi. Ker smo zdaj v tej veliki hiši vse uredili, se bomo spet vrnili domov!

15 Pot, po kateri bomo hodili, naj ostane odslej tem Mojim novim otrokom na tej veliki svetli zemlji odprta do tvoje in Moje hiše! Vsi, ki si jih sprejel v svojo hišo, ostanejo tvoji in Moji vekomaj. Kar je Moje, je tudi tvoje, in kar je tvoje, je tudi Moje na veke.

16 Tako boš tudi ti na veke ostal angel varuh te hiše in njene skupnosti v Meni, kot Jaz v tebi. Toda ne samo skupnost te zemlje, temveč tudi vseh dvanajst vrat tvoje hiše, te bo vodilo v neštete druge zemeljske skupnosti, in tam boš šele našel brezmejne in neštete blaženosti!

17 Zdaj pa še beseda novim otrokom te zemlje! Ta pa naj pride iz tvojih ust!"

*Martin, novi angel varuh, govori svoji
sončni skupnosti - Uronov dober odgovor
Martinu - Njegova prošnja Gospodu in
Njegov amen*

1 *Martin* se iz vse globine svojega življenja zahvali za to nalogo, potem se obrne k Uronu in Šonelu ter pravi: "Ljubi prijatelji in bratje, s svojimi očmi ste videli, in slišali ste s svojimi ušesi, kaj je Gospod sam storil in povedal! Vaša prošnja pa je bila - ko ste doumeli, da je bolj potrebna kot zahvala - da bi Gospod in mi vsi stalno ostali v vaši sredi. Gospod je to prošnjo z dopadenjem uslišal in vam bo izpolnil vse, kar si želi vaša velika ljubezen do Njega in nas. Toda samo po sebi se razume: samo v Svojem večnem redu in iz Svojega večnega reda!

2 Kot osebnosti sicer ne bomo ostali tukaj, odprli pa bomo varno pot, po kateri boste lahko zmeraj prišli vidno do nas in mi do vas.

3 Ostanite pa odslej zvesti nauku, ki je

pritekel k vam iz Gospodovih ust, pa bo pot od vas do Njega čudežno kratka. Če pa boste sčasoma Njegove besede in nauke manj spoštovali kot jih zdaj, ko ste povsem prežeti z Gospodovo besedo, bi seveda ta pot postajala čedalje daljša in težavnejša, pred tem pa vas bosta obvarovala Gospod sam in vaša velika ljubezen do Njega!

4 Moja hiša in Gospodova hiša nista *dve* hiši, temveč *ena* sama hiša; kajti to je hiša ljubezni! Veste, kje stoji, in tako lahko pridete vsak čas v to hišo k nam! Tam boste zmeraj našli Gospoda v naši sredi, kot večno svetega, najboljšega Očeta sredi Svojih otrok, ki Ga nadvse ljubijo! Tako naj bo v Gospodovem imenu!"

5 *Uron* reče: "Gospodu Bogu vsa naša ljubezen in vam po Njem; Njegovo ime bodi posvečeno vekomaj!

6 Naše ljube hčerke, ki smo vam jih dali Gospod in mi, naj bodo naše srce v vas, in naš jezik najgloblje zahvale v vaših ustih. Do koder pa segajo žarki našega sveta v neskončnost, tako daleč naj tudi doni slavospev, ki ga bomo v najčistejši harmoniji venomer peli Gospodu in vam v Njem!

7 (Obrne se k *Meni*, h *Gospodu*.) In Ti, o brezmejno najsvetejši Oče, spominjaj se nas kot Svojih novih otrok! Večno ohrani nas in vse naše potomce in vašo veliko skupnost v Svoji milosti in ljubezni! Spomni pa se tudi tistih drugih skupnosti in ljudstev, ki prebivajo na tej veliki Zemlji v nam še popolnoma neznanih deželah in pasovih! Naj jim Tvoja volja stori tako kot nam po Tvoji ljubezni in večni modrosti!"

8 Na to pravim *Jaz*: "Amen, povem vam, izbral jih bom okrog Sebe iz vseh pokrajin Svojih neskončnih stvarstev in dal v polnosti vsakemu vse, kar je njegovo, na veke! Moja ljubezen, Moja milost in usmiljenje naj bo z vami!"

*Nebeška družba se vrne domov - Delo
usmiljenja - Obisk galerij v Martinovi
hiši - Pot k Božjemu mestu - Čudovito
srečanje in sprejem*

1 Tedaj se dvignemo in smo pri priči že v Martinovi hiši. Tam čakajo na nas tudi tisti zavedajoči se, popolnoma očiščeni gostje kopalci, ki smo jih pustili doma, ti takoj padejo pred nami na obraz in Me prosijo za milost in usmiljenje, in to jim je tudi takoj v polni meri podeljeno.

2 Nato prvič povedem Martina z vsemi njegovimi gosti, prijatelji in brati na galerije njegove hiše. Tu so proti jutru odprta vrata, od katerih vodi čudovita pot v sveto Božje mesto.

3 K tem vratom pridejo Martinu naproti tudi vsi drugi apostoli skupaj z Marijo, Jožefom in Davidom, Mojzesom, Abrahamom, Noetom, Henohom, Adamom in Evo, poleg vseh drugih očakov in prerokov ter ga nadvse

prijazno pozdravijo kot novega meščana Mojega mesta.

4 Šele tu se Martinu povsem odprejo oči in šele tedaj postane zares blažen.

5 To pa je tudi cilj, do katerega sem vam na škofu Martinu hotel pokazati Svoje vodenje onkraj groba. Kajti če bi vas hotel voditi še dlje, bi zadevo težko razumeli, ker pač nikoli ne bi prišli do konca!